

திலக்கண விளக்கம்

பாருளதிகாரம்

(மூலமும் உரையும்)

திரு ஆருர்
வைத்தியநாத தேசிகர்
இயற்றியது.

பதிப்பாசிரியர் :
திலக்கண விளக்க ஆசிரியர் பரம்பரை
மாணவர். சோம. இராமலிங்க தேசிகர்.

பொருளடக்கம்

முன்னுரை

பதிப்புரை

ஆசிரியர் வரலாறு

பதிகம்

அகத்திணையியல்

.... 1

புறத்திணையியல்

.... 258

அணியியல்

.... 349

செய்யுளியல்

.... 459

பாட்டியல்

.... 1

சூத்திர முதற்குறிப்பகராதி

.... 60

இலக்கண இலக்கிய மேற்கோளகராதி

.... 67

இலக்கண விளக்க ஆசிரியர் பரம்பரை S. சோமசுந்தர தேசிகர்

இலக்கண விளக்கம்

மூன்றாவது

பொருளதிகாரம்.

க-வது அகத்திணையியல்

1. உமையுரு வருமடுத் துலகிளைப் பொழிக்கும்
இமையவ னடிபணிந் தியம்புவன் பொருளே.

என்பது சூத்திரம். மேற் பாயிரத்துள் “எழுத்துமுதன் மூன்றையும்” என நிறுத்தமுறையானே எழுத்துஞ் சொல்லும் உணர்த்திப் பொருள் உணர்த்துகின்றாராகலின் இவ்வதிகாரம் பொருளதிகாரமென்றும் பெயர்த்து. பொருளை உணர்த்திய அதிகாரமென விரிக்க. பொருளென்றது அதன் இலக்கணம்; அதிகாரமென்றது முறைமை. பொருளாவது மேல் உணர்த்திப்போந்த சொற்றொடர் கருவியாக உணரப்படுவதாகலின் மேல் அதிகாரத்தோடு இயைபுடைத்தாயிற்று. இவ்வதிகாரத்துள் ஐவகையோத்தினுற் பொருளிலக்கணம் உணர்த்துகின்றார். அவற்றுள் இம்முதலோத்து அகத்திணை இயல்பு உணர்த்திற்றாகலான் அகத்திணையியலென்றும் பெயர்த்து. அகமென்றது உள்ளம், திணையென்றது ஒழுக்கம், இயலென்றது இலக்கணம்; எனவே, அகத்திணையியலென்றது உள்ளத்தின்கண்ணே நிகழும் இன்பமாகிய ஒழுக்கத்தினது இலக்கணம் என்றவாறாயிற்றென்பது. இதனுள், இத்தலைச்சூத்திரம் கூறத்தொடங்கிய பொருள் இனிது முடியும்பொருட்டு வணக்கமும் அதனான் முடிபெய்தும் பொருளும் உணர்த்துவதாகிய சிறப்புப்பாயிரம் கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) உமாதேவியினது திருவுருவைத் தனது திருவுருவின் கண்ணே அடக்கி உலகத்து இளைப்பினை ஆற்றும் இறைவனது தானே வணங்கி யான் சொல்லுவன் பொருளிலக்கணத்தை. (எ-று.)

ஈண்டு உலகமென்றது உலகினையும் உலகினுள்ள சீவான்மாக்களையும், ஆகுபெயராற் பொருளென்றது அதன் இலக்கணத்தையும் உணர்த்த

தின்றன. ஏனையவற்றிற்கும் ஏற்குமாறு “மலைமகளொருபால்” என்னுஞ் சூத்திரத்திற்கு உரைத்தாங்குப் பொருள் விரித்து உரைத்துக் கொள்க. (1)

2. போக்கறு மரபிற் பொருளெனப் படுவது
 நோக்கரும் வீடு நுவற்சிசேல் லாமையின்
 அறம்பொரு ளின்ப மாகுமற் றதுவே
 அகனும் புறனுமேன் றாயிரு பாற்றாய்
 வகைபட வந்த வணிநலந் தழீஇச்
 செய்யு ளிடவயிற் புல்லிய நெறித்தே.

இது கூறுவலென்ற பொருளாவது, விரித்துக்கூறும் உலக
 கடையானும் வேதநடையானும் இத்துணைப் பகுதிப்படுமெனவும்
 அதுவே தொகுத்துக்கூறல் தமிழ்கடையான் இத்துணைப் பகுதிப்பட்டு
 இவ்வாறாகி இன்னுழிவிளங்கும் இயல்பிற்றெனவுங் கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) குற்றமற்ற இயல்பினைபுடைய பொருளென்று சிறப்
 பித்துச் சொல்லப்படுவது, மனத்தான் நோக்குதற்கு எட்டாத வீடு
 துறவறமாகிய காரண வகையாற் கூறப்படுவதல்லது இலக்கணவகை
 யாற் கூறதற்கு எட்டாமையின் அதனை விடுத்து, விரித்துக்கூறும் உலக
 கடையானும், வேதநடையானும், அறமும், பொருளும், இன்பமுமென
 மூன்றுவகைப்படும். அங்ஙனம் விரித்துக்கூறப்படும் பொருளே தொகுத்
 துக் கூறல் தமிழ்கடையான் அகப்பொருளும் புறப்பொருளுமென இரண்டு
 வகைத்தாய்க், குணமும் அலக்காரமுமெனக் கூறப்பட வந்த அணியான்
 உளதாகிய சிறப்பினைப் பொருந்திச், செய்யுளிடத்தே சார்ந்து விளங்கும்
 இயல்பினைபுடைத்தாம். (எ-று.)

அறமாவது, மனுமுதலிய நூல்களின் விதித்தன செய்தலும் விலக்கி
 யன ஒழித்தலுமாம். அஃது ஒழுக்கம், வழக்கு, தண்டமென மூன்றுவகைப்
 படும். அவற்றுள் ஒழுக்கமாவது, அந்தணர்முதலிய வருணத்தார் தத்தமக்கு
 விதிக்கப்பட்ட பிரமசரிய முதலிய நிலைகளில் நின்று அவற்றிற்கு ஒதிய
 அறங்களின் வழுவாது ஒழுகுதல். வழக்காவது, ஒரு பொருளைத் தனித்
 தனியே எனதெனதென்றிருப்பார் அது காரணமாகத் தம்முள் மாறுபட்டு
 அப்பொருள்மேற் செல்வது; • அது கடன்கோடல் முதலிய பதினெட்டுப்
 பதத்ததாம். தண்டமாவது, அவ்வொழுக்கநெறியினும் வழக்குநெறியி
 னும் வழீஇயினோரை அந்நெறி நிறுத்தற்பொருட்டு ஒப்பநாடி அதற்குத்
 தகவொறுத்தல்.

இனி, இல்லறத்தின் வழிப்படுவனவாகிய பொருள் இன்பங்களுட்
 பொருளாவது அரசநீதி துணைக்காரணமாக ஈட்டப்படுவது; அது மணி
 பொன் நெல் முதலாயினவாம். இன்பமாவது, பொருள் துணைக்காரண

மாக ஒரு காலத்து ஒரு பொருளான் ஐம்புலன்களும் நுகர்தற்சிறப்புடைய தாம். அறம் இம்மை மறுமை வீடென்னும் மூன்றனையும் பயத்தலானும், பொருள் இம்மை மறுமையென்னும் இரண்டனையும் பயத்தலானும், இன்பம் இம்மை யொன்றனையே பயத்தலானும் இம்முறை வைத்தார்.

சிறப்புடை மரபிற் பொருளு மின்பமும்

அறத்துவழிப் படுந் தோற்றம் போல.

—[புறம். 31]

என்றார் பிறகு மெனக் கொள்க. அகம் முதலாயினவற்றின் விகற்பமெல்லாம் மேலே கூறுபவாகலின் அவை ஆங்காங்கு உணர்க. (2)

3. அகமெனப் படுவது வகையொரு மூன்றனுள்
இன்ப மென்னு மியல்பிற் ருகி
அகத்துநிக ழொழுக்க மாதல் வேண்டும்.

இது மேல் நிறுத்தமுறையானே அகப்பொருளாவது இன்னதென அதன் இயல்பு கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) அகமென்று சிறப்பித்துச் சொல்லப்படுவது மேற்கூறிப் போந்த அறமுதலாகிய மூவகைப் பொருள்களுள் இன்பமென்னும் இயல்பினையுடைத்தாகி உள்ளத்தின்கண்ணே நிகழும் ஒழுக்க மாதலை விரும்பும் ஆசிரியன். (எ-று.)

ஒத்த அன்பான் ஒருவனும் ஒருத்தியும் கூடுகின்ற கூட்டத்திற் பிறந்த இன்பம், அக்கூட்டத்தின் பின்னர், அவ்விருவரும் ஒருவர்க் கொருவர் தத்தமக்குப் புலனாக இவ்வாறிருந்ததெனக் கூறப்படாததாய், யாண்டும் உள்ளத்துணர்வே நுகர்ந்து இன்பமுறுவதோர் பொருளாகலின் அதனை அகமென்றார். எனவே, அகத்தே எழுகின்ற இன்பத்திற்கு அகமென்றது ஓர் ஆகுபெயராம். (3)

4. அதுவே கைக்கிளை யைந்திணை யேனைப்
பெருந்திணை யெனவேழு பெற்றித் தாகும்.

இது மேல் அகமெனப்பட்ட பொருட்டு வகையும் பெயருங் கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) மேல் அகப்பொருளெனக் கூறிப்போந்த அகத்திணைதான் கைக்கிளைத்திணையும் ஐந்திணையும் ஒழிந்த பெருந்திணையு மென ஏழியல்பினையுடைத்தாம். (எ-று.)

‘கைக்குடை கையேடு கைவாய்க்கால்’ எனப் பெருமையில்லாதன வற்றை வழங்குபவாகலிற் கையென்பது சிறுமைபற்றி வருவதோர் இடைச் சொல்லென்றுக்கிளையென்பது உறவென்றும் பொருள்கொண்டு, கைக்கிளையென்பதற்குப் பெருமையில்லாத தலைமக்கள் கிளையென்று

பொருள்கூறுவாரும்¹ உளர். அற்றன்று; மேற்கைக்கிளை ஒருதலைக்காமமென்பதற்கு இயைய, அதற்கு யாம் ஒருமருக்குபற்றிய கேண்மையென்றே பொருள்கூறுதும். ஐந்திணை ஐந்துதிறத்தனவாகிய ஒழுக்கம். அவையாமாறு மேற்கூறுப. எல்லாவற்றினும் பெரிதாகிய திணையாகலிற் பெருந்திணையாயிற்று. என்னை? எண்வகை மணத்தினுள்ளுங் கைக்கிளை முதல் ஆறு திணையும் நான்கு மணம் பெறத் தான் ஒன்றுமே நான்கு மணம் பெற்று டேத்தலானென்பது. (4)

5. கைக்கிளை யைந்திணை பெருந்திணை முறையே
ஒருதலைக் காமமு மன்புடைக் காமமும்
பொருந்தாக் காமமும் பொருந்துத லுடைய.

இது முற்கூறிய எழுவகைத்திணைக்கு உரிய காமப்பொருள் உணர்த்துகின்றது.

(இ-ள்.) கைக்கிளையும் ஐந்திணையும் பெருந்திணையும் முறையானே ஒருதலைக்காமமும் ஒத்தகாமமும் ஒவ்வாக்காமமுமாகிய காமப் பகுதிகளைப் பொருந்துதலுடையனவாம். (எ-று.)

எனவே, அகத்திணை விகற்பமாகிய எழுனுள்ளும் அகமெனச் சிறப்பித்துச் சொல்லப்படுவன ஐந்திணையே என்பது உம் எனையிருத்திணையும் அத்துணைச் சிறப்புடையவல்ல என்பது உம் கூறிய வாராயிற்றென்பது. (5)

6. அவைதாம்,
புனைந்துரை யுலகிய லெனுந்திற மீரண்டினுந்
தோல்லியல் வழாமற் சொல்லப் படுமே.

இஃது எழுவகைத்திணையும் இத்துணைப் பகுதியான் இவ்வாறு கூறப்படுமென்கின்றது.

(இ-ள்.) மேற் காமப்பகுதிக்கு உரிமைகூறிய அகத்திணை ஏழும் நாடகவழக்கும் உலகியல்வழக்குமென்னும் இருபகுதியானுஞ் சங்கம் மரீஇனரை உள்ளிட்ட சான்றோர் பாடலுட்பயின்று தொன்றுதொட்டு வரும் இயல்பிற் திரியாது கூறப்படும். (எ-று.)

ஈண்டு நாடகவழக்கென்றது, எவ்விடத்தும் எக்காலத்தும் ஒப்பநிகழும் உலகியல்போலாது, உள்ளோன் தலைவனாக இல்லது புணர்த்தல் முதலாகப் புனைந்துரைவகையாற் கூறும் நாடக இலக்கணம்போல, யாதானும் ஒரோவழி ஒருசாரார்மாட்டு உலகியலான் நிகழும் ஒழுக்கத்தினை எல்லார்க்கும் பொதுவாக்கி, இடமுங் காலமும் நியமித்துக் கூறஞ் செய்யுள் வழக்கென்றே கோடும். மற்று இல்லோன் தலைவனாக இல்லது புணர்க்கும் நாடகவழக்குப்போலப் புனைந்துரை வகையாற் கூறுவதென்னின்,

உலகியல் இன்றும். இன்றாகவே, ஆகாயப்பூ நாரிற்றென்றழி அது குடக் கருதுவாருமின்றி மயங்கிக் கூறினாரென்று உலகம் இழித்திடப்படுமாறு போல இழித்திடப்படுதலானும், இல்லதொன்று கேட்டார்க்கு மெய்ப்பாடு பிறந்து இன்பஞ்செய்யாதாகலானும், உடன்கூறிய உலகியல்வழக்கினை ஒழித்தல் வேண்டிமாகலானும் பொருந்தாதென்க.

அவைதாம்' எனப் பொதுப்படக் கூறினாரேனுந் 'தொல்லியல் வழாமல்' என்றலின் இங்ஙனம் பயின்றவருவது ஐந்திணையுமே ஆதலின் அவையே இவ்வாறு கூறப்படுமென்றும் ஏனைக் கைக்கிளையும் பெருந்திணையும் அங்ஙனம் பயின்றவாராமையிற் சிறுபான்மை கூறப்படுமென்றும் உய்த்துணர்ந்துகொள்க.

வரலாறு:—

மனைநெடு வயலை வேழஞ் சுற்றுந்
துறைகே மூரள் கொடுமை நாணி
நல்ல நென்றும் யாமே

அல்ல நென்னுமென் றடமென் றேளே. —[ஐங். 11]

இவ்வைக்குறுதூற்றுள் முதற்பொருள் முதலிய மூன்றுக் கூறலின் நாடகவழக்கும், தலைவனைத் தலைவி கொடுமைகூறல் உலகியலாகலின் உலகியல்வழக்கும் உடன்வந்தது. இவ்விரண்டுக் கூடிவருதலே புலனெறி வழக்கமெனப்படுமெனக் கொள்க. புலனெறிவழக்கமெனினுஞ் செய்யுள் வழக்கமெனினும் ஒக்கும்.

முளிதயிர் பிசைந்த காந்தண் மெல்விரல்
கழுவுறு கலிங்கங் கழாஅ துடிஇக்
சுவளை யுண்கண் குய்ப்புகை கமழத்
தான்றுழந் தட்ட நீம்புளிப் பாகர்
இனிதெனக் கணவ னுண்டலின்

துண்ணிதின் மகிழ்ந்தன்றொண்ணுதன் முகனே —[குறுந். 167]

இஃது உலகியல் வழக்கே வந்தது. பிறவும் அன்ன. (6)

7. குறிஞ்சி பாலை முல்லை மருதம்
நெய்த லைந்திணைக் கேய்திய பேயரே.

இது மேல் ஐந்திணையென்றவற்றின் பெயரும் முறையுக் கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) குறிஞ்சியும் பாலையும் முல்லையும் மருதமும் நெய்தலும் மேல் ஐந்திணையெனக் கூறிப்போந்தவற்றிற்குப் பொருந்திய பெயராம்.

முதற்பொருள் முதலிய மூன்றங் கொண்டே இவ்வைந்திணையா
மென மேற் கூறுபவாகலின் இவற்றிற்கு இப்பெயரும் முறையும் முறை
யானே கருப்பொருள்பற்றியும் உரிப்பொருள்பற்றியும் ஆயினபோலும்
என்பது. அற்றேற் கருப்பொருள் பலவன்றே? அவற்றுட் குறிஞ்சி முத
லாயினவற்றற் பெயர்பெற்றவாறு என்னையெனின்,

கருங்கோற் குறிஞ்சி —[குறுந். 3]

எனவும்,

கொடிறுபோல் காய வாலினார்ப் பாலை —[நற். 107]

எனவும்,

முல்லையந் தண்பொழில்

எனவும்,

மருதமர நிழல் —[அகம். 37]

எனவும்,

பாசடை நிவந்த கணைக்கா நெய்தல் —[குறுந். 9]

எனவுஞ் சான்றோரான் எடுத்துக் கூறப்படுதலின் அவற்றுள் அவை
சிறத்தலானென்க. உரிப்பொருள்பற்றி முறையாயினவாறு மேல் உரிப்
பொருள் உரைப்புழிக் காண்க. (7)

8. அவைதாம்,

முதற்பொருள் கருப்பொரு ளுரிப்பொரு ளேனமுறை
நுதற்பொருண் மூன்றினு நுவலப் படுமே.

இது, மேற் குறியீடு எய்திய ஐந்திணையும் இப்பொருட்பகுதி பற்றித்
திணையாமென்கின்றது.

(இ-ள்.) மேற்குறிஞ்சி முதலிய குறியீடு எய்திய ஐந்திணையும் முதற்
பொருளுக் கருப்பொருளும் உரிப்பொருளுமென முறையானே பாடலுட்
பயின்றவாற்றான் ஒன்றினொன்று சிறந்தமை கருதுதலுடைய பொருள்
மூன்றினும் திணையாதல் கருதப்படும். (எ-று.)

கருப்பொருள் தோற்றுதற்கும் உரிப்பொருள் நிகழ்தற்கும் காரண
மாய் முதலிற்றலின் முதற்பொருளென்றும், அம்முதற்பொருளாற்
தோன்றுதல்பற்றிக் கருப்பொருளென்றும், இவையிரண்டினுஞ் சிறந்து
திணைக்கு உரித்தாய் நின்றலின் உரிப்பொருளென்றும் ஆயினு என்பது.
ஒன்றினொன்று சிறத்தலாவது, முதலிற் கருவுக், கருவினரியுஞ் சிறந்து
வருதலாம். உம்மையான் மூன்றினும் அவற்றுட் சிலவற்றினும் நுவலப்
படுமெனக் கொள்க. உதாரணம் மேற்பெறப்படும். (8)

9. நிலமும் பொழுதுமென முதலிரு வகைத்தே.

இது நிறுத்தமுறையானே முதற்பொருள் இத்துணைப் பகுதித் தென்கின்றது.

(இ-ள்.) நிலமும் பொழுதுமென முதற்பொருள் இரண்டு கூற்றினை யுடைத்தாம். (எ-று.) (9)

10. வரையே சுரமே புறவே பழனந்
திரையே யவையவை சேர்தரு மிடனே
யெனவீ ரைந்து மியம்பிய நிலனவை
குறிஞ்சி முதலா வகளைந் திணைக்கும்
உறுந்திற முறையா னிரண்டிரண் டரிய.

இது மேற்கூறிய நிலனென்னும் முதற்பொருள் இத்துணைப்பகுதித் தென்பதூஉம், அப்பகுதிகளுள் இப்பகுதி இத்திணைக்கு உரித்தென்ப தூஉங் கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) வரையும், சுரமும், காடும், பழனமும், கடலும் அவ்வ வற்றைச் சார்ந்த இடமுமாகிய பத்து வகையினை யுடைத்தாம் முற்கூறிய நிலனென்னும் முதற்பொருள். அங்கனங் கூறப்பட்ட பகுதிகள் குறிஞ்சி முதலாகிய நடுவண் ஐந்திணைக்கும் பொருந்தும் பகுதிக்கண் முறையானே இரண்டிரண்டு உரியனவாம். (எ-று.)

அவற்றுள்,

நடுவ ணைந்திணை நடுவண் தொழியப்

படுதிரை வையம் பாத்திய பண்பே. —[தொல். அகத். சூ. 2]

என்பனவாகலின் பாலைத்திணைக்கு நிலங்கூறுதல் மலைவாம்பிற வெனின், மதுரைக் காஞ்சியுள்

பாலைசான்ற சுரஞ்சேர்ந்த தொருசார். —[314]

என்பதனானும் பிறவாற்றானும் மலைவாகாது அமைவுடைத்தென்க. (10)

11. பெரும்பொழு தென்றா சிறுபொழு தென்றா
இரண்டு கூற்ற தியம்பிய பொழுதே.

இது மேற்கூறிய பொழுதென்னும் முதற்பொருளின் பாகுபாடு உணர்த்துகின்றது.

(இ-ள்.) மேற்சொல்லப்பட்ட பொழுதென்னும் முதற்பொருள் பெரும்பொழுதென்றுஞ் சிறுபொழுதென்றும் இரண்டு பகுதியினை உடைத்து. (எ-று.) (11)

12. காரே கூதிர் முன்பனி பின்பனி
சீரிள வேனில் வேனி லேன்றங்
கிருமுன்று திறத்தத பெரும்பொழு தவைதாம்
ஆவணி முதலா விரண்டிரண் டாக
ஆடி யிறுதிய வாயுங் காலே.

இது நிறத்தமுறையானே பெரும்பொழுது இப்பகுதித்து என்பது உம் அப்பகுதிகள் இக்காலவரையறைய என்பது உம் உணர்த்துகின்றது.

(இ-ள்.) கார்முதலாக வேனிலீராகச் சொல்லப்பட்ட ஆறுபகுதியினை யுடைத்தாம் பெரும்பொழுது. அந்நனம் அறுவகைப்பட்ட பெரும்பொழுதுகடாக் கால உரிமை எய்திய ஞாயிற்றுக்கு உரிய சிக்க ஓரை முதலாக இரண்டிரண்டு ஓரையாகத் தண்மதிக்கு உரிய கர்க்கடக ஓரையீராக வந்து முடிவனவாம் ஆராயுங்காலத்து. (எ-று.) (12)

13. மாலை யாமம் வைகுறு வேன்றா
காலை நண்பக லெற்பா டேன்றா
அறுவகைத் தேன்ப சிறுபொழு தவைதாம்
படுசுட ரமையந் தொடங்கி யையிரு
கடிகை யளவைய காணுங் காலே.

இது மேற்கூறிய சிறுபொழுது இப்பகுதித்து என்பது உம் அப்பகுதிகள் இத்துணைக் காலவரையறைய என்பது உம் கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) மாலையும் இடையாமமும் வைகுறுவுங் காலையும் நண்பகலும் எற்பாடுமென்ற ஆறுபகுதியினை உடைத்துச் சிறுபொழுதென்ற கூறுவர் ஆசிரியர். அந்நனம் அறுவகைப்பட்ட சிறுபொழுதுகடாம் அத்தஞ்சென்று அடைந்த ஞாயிற்றினது அமையந்தொடங்கி ஒருவொன்று பப்பத்து நாழிகையளவை உடையனவாம் ஆராயுங்காலத்து. (எ-று.)

உதயத் தொடங்கியதன்வழி உதயந்நாறும் ஒருவாரமாமன்றே? அதனமையத்தைக் கால உரிமை எய்திய ஞாயிற்றின்மேல் ஏற்றிப் படுசுடரமையமென்றும்,

வைகுறுவிடியன்மருதம் — [தொல். அகத். சூ. 8]

என ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார் ஓதிய வைகுறுவிடியலென்பதற்குப் பொருள்காணாது அதனை ஒருபொழுதாகவுங்கொண்டார்

மாலை யாமம் வைகறை யெற்பி

காலை வெங்கதிர் காயுநண் பகலெனக்

கைவகைச் சிறுபொழு தைவகைத் தாகும்.

— [நம்பி. அகப். சூ. 12]

என்பார்மன். இனிச் செவியறிவுறுத்தலைச் “செவியறிவுறுஉ” என்றற் போல வைகுறுவை வைகுறுதலெனக்கொண்டு வைகுறுதலும் விடியலு மென்று உம்மைத்தொகையாக நோக்கிற் சிறுபொழுது அறுவகைத்தென் பார் ‘காணுங்கால்’ என்றங் கூறினார். எனவே, மாலையும் இடையாமமுங் கழிபுந்துணையும் அக்கங்குல் வைகுறுதலை வைகுறு என்றாரென்பதா யிற்று. கங்குல் வைகிய அறுதியாதலை நோக்கி வைகறையெனவும் பாடம் ஓதுப. நான்வெயிற்காலையை விடியலென்றார்,

விடியல்வெங் கதிர்காயும் வேயம லகலறை. —[கலி. 45]
என்பவாகலின்.

விடியல் வைகறையிடே மூரன் —[அகம். 196]
என்றது விடியற்கு முன்னர்த்தாகிய வைகறையென உருபுதொக்கு முன் மொழிநிலையலாயிற்று. (13)

14. அவற்றுட்,

கூதிர் யாம முன்பனி யென்றிவை
ஓதிய குறிஞ்சிக் குரிய வாதலும்
வேனி னண்பகல் பின்பனி யென்றிவை
பான்மையீ னுரிய பாலைக் கேற்றலும்
மல்குகார் மாலே முல்லைக்கு வகுத்தலும்
மருத நெய்த லென்றிவை யிரண்டற்கும்
உரிய பெரும்பொழு தாரொடு முறையே
வைகுறு விடியன் மருதத்திற் குறுதலும்
வேய்யோன் பாடு நெய்தற்குச் சிறத்தலும்
எய்து மென்மனா ரியல்புணர்ந் தோரே.

இது மேற்கூறிய காலப்பகுதிகள் திணைக்கு உரியவாமாறு கூறு கின்றது.

(இ-ள்.) மேற்கூறிய காலமென்னும் முதற்பொருட்பகுதி பன்னி ரண்டனுட் கூதிர்க்காலமும் இடையாமமும் முன்பனிக்காலமுமென்று கூறப்பட்ட காலப்பகுதிகள் மேற்கூறிய குறிஞ்சித்திணைக்குச் சிறந்தன வாதலும், வேனிர்க்காலமும் நண்பகலும் பின்பனிக்காலமுமென்று கூறப் பட்ட காலப்பகுதிகள் ஊழான் அடுத்த பாலைத்திணைக்குச் சிறந்தன வாதலும், கருப்பொருள் பொலிதற்கு ஏதுவாகிய கர்க்காலமும் மாலையும் முல்லைத்திணைக்குச் சிறந்தனவாகக்கூறுதலும், மருதமும் நெய்தலுமென்று கூறப்பட்ட இருதிணைக்குஞ் சிறந்த பெரும்பொழுது ஆரொடும் முறையானே வைகுறுவும் விடியலும் மருதத்திணைக்குச் சிறந்தனவாதலும், எற்பாடு நெய்தற்றிணைக்குச் சிறந்தனவாதலும் பொருந்துமென்று கூறுவர் அகப்பொருளிலக்கணக்களை அறிந்தோர். (எ-று.)

கூதிர்வேனிலென்பனவற்றோடு முன்பனி பின்பனிகளைச் சாரக்
கூறாது பிற்படக்கூறினார் இவை அவைபோலச் சிறந்தனவல்ல என்பது
உணர்த்துதற்கென்க.

(14)

15. ஆரணங் குயர்ந்தோ ரல்லோர் புள்விலங்
கூர்நீர் பூமர முணுப்பறை யாழ்ப்பண்
தொழிலெனக் கருவீ ரெழுவகைத் தாகும்.

இது நிறுத்தமுறையானே கருப்பொருள் இத்துணைப்பகுதித்து
என்கின்றது.

(இ-ள்.) தெய்வம் முதலாகத் தொழில் ஈறாகச் சொல்லப்பட்ட
பதினாண்டுவகையினையுடைத்தாம் மேற்கூறிப்போந்த கருப்பொருள்.
(எ-று.)

(15)

16. விறற்சேய் பொருப்பன் வெற்பன் சிலம்பன்
குறத்தி கோடிச்சி குறவர் கானவர்
குறத்தியர் கிளிமயின் மறப்புலி குடாவடி
கறையடி சீயஞ் சிறுகடி யருவி
நறுஞ்சுனை வேங்கை குறிஞ்சி காந்தள்
ஆரந் தேக்ககி லசோக நாகம்
வேர லைவனந் தோரை யேனல்
கறங்கிசைத் தோண்டகங் குறிஞ்சியாழ் குறிஞ்சி
வேறிகோ லைவனம் வித்தல் சேறிசூற
பைந்தினை காத்தல் சேந்தே னழித்தல்
சேழங்கிழங் ககழ்தன் முழங்கிவீ ழருவியோடு
கொழுஞ்சுனை யாடல் குறிஞ்சிக்கருப் பொருளே.

பொதுவகையாற் கூறிய கருப்பொருட்பகுதி பதினாண்டினையுஞ்
சிறப்புவகையால் திணைக்கு உரிமையெய்துவிப்பான் புருந்தவற்றுள் இது
முறையானே குறிஞ்சித்திணைக்கு உரிய கருப்பொருள் இவையென்
கின்றது.

(இ-ள்.) வெற்றியையுடைய முருகவேளாகிய தெய்வம் முத
லாகச் சுனையாடலாகிய தெரிழில் ஈறாகச் சொல்லப்பட்ட பதினாண்டு
பகுதியுக் குறிஞ்சித்திணைக்குச் சிறந்த கருப்பொருளாம். (எ-று.)

(16)

17. கன்னி விடலை காளை மீளி
இன்னகை யெயிற்றி யெயின ரெயிற்றியர்
மறவர் மறத்தியர் புறவுபுருந் தேருவை
கழுகு சேந்நாய் கல்கெழு குறும்பு

குழிவறுங் கூவல் குராஅ மராஅ
உழிஞை பாலை யோமை யிருப்பை
வழங்குகதிக் கோண்டன சேழும்பதிக் கவர்ந்தன
பகைத்துடி பாலைபாழ் பஞ்சரம் வேஞ்சமம்
பகற்குறை யாடல் பாலைக்கருப் பொருளே.

இது முறையானே பாலைத்திணைக்கு உரிய கருப்பொருள் இவை
யென்கின்றது.

(இ-ள்.) சயமடந்தையாகிய தெய்வம் முதலாகச் குறையாடலாகிய
தொழில் ஈராகச் சொல்லப்பட்ட பதினான்கு பகுதியும் பாலைத்திணைக்குச்
சிறந்த கருப்பொருளாம். (எ-று.) (17)

18. நெடுமால் குறும்பொறை நாடன் றேன்றல்
வடுவில் கற்பின் மனைவி கிழத்தி
இடைய ரிடைச்சிய ராய ராய்ச்சியர்
கான வாரண மான்முயல் பாடி
குறுஞ்சனை கான்யாறு குல்லை முல்லை
நிறங்கீளர் தோன்றி பிறங்கலர்ப் பிடவங்
கொன்றை காயா மன்றலங் குருந்தந்
தாற்றுக்கதிர் வரகோடு சாமை முதிரை
ஏற்றுப்பறை முல்லை யாழ்சா தாரி
சாமை வரகு தாமூடன் வித்தல்
அவைகளை கட்ட லரிதல் கடாவிடல்
சேவிகவர் கொன்றைத் தீங்குழ லாதல்
முவின மேய்த்தல் சேவினந் தழுவல்
கழுமிய குரவையோடு கான்யா நென்றிவை
முழுதுட னுடன் முல்லைக்கருப் பொருளே.

இது முறையானே முல்லைத்திணைக்கு உரிய கருப்பொருள் இவை
யென்கின்றது.

(இ-ள்.) நெடிய மாயோனாகிய தெய்வம் முதலாகக் கான்யாறுட
லாகிய தொழில் ஈராகச் சொல்லப்பட்ட பதினான்கு பகுதியும் முல்லைத்
திணைக்குச் சிறந்த கருப்பொருளாம். (எ-று.) (18)

19. இந்திர னூரன் பைந்தார் மகிழ்நன்
கெழுதகு கற்பிற் கிழத்தி மனைவி
உழவ ருழத்தியர் கடையர் கடைச்சியர்
மழலை வண்டான மகன்றி னுரை

அன்னம் போதா நன்னிறக் கம்புள்
 குகு தாரா வேருமை நீர்நாய்
 பெருகிய சிறப்பிற் பேரூர் மூதூர்
 யாறு மனைக்கிண றிலஞ்சி தாமரை
 காறிதழ்க் கழநீர் நறுமலர்க் குவளை
 காஞ்சி வஞ்சி பூஞ்சினை மருதஞ்
 சேந்நெல் வேண்ணை லந்நெ லரிகினை
 மன்றல் முழுவ மருதயாழ் மருதம்.
 மன்றணி விழாக்கோள் வயற்களை கட்டல்
 அரிதல் கடாவிட லகன்குளங் குடைதல்
 வருபுன லாடன் மருதக்கருப் பொருளே.

இது முறையானே மருதத்திணைக்கு உரிய கருப்பொருள் இவையென்கின்றது.

(இ-ள்.) இந்திரனாகிய தெய்வம் முதலாக யாறாடலாகிய தொழில் ஈறாகச் சொல்லப்பட்ட பதினான்கு பகுதியும் மருதத்திணைக்குச் சிறந்த கருப்பொருளாம். (எ-று.) (19)

20. வருணன் சேர்ப்பன் விரிதிரைப் புலம்பன்
 பரும வல்குற் பரத்தி நுகைச்சி
 நுகையர் நுகைச்சியர் பரதர்-பரத்தியர்
 அளவ ரளத்திய ரலைகடற் காக்கை
 சுறவம் பாக்கம் பெறலரும் பட்டினம்
 உவரீர்க் கேணி கவர்நீர் நெய்தல்
 கண்டகக் கைதை முண்டக மடம்பு
 கண்டல் புன்னை வண்டியிர் ஞாழல்
 புலவுமீ னுப்பு விலைகளிற் பெற்றன
 நளிமீன் கோட்பறை நாவாய்ப் பம்பை
 விளரியாழ் சேவ்வழி மீனுப்புப் படுத்தல்
 உணங்கவை விற்பன்மீ னுணக்கல்புள் ளோப்பல்
 நெடுங்கட லாடல் நெய்தற்கருப் பொருளே.

இது முறையானே நெய்தற்றிணைக்கு உரிய கருப்பொருள் இவையென்கின்றது.

(இ-ள்.) வருணனாகிய தெய்வம் முதலாகக் கடலாடிதலாகிய தொழில் ஈறாகச் சொல்லப்பட்ட பதினான்கு பகுதியும் நெய்தற்றிணைக்குச் சிறந்த கருப்பொருளாம். (எ-று.)

முறையானே ஐந்திணைக்கும் இங்ஙனம் எடுத்தோதிய பகுதி பதினான்கனுள் எடுத்தோதாதனவும் பாடலுட்பயின்று வருமேல் அவையுங்கொள்க. (20)

21. புணர்தலும் பிரிதலும் மிருத்தலும் மூடலும்
இரங்கலும் மிவற்றி னிமித்தமு மெனவாங்
கெய்திய வுரிப்பொரு ளையிரு வகைத்தவை
யோரிரண் டோரிரண் டுரைத்தவைந் திணைக்கு
நேரு மென்மனார் நெறியுணர்ந் தோரே.

இது நிறுத்தமுறையானே உரிப்பொருள் இத்துணைப்பகுதித்து என்பது உம் அப்பகுதிகள் தாம் இன்ன இன்ன திணைக்கு உரியவென்பது உம் உணர்த்துகின்றது.

(இ-ள்.) புணர்தலும் பிரிதலும் இருத்தலும் ஊடலும் இரங்கலும் இவற்றின் நிமித்தமுமென மேற்கூறிப்போந்த உரிப்பொருள் பத்து வகையினை உடைத்தாம்; அவைதாம் முறையானே இரண்டிரண்டு முற்கூறிய ஐந்திணைக்குஞ் சிறந்தனவாமென்று கூறவர் பாடல்சான்ற புலனெறிவழக்கினை உணர்ந்தோர். (எ-று.)

அகப்பொருளாவது புணர்ச்சியாகலானும் அஃது இருவர்க்கும் ஒப்ப நிகழ்தலானும் முன்னர்ப் புணர்ச்சியும், புணர்ந்துழியல்லது பிரிவின்மையானும் அது தலைவன்கண்ணதாகிய சிறப்பானும் அதன்பின்னர்ப் பிரிவும், பிரிந்துழிக் கற்பாற் தலைவி ஆற்றியிருத்தல் வேண்டுதலின் அதன்பின்னர் இருத்தலும், பிரிவின் திறனாகிய பரத்தையிற் பிரிந்துழித் தலைவன்றவறு நோக்கித் தலைவி கலாபத்தல் இயல்பாகலானும் காமத்திற்குச் சிறத்தலானும் அதன்பின்னர் ஊடலும், ஏனைப் பிரிவுகீட்டித்துழிக் காமங்கைமிக்கு அழுக்கல் இயல்பாகலின் அதன்பின்னர் இரங்கலும் வைக்கப்பட்டன.

1. “முதற்பொருள்கருப்பொருள்” என்பதுமுதற் “புணர்தலும் பிரிதலும்” என்பதீராகக் கிடந்த சூத்திரங்களாற் போந்தன:—பொதுவகையான் முதற்பொருள் முதலிய மூன்றுங்கொண்டும் அவற்றுட் சிலகொண்டும் ஐந்திணையுமாமென்பது உம், சிறப்பு வகையான் வரையும் வரைசார்ந்த இடமுமாகிய நிலனும் இருள் தூங்கித் துளிமிகுதலானும், பனியானுஞ் சேறல் அரிதாகலானும், பானாட் கங்குலிற் பரந்துடன் வழங்காது மாவும் புள்ளூர் துணையுடன் இன்புற்று வதிதலிற் காமக்குறிப்புக் கழியவே பெருகுதலானும், காவன்மிகுதிநோக்காதுவருந் தலைவனைக் குறிக்கண் எதிர்ப்பட்டுப் புணருங்காற் தலைவிக்கு இன்பம் பெருகுதலானும், கூதிர்க்

காலமும், அதனைத் தொடர்ந்த முன்பணிக்காலமும், அவற்றிடை இடையாமமுமென்னும் காலமுமாகிய முதற்பொருளும், அந்நிலத்துவாமும் குறவர் முதலாயினோர் குழீஇ வேண்டிய வேண்டியாங்கு எய்தும்பொருட்டு வெறியயர்பவாகலின் ஆண்டு வெளிப்படேம் முருகவேளும், முதற்பொருள்பற்றித் தோன்றும் ஏனைக்கருப்பொருளும், புணர்தலும் புணர்தனிமித்தமுமாகிய உரிப்பொருளும், ஒன்றற்கொன்று பொருத்தமுடைய வாய்க் குறிஞ்சித்திணையைச் சிறப்பித்துநின்றலின் அவை அதற்குச் சிறந்தன என்பதூஉம்; சுரமுஞ் சுரஞ்சார்த்த இடனுமாகிய நிலனும் காலையும் மாலையும் கண்பகலன்ன கடுமைகூர்ச் சோலை தேம்பிக், கூவன்மாறி நீரும் நிழலுமின்றி, நிலம் பயத்துறந்து புள்ளும்மாவும் புலம்புற்று இன்பமின்றித் துன்பம்பெருகுவதொரு காலமாதலின், இன்பத்திற்கு இடையூருகிய பிரிவிற்கு முதிர்வேனிற்காலமும் அதனிடை நண்பகலும்,

தெள்ளறல் யாற்றுத் திரைமண லடைகரை
வண்டுவரி பாடத் தண்போ தலர்ந்து

தாதுந் தளிரு மேதகத் துவன்றிப்

பல்பூஞ் சோலைப் பன்மலர் நாற்றமொடு

செவ்வித் தென்ற னெவ்வித் தாகிக்

குயில்கூக் குரலும் பயில்வதன் மேலு

நிலவுஞ் சாந்தும் பலவுறு முத்தும்

இன்பம் விளைக்கு நன்பொருள் பிறவும்

பண்டைய போலா தின்பம் மிகத்தரும். - [தொ. பொ பக். 39]

இளவேனிற்காலத்துப் பொழில்விளையாடியும் புதுப்பூக்கொய்தும் அருவியாடியும் முன்னர் விளையாட்டின் நிகழ்த்தமைபற்றிப் பிரிந்த கிழத்தி மெலிந்துரைக்குங் கிளவி பயின்றவருதலானும், உடன்போக்கின்கண் அக்காலம் இன்பம்பயக்குமாதலானும், இளவேனிற்காலமும் அதனிடை நண்பகலும் அவ்வேனிலைத் தொடர்ந்த பின்பணிக்காலமும் அதனிடை நண்பகலுமென்னும் காலமுமாகிய முதற்பொருளும், அந்நிலத்துவாமும் மறவர் முதலாயினோர் குழீஇ விறல் மேன்மேற் கிளைப்பப் பெறலரும் உயிர்ப்பல்பேணலின் ஆண்டு வெளிப்படேஞ் சயமடந்தையும், முதற்பொருள்பற்றித் தோன்றும் ஏனைக்கருப்பொருளும், பிரிதலும் பிரிதனிமித்தமுமாகிய உரிப்பொருளும் ஒன்றற்கொன்று பொருத்தமுடைய வாய்ப் பாலைத்திணையைச் சிறப்பித்துநின்றலின் அவை அதற்குச் சிறந்தன என்பதூஉம்; காடுங் காடுசார்த்த இடனுமாகிய நிலனும் வெப்பமுந்தட்பமு யிகாதுஇடை நிகர்த்ததாகி ஏவல்செய்துவரும் இளைஞருக்கு நீரும் நிழலும் பயத்தலானும், ஆர்பதமிக்கு நீரும் நிழலும் பெறுதலிற் கவின் சிறந்து மாவும்புள்ளுந் துணையொடின்புற்று விளையாடுவன கண்டு விளைவ

யிற்பிரிந்து பாசறையினின்ற விரைபரித்தேரூர்து மீளந் தலைவற்குக்
காமக்குறிப்பு யிகுதலானும், கார்காலமும் புல்லேமேய்ந்து கொல்லேற்
ரோடே புனிற்றாக் கன்றை நினைந்து மன்றிற் புகுதரவுந் தீங்குமுலிசைப்
பவும் பந்தர்முல்லை வந்து மணங்கருற்றவும் வருகின்ற தலைவற்கும்
இருந்த தலைவிக்குக் காமக்குறிப்புச் சிறத்தலின் அக்காலத்து மாலைப்
பொழுதுமென்னும் காலமுமாகிய முதற் பொருளும், அந்நிலத்துவாழும்
கோவலர்குழீஇ ஆகுதியுக்கும் ஆபலகாக்கவெனக் குரவைதழீஇ மடை
பல கொடுத்தலின் ஆண்டு வெளிப்படே உம் நெடுமொலும், முதற்பொருள்
பற்றித் தோன்றும் ஏனைக்கருப்பொருளும், இருத்தலும் இருத்தனிமித்
தமுமாகிய உரிப்பொருளும் ஒன்றற்கொன்று பொருத்தமுடையவாய் முல்
லைத்திணையைச் சிறப்பித்து நின்றலின் அவை அதற்குச் சிறந்தன என்ப
துஉம்; பழனமும் பழனஞ்சார்ந்த இடனுமாகிய நிலனும் பரத்தையிற்
பிரிந்த தலைவன் ஆடலும் பாடலும் கண்டுக்கேட்டும் பொழுதுகழிப்பிப்
பிறர்க்குப் புலனாகாமை மீளந் காலம் அதுவாகலானும், தலைவிக்குக் கங்
குல்யாமம் கழியாது நெஞ்சழிந்து ஆற்றமை யிகுதலான் ஊடலுணர்ந்
தற்கு எளிதாவதோர் உபகாரமுடைத்தாகலானும், வைகுறுவும் இனித்
தலைவி விடியற்காலஞ் சிறுவரைத்தாகலின் அதனாற் பெறும்பயனின்
றென முனிந்து வாயிலடைத்து ஊடனீட்டிப்பவே அவ்வைகுறுவழித்
தோன்றிய விடியற்கண்ணும் இவன் மெய் வேறுபாடு விளக்கக் கண்டு
வாயில்புகுத்தல் பயத்தலின் விடியலுமாகிய சிறுபொழுதும், பெரும்
பொழுது ஆறுமென்னும் காலமுமாகிய முதற்பொருளும், அந்நிலத்து
வாழ்வோர் பலருக் குழீஇ ஊடலுக்கூடலுமாகிய காமச்சிறப்பு நிகழ்தற்
கும் மழைவளந் தருதற்கும் விழாவெடுத்தலின் ஆண்டு வெளிப்படே உம்
ஆடலும் பாடலும் ஊடலும் உணர்ந்தலும் உள்ளிட்ட இன்பவினையாட்டு
இனிது நுகரும் இமையோர்க்கும் இன்றூரெழிலிக்கும் இறைவனாகிய
இந்திரனும், முதற் பொருள்பற்றித் தோன்றும் ஏனைக்கருப்பொருளும்,
ஊடலும் ஊடனிமித்தமுமாகிய உரிப்பொருளும் ஒன்றற்கொன்று
பொருத்தமுடையவாய் மருதத்திணையைச் சிறப்பித்து நின்றலின்
அவை அதற்குச் சிறந்தனவென்பதுஉம்; கடலுக் கடல் சார்ந்த இடனு
மாகிய நிலனும் வெஞ்சுடர் வெப்பந்தீரத் தண்ணறுஞ் சோலை தாழ்ந்து
நிழற்செய்யவுந், தண்பதம் பட்ட தெண்கழி மேய்ந்து பல்வேறு வகைப்
பட்ட புள்ளெல்லாக் குடம்பை நோக்கி யுடங்கு பெயரவும், புன்னை முத
லிய பூவினாற்ற முன்னின்ற கருற்றவும், நெடுந்திரை யழுவத்து நிலாக்
கதிர் பரப்பவும், காதல் கையிக்குக் கடற்கானினும் கானற்கானினும் தன்
நிறைகடந்து வேட்கைபுலப்பட உரைத்தலின் ஆண்டுக் காமக் குறிப்பு
வெளிப்பட்டு இரக்கற் பொருள் சிறத்தலான் எற்பாடாகிய சிறு
பொழுதும் பெரும்பொழுது ஆறுமென்னும் காலமுமாகிய முதற்பொரு

ளும், அந்நிலத்துவாமும் நுளையர்க்கு வலைவளந்தப்பின் ஆங்குவாமும் மக
ளிர் கிளைபுடன் குழீஇச் சுறவுக்கோடு காட்டிப் பரவுக்கடன் கொடுத்த
லின் ஆண்டு வெளிப்படும் வருணனும், முதற்பொருள் பற்றித் தோன்றும்
ஏனைக்கருப்பொருளும், இரங்கலும் இரங்கனிமித்தமுமாகிய உரிப்பொரு
ளும் ஒன்றற்கொன்று பொருத்தமுடையவாய் செய்தற்றிணையைச் சிறப்
பித்து நின்றலின் அவை அதற்குச் சிறந்தன வென்பது உம் ஆயின
வென்க.

இனி இவற்றிற்கு முறையே உதாரணம் :—

கிளைபா ராட்டுங் கடுகடை வயக்களிற்று
முளைதரு பூட்டி வேண்டுகுள கருத்த
வாணிற வருவி னொளிற்று மின்னிப்
பருவுறைப் பஹுளி சிதறிவா னவின்று
பெருவரை நளிர்சுமை யதிர வட்டித்துப்
புயலே றுரைஇய வியலிரு ணடுநாள்
விறவிழைப் பொலிந்த காண்பின் சாயற்
றடைஇத் திரண்டநின் றோள்சேர் பல்லதைப்
படாஅ வாகுமெங் கண்ணென நீயு
மிருண்மயங் கியாமத் தியவுக்கெட விலங்கி
வரிவயங் கிரும்புவி வழங்குநர்ப் பார்க்கும்
பெருமலை விடரகம் வரவரி தென்ஞாய்
வரலெளி தாக வெண்ணுதி யதனா
னுண்ணிதிற் கூட்டிய படுமா னாரந்
தண்ணிது கமழு நின்மார் பொருநா
ளடைய முயங்கே மாயின் யாமும்
விறவிழை நெகிழ்ச் சாஅய்து மதுவே
யன்னை யறியினு மறிக வலர்வா
யம்பன் மூதூர் கேட்பினுங் கேட்க
வண்டிறை கொண்ட வெரிமரு டோன்றியோ
டொண்பூ வேங்கை, கமழுந்
தண்பெருஞ் சாரற் பகல்வர் தீமே.

—[அகம். 218]

இஃது இடத்துய்த்துப் பகற்குறி நேர்ந்த வாய்பாட்டானே வரைவு
கடாயது: இம்மணிமிடைபவளத்தும்,

வண்டுபடத் ததைந்த கண்ணி யொண்கழ
லுருவக் குதிரை மழவ ரோட்டிய

முருக னற்போர் நெடுவே ளாவி
 அறுகோட் டியானைப் பொதினி யாங்கட்
 சிறுகா ரோடன் பயிடுகு சேர்த்திய
 கற்போற் பிரியல மென்ற சொற்றா
 மறந்தனர் கொல்லோ தோழி சிறந்த
 வேய்மருள் பணைத்தோண் னெகிழ்ச் சேய்நாட்டுப்
 பொலங்கல வெறுக்கை தருமார் நிலம்பக
 அழல்போல் வெங்கதிர் பைதறத் தெறுதலின்
 நிழறேய்ந் துலறிய மரத்த வறைகாய்
 பறநீர்ப் பைஞ்சுனை யாமறப் புலர்தலின்
 உகுநெற் பொரியும் வெம்மைய யாவரும்
 வழங்குந ரின்மையின் வெளவுநர் மடியச்
 சுரம்புல் லென்ற வாற்ற வலங்குசுனை
 நாரின் முருங்கை நவிரல் வான்பூச்
 சூலங் கடுவளி யெடுப்ப வாருந்
 றுடைதிரைப் பிதிர்விற் பொங்கிமுன்
 கடல்போற் றோன்றல காடிநந் தோரே.

—[அகம். 1]

இது பிரிவிடையாற்றாது தோழிக்குக் கூறியது: இக்களிற்றியானை
 சிரையுள்ளும்,

முல்லை வைந்துனை தோன்ற வில்லமொடு
 பைங்காற் கொன்றை மென்பிணி யவிழ
 இரும்பு திரித்தன்ன மாயிரு மருப்பிற்
 பரலவ லடைய விரலை தெறிப்ப
 மலர்ந்த சூலம் புலம்புபுறங் கொடுப்பக்
 கருவி வானங் கதமுறை சிதறிக்
 கார்செய் தன்றே கவின்பெறு கானங்
 சூங்குளைப் பொலிந்த கொய்சுவற் புரவி
 நரம்பார்ப் பன்ன வாங்குவள் பரியுப்
 பூத்த பொங்கர்த் துணையொடு வதிர்த
 தாதுண் பறவை பேதுற லஞ்சி
 மணிநா வார்த்த மாண்வினைத் தோன்
 உதுக்காண் டோன்றுங் குறும்பொறை நாடன்
 கறங்கிசை விழவி னுறந்தைக் குணது
 நெடும்பெருங் குன்றத் தமன்ற காந்தட்

போதவி ழுலரி னூறும்

* ஆய்தொடி யரிவைநின் மாணலம் படர்ந்தே. —[அகம். 4.]

இது குறித்த காலம் வந்தது அவரும் வந்தாரென்று ஆற்றுவீத்தது:
இக்களிற்றியானை நிரையுள்ளும்,

சேற்றூநில முனைஇய செங்கட் காரான்

ஊர்மடி கங்குலி னேன்றனை பரிந்து

கூர்முள் வேலி கோட்டினி னீக்கி

நீர்முதிர் பழனத்து மீனுட னிரிய

அந்தும்பு வள்ளை மயக்கித் தாமரை

வண்டே பனிமல ராரு மூர

யாரை யோநிற் புலக்கேம் வாருந்

றுறையிறந் தொளிருந் தாழிருங் கூந்தற்

பிறளு மொருத்தியை யெம்மனைத் தந்து

வதுவை யயர்ந்தனை யென்ப வஃதியாங்

கூறேம் வாழிய ரெந்தை செறுநர்

களிறுடை யிருஞ்சமந் ததைஇய னூறும்

ஒளிவாட் டானைக் கொற்கைச் செழியன்

பிண்ட நெல்லி னள்ளு ரன்னவெம்

ஒண்டொடி நெகிழினு நெகிழ்க

சென்றீ பெருமநிற் றகைக்குநர் யாரே.

—[அகம். 46.]

இது வாயின்மறுத்தது: இக்களிற்றியானை நிரையுள்ளும்,

கானன் மாலைக் கழிப்பூக் கூம்ப

நீநிறப் பெருங்கடல் பாடெழுந் தொலிப்ப

மீனார் குருகின் மென்பறைத் தொழுதி

குவையிரும் புன்னைக் குடம்பை சேர

அசைவண் டார்க்கு மல்குறு காலைத்

தாழை தளரத் தூக்கி மாலை

அழிதக வந்த கொண்டலொடு கழிபடர்க்

காம நெஞ்சங் கையறு பிணையத்

துயரஞ் செய்துநம் மருளா ராயினும்

மறாஅ வியரோ வவருடைக் கேண்மை

அளியின் மையி னவணுறைவு முனைஇ

வாரற்க தில்ல தோழி கழனி

வெண்ணெல் லரிநர் பின்றைத் ததும்புந்

தண்ணுமை வெரீஇய தடந்தா னாரை
செறிமடை வயிரிற் பிளிற்றிப் பெண்ணை
யகமடற் சேக்குந் துறைவன்

இன்றுயின் மார்பிற் சென்றவென் னெஞ்சே.—[அகம். 40]

இது பொருட்பிரிவிடைத் தோழிக்கு உரைத்தது: இக்களிற்றி யானே நிரையுள்ளும் முறையானே குறிஞ்சி முதலிய ஐந்திணைக்கும் முத லுங் கருவும் வந்து உரிப்பொருளாற் சிறப்பெய்தி முடிந்தவாறு காண்க. பிறவும் அன்ன.

நறைபரந்த சாந்த மறவெறிந்து நாளால்
உறையெதிர்த்து வித்தியலுழேனற்—பிறையெதிர்த்த
தாமரைபோல் வாண்முகத்துத் தாழ்குழலீர் காணீரோ
ஏமரை போந்தன வீண்டு. —[திணைமாலே. 1]

இது மதியுடம் படுத்தது. முதற்பொருளின்றி வந்த குறிஞ்சி.
முதுக்குறைந் தனளே முதுக்குறைந் தனளே
மலைய னெள்வேற் கண்ணி
முலையும் வாரா முதுக்குறைந் தனளே.—
[யாப். வி. பக். 122]

இது நாணநாட்டம். முதலுங் கருவுமின்றி வந்த குறிஞ்சி.

நாளு நாளு மாள்வினை யழுங்க
இல்லிருந்து மகிழ்வோர்க் கில்லையாற் புகழென
ஒண்பொருட் ககல்வார்நங் காதலர்
கண்பனி துடையினித் தோழி நீயே. —[சிறற்றெட்டகம்]

இது வற்புறுத்தாற்றியது. உரிப்பொருளொன்றுமே வந்த பாலே.

திருநகர் விளங்கு மாசில் கற்பின்
அரிமதர் மழைக்கண் மாஅ யோளொடு
நின்னுடைக் கேண்மை யெவனோ முல்லை
யிரும்பல் கூந்த னாற்றமு
முருந்தேர் வெண்ப் லொளியுநீ பெறவே.

இது பொருளிற் பிரிந்தோன் சுரத்துநினைந்து உரைத்தது. முதற் பொருளின்றிவந்த முல்லை.

கரந்தை விரைஇய⁹ தண்ணறுங் கண்ணி
இளைய ரேவ வியங்குபரி கடைஇப்

பகைமுனை வலிக்குந் தேரொடு
வினைமுடித் தனர்நங் காத லோரே.

இது வந்தாரென்றாற்றுவித்தது. முதலங் கருவுமின் றிவந்த முல்லை.

பூங்கொடி மருங்கி நெங்கை கேண்மை

முன்னும் பின்னு மாகி

யின்னும் பாண நெம்வயி னோனே.

இது வாயின்மறுத்தது. உரிப்பொருளொன்றுமே வந்தமருதம்.

அங்கண் மதிய மரவின்வாய்ப் பட்டெனப்

பூசல் வாயாப் புலம்புமனைக் கலங்கி

யேதின் மாக்களு நோவர் தோழி

யென்று நோவா ரில்லைத்

தெண்கடற் சேர்ப்ப னுண்டவென் னலக்கே.

இது கழிபடர். பேராணும் உரிப்பொருளானும் நெய்தலாயிற்று.
பிறவும் அன்ன. (21)

22. முத்திறப் பொருளுந் தத்தந் திணையோடு
மரபின் வாராது மயங்கவு முரிய.

இது முதற்பொருள் முதலிய மூன்றற்குமாவதோர் புறனடை கூறு
கின்றது, தமக்கு உரியதனோடன்றிப் பிறவற்றோடும் மயங்குமென்றலின்.

(இ-ள்.) முதல்கருவுரியென்னும் மூன்றுகூற்றவாகிய பொருளுந்
தமக்குத் தமக்கு உரிய திணையோடு கூடி இலக்கணமுறையானே வாராது
பிறவற்றிற்கு உரிய திணையோடு கூடி மயங்கிவருதலும் உரியவாம். (எ-று.)

மரபின்வாராதென்ற மிகையானே சிலமென்னும் முதற்பொரு
ளொழித்து ஏனையவே மயங்கிவருமெனக் கொள்க.

(உ-ம்.)

கருங்கால் வேங்கை வீயுகு துறுகல்

இரும்புலிக் குருளையிற் றோன்றுங் காட்டிடை

எல்லி வருநர் களவிற்கு

நல்லை யல்லை நெடுவெண் ணிலவே. —[குறுந். 47]

என இக்குறுந்தொகையுட் பாலைக்கு உரிய வேனில் வந்ததுஉம்,

தாமரைக் கண்ணியை தண்ணாறுஞ் சாந்தினை

நேரிதழ்க் கோதையாள் செய்குறி நீவரின்

மணங்கமழ் நாற்றத்த மலைநின்று பலிபெறாஉ

மணங்கென வஞ்சவர் சிறுகுடி யோரே. —[கலி. 52]

என இப்பாட்டுள் மருதத்திணைக்குரிய தாமரைப்பூ வந்ததுஉம்,

அறியே மல்லே மறிந்தன மாதோ
பொறிவரிச் சிறைய வண்டின மொய்ப்பச்
சாந்து நாறு நறியோள்
கூந்த னாறுநின் மார்பே தெய்யோ.

—[ஐங். 240]

எனப் புறத்தொழுக்கம் இன்றென்றார்க்குத் தோழிகூறிய இவ்வைங்
குறுநூற்றுள் ஊடல்வந்ததூஉம் முறையே குறிஞ்சித்திணையோடு முதற்
பொருண்முதலிய மூன்றும் மயங்கிவந்தன.

அம்ம வாழி தோழி சிறியிலைக்
குறுஞ்சினை வேம்பி னறும்பழ முணீஇய
வாவ லுகக்கு மாலையும்
இன்றுகொல் காதலர் சென்ற நாட்டே.

—[ஐங். 339]

என இவ்வைங்குறுநூற்றுள் முல்லைத்திணைக்கு உரிய மாலை வந்த
தூஉம்,

கன்மிசை மயிலாலக் கறங்கியூ ரலர் தூற்றத்
தொன்னல நனிசாய நம்மையோ மறந்தைக்க
வொன்னாதார்க் கடந்ததே முரவுநீர் மாகொன்ற
வென்வேலான் குன்றின்மேல் வினையாட்டும் விரும்பார்கொல்.

—[கலி. 27]

என இப்பாலைக்கலியுட் குறிஞ்சித் திணைக்குரிய மயில்வந்ததூஉம்,

உடையிவ னுயிர்வாழா ணீரீப்பி னெனப்பல
விடைகொண்டியா மிரப்பவு மெமகொள்ளா யாயினை
கடைஇய வாற்றிடை நீர்நீத்த வறுஞ்சனை
யடையொடு வாடிய வணிமலர் தகைப்பன.

—[கலி. 3]

என இப்பாலைக்கலியுள் மருதத்திணைக்குரிய பூ வந்ததூஉம்,

அன்றாய் வாழிவேண் டன்னை யென்றோழி
பசந்தனள் பெரிதெனச் சிவந்த கண்ணை
கொன்னே கடவுதி யாயி னென்ன தூஉம்
அறிய வாசுமோ மற்றே

முறியிணர்க் கோங்கம் பயந்த மார்பே.

—[ஐங். 366]

என இவ்வேறுபாடு என்னென்ற செவிலிக்குத் தோழி பூத்தகு
புணர்ச்சியால் அறத்தொடு நின்ற இதனுட் புணர்ச்சி வந்ததூஉம்,

வண்சினைக் கோங்கின் றண்கமழ் படலை
இருஞ்சிறை வண்டின் பெருங்கிளை மொய்ப்ப

நீரயந் துறையப் பட்டோள்
யாவ னோவெம் மறையா தீமே.

—[ஐங். 370]

எனப் பாதையர்க்குப் பூவணிந்தமைகேட்ட தலைவி அஃதின்
றென்றற்குக் கூறிய இதனுள் ஊடல் வந்ததூஉம் முறையே பாலைத்திணை
யொடு முதற்பொருண்முதலிய மூன்றும் மயங்கிவந்தன.

மழையில் வான மீனணிந் தன்ன
குழையமன் முசண்டை வாலிய மலர
வரிவெண் கோடல் வாங்குசூலை வான்பூப்
பெரிய சூடிய கவர்கோற் கோவலர்
எல்லுப்பெய லுழந்த பல்லா நிரையொடு
நீர் திகழ் கண்ணிய ரூர்வயிற் பெயர்தர
நனிசேட் பட்ட மாரி தளிசிறந்
தோதரு காட்டுநீர் தெருவுதோ ரெழுமுகப்
பேரிசை முழக்கமொடு சிறந்துநனி மயங்கிக்
கூதிர்தின் றன்றாற் பொழுதே காதலர்
நந்நிலை யறியா ராயினுந் தந்நிலை
அறிந்தனர் கொல்லோ தாமே யோங்குநடைக்
காய்சின யானை கங்குற் சூழ
அஞ்சுவர விறுத்த தானை
வெஞ்சின வேந்தன் பாசறை யோரே.

—[அகம். 264]

எனத் தோழிக்குத் தலைவி கூறிய இம்மணியிடைபவளத்துக் கூதிர்வந்
ததூஉம்,

மங்குன் மாமழை விண்ணதிர்பு முழங்கித்
துள்ளுப்பெயல் கழிந்த பின்றைப் புகையுறப்
புள்ளிதூண் டுவலை பூவக நிறையக்
காதலர்ப் பிரிந்த கையறு மகளிர்
நீர்வார் கண்ணிற் கருவினை மலரத்
துய்த்தலைப் பூவின் புதலிவ ரீங்கை
நெய்த்தோய்த் தன்ன நீர்நனை யந்தளிர்
இருவகி ரிருளி னீரிய துயல்வர
அவரைப் பைம்பூப் பயில வகல்வயற்
கதிர்வார் காய்நெற் கட்கினி திறைஞ்சச்
சிதர்சனைத் தூங்குமற் சீர்வரை நாடர்
காய்சின வேந்தன் பாசறை நீடி

நந்நோ யறியா வறனி லாளர்
இந்நிலை களைய வருகுவர் கொல்லென
ஆனா தெறிதரும் வாடையொடு
நோனேன் ரோழியென் றனிமை யானே. —[அகம்.294]

எனப் பருவ வரவின் கண் வற்புறுத்தந் தோழிக்குத் தலைவி கூறிய இம்
மணிமிடைபவளத்துள் முன்பனி வந்தது உம் முல்லைத்திணையோடு
மயங்கிவந்தன.

கருங்கோட் டெருமைச் செங்கட் புனிற்றாக்
காதற் குழவிக் கூறுமுலை மடுக்கு
நுந்தை நும்மூர் வருதும்
ஒண்டொடி மடந்தை நின்னையாம் பெறினே. —[ஐங். 92]

என நின் தமர் வாராமையின் எமர்வரைவு நேர்ந்திலரென்று தோழி
கூறக்கேட்ட தலைவன். தலைவிக்குக் கூறிய இவ்வைங்குறுநூற்றுட் குறிஞ்
சித்திணைக்கு உரிய புணர்தல் மருதத்திணையோடு மயங்கிவந்தது.

தொல்லூழி தடுமாறித் தொகல்வேண்டும் பருவத்தாற்
பல்வயி னுயிரெல்லாம் படைத்தான்கட் பெயர்ப்பான்போல்
எல்லுறு தெறுகதிர் மடங்கித்தன் கதிர்மாய
நல்லற நெறிநிறீஇ யுலகாண்ட வரசன்பின்
• அல்லது மலைந்திருந் தறநெறி நிறுக்கல்லா
மெல்லியான் பருவம்போன் மயங்கிரு டலைவா
எல்லைக்கு வரம்பாய விடும்பைகூர் மருண்மலை

* * * *

பனியிருள் சூழ்தரப் பைதலஞ் சிறுகுழல்
இனிவரி லுயருமற் பழியெனக் கலங்கிய
தனியவ ரிடும்பைகண் டிணைதியோ வெம்போல
இனியசெய் தகன்றாரை யுடையையோ நீ. —[கலி. 129]

என இக்கலியுட் கங்குலும் மாலையும் முன்பனியும் வந்தது உம்

கண்டிகு மல்லமோ கொண்கரின் கேளே
ஒள்ளிழை யுயர்மணல் வீழ்ந்தென
வெள்ளாங் குருகை வினவு வோளே. —[ஐங். 122]

என இவ்வைங்குறுநூற்றுட் பெதும்பைப் பருவத்தாளோர் தலைவியொடு
வேட்கை நிகழ்ந்தமையைத் தலைவி கூறித் தலைவன் குறிப்புணர்ந்த
து உம் முறையே நெய்தற்றிணையொடு முதலும் உரிப்பொருளும் மயங்கி
வந்தன. ஒழிந்தனவும் இவ்வாறே மயங்குமாறு வந்துழிக் காண்க. (22)

23. ஒருதலைக் காமமு மோவ்வாக் காமமும்
விரவியும் வருஉ மரபின வென்ப.

இஃது எய்தாதது எய்துவிக்கின்றது, கைக்கிளை பெருந்திணைக்கு உரிய உரிப்பொருளும் இவற்றோடு மயங்கு மென்றலின்.

(இ-ள்.) கைக்கிளைத்திணைக்கு உரிய ஒருதலைக்காமமென்னும் உரிப்பொருளும் பெருந்திணைக்கு உரிய பொருந்தாக்காமமென்னும் உரிப்பொருளும் குறிஞ்சித்திணைமுதலிய ஐந்திணையோடும் மயங்கியும் வரும் இயல்பையுடையனவென்று கூறுவர் ஆசிரியர். (எ-று.)

(உ-ம்.) “ஊர்க்கானிவந்த” என்னும் குறிஞ்சிக்கலியுள் ஆய்தூவி யனமென வணிமயிற் பெடையெனத் தூதுணம் புறவெனத் துதைந்தநின் நெழினல மாதர்கொண் மாளோக்கின் மடநல்லாய் நிற்கண்டார்ப் பேதுறாஉ மென்பதை யறிதியோ வறியாயோ. —[கலி. 66]

எனக் குறிஞ்சித்திணையோடு கைக்கிளையும்,

எழின்மருப் பெழில்வேழ மிகுதரு கடாத்தாற்
றொழின்மாறித் தலைவத்த தோட்டிகை நிமிர்ந்தாங்
கறிவுநம் மறிவாய்ந்த வடக்கமு நாடுனாடு
வறிதாகப் பிறரென்னை நகுபவு நகுபுடன்
மின்னவிர் துடக்கமுங் கனவுமேபோன் மெய்காட்டி
யென்னெஞ்ச மென்னோடு நில்லாமை நனிவெளவித்
தன்னலங் கரந்தானைத் தலைப்பிமா றெவன்கொல்லோ
மணிப்பீலி சூட்டிய நூலொடு மற்றை
அணிப்பூளை யாவிரை யெருக்கொடு பிணித்தியாத்து
மல்லலூர் மறுகின்க ணிவட்பாடு மிஃதொத்தன்
எல்லீருங் கேட்டமி னென்று. —[கலி. 138]

இக்கலியுள் நெய்தற்றிணையோடு பெருந்திணையும் மயங்கி வந்தன. ஒழிந்தனவற்றோடும் இவ்வாறே மயங்குமாறு வந்துழிக்காண்க. பிறவும் அன்ன. (23)

24. அளவி லின்பத் தைந்திணை மருங்கிற்
களவுகற் பெனவிரு கைகோள் வழங்கும்.

இது மேற்கூறிப்போந்த ஐந்திணைக்கு உரிய கைகோள்வரையறை கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) வரம்பிலின்பத்தையுடைய ஐந்திணையிடத்துக் களவுங் கற்புமென இரண்டொழுக்கம் நீகமும். (எ-று.) (24)

25. இயற்கைப் புணர்ச்சி யிடந்தலைப் பாடு
பாங்கற் கூட்டம் பாங்கியிற் கூட்டமென்
றுணர்த்திய களவிற்புணர்ச்சிநால் வகைத்தே.

இது நிறுத்தமுறையானே களவிற்புணரும் புணர்ச்சி இத்துணைத்
தென்கின்றது.

(இ-ள்.) இயற்கைப்புணர்ச்சியும், அப்புணர்ச்சி நிகழ்ந்த நிலைக்
களத்தைப் பின்னர்த் தலைப்பெய்து புணரும் புணர்ச்சியும், பாங்கறற்
புணரும் புணர்ச்சியும், பாங்கியாற் புணரும் புணர்ச்சியுமென முற்கூறிய
களவென்னுங் கைகோளிற் புணர்ச்சி நான்குவகையிணையுடைத்தாம்.

(எ-று.)

(25)

26. மெய்க்கிளை யாழோர் வேண்டும் புணர்ச்சிமுன்
கைக்கிளை நிகழ்தல் கடனென மொழிப.

இஃது ஆசரமும் இராக்கதமும் பைசாசமுமாகிய சிறப்பில்லாக்
கைக்கிளைபோலன்றிக் காமஞ்சாலா இளமையோள்வயிற் கைக்கிளை
போலச் சிறந்த காமஞ்சான்ற இளமையோள்வயிற் கைக்கிளை இன்னுழி
நிகழுமென்கின்றது.

(இ-ள்.) பொருள்படு கிளைநரம்பினைப் பொருந்திய யாழினை
புடைய கந்தருவர் வீரும்பும் இயற்கைப்புணர்ச்சி முன் காட்சிமுதலாக
மேற்கூறப்படும் நால்வகைக் குறிப்பிற்றாகிய கைக்கிளை நற்காமத்திற்கு
இன்றியமையாமையின் வருதல் முறைமை. (எ-று.)

இது தலைவி வேட்கைக்குறிப்புத் தன்மேல் நிகழ்வதனைத் தலைவன்
அறிவதற்குமுன்னே தன் காதல் மிகுதியாற் கூறுங் கூற்றதாகலிற்
கைக்கிளையாயிற்று. இது தலைவற்கே உரியதென்பது “மடமா னோக்கி”

—[இல. வி. 117]

என்னுஞ் சூத்திரத்துக் கூறுதும்.

இவை புணர்ச்சிநிமித்தமாய்க் குறிஞ்சித்திணையாகாவோ வெனின்
காட்சிப்பின் தோன்றிய ஐயமுந் துணிவுங் குறிப்பறிதலும் நன்றெனக்
கோடற்கும் அன்றெனக்கோடற்கும் பொதுவாகலின் அவை ஒருதலை
யாக நிமித்தமாகா வழிநிலைக்காட்சியே நிமித்தமாமென்று உணர்க. (26)

27. அதுவே,
காமஞ் சான்ற விளமை யோள்வயிற்
குறிப்பறி காறுங் குறுகாது நின்ற
குறிப்படு நெஞ்சோடு கூற லாகும்.

இது கைக்கிளையது இலக்கணங் கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) மேற்கூறிப்போந்த கைக்கிளையாவது, காமம்நுகர்தற்கு அமைந்த இளமைப்பருவத்தாளாகிய தலைமகளிடத்து உண்டாகிய குறிப்பினைத் தான் அறியுமளவும் அவளைத் தலைமகன் அடாதுநின்ற தன் வழித்தாகிய நெஞ்சினொடு சொல்லுதலாம். (எ-று.) (27)

28. மறையோர் மன்னர் வணிகர் சூத்திரரேனு
மிறையோர் தத்தமக் கெய்துமற் றதுவே
மொழிந்தோர் நால்வரு மொழிந்தைந் நிலத்துறை
யிழிந்தோர் தம்மு ளுயர்ந்தோரு மெய்துப.

இது கைக்கிளைக்கு உரியார் இவரென்கின்றது.

(இ-ள்.) மேற்கூறிய கைக்கிளை அந்தணரும் அரசரும் வணிகருஞ் சூத்திரருமென்னும் நால்வகை வருணத்துத் தலைமக்கள் தமக்குத் தமக்குப் பொருந்துவதாம். அக்கைக்கிளையை மேற்கூறிய நால்வகைத் தலைமக்களுமன்றி ஐவகைநிலத்தும் உறையும் நிலமக்களுட் தலைமக்களும் பெறவர். (எ-று.)

உம்மை இழிவுசிறப்பாதலாற் சிறுபான்மைநோக்கி நின்றது. (28)

29. தெய்வந் தன்னி னெய்தவுங் கிழத்தியி
னெய்தவும் படுஉ மியற்கைப் புணர்ச்சி.

இஃது இயற்கைப்புணர்ச்சி இத்துணைப்பகுதித்தென்கின்றது.

(இ-ள்.) மேற்கூறிய நால்வகைப் புணர்ச்சியுள்ளும் இயற்கைப் புணர்ச்சியாவது தெய்வத்தாற் பெறவுந் தலைமகளாற் பெறவும்படும். (எ-று.)

படும் என்பதனை இரண்டிடத்துங் கூட்டுக. (29)

30. இயற்கைப் புணர்ச்சி தெய்வத்தி னெய்துழி
முயற்சி யின்றி முடிவ தாகும்.

இது மேற்கூறிய இயற்கைப்புணர்ச்சி இரண்டனுள் தெய்வப் புணர்ச்சியது இலக்கணம் உணர்த்துகின்றது.

(இ-ள்.) இயற்கைப்புணர்ச்சி தெய்வத்தாற் பெறுங்காலத்து முயற்சியின்றித் தானே முடிவதாம். (எ-று.)

எனவே, இயற்கைப்புணர்ச்சி தலைமகளாற் பெறுங்காலத்து முயற்சியானே முடிவதாமென்பதாயிற்று. (30)

31. உள்ளப் புணர்ச்சியு மெய்யுறு புணர்ச்சியுங்
கள்ளப் புணர்ச்சியுட் காதலர்க் குரிய.

இது மேற்கூறிப்போந்த களவிற்புணர்ச்சிக்கு எய்தியதோர் ஒழிபு கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) உள்ளத்தாற் புணரும் புணர்ச்சியும் மெய்யுற்றுப் புணரும் புணர்ச்சியுமென்னும் இருகூற்றுப் புணர்ச்சியுள் களவென்னுங் கைகோளின்கட் புணரும் புணர்ச்சிக்கட் காதலையுடைய தலைவற்குந் தலைவிக்கும் உரியவாம். (எ-று.)

(31)

32. பொருவிற் தோற்றப் பெருமையு முரணு
நன்னுதற் கச்சமு நாணு மடனு
மன்னிய குணங்க ளாதலின் முன்ன
ருள்ளப் புணர்ச்சி யுரிய தாகும்.

மேற்கூறிய இருகூற்றுப்புணர்ச்சியுள் இஃது உள்ளப்புணர்ச்சி முன் நிகழ்தற்கு ஏது கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) நிகரில்லாத தலைமகற்குப் பெருமையும் உரனும், நன்னு தலை உடையளாகிய தலைமக்டு அச்சமும் நாணும் மடனும் நிலைபெற்ற குணங்களாதலின் மேற்கூறிப்போந்த இருகூற்றுப்புணர்ச்சியுள்ளும் உள்ளப்புணர்ச்சி முன் நிகழ்தற்கு உரித்தாம். (எ-று.)

பெருமையாவது, அறிவும் ஆற்றலும் புகழும் கொடையும் ஆராய்தலும் பண்பும் நண்பும் பழிபாவமஞ்சதலும் முதலியவற்றின் மேம்பாடு. உரனாவது, கடைப்பிடியும் நிறையும் கலங்காது துணிதலும் முதலியவற்றின் திண்மை. அச்சமாவது, தன் அன்புகாரணத்தாற் தோன்றிய உட்கு. நாணாவது, காமக்குறிப்பு நிகழ்ந்தவழிப் படுவதோர் உள்ளவொடுக்கம் மடமாவது, செவிலியர் கொளுத்தக்கொண்டு கொண்டதுவிடாமை.

இனி ஒன்றென முடித்தலாற் கண்டறியாதன கண்டுழி மனங் கொள்ளாத பயிர்ப்பும் செயத்தருவது அறியாத பேதைமையும், நிறுப்பதற்கு நெஞ்சு உண்டாம் நிறையும் கொள்க. மடங் குடிப்பிறந்தோரது செய்கையதாகலின் அச்சமும் நாணும்போல மெய்யுறுபுணர்ச்சியை விலக்குவதாம்.

இவை இருவர்க்கும் மன்னிய குணங்களாகலின் மெய்யுறுபுணர்ச்சிக்கு உரியரல்லராயினும் இவ்விலக்கணத்திற் திரியாது நின்றே மெய்யுறுபுணர்ச்சிக்கு உரியராவரென்பார், 'முன்னர் உள்ளப் புணர்ச்சி உரியதாகும்' என்றார். அங்கனமாதல் மேற்கூறுமாற்றானும் உணர்க. (32)

33. காட்சி வேட்கை யுள்ளுதன் மேலித
லாக்கஞ் சேப்ப னுணுவரை யிறத்த
னோக்குவ வெல்லா மவையே போறன்
மறத்தன் மயக்கஞ் சாக்கா டென்ற
வையிரண் டவீத்தையும் பெய்கழற் காணையும்
புகழுகம் புரிதன் முதல வாகிக்

காட்சிமுதன் முன்றையுங் கருதிநந் நான்கா
 யாட்சியீ னமைந்தவீ ராறுமெய்ப் பாடு
 • முருந்திள முறுவலும் பொருந்துத லுறினே
 மெய்யுறு புணர்ச்சி யெய்துதற் குரித்தே.

இது மெய்யுறுபுணர்ச்சி நிகழ்காலம் உணர்த்துகின்றது.

(இ-ள்.) காண்டலும், பெறல்வேண்டுமென்னும் உள்ளநிகழ்ச்சியும், இடைவிடாது நினைத்தலும், அங்ஙனம் நினைத்தல் காரணமாக உடம்பு வாடுதலும், வாடியபின் தன் நெஞ்சின் வருத்தம் மிகுகின்றபடியைப் பிறர்க்கு உரைத்தலும், நாணத்தின் எல்லையைக் கடத்தலும், தன்னாற் காணப்பட்டனவெல்லாம் தான் கண்ட உறுப்புப்போலுதலும், பித்தாலும், மோகித்தலும், இறந்துபடுதலுமெனக் கூறப்பட்ட பத்து அவத்தையும் ஒருங்குநிகழும் அளவாயிற் தலைமகனும்; புகுமுகம்புரிதல் முதலியன வாகிக் காட்சிமுதலிய மூன்று அவத்தையினையும்பற்றி ஒரோவவத்தைக்கு நான்குநான்காய் ஆட்சியான் அமைவுபெற்ற பன்னிரண்டு மெய்ப்பாடுத் தலைமகளும் பொருத்துதலுற்றாலே அவ்வருவர்க்கும் மெய்யுறுபுணர்ச்சி பொருத்துதற்கு உரித்தாம். (எ-று.)

நான்காம் அவத்தை தொடங்கி ஆறாம் அவத்தைகாறும் பற்றி வரும் பாராட்டெடுத்தல் முதலாகக் கையறவுரைத்தல் ஈராகக் கிடந்த பன்னிரண்டு மெய்ப்பாடும் புணர்ச்சிப்பின்னர் நிகழ்வனவாகலானும், ஏழாம் அவத்தை தொடங்கிப் பத்தாம் அவத்தைகாறும் பற்றி வரும் மெய்ப்பாடெல்லாம் அகனைநினைக்காகாது பெருந்திணைப்பாற்படுவன வாகலானும், புகுமுகம்புரிதன் முதலிய பன்னிரண்டு மெய்ப்பாடுமே ஈண்டைக்கு இயைவனவென்பார் 'ஆட்சியின் அமைந்த' என்றார்.

வரலாறு :

உள்ளிக் காண்பென் போல்வன் முள்ளெயிற்

றமிழ்த மூறுஞ் செவ்வாய்க் கமழகில்

ஆர நாறு மறல்போற் கூந்தற்

பேரமர் மழைக்கட் கொடிச்சி

மூரன் முறுவலொடு மதைஇய நோக்கே.

—[குறுந். 286]

இஃது ஒருதலையுள்ளதற்கும்

ஒண்டொடி யரிவை கொண்டன னெஞ்சே

வண்டிமிர் பனித்துறைத் தொண்டி யாங்கண்

உரவுக்கட லொலித்திரை போல

இரவி னூனுந் துயிலறி யேனே.

—[ஐங். 172]

இஃது ஆக்கஞ்செப்புதற்கும்

காமம் விடுவொன்றே நாண்விடு நன்னெஞ்சே
யானே பொறேனில் விரண்டு.

—[குறள் 1247]

இது நாணுவரையிறத்தற்கும்

ஒங்கெழிற் கொம்பர் நடுவி தெனப்புல்லுங்
காந்தட் கிவருங் கருவிளம் பூக்கொள்ளு
மாந்தளிர்க் கையிற் றடவரு மாமயில்
பூம்பொழி னேக்கிப் புகுவன பின்செல்லுந்
தோளெனச் சென்று துளங்கொளி வேய்தொடு
நீர்கதுப் பிஃதென நீரற லுட்புகும். —[இளம். பக்-148]

என்றாற்போல்வன நோக்குவவெல்லாம் அவையேபோற்றற்கும் உதாரண
மாம். பிறவும் வந்தவழிக் காண்க. புகுமுகம்புரிதன் முதலியவற்றிற்குப்
பொருளும் உதாரணமும் மெய்ப்பாடு கூறும்வழிப் பெறப்படும். அவை
ஆண்டு உணர்க.

இனி, இவற்றின்வழித் தோன்றும் மெய்யுறுபுணர்ச்சிக்கு உதாரணம்

கோட லெதிர்முகைப் பசுவீ முல்லை
நாறிதழ்க் குவளையோ டிடையிடுபு விரைஇ
ஐததொடை மாண்ட கோதை போல
நறிய நல்லோண் மேனி

• முறியினும் வாயது முயங்கற்கு மினிதே. —[குறள். 62]

எனவரும்

(33)

34. பகற்குறி யிரவுக் குறியேனும் பான்மைய
புகற்சியி னமைந்தோர் புணர்ச்சிநிக ழிடனவற்
றில்வரை யிகந்தது பகற்குறி யிரவுக்குறி
யில்வரை யிகவா வியல்பிற் றாகும்.

இது மேற்கூறிப்போந்த புணர்ச்சி நிகழும் இடம் இத்துணைப் பகு
தித்தெனவும் அப்பகுதிகள் இவ்வியல்பினவெனவும் கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) பகற்குறியும் இரவுக்குறியுமென்னும் பகுதியையுடைய
வாம் அன்பான் அமைந்தோர் புணர்ச்சிநிகழும் இடங்கள். அவற்றுள்
இல்லின் எல்லையைக் கடந்தது பகற்குறியாம், இரவுக்குறி அதனைக்
கடவாத இயல்பினையுடைத்தாம். (எ-று.) (34)

35. ஒருவழித் தணத்தல் வரைவிடை வைத்துப்
பொருள்வயிற் பிரிதலென் றிருவகைத் தாகு
நிறைதரு காதன் மறையினிற் பிரிவே.

இது நிறுத்தமுறையானே களவென்னுங் கைகளேளிடத்துப் பிரியும் பிரிவு இத்துணைப் பகுதித்தென்கின்றது.

(இ-ள்.) ஒருவழித்தணத்தலும் வரைவிடைவைத்துப் பொருள் வயிற்பிரிதலுமென்று இரண்டுபகுதியினையுடைத்தாம் நிறைந்த காதலையுடைய களவின்கட்பிரியும் பிரிவு. (எ-று.)

அவற்றுள், ஒருவழித்தணத்தலாவது ஓர் ஊரின்கண்ணும் ஒரு நாட்டின்கண்ணும் பிரிதல். வரைவிடைவைத்துப் பொருள்வயிற் பிரிதலாவது காடிடையிட்டும் நாடிடையிட்டும் பிரிதல். (35)

36. அவற்றுள்,

ஒருவழித் தணத்தற்குப் பருவங் கூறார்.

இஃது அப்பிரிவு இரண்டனுட் காலவரையறை கூறப்படாதது இதுவென்கின்றது.

(இ-ள்.) மேற்கூறிய பிரிவு இரண்டனுள் ஒருவழித் தணத்தல் காடிடையிட்டும் நாடிடையிட்டும் பிரியப்படாமையின் அதற்குக் காலவரையறை சொல்லார் ஆசிரியர். (எ-று.) (36)

37. வரைவிடை வைத்துப் பொருள்வயிற் பிரிதலோ ரிருதுவி னெல்லைத் தேன்மனார் புலவர்.

இது காலவரையறை கூறப்படுவது இதுவென்கின்றது.

(இ-ள்.) வரைவிடைவைத்துப் பொருள்வயிற்பிரிதல் காடிடையிட்டும் நாடிடையிட்டும் பிரிதலின் அஃது இரண்டு திங்களின் வரம்பையுடைத்தென்று சொல்லுவர் அறிவுடையோர். (எ-று.) (37)

38. களவு வெளிப்படா முன்னும் பின்னும்

விளையு நெறித்தேன விளம்பினர் வரைவே.

இது மேலைக்குத்திரத்துட் தோற்றுவாய் செய்யப்பட்ட வரைவுநிகழும் இடங் கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) களவு வெளிப்படாமுன்னும், களவு வெளிப்பட்டபின்னும் வரைவுநிகழும் நெறியினையுடைத்தாமென்று சொல்லுவர் அறிவுடையோர். (எ-று.)

வெளிப்படாமுன்னும் என்பதனால் வெளிப்பட்டபின்னுமெனத்தந்துரைக்கப்பட்டது. (38)

39. நான்குவகைப் புணர்வினுந் தான்றெருண்டு வரைதலும் பாங்கனிற் பாங்கியிற் றெருளுற்று வரைதலுங் களவுவெளிப்படாமுன் வரைதலாகும்.

இது களவுவெளிப்படாமுன் நிகழும் வரைவுக்கு இலக்கணங் கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) மேற்சொல்லப்பட்ட இயற்கைப்புணர்ச்சி முதலாகிய நான்குவகைப் புணர்ச்சிக்கண்ணுந் தலைமகன் தானே தெருண்டு வரைதலும் பாங்கனாதல் பாங்கியானாதல் தெருட்டப்பட்டு வரைதலுமாகிய இவை களவுவெளிப்படாதமுன் வரைவாம். (எ-று.) (39)

40. உடன்போய் வரைதலு மீண்டு வரைதலு
முடன்போக் கிடையீ றற்று வரைதலுங்
களவுவெளிப் பட்டபின் வரைத லாகும்.

இது களவுவெளிப்பட்டபின் நிகழும் வரைவுக்கு இலக்கணங் கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) புணர்ந்துடன்போய்த் தலைமகன் தன் ஊரின்கண்ணே வரைதலும் மீண்டுவந்து தம்மூரின்கண்ணே வரைதலும் உடன்போக் கிடையீற்றித் தலைமகன் தலைமகள் தமரைவழிபட்டு வரைதலுமாகிய இவை களவுவெளிப்பட்டபின் வரைதலாம். (எ-று.) (40)

41. அவற்றுள்,
உடன்போய் வரைத லொருவகைத் தாகும்.

இஃது உடன்போய்வரைதலின் வகை உணர்த்துகின்றது.

(இ-ள்.) மேற்சொல்லப்பட்ட மூவகை வரைவினுள் உடன்போய்த் தன் ஊரின்கண்ணே வரைதல் ஒருவகையினையுடைத்தாம். (எ-று.) (41)

42. அவண்மனை வரைதலுந் தன்மனை வரைதலு
மேனமீண்டு வரைத லிருவகைத் தாகும்.

இது மீண்டுவரைதலின் வகை உணர்த்துகின்றது.

(இ-ள்.) தலைமகள் மனையின்கண்ணே வரைதலும் தலைமகன் மனையின்கண்ணே வரைதலுமென இரண்டுவகையினையுடைத்தாம் உடன்போய் மீண்டு தம் ஊரின்கண்ணே வரைதல். (எ-று.) (42)

43. ஆற்றா றஞ்சினு மவன்வரைவு மறுப்பினும்
வேற்றுவரைவு நேரினுங் காப்புக் கைமிகினு
மாற்றறத் தோன்று மறத்தோடு, நிலையே.

இது மேற்கூறிய வரைவிற்கு நிமித்தங் கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) தலைமகன் வருவழி ஏதத்தினை அஞ்சிய இடத்தும், தமர் அவன் வரைவு எதிர்கொள்ளாத இடத்தும், பிறர்வரைவுநேரும் இடத்தும், காவல் கைமிகுந்த, இடத்தும் நெறிப்படப் புலப்படும் அறத்தொடுநிலை. (எ-று.)

அறத்தொடுநிலை அறத்தோடு மாறுகொள்ளாத நிலை. (43)

44. தலைவி பாங்கிக் கறத்தோடு நிற்கும்
பாங்கி சேவிலிக் கறத்தோடு நிற்குஞ்
சேவிலி நற்றாய்க் கறத்தோடு நிற்கு
நற்றாய் தந்தை தன்னையர்க் கறத்தோடு
நிற்கு மென்ப நெறியுணர்ந் தோரே.

இஃது இவர் இவர்க்கு அறத்தொடுநிற்றற்குரிய ரென்கின்றது.

(இ-ள்.) தலைவி முதலிய நால்வரும் பாங்கி முதலாகிய காங்கு திறத்தார்க்கும் முறையே அறத்தொடுநிற்றற்கு உரியரென்று சொல்லு வர் அகப்பொருளிலக்கணம் அறிந்தோர். (எ-று.) (44)

45. ஒருபுண ரொழிந்தவற் றொருவழித் தணப்பவும்
வரைவிடை வைத்துப் பொருள்வயிற் பிரியவு
மிறைவனைச் சேவிலி குறிவயிற் காணவு
மனைவயிற் செறிப்பவும் வருத்தங் கூரின்
வினவியக் கண்ணும் வினவாக் கண்ணு
மனநடைக் கிழத்தி யறத்தோடு நிற்கும்.

இது தலைவி அறத்தொடு நிற்கும் காலம் உணர்த்துகின்றது.

(இ-ள்.) பாங்கியிற் கூட்டமாகிய ஒன்று நீங்கிய ஏனை இயற்கைப் புணர்ச்சி முதலாய மூன்று புணர்ச்சிக்கண்ணுந் தலைவன் ஒருவழித்தணத்த லானும் வரைவிடைவைத்துப் பொருள்வயிற் பிரிதலானுந் தலைவனைச் சேவிலி குறியிடத்துக் காண்டலானும் மனையிடத்துச் செறித்தலானுந் தனக்கு வருத்தம் யிருமாயின் தன்னைப் பாங்கி வினவிய இடத்தும் வின வாத இடத்துந் தலைவி அவட்கு அறத்தொடு நிற்கும். (எ-று.)

பாங்கியென்பது அதிகாரத்தான் வந்தது.

(45)

46. முன்னிலைப் புறமொழி முன்னிலை மொழிகளிற்
சின்மொழிப் பாங்கி சேவிலிக் குணர்த்தும்.

இது பாங்கி அறத்தொடுநிற்குந் திறங் கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) முன்னிலைப் புறமொழியும் முன்னிலை மொழியுமாகிய இரண்டினாலும் பாங்கி சேவிலிக்கு அறத்தொடுநிற்கும். (எ-று.) (46)

47. சேவிலி நற்றாய்க்குக் கவலையின் றுணர்த்தும்.

இது சேவிலி அறத்தொடுநிற்குந் திறங் கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) சேவிலி அறத்தொடுநிற்கும் காலத்து நற்றாய்க்கு விளங்க அறிவிக்கும். (எ-று.) (47)

48. நற்றாய் யறத்தோடு நிற்குங் காலைக்
குரவனுந் தன்னையுங் குறிப்பி னுணர்ப்.

இது நற்றாய் அறத்தொடுநிற்குந் திறம் கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) நற்றாய் அறத்தொடுநிற்குந் காலத்துச் சொல்லாடப் பெருனாகலின் தலைமகள் தந்தையுந் தன்னையும் அவள் குறிப்பினானே அறிவர். (எ-று.) (48)

49. பாங்கி தலைவியை வினவுஞ் சேவிலி
பாங்கியை வினவும் பாங்கி தன்னையு
நற்றாய் தானும் வினவுஞ் சேவிலியிற்
பொற்றோடிக் கிழத்தியை யுற்று நோக்கின்.

இஃது அறத்தொடுநிற்பார்க்கு வினாகிழுமிடம் கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) தலைமகள்மாட்டு வேறுபாடு கண்டுழிப் பாங்கி முதலாகிய மூவரும் இவ்வாறு வினாவப்பெறுவர். (எ-று.)

‘பாங்கி தன்னையு நற்றாய் தானும்’ என்ற உம்மைகள் முறையே நற்றாய் செவிலியை வினவுதலும் பாங்கியைச் செவிலி வினவுதலுமன்றி என்னும் பொருள்பட நின்றன. இவ்வாறு நற்றாய் வினவுவது செவிலியைப்போலத் தலைமகளை உற்றுப்பார்த்த இடத்தெனக்கொள்க. (49)

50. ஆங்குடன் போயுழி யறத்தோடு நிற்ப
பாங்கியுஞ் சேவிலியும் பயந்த தாயும்.

இஃது அறத்தொடுநிலை முறையானன்றி ஒருங்கு நிகழும் இடம் கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) தலைமகளுந் தலைமகனும் புணர்ந்து உடன்போய்காலத்து அறத்தொடுநிற்பர் தோழியுஞ் சேவிலியும் நற்றாயும். (எ-று.)

ஆங்கவென்னும் அசைநிலை ஈண்டு அகரந்தொக்கு நின்றது. (50)

51. களவின்வழி வந்த கற்பும் பொற்பமை
களவின்வழி வாராக் கற்புமென் றுங்கு
முற்படக் கிளந்த கற்பிரு வகைத்தே.

இது நிறுத்தமுறையானே கற்பின் பாகுபாடு கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) மேற்கூறிப்போந்த கற்பு, களவிற்புணர்ச்சி வழியான் வந்த கற்பும், களவிற்புணர்ச்சி வழியான் வாராக் கற்புமென இரண்டு பகுதியினையுடைத்தாம். (எ-று.)

களவின் வழிவந்த கற்பினை முற்கூறினார் அதனது சிறப்பு நோக்கி.

52. குரவரிற் புணர்ச்சி வாயிலிற் கூட்டமென்
நிருவகைத் தாதங் கற்பிற் புணர்ச்சி.

இது கற்பிற்புணர்ச்சி இத்துணைத்தென்கின்றது.

(இ-ள்.) கற்பென்னுங் கைகோளிடத்துப் புணரும் புணர்ச்சி குரவ
ராற் புணரும் புணர்ச்சியும் வாயில்களாற் புணரும் புணர்ச்சியுமென
இரண்டு பகுதியினை யுடைத்து. (எ-று.)

குரவரிற்புணர்ச்சி வதுவைகூட்டிப் புணரும் புணர்ச்சி. வாயிலிற்
கூட்டம் புலவிதீர்த்துப் புணரும் புணர்ச்சி. (52)

53. அவற்றுட்,

களவின் வழிவந்த கற்பிற் புணர்ச்சி

கிளைஞரி னெய்தாக் கேண்மையு முடைத்தே

உடன்போய் வரைதலு முண்மை யான.

இது களவின்வழிவந்த கற்பிற்புணர்ச்சிக்கு எய்துவதோர் வேறுபாடு
உணர்த்துகின்றது.

(இ-ள்.) மேற்சொல்லப்பட்ட இருவகைக் கற்பினுள்ளும், களவின்
வழிவந்த கற்பினுட் புணரும் புணர்ச்சி தலைமகள் சுற்றத்தாராற் பெறப்
படாத கோட்பாட்டினை யுமுடைத்தாம், புணர்ந்துடன் போய்த் தலைமகள்
தன் ஊரின் கண்ணே வரைந்துகோடலும் உண்டாதலான். (எ-று.)

கொடுப்போ ரின்றியுங் கரண முண்டே

புணர்ந்துடன் போகிய காலே யான

[தொல்-கற்-சூ..2]

என்பவாகலின்.

(53)

54. மறையிற் புணர்ச்சியு மன்றற் புணர்ச்சியும்

இறைவற் கெய்தலுண் டிருவகைக் கற்பினும்.

இது தலைமகற்குக் கற்புக்காலத்து நிகழும் புணர்ச்சி வேறுபாடு
கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) மேற்சொல்லிய இருவகைக் கற்பின்கண்ணுந் தலைமகற்
குக் களவிற்புணர்ச்சியும் வதுவைப்புணர்ச்சியும் பொருந்துதலுண்டு.
(எ-று.)

(54)

55. காதற் பரத்தையர் காமக் கிழத்தியர்

பின்முறை வதுவைப் பெருங்குலக் கிழத்தியென்

றன்னவ ரூரிய ரவையிரண் டற்கும்

இஃது அவ்விருவகைப் புணர்ச்சிக்கும் உரிய மகளிர் இவரென்
கின்றது.

(இ-ள்.) காதற்பரத்தையர் முதலாகிய சூவகையோருந் தலைமகன்
அவ்வாறு புணரும் புணர்ச்சி இரண்டற்கும் உரியர். (எ-று.)

(55)

56. அவருட்,

காதற் பரத்தையர் களவீற் குரியர்.

இது களவீற்கு உரிய மகளிர் இவரென்கின்றது.

(இ-ள்.) மேற்சொல்லப்பட்ட மூவகையோருள்ளும் காதற்பரத்
தையர் களவீற்புணர்ச்சிக்கு உரியர். (எ-று.) (58)

57. ஒழிந்தோர் மன்றற் புணர்ச்சிக் குரியர்.

இது வதுவைப்புணர்ச்சிக்கு உரிய மகளிர் இவரென்கின்றது.

(இ-ள்.) காமக்கிழத்தியும் பின்முறைவதுவைப் பெருங்குலக்கிழத்
தியுமாகிய இருதிறத்தோரும் வதுவைப்புணர்ச்சிக்கு உரியர். (எ-று.) (57)

58. பரத்தையிற் பிரித லோதற்குப் படர்தல்

அருட்டகு காவலோடு தூதீற் ககறல்

உதவிக் கேக னிதியிற் கிகத்தலென்

றுரைபெறு கற்பீற் பிரிவறு வகைத்தே.

இது கற்பீற்பிரியும் பிரிவுவரையறை உணர்த்துகின்றது.

(இ-ள்.) பரத்தையிற் பிரிதல் முதலாக நிதியிற்கிகத்தல் ஈராக
அறுவகையினை யுடைத்தாங்க கற்பின்கட் பிரியும் பிரிவு. (எ-று.) (58)

59. அயன்மனைப் பிரிவயற் சேரியி னகற்சி

புறநகர்ப் போக்கிவை புரவலற் குரிய

பரத்தையிற் பிரியும் பருவத் தான.

இது தலைமகன் பரத்தையிற் பிரியுங்காலத்து இவ்விடங்களிற் பிரியு
மென்கின்றது.

(இ-ள்.) அயல்மனை முதலிய மூன்றிடத்துப் பிரிவுந் தலைவற்கு
உரியவாம் பரத்தையிற் பிரியுங் காலத்து. (எ-று.) (59)

60. கெழீஇய காமக் கிழத்தியர் பொருட்டாய்த்

தழீஇய வயன்மனைத் தலைவன் பிரியும்.

இது நிறுத்தமுறையானே அயல்மனைப் பிரிவுக்கு ஏது கூறு
கின்றது.

(இ-ள்.) பொருந்திய காமக்கிழத்தியர் காரணமாகத் தலைமகன்
தோள் தோய்ந்த அயல்மனைக்கண்ணே பிரியும். (எ-று.) (60)

61. பின்னர் வரைந்த பேதும்பையும் பரத்தையும்

இன்னியல் வீழவு மேது வாக

அவனயற் சேரியி னகலு மென்ப.

இஃது அயற்சேரியிற் பிரிவுக்கு ஏது உணர்த்துகின்றது.

(இ-ள்.) இரண்டாவது வரைந்துகொள்ளப்பட்ட பெதும்பைப்பரு வக் கிழத்தியுங் காதற்பரத்தையும் விழவுங் காரணமாகத் தலைமகன் அயற்சேரியின்கண்ணே பிரியும். (எ-று.) (61)

62. வீருந்தியற் பரத்தையைப் பெருந்தேர் மிசைக்கோண்டு
இளமரக் காவின் விளையா டற்கும்
புனலா டற்கும் புறநகர்ப் போகும்.

இது புறநகர்ப்போக்கிற்கு ஏது உணர்த்துகின்றது.

(இ-ள்.) இளமரக்காவின்கண்ணே விளையாடுதல் காரணமாகவும் புனலாடுதல் காரணமாகவுந் தலைமகன் புதியளாகிய பரத்தையைத் தேர் மேல் ஏற்றிக்கொண்டு நகர்ப்புறத்திலே போம். (எ-று.)

புனலாடல் கூறவே, அதற்கு ஏதுவாகிய புதுப்புனல் வரவுங் கொள்ளப்படும்; அதற்குச் செய்யுள்;

ஏராடு சிந்தர விந்திர சாப மிறைஞ்சுதுதல்
வேர்வாட நீல விழிசுவப் பாட விளங்கிழையார்
தாராடு பைங்குழற் பின்னக மாடத் தழுஉஞ்சிவிறிப்
போராட வந்தது தண்புன லாடற் புரவலற்கே.

[அம்பி. 474]

எனவரும். புனலாடற்குச் செய்யுள்;

குருகோடு கம்புட் குலமிரிந் தார்ப்பக் கொடுந்திரைசூ
ழிருகோடு மள்ள ரெறிபறையார்ப்ப விடுமணற்குன்
றருகோடு தண்புனல் வண்புன லூரனோ டாடுதற்கு
வருகோடி யன்புடை யாரொரு கோடி மடந்தையரே.

எனவரும். இளமரக்காவின் விளையாடற்கு உதாரணம் வந்துழிக்காண்க.

63. ஊட லவ்வழிக் கூடுங் கிழத்திக்கு.

இது தலைவிக்கு ஊடல் நிகழும் இடங்கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) அம்மூன்று பிரிவின்கண்ணூந் தலைமகட்கு ஊடல் பொருந் தும். (எ-று.) (63)

64. கோளைவல பாணன் பாடினி கூத்தர்
இளையோர் கண்டோ ரிருவகைப் பாங்கர்
பாங்கன் பாங்கி சேவிலி யறிவர்
காமக் கிழத்தியர் காதற் புதல்வன்
வீருந்தாற் றுமை யென்றிவை யூடன்
மருந்தாய்த் தீர்க்கும் வாயில்க டாமே.

இது மேற்சொல்லப்பட்ட வாயில்களாவன இவையென்கின்றது.

(இ-ள்.) பாணன் முதலாக ஆற்றாமை ஈராகச் சொல்லப்பட்ட இவையனைத்துந் தலைமகளுடைய மருந்தாய்த் தீர்க்கும் வாயில் களாம். (எ-று.) (64)

65. ஓதற் றொழிலுரித் துயர்ந்தோர் மூவர்க்கும்.

இஃது ஓதற் றொழிற்கு உரியதோர் சிறப்புணர்த்துகின்றது.

(இ-ள்.) வேதமோதலென்னுந் தொழில் அந்தணர் அரசர் வணிக ரென்கின்ற மூவர்க்கும் உரித்து. (எ-று.) (65)

66. அல்லாக் கல்வி யெல்லார்க்கு முரித்தே.

இஃது ஒழிந்த கல்வியது தன்மை உணர்த்துகின்றது.

(இ-ள்.) வேதம் அல்லாத கல்வி நால்வர்க்கும் உரித்து. (எ-று.)

67. படைக்கலம் பயிறலும் பகடுபிற வுர்தலும்

உடைத்தோ ழிலவர்க்கேன வுரைத்திசி னோரே.

இது நாவினாற் கற்குந் தொழிலல்லாத கல்வித்தொழிலுரிமை உணர்த்துகின்றது.

(இ-ள்.) படைக்கலங்களைக் கற்றலும், யானையுந் தேருங் குதிரையும் முதலாயின ஊர்தலும், மூவர்க்கும் உடைமையாகிய தொழிலெனக் கூறினார் புலவர். (எ-று.)

‘பிற’ என்றதனாற் தேருங் குதிரையும் முதலாயின கொள்ளப்பட்டன. ‘பகடுபிற’ என்பது உம்மைத்தொகை. (67)

68. அறப்புறங் காவ னாடு காவலெனச்

சிறப்புறு காவற் றிறமிரு வகைத்தே.

இது காவற்பிரிவு இத்துணைத்தென்கின்றது.

(இ-ள்.) அறப்புறங் காத்தற்குப் பிரியும் பிரிவும், நாடு காத்தற்குப் பிரியும் பிரிவுமென மேம்பாடுற்ற காவற்குப் பிரியும் பிரிவு இருவகையினையுடைத்து. (எ-று.) (68)

69. அவற்றுள்,

அறப்புறங் காவ லனைவர்க்கு முரித்தே.

இது நிறுத்தமுறையானே முன்னையதற்கு உரிமைகூறுகின்றது.

(இ-ள்.) மேற்சொல்லிய இரண்டனுள் அறப்புறங் காத்தற்குப் பிரியும் பிரிவு அந்தணர் முதலிய நால்வர்க்கும் உரித்து. (எ-று.) (69)

70. மற்றைக் காவல் கோற்றவர்க் குரித்தே.

இது பின்னையதற்கு உரிமைகூறுகின்றது.

(இ-ள்.) ஏனை நூடுகாத்தற்குப் பிரியும் பிரிவு அரசர்க்கு உரித்து. (எ-று.) (70)

71. வேத மாந்தர் வேந்தரேன் றிருவர்க்குந்
தூது போதற் றெழிலுரித் தாகும்.

இது நிறுத்தமுறையானே தூதிற்குப் பிரியும் பிரிவுக்கு உரியார் இவரென்கின்றது.

(இ-ள்.) அந்தணரும் அரசருமென்னும் இருதிறத்தார்க்குந் தூது நிகழ்த்தம் பிரியும் பிரிவுதொழில் உரித்து. (எ-று.)

பரலாறு;—

வயலைக் கொடியின் வாடிய மருங்குல்
உயவ லூர்திப் பயலைப் பார்ப்பான்
எல்லி வந்து நில்லாது புக்குச்
சொல்லிய சொல்லோ சிலவே யதற்கே
ஏணியுஞ் சீப்பு மாற்றி

மாண்வினை யானையு மணிகளைந் தனவே.—[புறம். 305]

என்பதனானும்,

மடந்தாழு நெஞ்சத்துக் கஞ்சனார் வஞ்சங்
கடந்தானே தூற்றுவர்பா னாற்றிசையும் போற்றப்
படந்தா ரணமுழங்கப் பஞ்சவர்க்குத் தூது
நடந்தானே யேத்தாத நாவென்ன நாவே
நாராய னாவென்ன நாவென்ன நாவே.

—[சிலப். ஆய்ச். படர்க். 3]

என்பதனானும் முறையே அவ்விருவர்க்குந் தூது நிகழ்த்தம் பிரியும் பிரிவு தொழில் உரித்தாயவாறு காண்க. (71)

72. சிறப்புப் பெயர்பெற்ற செப்பிய விரண்டும்
உறற்குரி மரபின வொழிந்தோ ரிருவர்க்கும்.

இது மேலனவற்றிற்கோர் புறணடை கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) அரசனாற் சிறப்புப்பெயர் பெற்றாராயின் மேற்கூறிய நாடு காவற்பிரிவுந் தூதிற்பிரிவும் பொருந்துதற்கு உரிய மரபினவாம் ஏனை வணிகருஞ் சூத்திரருமென்னும் இருதிறத்தார்க்கும். (எ-று.)

உரியமரபு உரிமரபென விகாரமாயிற்று.

(72)

73. உதவி யந்தண ரொழிந்தோர்க் குரித்தே.

இது நிறுத்தமுறையானே உதவிநிகழ்த்தம் பிரியும் பிரிவிற்கு உரியார் இவரென்கின்றது.

(இ-ள்.) அரசர்க்குப் பகைவரான் ஊறுற்றுழி உதவிக்குப் பிரியும் பிரிவு அந்தணர் ஒழிந்த மூவர்க்கும் உரித்தாம். (எ-று.)

(73)

74. பரத்தையிற் பிரிவும் பொருள்வயிற் பிரிவும்
உரைத்த நால்வர்க்கு முரிய வாகும்.

இது நிறுத்தமுறையானே பரத்தையிற் பிரிவிற்கும் பொருள்வயிற் பிரிவிற்கும் உரியார் இவரென்கின்றது.

(இ-ள்.) பரத்தையிற் பிரிவும் பொருள்வயிற் பிரிவுமாகிய இரண்டும் மேற்சொல்லப்பட்ட நால்வர்க்கும் உரியவாம். (எ-று.) (74)

75. இழிந்தோர் தமக்கு மிவற்றுண்மேம் பட்டவை
ஒழிந்தன வாமென மொழிந்தனர் புலவர்.

இது நிலமக்களுட் தலைமக்கட்கு உரியன கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) இவ்வறுவகைப் பிரிவுள்ளும் மேம்பட்டனவாகிய ஒதலும் நாகாவலும் தூதுபோதலுமாகிய மூன்றும் ஒழித்து அல்லாதனவெல்லாம் ஒழிந்தோராகிய நிலமக்களுட் தலைமக்கட்கும் உரியவாமெனச் சொல்லுவர் அறிவோர். (எ-று.) (75)

76. கல்வி முதலா வெல்லா வினைக்குஞ்
சொல்லி யகறலுஞ் சொல்லா தகறலும்
உரியன் கிழவோன் பெருமனைக் கிழத்திக்கு.

இது பிரியுந் தலைமகற்கு உரியதோர் இலக்கணம் உணர்த்துகின்றது.

(இ-ள்.) கல்வி முதலாகிய ஐந்து வினைக்குந் தலைமகன் தலைமகட்குச் சொல்லிப்பிரிதலுஞ் சொல்லாது பிரிதலும் உரியன் (எ-று.) (76)

77. சொல்லா தகலினும் சொல்லும் பாங்கிக்கு.

இதுவுமது.

(இ-ள்.) தலைமகன் தலைமகட்குச் சொல்லாது பிரியுமாயினுந் தோழிக்குச் சொல்லியே பிரியும். (எ-று.) (77)

78. குறிப்பி னுணர்த்தும் பெறற்கருங் கிழத்திக்கு.

இதுவுமது.

(இ-ள்.) தலைமகன் சொல்லாது பிரியுமாயினுந் குறிப்பினுன் உணர்த்துந் தலைமகட்கு (எ-று.) (78)

79. காலிற் சேறலுங் கலத்திற் சேறலும்
ஊர்தியிற் சேறலு நீதி யாகும்.

இது பிரியுந் காலத்து நால்வர்க்கும் பொதுவாகியதோர் இயல்பு உணர்த்துகின்றது.

(இ-ள்.) காலிற்சேறல் முதலாகிய மூன்றும் எல்லாப் பிரிவின் கண்ணும் எல்லார்க்கும் இயல்பாம். (எ-று.) (79)

80. புலத்திற் சிறந்த புரிநான் முதல்வர்க்குக்
கலத்திற் சேறல் கடனன் நென்ப.

இஃது அந்தணர்க்கு ஆகாததோர் இயல்பு கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) காலிற்சேறல் முதலாகிய மூன்றனுள்ளும் கலத்திற்சேறல் அறிவினான் யிக்க அந்தணர்க்கு முறைமையன்றென்று சொல்லுவர் புலவர். (எ-று.) (80)

81. வலனுயர் சிறப்பின் மற்றை மூவர்க்குங்
குலமட மாதரோடு கலமிசைச் சேறலும்
பாசறைச் சேறலும் பழுதேன மொழிப.

இஃது அரசர் முதலாகிய மூவர்க்கும் ஆகாததோர் இயல்பு கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) குலமடமாதரோடுகூடக் கலமிசைச் சேறலும் பாசறைக்கட் சேறலுமாகிய இரண்டும் வெற்றியுயர் சிறப்பினையுடைய வேந்தர் முதலாகிய மூவர்க்கும் குற்றமெனச் சொல்லுவர் கற்றுவல்லோர். (எ-று.)

“மணமலி பூங்கானல் வருகலங்க னோக்கிக்
கணவன்வரக் கல்லுருவ நீத்தாள்” [சிலப்-வஞ்சின. 16]

எனவும்,

பனியிருங் கங்குலுந் தமிழ ணீந்தித்
தம்மு ரோளே நன்னுத லியாமே
யிரவுத் துயின் மடிந்ததானே
உரவுச்சின வேந்தன் பாசறை யோமே

எனவும் வருவனவற்றான் முறையே குலமடமாதரோடு கலமிசைச் செல்லாமையும் பாசறைக்கட் செல்லாமையும் அறிக.

குலமடமாதரோடு செல்லாரெனவே பரத்தையரோடு செல்வரென்பது பெற்றும்.

துயிலின்றி யானீந்தத் தொழுவையம் புனலாடி
மயிலியலார் மருவுண்டு மறந்தமைகு வான்மன்றோ
வெயிலொளி யறிபாத விரிமலர்த் தண்காவிற்
குயிலாலும் பொழுதெனக் கூறுந ருளராயின்

[கலித். 30]

என்பதொற் பரத்தையரோடு பாசறைக்கட் சென்றவாறு அறிக. எனையது வந்துழிக் காண்க.

(81)

82. ஒதன் முதலா வோதிய வைந்தினும்
பிரிவோ னமுங்கற்கு முரிய னாகும்.

இதுவுந் தலைமகற்குப் பிரிவிடத்து உரியதோர் வேறுபாடு கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) ஓதல் முதலாகச் சொல்லப்பட்ட ஐந்தின்கண்ணும் பிரியர் தலைமகன் போதற்கேயன்றிப் போதாமைக்கும் உரியன். (எ-று.) (82)

83. இல்லத் தழுங்கலு மிடைச்சுரத் தழுங்கலும்
ஒல்லு மவற்கேன வுரைத்திசி னேரே.

இதுவுமது.

(இ-ள்.) பிரியக்கருதிய தலைமகன் இல்லின் கண்ணே செல்வமும் குதலும், இடைச்சுரத்தின்கண்ணே செல்வமும் குதலும் இரண்டிற்கும் உரியனெனக் கூறுவர் புலவர். (எ-று.)

புணரிற் புணராது பொருளே பொருள்வயிற்
பிரியிற் புணராது புணர்வே யாயிடைச்
செல்லினுஞ் செல்லா யாயினு
நல்லதற் குரியை வாழிய நெஞ்சே.

—[நற். 16]

எனவும்,

தொழுது வணங்கி மணங்கமழ் தார்பெய்து தொய்யின்
லெழுதி முயங்கி மயங்கின மாக விருங்கயற்க [மெய்யி
ணழுது சிவந்து பசந்தது நாமிங் ககலுவமேற்
பழுது பிறந்து விடுத்தனி யாவி பனிமொழிக்கே.

—[ஆம்பி. 548]

எனவும்,

சென்றே வினைமுற்றி மீளுவ தன்றெனிற் நேர்ந்திதனை
யன்றே தவிர்தலன் றேவறி வோர்தொழி லாரழற்றின்
குன்றே நெருங்குங் கொடுஞ்சுரத் தென்னையுங் கொண்டுவந்து
நின்றே வருந்துநெஞ் சேயென்செய் வேனிந் நிலைதனக்கே.

—[ஆம்பி. 550]

எனவும் இவை முறையே ஒருங்குவருதலுந் தனித்தனி வருதலுந்
காண்க. (83)

84. தலைவி தன்னையுந் தன்மனந் தன்னையும்
அலமர லொழித்தற் கழுங்குவ தல்லது
செல்வத் தோன்றல் செல்லா னல்லன்.

இஃது எய்தியது விலக்குகின்றது.

(இ-ள்.) இல்லத்துத் தலைமகனையுந் தன்னெஞ்சினையுந் தேற்று
தல் காரணமாகவும் இடைச்சுரத்துத் தன்னெஞ்சினைத் தேற்றுதல்
காரணமாகவும் அழுங்கு மாத்திரமல்லது தலைமகன் போகானல்லன்.

இவ்வத்துத் தலைகளைத் தேற்றியதற்குச் செய்யுள்;

பொன்னு மணியும் போலும் யாழநின்
 னன்னர் மேனியு நாறிருங் கதுப்பும்
 போதும் பணையும் போலும் யாழநின்
 மாத ருண்கணும் வனப்பின் றேளு
 மிவைகாண் டோறு மகமெவிந் தியானு
 மறநிலை பெற்றே ரணையே னதன்றலைப்
 பொலந்தொடிப் புதல்வனும். பொய்தல் கற்றனன்
 வினையும் வேறுபுலத் திலனே நிணையின்
 யாதனிற் பிரிகோ மடந்தை
 காத றுணுங் கடலினும் பெரிதே."

—[நற். 166]

எனவரும். பிறவும் அன்ன.

(84)

85. அவற்றுள்,

ஓதற் பிரிவுடைத் தோருமுன் றியாண்டே.

இஃது ஓதற்பிரிவுக்குக் காலவரையறை உணர்த்துகின்றது.

(இ-ள்.) மேற்சொல்லப்பட்ட பிரிவுள் ஓதற்குப் பிரியும் பிரிவு
 மூன்று யாண்டெல்லை உடைத்து. (எ-று.)

(85)

86. தூதிற் பிரிவுந் துணைவயிற் பிரிவும்

பொருள்வயிற் பிரிவு மோர்யாண் டுடைய.

இது தூதிற்பிரிவு முதலாய மூன்றுபிரிவிற்குக் காலவரையறை
 உணர்த்துகின்றது.

(இ-ள்.) தூதுகாரணமாகப் பிரியும் பிரிவுந் துணையிடமாகப் பிரி
 யும் பிரிவும் பொருள்காரணமாகப் பிரியும் பிரிவும் ஓர்யாண்டின் எல்லை
 யிணையுடையவாம். (எ-று.)

பரத்தையிற்பிரிவுக்குக் காவற்பிரிவுக்குக் காலவரையறை கூறாராயி
 னார், அவை காடிடையிட்டும் காடிடையிட்டும் பிரியப்படாமையின். (86)

87. பூத்த காலைப் புனையிழை மனைவியை

நீரா டியபின் னீராறு நாளுங்

கருவயிற் றறுஉங் கால மாதலிற்

பிரியப் பெறுஅன் பரத்தையிற் பிரிவோன்.

இது பரத்தையிற்பிரியுந் தலைவற்கு உரியதோர் இயல்பு உணர்த்து
 கின்றது.

(இ-ள்.) நீராடியபின் பன்னிருநாளுந் கரு வயிற்றின் கீட்படுங்
 காலமாதலாற் பரத்தையிற்பிரியுந் தலைவன் அப்பன்னிருநாளுந் தலைவீ
 யைப் பிரியப்பெறான் பூப்புநிகழுங் காலத்து. (எ-று.)

“ தீண்டாநாண் முந்நாளு நோக்கார்நீ ராடியபி
 னீராறு நாளு மிகவற்க வென்பதே
 பேரறி வாளர் துணிவு.”

—[ஆசாரக்கோவை 43]

என்றார் பெருவாயின் முள்ளியாரும் என்க.

(87)

88. ஒதற் ககன்றே னொழிந்திடை மீண்டு
 போதற் கியையவும் புலம்பவும் பெறுஅன்.

இஃது ஒதற்குப்பிரியுந் தலைமகனால் நிகழ்த்துதற்காகாத செய்தி கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) ஒதற்குப் பிரிந்த தலைவன் எனையோர்போல அவ்வோ தலையொழிந்து இடையே மீண்டு வருவதற்கு உடம்படவும் அவ்விடத்துத் தலைமகளை நினைந்து புலம்பவுந் தகான். (எ-று.) (88)

89. தூதுந் துணையு மேது வாகச்
 சேன்றே னவ்வினை நின்றநீட் டித்துழிப்
 புலந்து பாசறைப் புலம்பவும் பெறுமே.

இது தூதுந் துணையுங் காரணமாகப் பிரிந்த தலைவற்காவதோர் வேறுபாடு கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) தூது காரணமாகவும் உதவி காரணமாகவும் பிரிந்த தலை வன், அத்தொழில்கள் அப்பிரிவிற்கு உரிய ஓர் யாண்டின்கண் முடியாது நீட்டித்த காலத்துப் பாசறைக்கண்ணே இருந்து தலைவியை நினைத்து வெறுத்துப் புலம்புதல் செய்யவும் பெறும். (எ-று.)

1 உம்மையாற் புலம்பல் ஒருதலையன் றென்க.

(89)

90. பூத்தமை சேடியிற் புரவலர்க் குணர்த்தலும்
 நீத்தமை பொறுஅது நின்றகீழ வோனைப்
 பழிக்குங் காமக் கிழத்தியைக் கழறலும்
 கிழவோற் கழறலும் வழிமுறை மனைவியைக்
 கோழநனொடு வேந்தேதிர் கோடலு மவனொடும்
 பாங்கொடும் பரத்தையைப் பழித்தலு நீங்கிப்
 புறநகர்க் கணவனொடு போகிச் சேறிமலர்ச்
 சோலையுங் காவு மாலையங் கழனியும்
 மாலையெள் ளருவியு மலையுங் கானமுங்
 கண்டுவினை யாடலுங் கமேபுனல் யாறும்
 வண்டிமிர் கமல வாலியுங் குளனும்
 ஆடிவினை யாடலுங் கூடும் கிழத்திக்கு.

இது தலைவிக்குக் கற்புக்காலத்துக்கு உரிய ஒழுக்கலாறெல்லாந் தொகுத்து உணர்த்துகின்றது.

(இ-ள்.) பூத்தமை சேடியிற் புரவலர்க்கு உணர்த்தல் முதலாகக் குளனூடல் ஈராகச் சொல்லப்பட்டன எல்லாங் கற்புக்காலத்துத் தலை மகட்குப் பொருத்தும். (எ-று.)

கற்பென்பது அதிகாரத்தான் வந்தது.

இவற்றுட் தலைவி புனலாடற்குச் செய்யுள்:—

அடங்கா வசரர் குலமறுத்தோ ரத்தி யூரர்வென்றி
மடங்காத நேமி வரதர்நன் னுட்டிற்றன் மைந்தனுடன்
முடங்காம லந்த மனைவியும் போய்முயன் றூரனுடன்
றடங்காவும் யாறுங் குளனுஞ்சென் றூடவுந் தக்கதுவே.

—[அத்தியூர்க்கோவை]

எனவும், பரத்தையைப் பழித்தற்குச் செய்யுள்:—

முருகார் முளரியு முள்ளியு முண்டக மூரியரம்
பொருகா ரிரும்புந் கனகமும் பொன்பொங்கு தாரகையுங்
குருகார் குறுங்கழிக் கெண்டையு நேரெங் குரிசிலுக்கு
வருகாத னல்கிய வெங்கையும் யானு மடந்தையரே.

—[அம்பி. 481]

எனவும் வரும். ஏனையவற்றிற்கு உதாரணம் மேல் வந்துழிக் காண்க. (90)

91. வாயில் வேண்டலும் வாயினேர் வித்தலும்
சேயிழை யூட றீர்த்தலும் போயுழி
அவணலந் தோலைவுகண் டமுங்கலு மவன்வயிற்
செல்ல விரும்பலுஞ் சென்றவற் குணர்த்தலும்
சொல்லிய கூற்றெனச் சொல்லுங் கிழவோன்
வரவு மீண்டுவந் தரிவைக் குணர்த்தலும்
அணிநலம் பெற்றமை யறியான் போன்றவட்
பணிவோடு வினாதலும் பாணற் குரிய.

இது மேற்கூறிப்போந்த வாயில்களுட் பாணற்கு உரியன எல்லாங் தொகுத்து உணர்த்துகின்றது.

(இ-ள்.) வாயில்வேண்டல் முதலாகச் சொல்லப்பட்டன எல்லாம் பாணற்கு உரியனவாம். (எ-று.) (91)

92. செலவிற் றேற்றலும் புலவியிற் றணித்தலும்
வாயில் வேண்டலும் வாயினேர் வித்தலுந்
தேரியிழை விறலிக் குரிய வாகும்.

இது விறலிக்கு உரியன எல்லாங் தொகுத்து உணர்த்துகின்றது.

(இ-ள்.) செலவிற்றேற்றல் முதலாகச் சொல்லப்பட்டன எல்லாம் விறலிக்கு உரியனவாம். (எ-று.) (92)

93. செல்வம் வாழ்த்தலு நல்லறிவு கோளுத்தலுங்
கலன்னி புணர்த்தலுங் காமநுகர் புணர்த்தலும்
புலவிமுதிர் காலேப் புலங்கோள வேதுவிற்
றேற்றலுஞ் சேய்மை செப்பலும் பாசறை
மேற்சேன் றுரைத்தலு மீண்டுவேர வுரைத்தலுங்
கூற்றரு மரபிற் கூத்தற் குரிய.

இது கூத்தற்கு உரியன எல்லாந் தொகுத்து உணர்த்துகின்றது.

(இ-ள்.) செல்வம்வாழ்த்தல் முதலாகச் சொல்லப்பட்டன எல்
லாக் கூத்தற்கு உரியனவாம். (எ-று.) (93)

94. மடந்தையை வாயில் வேண்டலும் வாயி
லுடன்படுத் தலுமவ ளுட றீர்த்தலுங்
கோற்றவற் காத்தலுங் குற்றேவல் செய்தலுஞ்
சேன்றுமுன் வரவு செப்பலு மவன்றிற்
னென்றிநின் றுரைத்தலும் வினேமுடி புரைத்தலும்
வழியியல்பு கூறலும் வழியிடைக் கண்டன
மொழிதலு மினையோர் தொழிலென மொழிப.

இஃது இனையோர்க்கு உரியன எல்லாந் தொகுத்து உணர்த்துகின்றது.

(இ-ள்.) மடந்தையை வாயில்வேண்டல் முதலாகச் சொல்லப்பட்
டன எல்லாம் இனையோர்க்கு உரிய தொழில்களாமெனக் கூறுவர். (எ-று.)

95. தீதுடைப் புலவி தீர்த்தலு மவன்வரல்
காதலிக் குரைத்தலுங் கண்டோர்க் குரிய.

இது கண்டோர்க்கு உரியன எல்லாந் தொகுத்து உணர்த்துகின்றது.

(இ-ள்.) புலவிதீர்த்தல் முதலாகிய எல்லாக் கண்டோர்க்கு உரி
யனவாம். (எ-று.) (95)

96. இளமையும் யாக்கையும் வளமையு மேனவு
நிலையாத் தன்மை நிலையேடுத் துரைத்தலுஞ்
சேலவமுங்கு வித்தலுஞ் சேலவுடன் படுத்தலும்
பிறவு மேல்லா மறையோர்க் குரிய.

இஃது இருவகைப்பாங்கருட் பார்ப்பணப் பாங்கர்க்கு உரியன எல்
லாந் தொகுத்து உணர்த்துகின்றது.

(இ-ள்.) இளமைமுதலாயினவும் அவைபோல்வனபிறவும் நிலை
யாத இயல்பின் நிலைமையை எடுத்துக்கூறலுஞ் சேலவமுங்குவித்தலுஞ்
சேலவுடன்படுத்தலும் பிறவும் எல்லாம் பார்ப்பணப் பாங்கர்க்கு உரியன
வாம். (எ-று.) (96)

97. நன்மையி னிறுத்தலுந் தீமையி னகற்றலுஞ்
சொன்னவை பிறவுஞ் சூத்திரர்க் குரிய.

இது சூத்திரப்பாங்கர்க்கு உரியன எல்லாந் தொகுத்து உணர்த்து
கின்றது.

(இ-ள்.) நன்மையினிறுத்தலுந் தீமையின் விலக்கலும் மேற்கு-றிப்
போந்தன பிறவுஞ் சூத்திரப்பாங்கர்க்கு உரியனவாம். (எ-று.)

சொன்னவையும் பிறவுமென்க. பிறவாவன: வாயில்வேண்டல் முத
லாயின. (97)

98. சேயிழைக் கிழத்தியை வாயில் வேண்டலும்
வாயினேர் வித்தலும் வயங்குதுனி தீர்த்தலும்
வினைமுடித் ததன்பின் வியன்பதி சேய்த்தேன
வினைவோற் றேற்றலும் பாகற் கியல்பே.

இது பாகற்கு உரியன எல்லாந் தொகுத்து உணர்த்துகின்றது.

(இ-ள்.) தலைமகளை வாயில்வேண்டல் முதலாகச் சொல்லப்பட்ட
டன எல்லாம் பாகற்கு இயல்பாம். (எ-று.) (98)

99. பிரிவுழி விலக்கலும் பிரிவுடன் படுத்தலும்
பிரிவுழித் தேற்றலும் பிரிவுழி யமுங்கலும்
பிறவு முரிய லிறைவளைப் பாங்கிக்கு.

இது பாங்கிக்கு உரியன எல்லாந் தொகுத்து உணர்த்துகின்றது.

(இ-ள்.) பிரிவுழிக்கலங்கல் முதலாகச் சொல்லப்பட்டனவும் பிறவும்
எல்லாம் பாங்கிக்கு உரியனவாம். (எ-று.)

பிறவாவன: வாயில்வேண்டல் முதலாயின. (99)

100. முன்வரு நீதியு முயங்கியன் முறைமையும்
பின்வரும் பெற்றியும் பிறவு மேல்லாந்
தேற்றெனக் கூறல் சேவிலித் தாய்க்கு
முற்ற வறிவர்க்கு முரிய வாகும்.

இது செவிலித்தாய்க்கும் அறிவர்க்கும் உரியன எல்லாந் தொகுத்து
உணர்த்துகின்றது.

(இ-ள்.) முன்வருநீதி முதலாகச் சொல்லப்பட்டனவும் பிறவும்
எல்லாந் தெளியச்சொல்லுதல் செவிலித்தாய்க்கும் பொருந்திய அறிவர்க்
கும் உரியனவாம். (எ-று.)

பிறவாவன: வாயில்வேண்டல் முதலாயின. (100)

101. குடிப்பிறந் தோரை வடுப்படுத் துரைத்தலு
மனைவியைப் பழித்தலும் வாடா லூடலு
ளனையவட் கழறலு மனைவிக் கமைந்த
வொழுக்கமுங் காமக் கிழத்தியர்க் குரிய.

இது காமக்கிழத்தியர்க்கு உரியன எல்லாந் தொகுத்து உணர்த்து
கின்றது.

(இ-ள்.) குடிப்பிறந்தோரை வடுப்படுத்துரைத்தல் முதலாகச்
சொல்லப்பட்டன எல்லாந் காமக்கிழத்தியர்க்கு உரியனவாம். (எ-று.)

102. கீழ்வோன் றன்னையுங் கிழத்தி தன்னையும்
இகழ்தலுந் தம்மைப் புகழ்தலு நிகழ்போருள்
காத்தலும் பரத்தையர் கடனென மொழிப.

இது பரத்தையர்க்கு உரியன எல்லாந் தொகுத்து உணர்த்து
கின்றது.

(இ-ள்.) தலைமகனையுந் தலைமகளையும் இகழ்தல் முதலாகச் சொல்
லப்பட்டன எல்லாம் பரத்தையர் முறைமையென்று கூறுவர் ஆசிரியர்.
(எ-று.)

இவற்றுட் கீழ்வோற்பழித்தற்குச் செய்யுள்:—

• கோடலஞ் செங்கைநல் லார்கொங்கை யேற்றமென் கோங்
[கினுடன்
பாடலங் காவும் பருமணற் குன்றும் பயின்றநம்பா
லாடலும் பாடலுங் கண்டுக்கொண் டாடுவ தன்றியன்பி
னுடலுங் கூடலு முண்டுகொல் லோபொய்கை யூரனுக்கே.
[அம்பி. 482]

எனவும், தலைவியை இகழ்தற்குச் செய்யுள்:—

தேமே குவனையுஞ் செந்நெலுங் கன்னலுஞ் சேரநன்ன
ராமேய் கழனி யகன்புன லூர னகலமெல்லாம்
யாமே விரும்பின மென்றெம்மை யேசுவர் போலத்தம்மைத்
தாமே பழிப்பர் தலைவியர் தாமுந் தனம்படைத்தே.

[அம்பி. 480]

எனவும், பரத்தையர் தம்மைப்புகழ்தற்குச் செய்யுள்:—

அரியார் விழிவஞ்சி யாயமுந் தானு மகன்றுறைவாய்
விரியார் நறுந்தொடை மன்புறங் காப்பினு மென்புறமே

புரியா தொழிசுவ னேலழி யாத புகழ்ப்படையாக்
கரியார் திருவிற் றரியா துடைகவென் கைச்சங்கமே.

—[அம்பி. 476]

எனவும்வரும். நிகழ்பொருள்காத்தற்கு உதாரணம் வந்துழிக் காண்க.(102)

103. பரத்தையர் காதற் பரத்தையைப் புகழ்தலுந்
தம்மை யிகழ்தலுந் தம்முளுங் கூறுப.

இது பரத்தையர்க்கு உரியதோர் வேறுபாடு கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) காதற்பரத்தையைப் புகழ்தலுந் தம்மை இகழ்தலுந்
தம்முள்ளேயுங் கூறுவர் பரத்தையர். (எ-று.)

பரத்தையர் காதற்பரத்தையைப் புகழ்ந்து தம்மை இகழ்தற்குச்
செய்யுள்;—

துணைகாணு நன்னிதி யன்னுணைத் தன்வசஞ் செய்தவஞ்சி
துணைகாணு மாமுலைத் தோற்றங்கண் டாரந்தத் தோன்றலம்
[பொற்

பணைகாணுந் தின்புயம் புல்லாது வீணிற் பருத்தகொங்கை
யிணைகா னுமக்கிந்த மேம்பா டுறுவ தியல்பல்லவே.

எனவரும்.

(103)

104. இளையர் கீழ்வோற் கீரவும் பகலுங்
களைத லில்லாக் கவயம் போல்வார்.

இது மேற்கூறிப்போந்த இளையராவார் இவரென்கின்றது.

(இ-ள்.) இளையராவார் தலைமகற்கு நீக்காக் கவசம்போலுந் தன்மை
யார் இரவும் பகலும். (எ-று.)

(104)

105. இருவகைப் பாங்கரு மொருபெருங் குரிசிற்
கின்னுயிற் துணையா விருபெருங் குரவருந்
தன்வசப் படுத்த தகைமை யோரே.

இது பாங்கராவார் இவரென்கின்றது.

(இ-ள்.) பார்ப்பனப் பாங்கருஞ் சூத்திரப் பாங்கருமென்னும்
இருதிறத்தோருந் தலைமகற்கு இனிய உயிர்நுதுணையாக அவன் தாயுந்
தந்தையும் அவனை அடைக்கலமாகக் கொடுக்கப்பட்ட தன்மையோர்.
(எ-று.)

(105)

106. தோழி செவிலி மகளாய்ச் சூழ்தலோ
சோத்துணை யாகி யசாத்தணி வித்தற்
சூரிய காதன் மருவிய துணையே.

இது தோழியாவாள் இவளென்கின்றது.

(இ-ள்.) தோழியென்பாள் செவிலிக்கு மகளாய் நன்மையுந் தீமையுந் ஆராய்தலுடனே தலைமகட்கு உசாத்துணையாய் அவளது வருத்தந் தீர்த்தற்கு உரிய அன்புபொருந்திய துணையாம். (எ-று.) (106)

107. செவிலி நற்றாய் தோழி யாகி
யவல நீக்கி யநிவுமா சாரமுங்
கொளுத்தித் தலைவியை வளர்த்த தாயே.

இது செவிலியாவாள் இவளென்கின்றது.

(இ-ள்.) செவிலியென்பாள் தலைமகளுடைய நற்றாய்க்குத் தோழியாய்த் தலைமகட்கு வருங் குற்றங்களைக் களைந்து நல்லறிவும் ஆசாரமுங் கொளுத்தித் தலைமகளை வளர்த்த தாய். (எ-று.) (107)

108. அறிவர் கிழவோன் கிழத்தியென் றிருவர்க்கும்
உறுதி மொழிந்த வொருபெருங் குரவர்.

இது அறிவராவார் இவரென்கின்றது.

(இ-ள்.) அறிவரென்பார் தலைமகற்குந் தலைமகட்கும் உறுதியைப் பயக்கும் உபதேசங்களைச் சொன்ன மேம்பட்ட குரவராவார். (எ-று.) (108)

109. ஒருவன் றனக்கே யுரிமை பூண்டு
வருகுலப் பரத்தையர் மகளி ராகிக்
காமக்கு வரைந்தோர் காமக் கிழத்தியர்.

இது காமக்கிழத்தியராவார் இவரென்கின்றது.

(இ-ள்.) காமக்கிழத்தியரென்பார் சேரிப்பரத்தையர்போலப் பலர்க்கும் உரியாரன்றி ஒருவற்கே உரிமைபூண்டு வருகுலப்பரத்தையர் மகளி ராகிக் காமக் காரணமாகத் தலைமகனால் வரைந்து கொள்ளப்பட்டார். (எ-று.) (109)

110. யாரையு நயவா வியல்பிற் சிறந்த
சேரிப் பரத்தையர் மகளி ராகிக்
காதலிற் புணர்வோர் காதற் பரத்தையர்.

இது காதற்பரத்தையராவார் இவரென்கின்றது.

(இ-ள்.) காதற்பரத்தையரென்பார் யாவரையும் விரும்பாத இயல்பினாய்க்க சேரிப்பரத்தையருடைய மகளிராய்த் தம்விரும்பினுற் தலைமகனோடு கூடுவார். (எ-று.) (110)

111. அவருளும் வரைதற் குரியோ ருளரே.

இது காதற்பரத்தையர்க்கு உரியதோர் சிறப்பு உணர்த்துகின்றது.

(இ-ள்.) காதற்பரத்தையருள்ளும் உளர் தலைமகனல் வரைத்து
கோடற்கு உரியர். (எ-று.) (111)

112. மக்களோடு மகிழ்ந்து மனையறங் காத்து

மிக்க காமவேட்கை தீர்ந்துழித்

தலைவனுந் தலைவியுந் தம்பதி நீங்கித்

தோலைவில் சுற்றமோடு துறவறங் காப்ப.

இது தலைவனுந் தலைவியுந் துறவறங் காக்குங் காலம் உணர்த்து
கின்றது.

(இ-ள்.) மக்களோடு மகிழ்ந்து இல்லறத்தினைக் காத்துத் தமக்குப்
பொருந்திய காமவேட்கை யெல்லாந் தீர்ந்த காலத்துத் தலைமகனுந் தலை
மகனுந் தம்மூரினீங்கி வணத்தின்கட் சென்று எல்லையில்லாச் சுற்றத்தா
ரோடுத் துறவறங் காப்பர். (எ-று.) (112)

113. அன்பினைந்தினைக் களவெனப் படுவ

தந்தண ருமறை மன்ற லெட்டினுட்

கந்தருவ வழக்க மென்மனார் புலவர்.

மேற்கூறிப் போந்த கைகோளிரண்டினையும், விரித்து உணர்த்து
வான் தொடங்கினவற்றிள் இது நிறுத்த முறையானே களவென்னுங்
கைகோளது இலக்கணம் உணர்த்துகின்றது.

(இ-ள்.) அன்பினொய ஐந்தினை யுட் களவெனப்பட்ட கைகோளா
வது, பார்ப்பாரது அரிய வேதநூலிடத்து மகட்கோடலாறு எட்டினுட் கந்
தருவ நெறியோடு ஒப்பதென்று கூறுவர் அறிந்தோர். (எ-று.)

அன்பாவது,

அடுமரந் துஞ்சுதோ ளாடவரு மாய்ந்த

படுமணிப் பைம்பூ னாவருந்—தடுமறிக்

கண்ணெதிர்நோக் கொத்தவண் காரிகையிற் கைகலந்

துண்ணெகிழ்ச் சேர்வதா மன்பு.

—[தொல். பொரு. பக். 371]

என்பதனான் அறிக.

பிறர்க்கு உரித்தென்று இருமுதுகுரவராற் கொடையெதிர்த்த தலை
வியை அவர் கொடுப்பக் கொள்ளாது, இருவருங் கரந்த உள்ளத்தோடு
எதிர்ப்பட்டுப் புணர்ந்த களவாதலிற், பிறர்க்கு உரிய பொருளை மறையிற்

கொண்டு கைகுறைக்கவும் கால் குறைக்கவும் கழுவேற்றவும்பட்டுப் பழியும் பாவமுமாகி, நரகத்தின் உய்க்கும் ஏனை உலகத்துக் களவுபோலாது, இது மேன்மக்களானும் புகழ்ப்பட்டு ஞான ஒழுக்கத்தோடு ஒத்த இயல்பிற்றாய்த் துறக்க வீடுகளை முடிக்குமென்பார் அச்சிறப்புத் தோன்றக் 'களவெனப்படுவது' என்றார்; பிற ஊரினுஞ் சிறந்தது இவ்வூரென்பார், "ஊரெனப்படுவதுறையூர்" என்றும்போல. அதனானே ஈண்டுக் களவென்றது வேதத்தை மறைநூலென்றதுபோல நின்றதாயிற்று.

வேதமாவன, இருக்கு முதலியனவாம்.

மன்றல் எட்டாவன; பிரமம், பிரசாபத்தியம், ஆரிடம், தெய்வம், காந்தருவம், ஆசரம், இராக்கதம், பைசாசம் என்பனவாம்.

அறநிலை யொப்பே பொருள்கோ டெய்வம்
யாமோர் கூட்ட மரும்பொருள் வினையே
யிராக்கதம் பேய்நிலை யென்றிக் கூறிய
மறையோர் மன்ற லெட்டிவை யவற்றுட்
நேறயமை நல்யாழ்த் துணைமையோ ரியல்பிதன்
பொருண்மை யென்மனார் புலமை யோரே.

—[இறை. சூ. 1 உரை]

என்பவாகலின். அவற்றுட் பிரமமாவது, ஒத்தகோத்திரத்தானாய் நாற்பத் தெட்டியாண்டு பிரமசரியக் காத்தாற்குப் பன்னீராட்டைப் பிராயத்தாளாய்ப் பூப்பு எய்தியவளைப் பெயர்த்து இரண்டாம் பூப்பு எய்தாமை அணிகலன் அணிந்து தானமாகக் கொடுப்பது;

கயலேர் மலருண்கண் கன்னிப்பூப் பெய்தி
யயல்பே ரணிகலன்கள் சேர்த்தி—யியலி
னிரலொத்த வந்தணற்கு நீரிற் கொடுத்தல்
பிரமமண மென்னும் பெயர்த்து.

—[தொல். களவு. சூ. 1 நச்.]

என்பவாகலின். பிரசாபத்தியமாவது, மகட்கோடற்கு உரிய கோத்திரத்தார் கொடுத்த பரிசத்து இரட்டி தம் மகட்கு ஈந்து கொடுப்பது;

அரிமத ருண்க ணயிழை யெய்துதற்
குரியவன் கொடுத்த வொண்பொரு ளிரட்டி
நிருவின் றந்தை திண்ணிதிற் சேர்த்தி
யரியதன் கிளையோ டமைவரக் கொடுத்தல்
பிரித லில்லாப் பிரசா பத்தியம்.

—[தொல். களவு. சூ. 1. நச்.]

என்பவாகலின். ஆரிடமாவது, தக்கோனொருவற்கு ஆவும், ஆனேறும் பொற்கோட்டுப் பொற்குளம்பினவாகச் செய்து அவற்றிடை நிற்றிப் பொன் அணிந்து, நீரும் இவைபோலப் பொலிந்து வாழ்வீரென நீரிற் கொடுப்பது;

தனக்கொத்த வொண்பொரு டன்மகளைச் சேர்த்தி
மனைக்கொத்த மாண்புடையாற் பேணி—யினக்கொத்த
வீரிடத் தாவை நிற்றியிடை யீவதே
யாரிடத்தார் கண்டமண மாம்.

—[தொல். களவு. சூ. 1 நச்.]

என்பவாகலின். தெய்வமாவது, பெருவேன்வி வேட்பிக்கின்றார் பலருள் ஒத்த ஒருவற்கு அவ்வேள்வித்தீ முன்னர்த் தக்கிணையாகக் கொடுப்பது;

நீளி நெடுகர் நெய்பெய்து பாரித்த
வேள்வி விளங்கமுன் முன்னிற்றீஇக்—கேள்வியாற்
கைவைத்தாம் பூணைக் காமுற்றாற் கீவதே
தெய்வ மணத்தார் திறம்.

—[தொல். களவு. சூ. 1 நச்.]

என்பவாகலின். ஆசுரமாவது, கொல்லேறுகோடல், திரிபன்றியெய்தல், வில்வேற்றுதல் முதலியன செய்து கோடல்;

முகையவிழ் கோதையை முள்ளெயிற் றரிவைபைத்
தகைநலங் கருதுந் தருக்கின ருளரெனி
னிவையிவை செய்தாற் கெளியண்மற் றிவனெனத்
தொகைநிலை யுரைத்த பின்றைப் பகைவலித்
தன்னவை யாற்றிய வளவையிற் றயங்க
றொன்னிலை யசுரந் துணிந்த வாறே.

—[தொல். களவு. சூ. 1 நச்.]

என்பவாகலின். இராக்கதமாவது, தலைமகடன்னினுந் தமரினும் பெருது வலிதிற் கொள்வது;

மலிபொற்பைம் பூணை மாலுற்ற மைந்தர்
வலிதிற்கொண் டாள்வதே யென்ப—வலிதிற்
பராக்கதஞ் செய்துமுலும் பாழி நிமிர்தோ
ளிராக்கதத்தார் மன்ற வியல்பு.

—[தொல். களவு. சூ. 1 நச்.]

என்பவாகலின். பைசாசமாவது, மூத்தோர், களித்தோர், துயின்றோர் புணர்ச்சியும், இழந்தோளை மணஞ்செய்தலும், ஆடைமாறுதலும் பிறவுமாம்.

எச்சார்க் கெளிய ரியைந்த காவலர்
பொச்சாப் பெய்திய பெர்முதுகொ ளமையத்து
மெய்ச்சார் பெய்திய மிகுபுகழ் நண்பி
னுசாவார்க் குதவாக் கேண்மைப்
பிசாசர் பேணிய பெருமைசா வியல்பே.

—[தொல். களவு. சூ. 1 நச்.]

எனவும்,

இடைமயக்கஞ் செய்யா வியல்பினி னீங்கி
யுடைமயக்கி யுட்கறுத்த லென்ப—வுடைய
னுசாவார்க் குதவாத ளுனிலா யாக்கைப்
பிசாசத்தார் கண்டமணப் பேறு.

எனவுங் கூறுபவாகலின். இனிக் கந்தருவமாவது, கந்தருவகுமாரருங்
கன்னியருந் தம்முள் எதிர்ப்பட்டு இயைந்ததுபோலத் தலைவனுக் தலைவி
யும் எதிர்ப்பட்டுப் புணர்வது;

அதிர்ப்பில்பைம் பூணுரு மாடவருந் தம்மு
ளெதிர்ப்பட்டுக் கண்டியைத லென்ப—கதிர்ப்பொன்யாழ்
முந்திருவர் கண்ட முனிவறு தண்காட்சிக்
கந்திருவர் கண்ட கலப்பு.

என்பவாகலின். மாலைகுட்டல் யாதனுள் அடங்குமெனின், அதுவும்
ஒத்த அன்பினராய் நிகழ்தலிற் கந்தருவப்பாற்படும். இவற்றுள் ஆகார
முதலாகிய மூன்றுங் கைக்கிளைக்கு உரியவாம்; பிரமமுதலாகிய நான்கும்
பெருந்திணைக்கு உரியவாம்;

முன்னைய மூன்றுங் கைக்கிளைக் குறிப்பே
பின்னைய நான்கும் பெருந்திணை பெறுமே.

—[தொல். கள. சூ. 14]

என்பவாகலின். களவொழுக்கம் பொதுவாகலின் நான்குவருணத்தார்க்
கும் ஆயர்முதலியோர்க்கும் உரித்து. வில்லேற்றதல் முதலியன பெரும்
பான்மை அரசார்க்கு உரித்து. அவற்றுள் ஏறதழுவல் ஆயர்க்கே சிறந்தது.
இராக்கதம் அந்தணரொழிந்தோர்க்கு உரித்து, வலிதிற்பற்றிப் புணர்த
லின். அரசார்க்கும் இது பெருவரவிற்பற்று. பேய் இழிந்தோர்க்கே
உரித்து. இக்களவொழுக்கம் வேதமுடிபென்பார்,

அந்தண ரருமறை மன்ற லெட்டினுட்
கந்தருவ வழக்கம்.

என்றார். கந்தருவ வழக்கத்தோடு ஒத்த வழக்கினைக் கந்தருவ வழக்க
மென்றது உபசாரவழக்கு.

114. காட்சி யையந் துணிவுகுறிப் பறிவேன
மாட்சியீ னான்கு வகைத்தே கைக்கிளை.

இது மெய்க்கிளையாமேரர் வேண்டும் புணர்ச்சிமுன் நிகழ்வதாக மேற் கூறிய கைக்கிளைப்பகுதி கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) காட்சிமுதலாகச் சொல்லப்பட்ட மாட்சிமையுடைய நான்கு வகையினையுடைத்து நற்காமத்திற்கு உரிய கைக்கிளை. (எ-று.) (114)

115. ஒன்றே வேறே யென்றிரு பால்வயி
னென்றி யுயர்ந்த பால தானையி
னெத்த கிழவனுங் கிழத்தியுங் காண்ப
மிக்கோ னாயினுங் கடிவரை யின்றே.

இது மேற்கூறிய கைக்கிளைப்பகுதியுள் நிறுத்தமுறையானே காட்சி யது இலக்கணம் உணர்த்துகின்றது.

(இ-ள்.) உம்மைப்பிறப்பினும் காமம் நுகர்ந்தார் இருவரையும் மறுபிறப்பினும் ஒன்றுவித்தலும் வேறாக்கலுமாகிய இருவகை ஊழினுள் இருவரையும் ஒன்றுவித்து உயர்தற்கு ஏதுவாகிய ஊழினது ஆணையாலே மேற் (கு. 116) கூறும் பிறப்பு முதலாயின பத்தும் ஒத்த தலைவனுங் தலைவியும் எதிர்ப்படுவர்; அவ்வாறு எவ்வாற்றானும் ஒவ்வாது, பிறப்பு, கல்வி, பருவம் முதலிய சிலவற்றாற் தலைவன் மிகுந்தானாயினும் அம்மிகுதி பற்றிக் கடிதல் கடிதலின்றி. (எ-று.)

எனவே, இவற்றுள் யாதொன்றாயினும் தலைவி மிக்காளாயின் அம் மிகுதிபற்றி அவளைக் கடிதல் கடிதலுடைத்து என்றவாரும். 'உயர்ந்தபால்' என்பது 'நோய்தீர்த்தமருந்து'போல உயர்ந்ததன்மேற் செல்லும் மன நிகழ்ச்சிக்கு ஏதுவாயிருந்த பாலென ஏதுப்பொருட்டாய் நின்றது, அதனது ஆணையால் இழந்ததன்மேற் சேறலின்றாகலின். கிழவன் கிழத்தி யெனவே, பலபிறப்பினும் ஒருவர்க்கொருவர் உரிமைபூண்டு நின்றமையும் பெற்றும். காண்பவெனப் பொதுப்படக்கூறிய அதனானே இருவர்க்கும் பொதுவாகிய ஒரு நிலத்தும், ஒருவர்க்குச் சிறந்த வேற்றுநிலத்துங் காண்ப ரெனக் கொள்க. ஈண்டு நிலமென்றது அவ்வொழுக்கத்திற்குச் சிறந்த குறிஞ்சித்திணைக்கு உரிய வரையும் வரைசார்ந்த இடமுமெனக் கொள்க.

இவனிவ னைம்பால் பற்றவு மவளிவன்
புன்றலை யோரி வாங்குநள் பரியவுங்
காதற் செவிலியர் தவிர்ப்பவுந் தவிரா
தேதில் சிறுசெரு வுறுப மன்னே
நல்லைமன் றம்ம பாலே மெல்லியற்

றுணைமலர்ப் பிணைய லன்னவிவர்
மனமகி ழியற்கை காட்டி யோயே.

—[குறந். 229]

இஃது ஒரு ரென்றதாம்.

இலங்கு மருவித் திலங்கு மருவித்தே
வானி னிலங்கு மருவித்தே தானுற்ற
சூள்பேணான் பொய்த்தான் மலை.

—[கலி. 41]

என்புழிப் பொய்த்தவன் மலையும் இலங்கும் அருவித்தென வியந்து
கூறித் தம்மலைக்கு நன்றி இயல்பென்றலின் இது வரை வேறென்பதாம்.
பிறவாறு வருவன உளவேல் அவையும் ஈண்டே அமைத்துக்கொள்க.

இக்களவொழுக்கம், கொடுப்போரும் அடுப்போரும் இன்றித்
தாமே தனியிடத்து எதிர்ப்பட்டுப் புணரும் கந்தருவத்தோடு ஒக்கு
மென்றலின், இவரும் அவ்வாறு ஓரிடத்தும், வேரிடத்தும் காண்புழித்
தனித்துக் காண்பரென்பது உம் பெற்றும். பெறவே இருவரும் முட்டில்
செல்வத்தராதலின், தலைவனுக் கறங்குக் கந்துகத் தேரேறிப், போத்துக்
கடுக்கண்யானையும், தறுகட்பன்றியும், கருவரையும், இருநிலனும் பெரு
விசம்பும் அனையார், ஆளிமொயம்பின் அரிமான்றப்பினர், பற்பன்னூறு
யிரவர், கூர்வேலினோர் தற்குழ வேட்டைவிருப்பாற் செல்வானென்பது
முடிந்தது. தலைவியும் உடன் பிறந்து, உடன் வளர்ந்து, நீர் உடனடிச், சீர்
உடன்பெருகி, ஒல் உடனாட்டப், பால் உடனாண்டு, பல் உடனெழுந்து,
சொல் உடன் கற்றுப், பழமையும் பயிற்சியும், பண்பும் நண்பும், விழுப்பமும்
ஒழுக்கமும் மாட்சியும் உடையார், பற்பன்னூறுயிரவர் கண்ணும் மனமும்
கவரும் ஒண்ணுதன் மகளிர் தற்குழத், தாரகைகடுவெண் தண்மதிபோலப்,
பொழில்வினையாட்டு விருப்பாற் செல்வானென்பது முடிந்தது. முடியவே,
தனித்துக்காண்டன் முடியாதெனின், முடியும்; என்னை? அவள் ஆயங்க
ளும் பொழிலிடம் புகுதலும், வினையாட்டுவிருப்பினால் ஒவ்வொருவரின்
முன்னந் தழைவிழைந்தன கொடுத்துமென்றும், கண்ணி தண்ணறுநாற்
றத்தன செய்துமென்றும், போது மேதக்கன கொய்துமென்றும், மயி
லொடு மாறாடுது மென்றும், குயிலொடு மாறுகூறுதுமென்றும், அருவியாடி
அஞ்சுனை குடைகுதுமென்றும், வாசமலர்க்கொடியி னூசலாடுதுமென்றும்
பரந்து, அப்பாலார் இப்பாலாருள்ளாள் கொல்லோவென்றும் இப்பாலார்
அப்பாலாருள்ளாள் கொல்லோ என்றும் இவ்வகை நினைத்துப் பிரிவ
ரென்க. இவ்வகை தமியளாகப் பிரிவரோவெனின், எட்டியுஞ் சுட்டியும்
காட்டப்படுக் குலத்துள்ளா எல்லாளாதலானும் பான்மை அவ்வகைத்தாத
லானும் பிறவாறு நினையார் பிரிவரென்க. ஆயின், இவ்வகைப்பட்ட ஆயத்
திடைமேனாள் பிரிந்தறியாதாள் தமியளாய்நிற்குமோவெனின், நிற்கும்;
தான்பயின்ற இடமுந் தன்னாயத்தோடு ஒக்குமாதலானென்க. யாங்கனம்

நிற்குமோவெனின் சத்தனமுஞ் சண்பகமுந், தேமாவந் தண்பலாவும், ஆசினியும் அசோகமுந், கோக்கமும் வேங்கையுந், குரவமும் விரிந்து, காசமுந் திலகமும், கறவும் கந்தியும், மாதவியும் மல்லிகையும், மௌவலொடு மணக்கமழ்ந்து, பாதிரியும் பாவைஞாழலும் பைக்கொன்றையொடு பிணியவழிந்து, பொரிப்புண்கும் புண்குகமும் முருக்கினொடு முகைதிறந்து, வண்டறைந்து, தேனூர்த்து, வரிக்குயிலினம் வரிபாடச், சிறுதென்றல் இடைவிராய்த் தனியவரை முனிவுசெய்யும் பொழில் துன்றி, அவணதோர் மாணிக்கச் செய்குன்றின்மேல், விசம்புதுடைத்துப் பசும்பொன்பூத்து வண்டு துவைப்பத் தண்டேன் துளிப்பதோர் வெறியுறம் நறுமலர் வேங்கை கண்டான். கண்டு பெரியதோர் காதற்களிகூரத் தன் செம்மலர்ச் சிறடிமேற் சிலம்புகிடத்து சிலம்பு புடைப்ப, அம்மலரணிகொம்பர் கடைகற்பதென கடத்துசென்று, நறுவிய வேங்கை காண்மலர்கொய்தான். கொய்த இடத்து, மாகதவளிம்படுத்த மாணிக்கச்சுனை மருங்கின் ஒருமாதவி வல்லி மண்டபத்திற், போதுவேய்ந்த பூகாறுபொழில் நிறற்றக், கடிக்குருக்கத்திக் கொடிப்பிடித்துத் தகடுபடு பசும்பொற்சிகரங்களின் முகடுதொறும் ஞான்று வந்து இழியும் மணியருவி, பொன்கொழித்து மணிவரன்றி மாணிக்கத்தோடு வயிரம் உந்தி அணிவிளர் அருவி ஆடகப் பாறைமேல் அதிர்சூரன் முரசின் இரட்ட, வண்டுக் தேனும் யாழ் முரல, வரிக்குயிலுந் கிளியும் பாட்த், தண்டாது தவிசுபடப் போர்த்ததோர் பளிக்குப்பாறை மணித்தலத்துமிசை, ஆலவட்டம் விரித்தாற்போலத் தன் கோலக்கலாபம் விரித்து, இளஞாயிற்றின் எதிர்கதிர் எறிப்ப ஓர் இளமயில் ஆடுவது கண்டு நின்றானென்க. அப்பால், தலைவனும் பற்பன்னுரூயிரவர் கூர்வேலினொரொடு குளிர்மலைச்சாரல் வேட்டம்போய் வினையாடுகின்றான், ஆண்டெழுந்ததோர் கடமானின் பின்னோடிக், காவலினொருரைக் கையகன்று, கெடுமன்றேரொடு பாகனை நிலவுமணற் கான்யாற்றில் நிற்கச்செய்து, தொடுகழல் அடியதிரச் சுருளுறுகுஞ்சி பொன்னாணிற் பிணித்துக்கட்டிக், கமழ்கறும் கண்ணிக்கண் வண்டு மணமயர, அஞ்சாந்தின் நறுநாற்றந் தண்பொழிலிடைப் பரந்து காற, வரிசிலை எதிர்கனை ஏந்தி வடிவுகொண்ட காமன்போலச் சென்று அவள் நின்ற இரும்பொழில் புகும். அஃது யாங்கனமோவெனின், வடகடலிட்ட ஒருறுக ஒருதுளை, தென்கடலிட்ட ஒருகழிசென்று, கோத்தாற்போலவும், வெங்கதிர்க்கனலியுந் தண்கதிர்மதியமுந் தக்கதிவழுவித் தலைப்பெய்தாற்போலவும் புகுமென்க. அதனால் ஒருவர் ஒருவரைத் தலைப்பெய்து காண்பரென்பது.

அதுவே,

தானே யவளே தமிழர் காணக்

காமப் புணர்ச்சி யிருவயி னொத்தல்.

—[கு. 2.]

என்றார் ஜூசீரியர் இறையனாமெனக்கொள்க.

இங்஑னக் கூறிப்போந்த காட்சிக்குச் செய்யுள்;
 திருவளர் தாமரை சீர்வளர் காவிக ளீசர் தில்லைக்
 குருவளர் பூங்குமிழ்கோங்குபங் காந்தள் கொண்டோங்குதெய்வ
 மருவளர். மாலையொர் வல்லியி னெல்கி யனநடைவாய்ந்
 துருவளர் காமன்றன் வென்றிக் கொடிபோன் றொளிர்கின்றதே.
 —[கோவையார் 1]

எனவரும். இக்காட்சிக்கட் தலைவனைப்போலத் தலைவியும் அவனை வியந்து
 கூறதல் வேண்டுமாவெனின், அது புலனெறிவழக்கன்றெனமறுக்க.(115)

116. பிறப்பே குடிமை யாண்மை யாண்டோ
 ருவு நிறுத்த காம வாயி
 னிறையே யருளே யுணர்வோடு திருவேன
 முறையுறக் கிளந்த வொப்பினது வகையே.

மேல் 'ஒத்த கிழவனுக் கிழத்தியும்' (115) என்றார். இஃது அவ்
 வொப்பின் பாகுபாடு கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) ஒத்தபிறப்பு முதலிய பத்துவகையினையுடைய மேல்
 நெறிப்படக்கூறிய ஒப்பினது பாகுபாடு. (எ-று.)

பிறப்பு-குடிப்பிறத்தல்; குடிமை-அதற்குத்தக்க ஒழுக்கமுடைமை;
 ஆண்மை-ஆள்வினை; ஆண்டு-பெண்மையும் ஆண்மையும் பிறக்கும் பன்னீ
 ராண்டும் பதினாண்டுமாகிய பருவம்; உருவு-பெண்மைவடிவும் ஆண்மை
 வடிவும் பிறழ்ச்சியின்றி அமைந்த 'வனப்பு; நிறுத்தகாமவாயில்-நிலை
 நிறுத்தப்பட்ட யுணர்ச்சிக்கு வாயிலாகிய அன்பு; நிறை-மறைபிறரறியாமை
 கெஞ்சினேநிறுத்தல்; அருள்-பிறர்வருத்தத்துக்குப் பரியுங் கருணை;
 உணர்வு-உலகியலாற் செய்யத்தருவது அறிதல்; திரு-செல்வம். (116)

117. மடமா னோக்கி வடிவுங் கண்ட
 விடமுஞ் சிறந்துழி யெய்துவ தையம்.

இஃது ஐயநிகழும் இடம் உணர்த்தியமுகத்தான் அதன் இலக்கணம்
 உணர்த்துகின்றது.

(இ-ள்.) தலைமகள்வடிவும் அவளைத் தான்கண்ட இடமுஞ் சிறந்த
 காலத்துத் தெய்வமோ மக்களுள் உள்ளாளோவென ஐயுறுவது யாம்
 மேற்கூறிய ஐயமாம். (எ-று.)

எனவே, அவை சிறப்புடையவல்லாக்காலத்து இழிபுகட்டப்படுத
 லான் ஐயம் நிகழாதென்பதாம்; என்னை?

சிறந்துழி யையஞ் சிறந்த தென்ப
 விழிந்துழி யிழிபே சீட்ட லான.

—[தொல். கள. சூ. 3]

என்பவாகலின். அதற்குச் செய்யுள்:

போதோ விசம்போ புனலோ பணிக ளதுபதியோ
யாதோ வறிகுவ தேது மரிதி யமன்விடுத்த
தூதோ வனங்கன் றுணையோ விணையிலி தொல்லைத்தில்லை
மாதோ மடமயி லோவென நின்றவர் வாழ்பதியே.

—[கோவையார் 2]

எனவரும். ஏற்புழிக்கோடலான் இங்நனம் ஐயுறுதல் தலைவன்மேற்றே
என்க்கொள்க. தலைவற்குத் தெய்வமோ என ஐயம் நிகழ்ந்தவழி அதனை
நீக்கி தூன்முதலியவற்றாற் தெய்வமன்மை உணர்ந்தற்கு அறிவுடையனாத
லானும், தலைவிக்கு முருகனே இயக்கனே என ஐயம் நிகழின் அதனை
நீக்கி உணர்ந்தற்குக் கருவியிலளாகலான் அவட்கு அச்சமேயன்றிக் காமக்
குறிப்பு நிகழாதாகலானுமென்பது. (117)

118. எழுதிய வல்லியுந் தொழில்புனை கலனும்
வாடிய மலருங் கூடிய வண்டு
நடைபயி லடியும் புடைபெயர் கண்ணும்
அச்சமும் பிறவு மவன்பா னிகழுங்
கச்சமி லையங் கடிவன வாகும்.

இஃது ஐயங்கடியுந் கருவி கூறுமுகத்தாற் துணிவிலக்கணங் கூறு
கின்றது.

(இ-ள்.) முலையினுந் தோளினும் வரித்த தொய்யிற்கொடியும், ஒருவ
ரால் இழைக்கப்பட்ட அணிகலன்களும், கைக்கொண்டு மோந்து உயிர்த்த
லானும், குடித்துவளுதலானும், வாடியபூவும், தாதுதப்படிந்த வண்டும்,
நிலத்தோய்த்து நடத்தற்றொழிலோடு பயின்ற அடியும், பக்கத்தே
பெயர்ந்து பிறமுந் கண்ணும், ஆண்மகளைக் கண்டுழி மனத்திற்பிறக்கும்
அச்சமும், அவைபோல்வன பிறவும் மேல் அங்நனம் ஐயுற்ற தலைவன்
மாட்டு நிகழாநின்ற எண்ணிலா ஐயங்களைப் போக்குவனவாம். (எ-று.)

பிறவாவன: நிழலீடும் வியர்த்தலும் கூறைமாசுணலும் முதலாயின.
இவை தெய்வமகளிர்க்கு இல்லாதன ஆகலான் ஐயங் கடிவனவாயின
வென்க.

இதற்குச் செய்யுள் :—

பாயும் விடையரன் நிலையன் னுள்படைக் கண்ணிமைக்குந்
தோயும் நிலத்தடி தூய்மலர் வாடுந் துயரமெய்தி
ஆயும் மனனே யணங்கல்ல ளம்மா முலைசுமந்து
தேயும் மருங்குற் பெரும்பனைத் தோளிச் சிறுதுதலே.

—[கோவையார் 3]

எனவரும்.

(118)

119. அரிவை நாட்ட மகத்துநிகழ் வேட்கை
தேரிய வுணர்த்துங் குரிசிற் கேன்ப.

இது குறிப்பறிதற்கு ஏதுக் கூறுமுகத்தான் அதற்கு இலக்கணம் உணர்த்துகின்றது.

(இ-ள்.) தலைமகள் கண்ணானது அவள் உள்ளத்து நிகழாரின்ற வேட்கையினை விளங்க அறிவிக்குந் தலைமகற்கு, அவன் அவட்கு அவ்வாறு தன்குறிப்பினை விளங்க உணர்த்தல் உற்று நோக்கும் நோக்கிற்கு எதிர்நோக்கியென்று கூறுவர் ஆசிரியர். (எ-று.)

இக்குறிப்பறிதலே வழிநிலைக்காட்சியாய்ப் புகுமுகம்புரிதலென்னும் மெய்ப்பாடி கூறியது உமாயிற்றென்பது. இதற்குச் செய்யுள்:

நோக்கினு னோக்கெதிர் நோக்குத றுக்கணங்கு
தானைக்கொண் டன்ன துடைத்து. —[குறள் 1082]

எனவரும்.

அணியு மமிழ்துமென் னாவியு மாயவன் றில்லைச்சிந்தா
மணியும்ப ராரறி யாமறை யோனடி வாழ்த்தலரின்
பிணியு மதற்கு மருந்தும் பிறழ்ப் பிறழமின்னும்
பணியும் புரைமருங் குற்பெருந் தோளி படைக்கண்களே.

இதவும் அது.

—[கோவையார் 5]

இன்னும் மேல், மாட்சி.—[கு. 141] என்ற யிகையானே துணிந்த வழி வியத்தலும், குறிப்பறிந்த வழித்தெய்வத்தை மகிழ்ந்துரைத்தலும், அதன் வழித் தெய்வப்புணர்ச்சி துணிதலும் வரவும் பெறும். அவற்றுள் துணிந்தவழி வியத்தற்குச் செய்யுள்:—

அகல்கின்ற வல்குற் றடமது கொங்கை யவையவநீ
புகல்கின்ற தென்னைநெஞ் சுண்டே யிடையடை யார்புரங்கள்
இகல்குன்ற வில்லிற்செற் றோன்றில்லை யீசனெம் மாநெ திர்ந்த
பகல்குன்றப் பல்லுகுத் தோன்பழ னம்மன்ன பல்வளைக்கே.

—[கோவையார் 4]

எனவும், குறிப்பறிந்தவழித் தெய்வத்தை மகிழ்ந்துரைத்தற்குச் செய்யுள்:—

வளைபயில் கீழ்கட னின்றிட மேல்கடல் வானுகத்தின்
துளைவழி நேர்கழி கோத்தெனத் தில்லைத்தொல் லோன்கயிலைக்
களைவயி னீக்கியிக் கெண்டையங் கண்ணியைக் கொண்டுதந்த
விளைவையல் லால்விய வேனய வேன்றெய்வ மிக்கனவே.

—[கோவையார் 6]

எனவும், தெய்வப்புணர்ச்சி துணிதற்குச் செய்யுள்:—

ஏழுடை யான்பொழி லெட்டுடை யான்புய மென்னைமுன்னுள்
ஊழுடை யான்புலி யூரன்ன பொன்னிவ் வுயர்பொழில்வாய்ச்
சூழுடை யாயத்தை நீக்கும் விதிதுணை யாமனனே
யாழுடை யார்மணங் காணாநங் காய்வந் தகப்பட்டதே.

—[கோவையார் 7]

எனவும் வரும். இவை ஒருதலைக்காமம் அல்லவேனும் புணர்ச்சிநிக
ழாமையிற் கைக்கிளைப்பாற்படும். (119)

120. இயற்கைப் புணர்ச்சி வன்புறை தேளிவே
பிரிவுழி மகிழ்ச்சி பிரிவுழிக் கலங்கல்
இடந்தலைப் பாடு பாங்கற் கூட்டம்
பாங்கிமதி யுடம்பாடு பாங்கியிற் கூட்டம்
பாங்கமை பகற்குறி பகற்குறி யிடையீடு
இரவுக் குறியே யிரவுக்குறி யிடையீடு
வரைவு வேட்கை வரைவு கடாத
ஒருவழித் தணத்தல் வரைவிடை வைத்துப்
பொருள்வயிற் பிரிதலென் றொருபதி னேழுங்
களவிற் குரிய கிளவித் தொகையே.

இது களவென்னுங் கைகோளிற் கு உரிய கிளவித்தொகை இத்
துணைப்பகுதித்தென்கின்றது.

(இ-ள்.) இயற்கைப்புணர்ச்சி முதலாக வரைவிடைவைத்துப்
பொருள்வயிற் பிரிதல் ஈராகச் சொல்லப்பட்ட பதினேழுங் களவென்
னுங் கைகோளிற் கு உரிய கிளவிகளின் தொகையாம். (எ-று.) (120)

121. கலந்துழி மகிழ்தலு நலம்பா ராட்டலு
மேற்புற வணிதலு மென்னுமீம் மூன்றும்
போற்றிய தெய்வப் புணர்ச்சியின் விரியே.

நிறுத்தமுறையானே இயற்கைப்புணர்ச்சிக்குரிய வகையும் விரியுங்
கூறுவனவற்றுள், இஃது அதன்பகுதியாக மேற்கூறிப் போந்த தெய்வப்
புணர்ச்சிக்கு வகையின்றாகவின் அதன்விரி கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) தெய்வப்புணர்ச்சி துணிந்தபின் வேட்கை மிக, அதனால்
அவன் இன்றியமையாமையிற் புணருமன்றே! புணர்ந்துழி அப்புணர்ச்சி
யின்பத்தை மகிழ்ந்துரைத்தலும், புணர்ச்சிதான் புணராதமுன் நின்ற
வேட்கை புணர்ந்தபின்னும் மீதுர்தலான் அந்நலத்தைப் புகழ்ந்துரைத்த
லும், புணர்ச்சியாற் சிதைந்தனவற்றைப் பண்டுபோலப் பொருந்த அணி

தலுமென்னும் இம்மூன்று கிளவியும் மேற்போற்றப்பட்ட தெய்வப் புணர்ச்சியின் விரியாம். (எ-று.)

மேற் போற்றப்பட்டவாறென்னையெனின்,

தெய்வந் தன்னி நெய்தவுங் கிழத்தியின்
எய்தவும் படே மியற்கைப் புணர்ச்சி.

—[கு. 29]

எனவும்,

இயற்கைப் புணர்ச்சி தெய்வத்தி நெய்துழி
முயற்சி யின்றி முடிவ தாகும்.

—[கு. 30]

எனவுங் கூறிப்போந்தமையாமென்க.

‘போற்றிய’ என்ற மிகையானே, இங்கனம் புணர்ச்சியின்பத்தை மகிழ்ந்துசொல்லக் கேட்ட தலைமகள் நாணம் மிக்குச் சொல்லாடா என்றே! அவள் உறுப்புக்கண்டு சொற்கேட்க விரும்புதலும், அங்கனம் விரும்புதலான் அன்பு மீதூரப்பட்ட தலைமகன் இவள் வாய்போல நாளும் ஆம்பல் மலர்கள் உளவோவென, வண்டிற்கு உரைப்பானாய் அவ்விருப்பங் கூறிச் சொற்கேளாத அயர்வு நீக்குதலும் நலம்பாராட்டலின்பின் வரவும் பெறும்.

கலந்துழிமகிழ்தற்குச் செய்யுள்:—

சொற்பா லமுதிவள் யான்சுவை யென்னத் துணிந்திங்ஙனே
நற்பால் வினைத்தெய்வந் தந்தின்று நானிவ ளாம்பகுதிப்
பொற்பா ரறிவார் புலியூர்ப் புனிதன் பொதியில்வெற்பிற்
கற்பா வியவரை வாய்க்கடி தோட்ட களவகத்தே.

—[கோவையார் 8]

எனவும், நலம்பாராட்டற்குச் செய்யுள்:—

உணர்ந்தார்க் குணர்வரி யோன்றில்லைச் சிற்றம் பலத்தொருத்தன்
குணந்தான் வெளிப்பட்ட கொவ்வைச்செவ் வாயிற் கொடியிடேதோள்
புணர்ந்தாற் புணருந் தொறும்பெரும் போகம்பின் னும்புதிதாய்
மணந்தாழ் புரிசூழ லாள்குல் போல வளர்கின்றதே.

—[கோவையார் 9]

எனவும், சொற்கேட்க விரும்புதற்குச் செய்யுள்:—

அளவியை யார்க்கு மறிவரி யோன்றில்லை யம்பலம்போல்
வளவிய வான்கொங்கை வாட்டடங் கண்ணுதன் மாமதியின்
பிளவியன் மின்னிடை பேரமை தோளிது பெற்றியென்றால்
கிளவியை யென்றோ வினிக்கிள்ளை யார்வயிற் கேட்கின்றதே.

—[கோவையார் 10]

எனவும், சொற்கேளாது அயர்வு நீங்கியதற்குச் செய்யுள்:—

கூம்பலங் கைத்தலத் தன்பரென் பூடுரு கக்குனிக்கும்
பாம்பலங் காரப் பரன்றில்லை யம்பலம் பாடலரின்
தேம்பலஞ் சிற்றிடை யீங்கிவ டங்கனி வாய்கமமும்
ஆம்பலம் போதுள வோவளி காணும் மகன்பணையே.

—[கோவையார் 11]

எனவும், ஏற்புறவணிதற்குச் செய்யுள்:—

துசங் கலையுந் தொலையா வழகெறிக் குந்தொடியும்
வாசங் கமமு மதுமல ரோதியும் வண்களபம்
பூசங் கனதனம் பூணுமுத் தாரமும் பூங்குழையு
மாசம் பழுதில்பொன் னேபண்டு போல வணிர்தனமே.

—[ஆம்பி. 7]

எனவும் வரும்.

(121)

122. வேட்கை யுணர்த்தன் மறுத்த லுடன்படல்
கூட்டமென் றிறைவியிற் கூட்டநால் வகைத்தே.

இது கிறுத்தமுறையானே தலைவியிற்புணர்ச்சிவகை இத்துணைப் பகுதித்தென்கின்றது.

(இ-ள்.) வேட்கையுணர்த்தல் முதலாகக் கூட்டம் ஈறாகச் சொல் லப்பட்ட நான்குவகையினையுடைத்து தலைமகளாற் புணரும் புணர்ச்சி.
(எ-று.)

(122)

123. இரந்துபின் னிற்றற் கேண்ணலு மிரந்து
பின்னிலை நின்றலு முன்னிலை யாக்கலு
மெய்தோட்டு பயிறலும் போய்பா ராட்டலு
மிடம்பெற்றுத் தழாஅலும் வழிபாடு மறுத்தலு
மிடையூறு கிளத்தலு நீடுநீனைந் திரங்கலு
மறுத்தேதிர் கோடலும் வறிதுநகை தோற்றலு
முறுவற்குறிப் புணர்தலு முயங்குத லுறுத்தலும்
புணர்ச்சியின் மகிழ்தலும் புகழ்தலும் பிறவு
முணர்த்திய தலைவியிற் புணர்ச்சியின் விரியே.

இது, தலைவியிற்புணர்ச்சியின் விரி இத்துணைப்பகுதித்தென் கின்றது.

(இ-ள்.) இரந்துபின்னீற்றற்கெண்ணல் முதலாகப் புகழ்தல் ஈராகச் சொல்லப்பட்ட பதினைந்து கிளவியும் பிறவும் மேற்சொல்லப்பட்ட தலை மகளாற் புணரும் புணர்ச்சியின் விரியாம். (எ-று.)

‘உணர்த்திய தலையிற் புணர்ச்சி’ என்றதற்குப் ‘போற்றிய தெய்வப் புணர்ச்சி.’ —[கு. 121]

என்றதற்கு உரைத்தாங்கு உரைக்க.

‘பிற’ என்றதனானே முன்னிலையாக்கலின் பின்னர் மருங்கனை தலும், புகழ்தற்குப் பின் ஏற்புறவணிதலும் வரவும் பெறும்.

இரந்து பின்னீற்றற்கெண்ணற்குச் செய்யுள்:—

மருந்திற் நீராது மணியி னாகாது
அருந்தவ முயற்சியி னகறலு மரிதே
தான்செய் நோய்க்குத் தான்மருந் தாகிய
தேனிமிர் நறவின் தேறல் போல
நீதர வந்த நிறையழி துயரின்
ஆடுகொடி மருங்கு லருளி னல்லது
பிறிதிற் நீரா தென்பது பின்னின்று
அறியக் கூறுக மெழுமோ நெஞ்சே
நாடுவிளங் கொண்புகழ் நடுதல் வேண்டித்தன்
ஆடுமழைத் தடக்கை யறுத்துமுறை நிறுத்த
பொற்கை நறந்தார்ப் புனைதேர்ப் பாண்டியன்
கொற்கையம் பெருந்துறைக் குனிதிரை தொகுத்த
விளங்குமுத் துறைக்கும் வெண்பற்
பன்மாண் சாயற் பரதவர் மகட்கே. —[குணநாற்பது]

எனவரும். ஆடுகொடிமருங்குலென்பது, அண்மைவிளி. ஆடுகொடி மருங்குலாய் நீ தரவந்த நிறையழிதுயரம் நின்னருளினல்லதெனப் பொருளுரைத்துக்கொள்க. இதனைத் தலைவன் தோழியையிரந்து பின்னீற்றற்கு இயைந்து கூறுதலாகவும் உரைப்ப.

இரந்து பின்னிலை நின்றற்குச் செய்யுள்:—

செறிவேழ வெஞ்சிலை வேடஞ்சை வாணன் நிருந்தலர்மேல்
எறிவேலை வென்றகண் ணென்னுயிர்க் கேவியிருண்டறல்போல்.
நெறிவே யலங்கன் முடித்தலை சாய்த்திங்ங னிற்பதுதான்
அறிவே யறிந்த வுனக்கலர் மாளிகை யாரணங்கே.

—[தஞ்சை. 6]

எனவும். முன்னிலையாக்கற்குச் செய்யுள்:—

வழுதியர் நாமம் வளர்க்கின்ற வாணன்றென் மாறைவண்டு
கொழுதிய லார்செய் குழன்மட வீர்துங்குற் றேவல்செய்து
தொழுதிய லாயத் தொகுதியொ டாடிச் சனைகுடையா
தெழுதிய பாவையைப் போனின்ற வாறென் னியம்புமினே.
—[தஞ்சை. 7]

எனவும், மருங்கணைதற்குச் செய்யுள்:—

கோலத் தனிக்கொம்ப ரும்பர்ப்புக் கலீதே குறைப்பவர்தம்
சீலத் தனகொங்கை தேற்றகி லேஞ்சிவன் றில்லையன்றான்
நூலொத்த நேரிடை நொய்ம்மையெண் னுதுதுண் டேனசையாற்
சாலத் தகாதுகண் டீர்வண்டு காள்கொண்டை சார்வதுவே.
—[கோவையார் 45]

எனவும், மெய்தொட்டுப்பயிறற்குச் செய்யுள்:—

உறுதோ றுயிர்தளிர்ப்பத் தீண்டலாற் பேதைக்
கமிழ்தி னியன்றன தோள்.
—[குறள் 1106]

எனவும் வரும்.

அளகந் திருத்தி மதிதுத னீவி யணியகற்றிப்
புளகஞ்செய் தோளிற் புரிவளை யேற்றிப் புதியதென்றற்
கிளகுங் கொழுந்தளிர் மெல்லடி தைவந்த விற்பமுறக்
களபஞ் செறிதனத் தாய்பெற்ற வாவென் கரதலமே.
—[அம்பி. 31]

இதுவும் அது. பொய் பாராட்டற்குச் செய்யுள்:—

மாதர் முகம்போ லொளிவிட வல்லையேற்
காதலை வாழி மதி.
—[குறள் 1118]

என வரும்.

பருந்தொன்று கூரிலை வேற்படை வாணன் பரிமளப்பூஞ்
செருந்தொன்று சோலைத்தென் மாறையன் னீர்செழுந் திங்களுங்கள்
முருந்தொன்று கோப முகங்கண்டு நாணி முயன்மறுத்தீர்
மருந்தொன்று தேடியன் றோமக மேரு வலங்கொள்வதே.

—[தஞ்சை. 9]

இதுவும் அது. இடம் பெற்றத்தழாஅற்குச் செய்யுள்:—

மடைக்கண் டரளஞ் சொரிவையை நாடன்ன வையமொரு
குடைக்கண் டனிபுரப் பார்சொக்க நாயகர் கூடலன்றார்
கடைக்கண் கருணையுண் டாருமில் லாதபொற் காவுமுண்டு
புடைக்குந் தருண வனமுலை யாம்ன்று புல்லுவமே.

—[மதுரை. 39]

எனவும், வழிபாடுமறுத்தற்குச் செய்யுள்:—

அகலிடந் தாவிய வாறே னறிந்திறைஞ் சம்பலத்தின்
இகலிடந் தாவிடையீசற் றொழாரினின் னற்கிடமாய்
உகலிடந் தான்சென் றெனதுயிர் நையா வகையொதுங்கப்
புகலிடந் தாபொழில் வாயெழில் வாய்தரு பூங்கொடியே.

—[கோவையார். 42]

எனவும் வரும். வழிபாடுமறுத்தல் - இடம்பெற்றுத் தழுவியபின் தலைவி
வேட்கைக் குறிப்புக்கண்டு தலைவன் சார்தலுற்றவழி அவள் அதற்கு
உடம்படாது மறுத்தல். இடையூறுகிளத்தற்குச் செய்யுள்:—

தாழ்ச்செய் தார்முடி தன்னடிக் கீழ்வைத் தவரைவிண்ணோர்
சூழ்ச்செய் தானம் பலங்கை தொழாரினுள் ளந்துளங்கப்
போழ்ச்செய் யாமல்வை வேற்கண்புதைத்துப்பொன் னேயென்னைநீ
வாழ்ச்செய் தாய்சுற்று முற்றும் புதைநின்னை வாணுதலே.

—[கோவையார். 43]

எனவும், நீடுநினைந்திரக்கற்குச் செய்யுள்:—

காதன் மடந்தையர் கையகல் காலையு மெய்யகலா
மேதகு நாணு மெலியவென் றோவிழி போலுநெய்தற்
போதவிழ் மென்மலர்ப் புண்ணையங் கானற் பொருந்துமிந்த
மாதவி பெற்ற மணிமே கலைநம்மை வாழ்விப்பதே.

—[அம்பி. 36]

எனவும், மறுத்தெதிர்கோடற்குச் செய்யுள்:—

குருநாண் மலர்ப்பொழில் சூழ்தில்லைக் கூத்தனை யேத்தலர்போல்
வருநாள் பிறவற்க வாழிய ரோமற்றென் கண்மணிபோன்
றொருநாள் பிரியா துயிரிற் பழகி யுடன்வளர்ந்த
அருநா ணளிய தழல்சேர் மெழுகொத் தழிகின்றதே.

—[கோவையார். 44]

எனவும், வறிதுகை தோற்றற்குச் செய்யுள்:—

பூணுந் தரள நிரையவிர் தோற்றமும் பூந்தளவின்
சேணுங் கமழு முகையின் றகையுஞ் செழுஞ்சிலம்பிற்
காணுங் கலாப மயினெடும் பீலியின் காலுஞ்சிந்தை
நாணுங் கெடவறி தேநகைத் தாண்மதி நன்னுதலே.

—[அம்பி. 38]

எனவும், முறுவற்குறிப்புணர் தற்குச் செய்யுள்:—

முகைமொக்கு ளுள்ளது நாற்றம்போற் பேதை
நகைமொக்கு ளுள்ளதொன் றுண்டு. —[குறள். 1274]

எனவும் வரும்.

மிகலே யொழியக் குறைவற நீடிய வெந்துயர்க்கோர்
புகலேது மின்றிப் புலம்பனெஞ் சேபொருந் தார்வருந்த
விகலே செயுமயி லன்னகண் ணார்முகத் தெல்லியன்றிப்
பகலே நிலவும் பவளத்துள் ளேவந்து பாரித்ததே.

—[அம்பி. 39]

இதுவும் அது. முயங்குதலுறுத்தற்குச் செய்யுள்:—

வானக் கதிரவன் மண்ணக மாதை மணந்த தன்றோ
நானக் குழலியை நானின்று பெற்றது நாவலர்க்குத்
தானக் களிற்று தரும்புயல் வாணன் றமிழ்த்தஞ்சைசூழ்
கானக் கடிவரை வாய்விரை நாண்மலர்க் காவகத்தே.—[தஞ்சை. 17]

எனவும், புணர்ச்சியின் மகிழ்தற்குச் செய்யுள்:—

கண்டுகேட் டெண்டியிர் த் துற்றறியு மைம்புலனும்
ஒண்டொடி கண்ணே யுள. —[குறள். 1101]

எனவும், புகழ்தற்குச் செய்யுள்:—

திரண்மா மாகதச் செய்குன்று ¹காளென்றுஞ் செவ்வனநீர்
முரண்மா தவங்கண் முயன்றுசெய் தாலு முளரிமங்கை
சரண்மாறை வாணன் றமிழ்த்தஞ்சை நாட்டென் றனியுயிர்க்கோ
ரரண்மா னனையகண் ணுள்கொங்கை போற லரிதுமக்கே.

—[தஞ்சை. 19]

எனவும் வரும். ஏற்புறவணிதற்குச் செய்யுள்:—

‘தூசுங் கலையும்.’ —[அம்பி. 7]

என மேற் (பக்-62) காட்டியதனையே ஈண்டும் உய்த்துரைத்துக் கொள்க.

இவற்றுள், இரந்துபின்னிற்றற்கெண்ணல் முதலாக நீடுநினைந் திரம்
கல் ஈராகச் சொல்லப்பட்ட ஒன்பதனுள்ளும், வழிபாடு மறுத்தல் ஒன்
றொழித்து அல்லாதன வேட்கையுணர்த்தற்கும், வழிபாடு மறுத்தலாகிய
ஒன்றுந் தலைமகள் மறுத்தற்கும், மறுத்தெதிர்கோடலும் வறிதுகை
தோற்றலும் என்னும் இரண்டுந் தலைமகள் உடன்பாட்டிற்கும், முறுவற்
குறிப்புணர் தலும் முயங்குதலுறுத்தலுமென்னும் இரண்டுந் தலைமகள்
உடன்பாட்டிற்கும், புணர்ச்சியின் மகிழ்தலும் புகழ்தலுமென்னும் இரண்
டுந் தலைமகள் கூட்டத்திற்கும் உரியவாமெனக் கொள்க. (123)

(பா - ம்.) 1. ‘ளொன்று செப்புவனீர்’

124. ஐயந் தீர்த்தல் பிரிவறி வுறுத்தலென்
றெய்திய வன்புறை யிருவகைத் தாக்கும்.

நிறுத்தமுறையானே வன்புறை யுணர்த்துவனவற்றுள் இஃது
அதன்வகை இத்துணைத் தென்கின்றது.

(இ-ள்.) ஐயந் தீர்த்தலும் பிரிவறிவுறுத்தலுமென மேற்கூறிய வன்
புறை இரண்டு கூற்றினையுடைத்தாம். (எ-று.)
வன்புறை - வற்புறுத்தல். (124)

125. அணிந்துழி நாணிய துணர்ந்துதேளி வித்தலும்
பெருநயப் புரைத்தலுந் தேய்வத்திறம் பேசலும்
பிரியே னென்றலும் பிரிந்துவரு கேன்றலும்
இடமணித் தேன்றலு மென்றிவை யாறு
மடனறத் தேரிந்த வன்புறை விரியே.

இது, வன்புறைவிரி இத்துணைப் பகுதித் தென்கின்றது.

(இ-ள்.) அணிந்துழி நாணியதுணர்ந்து தெளிவித்தல் முதலாக
இடமணித்தென்றல் ஈறாகச் சொல்லப்பட்ட ஆறும், தலைமகளது அறி
வின்மை நீங்க ஆராய்ந்து கூறிய வன்புறையின் விரியாம். (எ-று.)

அணிந்துழி நாணியதுணர்ந்து தெளிவித்தற்குச் செய்யுள்:—

நாவியுங் காரகி லாவியுந் தோய்குமு னுணியஞ்சேல்
வாவியுஞ் சோலையுஞ் சூழ்தஞ்சை வாணன்றென் மாறையயற்
காவியுஞ் சேலுங் கமலமுங் காட்டுநின் கண்மலரும்
ஆவியும் போலினி யாரணி யாக வணிந்தனனே.

—[தஞ்சை. 20]

எனவும், பெருநயப்புரைத்தற்குச் செய்யுள்:—

கொங்குதேர் வாழ்க்கை யஞ்சிறைத் தும்பி
காமஞ் செப்பாது கண்டது மொழிமோ
பயிலியது கெழீஇய நட்பின் மயிலியற்
செறியெயிற் றரிவை கூந்தலின்
நறியவு முளவோ நீயறியும் பூவே.

—[குறுந். 2]

எனவும் வரும். இது குறுந்தொகை., தெய்வத்திறம் பேசற்குச்
செய்யுள்:—

தேவரிற் பெற்றநஞ் செல்வக் கடிவடி வார்திருவே
யாவரிற் பெற்றினி யார்சிறைப் பாரிமை யாதமுக்கண்
மூவரிற் பெற்றவர் சிற்றம் பலமணி மொய்பொழில்வாய்ப்
பூவரிற் பெற்ற குழலியென் வாடிப் புலம்புவதே.

—[கோவையார். 14]

எனவும், பிரியேனென்றற்குச் செய்யுள்:—

சுந்தா மணிதெண் கடலமு தந்தில்லை யானருளால்
வந்தா லிகழப் படுமே மடமான் விழிமயிலே
அந்தா மரையன்ன மேநின்னை யானகன் ருற்றுவனே
சுந்தா குலமுற்றென் னேவென்னை வாட்டந் திருத்துவதே.
—[கோவையார். 12]

எனவும், பிரிந்து வருகென்றற்குச் செய்யுள்:—

தெளிவளர் வான்கலை செங்கனி வெண்முத்தந் திங்களின் வாய்ந்
தளிவளர் வல்லியன் னாய்முன்னி யாடுபின் யானளவா
ஒளிவளர் தில்லை யொருவன் கயிலே யுகுபெருந்தேன்
துளிவளர் சாரற் கரந்துங்க னேவந்து தோன்றுவனே.
—[கோவையார். 16]

எனவும், இடமணித்தென்றற்குச் செய்யுள்:—

வருங்குன்ற மொன்றுரித் தோன்றில்லை யம்பல வன்மலயத்
திருங்குன்ற வாண ரிளங்கொடி யேயிட ரெய்தலெம்மூர்ப்
பருங்குன்ற மாளிகை துண்கள பத்தொளி பாயதும்மூர்க்
கருங்குன்றம் வெண்ணிறக் கஞ்சுக மேய்க்குங் கனங்குழையே.
—[கோவையார். 15]

எனவும் வரும். இவற்றுள் முன்னைய மூன்றும் ஐயந்தீர்த்தற்கும்
ஏனைய பிரிவறிவுறுத்தற்கும் உரியவெனக் கொள்க.

‘மடனறத் தெரிந்த’ என்ற மிகையானே, தெய்வத்திறம் பேசிய
பின்னர்ப் பருவரலுணர்தலும், அதன் பின்னர்ப் பிரிவச்சமும், அதன்
பின்னர் இன்றியமையாமை எடுத்துரைத்தலும், பிரியேனென்றலின்
பின்னர்த் தீராத் தேற்றமும் வரவும் பெறும். தீராத் தேற்றம்-தீராதவாறு
தேற்றுதல். பருவரலுணர்தற்குச் செய்யுள்:—

கறியுறு சாரற் கறியுறு தோகைக் கணநடஞ்செய்
வெறியுறு சோலை விழைவுற நாடி. வெருவுறுமான்
மறியுறு செங்கண் மதுமலர்க் கோதை நொதுமலர்வந்
தறியுறல் கூடுமென் றோதிரு மேனி யழுங்குவதே-[அம்பி.11]

எனவும், பிரிவச்சத்திற்குச் செய்யுள்:—

நீங்கிற் சிறிது பொழுதுநில் லாவுயிர் நேரிழைக்கின்
நீங்கிப் படிவைகி லெய்தும் பழிநமக் கென்றுசின்தித்
தோங்கற் சிலம்பிடை நின்றாச லாடி யுயங்குநம்மைத்
தாங்கத் தகுந்துணை யாதுகொல் லோவென் றனிநெஞ்சமே.
—[அம்பி. 12]

எனவும், இன்றியமையாமை யெடுத்துரைத்தற்குச் செய்யுள்:—

நீங்கரும் பொற்கழற் சிற்றம் பலவர் நெடுவிசும்பும்
வாங்கிருந் தெண்கடல் வைபமு மெய்தினும் யான்மறவேன்
நீங்கரும் பும்மமிர் தஞ்செழுந் தேனும்பொ திந்துசெப்புங்
கோங்கரும் புந்தொலைத் தென்னையு மாட்கொண்ட கொங்கைகளே
—[கோவையார். 46]

எனவும், தீராதேற்றத்திற்குச் செய்யுள்:—

மெல்லிய லரிவைநின் னல்லகம் புலம்ப
நிற்றுறந் தமைகுவ னாயி னெற்றுறந்
திரவலர் வாரா வைகல்
பலவா குகயான் செலவுறு தகவே.

—[குறுந். 137]

எனவும் வரும். இது குறுந்தொகை.

(125)

126. தலைவன் மாற்றந் தலைவி தேற்றந்
தேளிவா னென்ப தேளிந்திசி னோரே.

இது நிறுத்தமுறையானே தெளிவிற்கு வகையும் விரியும் இன்மையின் அதன் இலக்கணங் கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) தலைமகன் சொல்லைத் தலைமகள் தெளிதலைத் தெளிதவென்று சொல்லுவார் புலவர். (எ-று.)

அதற்குச் செய்யுள்:—

எத்தூந் தமதுரை தேறிநின் றேனையிங் கேதனியே
வைத்தங் ககன்று மறைந்துறை யார்வறி யோர்கவா
முத்தூந் துகிரு மிரங்குந் தாங்க முகந்தெறிந்து
தத்தும் புனல்வையை சூழ்தஞ்சை வாணன் றமிழ்வெற்பரே.

—[தஞ்சை. 26.]

எனவரும்.

(126)

127. சேல்லுங் கிழத்தி சேலவுகண் ளுத்தோடு
சோல்லலும் பாகனோடு சோல்லலு மிரண்டும்
பிரிவுழி மகிழ்ச்சியின் விரியெனக் கொளலே.

இது நிறுத்தமுறையானே பிரிவுழிமகிழ்ச்சிக்கு வகையின்மையின் அதன்விரி இத்துணைத் தென்கின்றது.

(இ-ள்.) அவ்வாறு அவ்விடத்து நீங்கித் தலைமகள் தன்னைக் காணாமல் தான் அவளைக் காண்பதோர் அணிமைக்கண் நின்ற தலைமகன், புணர்ச்சிக்களத்து நின்றும் போகாநின்ற தலைமகளது செலவு கண்டு தன் நெஞ்சொடு கூறலும், பாகனோடு கூறலுமாகிய இரண்டும் பிரிவுழிமகிழ்ச்சியின் விரியாமெனக் கொள்க. (எ-று.)

செல்லங்கிழத்தி செலவுகண்டு உளத்தொடு சொல்லற்குச் செய்யுள்:—

காணு மரபிற் றுயிரென மொழிவேவர்
நாணிலர் மன்ற பொய்ம்மொழிந் தனரே
யாஅங் காண்டுமெம் மரும்பெற லுயிரே
சொல்லு மாடு மென்மெல வியலுங்
கணைக்கா னுணுகிய துசப்பின்
மழைக்கண் மாதர் பணைப்பெருந் தோட்டே.

—[தொல். பொரு. பக். 393]

எனவும், பாகனொடு சொல்லற்குச் செய்யுள்:—

தென்பாற் றிலகமன் னுன்றஞ்சை வாணன்றென் மாறையுந்நீர்
வன்பாற் றிரண்முத்த வண்டலின் மேல்வரு மேதமஞ்சி
முன்பார்த்தென் னெஞ்சம் வரும்வழி பார்த்து முறைமுறையே
பின்பார்த் தொதுங்குதல் காண்வல வாவொரு பெண்ணணங்கே.

—[தஞ்சை. 28.]

எனவும் வரும்.

(127)

128. மருளுந் துரைத்த நெருளுந் துரைத்தலென்
றிருவகைத் தாகும் பிரிவுழிக் கலங்கல்.

இது பிரிவுழிக்கலங்கலின் வகை இத்துணைத் தென்கின்றது.

(இ-ள்.) மருளுந்துரைத்தலுந் நெருளுந்துரைத்தலுமென இரண்டு வகையினையுடைத்தாம் பிரிவுழிக்கலங்கல். (எ-று.) (128)

129. ஆய வெள்ளம் வழிபடக் கண்டிது

மாயமோ வென்றலும் வாயில்பெற் றுய்தலும்
பண்புபா ராட்டலும் பயந்தோர்ப் பழிச்சலுங்
கண்படை பெறுது கங்குளே தலுமெனு
மைந்தும் பிரிவுழிக் கலங்கல்விரி யாகும்.

இது பிரிவுழிக்கலங்கலின் விரி இத்துணைத் தென்கின்றது.

(இ-ள்.) தலைமகளை ஆயவெள்ளம் வழிபடக்கண்டு இது மாயமோ வென்றல் முதலாகக் கண்படைபெறுது கங்குளேதல் ஈராகச் சொல்லப் பட்ட ஐந்தும் பிரிந்தவழிக்கலங்கலின் விரியாம். (எ-று.)

ஆயவெள்ளம் வழிபடக் கண்டிதுமாயமோவென்றற்குச் செய்யுள்:—

புணர்ப்போ னிலனும் விசம்பும் பொருப்புந்தண் பூங்கழலின்
துணர்ப்போ தெனக்கணி யாக்குந்தொல் லோன்றில்லைச் சூழ்பொழில்வாய்
இணர்ப்போ தணிசூழ லேழைதன் நீர்மையிந் நீர்மையென்றற்
புணர்ப்போ கனவோ பிறிதோ வறியேன் புகுந்ததுவே.

—[கோவையார். 17]

எனவும், வாயில்பெற்றுய்தற்குச் செய்யுள்:—

உயிரொன் றுளமுமொன்றொன்றேசிறப்பிவட்கென்றோடென்னப்
பயில்கின்ற சென்று செவியுற நீள்படைக் கண்கள்விண்வாய்ச்
செயிரொன்று முப்புரஞ் செற்றவன் றில்லைச்சிற் றம்பலத்துப்
பயில்கின்ற கூத்த னருளென லாகும் பணிமொழிக்கே.

—[கோவையார். 18]

எனவும், பண்புபாராட்டற்குச் செய்யுள்:—

குன்ற நாடன் குன்றத்துக் கவாஅற்
பைஞ்சனைப் பூத்த பருவாய்க் குவளையு
மஞ்சி லோதி யசையியற் கொடிச்சி
கண்போன் மலர்தலு மரிதிவ
டன்போற் சாயன் மஞ்சைக்கு மரிதே.

—[ஐங். 299.]

எனவும், பயந்தோர்ப்பழிச்சற்குச் செய்யுள்:—

தூயசெந் தாமரைப் பொன்னையென் னாவித் துணையைத்தந்த
தாயருந் தந்தையுந் தாரணி மேலுந்தி தந்தவண்ண
லாயுவுந் தந்தை யருளும் புராரியழுகெறிக்குந்
தேயுவு மிந்திரன் செல்வமுங் கூடிச் சிறக்கநின்றே.—[அம்பி. 23.]

எனவும், கண்படைபெறாது கங்குலேதற்குச் செய்யுள்:—

மீயில்போ லினியமென் சாயனல் லாருடன் வல்வினையேன்
றுயில்போன தின்னமுந் தோன்றவுங் காண்கிலன் சோலையிளங்
குயில்போன் மொழியவர் தங்குழல் போலிருள் கூர்ந்துகொற்ற
வயில்போன் மறஞ்செய்கண்போலற நீளு மருங்கங்குலே.

—[அம்பி. 24]

எனவும் வரும். இவற்றுள், ஆயவெள்ளம் வழிபடக்கண்டு இதுமாயமே
வென்றல் மருளந் துரைத்தற்கும், ஏனைய நான்குந் தெருளந் துரைத்தற்
கும் உரிய.

இனி ஒன்றெனமுடித்தலாற் பிரிந்துழிக் கலங்கி நெஞ்சொடு கூற
லும் வரப்பெறும். அதற்குச் செய்யுள்:—

இல்லோ னின்பங் காமுற் றுஅங்
கரிதுவேட் டனையே நெஞ்சே காதலி
நல்ல ளாகுத லறிந்தாங்
கரிய ளாகுத லறியா'தோயே.

—[குறந். 120]

எனவரும்.

(129)

130. தேய்வந் தேளிதல் கூடல் விடுத்தலென்
நிவ்வோர் மூவகைத் திடந்தலைப் பாட்டே.

இது நிறுத்தமுறையானே இடந்தலைப்பாட்டின் வகை இத்துணைத்
தென்கின்றது.

(இ-ள்.) தேய்வந்தெளிதலுங் கூடலும் விடுத்தலுமென இடத்
தலைப்பாடு மூன்றுவகையினையுடைத்து. (எ-று.) (130)

131. தந்த தேய்வந் தருமெனச் சேறலு
முந்துறக் காண்டலு முயங்கலும் புகழ்தலு
முடன்புண ராயத் துய்த்தலு மெனவைந்
திடந்தலைப் பாட்டி னிலக்கண விரியே.

இஃது, இடந்தலைப்பாட்டின் விரி இத்துணைப்பகுதித்து என்கிண்
றது.

(இ-ள்.) தந்ததெய்வந்தருமெனச்சேறல் முதலாக ஆயத்துய்த்
தல் ஈறாக இடந்தலைப்பாட்டின் இலக்கணவிரி ஐந்தாம். (எ-று.)

தந்ததெய்வந் தருமெனச் சேறற்குச் செய்யுள்:—

என்னறி வால்வந்த தன்றிது முன்னுமின் னும்முயன்றால்
மன்னெறி தந்த திருந்தன்று தெய்வம் வருந்தனெஞ்சே
மின்னெறி செஞ்சடைக் கூத்தப் பிரான்வியன் நிலைமுந்நீர்
பொன்னெறிவார் துறைவாய்ச் சென்றுமின்றோய்பொழி லிடத்தே.
—[கோவையார். 49]

எனவும், முத்துறக்காண்டற்குச் செய்யுள்:—

நேயத்த தாய்நென்ன லெண்ணைப் புணர்ந்துநெஞ் சந்நெகப்போய்
ஆயத்த தாயமிழ் தாயணங் காயர னம்பலம்போல்
தேயத்த தாயென்றன் சிந்தைய தாய்த்தெரி யிற்பெரிதும்
மாயத்த தாகி யிதோவந்து நின்றதென் மன்னுயிரே.
—[கோவையார். 39]

எனவும், முயங்கற்குச் செய்யுள்:—

வேட்ட பொழுதி னவையவை போலுமே
தோட்டார் கதுப்பினு டோள். —[குறள். 1105]

எனவரும்.

சரும்பெழு கூந்தலுஞ் செவ்வாய் மழலையுஞ் சோதிதுத
லரும்பிய வேர்வு மலமரு நோக்கு மசைந்தொசியுங்
கரும்புரு வச்சிலை யுந்நிலை சோருங் கலையுங்கண்டு
வீரும்பின மேமன மேகளி கூரின்ப வெள்ளத்தையே—[அம்பி. 41]

இதவும் அது. புகழ்தற்குச் செய்யுள்:—

கனமே கருங்குழல் கங்குலன் நேகண் கருங்கயலி
னினைமே குவளையு நெய்தலு மல்ல விவற்கிடையென்
மனமே வளரிளம் வஞ்சியன் நேவஞ்ச மாரன்வைத்த
தனமே தனங்கன கத்தட மேருச் சயிலமன்றே.—[அம்பி. 42]

எனவும், உடன்புணராயத் துய்த்தற்குச் செய்யுள்:—

சூளா மணியும்பர்க் காயவன் சூழ்பொழிற் நிலையன்னாய்க்
காளா யொழிந்ததென் னொருயி ராரமிழ் தேயணங்கே
தோளா மணியே பிணையே பலசொல்லி யென்னைதன்னும்
நாளார் மலர்ப்பொழில் வாயெழி லாயம் நணுகுவே.

—[கோவையார். 47]

எனவும் வரும். இவற்றுட் தந்ததெய்வந் தருமெனச் சேறலாகிய
ஒன்றுந் தெய்வந்தெளிதற்கும்; காண்டலும், முயங்கலும், புகழ்தலுமாகிய
மூன்றுந் கூடற்கும்; ஆயத்துய்த்தலாகிய ஒன்றும் விடுத்தற்கும் உரியவாம்.

‘இலக்கணவிரி’ என்ற மிகையானே தந்ததெய்வந் தருமெனச்
சென்றபின்னர்த் தலைவன் நெஞ்சொடு வினாதலும், அதன்பின்னர்க்
கிள்ளைவாழ்த்தலும், அதன்பின்னர் அவனெதிர்ப்பட்ட இடத்தினை அவ
ளாகக் கூறுதலும், அதன்பின்னர் மன்னனை நினைந்து மின்னிடைமெலி
தலும், முந்துறக்காண்டலின் பின்னர்த் தனிநிலைகண்டு தளர்வகன்றுரைத்
தலும், தானீங்கியவழிப் பிறந்தவருத்தமும் வேட்கையும் அவளறியுமாறு
தலைவன்கூறுதலும், அதன்பின்னர்க்கூடற்கு அரிதெனவாடியுரைத்தலும்,
ஆயத்துய்த்தபின்னர் நீக்கற்கருமை நின்று நினைதலும் வரவும் பெறும்.

தலைவன் நெஞ்சொடு வினாதற்குச் செய்யுள்:—

நீடுங்கொல் லோகொண்ட நேயமென் னாயத் தவரிடையிற்
நேடுங்கொல் லோவந்து செல்லுங்கொல் லோவந்தச் செவ்வியின்னுந்
கூடுங்கொல் லோவிதி கூட்டுங்கொல் லோவென்று கொம்பினுள்ளம்
வாடுங்கொல் லோவறி யேன்மலைச் சாரலில் வந்துநின்றே.

—[அம்பி. 26]

எனவும், கிள்ளைவாழ்த்தற்குச் செய்யுள்:—

வெள்ள வரம்பி னூழி போகியுங்
கிள்ளை வாழிய பலவே யொள்ளிழை
யிரும்பல் கூந்தற் கொடிச்சி
பெருந்தோட் காவல் காட்டி யவ்வே.—[ஐங். 281.]

(பா-ம்) 1. ‘னாயத்ததர் நிலையிற்’

எனவும் வரும். இஃது ஐங்குறுதூறு. அவளை யெதிர்ப்பட்ட இடத்தினை அவளாகக் கூறுதற்குச் செய்யுள்:—

காம்பிணை யாற்களி மாமயி லாற்கதிர் மாமணியால்
வாம்பிணை யால்வல்லி யொல்குத லான்மன்னு மம்பலவன்
பாம்பிணை யாக்குழை கொண்டோன் கயிலைப் பயில்புனமுந்
தேம்பிணை வார்குழ லாளெனத் தோன்றுமென் சிந்தனைக்கே.
—[கோவையார். 38]

எனவும், மன்னனை நினைந்து மின்னிடை மெலிதற்குச் செய்யுள்:—

ஆவியன் னாய்கவ லேலக லேமென் றளித்தொளித்த
ஆவியன் னார்மிக் கவாவினராய்க்கெழு மற்கழிவுந்
ரூவியன் னார்மன்னி யாடிடஞ் சேர்வர்கொ லம்பலத்தெம்
ஆவியன் னன்பயி லுங்கயி லாயத் தருவரையே.
—[கோவையார். 37]

எனவும் வரும்.

தனிநிலைகண்டு தளர்வகன்றுரைத்தற்குச் செய்யுள்:—

தாதிவர் போதுகொய் யார்தைய லாரங்கை கூப்பரின்று
சோதி வரிப்பந் தடியார் சுனைப்புன லாடல்செய்யார்
போதிவர் கற்பக நாடுபுல் லென்னத்தம் பொன்னடிப்பாய்
யாதிவர் மாதவ மம்பலத் தான்வரை யெய்துதற்கே.
—[கோவையார். 40]

எனவும், முன்னர்த் தானீக்கியவழிப் பிறந்த வருத்தமும் வேட்கையும் அவளறியுமாறு தலைவன் கூறுவதற்குச் செய்யுள்:—

நீங்கிற் றெறாஉங் குறுகுங்காற் றண்ணெனுந்
நியாண்டுப் பெற்றா ளிவன். —[குறள். 1104]

எனவும், கூடற்கரிதென வாடியுரைத்தற்குச் செய்யுள்:—

காவிநின் றேர்தரு கண்டர்வண் டில்லைக்கண் ணர்கமலத்
தேவியென் றேயையஞ் சென்றதன் றேயறி யச்சிறிது
மாவியன் றன்னமென் னோக்கிரின் வாய்திற வாவிடி.லென்
னாவியன் றேயமிழ் தேயனங் கேயின் றழிகின்றதே.
—[கோவையார். 41]

எனவும் வரும்.

நீங்கற்கருமை நின்று நினைந்திரங்கற்குச் செய்யுள்:—

பொய்யுடை யார்க்கரன் போலக லும்மகன் றுற்புணரின்
மெய்யுடை யார்க்கவ னம்பலம் போல மிகநணுகும்
மையுடை வாட்கண் மணியுடைப் பூண்முலை வாணுதல்வான்
பையுடை வாளர வத்தல்குல் காக்கும்பைம் பூம்புனமே.

—[கோவையார், 48.]

எனவரும்.

(131)

132. சார்தல் கேட்டல் சாற்ற லேதிர்மறை
நேர்தல் கூடல் பாங்கிற் கூட்டலென்
றுங்கேழு வகைத்தே பாங்கற் கூட்டம்.

இது நிறுத்தமுறையானே பாங்கற்கூட்டத்தின் வகை இத்துணைத்
தென்கின்றது.

(இ-ள்.) சார்தல் முதலாகப் பாங்கிற்கூட்டல் ஈராக எழுவகைத்
தாம் பாங்கற்கூட்டம். (எ-று.)

ஆங்கு - அசை.

(132)

133. தலைவன் பாங்களைச் சார்தலும் பாங்கன்
றலைவனை யுற்றது வினாதலுந் தலைவ
னுற்ற துரைத்தலுங் கற்றறி பாங்கன்
கழறலுங் கிழவோன் கழற்றேதிர் மறுத்தலுங்
கிழவோற் பழித்தலுங் கிழவோன் வேட்கை
தாங்கற் கருமை சாற்றலும் பாங்கன்
றன்மனத் தழுங்கலுந் தலைவனோ டழுங்கலு
மெவ்விடத் தேவ்வியற் றென்றலு மவனஃ
திவ்விடத் திவ்வியற் றென்றலும் பாங்க
னிறைவனைத் தேற்றலுங் குறிவழிச் சேறலு
மிறைவியைக் காண்டலு மிகழ்ந்ததற் கிரங்கலுந்
தலைவனை வியத்தலுந் தலைவியை வியத்தலுந்
தலைவன் றனக்குத் தலைவிநிலை கூறலுந்
தலைவன் சேறலுந் தலைவியைக் காண்டலுங்
கலவியின் மகிழ்தலும் புகழ்தலுந் தலைவியைப்
பாங்கியோடு வருகெனப் பகர்தலும் பாங்கிற்
கூட்டலு மென்றிங் கீட்டுநா லாறுங்
காட்டிய பாங்கற் கூட்டத்து விரியே.

இது பாங்கற்கூட்டத்துவிரி இத்துணைப்பகுதித் தென்கின்றது.

(இ-ள்.) தலைவன் பாங்கனைச்சார்தல் முதலாகப் பாங்கிற்கூட்டல் ஈராக இவ்விடத்துத் தொகுத்த இருபத்துநான்கு கிளவியும் மேற்காட்டிய பாங்கற்கூட்டத்து விரியாம். (எ-று.)

தலைவன் பாங்கனைச்சார்தற்குச் செய்யுள்:—

பூங்கனை யார்புனற் றென்புவி யூர்புரிந் தம்பலத்துள்
ஆங்கனை யாண்டுகொண் டாடும்பி ரானடித் தாமரைக்கே
பாங்கனை யானன்ன பண்பனைக் கண்டிப் பரிசரைத்தால்
ஈங்கனை யார்தடுப் பார்மடப் பாவையை யெய்துதற்கே.

—[கோவையார். 19]

எனவும், பாங்கன் தலைவனை உற்றதுவினாதற்குச் செய்யுள்:—

சிறைவான் புனற்றில்லைச் சிற்றம் பலத்துமென் சிந்தையுள்ளும்
உறைவா னுயர்மதிற் கூடலி னாய்ந்தவொண் டந்தமிழின்
துறைவாய் துழைந்தனை யோவன்றி யேழிசைச் சூழல்புக்கோ
இறைவா தடவரைத்தோட்கென்கொ லாம்புகுந் தெய்தியதே.

—[கோவையார். 20]

எனவும், தலைவன் உற்றதுரைத்தற்குச் செய்யுள்:—

கோம்பிக் கொதுங்கிமே யாமஞ்ஞை குஞ்சரங் கோளிழைக்கும்
பாம்பைப் பிடித்துப் படங்கிழித் தாங்கப் பணைமுலைக்கே
தேம்பற் றுடியிடை மான்மட நோக்கிதில் லைச்சிவன்றாள்
ஆம்பொற் றடமலர் சூடுமென் னாற்ற லகற்றியதே.

—[கோவையார். 21]

எனவும், கற்றறிபாங்கன் கழறற்குச் செய்யுள்:—

உளமாம் வகைநம்மை யுய்யவந் தாண்டுசென் றும்பருய்யக்
களமாம் விடமமிழ் தாக்கிய தில்லைத்தொல் லோன்கயிலை
வளமாம் பொ தும்பரின் வஞ்சித்து நின்றொர்வஞ் சிம்மருங்கு
விளமான் விழித்ததென் றோவின்றெம் மண்ண விரங்கியதே.

—[கோவையார். 22]

எனவும், சிழலோன் கழற்றெதிர் மறுத்தற்குச் செய்யுள்:—

சேணிற் பொலிசெம்பொன் மாளிகைத் தில்லைச்சிற் றம்பலத்து
மாணிக்கக் கூத்தன் வடவான் கயிலை மயிலைமன்னும்
பூணிற் பொலிகொங்கை யாவியை யோவியப் பொற்கொழுந்தைத்
காணிற் கழறலை கண்டிலை மென்றோட் கரும்பினையே.

—[கோவையார். 23]

எனவும், கிழவோற் பழித்தற்குச் செய்யுள்:—

இளங்கொம் பொருதனி நின்றிருஞ் சாரலி லென்னையிங்கன்
உளங்கொண் றெறுயர் செய்ததென் றாய்வின் னெணிருயின்போல்
விளங்குங் கதிர்வடி வேலண்ண லேதென்றன் மீதசையத்
துளங்குஞ் சிறுகொடிக் கோமத வேழந் துவக்குண்பதே.

—[அம்பி. 49]

எனவும், கிழவோன் வேட்கைதாக்கற்கருமைசாற்றற்குச் செய்யுள்:—

தலைப்படு சால்பினுக் குந்தள ரேன்சித்தம் பித்தனென்று
மலைத்தறி வாரில்லை யாரையுந் தேற்றுவ னெத்துணையுங்
கலைச்சிறு திங்கண் மலைத்தசிற் றம்பல வன்கயிலை
மலைச்சிறு மான்விழி யாலழி வுற்று மயங்கினனே.

—[கோவையார். 25]

எனவும், பாங்கன் தன்மனத் தழுங்கற்குச் செய்யுள்:—

யானு மறிவு கொளுத்துகிற் பேனிங்க னேறனையான்
றானு மறிவு தளர்ந்துகிற் பான்செந் தளவரும்புந்
தேனா மினிய குதலைச்செவ் வாயிளஞ் செவ்விரவ்வி
மானு மிவனை மயங்கவிவ் வாறு வருத்துவதே.

—[அம்பி. 51]

எனவும், தலைவனோ டழுங்கற்குச் செய்யுள்:—

ஆலத்தி னுலமிர் தாக்கிய கோன்றில்லை யம்பலம்போற்
கோலத்தி னுள்பொருட் டாக வமிர்தங் குணங்கெடினுங்
காலத்தி னுன்மழை மாறிலு மாறாக் கவிகைகின்பொற்
சீலத்தை நீயு நினையா தொழிவதென் றீவினையே.

—[கோவையார். 27]

எனவும், எவ்விடத்தெவ்வியற்றென்றற்குச் செய்யுள்:—

நின்னுடை நீர்மையு நீயுமீவ் வாறு நினைத்தெருட்டும்
என்னுடை நீர்மையி தென்னென்ப தேதில்லை யேர்கொண்முக்கண்
மன்னுடை மால்வரை யோமல ரோவிசம் போசிலம்பா
என்னிடம் யாதியல் நினையின் னேசெய்த வீர்ங்கொடிக்கே

—[கோவையார். 28]

எனவும், அவன் அஃது இவ்விடத் திவ்வியற்றென்றற்குச் செய்யுள்:—

விழியாற் பிணையாம் விளங்கிய லான்மயி லாமிழற்றும்
 மொழியாற் கிளியாம் முதுவா னவர்தம் முடித்தொகைகள்
 கழியாக் கழற்றில்லைக் கூத்தன் கயிலைமுத் தம்மலைத்தேன்
 கொழியாத் திகழும் பொழிற்கெழி லாமெங் குலதெய்வமே.
 —[கோவையார். 29]

எனவும், பாங்கன் இறைவனைத் தேற்றற்குச் செய்யுள்:—

குயிலைச் சிலம்படிக் கொம்பினைத் தில்லையங் கூத்தப்பிரான்
 கயிலைச் சிலம்பிற்பைம் பூம்புனங் காக்குங் கருங்கட்செவ்வாய்
 மயிலைச் சிலம்பகண் டியான்போய் வருவன் வண் பூங்கொடிகள்
 பயிலச் சிலம்பெதிர் கூய்ப்பண்ணை நண்ணும் பளிக்கறையே.
 —[கோவையார். 30]

எனவும், குறிவழிச் சேறற்குச் செய்யுள்:—

கொடுங்கால் குலவரை யேழேழ் பொழிலெழில் குன்றமன்றும்
 நடுங்கா தவனை நடுங்க துடங்கு நடுவுடைய
 விடங்கா லயிற்கண்ணி மேவுங்கொ லாந்தில்லை யீசன் வெற்பிற்
 றடங்கார் தருபெரு வான்பொழி னீழலந் தண்புனத்தே.
 —[கோவையார். 31]

எனவும், இறைவியைக் காண்டற்குச் செய்யுள்:—

வடிக்கண் ணிவைவஞ்சி யஞ்சு மிடையிது வாய்பவளந்
 துடிக்கின்ற வாவெற்பன் சொற்பரி சேயான் ரொடர்ந்துவிடா
 வடிச்சந்த மாமல ரண்ணல்விண் ணோர்வணங் கம்பலம்போற்
 படிச்சந் தமுமிது வேயிவ ளேயப் பணிமொழியே.
 —[கோவையார். 32]

எனவும், பாங்கன் இகழ்த்ததற்கிரங்கற்குச் செய்யுள்:—

பண்ணார் பணிமொழி வண்ணமுந் தண்ணறும் பைங்குவளைக்
 கண்ணு லருள்செய்த காதலுங் காமக் கனல்கொளுத்திப்
 புண்ணான நெஞ்சமுந் தஞ்சமில் லாதவன் வன்பொறையு
 மெண்ணு தருவினை யேனிகழ்ந் தேனெம் மிறைவனையே.
 —[ஆம்பி. 62]

எனவும், தலைவனை வியத்தற்குச் செய்யுள்:—

குவளைக் களத்தம் பலவன் குரைகழல் போற்கமலத்
 தவளைப் பயங்கர மாகநின் றுண்ட வவயவத்தின்

இவளைக்கண் டிங்குநின் றங்குவந் தித்துணை யும்பகர்ந்த
கவளக் களிற்றண்ண லேதிண்ணி யானிக் கடலிடத்தே.

—[கோவையார். 33]

எனவும், தலைவியை வியத்தற்குச் செய்யுள்:—

துறைமேய் வலம்புரி தோய்ந்து மணலுழுத தோற்ற மாய்வான்
பொறைமலி பூம்புண்ணைப் பூவுதிர் துண்டாது போர்க்குங் கானி
னிறைமதி வாண்முகத்து நேர்கயற்கண் செய்த
வுறைமதி யுய்யரோ யூர்சணங்கின் மென்முலையே தீர்க்கும்போலும்.

—[சிலப். கானல். 8]

எனவும், தலைவன் றனக்குத் தலைவிநிலை கூறற்குச் செய்யுள்:—

பணந்தா ழரவரைச் சிற்றம் பலவர்பைம் பொற்கயிலைப்
புணர்ந்தாங் ககன்ற பொருகரி யுன்னிப் புளத்தயலே
மணந்தாழ் பொழிற்கண் வடிக்கண் பரப்பி மடப்பிடிவாய்
நிணந்தாழ் சுடரிலை வேலகண் டேனென்று நின்றதுவே.

—[கோவையார். 34]

எனவும், தலைவன் சேறற்குச் செய்யுள்:—

எயிற்குல மூன்றிருந் தீயெய்த வெய்தவன் றில்லையொத்துக்
குயிற்குலங் கொண்டொண் டைக்கனி வாய்க்குளிர் முத்தநிரைத்
தயிற்குல வேல்கம லத்திற் கிடத்தி யனநடக்கு
மயிற்குலங் கண்டதுண் டேலது வென்னுடை மன்னுயிரே.

—[கோவையார். 36]

எனவும், தலைவியைக் காண்டற்குச் செய்யுள்:—

மறக்கும் பரிசறி யாவண்ட லாய மறந்துவந்து
சிறக்குங் கமலத் திருநின்ற வரசெங்கண் முத்தரும்ப
நிறக்கும் பசலையு மேனியு மாய்நெஞ்சி னீயெிர்ப்பும்
பிறக்கும் பெருநல னும்மட நாணும் பிணங்கவிட்டே.

—[அம்பி, 66]

எனவும், கலவியின் மகிழ்தற்குச் செய்யுள்:—

வேட்ட பொழுதி னவையவை போலுமே
தோட்டார் கதப்பின டோள்.—[குறள். 1105]

எனவும்,

மெய்வாய்கண் முக்குச் செவியென்னு நாமங்கண் மேவப்பெற்ற
வைவா யினுநின் றருந்தின ரோவருந் தானவர்முன்

னுய்வான் மலைகொண் டொலிநீர்க்¹ கடைந்தவன் றும்பரென்போன்
மைவா ரளக மடந்தைநின் போலு மருந்தினையே. —[அம்பி. 69]
எனவும், புகழ்தற்குச் செய்யுள்;

தழல்கண்ட தன்ன கலிவெம்மை யாறத்தன் றண்ணளியா
நிழல்கண்ட சந்திர வாணன்றென் மாறை நிழல்பொலியுங்
கழல்கண்ட தன்ன கதிர்முத்த மாலிகைக் காரிகைநின்
குழல்கண்ட பின்னல்ல வோவறனீருட் குளித்ததுவே.

—[தஞ்சை. 60]

எனவும், தலைவியைப் பாங்கியொடுவருகெனப் பகர்தற்குச் செய்யுள்:—

முன்னாவி வந்த முருகன்வை வேற்கண் முனைகவர்ந்த
வென்னாவி நல்கு மிதுநினை யேலின்று போலினிய
நன்னாவி வாச நறுங்குழ லாய்வரில் நானையிங்கு
நின்னாவி யன்னவள் முன்னாக வன்றி நிலையலையே.

—[அம்பி. 70]

எனவும், பாங்கிற்கூட்டற்குச் செய்யுள்:—

முற்றும் பழுதற்ற மொய்ம்முலை யாக முயங்குமின்பம்
பெற்றும் பெறாத பெருநலந் தந்தனிர் பேரளிகள்
சுற்றும் பரிமளச் சோலையி லாயந் தொழுவருவி
யெற்றும் பனிவரைச் சீறார் நலம்பெற வெய்துகவே.

—[அம்பி. 71]

எனவும் வரும். இவற்றுள், முன்னையமூன்றுஞ் சார்தல் கேட்டல் சாற்ற
வென்னும் மூன்றற்கும், பாங்கன்கழறல் முதலாகக் கிழவோன் வேட்கை
தாங்கற் கருமைசாற்றல் ஈராகச் சொல்லப்பட்ட நான்கும் எதிர்மறைக்
கும், பாங்கன்றன்மனத்தழுங்கல் முதலாகத் தலைவன்றனக்குத் தலைவி
நிலைகூறல் ஈராகச் சொல்லப்பட்ட பதினொன்றும் நேர்தற்கும், தலைவன்
சேறல் முதலாகத் தலைவியைப்புகழ்தல் ஈராகச் சொல்லப்பட்ட நான்
கும் கூடற்கும், தலைவன் தலைவியைப் பாங்கியொடுவருகெனப் பகர்த
லும் பாங்கிற் கூட்டலுமாகிய இரண்டும் கூட்டற்கும் உரியவாம்.

‘காட்டிய’ என்ற மிகையானே தலைவனுற்றதுரைத்தலின் பின்னர்ப்
பாங்கனை நின்குறையாக இது முடிக்கவேண்டுமென்றலும், கிழவோன்
கழற்றெதிர்மறுத்தலின் பின்னர்ப் பாங்கனை ஆண்டுச் செலவ்வேண்டு
மென்றலும், பாங்கன் குறிவழிச்சென்றபின்னர்த் தலைவி உருவு வெளிப்
பட்டமைகண்டு தலைவன் கூறுதலும், அதன் பின்னர் அவ்விடத்துக்
காணுகொல்லோவெனத் தலைவன் ஐயுற்றிரங்கலும், பாங்கன் இறை

(பா-ம்.) 1. ‘ஒலிநீர்க் கடல்கடைந் தும்ப ரென்போல்’ .

வியைக் கண்டபின்னர் அவளை எளிதிற்காட்டிய தெய்வத்தை வணங்குதலும், தலைவன் சேறற்குமுன்னர்த் தலைவி தலைவன் வருங்கொல்லோ வென நினைத்தலும், கலவியின் மகிழ்தலின் பின்னர்ப் பாக்களை உண்மகிழ்த்து உரைத்தலும் வரவும்பெறும்.

பாக்களை நின்குறையாக இது முடிக்கவேண்டு மென்றற்குச் செய்யுள்:—

இடிக்குங் கேளிர் துங்குறை யாக
நிறுக்க லாற்றினே நன்றுமற் றில்ல
ஞாயிறு காயும் வெவ்வறை மருங்கிற்
கையி லாமன் கண்ணிற் காக்கும்
வெண்ணெ யுணங்கல் போலப்
பார்தன் நிந்நோய் நோன்றுகொளற் கரிதே.—[குறு. 58]

எனவரும். இது குறுந்தொகை.

பாக்களை ஆண்டுச் செலல்வேண்டு மென்றற்குச் செய்யுள்:—

காயா வீன்ற கணவீ நாற்ற
மாயா முன்றில் வருவளி தூக்கு
மாகோள் வாழ்நர் சிறுகுடி யாட்டி
வேயேர் மென்றோள் விலக்குநர்
யாரோ வாழ்நீ யவ்வயிற் செலினே.—[தொல். பொ.ப. 403]

எனவரும்.

தலைவி உருவுவெளிப்பட்டமைகண்டு தலைவன் கூறுதற்குச் செய்யுள்:—

விம்முறு துயரமொடு வெந்நோ யாகிய
வெம்முறு துயரந் தீரிய சென்ற
நான்மறை நவிற்பிய னானெறி மார்பன்
கண்டனன் கொல்லோ தானே தண்டாது
புருவக் கொடுவிற் கோலிப் பூங்கட்
செருவப் பகழியிற் சேர்த்தழி ஷ்ரீஇ
யேத்தொழி றொடங்கி யேமுறுத் தகன்ற
மடமா னோக்கிற் றடமென் றோளியைத்
தண்டழை ததும்பிய, வின்னிழ லொருசிறை
யுடனா டாயத்து நீங்கி
யிடனா நின்ற வேமுறு நிலையே.—[தொல். பொரு. பக். 405]

எனவும், அவ்விடத்துக் காணும் கொல்லோவெனத் தலைவன் ஐயம்
நிரக்கற்குச் செய்யுள்:—

என்னுறநோய் தீர்த்தற் கிருபிறப்பி னான்மறையோன்
தன்னுறநோய் போலத் தளர்கின்றா—னின்னினிய
சுற்றத்திற் தீர்ந்த சுடரிழையைச் செவ்வியாற்
றெற்றெனக் கண்ணுறுங்கொ லென்று.

—[பாரதம்]

எனவும்வரும்.

இறைவியை எளிதிற்காட்டிய தெய்வத்தை வணங்குதற்குச் செய்யுள்:—

அளிதோ தானே யருண்மிக வுடைத்தே
களிவாய் வண்டினங் கலந்துண் டாடு
மொளிதார் மார்பி னோங்கெழிற் குரிசிலைப்
பிரியாத் துயரமொடு பேதுறுத் தகன்ற
கிளியேர் மழலைக் கேழ்கிளர் மாத
ரார்ந்த சுற்றமொடு தமரி நீக்கத்
தானே தமிழள் காட்டிய
வானோர் தெய்வம் வணங்குவல் யானே.

—[தொல். பொரு. பக். 403]

எனவரும்.

தலைவி தலைவன்வருங்கொலென நீனைத்தற்குச் செய்யுள்:—

புறவார் நறுமுல்லை போனகை யார்பொய்த லாடுஞ்சிற்றி
னறவாடு சந்தன நாறுதண் சார னயந்தவின்ப
மறவாத நெஞ்சம் வனமுலை தோயு மணிப்புயமு
முறவாடி நிற்பர்கொல் லோவென்னை யானு மொருவர்வந்தே.

—[அம்பி. 25]

எனவரும்.

பாக்களையுண்மகிழ்ந்துரைத்தற்குச் செய்யுள்:—

நெய்வள ரைம்பா னேரிழை மாதரை
மெய்ந்நிலை திரியா மேதகு சுற்றமொ
டெய்துத லரிதென நின்னண மிரங்கிக்
கையறு நெஞ்சமொடு கவன்றுநனி பெயர்ந்தவென்
பைத னெஞ்சம் பரிவு நீக்கித்
தெய்வத் தன்ன தெரியிழை மென்றோ

ளெய்தத் தந்த வேந்தலொ டெம்மடை
நற்பாற் கேண்மை நாடொரு மெய்த
லப்பாற் பிறப்பினும் பெறுகமற் றெமக்கே.

[தொல். பொரு. பக். 405.]

(133)

எனவரும்.

134. முன்னுற வுணர்தல் குறையுற வுணர்த
லிருவரு முள்வழி யவன்வர வுணர்தலென்
றொருமுன் றென்ப தோழிக் குணர்ச்சி.

இது நிறுத்தமுறையானே மதியுடன்பாட்டின் வகை இத்துணைத்
தென்கின்றது.

(இ-ள்.) முன்னுறவுணர்தலும், குறையுறவுணர்தலும், இருவரு
முள்வழி யவன்வரவுணர்தலுமென மூன்றுவகையாம் மேற்கூறிப்போந்த
பாங்கிமதியுடம்பாடு. (எ-று.)

(134)

135. நாற்றமுந் தோற்றமு மொழுக்கமு முண்டியுஞ்
செய்வினை மறைப்புஞ் சேலவும் பயில்வுமென்
றிவ்வகை யேழினு மையமுற் றோர்தலு
மவ்வகை தம்மா லையந் தீர்தலு
மெய்யினும் பொய்யினும் வழிகலை பிழையாது
பல்வேறு கவர்பொருட் சொல்லி னூடலும்
பெட்ட வாயில்பெற் றிரவுவலி யுறுத்தோன்
கண்ணியுந் தழையு மேந்தி நண்ணி
யூர்பெயர் கெடுதியோ டொழிந்தவும் வினாவுழி
யாரே யிவர்மனத் தேண்ணம் யாதேனத்
தேர்தலு மெண்ணந் தேளிதலு மாங்கவ
னிருவரு முள்வழி யொருமையிற் போந்து
கையுறை யேந்தினின் றவ்வகை வினாவுழி
யெதிர்மொழி கொடுத்தலு மிறைவனை நகுதலு
மதியினி லவரவர் மனக்கருத் துணர்வுமென்
றீங்கன மியம்பிய விருநான்கு கிளவியும்
பாங்கி மதியுடன் பாட்டது விரியே.

இது மதியுடன்பாட்டின்விரி இத்துணைத்தென்கின்றது.

(இ-ள்.) நாற்றம் முதலாகப் பயில்வு ஈறாகச் சொல்லப்பட்ட
முன்னுறவுணர்ச்சியை உள்ளுறுத்துவருடம் இத்திறம் ஏழானும் எம்பெரு
மாட்டிக்குப் பண்டைத்தன்மையன்றால் இவ்வேறுபாடு எற்றினாலையிற்

மெனத் தோழி தன் உள்ளத்துள்ளே ஐயமுற்று ஆராய்தலும், அவற்
ருனே ஐயந்தீர்த்து புணர்ச்சியுண்டென்பதனைத் தெளிதலும், அங்கணத்
தெளிந்தபின்னல்லது தலைவிமாட்டுச் சொன்னிகழ்த்தா னாதலின்
அவ்வாறு தெளிந்தபின்னர்த், தோழி தலைவியுடன் ஆராயுங்கால் தன்
மனத்து நிகழ்த்தனவற்றை மறைத்துக்கூற வேண்டதெவின், மெய்யினனும்
பொய்யினனும் குற்றேவல் தப்பாமற் பலவாய் வேறுபட்ட இருபொருட்
பட்ட சொற்களைக் கூறி அவ்வாற்றான் ஆராய்தலும், இயற்கைப் புணர்ச்
சிப்பின்னர்ப் பேணப்பட்ட தோழியாகிய வாயிலைப் பெற்றுப் பின்னர்
இரந்துகுறையுறுதலை வலியுறுத்த தலைவன், கண்ணியுத்தழையும் ஏந்திச்
செவ்விபார்த்துச் சார்த்து ஊரும் பெயரும் வேழமுதலியகெடுதியும்
வழிமுதலிய ஒழிந்தனவுமாகியவற்றை 'இவன் என்னின் ஆயதோர்
குறையுடையன்' என்று அவள்கருதுமாறு வினாயவிடத்து, இவரயாரென
வும் இவர் மனத்து எண்ணம் யாதெனவுந் தோழி ஆராய்தலும், ஆராய்ந்து
அவனகத்தெண்ணத்தினைத் தெளிதலும், தலைமகன் கிழவியுந் தோழி
யும் ஒருங்குதலைப்பெய்த செவ்விக்கண் ஒருதலையாகச் சென்று கண்ணி
யுந் தழையும் ஏந்திநின்ற முன்போல ஊர்பெயர்முதலாயின வினாய
இடத்துத் தோழி அதற்கு எதிர்மொழி கொடுத்தலும், இறைவனை நகுத
லும், மதியினின் அவரவர் மனக்கருத்து உணர்வுமென்று இவ்வாறு கூறிய
எட்டுக்கிளவியும் பாங்கிமதியுடன்பாட்டு விரியாம். (எ-று.)

இதனுள், காற்றமாவது - ஒதியும் நுதலும் முதலியன பேதைப்
பருவத்துக்குத்தக நாறாது தலைவன்கூட்டத்தான் மான்மதச்சாந்து
முதலியனவும் பலபூக்களும் விரவிநாறுதல். தோற்றமாவது - நீண்டும்
பிறழ்ந்தும் பிள்ளைப்பருவத்து வெள்ளைநோக்கின்றி யுள்ளொன்று
கொள்ள நோக்குக்கண்ணுந் தந்நிலை திரிந்து துணைத்து மெல்கிப் பணைத்
துக்காட்டுந் தோளும் முலையும் என்றின்னோரன்னவற்றின் பொலிவு.
ஒழுக்கமாவது - பண்ணையாயத்தோடு முற்றிலான் மணற்கொழித்துச்
சோறமைத்தல் முதலாயின முனிந்த குறிப்பினளாய்ப் பெண்டன்மைக்
கேற்ப ஒழுக்குதலும் தெய்வந்தொழாமை முதலியனவுமாம். உண்டியா
வது—பண்டையிற் குறைந்த உண்டி. செய்வினை மறைத்தலாவது—முன்
போலாது இக்காலத்து நினைவுஞ் செயலுந் தலைவனொடு பட்டனவாக
லான் அவை பிறர்க்குப் புலனாகாமை மறைத்தல்; அஃது ஆயத்தொடு
கூடாது இடந்தலைப்பாட்டிற்கு ஏதுவாக நீக்கி நின்றலாம். செலவாவது—
பண்டுபோல வேண்டியவாறு நடவாது சீர்பெற நடந்து ஓரிடத்திற்
சேறல். பயில்வாவது—செவிலி முலையிடைத் துயில்வேண்டாது வேறே
ரிடத்துப்பயிறல்.

நாற்றமுந் தோற்றமு மொழுக்கமு முண்டியுஞ்

செய்வினை மறைப்பினுஞ் செலவினும் பயில்வினும்

புணர்ச்சி யெதிர்ப்பா னேன்றாறுத்து வருஉ
முணர்ச்சி யேழினு முணர்ந்த பின்றை. [தொல். கள. சூ. 23]

எனவும்,

ஆங்குணர்ந் தல்லது கிழவோ டேஎத்துத்
தான்குறை யுறுத ரேழிக் கில்லை. —[இறை. சூ. 8]

எனவும் ஒதுபவாகலின்,

இவ்வகை யேழினு மையமுற் றோர்தலு
மவ்வகை தம்மா லையந் தீர்தலும்
மெய்யினும் பொய்யினும் வழிநிலை பிழையாது
பல்வேறு கவர்பொருட் சொல்லி னுடலும்.

என்ற கூறினார். பெருநாணும் பேரச்சமும் உடையாள் தலைவி
யாதலின் இறந்துபாடு பயப்பன கூறி நாடாமைக்கன்றே

நாணவு நடுங்கவு நாடா டோழி

காணுங் காலைத் தலைமக டேஎத்து—[இறை. சூ. 7-ல் மேற்.]

எனச்சூத்திரம் பிறந்ததாகலின், இவ்வனக்கூறி நாடாமைக்கு
'மெய்யினும் பொய்யினும் வழிநிலை பிழையாது பல்வேறு கவர்பொருட்
சொல்லி னுடல்' என்றார். இயற்கைப்புணர்ச்சி புணர்ந்த பின்றைத் தன்
நையவன் காணுமைத் தான் அவனைக்காணுவதோர் அணுமைக்கண் நின்ற
னாக, மற்றையாரெல்லாந் தலைமகட்குச் செய்யும் வழிபாடும், தோழி
விசேடத்தாற் செய்யும் வழிபாடும், எல்லார்க்குந் தலைமகள் செய்யும்
அருளிச்செய்கையும், தோழிக்கு விசேடத்தாற் செய்யும் அருளிச்செய்
கையுக் கண்டு இவளேபோலும் இவட்குச் சிறந்தாள் இதுவும் எனக்
கொரு சார்பாமென் உணர்ந்து தலைவன்முன் பேணினமையால் 'பெட்ட
வாயில்' என்றார். இயற்கையானாதல், இடந்தலைப்பாட்டானால், பாங்கனா
னாதல் புணர்ந்த தலைவன் பின்னரே தெருண்டுவரைதல் தலை; அல்லாது
விடின் இரந்து குறையுறுத்தற்கு உரியனாதலின் 'இரவுவலியுறுத்தோன்'
என்றார்.

காமப் புணர்ச்சியு மிடந்தலைப் படலும்

பாங்கொடு தழா அலுந் தோழியிற் புணர்வுமென்

றாங்கநால் வகையு மடைந்த சார்பொடு

மறையென மொழிதன் மறையோ ராரே.

—[தொல். சூ. 498]

எனவும்,

புனர்ந்த பின்றை யாங்கன மொழுகாது
பணிந்த மொழியாற் றோழி தேளத்
திரந்துகுறை யுறுதலுங் கிழவோன் மேற்றே.

—[இறை. அக. சூ. 5]

எனவும் ஒதுபவாகலின். அங்ஙனம் வினாவுவான் எதிலார்போல ஊரினை முன்வினாய்ச், சிறிது உறவுதோன்றப் பெயரினைப் பின் வினாய், அவ்விரண்டினும் மாற்றம் பெறாதான் ஒன்றுகெடுத்தானாகவும், அதனை அவர் கண்டார்போலவும் வினாய், அவற்றினும் மாற்றம் பெறாதான் பிற வாற்றினும் வினாவுதலின் இம்முறைவைத்தார். ஒழிந்தனவாவன:— வழிவினாதலும், மொழியாமை வினாதலும், இடைவினாதலும் பிறவுமாம்.

குறையுறவுணர்தற்கும், இருவருமுள்வழி அவன்வரவுணர்தற்கு முரிய கிளவிகள் ஐந்துமேயன்றி, அக்கிளவி நீகழ்தற்கு நிமித்தமாகிய பெட்டவாயில் பெற்றுச் சேறலும், இரவு வலியுறுத்தலும், இருவருமுள் வழி ஒருதலையாகச் சேறலும் முதலிய தலைவன் கூற்றுக்களும், அனுவாத முகத்தான் ஈண்டே நீகழ்தலுங் கொள்க. ஒன்றென முடித்தலாற் புணக் கண்டுமகிழ்தலும், புணத்திடைக்கண்டு மகிழ்தலுமாகிய தலைவன் கூற்றுக் களும் ஈண்டேகொள்ளப்படும்.

எதிர்மொழிகொடுத்தன் முதலிய மூன்றும் இருவருமுள்வழி அவன் வந்துழியே தோழி மதியுடம்படுமாற்றான் நீகழ்தலும், பெட்டவாயில் பெற்று இரவுவலியுறுத்த தலைவன், தலைவியும் தோழியும் ஒருக்குதலைப் பெய்த செவ்வீனோக்கியாயினுந் தோழி தனித்துழியாயினும், ஊர்பெயர் கெடுதியொடு ஒழிந்தவும் வினாய்த் தோழியை மதியுடம்படுத்துமாற்றான் நீகழ்தலுங் கொள்க; என்னை?

பெட்ட வாயில்பெற் றிரவுவலி யுறுப்பினு

முரும் பேருங் கெடுதியும் பிறவு

நீரிற் குறிப்பி னிரம்பக் கூறித்

தோழியைக் குறையுறும் பகுதியும். —[தொல். சூ. 102]

எனவும்,

இரந்துகுறை யுறுது கிழவியுந் தோழியு

மொருங்கு தலைப்பெய்த செவ்வீ நோக்கிப்

பதியும் பெயரும் பிறவும் வினாய்ப்

புதுவோன் போலப் பொருந்துபு கிளந்து

மதியுடம் படுத்தற்கு முரிய நென்பு

—[இறை. சூ. 6]

எனவும் வருவன ஒத்தாகலான். இன்னுஞ் சான்றோர் செய்யுட்களானும் உணர்க.

நாற்ற முதலிய ஏழானும் ஐயமுற்றோர்தற்குச் செய்யுள்:—

பூங்கேச மன்றல் புனையா வெழில்வெண் புதுமதிகண்
டாங்கே யிகழ்த லருகிய வுண்டி யருஞ்செலவு
தீங்கே தங்காத்த லொருவயி னேசென்று சென்றுநிற்ற
றாங்கே வலமல்ல வந்ததென் னோவிர்தத் தையலுக்கே.

—[அம்பி. 74.]

எனவரும்.

இனி, அவை தனித்தனி வருமாறுக் காட்டுதும். நாற்றத்தான் ஐய
முற்றோர்தற்குச் செய்யுள்:—

கங்கைச் சடிலர் மதுரா புரீசர் கடம்பவனத்
தெங்கட் குளதன்றி யெங்குள தோவிவட் காரமும்பூந்
தொங்கற் புதுமண முந்திருப் பாவைபொற் றோளுமிரு
கொங்கைக் குவடு மளகா டவியுங் குடிக்கொண்டதே.

—[மதுரை. 95]

எனவும், தோற்றத்தான் ஐயமுற்றோர்தற்குச் செய்யுள்:—

தோளிற் குழைவுங் களபா சலந்தரு சோபையும்வை
வாளிற் சிறந்த விழியுங் கண்டாற் சசிவட்டமென்னுங்
கோளிற் றிகழ்குடை யார்கூடல் வாழுங் கொடியிடைக்கு
நாளிற் புதுமை சிறந்தொரு கோடி நலந்தருமே. —[மதுரை. 96]

எனவும், ஒழுக்கத்தான் ஐயமுற்றோர்தற்குச் செய்யுள்:—

கந்தா டியகளிற் றார்கடம் பாடவிக் காவின்மின்போல்
வந்தா ளொழுக்க வழக்கென்சொல் வேன்வண்ட லாடலும்பூஞ்
சந்தாடு சோலை மணியூச லாடலுந் தண்டரளப்
பந்தா டலாமறந் தாளென்ன பாவம் பவித்ததுவே.—[மதுரை. 97]

எனவும், உண்டியான் ஐயமுற்றோர்தற்குச் செய்யுள்:—

பெருந்தா மரைப்பதம் போற்றிநிற் பார்பிற விப்பிணிக்கு
மருந்தா கியபெரு மான்மது ரேசர் வரையிலிர்தக்
கருந்தாரை வேற்கண்ணிக் கென்னகண் மாயங் கலந்ததண்ட
ரருந்தா வமுதருந் தப்புருந்தாலு மருந்திலளே. —[மதுரை. 98]

எனவும், செய்வினைமறைப்பான் ஐயமுற்றோர்தற்குச் செய்யுள்:—

யாமேயு மின்றி யினவாய வெள்ளமு மின்றியிவர்
தாமே புரியுந் தவமென் கொலோதண் டரளமணி
வாமே கலைப்பங்கர் வாழ்மது ராபுரி வைகைசுற்றும்
பூமேவு சோலையுஞ் செய்குன்ற மாகப் புருந்துநின்றே.—[மதுரை 99.]

எனவும், செவவுகண்டு ஐயமுற்றோர்தற்குச் செய்யுள்:—

கரிக்கும்ப கம்பக் கடாசலத் தார்கடம் பாடவிமான்
பரிக்குஞ் சிலம்பு சீலம்புபொற் பாதம் பதுமமலர்
விரிக்குந் தவிசின் மெலநடந் தாலும் மெலிவதராத்
தரிக்குந் திருவுடலுங் கன்றவே நடை தந்ததுவே. [மதுரை. 100]

எனவும், பயில்வான் ஐயமுற்றோர்தற்குச் செய்யுள்:—

வன்னந் தருமவு லிச்சொக்க நாதர் மதுரையின
வன்னந் தனிநடை கற்பநின் றுடன் னமுதச்செவ்வா
யின்னந் துணைமுலைப் பான்மணம் போயின தில்லையிவ
டன்னந் தனிபயிலக் கற்றவா நென்கொல் சாற்றுவதே.

—[மதுரை. 101]

எனவும் வரும்.

அவ்வகைதம்மாலையந்தீர்தற்குச் செய்யுள்:—

முதுக்குறைந் தனளே முதுக்குறைந் தனளே
மலைய னொள்வேற் கண்ணி

முலையும் வாரா முதுக்குறைந் தனளே. —[யாப். வி. 122]

எனவும் வரும்.

‘மெய்யினும் பொய்யினும் வழிநிலையிழையாது பல்வேறு கவர்
பொருட் சொல்லினுட’ லுட்பிறைதொழு கென்றற்குச் செய்யுள்:—

மைவார் கருங்கண்ணி செங்கரங் கூப்பு மறந்துமற்றைப்
பொய்வா னவரிற் புகாதுதன் பொன்னடிக் கேயடியே
னுய்வான் புகவொளிர் தில்லைநின் றோன்சடை மேலதொத்துச்
செவ்வா னடைந்த பசங்கதிர் வெள்ளைச் சிறுபிறைக்கே.

—[கோவையார். 67]

எனவும், கர்துரைத்தற்குச் செய்யுள்:—

கோயெர் தண்பிறை தோய்குன்ற மீதுபைங் கொன்றையென்ன
நீடிய பூங்குழ னேரிழை யாய்நென்ன னின்னையொழிந்
தாடிய பூஞ்சனை வாயளி மூசி யளித்தவண்ணம்
வாடிய தன்றி வருந்திய காரண மற்றில்லையே. —[அம்பி. 76]

எனவும், கரவுகாட்டத்திற்குச் செய்யுள்:—

நீலம் பவளம் படரப் பவள நிறந்தரளக்
கோலம் புனைய துதல்குறு வேர்வெழக் கோமளமே
போலுந் திருநிறம் பொன்னிற மாகவிப் பூஞ்சனைநீ
ரேலங் கமழ்குழ லாய்கிடை யாதுகொ லெங்களுக்கே.

—[அம்பி. 77]

எனவும், சுனைவியந்துரைத்தற்குச் செய்யுள்:—

பருங்கண் கவர்கொலை வேழப் படையோன் படப்படர்ஜீத்
தருங்கண் ணுதற்றில்லை யம்பலத் தோன்றட மால்வரைவாய்க்
கருங்கண் சிவப்பக் கனிவாய் விளர்ப்பக்கண் னூரளிபின்
வருங்கண் மலைமலர் சூட்டவற் றோமற்ற வான்சுனையே.

—[கோவையார். 70]

எனவும் வரும்.

செந்நிற மேனிவெண் ணீறணி வோன்றில்லை யம்பலம்போ
லந்நிற மேனிரின் கொங்கையி லங்கழி குங்குமமு
மைந்நிற வாரகுழன் மாலையுந் தாதும் வளாய்மதஞ்சே
ரிந்நிற மும்பெறில் யானுங் குடைவ னிருஞ்சுனையே.

—[கோவையார். 69]

என்பது காணநாட்டம்.

ஆவா விருவ ரறியா வடிதில்லை யம்பலத்து
மூவா யிரவர் வணங்கரின் றோனையுன் னூரின்முன்னித்
தீவா யுமுவை கிழித்ததந் தோசிறி தேபிழைப்பித்
தாவா மணீவேல், பணிகொண்ட வாறின்றொ ராண்டகையே.

—[கோவையார். 72]

எனவும்,

பண்டிப் புனத்துப் பகலிடத் தேனலுட்
கண்டிக் களிற்றை யறிவன்மற்—றொண்டிக்
கதிரன் பழையனூர்க் கார்நீலக் கண்ணு
யுதிர முடைத்திதன் கோடு.

—[சிற்றெட்டகம்]

எனவும் வருவன நடுங்கநாட்டம். இன்றோன்ன காட்டின், இறந்து
பாடுபயத்தலான் வழிநிலைபிழைத்தனவாமாதலின் ஈண்டைக்கு ஏலா
வென மறுக்க.

பெட்டவாயில்பெற்றுச் சேறற்குச் செய்யுள்:—

எளிதன் றினிக்கனி வாய்வல்லி புல்ல வெழின்மதிக்கீற்
றொளிசென்ற செஞ்சடைக் கூத்தப்பி ரானையுன் னூரினென்கட்
டெளிசென்ற வேற்கண் வருவித்த செல்லவெல் லாந்தெளிவித்
தளிசென்ற பூங்குழற் றோழிக்கு வாழி யறிவிப்பனே.

—[கோவையார். 50]

எனவும், இரவுவலியுறுத்தற்குச் செய்யுள்:—

குவளைக் கருங்கட் கொடியே ரிடையிக் கொடிகடைக்க
ணுவளைத் தனதுயி ரென்றது தன்னொடுவமையிலீர்
தவளைத்தன் பால்வைத்த சிற்றம் பலத்தா னருளிலர்போற்
றுவளத் தலைவந்த வின்னலின் னேயினிச் சொல்லுவனே.

—[கோவையார். 51]

எனவும், ஊர்வினாதற்குச் செய்யுள்:—

ஒருங்கட மூவெயி லொற்றைக் கணைகொள்சிற் றம்பலவன்
கருங்கட மூன்றுகு நால்வாய்க் கரியுரித் தோன்கயிலை
யிருங்கட மூடும் பொழிலெழிற் கொம்பரன் னீர்களின்னே
வருங்கட மூர்பகர்ந் தாற்பழி யோவிங்கு வாழ்பவர்க்கே.

—[கோவையார். 55]

எனவும், பெயர்வினாதற்குச் செய்யுள்:—

தாரென்ன வோங்குஞ் சடைமுடி மேற்றனித் திங்கள்வைத்த
காரென்ன வாருங் கறைமிடற் றம்பல வன்கயிலை
யூரென்ன வென்னவும் வாய்திற வீரொழி வீர்பழியேற்
பேரென்ன வோவுரை யீர்விரை யீர்ங்குழற் பேதையரே.

—[கோவையார். 56]

எனவும் வரும்.

ஊரும் பிறவும் உடன்வினாதற்குச் செய்யுள்:—

அருவி யார்க்கும் பெருவரை நண்ணிக்
கன்றுகால் யாத்த மன்றப் பலவின்
வேர்க்கொண்டு தூங்குங் கொழுஞ்சுளைப் பெரும்பழங்
குழவிச் சேதா மாந்தி யயலது
வேப்பயி லிறும்பினா மூறல் பருகும்
பெருங்கல் வேலிச் சிறுகுடி யாதெனச்
சொல்லவுஞ் சொல்லீ ராயிற் கல்லெனக்
கருவி மாமழை வீழ்ந்தென வெழுந்த
செங்கேழாடிய செழுங்குரற் சிறுதினைக்
கொய்புனங் காவலு நுமதோ
கோடேந் தல்கு னீடோ ளீரே.

—[நற். 213]

எனவரும். இது நற்றிணை. கெடுதியுள் வேழம்வினாதற்குச் செய்யுள்:—

இருங்களி யாயின் நியானிறு மாப்பவின் பம்பணியேவர்
மருங்களி யாவன லாடவல் லோன்றில்லை யான்மலையீங்
கொருங்களி யார்ப்ப வுமிழ்மும் மதத்திரு கோட்டொருநீள்
கருங்களி யார்மத யானையுண் டோவரக் கண்டதுவே.

—[கோவையார். 52]

எனவும், மரைவினாதற்குச் செய்யுள்:—

நறைபரந்த சாந்த மறவெறிந்து நாளா
லுறையெதிர்து வித்தியவூழேனற்—பிறையெதிர்த
தாமரைபோல் வாண்முகத்துத் தாழ்குழலீர் காணீரோ
வேமரை போந்தன வீண்டு.

—[திணை. நூற். 1.]

எனவும் கலைமான் வினாதற்குச் செய்யுள்:—

கருங்கண் ணனையறி யாமெனின் ரோன்றில்லைக் கார்ப்பொழில்
வருங்கண் ணனையவண் டாடும் வனாரின வல்லியன்னீ [வாய்
ரிருங்கண் ணனைய கணைபொரு புண்புண ரிப்புனத்தின்
மருங்கண் ணனையதுண் டோவந்த தீங்கொரு வான்கலையே.

—[கோவையார். 53]

எனவும், வன்றி வினாதற்குச் செய்யுள்:—

தங்குறிப்பி னோருந் தலைச்சென்று கண்டக்கா
லெங்குறிப்பி னோமென் றிகழ்ந்திரார்—துங்குறிப்பின்
• வென்றி படர்நெடுங்கண் வேய்த்தோளீர் கூறீரே
வன்றி படர்ந்த வழி.

—[தொல். பக். 408]

எனவும் வரும். வன்றி-பன்றி. மானோடு மனம்வினாதற்குச் செய்யுள்:—

கனம்வந் திறைஞ்சங் கடம்பா டவியர் கருணையென்னத்
தனம்வந் தரும்புஞ் சரிசுழ லீரென் சரத்தொடுமா
னிளம்வந்த தோவந்த மான்பிணை தேடி யிளைத்துமற்றென்
மனம்வந்த தோவுரை யீருங்கள் காவன் மலிபுனத்தே:

—[மதுரை. 87]

எனவரும்.

ஒழிந்தவற்றுள், வழிவினாதற்குச் செய்யுள்:—

சிலம்பணி கொண்டசெஞ் சீறடி பங்கன்றன் சீரடியார்
குலம்பணி கொள்ள வெனைக்கொடுத் தோன் கொண்டு தானணியுங்
கலம்பணி கொண்டிட மம்பலங் கொண்டவன் கார்க்கயிலைச்
சிலம்பணி கொண்டதுஞ் சீறார்க் குரைமின்கள் சென்னெறியே.

—[கோவையார். 54]

எனவும், மொழியாமைவினாதற்குச் செய்யுள்:—

இரத முடைய நடமாட் டுடையவ ரெம்முடையர்
வரத முடைய வணிதில்லை யன்னவ ரிப்புனத்தார்
விரத முடையார் விருந்தொடு பேச்சின்மை மீட்டதன்றேற்
சரத முடையர் மணிவாய் திறக்கிற் சலக்கென்பவே.

—[கோவையார். 57]

எனவும், இடவலிதற்குச் செய்யுள்:—

கலைக்கீழ்க் கலைக்குற் பாரம தாரங்கண் ணார்ந்திலங்கு
முலைக்கீழ்ச் சிறிதின் றி நின்றன்முற் றுதன் றிலங்கையர்கோன்
மலைக்கீழ் விழ்ச்செற்ற சிற்றம் பலவர்வண் பூங்கயிலைச்
சுலைக்கீழ்க் கணையன்ன கண்ணீ ரெதுறுங்கள் சிற்றிடையே.

—[கோவையார். 59]

எனவும், உரைத்ததுரையாது கருத்தறிவித்தற்குச் செய்யுள்:—

வின்னிற வாணுதன் வேனிறக் கண்மெல் வியலைமல்லற்
றன்னிற மொன்றி விருத்தினின் றேன்றன தம்பலம்போன்
மின்னிற நுண்ணிடைப் பேரெழில் வெண்ணகைப் பைந்தொடி
பொன்னிற வல்குலுக் காமோ மணிரிறப் பூந்தழையே. [யீர்

—[கோவையார். 58]

எனவும் வரும். பிறவும் அன்ன.

யாரேயிவர் மனத்தெண்ணம்யாதெனத் தேர்தற்குச் செய்யுள்:—

பல்லில னாகப் பகலைவென் றேன்றில்லை பாடலர்போ
லெல்லில னாகத்தொ டேனம் வினாவிவன் யாவன்கொலாம்
வில்லில னாகத் தழைகையன் வேட்டைகொண் டாட்டமெய்யோர்
சொல்லில னாகற்ற வாகட வானிச் சனைப்புனமே.

—[கோவையார். 60]

எனவும், எண்ணந்தெளிதற்குச் செய்யுள்:—

ஆழமன் னேவுடைத் திவ்வையர் வார்த்தை யனங்கனைந்து
வீழமுன் னேக்கிய வம்பலத் தான்வெற்பி னிப்புனத்தே
வேழமுன் னாய்க்கலை யாய்ப்பிற வாய்ப்பின்னு மென்றழையாய்
மாழைமென் னேக்கி யிடையாய்க் கழிந்தது வந்துவந்தே.

—[கோவையார் 61]

எனவும், இருவரு முள்வழி யொருமையிற்றலைவன் கையுறையேந்திச்
சேறற்குச் செய்யுள்:—

தண்டா மரைமலர்ப் பொன்னையும் பார்மங்கை தன்னையும் போல்
வண்டார் குழன்மட வார்மணர் தார்சென்று வாணன்றஞ்சை
தண்டா தணிபொங்கர் நீழலின் கீழிந் துடங்கிடையார்க்
கண்டா தரவையெல் லாஞ்சொல்ல வேநல்ல காலம்தே.

—[தஞ்சை. 76]

எனவும், கையுறையேந்திரின் றவ்வகை வினாதற்குச் செய்யுள்:—

தழைக்கின்ற சந்தனத் தண்ணறுஞ் சாரற் றவழுங்கொண்டன்
மழைக்குன்ற வாணர் மடவிய ரேறும் மலர்க்கண்களா
லுழைக்கள் றையுமொழி யாலொரு கோடிபைங் கிள்ளையயு
மழைக்கின்ற வுங்களை யோபுனங் காவல ராக்குவதே.

—[அம்பி. 94]

எனவும் வரும். தோழி தனித்துழித் தலைவன் குறையுற்று மதியுடம்
படுத்தல் வந்துழிக் காண்க. மற்றிவற்றையே ஒருவரைக்கூறும் பன்மைக்
கிளவியாக்கி உதாரணமாக்குதலும் ஒன்று.

கையுறையேந்திரின் றவ்வகை வினாவுழி எதிர்மொழிகொடுத்தற்குச்
செய்யுள்:—

உடுக்குங் கலையன்றி யிங்கொரு நாளு மொருவர்வந்து
கெடுக்குங் கலைகண் டறிகில மியாங்கிளர் வானுலகை
யடுக்குங் கலைமதி துஞ்சமஞ் சார லருவிவெற்பா
தொடுக்குங் கலையினி வேறுமுண் டாயினுஞ் சொல்லுகவே.

—[அம்பி. 91]

எனவும், இறைவனை நகுதற்குச் செய்யுள்:—

மின்னே தழைகொண்டு வேழமெய் தாரந்த வேழம்வந்து
பின்னே பிணைபிரி யுங்கலை யானது பேசிலின்னங்
கொன்னே புகழுங் குறுமுய லாகவுங் கூடுங்கொல்லோ
யென்னே யுலகி விவரையொப் பாரில்லை யேவினுக்கே.

—[அம்பி. 92]

எனவும், மதியினின் அவரவர் மனக்கருத்துணர்தற்குச் செய்யுள்:—

ஏனல் காவ ளிவஞ் மல்லண்
மான்வழி வருகுவ னிவனு மல்ல
ளரந்தங் கண்ணி யிவனோ டிவளிடைக்
கரந்த வுள்ள மொடு கருதியது பிறிதே
நம்மு னானார் போலத் தம்முண்

மதுமறைந் துண்டோர் மகிழ்ச்சி போல
வுள்ளத் துள்ளே மகிழ்ப
சொல்லு மாநிப கண்ணி னானே.

—[பொருளியல்.]

எனவும் வரும்.

இவற்றுள், காற்றம் முதலிய ஏழானும் ஐயமுற்றோர் தலும் அவ்வகை தம்மால் ஐயந்தீர்தலும், மெய்யினும் பொய்யினும் வழிநிலையிழையாது, பல்வேறுகவர்பொருட் சொல்லினாலும் என்னும் மூன்றும் முன்னுறவுணர்தற்கும்; கண்ணியுந்தழையும் ஏந்தி கண்ணி ஊர், பெயர் கெடுதியோடு ஒழிந்தவும் வினாவுழி, யாரேயிவர்மனத் தெண்ணம்யாதெனத் தேர்தலும், எண்ணந்தெளிதலும் என்னும் இரண்டுக் குறையுறவுணர்தற்கும்; கையுறையேந்திநின்றும், அவ்வகை வினாவுழி எதிர்மொழி கொடுத்தலும், இறைவனை நகுதலும், மதியினிவரவர் மனக்கருத்துணர்வும் என்னும் மூன்றும் இருவருமுள்வழி அவன் வரவுணர்தற்கும் உரியவாம்.

புனக்கண்டு மகிழ்தற்குச் செய்யுள்:—

உவரும் புலவு மொழிக்குங் கழிப்புன்னை யொண்மலர்த்தா
திவருந் துறையன்ன மென்னடை யாரித னேறமுல்லைப்
பவருங் கொடியும் படர்கொழுஞ் சாரற் பசுந்தினையைக்
கவருங் கிளியினுக் கின்றுகைம் மாறொன்றுங் கண்டிலமே.

—[அம்பி. 83]

எனவும், புனத்திடைக்கண்டு மகிழ்தற்குச் செய்யுள்:—

தினைக்காவ விந்தத் திருவைவைப் பாரந்தச் செங்கமல
மனைக்கா ருளரொள் றறிந்தல்ல ரோவருள் மாரிவெள்ளச்
சுனைக்காவி யங்கண்ணி தோய்வா ரழகிய சொக்கர்வெற்பில்
வினைக்கா னவரறி விப்படி யோமுன் விதித்ததுவே.

—[மதுரை. 78]

எனவும் வரும்.

(135)

136. இரந்துபின் னிற்றல் சேட்படை மடற்கூற்று
மடல்விலக் குடன்படன் மடற்கூற் றெழிதல்
குறைநயப் பித்த நயத்தல் கூட்டல்
கூட லாயங் கூட்டல் வேட்டலென்
றீரறு வகைத்தே யிகுளையிற் கூட்டம்.

இது நிறுத்தமுறையானே பாங்கியிற்கூட்டத்தின் வகை இத் துணைத்தென்கின்றது.

(இ-ள்.) இரந்துபின்னிற்றல் முதலாக வேட்டல் ஈறாகச் சொல்லப்பட்ட பன்னிரண்டு வகையினையுடைத்துப் பாங்கியிற் கூட்டம்.
(எ-று.)

(136)

137. தலைவ னுட்கோள் சாற்றலும் பாங்கி
 குலமுறை கிளத்தலுந் தலைவன் றலைவி
 தன்னை யுயர்த்தலு நன்னுதற் பாங்கி
 யறியாள் போன்று வினாதலு மிறையோ
5. னிறைவி தன்மை யியம்பலும் பாங்கி
 தலைவி யருமை சாற்றலுந் தலைவ
 னின்றியமை யாமை யியம்பலும் பாங்கி
 றின்குறை நீயே சென்றுரை யேன்றலும்
 பாங்கியைத் தலைவன் பழித்தலும் பாங்கி
10. பேதைமை யூட்டலுங் காதலன் றலைவி
 மூதறி வுடைமை மொழிதலும் பாங்கி
 முன்னுறு புணர்ச்சி முறையுறக் கூறலுந்
 தன்னிலை தலைவன் சாற்றலும் பாங்கி
 யுலகிய லுரைத்தலுந் தலைமகன் மறுத்தலும்
15. பாங்கி யஞ்சியச் சுறுத்தலு மாங்கவன்
 கையுறை புகழ்த்தலுந் தையன் மறுத்தலு
 மாற்றா நெஞ்சினோ டவன்புலத் தலுமவ
 ளாற்றுவித் தகற்றலு மாகுநா லைந்து
 மிரந்துகுறை பெறுது வருந்திய கிழவோன்
20. மடலே பொருளென மதித்தலும் பாங்கிக்
 குலகின் மேல்வைத் துரைத்தலு மதனைத்
 தன்மேல் வைத்துச் சாற்றலும் பாங்கி
 தலைமக ளவயவத் தருமை சாற்றலுந்
 தலைமகன் றன்னைத் தானே புகழ்த்தலு
25. மலர்முலைப் பாங்கி யருளியல் கிளத்தலுங்
 கோண்டுநிலை கூறலு மென்றிவை யேழுந்
 தலைவி யிளமைத் தன்மை பாங்கி
 தலைவற் குணர்த்தலுந் தலைவன் றலைவி
 வருத்திய வண்ண முரைத்தலும் பாங்கி
30. செவ்வி யருமை செப்பலுந் தலைவன்
 செவ்வி யேளிமை செப்பலும் பாங்கி
 யென்னை மறைப்பி னெளிதேன நகுதலு
 மந்நகை பொறுஅ தவன்புலம் பலுமவ
 டேற்றலுங் கையுறை யேற்றலுங் கிழவோ

35. னுற்றலு மென்னு மவ்வொன் பாணு
 மிறைவன் றனக்குக் குறைநேர் பாங்கி
 யிறைவிக் கவன்குறை யுணர்த்தலு மிறைவி
 யறியாள் போன்று குறியாள் கூறலும்
 பாங்கி யிறையோற் கண்டமை பகர்தலும்
40. பாங்கியைத் தலைவி மறைத்தலும் பாங்கி
 யென்னை மறைப்ப தேன்னெனத் தழாலுங்
 கையுறை புகழ்வுமென் றிவ்விரு மூன்றுந்
 தோழி கிழவோன் றுயர்நிலை கிளத்தலு
 மறுத்தற் கருமை மாட்டலுந் தலைவன்
45. குறிப்பு வேறாக நெறிப்படக் கூறலுந்
 தலைவியை முனிதலுந் தலைவி பாங்கி
 தன்னை முனிதலுந் தன்கைக் கையுறை
 யேற்றலு மெனமுறை சாற்றிய வாறு
 மிறைவி கையுறை யேற்றமை பாங்கி
50. யிறைவற் குணர்த்தலுங் குறியிடங் கூறலுங்
 குறியிடத் திறைவியைக் கொண்டு சேறலுங்
 குறியிடத் துய்த்து நீங்கலு மிறையோ
 னிடத்தேதிர்ப் படுதலு மியைதலும் புகழ்தலும்
 விடுத்தலும் பாங்கி மெல்லியற் சார்ந்து
55. கையுறை காட்டலு மையுறை கண்ணியைப்
 பாங்கிற் கூட்டலு நீங்கித் தலைவற்
 கோம்படை சாற்றலு முலகியன் மேம்பட
 விருந்து விலக்கலும் பெருந்தகை விருந்திறை
 விரும்பலு மெனமுறை தேரிந்த பன்முன்றோ
60. டற்றமில் சிறப்பினிவ் வறுபத் தோன்றுங்
 குற்றமில் பாங்கியிற் கூட்டத்து விரியே.

இது பாங்கியிற்கூட்டத்து விரி இத்துணைப் பகுதித்தென்கின்றது.

(இ-ள்.) தலைவனுட்கோள்சாற்றல் முதலாகப் பாங்கி யாற்றுவித்
 தகற்றல் ஈறாகச் சொல்லப்பட்ட இருபதும், இரந்துகுறைபெறாது வருக்
 தியகிழவோன் மடலேபொருளெனமதித்தல் முதலாகக் கொண்டநிலை
 கூறல் ஈறாகச் சொல்லப்பட்ட ஏழும், தலைவி யிளமைத்தன்மை பாங்கி
 தலைவற்குணர்த்தல் முதலாகக் கிழவோனாற்றல் ஈறாகச் சொல்லப்பட்ட
 ஒன்பதும், இறைவன் றனக்குக் குறைநேர்பாங்கி இறைவிக்கவன்குறை

யுணர்த்தல் முதலாகப் பாங்கி கையுறைபுகழ்தல் ஈராகச் சொல்லப்பட்ட ஆறர், தோழி கிழவோன்றயர்நிலை கிளத்தல் முதலாகக் கையுறையேற்றல் ஈராக முறையே சொல்லப்பட்ட ஆறும், இறைவி கையுறையேற்றமை பாங்கி இறைவற்குணர்த்தல் முதலாகத் தலைமகன் விருந்திறைவிரும்பல் ஈராக ஆராய்ந்த பதின்மூன்றோடு கூட மிருந்த சிறப்பினையுடைய இவ்வறபத்தொகுகிளவியுந் தீமையில்லாத பாங்கியிற்கூட்டத்து விரியாம். (எ-று.)

தலைவ னுட்கோள்சாற்றற்குச் செய்யுள்:—

மடுக்கோ கடலின் விடுதிமி லன்றி மறிதிரைமீன்
படுக்கோ பணிலம் பலகுளிக் கோபான் றில்லைமுன்றிற்
கொடுக்கோ வளைமற்று நும்மையர்க் காயகுற் றேவல்செய்கோ
தொடுக்கோ பணியீ ரணியீர் மலர்நுஞ் சரிசுழற்கே.

—[கோவையார். 63]

எனவும், பாங்கி குலமுறைகிளத்தற்குச் செய்யுள்:—

தெங்கம் பழங்கமு கின்குலை சாடிக் கதலிசெற்றுக்
கொங்கம் பழனத் தொளிர்குளிர் நாட்டினை நீயுமைகூர்
பங்கம் பலவன் பாங்குன்றிற் குன்றன்ன மாபதைப்பச்
சிங்கந் திரிதரு சீறார்ச் சிறுமியென் றேமொழியே.

—[கோவையார். 100]

எனவும், தலைவன் தலைவிதன்னை உயர்த்தற்குச் செய்யுள்:—

மாடஞ்செய் பொன்னக ருந்நிக ரில்லையிம் மாதர்க்கென்னப்
பீடஞ்செய் தாமரை யோன்பெற்ற பிள்ளையை யுள்ளலரைக்
கீடஞ்செய் தென்பிறப் புக்கெடத் தில்லைநின் றோன்கயிலைக்
கூடஞ்செய் சாரற் கொடிச்சியென் றோநின்று கூறுவதே.

—[கோவையார். 129]

எனவும், பாங்கியறியாள் போன்றுவினாதற்குச் செய்யுள்:—

விண்ணிறந் தார்நிலம் விண்டவ ரென்றுமிக் காரிருவர்
கண்ணிறந் தார்தில்லை யம்பலத் தார்கழுக் குன்றினின்று
தண்ணறுந் தாதிவர் சந்தனச் சோலைப்பந் தாடுகின்ற
ரெண்ணிறந் தாரவர் யார்கண்ண தோமன்ன நின்னருளே.

—[கோவையார். 107]

எனவும், இறையோன் இறைவிதன்மை இயம்பற்குச் செய்யுள்:—

குவவின கொக்கை குரும்பை குழல்கொன்றை கொவ்வைசெவ்வாய்
கவவின வாணகை வெண்முத்தங் கண்மலர் செங்கழுநீர்

தவவினை தீர்ப்பவன் ருழ்பொழிற் சிற்றம் பலமனையாட்
குவவின நாண்மதி போன்றொளிர் கின்ற தொளிமுகமே.

—[கோவையார். 108]

எனவும், பாங்கி தலைவியருமை சாற்றற்குச் செய்யுள்:—

நெருநலு முன்னு ளெல்லையு மொருசிறைப்
புதுவை யாகலிற் கிளத்த னாணி
நேரிறை வளைத்தோ ணின்றோழி செய்த
வாரஞர் வருத்தங் களையா யோவென
வெற்குறை யறுதி ராயிற் சொற்குறை
யெம்பதத் தெளிய ளல்ல ளெமக்கோர்
கட்காண் கடவு ளல்லளோ பெரும
வாய்கோன் மிளகி னமலையங் கொழுங்கொடி
துஞ்சுபுலி வரிப்புறந் தைவரு
மஞ்சுசூழ் மணிவரை மன்னவன் மகளே.

—[இறை. மேற் சூ. 12]

எனவும், தலைவன் இன்றியமையாமை இயம்பற்குச் செய்யுள்:—

பொருளா வெனைப்புகுந் தாண்டு புரந்தான் மாலயன்பா
லிருளா யிருக்கு மொளிநின்ற சிற்றம் பலமெனலாஞ்
சுருளார் கருங்குழல் வெண்ணகைச் செவ்வாய்த் துடியிடைப்
பருளா தொழியி லொழியா தழியுமென் னாயிருரே.

—[கோவையார். 73]

எனவும், பாங்கி நின்குறை நீயே சென்றரை யென்றற்குச் செய்யுள்:—

அந்தியின் வாயெழி லம்பலத் தெம்பர னம்பொன்வெற்பிற்
பந்தியின் வாய்ப்பல வின்களை பைந்தே னெடுங்கடுவன்
மந்தியின் வாய்க்கொடுத் தோம்புஞ் சிலம்பு மனங்கனிய
முந்தியின் வாய்மொழி நீயே மொழிசென்றம் மொய்குழற்கே.

—[கோவையார். 99]

எனவும் வரும். பாங்கியைத் தலைவன் பழித்தற்குச் செய்யுள்:—

மாதர் குறைமுடிக்க வல்லாயை வல்லையெனக்
காதல் சிறப்பக் கருதியது—மேதகைய
பாம்படுதே ரல்குற் பயம்படுநீர் மானமான்
றேம்படுதேர் மீது செலல்.

—[சிற்றகக்கியம்.]

என வரும். இது சிற்றகத்தியம். பாங்கி பேதமையூட்டற்குச் செய்யுள்:-

நறுந்தண் டகரம் வகுள மிவற்றை
வெறும்புதல்போல் வேண்டாது வேண்டி—யெறிந்துமுது
செந்தினை வித்துவார் நங்கை பிறர்நோய்க்கு
நொந்தினைய வல்லளோ நோக்கு.” —[திணை. நூற். 24]

என வரும். காதலன் தலைவிமுதறிவுடைமை மொழிதற்குச் செய்யுள்:-

அணங்குடைப் பனித்துறைத் தொண்டி யன்ன
மணங்கழிப் பொழிற்குறி நல்கின னுணங்குடைப்
பொங்கரி பரந்த வுண்க
ணங்கலுழ் மேனி யசைஇய வெமக்கே. —[ஐங். 174]

என வரும். இஃது ஐங்குறுதூறு. பாங்கி முன்னுறு புணர்ச்சி முறையறக் கூறற்குச் செய்யுள்:-

நறுந்தண் கூந்தற் குறுந்தொடி மடந்தை
சிறுமுதுக் குறைவி யாயினள் பெரிதென
நின்னெதிர் கிளத்தலு மஞ்சவ லெனக்கே
ளின்னுயி ரன்ன ளாயினுந்
தன்னுறு விழுமங் காத்த லானே. —[பொருள் பக். 492]

என வரும். தன்னிலை தலைவன் சாற்றற்குச் செய்யுள்:-

தோளுங் கூந்தலும் பலபா ராட்டி
வாழ்த லொல்லுமோ மற்றே செங்கோற்
குட்டுவன் றொண்டி யன்னவெற்
கண்டு நயந்துநீ நல்காக் காலே. —[ஐங். 178]

என வரும். இஃது ஐங்குறுதூறு. பாங்கி உலகிய லுரைத்தற்குச் செய்யுள்:-

கோடி ரெல்வளைக் கொழுமணிக் கூந்த
லாய்தொடி. மடவரல் வேண்டுதி யாயிற்
றெண்கழிச் சேயிறு அப் படுஉந்
தண்கடற் சேர்ப்ப வரைந்தனை கொண்மோ. —[ஐங். 196]

என வரும். இஃது ஐங்குறுதூறு. தலைமகன் மறுத்தற்குச் செய்யுள்:-

சிலைமேன் முகிலன்ன நன்னுதன் மீது செறிசுழலான்
முலைமேன் முயங்குவ னீசொன்ன வாறு முழுமணியின்
கலைமே லணிதழை யல்குனல் லாய்முன் கவிகொணர்ந்த
மலைமேன் மருந்துவர் தோதலை மேல்விட மாற்றுவதே.

—[ஆம்பி. 111]

எனவும், பாங்கி அஞ்சி அச்சுறுத்தற்குச் செய்யுள்:—

முனிதரு மன்னையு மென்னையர் சாலவு மூர்க்கரினனே
தனிதரு மிந்நிலத் தன்றைய குன்றமுந் தாழ்சடைமேற்
பனிதரு திங்க ளணியம் பலவர் பகைசெகுக்குங்
குனிதரு திண்சிலைக் கோடுசென் றுன்சடர்க் கொற்றவனே.

—[கோவையார். 98]

எனவும், ஆங்கவன் கையுறை புகழ்த்தற்குச் செய்யுள்:—

வில்லும் பிறையுந் திறையிடு வாணுதன் மெல்லியலா
யெல்லும் குமுத மலருங்கண் டாயிருங் கோங்கரும்பும்
வல்லும் பொருத வனமுலைக் கான மணியிதுபேர்
சொல்லும் பொழுது பிரமனு மாலுந் தொழத்தகுமே.

—[ஆம்பி. 141]

எனவும், தையன்மறுத்தற்குச் செய்யுள்:—

ஆரத் தழையராப் பூண்டம் பலத்தன லாடியன்பர்க்
காரத் தழையன் பருளினின் றேன்சென்ற மாமலயத்
தாரத் தழையண்ண றந்தா லிவையவ ளல்குற்கண்டா
லாரத் தழைகொடு வந்தா ரெனவரு மையுறவே.

—[கோவையார். 91]

எனவும், ஆற்ற செஞ்சினே டவன் புலத்தற்குச் செய்யுள்:—

கடுந்தே ரேறியுங் காலிற் சென்றுங்
கொடுங்கழி மருங்கி னடம்பமலர் கொய்துங்
கைதை தூக்கியு நெய்தல் குற்றும்
புணர்ந்தாம் போல வுணர்ந்த நெஞ்சமொடு
வைகலு மீனைய மாகவுஞ் செய்தார்ப்
பசம்பூண் வேந்த ரழிந்த பாசறை
யொளிறுவே லழுவத்துக் களிறுபடப் பொருத
பெரும்புண் னுறுநர்க்குப் பேளய் போலப்
பின்னிலை முனியா நம்வயி

னென்னென நினையுங்கொல் பரதவர் மகளே.—[நற். 349]

எனவும் அவளாற்றுவித் தகற்றற்குச் செய்யுள்:—

யாழார் மொழிமங்கை பங்கத் திறைவ நெறிதிரைநீ
ரேழா யெழுபொழி லாயிருந் தோனின்ற தில்லையன்ன
குழார் குழலெழிற் றெண்டைச்செவ் வாய்வலி சொல்லறிந்தாற்
றுழா தெதிர்வந்து கோடுஞ் சிலம்ப தருந்தழையே.

—[கோவையார். 93]

எனவும், இரந்துகுறைபெறாது வருந்தியகிழவோன் மடலேபொருளென
மதித்தற்குச் செய்யுள்:—

காம முழந்து வருந்தினூர்க் கேமம்
மடலல்ல தில்லை வலி.

—[குறள். 114]

எனவும் வரும்.

தலையாய நண்புடை யார்தளர்ந் தாருயிர் தாங்குதற்கோர்
நிலையாக வைத்துமுன் னின்றில ரேல்வெய்ய நீணெடுங்கண்
வலையால் வளைப்புண்டு வர்குழற் கண்ணியில் வந்துபட்ட
கலையார் விடுக்கவல் லார்விடு வாரெவர் கைப்பட்டதே.

—[அம்பி. 118]

இதவும் அது. பாங்கிக் குலகின்மேல் வைத்துரைத்தற்குச் செய்யுள்:—

காய்சின வேலன்ன மின்னியல் கண்ணின் வலைகலந்து
வீசின போதுள்ள மீனிழந் தார்வியன் தென்புலியூ
நீசன சாந்து மெருக்கு மணிந்தோர் கிழிபிடித்துப்
பாய்சின மாவென வேறுவர் சீறார்ப் பனைமடலே.

—[கோவையார். 74]

எனவரும்.

மாவென மடலு மூர்ப் பூவெனக்
குவிமுகி மெருக்கங் கண்ணியுஞ் சூடுப
மறுகி னூர்க்கவும் படுப
பிறிது மாருப காமங்காழ் கொளினே.

—[குறள். 17]

இதவும் அது.

பிறிதுமாருப என்றது வரைபாய்தலை.

அம்மடலேற்றினைத் தலைமகன் தன்மேல்வைத்துச்சாற்றற்குச்
செய்யுள்:—

கழிகின்ற வென்னையு நின்றநின் கார்மயி றன்னையும்யான்
கிழியொன்ற காடி யெழுதிக்கைக் கொண்டென் பிறவிகெட்டின்
றழிகின்ற தாக்கிய தாளம் பலவன் கயிலையந்தேன்
பொழிகின்ற சாரனுஞ் சீறார்த் தெருவிடைப் போதுவனே.

—[கோவையார். 76]

எனவும், தலைமகளவயவத்து அருமை பாங்கி சாற்றற்குச் செய்யுள்:—

அடிச்சந்த மால்கண் டிலாதன காட்டிவந் தாண்டுகொண்
முடிச்சந்த மாமல ராக்குமுன் னோன்புலி யூர்புரையுங்[டென்
கடிச்சந்த யாழ்கற்ற மென்மொழிக் கன்னி யனநடைக்குப்
படிச்சந்த மாக்கும் பீடமுள வோதும் பரிசுகத்தே.

—[கோவையார். 78]

எனவும், தலைமகன் தன்னைத்தானே புகழ்த்தற்குச் செய்யுள்:—

காரார் கொடைத் தடக்கைக் கருமாணிக்கன் கப்பல்வெற்பி
னேராக நீர்கொண்ட நெஞ்சுதந் தாலந்த நெஞ்சுகொண்டே
யேரார் திருவுரு வெல்லா மெழுத வருமெனக்கு
வாரா திருப்பதையோ மடவீ ருங்கள் வன்கண்மையே.

—[கப்பற். 90]

எனவும், பாங்கி அருளியல் கிளத்தற்குச் செய்யுள்:—

நடனும் வணங்குந்தொல் லோனெல்லை நான் முகன் மாலறியாக்
கடனா முருவத் தரன்றில்லை மல்லற்கண் ணூர்ந்தபெண்ணை [து
யுடனும் பெடையொடொண் சேவலு முட்டையுங் கட்டழித்
மடனும் புனைதரின் யார்கண்ண தோமன்ன வின்னருளே.

—[கோவையார். 77]

எனவும், பாங்கி கொண்டினை கூறற்குச் செய்யுள்:—

ஊர்வா யொழிவா யுயர்பெண்ணைத் திண்மடல் நின் குறிப்புச்
சீர்வாய் சிலம்ப திருத்த விருந்தில மீசர்தில்லைக்
கார்வாய் குழலிக்குன் னாதர வோதிக்கற் பித்துக்கண்டா
லார்வாய் தரினறி வார்பின்னைச் செய்க வறிந்தனவே.

—[கோவையார். 80]

எனவும்வரும்.

இறந்துபடுவானே இச்சொற் தாங்கிக்கொண்டு நின்றமையிற்
கொண்டிலையாயிற்று.

தலைவியிளமைத்தன்மை பாங்கி தலைவற் குணர்த்தற்குச் செய்யுள்:—

உருகு தலைச்சென்ற வுள்ளத்து மம்பலத் தும்மொளியே
பெருகு தலைச்சென்று நின்றோன் பெருந்துறைப் பின்னைகள்ளார்
முருகு தலைச்சென்ற கூழை முடியா முலைபொடியா
வொருகு தலைச்சின் மழலைக்கென் னோவைய வோதுவதே.

—[கோவையார். 104]

எனவும், தலைவன் தலைவியருத்தியவண்ண முரைத்தற்குச் செய்யுள்:—

அனாதா முரவு மரியும்வெந் தீயு மாசுமெங்ங
ணினாதா யினுங்கொல்லு மென்பது நீவந் திருஞ்சரும்பின்
கிளைதாழ் குழல்வஞ்சி கேட்டிலை யோவிளங் கிள்ளாமென்சொன்
முனைவா ணகைப்பெண் ணரசல்ல வோவந்த மொய்குழலே.

—[அம்பி. 126]

எனவும், பாங்கி தலைவி செவ்வியருமை செப்பற்குச் செய்யுள்:—

கற்றில கண்டன்ன மென்னடை கண்மலர் நோக்கருளப்
பெற்றில மென்பிணை பேச்சுப் பெறுகிள்ளை பிள்ளையின் ரென்
றுற்றில ஞற்ற தறிந்தில ளாகத் தொளிமிளிரும்
புற்றில வாளரவன்புலி யூரன்ன பூங்கொடியே.

—[கோவையார். 97]

எனவும், தலைவன் செவ்வியெளிமை செப்பற்குச் செய்யுள்:—

தேன்வந்த வாயிதழ்ச் சேயிழை யாயிளஞ் செவ்விரவ்வி
மான்வந்த வாள்விழி வஞ்சிக்கு நீதஞ்சை வாணன்வெற்பில்
யான்வந்த வாசென் றியம்புதி யேலவர் யாவரென்ன
டான்வந்த வாவுட னேநின்னை யாரத் தழீஇக்கொள்ளுமே.

—[தஞ்சை. 111]

எனவும், பாங்கி என்னைமறைப்பின் எளிதென நகுதற்குச் செய்யுள்:—

பண்டா லியலு மிலைவளர் பாலகன் பார்க்கிழித்துத்
தொண்டா லியலுஞ் சுடர்க்கழ லோன்றொல்லைத் தில்லையின்வாய்
வண்டா லியலும் வளர்பூந் துறைவ மறைக்கிலென்னைக்
கண்டா லியலுங் கடனில்லை கொல்லோ கருதியதே.

—[கோவையார். 105]

எனவும், அந்நகை பொறுது அவன் புலம்பற்குச் செய்யுள்:—

மத்தகஞ் சேர்தனி நோக்கினன் வாக்கிறந் தூறமுதே
யொத்தகஞ் சேர்ந்தென்னை யுய்யநின் ரேன்றில்லை யொத்திலங்கு
முத்தகஞ் சேர்மென் னகைப்பெருந் தோளி முகமதியின்
வித்தகஞ் சேர்மெல்லெ னோக்கமன் ரேவென் விழுத்தூணையே.

—[கோவையார். 106]

எனவும் வரும்.

பெருந்தோளி, அண்மைவிளி.

பாங்கி தலைமகனைத் தேற்றற்குச் செய்யுள்:—

எனக்காவி நின்னை வருத்திய மானவ் விளங்கிழைமான்
றனக்காவி யானுந் தடமலை நாட தனையவிழ்ப்புஞ்
கினைக்காவி னீகொய்த தேமென் றழையுஞ்-சிலம்பிலந்தண்
கனைக்காவி யுங்கரு கத்துவ ளேலிறை சோரநின்றே.

—[அம்பி. 231]

எனவும், கையுறையேற்றற்குச் செய்யுள்:—

தோலாக் கரிவென்ற தற்குந் துவள்விற்கு மில்லின் றொன்மைக்
கேலாப் பரிசுள வேயன்றி யேலே மிருஞ்சிலம்ப
மாலார்க் கரிய மலர்க்கழ லம்பல வன்மலையிற்
கோலாப் பிரசமன் னாட்கைய நீதந்த கொய்தழையே.

—[கோவையார். 110]

எனவும், கிழவோன் ஆற்றற்குச் செய்யுள்:—

உறாஅ தவர்போற் சொலினுஞ் செறாஅர்சொ
லொல்லை யுணரப் படும்.

—[குறள். 110]

எனவும்வரும்.

மொய்ம்மால் வரையென்ன விம்மா வெழுமென் முகிழ்முலைக்கு
நம்மால் வரையினை நாடொறுஞ் சொல்லி நலஞ்சிறக்க
வெம்மா லொருபய னில்லா தருந்தழை யேற்றசெங்கை
மைம்மான் விழிக்கொரு கைம்மாறு கண்டிலம் வையகத்தே.

—[அம்பி. 133]

இதுவும் அது. இறைவன்றனக்குக் குறைகேர்பாங்கி இறைவிக்கு
அவன்குறை யுணர்த்தற்குச் செய்யுள்:—

தாதேய் மலர்க்குஞ்சி யஞ்சிறை வண்டுதெண் டேன்பருகித்
தேதே யெனுந்தில்லை யோன்சே யெனச்சின வேலொருவர்
மாதே புனத்திடை வாளா வருவர்வந் தியாதுஞ்சொல்லார்
யாதே செயத்தக் கதுமது வார்குழ லேந்திழையே.

—[கோவையார். 82]

எனவும், இறைவி அறியாள்போன்று குறியாள் கூறற்குச் செய்யுள்:—

சங்கந் தருமுத்தி யாம்பெற வான்கழி தான்கெழுமிப்
பொங்கும் புனற்கங்கை தாங்கிப் பொலிகலிப் பாறுலவு
துங்க மலிதலை யேந்தலி னேந்திழை தொல்லைப்பன்மா
வங்க மலிகலி நீர்தில்லை வானவ னேர்வருமே.

—[கோவையார் 85]

எனவும், பாங்கி இறையோற் கண்டமை பகர்தற்குச் செய்யுள்:—

வளையணி முன்கை வாலெயிற் றின்னகை
யினைய ராடுந் தளையவிழ் கானற்

¹குறுந்துறை வினவி நின்ற

நெடுந்தே ரண்ணலைக் கண்டிகும் யாமே.

—[ஐங். 198]

(பா. ம்) 1. விருந்தென வினவி

எனவும், பாங்கியைத் தலைவி மறைத்தற்குச் செய்யுள்:—

இறவார் குருகினர் தங்குடைங் கானலி லின்றளவும்
பிறவா ததொன்று பிறந்தது வேபெரு நீருலகிற்
சுறவார் கொடியுயர்த் தோன்றொண்டை மான்கப்பல் சூழ்திருநாட்
றைவார் தமக்கிது வந்தகு மோசொல்லு மொண்ணுதலே.

—[கப். 104]

எனவும், பாங்கி என்னை மறைப்ப தென்னெனத் தழாற்குச் செய்யுள்:—

• மஞ்சறி யாமின்னும் வர்னறி யாத மருந்துமற்றுன்
னெஞ்சறி யாத நினைவுமுண் டோநெடு நீருலகி
னஞ்சறி யாவன்பி னல்லவ ரூட்டினு நாணியசெம்
• பஞ்சறி யாத பனிமலர்ச் சீறடிப் பைந்தொடியே.

—[ஆம்பி. 140]

எனவும், பாங்கி கையுறை புகழ்தற்குச் செய்யுள்:—

தெவ்வரை மெய்யெரி காய்சிலை யாண்டென்னை யாண்டுகொண்ட
செவ்வரை மேனியன் சிற்றம் பலவன் செழுங்கயிலை
யவ்வரை மேலன்றி யில்லைகண் டாயுள்ள வாறருளான்
இவ்வரை மேற்சிலம் பன்னெளி திற்றந்த வீரந்தழையே.

—[கோவையார். 114]

எனவும், தோழி கிழவோன் றயர்நிலை கிளத்தற்குச் செய்யுள்:—

மைத்தழை யாரின்ற மாமிடற் றம்பல வன்கழற்கே
மெய்த்தழை யாரின்ற வன்பினர் போல விதிர்விதிர் த்துக்
கைத்தழை யேந்திக் கடமா வினாய்க்கையில் வில்லின்றியே
பித்தழை யாரிற்ப ராலென்ன பாவம் பெரியவரே.

—[கோவையார். 102]

எனவும், மறத்தற்கருமை மாட்டற்குச் செய்யுள்:—

நீகண்ட னையெனின் வாழலை நேரிழை யம்பலத்தான்
சேய்கண் டனையன்சென் றுங்கோ ரலவன்றன் சீர்ப்பெடையின்
வாய்வண் டனையதொர் நாவற் கனிநனி நல்கக்கண்டு
பேய்கண் டனையதொன் றுகிநின் றுனப் பெருந்தகையே.

—[கோவையார். 84]

எனவும், தோழி தலைமகன்குறிப்புவேறாக நெறிப்படக்கூறற்குச் செய்
யுள்:

மேவியந் தோலுடிக் குந்தில்லை யான் பொடி மெய்யிற்கையி
 லோவியந் தோன்றுங் கிழிநின் னெழிலென் றுரையுளதாற்
 றுவியந் தோகையன் னுயென்ன பாவஞ்சொல் லாடல்செய்யான்.
 பாவியந் தோபனை மாமட லேறக்கொல் பாவித்ததே.

—[கோவையார். 88]

எனவும், தோழி தலைவியை முனிதற்குச் செய்யுள்:—

உள்ளப் படுவன வுள்ளி யுரைத்தக் கவர்க்குரைத்து
 மெள்ளப் படிநு துணிதுணி யேலிது வேண்டுவல்யான்
 கள்ளப் படிநர்க் கருளா வரன்றில்லை காணலர்போல்
 கொள்ளப் படாது மறப்ப தறிவிலென் கூற்றுக்களே.

—[கோவையார். 87]

எனவும், தலைவி பாங்கிதன்னை முனிதற்குச் செய்யுள்:—

வாளாது வந்தெனை வந்தன சொல்லி மணிவரைவேய்த்
 தோளாய் புலந்து துயர்வதென் னோதொன்று தொட்டுவந்திந்
 நாளாக வொன்றி நயந்தநங் கேண்மையி னாளுமுன் சொற்
 கேளா தனவுமுண்டோவென்கொ லோவென்னைக் கேட்கின்றதே.

—[ஆம்பி. 146]

எனவும், தலைவி பாங்கிதன்னைக் கையுறை யேற்றற்குச் செய்யுள்:—

தீதாகி லென்னன்றி நன்றாகி-லென்றிண் சிலம்பர்தந்த
 போதார் தழையும் புதுநறுங் கண்ணியும் பூங்குவளைத்
 தாதார் மலர்க்குழற் றையனல் லாய்வையஞ் சாற்றுவன
 யாதாகி லென்வந்து நின்கைய தானதின் றென்கையதே.

—[ஆம்பி. 147]

எனவும், இறைவி கையுறையேற்றமை பாங்கி இறைவற் குணர்த்தற்குச் செய்யுள்:—

பாசத் தனையறுத் தாண்டுகொண்டோன்றில்லை யம்பலஞ்சூழ்
 தேசத் தனசெம்ம னீதந் தனசென்றி யான்கொடுத்தேன்
 பேசுந் பெருகுஞ் சுருங்கு மருங்குல் பெயர்ந்தரைத்துப்
 பூசுந் நிலளன்றிச் செய்யா தனவில்லை பூந்தழையே.

—[கோவையார். 115]

எனவும், குறியிடக் கூறற்குச் செய்யுள்:—

வானுழை வாளம் பலத்தரன் குன்றென்று வட்கிவெய்யோன்
 தானுழை யாவிரு ளாய்ப்புற நாப்பண்வண் டாரகைபோற்
 தேனுழை நாக மலர்ந்து திகழ்பளிங் கான்மதியோன்
 கானுழை வாழ்வுபெற் றுங்கெழில் காட்டுமொர் கார்ப்பொழிலே.

[கோவையார். 116]

எனவும், குறியிடத்து இறைவியைக்கொண்டுசேறற்குச் செய்யுள்:—

புயல்வள ருசன்முன் னாடிப்பொன் னேபின்னைப் போய்ப்பொலியு
மயல்வளர் குன்றினின் றேற்று மருவி திருவுருவிற்
கயல்வளர் வாட்கண்ணி போதரு காதார் தீர்த்தருளுந்
தயல்வளர் மேனிய னம்பலத் தான்வரைத் தண்புனத்தே.

—[கோவையார். 117]

எனவும், குறியிடத்துப்த்து நீங்கற்குச் செய்யுள்:—

நரல்வே யினநின தோட்குடைந் துக்கநன் முத்தஞ்சிந்திப்
பரல்வே யறையுறைக் கும்பஞ் சடிப்பான் நிலையன்னாய்
வரல்வேய் தருவனிங் கேநிலுங் கேசென்றுன் வார்குழந்தீர்ங்
குரல்வே யளிமுரல் கொங்கார் தடமலர் கொண்டுவந்தே.

—[கோவையார். 119]

எனவும் வரும். ஒன்றெனமுடித்தலான், நீங்குந்தோழி தலைவற் குணர்த்
தலும்வரவும் பெறும். அதற்குச் செய்யுள்:—

பனியேர் நறுமலர்ப் பாயலிற் கண்வளர் பாவையொரு
தனியே கிடந்தமுந் தாயுமிங் கில்லைத் தடஞ்சிலம்பா
முனியேல் விடைகொள்வன் முற்றுநின் காவன்முகணகைச்செங்
கனியே யனையசெவ் வாய்நவ்வி மான்ளிழிக் காரிகையே.

—[அம்பி. 153]

என வரும். இறையோனிடத் தெதிர்ப்பிதற்குச் செய்யுள்:—

படமா சுணப்பள்ளி யிக்குவ டாக்கியப் பங்கயக்கண்
நெடீமா லெனவென்னை நீங்கினந் தோநெஞ்சத் தாமரையே
யிடமா விருக்கலுற் றோதில்லை நின்றவ னீர்ங்கயிலை
வடமார் முலைமட வாய்வந்து வைகிற்றிவ் வார்பொழிற்கே.

—[கோவையார். 120]

எனவும், இயைதற்குச் செய்யுள்:—

செழுநீர் மதிக்கண்ணிச் சிற்றம் பலவன் றிருக்கழலே
கெழுநீர் மையிற்சென்று கிங்கிணி வாய்க்கொள்ளுங் கள்ளகத்த
கழுநீர் மலரிவள் யானதன் கண்மரு விப்பிரியாக்
கொழுநீர் நறப்பரு கும்பெரு நீர்மை யளிகுலமே.

—[கோவையார். 123]

எனவும், புகழ்தற்குச் செய்யுள்:—

மயனார் விதித்தன்ன மாமதில் சூழ்தஞ்சை வாணன் வெற்பிற்
பயனார் பயோதரப் பாவையன் னீர்பசும் பொற்குழைதோய்
நயனார் விந்தத்து நஞ்சுநம் வாயிதழ் நல்லமுதும்
அயனார் படைத்திலரேலடங் காதவ் வரனுக்குமே.—[தஞ்சை. 135]

எனவும், தலைமகளைத் தலைமகன் விடுத்தற்குச் செய்யுள்:—

கொழுந்தா ரகைமுகை கொண்டலம் பாசடை விண்மடுவி
லெழுந்தார் மதிக்கம லம்மெழி றந்தென விப்பிறப்பி
லழுந்தா வகையெனை யாண்டவன் சிற்றம் பலமனையாய்
செழுந்தா தவிழ்பொழி லாயத்துச் சேர்க திருத்தகவே.

—[கோவையார். 124]

எனவும் வரும். இன்னும் 'அற்றயில் சிறப்பின்' என்றதனானே தலைவி சேர்த்தலுங் கொள்க; அதற்குச் செய்யுள்:—

பொன்றாத காதற் பொறையாரு டுயி புலம்பிநைய
வின்றாரு மின்றி யிருந்தனன் யானிக் குருந்திடையே
குன்றாத வன்பொடி கூடியும் வாடியுங் கோலங்கொண்டு
சென்றார் மணிநெடுந் தேருடன் போனதென் சிந்தையுமே.

—[ஆம்பி. 157]

எனவரும். பாங்கி தலைவியைச் சார்ந்து கையுறை காட்டற்குச் செய்யுள்:—

பொன்னனை யான்றில்லைப் பொங்கர வம்புன் சடைமிடைந்த
மின்னனை யானருண் மேவலர் போன்மெல் விரல்வருந்த
மென்னனை யாய்மறி யேபறி யேல்வெறி யார்மலர்க
ளின்னன யான்கொணர்ந் தேன்மணந் தாழ்குழற் கேய்வனவே.

—[கோவையார். 125]

எனவும், பாங்கி தலைவியைப் பாங்கிற்கூட்டற்குச் செய்யுள்:—

அறுகானிறைமல ரைம்பா னிறையணிந் தேனணியார்.
துறுகான் மலர்த்தொத்துத் தோகைதொல் லாயமெல் லப்புருக
சிறுகான் மருங்குல் வருந்தா வகைமிக வென்சிரத்தி
ஹறுகால் பிறர்க்கரி யோன்புவி யூரன்ன வொண்ணுதலே.

—[கோவையார். 126]

எனவும், பாங்கி தலைவியை நீங்கி ஒம்படைசாற்றற்குச் செய்யுள்:—

பெடைநின்ற காண வுடனின்ற தோகை பெருநடஞ்செய்
புடைநின்ற சோலைப் பொதியில்வெற் பாபொற் குழைதொடருங்
கடைநின் றுகுபுனற் கண்ணிக்கு நின்புவி காவலுக்கு
மிடைநின்ற பாவிக்கு மேதமு றுவெண்ண மெண்ணுகவே.

—[ஆம்பி. 161]

எனவும், விருந்து விலக்கற்குச் செய்யுள்:—

தழங்கு மருவியெஞ் சீறார் பெரும விதுமதுவுங்
கிழங்கு மருந்தி யிருந்தெம்மொ டின்று கிளர்ந்துகுன்றர்
முழங்குங் குரவை யிரவிற்கண் டேருக முத்தன்முத்தி
வழங்கும் பிரானெரி யாடிதென் றில்லை மணிநகர்க்கே.

—[கோவையார். 127]

எனவும், விருந்திறைவிரும்பற்குச் செய்யுள்:—

சூதார் வனமுலைத் தோகையன் நீருங்கள் செங்கைதொட்ட
தேதா யினுமெனக் கின்னமு தாமெல்லி சாயுமெல்லை
தாதார் மலர்ப்பொழிற் றங்கலு மாமிங்க னுங்கள்வெற்புக்
காதார் நறுங்குழைக் கானவர் வானவர் காவலின்றே.

—[அம்பி. 163]

எனவும்வரும்.

இவற்றுள், இயைதலும் அதன்பாற்படும்; இடத்தெதிர்ப்படுதலும் புகழ்தலும் விடுத்தலும் விருந்திறைவிரும்பலுமாகிய தலைவன் கூற்றுக்கள் ஐந்தும், இயைதனிமித்தமாகி நிகழும் தோழிகூற்று முப்பத்து நான்குமாக, ஈண்டைக்கு உரிய புணர்தலும் புணர்தனிமித்தமுமாகிய கிளவிகள் முப்பத்தொன்பதுமேயன்றித், தோழிகூற்று நிகழ்தற்குரியித்தமாகிய ஏனைத் தலைவன் கூற்றுப்பதினெட்டிற், தலைவிகூற்று நான்குமாக, ஈண்டைக்கு உரியவல்லவாகிய இருபத்திரண்டும், அனுவாதமுகத்தான் ஈண்டேநிகழ்ப்பெறுதலின் இவற்றையும் அவற்றோடு தலைப்பெய்து இவ்வறுபத்தொன்றும் பாங்கியிற் கூட்டத்து விரியென ஒருங்கு தொகுத்தோதினார். அற்றேல், ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார் தலைவன் கூற்றுந் தலைவிகூற்றும் பாங்கிகூற்றுந் தனித்தனியெடுத்தோதுபவாகலின் இவர்பாங்கிகூற்றோடு ஏனை யிருதிறத்தோர் கூற்றையும் விரவித்தொகுத்தோதியது மாறுகொளக் கூறலாம் பிறவெனின், ஆகாது; இது புடைநூலாகலினென்க. இவ்வாறு வந்துழி பெல்லாம் இக்கடாவிடைகளை மத்திமதிப்பமாக்கி முன்னும் பின்னும் உய்த்துரைத்துக்கொள்க.

தலைவனுட்கோள்சாற்றல் முதலாகப் பாங்கியாற்றுவித்தகற்றல் ஈறாகச் சொல்லப்பட்ட இருபதனுள் தலைவன் கூற்றாயினவெல்லாம் இரந்து பின்னிற்றற்கும், தோழிகூற்றாயினவெல்லாஞ் சேட்படுத்தற்கும், இரந்துகுறைபெறாது வருந்தியகிழவோன் மடலே பொருளென மதித்தல் முதலாகக் கொண்டிலைகூறல் ஈறாகச்சொல்லப்பட்ட ஏழனுட் தலைவன் கூற்றாயினவெல்லாம் மடற்கூற்றிற்குந் தோழிகூற்றாயினவெல்லாம் மடல்விலக்கிற்குந், தலைவியினமைத்தன்மை பாங்கி தலைவற்குணர்த்தல் முதலாகக் கிழவோனாற்றல் ஈறாகச் சொல்லப்பட்ட ஒன்பதனுள் தோழிகூற்றாயினவெல்லாம் உடன்படற்கும், தலைவன் கூற்றாயினவெல்லாம் மடற்கூற்றொழிதற்கும், இறைவன்றனக்குக் குறைநேர்பாங்கி இறைவிக் கவன்குறையுணர்த்தல் முதலாகப் பாங்கிகையுறைபுகழ்தல் ஈறாகச் சொல்லப்பட்ட ஆறனுள் பாங்கிகூற்றாயினவெல்லாம் மெலிதாகச் சொல்லிக் குறைநயப்பித்தற்கும், தலைவிகூற்றாயினவெல்லாம் வலிதாகச் சொல்லி மறுத்தற்கும், தோழி கிழவோன்றுயர்நிலைகிளத்தல் முதலாகக் கையுறையேற்றல் ஈறாகச் சொல்லப்பட்ட ஆறனுள் தோழிகூற்றாயின

வெல்லாம் வலிதாகச்சொல்லிக் குறைகயப்பித்தற்கும், தலைவிகுற்றாயின வெல்லாம் மெலிதாகச் சொல்லிக் குறைகயத்தற்கும், இறைவிகையுறையேற்றமை பாங்கி இறைவற்குணர்த்தல் முதலாகத் தலைவன் விருந்திறை விரும்பல் ஈராகச் சொல்லப்பட்ட பதின்மூன்றனுள் தோழிகுற்றாயின வெல்லாங்கூட்டற்கும், தலைவன்குற்றாயினவெல்லாங் கூடற்கும் கூட்டற்கும் வேட்டற்கும் உரியவெனக் கொள்க. (137)

138. கூட்டல் கூடல் பாங்கிற் கூட்டல்

வேட்டலென் றொருநால் வகைத்தே பகற்குறி.

நிறுத்தமுறையானே பகற்குறிகூறுவனவற்றுள், இஃது அதன்வகை இத்துணைத்தென்கின்றது.

(இ-ள்.) கூட்டல் முதலாக வேட்டல் ஈராக நான்கு வகையினையுடைத்துப் பகற்குறி. (எ-று.) (138)

139. குறியிடங் கூறன் முதலாப் பெறலரும்

விருந்திறை விரும்ப லீரூப் பொருந்தப்

பகர்ந்தபன் னிரண்டும் பகற்குறி விரியே.

இது பகற்குறிவிரி இத்துணைப்பகுதித்தென்கின்றது.

(இ-ள்.) குறியிடங்கூறல் முதலாக விருந்திறை விரும்பல் ஈராக மேற்பாங்கிற்கூட்டத்துள் எடுத்தோதப்பட்ட பன்னிரண்டும் பகற்குறி விரியாம். (எ-று.)

உதாரணம் மேற்காட்டியவெனக் கொள்க.

(139)

140. இரங்கல் வன்புறை யிற்சேறிப் புணர்த்தலென்

றொருங்கு மூவகைத் தோருசார் பகற்குறி.

இஃது ஒருசார் பகற்குறிவகை இத்துணைத்தென்கின்றது.

(இ-ள்.) இரங்கலும் வன்புறையும் இச்சேறிப்புணர்த்தலுமென மூன்றவகையினையுடைத்து ஒரு கூற்றுப் பகற்குறி. (எ-று.) (140)

141. கிழவோன் பிரிந்துழிக் கிழத்தி மாலையம்

பொழுதுகண் டிரங்கலும் பாங்கி புலம்பலுந்

தலைவ னீடத் தலைவி வருந்தலுந்

தலைவியைப் பாங்கி கழறலுந் தலைவி

முன்னிலைப் புறமொழி மொழிதலு மின்னயிர்ப்

பாங்கியொடு பகர்தலும் பாங்கியச் சுறுத்தலு

நிங்கற் கருமை தலைவினைந் திரங்கலுந்

தலைவிக் கவன்வரல் பாங்கி சாற்றலுஞ்

சிறைப்புற மாகச் சேறிப்பறி வுறுத்தலு

முன்னிலைப் புறமொழி மொழிந்தறி வுறுத்தலு
முன்னின் றுணர்த்தலு முன்னின் றுணர்த்தி
யோம்படை சாற்றலு மேம்படு கிழவோன்
றஞ்சம் பெறுது நெஞ்சோடு கிளத்தலு
மென்றவீ ரேழு மெல்லுக்குறி விரியே.

இஃது ஒருசார் பகற்குறிவிரி இத்துணைத்தென்கின்றது.

(இ-ள்.) கிழவோன் பிரிந்துழிக் கிழத்தி மாலையம்பொழுதுகண் டிரங்கல் முதலாகக் கிழவோன்றஞ்சம் பெறுது நெஞ்சொடுகிளத்தல் ஈராகச் சொல்லப்பட்ட பதினான்கும் ஒருசார் பகற்குறிவிரியாம். (எ-று.)

கிழவோன் பிரிந்துழிக் கிழத்தி மாலையம்பொழுது கண்டிரங்கற்குச் செய்யுள்:—

பகலோன் கார்தனன் காப்பவர் சேயர்பற் றற்றவர்க்குப்
புகலோன் புகுநர்க்குப் போக்கரி யோனெவ ரும்புகலத்
தகலோன் பயிநிலைப் பைம்பொழிற் சேக்கைகண் ணோக்கினவா
லகலோங் கிருங்கழி வாய்க்கொழு மீனுண்ட வன்னங்களே.

—[கோவையார். 188]

எனவும், பாங்கி புலப்பற்குச் செய்யுள்:—

பொன்னார் நறுமலர்ப் புன்னையங் கானற் புளிநந்தங்கி
யநீநாண் மணந்து மறந்தவர் போல வருக்கன்சென்ற
பின்னுவதன் முன்ன மேசெக்கர் மலை பிறந்ததினி
யென்னொகு மென்றறி யேன்வளங் கோதை யிளங்கொடிக்கே.

—[ஆம்பி. 165]

எனவும், தலைவனிடத் தலைவி வருந்தற்குச் செய்யுள்:—

மூவ றழீஇய வருண்முத லோன்றில்லைச் செல்வன்முந்நீர்
நாவ றழீஇயவிந் நானிலந் துஞ்சு நயந்தவின்பச்
சேவ றழீஇச்சென்று தான்றுஞ்சும் யான்றுயி லாச்செயிரெங்
காவ றழீஇயவர்க் கோதா தளிய களியன்னமே. —[கோவை. 191]

எனவும், தலைவியைப் பாங்கி கழறற்குச் செய்யுள்:—

சிறந்தார் தெரிந்த செழுந்தமிழ் வாணன்றென் மாறைவெற்பர்
துறந்தா ரெனையென்று சோருவ தேனிந்தத் தொல்லுலகிற
பிறந்தா ரெவர்க்கும் பிரிவெய்துமா வெய்ய பேரமார்க்கட்
புறந்தாழ் கரிய குழற்செய்ய வாயைய பூங்கொடியே.

—[தஞ்சை. 145]

எனவும், தலைவி முன்னிலைப் புறமொழி மொழிதற்குச் செய்யுள்:—

யாவது மறிகிலர் கழறு வோரே
தாயீன் முட்டை போலவுட் கிடந்து
சாயி னல்லது பிறிதெவ னுடைத்தே
யாமைப் பார்ப்பி னன்ன
காமங் காதலர் கையற விடினே.

—[குறந். 152]

எனவும், தலைவி பாங்கியொடு பகர்தற்குச் செய்யுள்:—

புன்புலத் தமன்ற சிறியிலை நெருஞ்சிக்
கட்கின் புதுமலர் முட்பயந் தாஅங்
கினிய செய்தநங் காதல
ரிள்ளு செய்த னேமென் னெஞ்சே.

—[குறந். 202]

எனவும், தலைவியைப் பாங்கியஞ்சி யச்சுறுத்தற்குச் செய்யுள்:—

மனங்கா வலருழை வைத்துமென் கூர்வளை வாய்ப்பசம்பு
ளிநங்காவன் மாற்றிய வேனல்கண் டாலன்னை யெப்படியுங்
கனங்காவல் கொண்ட கழையிருஞ் சாரற் கனங்குழைநின்
புனங்காவன் மாற்று மதன்பினிற் காவலும் பூணும்வந்தே.

—[அம்பி. 171]

எனவும், நீக்கற்கருமை தலைவிநீனைந்திரங்கற்குச் செய்யுள்:—

இமையாத வேழமொ ரெட்டுங் குலகிரி யேழு முற்றுஞ்
சமையாற வந்தரு ளுந்தொண்டை மான்கப்பற் றேகையன்னீ
ரமையாத வன்புதந் தார்பிரிந்தா லரிதாற்றுவதென்
றுமையா ளறிந்தல்ல வோசிவந்தா டன்னொருபக்கமே.

—[கப். 130]

எனவும், தலைவிக்கு அவன்வரல் பாங்கிசாற்றற்குச் செய்யுள்:—

சேணர் கொடிநெடுந் தேர்மணி யோசை செளிப்படுமில்
வாணாக மேல்வரு கின்றனர் போலுவர் வந்துநம்மைக்
காணு தலமரு துன்பமுங் காதலுங் காணவிங்ங
னீணாக நீழன் மறைசுவம் போது நிரைவளையே

[அம்பி. 168]

எனவும், தோழி சிறைப்புறமாகத் தலைமகட்குச் செறிப்பறிவுறுத்தற்குச் செய்யுள்:—

இயலுங் கலவ மயிலுமென் மாணு மினக்கினிய
முயலுந் தவங்கண் முடிவது போலு முதுமறவி
செயலுங் கமலமுஞ் செங்கழு நீருஞ் செழியர்வெற்றிக்
கயலும் பொருங் கணல் லாயின்று நாளை கடிபுனத்தே.

—[அம்பி. 176]

எனவும், தோழி முன்னிலைப்புற மொழி மொழிந்து இற்செறிப்புணர்த்தற்சுச் செய்யுள்:—

பயில்காள பந்திப் புயலன்ன வேர்தியைப் பைங்கிள்ளைகாள்
மயில்காள் சிறிது மறக்கப் பெறீர்தஞ்சை வாணன்வெற்பில்
சூயில்காள மெங்கு மியம்புதண் சோலையிற் கூடியின்ப
மயில்காள வெங்கதிர் வேலன்பர் சால வயர்ப்பினுமே.

—[தஞ்சை. 152]

எனவும், பாங்கி தலைவன் முன்னின்று இற்செறிப்புணர்த்தற்சுச் செய்யுள்:—

மால்வரை வெற்ப வணங்கு குரலேனல்
காவ லியற்கை யொழிந்தோம்யாந்—தூவருவி
பூக்கண் கமூஉம் புறவிறாய்ப் பொன்விளையும்
பாக்க முதுவெம் மிடம்.

—[ஐந். ஐம். 12]

எனவும், பாங்கி தலைவன் முன்னின்று இற்செறிப்புணர்த்தி ஒம்படை சாற்றற்சுச் செய்யுள்:—

காவைப் பொருவுசெங் கைக்கரு மாணிக்கன் கப்பல்வள்ளிக்
கோவைப் பொருசெய்ய வேற்கொற்ற வாரின் குறைநயந்து
மாவைக் குளிர்நிழ லாக்கியவென்னை மறப்பினுமென்
பூவைக் குறல்லுயிரீ யுடம்பேகொண்டு போகின்றதே.

[கப். 133]

எனவும், தலைவன் தஞ்சம் பெறாது நெஞ்சொடுகிளத்தற்சுச் செய்யுள்:—

ஏவல ரேவிழி யாந்தளிர் மேனிய ரேனலினிக்
காவல ரேவனங் காத்தனம் யாங்களி யானைசெம்பொ
வைல ரேபெற நல்குங் கைமேக நறுங்குவளை
மாவல ரேதொடை யான்றஞ்சை வாணன் வரையில்வந்தே.

—[தஞ்சை. 155]

எனவும் வரும்.

இவற்றுட், கிழவோன்பிரிந்துழிக் கிழத்தி மாலையம்பொழுது கண்டிரக்கலும், பாங்கிபுலம்பலும், தலைவனிடத் தலைவிவருந்தலும், முன்னிலைப்புறமொழி மொழிதலும், பாங்கியொடு பகர்தலும், நீக்கற்கருமை தலைவிநினைந்திரக்கலும், கிழவோன்றஞ்சம் பெறாது நெஞ்சொடுகிளத்தலுமாகிய ஏழும் இரக்கற்கும், இவற்றுட் கிழவோன்றஞ்சம் பெறாது நெஞ்சொடுகிளத்தலொழித்து ஏனையஆறும் வரைதல் வேட்கைக்கும், தலைவியைப் பாங்கிகழறலும் தலைவியைப்பாங்கி யஞ்சியச்சுறுத்தலுந்தலைவிக்கு அவன் வரல் பாங்கிசாற்றலுமாகிய மூன்றும் வன்புறைக்கும், சிறைப்புறமாகச்

செறிப்பறிவுறுத்தலும், முன்னிலைப் புறமொழி மொழிந்தறிவுறுத்தலும், முன்னின்றணர்த்தலும் முன்னின்றணர்த்தி யோம்படை சாற்றலுயாகிய எான்கும் இற்செறிப்புணர்த்தற்கும் உரியவெனக் கொள்க. இன்னாண்டும் வரைவுகடாதற்குமாம்.

(141)

142. விலக்கல் சேறல் கலக்க மென்றாங்
கிகப்பின்மு வகைத்தே பகற்குறி யிடையீடு

இது நிறுத்தமுறையானே பகற்குறியிடையீட்டுவகை இத்துணைத் தென்கின்றது.

(இ-ள்.) விலக்கலஞ் சேறலங் கலக்கமுமென மூன்றவகையினை யுடைத்தாம் பகற்குறியிடையீடு. (எ-று.)

(142)

143. இறைவனைப் பாங்கி குறிவரல் விலக்கலு
மிறைவியைக் குறிவரல் விலக்கலு மிறைமக
ளாடிட நோக்கி யழிதலும் பாங்கி
யாடிடம் விடுத்துக்கொண் டகறலும் பின்னா
ணெடுத்தகை குறிவயி னீடுசேன் றிரங்கலும்
வறுங்கள நாடி மறுகலுங் குறுந்தொடி
வாழுமார் நோக்கி மதிமயங் கலுமெனு
மேழும் பகற்குறி யிடையீட்டு விரியே.

இது பகற்குறியிடையீட்டுவிரி இத்துணைத்தென்கின்றது.

(இ-ள்.) இறைவனைப் பாங்கிகுறிவரல் விலக்கல் முதலாகக் குறுத் தொடிவாழுமார்நோக்கிமதிமயங்கல் ஈராகச் சொல்லப்பட்ட ஏழும் பகற்குறியிடையீட்டுவிரியாம். (எ-று.)

இறைவனைப் பாங்கிகுறிவரல்விலக்கற்குச் செய்யுள்:—

வடிவார் வயற்றில்லை யோன்மல யத்துநின் றும்வருதேன்
கடிவார் களிவண்டு நின்றலர் தூற்றப் பெருங்கணியார்
நொடிவார் நமர்க்கினி நோதக யானுமக் கென்னுரைக்கேன்
றடிவார் தினையெமர் காவேம் பெருமவித் தண்புனமே.

—[கோவையார். 139]

எனவும், பாங்கி இறைவியைக்குறிவரல் விலக்கற்குச் செய்யுள்:—

அதுநா மறிந்தில மன்னையிப் போதனி நீர்த்துவரைத்
துதிநா வலர்புக முந்தொண்டை மான்வெற்பிற் றேண்மெலிவும்
புதுநாண் மதிதுதல் வண்ணமும் பார்த்துப் புகையுயிர்த்தா
ளிதுநா மினியன்னமே வண்ட லாடு மிடமல்லவே.

—[சுப். 136]

எனவும், இறைமகள் ஆடிடநோக்கியழிதற்குச் செய்யுள்:—

பரிவுசெய் தாண்டம் பலத்துப் பயில்வோன் பரங்குன்றின் வா
யருவிசெய் தாழ்புனத் தைவனங் கொய்யவு மிவ்வனத்தே
பிரிவுசெய் தாலரி தேகொள்க பேயொடு மென்னும்பெற்றி
யிருவிசெய் தாளி னிருந்தின்று காட்டு மிளங்கினியே.

—[கோவையார். 144]

எனவும், பாங்கி ஆடிடம்விடுத்துக் கொண்டகறற்குச் செய்யுள்:—

கணியார் கருத்தின்று முற்றிற் நியாஞ்சென்றுங் கார்ப்புனமே
மணியார் பொழில்காண் மறத்தீர்கண் டர்மன்னு மம்பலத்தோ
னணியார் கயிலை மயில்கா ளயில்வே லொருவர்வந்தாற்
றுணியா தனதுணிந் தாரென்னு நீர்மைகள் சொல்லுமினே.

—[கோவையார். 145]

எனவும், பின்னொணெடுத்தகை குறிவயினீடுசென்றிரக்கற்குச் செய்யுள்:—

பொதுவினிற் றீர்த்தென்னை யாண்டோன் புலியூ ரரன்பொருப்பே
யிதுவெனி லென்னின் நிருக்கின்ற வாறெம் மிரும்பொழிலே
யெதுதமக் கெய்திய தென்னுற் றனிரறை யீண்டருவி
மதுவினிற் கைப்புவைத் தாலொத்த வாமற்றிவ் வான்புனமே.

—[கோவையார். 146]

எனவும், தலைமகன் வறுங்களநாடிமறுகற்குச் செய்யுள்:—

தொடைவந்த தண்ணர் துழாய்த்தொண்டைவேந்தன் றுவரைவெற்பி
னிடைவந்த கானவ ரேகென்ற போதி லிருங்கயற்கடட்

கடைவந் துகுபுனற் கச்சிள நீர்புக்க கால்களங்ங

னடைவந்த தோமயில்கா ளென்னை வாழ்வித்த நன்னுதற்கே.

—[கப். 141]

எனவும், தலைமகன் தலைமகள் வாழுமூர்நோக்கி மதிமயங்கற்குச் செய்யுள்:—

ஆனந்த மாக்கட லாடுசிற் றம்பல மன்னபொன்னின்

றேனுந்து மாமலைச் சீறா ரிதுசெய்ய லாவதில்லை

வானுந்து மாமதி வேண்டி யமுமழப் போலுமன்னோ

நானுந் தளர்ந்தன னீயுந் தளர்ந்தனை நன்னெஞ்சமே.

—[கோவையார். 147]

எனவும் வரும்.

இவற்றுள் முன்னைய இரண்டும் விலக்கற்கும், பாங்கி ஆடிடம் விடுத்
துக்கொண்டகறலாகிய ஒன்றுஞ் சேறற்கும், ஏனையநான்கும் கலக்கத்திற்
கும் உரியவாம் என்றவாறு.

உரையிற்கோடலாற், பாங்கி ஆடிடம்விடுத்துக்கொண்டகறற்பின்னர் அவனுருவுவெளிப்பட இரக்கலும் வரப்பெறும். அதற்குச் செய்யுள்:—

அழியு மீரும்புன மும்மழி யாமண லாழிதொட்ட
சுழியு மறிந்த விதணமும் பார்த்துத் துணைவிழிநீர்
பொழிய விருந்து புலம்புமென் னாவியும் பாவிமெம்மூர்
வழியு மறிந்திங்க னேவந்த வாவெம் மழைவள்ளலே.

—[அம்பி. 186]

(143)

எனவரும்.

144. வேண்டன் மறுத்த லுடன்படல் கூட்டல்
கூடல்பா ராட்டல் பாங்கிற் கூட்ட
லுயங்க னீங்கலென் றென்பது வகைத்தே
யியம்பிப் போந்த விரவுக் குறியே.

இது நிறுத்தமுறையானே இரவுக்குறிவகை இத்துணைத் தென்
கின்றது.

(இ-ள்.) வேண்டல் முதலாக நீக்கல் ஈராகச் சொல்லப்பட்ட
ஒன்பது வகையினே யுடைத்து மேற்சொல்லிப்போந்த இரவுக்குறி. (எ-று.)

145. இறையோ னிருட்குறி வேண்டலும் பாங்கி
நெறியின தருமை கூறலு மிறையோ
னெறியின தெளிமை கூறலும் பாங்கி
யவனாட் டணியியல் வினாதலங் கிழவோ
னவனாட் டணியியல் வினாதலு மவற்குத்
தன்னாட் டணியியல் பாங்கி சாற்றலு
மிறைவிக் கிறையோன் குறையறி வுறுத்தலு
நேரா திறைவி நெஞ்சோடு கிளத்தலு
நேரிழை பாங்கியோடு நேர்ந்துரைத் தலுமவ
ணேர்ந்தமை பாங்கி நெடுந்தகைக் குரைத்தலுங்
குறியிடை நிறீஇத் தாய்துயி லறிதலு
மிறைவிக் கிறைவன் வரவறி வுறுத்தலு
மவட்கொண்டு சேறலுங் குறியுய்த் தகறலும்
வண்டுறை தாரோன் வந்தேதிர்ப் படுதலும்
பெருமக ளாற்றின தருமைநினைந் திரங்கலும்
புரவலன் நேற்றலும் புணர்தலும் புகழ்தலு
மிறைமக ளிறைவனைக் குறிவிலக் கலுமவ
னிறைவியை யில்வயின் விடுத்தலு மிறைவியை
யெய்திப் பாங்கி கையுறை காட்டலு

மிற்கோண் டேகலும் பீற்சேன் றிறைவனை
வரவு விலக்கலும் பெருமகன் மயங்கலுந்
தோழி தலைமக டுயர்கிளந்து விடுத்தலுந்
திருமகட் புணர்ந்தவன் சேறலு மென்றாங்
கிருபத் தேழு மிரவுக்குறி விரியே.

இஃது இரவுக்குறிவிரி இத்துணைப்பகுதித்தென்கின்றது.

(இ-ள்.) இறையோனிக்குறிவேண்டல் முதலாகத் திருமகட்
புணர்ந்தவன்சேறல் ஈராகச் சொல்லப்பட்ட இருபத்தேழும் இரவுக்குறி
விரியாம். (எ-று.)

இறையோனிக்குறிவேண்டற்குச் செய்யுள்:—

மருந்துநம் மல்லற் பிறவிப் பிணிக்கம் பலத்தமிழ்தா
யிருந்தனர் குன்றினின் றேங்கு மருவிசென் றேர்திகழப்
பொருந்தின மேகம் புதைந்திரு னேங்கும் புனையிறும்பின்
விருந்தினன் யானுங்கள் சீறா ரநனுக்கு வெள்வளையே.

—[கோவையார். 148]

எனவும், பாங்கி நெறியினதருமைகூறற்குச் செய்யுள்:—

விசும்பினுக் கேணி நெறியன்ன சின்னெறி மேன்மழைதாங்
கசும்பினிற் றுன்னி யளைதுழைந் தாலொக்கு மையமெய்யே
• விசும்பினிற் சிந்தைக்கு மேறற் கரிதெழி லம்பலத்துப்
பசும்பனிக் கோடு மிலைந்தான் மலையத்தெம் வாழ்பதியே.

—[கோவையார். 149]

எனவும்வரும். இசம்பு ஏற்றிழிவு. தலைவன் நெறியினதெளிமை
கூறற்குச் செய்யுள்:—

அரவுக்கு மெல்லியல் சாயலுள் ளேயுண் டறவிருண்ட
விரவுக் கினிய திருமுகந் தோன்று மெடுத்தவெண்ணைக்
கரவுக் கடியுண்ட மால்கரு மாணிக்கன் கப்பலன்றா
யுருமுக்கு நீதந்த காமவெந் தீயுண்டெ னுள்ளத்திலே.

—[கப். 145]

எனவும், பாங்கி அவனாட்டணியியல்வினாதற்குச் செய்யுள்:—

வரையென் றொருகா லிருகால் வளைய நிமிர்த்து வட்கார்
நிரையன் றழுவெழ வெய்துநின் றோன்றில்லை யன்னநின் னூர்
விரையென்ன மெலினிழ வென்ன வெறியுறு தாதிவர்போ
துரையென் னவோசிலம் பானலம் பாவி யொளிர்வனவே.

—[கோவையார். 152]

எனவும், தலைமகன் அவனாட்டணியியல்வினாதற்குச் செய்யுள்:—

செம்மல ராயிரந் தூய்க்கரு மாறிருக் கண்ணணியு
மொய்ம்மல ரீர்க்கழ லம்பலத் தோன்மன்னு தென்மலயத்
தெம்மலர் சூழநின் றெச்சாந் தணிந்தென்ன நன்னிழல்வா
யம்மலர் வாட்கணல் லாயெல்லி வாய்தும ராடுவதே.

—[கோவையார். 153]

எனவும், அவற்குத் தன்னாட்டணியியல்பாங்கிசாற்றற்குச் செய்யுள்:—

பனைவளர் கைமாப் படாத்தம் பலத்தரன் பாதம்விண்ணோர்
புனைவளர் சாரற் பொதியின் மலைப்பொலி சந்தணிந்து
சுனைவளர் காவிகள் சூழ்ப்பைந் தோகை துயில்பயிலுஞ்
சுனைவளர் வேங்கைகள் யாங்கணின் றூடுஞ் செழும்பொழிலே.

—[கோவையார். 154]

எனவும், பாங்கி இறைவிக்கிறையோன் குறையறிவுறுத்தற்குச்செய்யுள்:—

மோட்டங் கதிர்முலைப் பங்குடைத் தில்லைமுன் னோன் கழற்கே
கோட்டந் தருநங் குருமுடி வெற்பன் மழைகுழுமி
நாட்டம் புதைத்தன்ன நள்ளிரு னாக நடுங்கச்சிங்கம்
வேட்டந் திரிசரி வாய்வரு வான் சொல்லு மெல்லியலே.

—[கோவையார். 156]

எனவும், தேராதிறைவி நெஞ்சொடு கிளத்தற்குச் செய்யுள்:—

செழுங்கார் முழுவதிர் சிற்றம் பலத்துப் பெருந்திருமால்
கொழுங்கான் மலரிடக் கூத்தயர் வோன்கழ லேத்தலர்போன்
முழங்கா ரரிமுரண் வாரண வேட்டைசெய் மொய்யிருள்வாய்
வழங்கா வதரின் வழங்கென்று மோவின்றெம் வள்ளலையே.

—[கோவையார். 157]

எனவும், நேரிழை பாங்கியொடுநேர்த்துரைத்தற்குச் செய்யுள்:—

ஒங்கு மொருவிட முண்டம் பலத்தும்ப ருய்யவன்று
தாங்கு மொருவன் நடவரை வாய்த்தழங் கும்மருவி
வீங்குஞ் சுனைப்புனல் வீழ்ந்தன் றமுங்கப் பிடித்தெடுத்து
வாங்கு மவர்க்கறி யேன்சிறி யேன்சொல்லும் வாசகமே.

—[கோவையார். 158]

எனவும், நேர்த்தமைபாங்கி நெடுந்தகைக்குரைத்தற்குச் செய்யுள்:—

ஏனற் பசுங்கதி ரென்றாழ்க் கழிய வெழிலியுன்னிக்
கானக் குறவர்கள் கம்பலை செய்யும்வம் பார்சிலம்பா
யானிற்றையாமத்து நின்னருண் மேனிந்க லுற்றுச்சென்றேன்
றேனக்க கொன்றையன் நிலையு றார்செல்லுஞ் செல்லல்களே.

—[கோவையார். 159]

எனவும், பாங்கி தலைமகளைக் குறியிடத்துரிதத்திவந்து தாய்துயிலறிதற்
குச் செய்யுள்:—

கூடா ரரணொரி கூடக் கொடுஞ்சிலை கொண்டவண்டன்
சேடார் மதின்மல்லற் நிலைபன் னாய்சிறு கட்பெருவெண்
கோடார் கரிசூரு மாமணி யூசலைக் கோப்பழித்துத்
தோடார் மதுமலர் நாகத்தை நூக்குருஞ் சூழ்பொழிற்கே.

—[கோவையார். 161]

எனவும், பாங்கி தலைவிக்குத் தலைவன் வரவறிவுறுத்தற்குச் செய்யுள்:—

முன்னு மொருவ ரிரும்பொழின் மூன்றற்கு முற்றுமிற்றாற்
பின்னு மொருவர்கிற் றம்பலத் தார்தரும் பேரருள்போற்
றுன்னுமொ ரின்பமென் றோகைதந் தோகைக்குச் சொல்லுவபோன்
மன்னு மரவத்த வாய்த்துயில் பேரு மயிலினமே.

—[கோவையார். 160]

எனவும், பாங்கி தலைவியைக் குறியிடத்துக்கொண்டசேறற்குச் செய்யுள்;

விண்ணுக்கு மேல்வியன் பாதலக் கீழ்விரி நீருடுத்த
மண்ணுக்கு நாப்ப ணயந்துதென் நிலைநின் றோன்மிடற்றின்
வண்ணக் குவளை மலர்கின் றனசின வாண்மிளிர்நின்
கண்ணுக்கு மேற்கண்டு காண்வண்டுவாழங் கருங்குழலே.

—[கோவையார். 162]

எனவும், பாங்கி தலைவியைக்குறியிடத்துய்த்து நீக்கற்குச் செய்யுள்:—

நந்தி வரமென்னு நாரண னாண்மலர்க் கண்ணிற்கெஃகந்
தந்தி வரன்புவி யூரனை யாய்தடங் கண்கடந்த
விந்தி வரமவை காணின் னிருள்சேர் குழற்கெழில்சேர்
சந்தி வரமுறி யும்வெறி வீயுந் தருகுவனே. —[கோவையார். 163]

எனவும், தலைவன் தலைவியைக்குறியிடத்தெதிர்ப்படுதற்குச் செய்யுள்:—

காமரை வென்றகண் ணோன்றில்லைப் பல்கதி ரோனடைத்த
தாமரை யில்லி னிதழ்க்கத வந்திறந் தோதமியே
பாமரை மேகலை பற்றிச் சிலம்பொதுக் கிப்பையவே
நாமரை யாமத்தென் னோவந்து வைகி நயந்ததுவே.

—[கோவையார். 164]

எனவும், தலைவி ஆற்றினதருமை நினைந்திரக்கற்குச் செய்யுள்:—

பெயல்கான் மறைத்தலின் விசம்புகா ணலரே
நீர்பரந் தொழுகலி னிலங்கா ணலரே
யெல்லை சேறலி னிருள்பெரிது பட்டன்று

பல்லோர் தஞ்சும் பாண்ட கங்குல்
 யாங்குவந் தனையோ வோங்கல் வெற்ப
 வேங்கை கமழுமெஞ் சிறுகுடி
 யாங்கறிந் தனையோ நோகோ யானே.

—[குறந். 355]

எனவும், புரவலன் தேற்றற்குச் செய்யுள்:—

மேகஞ் சிறந்த குழனிழ லோடிய வேனெடுங்கண்
 மாகஞ் சிறந்த மதிதுத லாய்மல்கு மல்குலுக்கு
 மாகஞ் செறிந்த முலைக்குமுன் றோற்ற வடலெயிற்று
 நாகங்க ளென்னை நலிவுசெய் யாதுங்க ணண்பனென்றே.

—[அம்பி. 207]

எனவும், புணர்தற்குச் செய்யுள்:—

தம்மி லிருந்து தமதுபாத் துண்டற்று
 லம்மா வரிவை முயக்கு.

—[குறள், 1107]

எனவும், வரும்.

அரியார் மதர்விழி யாலமன் னீர்சொல் லமிழ்தமன்னீர்
 புரியார் தனையவிழ் பூமலர்க் காவிற் புணர்ந்திங்ஙனே
 தரியாத வன்பு தயங்க முயங்குந் தகைபகலும்
 பிரியாம லிங்கெவர்க்குந்தெரி யாவிஞ்சை பெற்றிலமே.

—[அம்பி. 208]

இதுவும் அது. புகழ்தற்குச் செய்யுள்:—

அழுந்தே னாகத் தியானென் றிருப்பவந் தாண்டுகொண்ட
 செழுந்தேன் றிகழ்பொழிற் றில்லைப் புறவிற் செறுவகத்த
 கொழுந்தேன் மலர்வாய்க் குமுத மிவள்யான் குழுஉச்சுடர்கொண்
 டெழுந்தாங் கதுமலர்த் தும்முயர் வானத் திளமதியே.

—[கோவையார். 166]

எனவும், தலைவி தலைவனைக்குறிவிலக்கற்குச் செய்யுள்:—

மூரற் கதிர்முத்த வார்முலை யாவியின் மூழ்கநனி
 வாரற்க நீதஞ்சை வாணன்வெற் பாவய மாவழங்கும்
 வேரற் கடிய கவலையி னூடு வெயிலவற்குஞ்
 சாரற் கருமைய தாயிருள் கூருமெஞ் சாரலிலே.

—[தஞ்சை. 182]

எனவும், தலைமகன் தலைவியை இவ்வயின் விடுத்தற்குச் செய்யுள்:—

சுரும்புறு நீலங்கொய் யற்றமி நின்று துயில்பயின்மோ
வரும்பெறற் றோழியொ டாயத்து நாப்ப னாமரரொன்னு
-ரிரும்புறு மாமதில் பொன்னிஞ்சி வெள்ளிப் புரிசையன்றோர்
துரும்புறச்செற்றகொற் றத்தெம்பிரான் றில்லை சூழ்பொழிந்கே
—[கோவையார். 167]

எனவும், பாங்கி இறைவியையெய்திக் கையுறைகாட்டற்குச் செய்யுள்:—

செஞ்சேல் பொருகுழை சேர்க்குங் குவளையுந் தேனிரங்கு
மஞ்சேர் குழற்கணி மவ்வலுங் கொய்திவண் வந்தனன்முன்
னஞ்சே லரிவையஞ் சேலடி யேன்விட் டகன்றதற்கு
நெஞ்சேது பட்டது நீயேது பின்னை நினைந்தனையே.
—[அம்பி. 211]

எனவும், பாங்கி தலைவியை இற்கொண்டேகற்குச் செய்யுள்:—

புழற்கா னறுங்குவ னைச்செவிப் போதும் புயலைவென்ற
குழற்கான மவ்வலுங் கொய்தன மாயிற் கொடியவன்னை
யழற்கால் விழித்தாயி னீத்துண ராமுன் னடைகுவம்யாங்
கழற்கான் மதன்கணை போல்விழி யார்தம் கடிமனைக்கே.
—[அம்பி. 212]

எனவும், பாங்கி தலைவனை வரவுவிலக்கற்குச் செய்யுள்:—

நற்பகற் சோம னெரிதரு நாட்டத்தன் றில்லையன்ன
விற்பகைத் தோங்கும் புருவத் திவளின்மெய் யேயெளிதே
வெற்பகச் சோலையின் வேய்வளர் தீச்சென்று விண்ணினின்ற
கற்பகச் சோலை கதுவுங்கள் னுடவிக் கல்லதரே.
—[கோவையார். 168]

எனவும், தலைமகன் மயங்கற்குச் செய்யுள்:—

பைவா யரவரை யம்பலத் தெம்பரன் பைங்கயிலைச்
செவ்வாய்க் கருங்கட் பெரும்பணைத் தோட்சிற் றிடைக்கொடியை
மொய்வார் கமலத்து முற்றிழை யின்றென்முன் னைத்தவத்தா
லிவ்வா றிருக்குமென் றேநிற்ப தென்றுமெ னின்னுயிரே.
[கோவையார். 169]

எனவும், தோழி தலைமகள் துயர்கிளந்துவிடுத்தற்குச் செய்யுள்:—

இடிக்கொத் தொளிது மிலங்கெயிற் றுளி யிபமருப்பை
யொடிக்கத் திரியு முழுவையஞ் சாரவி லொருதனியே
வடிக்கைச் சுடர்வடி வேன்மன்ன நீசெல் வழிக்கிரங்குங்
கொடிக்குப் படர்கொம்பு கூடின் சாரற் குறித்தகொம்பே.

—[ஆம்பி. 217]

எனவும், தலைமகட்புணர்ந்தவன் சேறற்குச் செய்யுள்,—

இருங்குன் றனமதி லெம்பதிக் கேக லெளிதுசெம்மை
தருங்குங் குமமுலைத் தையனல் லாய்தஞ்சை வாணன்வெற்பிற்
கருங்குஞ் சரவினம் வெண்சிங்க வேறஞ்சங் கங்குவினெம்
மருங்குஞ் சுடர்விளக் காமட வர்குழை மாணிக்கமே.

—[தஞ்சை. 189]

எனவும் வரும்.

* உரையிற்கோடலால், தலைமகன் நெறியினதெளிமைகூறற் பின் பாங்கியிரவுக் குறிக்குடன்படலும், நேராதிறைவி நெஞ்சொடு கிளத்தற் பின் பாங்கியிரவுக்குறியேற்பித்தலும், தலைவியைக் குறியிடத் தெதிர்ப்படி தற்பின் சார்தல்பயனாகப் புகழ்தலும் வரப்பெறும். அவற்றிற்குச் செய்யுள் முறையே:—

கூளி நிரைக்ககின் றம்பலத் தாடி குரைகழற்கீழ்த்
தூளி நிரைத்த சுடர்முடி யோயிவ டோணசையா
லாளி நிறைத்தட லானைக டேரு மிரவில்வந்து
மீளி யுரைத்தி வினையே னுரைப்பதென் மெல்லியற்கே.

எனவும், —[கோவையார். 151]

மலவன் குரம்பையை மாற்றியம் மான்முதல் வானர்க்கப்பாற்
செலவன்பர்க் கோக்குஞ் சிவன்றில்லைக் கானலிற் சீர்ப்பெடையோ
டலவன் பயில்வது கண்டனூர் கூர்ந்தயில் வேலூரவோன்
செலவந்தி வாய்க்கண் டனனென்ன தாங்கொன்மன் சேர்துயிலே.

எனவும், —[கோவையார். 155.]

அகிலின் புகைவிம்மி யாய்மலர் வேய்ந்தஞ் சனமெழுதத்
தகிலுந் தனிவடம் பூட்டத் தகாள் சங்கரன்புலியூ
ரிகலு மவரிற் றளருமித் தேம்ப ளிடைஞெயியப்
புகலு மிகவிங்ங னேயிறு மாக்கும் புணர்முலையே.

எனவும் வரும்.

—[கோவையார். 165.]

இவற்றுள், இறையோன் இருட் குறிவேண்டலும், நெறியினதெளிமை கூறலும், அவனாட்டணியியல்வினாவுதலும், பாங்கியிறைவிக்கு இறையோன் குறையறிவுறுத்தலுமாகிய நான்கும் வேண்டற்கும்; பாங்கி நெறியினதருமைகூறலும், இறைமகளிறைவனைக் குறிவிலக்கலும், பாங்கியிறைவனை வரவுவிலக்கலுமாகிய மூன்றும் மறுத்தற்கும்; பாங்கியவனாட்டணியியல்வினாவுதலும், அவர்க்குத்தன்னாட்டணியியல்சாற்றலும், நேரிழைபாங்கியொடு சேர்த்துரைத்தலுமாகிய மூன்றும் உடன்படற்கும். தலைமகனேர்ந்தமை பாங்கி தலைமகற்குணர்த்தலும், குறியிடைநீஇத் தாய் துயிவறிதலும், இறைவிக்கிறைவன்வரவறிவுறுத்தலும், அவட்கொண்டசேறலுமாகிய நான்கும் கூட்டற்கும்; தலைமகனையெதிர்ப்படுதலும், தேற்றலும், புணர்த்தலுமாகிய மூன்றும் கூடற்கும்; புகழ்தலும், கையுறைகாட்டலுமாகிய இரண்டும் பாராட்டற்கும்; தலைமகளிறைவியை இவ்வயின்விடுத்தலும், பாங்கி தலைமகனை இற்கொண்டேகலுமாகிய இரண்டும் பாங்கிற்கூட்டற்கும், நேரா திறைவிசெஞ்சொடுகிளத்தலும், தலைமகளாற்றினதருமைநினைந்திரங்கலும் பெருமகன்மயங்கலும் தோழிதலைமகயர்கிளந்து விடுத்தலுமாகிய நான்கும் மயங்கற்கும்; பாங்கிகுறியுய்த்தலும், திருமகட்புணர்ந்தவன் சேறலுமாகிய இரண்டும் நீக்கற்கும் உரியவாமென்க. இவற்றுள் நேரா திறைவி செஞ்சொடுகிளத்தலும், பெருமகளாற்றினதருமை நினைந்திரங்கலும், இறைமகளிறைவனைக் குறிவிலக்கலுமாகிய மூன்றும் வரைதல்வேட்கைக்கும்; பாங்கி நெறியினதருமைகூறலும், இறைவனைவரவுவிலக்கலும், தலைமகயர்கிளந்துவிடுத்தலுமாகிய மூன்றும் வரைவுகடாதற்கும் உரியவாமாறுணர்க.

(145)

146. அல்லகுறி வருந்தொழிற் கருமை யென்றாங்
கேல்லிக்குறி யிடையீ டிருவகைத் தாகும்.

இது நிறுத்தமுறையானே இரவுக்குறியிடையீட்டுவகை இத்துணைத் தென்கின்றது.

(இ-ள்.) அல்லகுறியும் வருந்தொழிற்கருமையுமென இரண்டு வகையினையுடைத்து இரவுக்குறியிடையீடு. (எ-று.)

‘குறியல்ல’ வென்பது அல்லகுறியென முன்பின்னாகத் தொக்குநின்றது; ‘கடைக்கண்’ போல. அதுதான் தலைமகனால் நிகழ்த்தப்படும் புள்ளெழுப்பல் முதலியன பிறிதொன்றால் நிகழ்த்தப்படாதலாம்.

(146)

147. இறைவிக் கிசூகா யிறைவர வுணர்த்துழித்
தான்குறி மருண்டமை தலைவியவட் குணர்த்தலும்
பாங்கி தலைவன் நீங்கேடுத் தியம்பலும்
புலந்தவன் போதலும் புலந்தபின் வறுங்களந்

தலைவிகண் டிரங்கலுந் தன் றுணைக் குரைத்தலுந்
 தலைமக ளவலம் பாங்கி தணித்தலு
 மிறைவன்மேற் பாங்கி குறிபிழைப் பேற்றலு
 மிறைவிமே லிறைவன் குறிபிழைப் பேற்றலு
 மவள்குறி மருண்டமை யவளவற் கியம்பலு
 மவன்மொழிக் கோடுமைசென் றவளவட் கியம்பலு
 மென்பிழைப் பன்றென் றிறைமக னுணைதலுந்
 தாயு நாயு மூருந்துஞ் சாமையுங்
 காவலர் கடுகலு நிலவுவேளிப் படுதலுங்
 கூகை குழறலுங் கோழிகுரற் காட்டலு
 மாகிய கிளவி யப்பதி னேட்டு
 மிரவுக் குறியிடை யீட்டது விரியே.

இஃது, இரவுக்குறி இடையீட்டுவிரி இத்துணைத்தென்கின்றது.

(இ - ள்.) இறைவிக்கு இருளை இறைவரவுணர்த்துழித் தான் குறிமருண்டமை தலைவி அவட்குணர்த்தல் முதலாகக் கோழிகுரற் காட்டல் ஈராகக் கிடந்த கிளவி பதினெட்டும் இரவுக்குறியிடையீட்டின் விரியாம். (எ-று.)

அனுவாதமுகத்தான் ஈண்டும் இறைவிக்கு இருளை இறைவரவுணர்த்தல் வரப்பெறும்; அதற்குச் செய்யுள்:—

மீன்னங் கலருஞ் சடைமுடி யோன்வியன் றில்லையன் னா
 யென்னங் கலமா லெய்தியதோவெழின் முந்தந்தொத்திப்
 பொன்னங்கலர்புன்னைச் சேக்கையின்வாய்ப்புலம்புற்றுமுற்று
 மன்னம் புலரு மளவுந் துயிலா தழுங்கினவே.

எனவரும்.

—[கோவையார். 172]

தான்குறிமருண்டமை தலைவி பாங்கிக்குணர்த்தற்குச் செய்யுள்:—

அணிகடற் றண்சேர்ப்பன் றேர்ப்பரிமா பூண்ட
 மணியரவ மென்றெழுந்து போந்தேன்—கனிவிரும்பு
 புள்ளரவங் கேட்டுப் பெயர்ந்தே னொளியிழா
 யுள்ளுடை நெஞ்சினேன் யான்.

—[ஐந். ஐம். 50]

எனவும், பாங்கி தலைவன் நீக்கெடுத்த தியம்பற்குச் செய்யுள்:—

கொடுமுண் மடற்றழைக் கூம்பவிழந்த வொண்பூ
 விடையு ளிழுதொப்பத் தோன்றிப்—புடையெல்லார்
 தெய்வங் கமழந் தெளிகடற் றண்சேர்ப்பன்
 செய்தான் றெளியாக் குறி.

[ஐந். ஐம். 49]

எனவும், தலைவன்புலந்துபோதற்குச் செய்யுள்:—

நம்போ லெனியவ ரில்லைநெஞ் சேயிந்த நானிலத்தில்
வம்போட வென்ற வனமுலை மாதர்க்கு மாளிகையின்
றம்போ ருகமென் றறிந்தும்வம் பேயென்னை நீயலைத்து
வெம்போ தகந்திரி கங்குலென் னோவிங்கு மெவியதே.

—[அம்பி. 223]

எனவும், புலந்தபின் வறங்களந்தலைவிகண்டிரங்கற்குச் செய்யுள்:—

நாம்வந்த வேற்கை நரபால னாவலர் போய்வழுத்துந்
தோம்வந் தடர்வழித் தொண்டையர் கோன்கப்பல்குழ்துறையிற்
றேம்வந் தலர் புன்னைகாள் கைதைகாணெய்தற் சேர்ப்பர்க்குந்
றும்வந் தனர்கொலியான் வந்துபோனபின் சாற்றுமீனே.

[கப்: 171]

எனவும், தலைவிபாங்கியொடுரைத்தற்குச் செய்யுள்:—

* வரலிங் கரிய மயங்கிருள் யாமத்து வந்தனர்வேய்
நாலுஞ் சிலம்பர் நவமணி யாழி நறவுண்வண்டு
முரலுந் தளையவிழ் மொய்ம்மலர்க் காந்தளஞ் செம்முக்கைக்கை
விரலென்றுகொல்செறித் தார்நெறித் தாழ்குமுன் மெல்லியலே.

[அம்பி. 225]

எனவரும்.

* நெய்தற் படப்பை நிறைகழித் தண்சேர்ப்பன்
கைதைசூழ் கானலிற் கண்டநாட் போலானாற்
செய்தகுறியும் பொய்யா யினவாற் சேயிழை
யையகொ லான்றார் தொடர்பு.

[திணைமொழி. 50. 41.]

இதுவும் அது. தலைமகளவலம் பாங்கிதணித்தற்குச் செய்யுள்:—

பொய்யா தவர்தங் குறியிழை யாரவர் பூண்டவன்பு
மெய்யாத றேறியழுங்கன்மின் னேபுய வெற்பிரண்டான்
மையாழி வைய நிலையிட்ட வாணன்றென் மாறையெற்பின்
உய்யான மென்கழு நீர்நறு மாலை யுடைத்தல்லவே.

[தஞ்சை 196]

எனவும், இறைவன்மேற் பாங்கி குறிப்பிழைப்பேற்றற்குச் செய்யுள்:—

காமங் கடவ வுள்ள முனைய
யாம்வந்து காணும் புருவ மாயி
னோங்கித் தோன்று முயர்வரைக்
கியாங்கெனப் படும தூரே தெய்யோ.

[ஐங். 237]

எனவும்வரும். இஃதைக்குறுதூறு. இறைவிமேலிறைவன் குறி
பிழைப்பேற்றற்குச் செய்யுள்:—

மழைவர வறியா மஞ்ஞை யாலு
மடுக்க னல்லூ ரசைநடைக் கொடிச்சி
தானெம் மறந்தன ளாயினு
மியாந்தன் னுள்ளுபு மறந்தறி யேமே.

[ஐங். 298]

எனவும் வரும். இஃதைக்குறு தூறு. அவள் குறிமருண்டமை யவளவற்
கியம்பற்குச் செய்யுள்:—

கடுங்கா லெறியக் கயத்துகு மாவிள் கனியையெல்லா
மொடுங்கா வரவல்கு லுன்குறி யாக வுளமகிழ்ந்து
நடுங்கா ரிருள்வந்து நாண்மலர்ச் சோலையி னண்ணியபின்
எடுங்காய் களிற்றண்ண லேயெண்ணு மாறொ ரளவில்லையே.

[அம்பி. 229]

எனவும், அவன்மொழிக்கொடுமைசென்று அவளவட்கியம்பற்குச் செய்யுள்;

வருமந்த வெல்லையின் வல்லையின் றேவந்து வைகிருண்மாந்
துருமந் தருங்கனி யெல்லாந் தொலைத்துத் துணைபிரியா
வருமந்த வன்னங்கள் சேக்கைகொள் ளாம லழுங்குவித்துத்
தெருமந்து நின்றவிட் டேனென்ப ராலன்பர் சேயிழையே.

[அம்பி. 230]

எனவும், என்பிழைப்பன்றென்றிறைமகனோதற்குச் செய்யுள்:—

கொன்னூர் துஞ்சினும் யாந்துஞ் சிலமே
யெம்மி லயல தேழி லும்பர்
மயிலடி யிலைய மாக்குர னொச்சி
யணிமிகு மென்கொம் பூழ்த்த
மணிமருள் பூவின் பாடுநனி கேட்டே.

[குறு. 138]

எனவும் வரும்.

*“உரைபெறவகுத்த” என்றமிகையானே தலைவி விருந்தென வந்த
பெருந்தகை நிலைமை கூறலும் வரப்பெறும். அதற்குச் செய்யுள்:—

கனையிருள் வந்து குறிபிழைத் தார்சிறு காலையினம்
மனையிடை வந்து விருந்தின னென்ன விருந்தென்றன்னை
புனையிழை நீசென்று போற்றுகென் றுளன்னை போற்றுதற்குள்
நீனைவறி யாதுசென்றே னகன்றாவர் நீயிர்த்தே.

—[அம்பி. 234]

எனவரும்.

நாய்துஞ்சாமைக்குச் செய்யுள்:—

மண்ணிய சென்ற வொண்ணுத லரிவை
புனறரு பசங்காய் தின்றதன் றப்பற்
கொன்பதிற் ரொன்பது களிற்றோ டவணிறை
பொன்செய் பாவை கொடுப்பவுங் கொள்ளாள்
பெண்கொலை புரிந்த நன்னன் போல
வரையா நிரயத்துச் செலியரோ வன்னை
நகைமுக விருந்தினன் வந்தெனப்
பகைமுக வூரிற் றஞ்சலோ விசுளே

—[குறந். 292]

எனவும், நாய்துஞ்சாமைக்குச் செய்யுள்:—

தண்ணென் புனல்வையை சூழ்தஞ்சை வாணன் றரியலர்போற்
பெண்ணென் பிறவியும் பேறுடைத் தன்றிப் பெரும்பதிகங்
கண்ணென் பவர்வரக் கங்குவின் ஞாளிக் கணங்குரைத்துத்
துண்ணென் கடுங்குரல் வாயன்னை துஞ்சிலுந் துஞ்சிலவே.

—[தஞ்சை. 203]

எனவும், ஊர் துஞ்சாமைக்குச் செய்யுள்:—

ஓங்கண்ணல் வெம்பக டீந்திவந் தோரை யுடன்றுதும்பைத்
தேங்கண்ணி சூடிச் செருவென்ற வாணன் றென் மாறையின்னே
தாங்கண் ணனையர் தமைப்பிரிந் தோநந் தனிமைகண்டோ
நாங்கண் ணுறங்கினு மோவுறங் கார்கண் ணகாவரே. [தஞ்சை. 204]

எனவும், காவலர்கடுதற்குச் செய்யுள்:—

புயற்கண் ணியதலைப் பூகமென் பாளைப் புதுமதநீர்
வயற்கண் ணிறைதஞ்சை வாணன் றென் மாறையில் வஞ்சியன் னாள்
கயற்கண் ணிணையஞ்சி நீர்மல்கக் காவலர் கைப்பறையின்
செயற்கண் ணிணையல்லவோபடு கின்றன திண்கடிப்பே. [தஞ். 205]

எனவும், நிலவுவெளிப்படுதற்குச் செய்யுள்:—

கருங்கால் வேங்கை வீயுறு துறுக
விரும்புலிக் குருளையிற் றோன்றுங் காட்டிடை
யெல்லி வருநர் களவிற்கு
நல்லை யல்லை நெடுவெண் ணிலவே.

—[குறந். 47]

எனவும், கூகைகுழறற்குச் செய்யுள். —

நம்பே றுடைமை யிருக்கின்ற வாகடன் ஞாலத்துள்ளோர்
தம்பே றெனவந்த சந்திரவாணன் றரியலர்போல்
வம்பேறு கொங்கை மயிலிய னுமஞ்ச மன்றமராங்
கொம்பேறி நள்ளிருள் வாய்க்குழ றுநின்ற கூகைகளே.

—[தஞ்சை. 207]

எனவும், கோழிகுரல்காட்டற்குச் செய்யுள்:—

மன்பதை தாமுய்ய வந்தருள் வாணன்றென் மாறைவெற்பா
கொன்பதி வேல்வலங் கொண்டுவந் தாற்றங்கள் கோனடைந்தா
னென்பது தேறி யிடையிரு னூரை யெழுப்பும்வெம்முட்
பொன்பதி தாள்வளை வாய்ச்செய்ய சூட்டுவன் புள்ளினமே.

—[தஞ்சை. 208]

எனவும் வரும். இவற்றுள் இறைவிக்கிருளையிறைவரவுணர்த்துழித் தான்
குறிமருண்டமை றலைவியவட்குணர்த்தல் முதலாக என்பிழைப்பன்றென்
றிறைவினோதல் ஈராகக் கிடந்த பதினொன்றும் அல்லகுறிக்கும்; தாய்
துஞ்சாமை முதலாகக் கோழிகுரல்காட்டல் ஈராகக் கிடந்த ஏழும் வரும்
தொழிற்கருமைக்கும் உரியவெனக்கொள்க. (147)

148. அச்ச முவர்த்த லாற்றா மையேன

மேச்சிய வரைதல் வேட்கைமு வகைத்தே.

இது ற்றுத்தமுறையானே வரைதல்வேட்கை வகை இத்துணைத்
தென்கின்றது.

(இ-ள்.) அச்சமும் உவர்த்தலும் ஆற்றாமையுமென மூன்றுவகை
யினையுடைத்தாம் வியக்கத்தக்க வரைதல்வேட்கை. (எ-று.) (148)

149. பருவரல் வினவிய பாங்கிக் கிறைவி

யருமறை சேவிலி யறிந்தமை கூறலுந்

தலைமகன் வருந்தொழிற் கருமை சாற்றலுந்

தலைமக னூர்க்குச் சேலவொருப் பதேலும்

பாங்கி யிறைவனைப் பழித்தலும் பூங்கொடி

யிறையோன் றன்னேநேர்ந் தியற்பட மொழிதலுங்

கனவுநலி புரைத்தலுங் கவினழி புரைத்தலுந்

தன்றுயர் தலைவற் குரைத்தல் வேண்டலுந்

துன்புறு பாங்கி சோல்லெனச் சோல்லலு

மலர்பார்த் துற்ற வச்சக் கிளவியு

மாறுபார்த் துற்ற வச்சக் கிளவியுங்

காம மிக்க கழிபடர் கிளவியுந்

தன்னுட் கையா ரெய்திடு கிளவியு

நெறிவிலக்கு வித்தலுங் குறிவிலக்கு வித்தலும்

வேறிவிலக்கு வித்தலும் பிறவிலக்கு வித்தலும்

குரவரை வரைவேதிர் கொள்ளுவித் தலுமென

வுரைபெற வகுத்த வொன்பதிற் றிரட்டியும்

வரைதல் வேட்கை விரியெனப் படுமே.

இது வரைதல்வேட்கைவிரி இத்துணைத்தென்கின்றது.

(இ-ள்.) பருவரல்வினவிய பாங்கிக்கு இறைவி அருமறைசெவிலி யறித்தமைகூறல் முதலாகக் குரவரை வரைவெதிர் கொள்ளுவித்தல் ஈறாகச் சொற்பெற வருத்த பதினெட்டுக்கிளவியும் வரைதல் வேட்கைவிரியாம். (எ-று)

அனுவாதமுகத்தாற் பாங்கி தலேவியைப் பருவரல்வினுவதலும் வரப் பெறும். அதற்குச்செய்யுள்:—

மீனறி யாத விரிகடல் போலும் விழிபசந்து
துநெறி யார்குழற் போதுந் துறந்தனை துங்கமலி
வானறி யாத மதிமுகத் தாயிற்றை வைகனின்ற
யானறி யாத வருத்தமென் னோவுனக் கெய்தியதே.—

எனவரும்.

[அம்பி. 237]

பருவரல்வினவியபாங்கிக்கிறைவி அருமறைசெவிலி யறித்தமை கூறற்குச் செய்யுள்:—

துறைவன் றுறந்தெனத் துறையிருந் தழுதவென்
மம்மர் வாண்முக நோக்கி யன்னைநின்
னவல முரையென் றனளே கடலென்
பஞ்சாய்ப் பாவை கொண்டு
வண்டலஞ் சிறுமனை சிதைத்ததென் றேனை.

—[பொருள். பக். 456]

எனவும், தலைமகன்வருந் தொழிற்கருமைசாற்றற்குச் செய்யுள்:—

இரும்பிழி மகஅரில் வழங்கன் மூதூர்
விழவின் றுயினுந் தஞ்சா தாகு
மல்ல லாவண மறுகுடன் மடியின்
வல்லுரைக் கடுஞ்சொ லன்னை தஞ்சாள்
பிணிகோ ளருஞ்சிறை யன்னை தஞ்சிற்
றுஞ்சாக் கண்ணர் காவலர் கடுகுவ
ரிலங்குவே லினையர் தஞ்சின் வையெயிற்று
வலஞ்சரித் தோகை ஞாளி மருளு
மாவவாய் ஞமலி குரையாது மடியிற்
பகலுரு வுறழ் நிலவுக்கான்று விசும்பி
னகல்வாய் மண்டில நின்றவிநி யும்மே
திங்கள் கல்சேர்பு கணையிருள் மடியி
னில்லெலி வல்சி வல்வாய்க் கூகை
கழுதுவழங் கியாமத் தழிதகக் குழறும்
வளைக்கட் சேவல் வாளாது மடியின்

மனைச்செறி கோழி மாண்குர லியம்பு
 மெல்லா மடிந்த காலை யொருநா
 ணில்லா நெஞ்சத் தவர்வா ரலரே, அதனால்
 * அரிபெய் புட்டி லார்ப்பப் பரிசிறந்
 தாதி போகிய பாய்பரி நன்மா
 நொச்சி வேலித் தித்த னுறந்தைக்
 கன்முதிர் புறங்காட் டன்ன
 பன்முட் டின்றூற் றேழ்நங் களவே. —[அகம். 122]

எனவும், தலைமகனுர்க்குச்செலவொருப்பதெற்குச் செய்யுள்:—

அருங்கடி யன்னை காவ னீவிப்
 பெருங்கடை யிறந்து மன்றம் போகிப்
 பகலே பலருங் காண வாய்விட்
 டகல்வயிற் படப்பை யவனுர் னினவிச்
 சென்மோ வாழி தோழி பன்னாட்
 கருவி வானம் பெய்யா தாயினு
 மருவி யார்க்கு மயந்திகழ் சிலம்பின்
 வான்றோய் மாமலைக் கீழுவனைச்
 சான்றோ யல்லை யென்றனம் வரற்கே. —[நற். 365]

எனவும், பாங்கியிறைவனைப்பழித்தற்குச் செய்யுள்:—

சுறவார்நறுங்குழைத் தூநகையாய்நந் துணைவருட
 னிறவார்குருகினந் தங்குபைங் கானலி லின்னளிகுழ்
 நறவார்மலர்ப்புன்னை நன்னிழல் வாய்முன் னயந்தசெல்வி
 மறவா நமைமறந் தாரவர் போலில்லை வன்னெஞ்சரே.

—[அம்பி. 243]

எனவும், தலைமகளியற்படமொழிதற்குச் செய்யுள்:—

யாமைதன் பார்ப்பை யிகந்துயிர் காக்கு மிருந்துறைவன்
 றீமைநம் பாற்செயல் சிந்திக்கு மோசெவ்வி போ யொழிந்த
 மாமையும் பார்த்தவன் வாய்மையும் பார்த்து வருந்தன் மன்றற்
 பூமணம் பார்த்தளி புல்லுமல் லார்குழற் பூங்கொடியே.

—[அம்பி. 244]

எனவும், கனவுநலிபுரைத்தற்குச் செய்யுள்:—

கேட்டிசின் வாழி தோழி யல்கற்
 பொய்வ லாளன் றெய்யுற மரீஇ
 வாய்த்தகைப் பொய்க்கனா மருட்ட வேற்றெழுந்

தமளி தைவந் தனனே குவனே
வண்டுபடு மலரிற் சாஅய்த்
தமியேன் மன்ற வளியேன் யானே.

—[குற. 30]

எனவும், கவினழிபுரைத்தற்குச் செய்யுள்:—

மின்னே யவர்தந்த வேட்கையை மீட்கும் விரகறிய
முன்னே தவங்கண் முயன்றில மேமுன்செய் தீவினையா
லென்னே யருங்கவி னெல்லா மெனக்கு மவர்க்கு மின்றிக்
கொன்னே பசலை திருந்தவிவ் வாறு குறைக்கின்றதே.

—[அம்பி. 246]

எனவும், தன்றுயர்தலைவற்குரைத்தல்வேண்டற்குச் செய்யுள்:—

இன்ன ளாயின ணன்னுத லென்றவர்த்
துன்னச் சென்று செப்புநர்ப் பெறினே
நன்றுமன் வாழி தோழிநம் படப்பை
நீர்வார் பைம்புதற் கலித்த
மாரிப் பிரத் தலர்சில கொண்டே.

—[குற. 98]

எனவும், பாங்கி நின்குறைநீயே சென்றுறையென்றற்குச் செய்யுள்:—

தேமாம் பொழிற்றில்லைச் சிற்றம் பலத்துவிண் ணோர்வணங்க
நாமா தரிக்க நடம்பயில் வோனைநண் னாதவரின்
வாமாண் கலைசெல்ல நின்றார் கிடந்தநம் மல்லல்கண்டாற்
றாமா வறிகில ராயினென் னஞ்சொல்லுந் தன்மைகளே.

—[கோவையார். 263]

எனவும், தலைமகள் அலர்பார்த்துற்ற வச்சக்கிளவிக்குச் செய்யுள்:—

அலரா யிரந்தந்து வந்தித்து மாலா யிரங்கரத்தால்
அலரார் கழல்வழி பாடுசெய் தாற்கள வில்லொளிகள்
அலரா விருக்கும் படைகொடுத் தோன்றில்லை யானருள்போன்
றலராய் விளைகின்ற தம்பல்கை மிக்கைய மெய்யருளே.

—[கோவையார். 180]

எனவும், தலைமகளாறுபார்த்துற்ற வச்சக்கிளவிக்குச் செய்யுள்:—

தாருறு கொன்றையன் தில்லைச் சடைமுடி யோன்கயிலை
நீருறு கான்பா றளவில நீந்திவந் தானினது
போருறு வேல்வயப் பொங்குரு மஞ்சக மஞ்சிவருஞ்
சுருறு சோலையின் வாய்வரற் பாற்றன்று தூங்கிருளே.

—[கோவையார். 176]

எனவும், காமமிக்க கழிபடர்களிவிக்குச் செய்யுள்:—

மாதுற்ற மேனி வரையுற்ற வில்வி தில்லைந் நகர்கூழ்
போதுற்ற பூம்பொழில் காள்கழி காளெழிற் புள்ளினங்கா
ளேதுற்ற ழிதியென் னீர்மன்னு மீர்ந்துறை வர்க்கிவளோ
தீதுற்ற தென்னுக்கென் னீரிது வேநன்மை செப்புமினே.

—[கோவையார். 174]

எனவும், தலை தன்னுட்கையாறெய்திடு கிளவிக்குச் செய்யுள்:—

விண்டலை யாவர்க்கும் வேந்தர்வண் டில்லைமெல் லங்கழிகூழ்
கண்டலை யேகரி யாக்கன்னிப் புன்னைக் கலந்தகள்வர்
கண்டலை யேவரக் கங்குலெல் லாமங்குல் வாய்விளக்கு
மண்டல மேபணி யாய்தமி யேற்கொரு வாசகமே.

—[கோவையார். 177]

எனவும், தலைமகனெறிவிலக்குவித்தற்குச் செய்யுள்:—

ஒருநாள் வரினு முறுபழி தூற்று முயர்சிலம்பில்
வருநாள் பலவுண்டு மாமலை நாடர் வரநினையும்
பெருநா ளொழிய வினிவரி லேதம் பிறக்குமென்று
குருநாண் மலர்க்குழ லாய்மொழி நீசென்று கொற்றவர்க்கே.

—[ஆம்பி. 252]

எனவும், குறிவிலக்குவித்தற்குச் செய்யுள்:—

வளைவாய்ச் சிறுகிளி விளைதினை கடிஇயர்
செல்கென் றோளே யன்னை சேனெனச்
சொல்லி னெவனோ தோழி கொல்லை
நெடுங்கை வன்மான் கடும்பகை யுழந்த
குறுங்கை யிரும்புலிக் கொலைவல் லேற்றைப்
பைங்கட் செந்நாய் படுபதம் பார்க்கும்
ஆரிரு ணடுநாள் வருதி

சார னுட வாரலோ வெனினே.

—[குறு. 141]

எனவும், வெறி விலக்குவித்தற்குச் செய்யுள்:—

மின்னு திடித்தென வன்னைகொண் டாள்வெறி விர்தைமங்கை
மன்னுண்மை மன்னிய வாணன் றென் மாறைவரையில் வண்டியா
மென்னு வசண மிறைகொள்ளு நாட னெனக்கருளான்
முன்னுளருளியநோய் தணிப்பானின்று மொய்குழலே.

—[தஞ்சை 225]

எனவும், பிற விலக்குவித்தற்குச் செய்யுள்:—

வருவன செல்வன தூதுக ளேதில வான்புலியூ
ரொருவன தன்பரி னின்பக் கலவிக ளுள்ளுருகத்
தருவன செய்தென தாவிக்கொண்டேகியென் னெஞ்சிற்றம்மை
யிருவின காதல ரேதுசெய் வானின் றிருக்கின்றதே.

—[கோவையார். 281]

எனவும், குரவரை வரைவெதிர் கொள்ளுவித்தற்குச் செய்யுள்:—

போற்றுந் தினைவினையும்புனற் சாரற் புகர்முகத்துச்
சீற்றஞ் சிறந்த களிற்றுரு வாய்நம்மைத் தேடிவந்த
கூற்றங் கடிந்தநங் கோமான் வரைவெதிர் கொள்ளும்வண்ணஞ்
சாற்றுந் திறமென்கொ லேதைய லாய்நந் தமர்களுக்கே.

—[அம்பி. 258]

எனவும் வரும். இவற்றுட் பருவரல்வினவியபாங்கிக்கிறைவி அருமறை
செவிலி யறிந்தமைகூறலும், அலர்பார்த்துற்றவச்சக்கிளவியும், ஆறுபார்த்
துற்றவச்சக்கிளவியும், நெறிவிலக்குவித்தலும், குறிவிலக்குவித்தலும்,
வெறிவிலக்குவித்தலும், பிறவிலக்குவித்தலும், குரவரைவரைவெதிர்
கொள்ளுவித்தலுமாகிய எட்டும் அச்சத்திற்குந், தலைமகனூர்க்குச் செல
வொருப்படுதலும், பாங்கியிறைவனைப்பழித்தலும், பூங்கொடியிறையோன்
நன்னை நொந்தியற்படமொழிதலும், கவினழிபுரைத்தலும், பாங்கி நின்
குறைகீயே சென்றுரை யென்றலுமாகிய ஐந்தும் உவர்த்தற்குந், தலைவன்
வருந்தொழிற்கருமைசாற்றலும், கனவுநலிபுரைத்தலும், தன்றுயர் தலைவற்
குரைத்தல் வேண்டலும், காமமிக்க கழிபடர்கிளவியும், தன்னுட்கையா
றெய்திடுகிளவியுமாகிய ஐந்தும் ஆற்றாமையும் உரியவாம். (149)

150. பொய்த்தன் மறுத்தல் கழறன் மெய்த்தலென்
றேருநால் வகைத்தே வரைவு கடாதல்.

இது நிறுத்தமுறையானே வரைவுகடாதல் கூறுவனவற்றுள் இஃது
அதன்வகை இத்துணைத்தென்கின்றது.

(இ-ள்.) பொய்த்தல் முதலாக மெய்த்தல் ஈறாக நான்குவகையினை
புடைத்து வரைவுகடாதல். (எ-று.) (150)

151. வினவிய செவிலிக்கு மறைத்தமை விளம்பலு
மலரறி வுறுத்தலும் தாயறி வுறுத்தலும்
வேறியச் சுறுத்தலும் பிறர்வரை வுணர்த்தலும்
வரைவெதிர் வுணர்த்தலும் வரையுநா ளுணர்த்தலு
மறிவறி வுறுத்தலும் குறிபெயர்த் திதேலும்

பகல்வரு வாளை யிரவுவரு கேன்றலு
 மிரவுவரு வாளைப் பகல்வரு கேன்றலும்
 பகலினு மிரவினும் பயின்றவரு கேன்றலும்
 பகலினு மிரவினு மகலிவ ணைன்றலு
 முரவோ னுடே மூருங் குலனு
 மரபும் புகழும் வாய்மையுங் கூறலு
 மாறுபார்த் துற்ற வச்சங் கூறலு
 மாற்றாத் தன்மை யாற்றக் கூறலுங்
 காவன்மிக வுரைத்தலுங் காமமிக வுரைத்தலுங்
 கனவுநலி புரைத்தலுங் கவினழி புரைத்தலு
 மேனமுறை நாடி யியம்பிய விருபதும்
 வரைவு கடாதல் விரியேனப் படுமே.

இது வரைவுகடாதலின்விரி இத்துணைத் தென்கின்றது.

(இ-ள்.) வினவியசெவிலிக்கு மறைத்தமை விளம்பல் முதலாகக் கவினழிபுரைத்தல் ஈராகச் சொல்லப்பட்ட இருபதும் வரைவுகடாதல் விரியெனப்படுமீ. (எ-று.)

வினவிய செவிலிக்கு மறைத்தமை விளம்பற்குச் செய்யுள்:—

சுனையார் பொழிற்று வரைத்தொண்டை மான்கப்பல் சூழ்துறைவா
 யினையாள் வருந்துவ தென்னையென் றுளன்னை யாமிருந்து
 வினையா டுகின்றிலை வெண்டலைத் தெண்டிரை வேலையெற்றும்
 வனையா லழித்ததென் றுளென்செய் வாள்பின்னை வாணுதலே.

—[கப்பல். 196]

எனவும், அவரறிவுறுத்தற்குச் செய்யுள்:—

சுற்றுஞ் சடைக்கற்றைச் சிற்றம் பலவற் றொழாதுதொல்சீர்
 கற்று மறியல ரிற்சிலம் பாவிடை வைவதுகண்
 டெற்றுந் திரையின் னமிர்தை யினித்தம ரிற்செறிப்பார்
 மற்றுஞ் சிலபல சீறார் பகர்பெரு வார்த்தைகளே.

—[கோவையார். 134]

எனவும், தாயறிவுறுத்தற்குச் செய்யுள்:—

பனித்துண்டஞ் சூடும் படர்சடை யம்பல வன்னுலகந்
 தனித்துண் டவன்றொழுந் தாளோன் கயிலைப் பயில்சிலம்பா
 கனித்தொண்டை வாய்ச்சி கதிர்முலைப் பாரிப்புக் கண்டழிவுந்
 நிணிக்கண் டிலம்பற்றுச் சிற்றிடைக் கென்றஞ்சுமெம்மனையே

—[கோவையார். 132]

எனவும், வெறியச்சுறுத்தற்குச் செய்யுள் :—

மையுற்ற நீலக்கண் மா மங்கை கோன்றஞ்சை வாணன்வெற்பி
 நெய்யுற்ற வேலன்ப நீதணி யாமையி நெஞ்சினுள்ளே
 யையுற்ற நயர்வுற்றெம் மன்னையு மாயுமென் னாணங்கின்
 மெய்யுற்ற நோய்தணிப் பான்வெறி யாடல் விரும்பினரே.

—[தஞ்சை. 231]

எனவும், பிறர்வரைவுணர்த்தற்குச் செய்யுள் :—

மணியக் கணியு மானஞ்ச மஞ்சி மறுகிவிண்ணோர்
 பணியக் கருணை தரும்பரன் றில்லையன் னாடிறத்துத்
 துணியக் கருதுவ தின்றே துணிதுறை வாரிறைபொன்
 ளணியக் கருதுகின் றூர்பலர் மேன்மே லயலவரே.

—[கோவையார். 195]

எனவும், வரைவெதிருணர்த்தற்குச் செய்யுள் :—

வழியு மதுவன்னை யென்னின் மகிழும்வந் தெந்தையுநின்
 மொழியின் வழிநிற்குஞ் சுற்றமுன் னேவய மம்பலத்துக்
 குழியும்ப ரேத்துமெங் கூத்தன்குற் றுலமுற் றும்மறியக்
 கெழியும்ம வேபனைத் தோள்பல வென்றே கிளக்கின்றதே.

—[கோவையார். 135]

எனவும் வரும்.

கெழீஇய கெழியென விகாரமாய் நின்றது. உம்ம உம்மனவென
 உளப்பாட்டுப் பன்மையாய் நின்றது.

வரையுளாணர்த்தற்குச் செய்யுள் :—

மையார் கதவி வனத்து வருக்கைப் பழம்விழுதே
 நெய்யாத யின்றிள மந்திகள் சோரு மிருஞ்சிலம்பா
 மெய்யா வரியதெ னம்பலத் தான்மதி யூர்கொள்வெற்பின்
 மொய்யார் வளரிள வேங்கைபொன் மாலையின் முன்னினவே.

—[கோவையார். 262]

எனவும், தலைமகளறிவு தலைமகற்கறிவுறுத்தற்குச் செய்யுள் :—

தன்னையுந் தோளையுந் தோளினில் லாவரிச் சங்கையுங்கண்
 டின்னையிங் கோது முறுபழி நாணி யுளங்கிடந்த
 வன்னையுஞ் சேரியு மாயத்துள் ளாரு மயலுமன்றி
 யென்னையுங் கூடவெற்பாமறைத் தாளென் னிளங்கொடியே.

—[அம்பி. 266]

எனவும் வரும். குறிபெயர்த்திதெற்குச் செய்யுள் :—

வாமா னுகளு மணிவரைச் சாரலில் யாம்வளர்த்த
பூமா தவியிது பூஞ்சிலம் பாபுல்ல நீநீனையிற்
றேமாலை மென்குழ லார்செறியாவருஞ் சேனொறிக்க
னீமாறி வேறொரு நீழலுண்டாக நீனைந்தருளே.

—[ஆம்பி. 267]

என வரும். இஃதிருவகைக்குறிக்கும் ஏற்குமாறு உணர்க. பகல்வரு
வானை இரவுவருகென்றற்குச் செய்யுள் :—

களிறுற்ற செல்லல் களைவயிற் பெண்மரங் கைஞ்ஞெரித்துப்
பிளிறுற்ற வானப் பெருவரை நாட பெடைநடையோ
டொளிறுற்ற மேனியன் சிற்றம்பலநெஞ் சுறாதவர்போல்
வெளிறுற்ற வான்பழி யாம்பக னீசெய்யு மெய்யருளே.

—[கோவையார் 254]

எனவும், இரவுவருவானைப் பகல்வருகென்றற்குச் செய்யுள் :—

கடந்தொறும் வாரண வல்சியி னாடிப்பல் சீயங்கங்கு
லிடந்தொறும் பார்க்கு மியவொரு நீயெழில் வேலின்வந்தாற்
படந்தொறுந் தீயர வன்னம்பலம்பணி யாரினெம்மைத்
தொடர்ந்தொறுந் துன்மென்ப தேயன்ப நின்னரு டோன்றுவதே.

[கோவையார். 253]

எனவும், பகலினுமிரவினும் பயின்றவருகென்றற்குச் செய்யுள் :—

கங்குற் கலைநிறை திங்களுங் காலைக் கமலமுநின்.
றுங்கப் புயத்தை வெறுப்பவந் தாலென் சொரிமதத்து
வெங்கைக் களிற்றின் மருப்பைப் பறித்ததன் வேருந்துஞ்
சிங்கத் தடவரு விச்சிலம் பாவின்று சேரினன்றே.

—[ஆம்பி. 271]

எனவும், பகலினுமிரவினு மகலிவனென்றற்குச் செய்யுள் :—

சுழியாவருபெரு நீர்சென்னி வைத்தென்னைத்தன் றொழும்பிற்
கழியா வருள்வைத்த சிற்றம் பலவன் கரந்தருமான்
விழியா வரும்புரி மென்குழ லாடிறத் தையமெய்யே
பழியாம் பகல்வரி னீயிர வேதும் பயனில்லையே.

—[கோவையார். 261]

எனவும், உரவோனும் ஊருங் குலனும் மரபும் புகழும் வாய்மையுங்கூறற்
குச் செய்யுள் :—

குறைவிற்குக் கல்விக்குஞ் செல்விற்கு நின் குலத் திற்கும்வந்தோர்
நிறைவிற்கு மேதகு நீதிக்கு மேற்பினல் லானிணையி
னிறைவிற் குலாவரை யேந்திவண் டில்லைய னேழ்பொழிலு
முறைவிற் குலாறுத லாள்விலை யோமெய்ம்மை யோதுநர்க்கே.

—[கோவையார். 268]

எனவும், ஆறுபார்த்துற்றவச்சக்கூறற்குச் செய்யுள்:—

பற்றொன்றி லார்பற்றுந் தில்லைப் பரன்பரங் குன்றினின்ற
புற்றொன் றரவன் புதல்வ னெனநீ புகுந்துநின்றான்
மற்றுன் றுமாமல ரிட்நென்னை வாழ்த்திவந் தித்தலன்றி
மற்றொன்று சிந்திப்ப ரேல்வல்ல னோமங்கை வாழ்வகையே.

—[கோவையார் 178]

எனவும், ஆற்றாத்தன்மையாற்றக் கூறற்குச் செய்யுள்:—

எழுங்குலை வாழையி னின்கனி தின்றிள மந்தியந்தண்
செழுங்குலை வாழை நிழலிற் றுயில்சிலம் பாமுனைமே
லுழுங்கொலை வேற்றிருச் சிற்றம்பலவரை யுன்னலர்போ
லழுங்குலை வேலன்ன கண்ணிக்கென் னோநின் னருள்வகையே.

—[கோவையார் 250]

எனவும், காவன்மிகவுரைத்தற்குச் செய்யுள்:—

நறைக்கண் மலிகொன்றை யோனின்று நாடக மாடுதில்லைச்
சிறைக்கண் மலிபுனற் சீர்நகர் காக்குஞ்செவ் வேவினைஞர்
பறைக்கண் படும்படுந் தோறும்படாமுலைப் பைந்தொடியாள்
கறைக்கண் மலிகதிர் வேற்கண் படாது கலங்கினவே.

—[கோவையார். 258]

எனவும், காமமிகவுரைத்தற்குச் செய்யுள்:—

வேரல் வேலி வேர்க்கோட் பலவின்
சார னூட செவ்வியை யாகுமதி
யாரஃ தறிந்திசி னோரே சாரற்
சிறுகோட்டுப் பெரும்பழந் தூங்கியாங்கிவ
னூயிர்தவச் சிறிது காமமோ. பெரிதே.

—[குறு. 18]

எனவும், கனவுநலிபுரைத்தற்குச் செய்யுள்:—

அரவுங் களிற்று மணங்கு முலாவு மருநெறிநீ
வரவுங் குறியிடை வந்தெதிர் புல்லவும் வல்லிநலம்
பரவும் பணிமொழி யுள்ளம் படுக்கவும் பாயலிடை
விரவுங் கனவை நனவென்று பாவம் விழித்தனளே.

—[அம்பி. 276]

எனவும், கவினழிபுரைத்தற்குச் செய்யுள்:—

வருமந்த மாருதம் வண்டமிழ் நாறு மலையவெற்பா
தெருமந்த நெஞ்சிற் றிருவனை யாடிரு மார்பகலம்
பொருமந்த மென்முலை புல்லப்பெ ருதுபொன் போர்க்கவென்போ
லருமந்த வண்ணமெலா மவமேயின் றழிகின்றதே.
எனவும் வரும். —[அம்பி. 277]

இவற்றுள், வினவியசெவிலிக்கு மறைத்தமைவிளம்பல் முதலாகப் பிறர்வரைவுணர்த்தல் ஈராகச் சொல்லப்பட்ட ஐந்தும் பொய்த்தற்கும், குறிபெயர்த்திதெல் முதலாகப் பகலினுமிரவினு மகலிவணென்றல் ஈராகச் சொல்லப்பட்ட ஐந்தும் மறுத்தற்கும், உரவோன் நாடும் ஊருக் குலனும் மரபும் புகழும் வாய்மையுக் கூறலாகிய ஒன்றுக் கழறற்கும், வரைவெதிருணர்த்தலும் வரையுநாளுணர்த்தலும் அறிவறிவுறுத்தலும் ஆற பார்த்துற்றவச்சக்கூறல் முதலாகிய ஒன்பதும் எய்த்தற்கும் உரியவாம். (151)

152. செலவறி வுறுத்தல் செலவுடன் பாடாமை
செலவுடன் படுத்தல் செலவுடன் படுத்தல்
சேன்றுழிக் கலங்க நேற்றி யாற்றுவித்தல்
வந்துழி நொந்துரை யென்றெழு வகைத்தே
யொன்றக் கூறிய வொருவழித் தணத்தல்.

இது நிறுத்தமுறையானே ஒரு வழித்தணத்தல் கூறுவனவற்றுள் இஃது அதன்வகை இத்துணைத்தென்கின்றது.

(இ-ள்.) செலவறிவுறுத்தல் முதலாக வந்துழிநொந்துரை ஈராக ஏழுவகையினையுடைத்து மேற்சொல்லிப்போந்த ஒருவழித் தணத்தல். (எ-று.)

* ஒருவழித்தணத்தல் நெட்டாறு சேறலன்றி, அணிமைக்கட் பிரி வென்ற கோடும்; என்னை?

“தாளாணை திரும் பிரிவினாணும்”

என்பவாகலின்.

153. தன்பதிக் ககற்சி தலைவன் சாற்றவு
மென்சொற் பாங்கி விலக்கலுந் தலைவ
னீங்கல் வேண்டலும் பாங்கி விடுத்தலுந்
தலைவிக் கவன்செல வுணர்த்தலுந் தலைவி
நெஞ்சோடு புலத்தலுஞ் சேன்றோ னீடலிற்
காம மிக்க கழிபடர் கிளவியுங்
கோற்றொடிப் பாங்கி யாற்றுவித் தலுமவன்

வந்தமை யுணர்த்தலும் வந்தோன் றன்னோடு
நொந்து வினாதலும் வெந்திறல் வேலோன்
பாங்கியோடு நொந்து வினாதலும் பாங்கி
யிறைவியை யாற்றுவித் திருந்த வருமை
கூறலு மென்னு மாறிரு கிளவியு
மொருவழித் தணத்தல் விரியெனப் படுமே.

இஃது ஒருவழித்தணத்தலின் விரி இத்துணைத்தென்கின்றது.

(இ-ள்.) தன்பதிக்ககற்சி தலைவன்சாற்றல் முதலாகப் பாங்கி
இறைவியையாற்றுவித்திருந்த அருமைகூறல் ஈராகச் சொல்லப்பட்ட
பன்னிரண்டு கிளவியும் ஒருவழித்தணத்தலின் விரியென்று சொல்லுவர்
புலவர். (எ-று.)

தன்பதிக்ககற்சி தலைவன்சாற்றற்குச் செய்யுள்:—

ஒடிக்குங் கரும்பி னுடுக்குலந் தோன்றுமெம் மூர்வயிற்போய்
முடிக்குங் குறையுண்டு நீயிசைந் தான்முழு முத்தணியுங்
கொடிக்குங் குமமுலை வல்லிக்கு நீயிது கூறுசென்று
வடிக்கின்ற வேல்விழி யாய்வரு கேனிற்றை வைகல்சென்றே.

—[அம்பி. 279]

எனவும், மென்சொற்பாங்கிவிலக்கற்குச் செய்யுள்:—

அறையுங் கடலன்ன வன்பினெம் மாவியி னும்மரிய
குறையிங் குமக்கு முடிப்பதுண் டேற்கொண்ட காதலுட
னுறையும் பதிக்க னொருப்பட்ட போதுநின் னுள்ளஞ்செல்ல
விறையுந் தவிர்க்ககில் லேமெம்பி ரானின் றெழுந்தருளே.

—[அம்பி. 280]

எனவும், தலைவனீங்கல்வேண்டற்குச் செய்யுள்:—

உள்ளந் தடுப்ப வினையே யெனையிங் குறைபதிக்குத்
தள்ளும் பரிசு தலைக்கொண் டதுதணந் தாலும்வந்து
வெள்ளஞ் சுரும்பு விரும்புபைங் கோதை விளங்கிழையாய்
நள்ளென் பகல்வரு வேனெடுங் காவுண் ணடுங்கலையே.

—[அம்பி. 281]

எனவும், தலைவனைப்பாங்கிவிடுத்தற்குச் செய்யுள்:—

உமையா டலைவனை யொன்றிய வாறிவ ளுண்ணையன்றி
யமையா நிலைமை யறிந்தனை யேலய லேபுயலின்
சமையார் தடம்பொழில் சூடும்வெந் பானின் றுணியையெய்தி
யெமையாள வெண்ணினை யேலின்று நானே யெழுந்தருளே.

—[அம்பி. 282]

எனவும் வரும்.

* இருகாலு மில்லை வலவனுக்கேனு மெழுபரித்தேர்க்
கொருகா லொழிய வொருகாலு மிங்கில்லை யொண்சிலம்பா
குருகாலும் வாரிதி யேழுமெண் குன்றமுஞ் சூழ்ந்திரவி
வருகால மென்றுகொ லன்றுகொ னீயும் வருவதுவே.

—[அம்பி. 283]

என இரவுநிலையுணர்த்தலும் இதன்பாற்படும். பாங்கிதலைவிக்கவன் செவ
வுணர்த்தற்குச் செய்யுள்:—

கருநாண் மலர்க்குழற் காரிகை யாயொரு காரணத்தா
லொருநா ணமைவிட் டுறையவும் வேண்டின ரொன்றியநின்
பெருநாண் மடமை பிணிக்கப் பிணிப்புண்ட பேரறிவின்
மருநாண் மலர்த்தொங்கன் மன்னரென் னோதம் வசமொழிந்தே.

—[அம்பி. 284]

எனவும், தலைவிரெஞ்சொடி புலத்தற்குச்செய்யுள்:—

அளித்தஞ்ச லென்றவர் நீப்பிற் றெளித்தசொற்
றேறியார்க் குண்டோ தவறு. —[குறள் அதி. 116]

எனவும்வரும்.

ஒருநாட் பிரிய நினைத்தவர் நம்மை யொழிந்தவெல்லை
வருநாண் மறக்கவும் வல்லரன் றேமறப் பார்நினைவார்
செருநாண் மலர்க்கணைத் திண்சிலை வேள்வந்து சிந்துமெல்லை
யருநா ணுடனெங்க னாவியு நாமுமின் றுற்றுவதே.

—[அம்பி. 285]

இதுவும் அது. சென்றோனீடலிற் காமமிக்ககழிபடர் கிளவிக்குச்
செய்யுள்:—

ஆரம் பரந்து திரைபொரு நீர்முகின் மீன்பரப்பிச்
சீரம் பரத்திற் றிகழ்ந்தொளி தோன்றுந் துறைவர்சென்றார்
போரும் பரிசு புகன்றன ரோபுவி யூர்ப்புனிதன்
சீரம்பர் சுற்றியெற் றிச்சிறந் தார்க்குஞ் செறிகடலே.

—[கோவையார். 182]

எனவரும். போதரும்பரிசு போரும்பரிசென விகாரமாய்நின்றது. தலை
யைப் பாங்கியாற்றுவித்தற்குச் செய்யுள்:—

அருகுங் கலவி யளித்தகன் றாரரு ளின்மையெண்ணி
யுருகுந் தனிரெஞ்ச முண்மகிழ் கூரவந் தொண்மதியைப்
பொருபைங் கதலியும் பூகமுங் கன்னலும் பூவுங்கொண்டு
வருகின்ற தாலவ ரூர்மலி நீருந்தி வாணுதலே.—[அம்பி. 286]

எனவரும்.

* பரங்கியாற்றுவித்துழித்,

தேரூத வன்பினர் சென்றுழிச் சென்றவென் சிந்தைகண்டு
மாறாது கூட வரநின்ற தோவிங்கு வந்தென் வண்ணம்
வேறா னதுகண்டு மீண்டது வோவன்றி மாண்டதுவோ
வாறா துமையலுற் றேனறி யேன்வந் தடுத்ததுவே.—[அம்பி. 287]

எனத்தலைவி நெஞ்சநினைந்திரங்கலும்.

யாயுங் கடலு மலைப்பவிவ் வூரிலிங் கென்னைவைத்துப்
போயங்கு நம்மை மறந்தவர் பாற்சென்று பூண்முலைமேற்
பாயுங் கணீரும் பசலையு மாய்நின்ற பாவிநெஞ்சே
நீயென் சொனாய்பின் னவரென் சொனாருன் னினைவறிந்தே.

—[அம்பி. 289]

என நெஞ்சொடுகிளத்தலும்,

அவிகொண்ட வெங்கன லம்புகொண்டெய்தன ரன்றியும்புன்
கவிகொண்டு நின்னைக் கடந்தன ரென்றுகொல் கன்றினர்தம்
புயிகொண்டு வண்புகழ் போர்ப்பவர் தேர்வழி தூர்ப்பதூநீ
குவிக்கொண்ட லுண்டிமிழ் தெண்டிசை மோதுங் குரைகடலே.

—[அம்பி. 290]

எனக் கடலொடுபுலம்பலும்,

மறைவந்தென் மேனி மணந்துயிர் வாடத் தணந்தசைநின்
• நிறைவன் கொடுமை யியம்புத னுணி யிரங்கிமெய்யை
நரையுந் தியமலர்த் தூசான் மறைத்திந் நகர்ப்புறம்போ
நிறையுந் திநீயென்செய் வாயிது வாகிலென் னீள்வினையே.

—[அம்பி. 291]

என ஆற்றொடுபுலம்பலும்:—

எங்கா தலர்செல்ல வென்னையிவ் வாறுகண் டேசமவர்
தங்கா தலரைத் தணந்தறி யார்கொல் மணந்துறையுஞ்
செங்கான லோதிமங் காள்கருங் கானற் சிறையன்றில்கா
ளுங்கா தலர்செல்லி னீருடன்போமிக் குடம்பைவிட்டே.

—[அம்பி. 292]

எனப் புள்ளொடு புலம்பலும்,

நன்றே யினியவர் நண்பு நமக்கு மவர்க்குமுயி
ரொன்றே நினையி லுரையுமொன் றேயுயர்-வெண்மணற்றிண்
குன்றே குலவன்ன மேகுநு கேநங் கொடிநெயிந்தே
ரன்றே வருவலென் னூரிருந் தேன்மெய் வருந்தியுமே.

—[அம்பி. 294]

எனக்கையறு கிளவியும்,

முளைக்கும் பிறையை முனியுந் திருதுதன் முத்தரும்பு
விளைக்கும் பசலை விழியினை காட்ட விடாதவண்டர்
கிளைக்குந் தெரிவருங் கேதகை நீழலின் கீழிருந்து
வளைக்குஞ் சுழிக்கு மழிக்குமொண் கூடல் வளைக்கைகொண்டே.

—[அம்பி. 295]

எனக் கூடலிழைத்தலும்,

புறந்தாழ் விரிசீனைப் புன்னையங் கானன்மென் பூந்துறைவர்
சிறந்தாழ் கருங்கடற் றெய்வமுந் தீதுகொல் சிந்தைமென்னுண்
டுறந்தாவி சோர்வதென் னென்றற் றைநாளுற்ற சூள்முழுது
மறந்தா ரிருக்க மறவாத வெம்மை வருத்தியதே.

—[அம்பி. 297]

எனச் சூளுறவுபொய்யென்றலும்,

விடவா யரவை மிதித்து மதித்த விலங்கன்றியே
நடவா விரவி னடந்தநங் காதலர் கம்மையினிக்
கடவா ரெனநீனைந் தேனிங்ங னானதென் கண்ணுமெய்யு
மடவா ரறிவதுண் டோவுர வோர்செயும் வண்கண்மையே.

—[அம்பி. 298]

என மடமைகூறியதும்,

மாயக் கலவி மணந்தகன் றூர்திரு மார்பகலந்
தோயப் பெறாது சுடுகின்ற மேனி துறந்தவர்தந்
தேயத்து நின்று வருநதிரீநிற் றிளைத்தனமேற்
சாயக் குளிருமின் றேயவர் சாரற் றழைபடுத்தே. —[அம்பி. 299]

எனத் தன்னுள்ளேசொல்லுதலும் உரையிற்கோடலான் வரப்பெறும்.
பாங்கி தலைமகட்குத் தலைமகன் வந்தமையுணர்த்தற்குச் செய்யுள்:—

சந்தார் வனமுலை தங்கும் பசப்புந் தனிமையுநின்
சிந்தா குலமுஞ் சிதையும் படிசிறை வண்டினஞ்சேர்
கொந்தா ரலங்கற் குழலணங் கேதங் குறைமுடித்து
வந்தார் விரைய மணிநெடுந் தேரினம் மன்னவரே. —[அம்பி. 300]

எனவும், வந்தோன்றன்ஊடு பாங்கிரொந்து வினாதற்குச் செய்யுள்:—

வளருங் கறியந் யாமந்தி தின்றமம் மர்க்கிடமாய்த்
தளருந் தடவரைத் தண்சிலம் பாதன தங்கமெங்கும்
விளரும் விழுமெழும் விம்மு மெலியும்வெண் மாமதிநின்
றொளிருஞ் சடைமுடி யோன்புலி யூரன்ன வெண்ணுதலே.

—[கோவையார். 193]

எனவும், தலைவன் பாங்கியொடுநொந்து வினாத்தற்குச் செய்யுள்:—

ஐவா யரவுற்ற தன்னவின் னாவிட ராற்றியென்போல்
எவ்வா நிருந்தனி ரெல்வளை யீரெதிர்ந் தாரைவென்று
மைவா ரணங்கொண்ட வாணன்றென் மாறை மருவலர்போல்
ஒவ்வா வலரையுங் கொண்டிரு வீரு மொருதனியே.

—[நஞ்சை. 258]

எனவும், பாங்கி தலைவியையாற்றுவித்திருந்தவருமை தலைமகற்குச் சொல்லற்குச் செய்யுள்:—

இவளா ருயிர்புரந் தியானிருந் தேன்செக்க ரிந்துவென்னப்
பவளா டவியிற் பயினித் திலம்பங் கயங்குவியத்
தவளா தபஞ்சொரி தண்டுறை வாதஞ்சை வாணன்றெவ்விற
றுவளாம லாற்றுவி யென்றன் றுநீசொன்ன சொன்னினைந்தே.

—[தஞ்சை. 259]

எனவும் வரும்.

இவற்றுள், தன்பதிக்ககற்சி தலைவன்சாற்றலும் பாங்கிதலைவிக்க வன் செலவுணர்த்தலுமாகிய இரண்டுஞ் செலவுவறிவுறுத்தற்குந், தலைமகனைப் பாங்கி விலக்கலாகிய ஒன்றுஞ் செலவுடன் படாமைக்கும், நீக்கல் வேண்டலாகிய ஒன்றுஞ் செலவுடன் படுத்தற்குந், பாங்கி விடுத்தலாகிய ஒன்றுஞ் செலவுடன்படுத்தற்குந் தலைமகனெஞ்சொடு புலத்தலுங், காம யிச்சகழிபடர்கிளவியுமாகிய இரண்டுஞ் சென்றுழிக் கலக்கற்குந், தலைமகனைப் பாங்கியாற்றுவித்தலுந், தலைமகன் வந்தமை தலைமகட்குணர்த்தலுமாகிய இரண்டுந் தேற்றியாற்றுவித்தற்கும், பாங்கி வந்தோன்றன் னொடு நொந்துவினாத்தன்முதலாகிய மூன்றும் வந்துழிநொந்துரைக்கும் உரியவாம்.

(153)

154. பிரிவுறி வுறுத்தல் பிரிவுடன் படாமை
பிரிவுடன் படுத்தல் பிரிவுடன் படுத்தல்
பிரிவுழிக் கலங்கல் வன்புறை வன்பொறை
வருவழிக் கலங்கல் வந்துழி மகிழ்ச்சியென்
றேருமையிற் கூறிய வொன்பது வகைத்தே
வரைவிடை வைத்துப் பொருள்வயிற் பிரிவே.

இது நிறுத்தமுறையானே வரைவிடைவைத்துப் பொருள்வயிற்பிரி தல் கூறுவனவற்றுள் இஃது அதன்வகை இத்துணைத்தென்கின்றது.

(இ-ள்). பிரிவறிவுறுத்தல் முதலாக வந்துழிமகிழ்ச்சி ஈராக ஒன் பதுவகையினையுடைத்தாம் வரைவிடைவைத்துப் பொருள்வயிற்பிரிதல்.
(ஏ-உ).

(154)

155. என்பொருட் பிரிவுணர்த் தேந்திழைக் கென்றலு
 றின்பொருட் பிரிவுரை நீயவட் கென்றலு
 நீடே னென்றவ னீங்கலும் பாங்கி
 யோடரிக் கண்ணிக் கவன்செல வுணர்த்தலும்
 பூங்குழை யிரங்கலும் பாங்கி கோடுஞ்சொற்
 சொல்லலுந் தலைவி கோடுஞ்சொற் சொல்லலும்
 வருகுவர் மீண்டெனப் பாங்கி வலித்தலும்
 பருவங் கண்டு பெருமகள் புலம்பலு
 மிகுளைவம் பென்றலு மிறைமகண் மறுத்தலு
 மவர்தூ தாகீவந் தடைந்ததிப் பொழுதெனத்
 துணைவி சாற்றலும் பிணைவிழி யாற்றலு
 மவனவட் புலம்பலு மவன்வருங் காலேப்
 பாகன் றன்னொடு மேகந் தன்னொடுஞ்
 சோகங் கொண்டவன் சொல்லலும் பாங்கி
 வலம்புரி கேட்டவன் வரவறி வறுத்தலும்
 வலம்புரி கிழத்தி வாழ்த்தலும் வந்துழி
 றினைத்தமை வினாதலு றினைத்தமை செப்பலு
 மனத்தகை யவளை யாற்றுவித் திருந்தமை
 பாங்கி கூறலுமென வாங்கெழு மூன்றும்
 வரைவிடை வைத்துப் பொருள்வயிற் பிரிவின்
 விரியென விளம்பினர் தெரிபுணர்ந் தோரே.

இது வரைவிடைவைத்துப் பொருள்வயிற்பிரிதலின் விரி இத்
 துணைத்தென்கின்றது.

(இ-ள்.) என் பொருட்பிரிவுணர்த்தேத்திழைக்கென்றல் முதலாகத்
 தலைமகளை யாற்றுவித்திருந்தவருமை பாங்கிகூறல் ஈராகச் சொல்லப்பட்ட
 இருபத்தொன்றும், வரைவிடைவைத்துப் பொருள்வயிற்பிரிவின் விரி
 யென மொழிந்தனர் ஆய்ந்தறிந்தோர். (எ-று.)

என் பொருட்பிரிவுணர்த்தேத்திழைக் கென்றற்குச் செய்யுள்:—

குன்றங் கிடையுங் கடந்துமர் கூறு நிதிகொணர்ந்து
 மின்றங் கிடைதும்மை யும்வந்து மேவுவ னம்பலஞ்சேர்
 மன்றங் கிடைமரு தேகம்பம் வாஞ்சிய மன்னபொன்னைச்
 சென்றங் கிடைகொண்டு வாடா வகைசெப்பு தேமொழியே.

—[கோவைபார். 268]

எனவும், பாங்கி நின்பொருட் பிரிவுரை நீயவட்கென்றற்குச் செய்யுள்:—
 கேழே வரையுமில் லோன்புவி யூர்ப்பயில் கிள்ளையன்ன
 யாழேர் மொழியா ளிரவரி னும்பகற் சேறியென்று
 வாழே னெனவிருக் கும்வரிக் கண்ணியை நீவருட்டித்
 தாழே னெனவிடைக் கட்சொல்லி யேகு தனிவள்ளலே.
 —[கோவையார். 269]

எனவும், நீடேனென்றவனீங்கற்குச் செய்யுள்:—
 மதிமுற் றியதன்ன வாண்முகத் தானே வரையவல்லே
 நிதிமுற்றி மீள்குவ னீடநில் லேனெய்த னீலவுண்க
 னுதிமுற் றியகுழை துண்ணிடை யாயெதிர் கொண்டுதுங்கள்
 பதிமுற்றி மங்கலம் பாடிநின் றூடப் பரிசிலரே.—[அம்பி. 305]

எனவும், பாங்கி தலைமகட்குத் தலைவன் செலவுணர்த்தற்குச் செய்யுள்:—
 நல்லாய் நமக்குற்ற தென்னென் றுரைக்கே னமர்தொடுத்த
 வெல்லா நிதியு முடன்விடுப் பானிமை யோரிறைஞ்சு
 மல்லார்க் கழலழல் வண்ணார்வண் டில்லை தொழார்களல்லாற்
 செல்லா வழற்கட மின்றுசென் றூர்நஞ் சிறந்தவரே.
 —[கோவையார். 271]

எனவும், தலைமகளிரங்கற்குச் செய்யுள்:—
 அருந்தும் விடமணி யாமணி கண்டன்மற் றண்டர்க்கெல்லா
 ம்ருந்து மழிழ்தமு மாசுமுன் னேன்றில்லை வாழ்த்தும்வள்ள
 றிருந்துங் கடனெறி செல்லும்மில் வாறு சிதைக்குமென்றால்
 வருந்தும் மடநெஞ்ச மேயென்ன யாமினி வாழ்வகையே.
 —[கோவையார். 272]

எனவும், பாங்கி கொடுஞ்சொற் சொல்லற்குச் செய்யுள்:—
 மதுமலர்ச் சோலையும் வாய்மையு மன்பு மருவிவெங்கான்
 கதுமெனப் போக்கு நிதியின ருக்குமுன் னிக்கலுழிந்தா
 னெதுமலர் நோக்கமொர் மூன்றுடை யோன்றில்லை நோக்கலர்போ
 விதுமலர்ப் பாவைக்கென் னேவந்த வாறென்ப ரேந்திழையே.
 —[கோவையார். 275]

எனவும், தலைவி கொடுஞ்சொற் சொல்லற்குச் செய்யுள்:—
 வந்தாய் பவரையில் லாமயின் முட்டை யினையமந்தி
 பந்தா டிரும்பொழிற் பல்வரை நாடன்பண் போவினிதே
 கொத்தார் நறுக்கொன்றைக் கூத்தன்மென் றில்லைதொழார் குழுப்போற்
 சீந்தா குலமுற்றுப் பற்றின் றி நையுந் திருளினர்க்கே.
 —[கோவையார். 276]

எனவும், வருகுவர் மீண்டெனப் பாங்கி வலித்தற்குச் செய்யுள்:—

கானமர் குன்றர் செவியுற வாங்கு கணைதுணையா
மானமர் நோக்கியர் நோக்கென மானம் றொடைமடக்கும்
வானமர் வெற்பர்வண் டில்லையின் மன்னை வணங்கலர்போற்
றேனமர் சொல்லிசெல் லார்செல்லல் செல்ல நிருதாதலே.

—[கோவையார். 274]

எனவும், பருவங்கண்டு பெருமகள் புலம்பற்குச் செய்யுள்:—

தார்கால மன்றலங் கொன்றையங் கானம் றடஞ்சிறைவண்
கூர்கால நாரை யுடன்குரு காலக் கொழுங்கயற்கண்
ணீர்கால வாடக மென்னிறங் காலப் பிறங்குமழைக்
கார்காலம் வந்தது வாரார்கொ லின்னமுங் காதலரே.

—[ஆம்பி. 313]

எனவும், இகுளைவம்பென்னற்குச் செய்யுள்:—

கருந்தினை யோம்பக் கடவுட் பராவி நமர்கலிப்பச்
சொரிந்தன கொண்முச் சுரந்ததன் பேரரு ளாற்றொழும்பிற்
பரிந்தெனை யாண்டசிற் றம்பலத் தான்பரங் குன்றிற்றுன்றி
விரிந்தன காந்தள் வெருவரல் காரென வெள்வளையே.

—[கோவையார். 279]

எனவும், இறைமகள் மறுத்தற்குச் செய்யுள்:—

சொல்லிய சொல்வழு வாத்தொண்டைவேந்தன் றுவரைவெற்பிற்
புல்லி யருஞ்சரம் போனவர்வார்த்தையிற் பொய்மையொன்று
மில்லையெ னுங்கொடி யேயது போக விதுவும்பொய்யோ
மல்லிசை முல்லை செருந்திவிற்பார்சொல்லும் வார்த்தைகளே.

—[கப்பற். 243]

எனவும், அவர் தூதாங்கிவந்தடைந்தது இப்பொழுதெனத் துணைவி சாற்
றற்குச் செய்யுள்:—

பருவ மசித்தது வந்திலர் காதல ரென்றும்பைம்பொன்
னுருவ மடப்பிடி யேயுய ங்கேலுயங் காதவண்ணம்
பொருபகை செற்றபொற் றேர்வெற்றி வேந்தர் பொருண் முடித்து
வருவலு ரைப்பமுன் னேவந்த தாலிம்மழை முகிலே.

—[ஆம்பி. 317]

எனவும், தலைமகளாற்றற்குச் செய்யுள்:—

கருங்கால வெண்குரு குங்கண்டல் வாய்விட வஞ்சங்கொண்டல்
பொருங்கா லழிந்து புலம்புநெஞ் சேதண் புறவமயி
லொருங்கால மேக மிடித்துறை கால வறைகழலார்
வருங்காலம் வந்ததும் போங்கால மில்லைம் மன்னுயிர்க்கே.

—[அம்பி. 318]

எனவும், அவனவட்புலம்பற்குச் செய்யுள்:—

வீழ்குழி யும்படி தேர்வழி பார்த்தனை வீழ்ந்துவண்டு
கொழுதி மிருங்குழல் சோரக் கிடந்துங் குடங்கையின்மே
லொழுகிய வஞ்சன வெள்ளத்துணங்கு மணங்கைமுன்சென்
றெழுகெனு நெஞ்சமென் னேயவரோவெனி லென்சொலுமே.

—[அம்பி. 319]

எனவும், மீண்டவருகின்ற காலத்துத் தலைமகன் பாகனொடு சொல்லற்
குச் செய்யுள்:—

மொய்யா டகமுடித் தேர்வல வா முன் மொழிந்ததெல்லாம்
பொய்யா னதென்று புலந்துரை யாடப் பொருள் வீரும்பி
மையார் குழலியை வாழ்வித்த பாவி மனத்தையின் றுள்
கையா கவும்பரிக் காலா கவுமயன் கண்டிலனே. —[அம்பி. 320]

எனவும், தலைமகன் மேகத்தொடு சொல்லற்குச் செய்யுள்:—

கிளைத்துக் கிடந்தெனைக் கேட்குந் தொறுங்கலுழ் கெண்டையுமுன்
வளைத்துக் கிடந்த வரிமணற் கூடலும் வண்ணமெல்லாம்
வீளைத்துக் கிடந்த பசலையு மாயுள்ளம் விம்மிவிம்மி
யிளைத்துக் கிடந்தவர்க் கென்சொல மேகங்கண் முன்செல்வதே.

—[அம்பி. 322]

எனவும், பாங்கிவலம்புரிகேட்டு அவன்வரவறிவுறுத்தற்குச் செய்யுள்:—

பொருகின்ற செங்கயல் போல்விழி யாய்பண்டு போயநின் கைக்
குருகின் றுவந்திறை கொள்வது காண்கநங் கொண்கர்பொற்றேர்
தருகின்ற சங்கந் தருவன்ன வாணன் றமிழ்த்தஞ்சைவாய்
வருகின்ற தென்றுமுன் னேயோகை கூறும் வலம்புரியே.

—[தஞ்சை. 277]

எனவும், வலம்புரி கிழத்தி வாழ்த்தற்குச் செய்யுள்:—

மால்வண் டெனமன்னி வாணன்றென் மாறைமன் னன்புகழே
போல்வண் டமிழ்மன்னர் போற்ற விளங்குக பொன்கொழிக்குங்
கால்வண்டல் வையைக் கரைமல்கு மல்லிகைக் காண்முகையின்
மேல்வண் டிருந்தது போற்கரு மாமுக வெண்சங்கமே.

—[தஞ்சை. 277]

எனவும், தலைமகன்வந்துழிப் பாங்கி நீனைத்தமைவினாதற்குச் செய்யுள்:-

கடந்தந்த வெங்கைக் களிற்றுவெங் கானங் கடந்துசென்று
தடந்தந்த தாமரைத் தண்புன னுட்டுத் தடங்கடனீர்
விடந்தந் தமுதந் தருமட னோக்கிவண் மேவமனத்
திடந்தந் தறிவதுண் டோவொரு நாளெம் மிறையவனே

[அம்பி. 324]

எனவும், தலைமகன் நீனைத்தமை செப்பற்குச் செய்யுள்:-

கோவையை வென்றசெவ் வாய்க்கொடி யேபொருள் கூட்டவென்னுங்
தேவையை மேற்கொண்டு தீவினை யேன்சென்ற சென்றவிடம்
யாவையு முங்க ளிளமரக் காவு மிழைத்தகுன்றும்

பாவையு நீயும் பரிமளச் சோலையும் பண்ணையுமே. —[அம்பி. 325]

எனவும், தலைமகனையாற்றுவித்திருந்த அருமை பாங்கி கூறற்குச் செய்யுள்:-

மதிகாட் டியதுதல் வல்விசுந் தாகுல மாற்றியதுன்
பதிகாட் டியுமுன் பனிவரை காட்டியும் பாய்திரைநீர்
நதிகாட் டியும்புது நல்விருந்தாகி நடந்ததிண்டேர்க்
சதிகாட் டியுமுன் கலந்தசந் தாடவி காட்டியுமே.

—[அம்பி. 328]

எனவும் வரும்.

உரையிற் கோடலாற் தலைவன் ஆற்றுவித்திருந்த அருமை வினாதலும் வரப்பெறும். அதற்குச் செய்யுள்:-

சிமையார் தடவரைச் சேனொறிச் சென்றருஞ் செம்பொருளுக்
குமையா னொழிந்தங் குறைந்தவந் நாளிங் குடனிருந்து
மிமையா விழிக்கின்ற வித்துணைப் போதினு மென்னையன்றி
யமையா வணங்கின ணங்கையெவ் வாறிருந் தாற்றினையே.

—[அம்பி. 327]

எனவரும்.

இவற்றுள், என்பொருட்பிரிவுணர்த் தேந்திழைக்கென்றலாகிய ஒன்றும் பிரிவறிவுறுத்தற்கும்; பாங்கி நன்பொருட் பிரிவுரை நீயவட்கென்றலாகிய ஒன்றும் பிரிவுடன் படாமைக்கும்; தலைவன்நீடெனென்றவனீக்கலாகிய ஒன்றும் பிரிவுடன்படுத்தற்கும்; பாங்கி ஏடரிக் கண்ணிக் கவன் செலவுணர்த்தலாகிய ஒன்றும் பிரிவுடன் படுத்தற்கும்; தலைமகன் இரங்கலும், கொடுஞ்சொற்சொல்லலும், பருவங்கண்டு புலம்பலும், மறத்தலும், தலைமகன் சேணிடைப்புலம்பலுமாகிய ஐத்தும்பிரிவுழிக்கலங்கற்கும்;

பாங்கி கொடுஞ்சொற் சொல்லலும், வருகுவர் மீண்டெனப் பாங்கிவலித்த
லும், பருவமன்று வம்பென்றலும், அவர் தூதாகிவந்தடைந்த திப்பொழு
தென்றலுமாகிய நான்கும் வன்புறுத்தற்கும்; தலைமகளாற்றலாகிய ஒன்
றும் வன்பொறைக்கும்; தலைமகன் மீண்டிவருங்காலேப் பாகனொடுசொல்
லலும், மேகமொடு சொல்லலுமாகிய இரண்டும் வருவழிக்கலக்கற்கும்;
பாங்கி வலம்புரி கேட்டவன் வரவறிவுறுத்தல் முதலாகிய ஐந்தும் வந்
துழிமகிழ்ச்சிக்கும் உரியவாம். (155)

156. வரைவேனப் படுவ துரவோன் கீழத்தியைக்
குரவர் முதலோர் கொடுப்பவுங் கொடாமையுங்
கரணமொடு புணரக் கடியயர்ந்து கொளவே

வரைவிடைவைத்துப் பொருள்வயிற் பிரிந்த தலைவன் வந்துழி
வரையுமன்றே; அவ்வரைவாவது இவ்வியல்பிற்றென இஃது அதன்
இலக்கணக் கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) வரைவேன்று சொல்லப்படுவது தலைமகன் தலைமகளைக்
குரவர்முதலோர் கொடுப்பவும் கொடாதொழியவும் வதுவைச் சடங்
கொடு பொருந்த மணஞ்செய்து கோடல். (எ-று.)

வரைவு கற்பிற்கு ஒருதலையாக வேண்டதலின் அச்சிறப்புத்தோன்ற
வரைவேனப்படுவதென்றும், குரவரேயன்றி அவரோடு ஒரு தன்மைய
ராகிய தாயத்தாருந் தாயொடுபிறந்தாரும் அவரில்லாதவழிச் சான்றோ
ருந் தேவருங் கொடைக்குரிய மரபினராகலிற் குரவர் முதலோரென்றுங்
கொடுப்பவென்றும்,

கொடுப்போ ரின்றியுங் கரண முண்டே

புணர்ந்துடன் போகிய காலே யான. —[தொல். கு. 143]

என்பவாகலின் கொடாமையுமென்றும்,

கரணம் பிழைக்கின் மரணம் பயக்கும்

என்பார் 'கரணமொடுபுணர்' என்றுகூறினார். குரவராவாரிவரென்பது:-

அரச னுவாத்தியான் றுய்தந்தை தம்முன்

னிகரில் குரவரிவ ரைவ ரிவரைத்

தேவரைப் போலத் தொழுதெழுக வென்பதே

யாவருங் கண்ட நெறி

—[ஆசார. 17]

என்பதனான் அறிக. வதுவைச்சடங்கு இவளை நீ இன்னவாறு பாது
காப்பாயெனவும், இவற்கு இன்னவாறே நீ குற்றேவல் செய்து ஒழு
கெனவும் அங்கியக் கடவுள் அறிகரியாக மந்திரவகையாற் கற்பித்தல்.

உழுந்துதலைப் பெய்த கொழுங்களி யிதவைப்
 பெருஞ்சோற் றமலை நிற்ப நிரைகாற்
 றண்பெரும் பந்தர்த் தருமணன் னெயிரி
 மனைவிளக் குறுத்து மலை தொடரிக்
 கனையிரு ளகன்ற கவின்பெறு காலைக்
 கோள்கா னீங்கிய கொடுவெண் டிங்கட்
 கேடில் விழுப்புசுழ் நாடலை வந்தென
 வச்சிக் குடத்தர் புத்தகன் மண்டையர்
 பொதுசெய் கம்பலை முதுசெம் பெண்டிர்
 முன்னவும் பின்னவு முறைமுறை தரத்தரப்
 புதல்வர்ப் பயந்த திதலையல் வயிற்று.
 வாவிழை மகளிர் நால்வர் கூடிக்
 கற்பின் வழாஅ நற்பல வுதவிப்
 பெற்றோற் பெட்கும் பிணையை யாகென
 னீரோடு சொரிந்த வீரித ழுலரிப்
 பல்லிருங் கதுப்பி னெல்லொடு தயங்க
 வதுவை நன்மணங் கழிந்த பின்றைக்
 கல்லென் சம்மையர் னெரீலெனப் புசுந்து
 பேரிற் கிழத்தி யாகென மாத
 ரோரிற் கூட்டிய வுடன்புணர் கங்குற்
 கொடும்புறம் வளைஇக் கோடிக் கலிங்கத்
 தொடுங்கினள் கிடந்த வேர்புறந் தழீஇ
 முயங்கல் விருப்பொடு முகம்புதை திற்ப்ப
 வஞ்சின னுயிர்த்த காலை யாழநின்
 னெஞ்சம் படர்ந்த தெஞ்சா துரையென
 வின்னகை யிருக்கைப் பின்யான் வின்வலிற்
 செஞ்சூட் டொண்குழை வண்காது துயல்வர
 வகமலி யுவகைய ளாகி முகனிசுத்
 தொய்யென விறைஞ்சி யோளே மாவின்
 மடங்கொண் மதைஇய நோக்கி
 னெடுங்கீ ரோதி மாஅ யோளே.

—[அகம். 86]

இதனுள், வதுவைக்கேற்ற கரணங்கள் நிகழ்ந்தவாறும் தமர்
 கொடுத்தவாறும்,

பறைபடப் பணில மார்ப்ப விறைகொளத்
தொன்மு தாலத்துப் பொதியிற் றோன்றிய
நாலூர்க் கோசர் நன்மொழி போல
வாயா கின்றே தோழி யாய்கழற்
செயலை வெள்வேல் விடலையொடு.

தொகுவளை முன்கைநம் மடந்தை நட்பே.— [குறுந். 15]

என்பதனுள் வாயாகின்றே எனச் செவிலி நற்றாய்க்குக் கூறினமையானும்
விடலையெனப் பாலேத்தலைவன்பெயர் கூறினமையானும் கொடுப்போ
ரின்றிக் கரணம் நிகழ்ந்தவாறுங் காண்க. (156)

157. வரைவு மலிவே யறத்தோடு நிலையென்
றுரையமை யிரண்டும் வரைவிற் குரிய
கிளவித் தொகையெனக் கிளந்தனர் புலவர்.

இது வரைவின் தொகை இத்துணைப்பகுதித் தென்கின்றது.

(இ-ள்.) வரைவுமலிவும் அறத்தொடு நிலையுமென்கின்ற இரண்டும்
ஊரைவிற்குரிய கிளவியின் தொகையென்று கூறினார் அறிவுடையோர்.

(எ-று.)

(157)

158. வரைவுமுயல் வுணர்த்தல் வரைவேதி ருணர்த்தல்
வரைவறிந்து மகிழ்தல் பரவல்கண் டுவத்தலென்
றோருநால் வகைத்தே வரைவு மலிதல்.

இது, நிறுத்தமுறையானே வரைவுமலிவு உணர்த்துவனவற்றுள்
இஃதே அதன்வகை இத்துணைத்தென்கின்றது.

(இ-ள்.) வரைவுமுயல்வுணர்த்தல் முதலாகப் பரவல்கண்டுவத்தல்
ஈசாக நான்குவகையினையுடைத்தாம் வரைவுமலிதல். (எ-று.) (158)

159. காதலன் முலைவிலை விடுத்தமை பாங்கி
காதலிக் குணர்த்தலுங் காதலி நற்று
யுள்ள மகிழ்ச்சி யுள்ளாலும் பாங்கி
தமர்வரை வேதிர்ந்தமை காதலிக் குணர்த்தலு
மவளுவகை யாற்று துளத்தோடு கிளத்தலுந்
தலைவனைப் பாங்கி வாழ்த்தலுந் தலைவி
மணம்பொருட் டாக வணங்கைப் பராநிலை
காட்டலுங் கண்டோன் மகிழ்வுமென் றீட்டிய
லிருமூன்று மொன்றும் வரைவுமலி தற்காம்
விரியென விளம்பினர் மெய்யுணர்ந் தோரே.

இது வரைவுமலிதலின் விரி இத்துணைத்தென்கின்றது.

(இ-ள்.) காதலன் முலைவிலைவிடுத்தமை பாங்கி காதலிக் குணர்த்தன் முதலாகக் கண்டோன் மகிழ்தல் ஈராகத் தொகுத்த ஏழுவிளவியும் வரைவுமலிதற்கு உரிய விரியெனக் கூறுவர் அகப்பொருளை உணர்த்தோர். (எ-று.)

காதலன் முலைவிலை விடுத்தமை பாங்கி காதலிக் குணர்த்தற்குச் செய்யுள்:—

என்கடைக் கண்ணினும் யான்பிற வேத்தா வகையிரங்கித்
தன்கடைக் கண்வைத்த தண்டில்லைச் சங்கரன் முழுகயிலைக்
கொன்கடைக் கண்டரும் யானை கடிந்தார் கொணர்ந்திறுத்தார்
முன்கடைக் கண்ணிது காண்வந்துதோன்று முழுநிதியே.

—[கோவையார். 298]

எனவும், காதலி கற்றையுள்ள மகிழ்ச்சியுள்ளற்குச் செய்யுள்:—

கயமா மலரெலுங் கன்னியைவண்டெலுங் காளைபல்புள்
ளியமா மணம்புணர் ிர்ந்துறை நாட ரெதிர்தவர்தமேல்
வயமா நடத்திய வானன் றென்மாறை வருகுவரே
எயமா மணவணி கண்டியாயு மின்புறு நம்மினுமே.—[தஞ்சை. 282]

எனவும், பாங்கி தமர்வரை வெதிர்தமை தலைமகட்குணர்த்தற்குச் செய்யுள்:—

கூர்முண் முண்டகக் கூனி மாமலர்
நூலறு முத்திற் காலொடு பாறித்
துறைதொறும் பரிக்குந் தூமணிச் சேர்ப்பனை
யானுங் காதலென் யாயுநனி வெய்ய
ளெந்தையுங் கொடிஇயர் வேண்டு.
மம்பலூரு மவனொடு மொழிமே.

—[குறந். 61]

எனவும், தலைமகளுவகையாற்றாதுளத்தொடு கிளத்தற்குச் செய்யுள்:—

இன்னு நெறியுங் குறியிடை யிடு மிலங்கிழையார்
பின்னா ளிழைத்த பெருவெறி யாட்டும் பிறர்வரைவு
நின்னா குலமுந் தவிரநெஞ் சேயினி நின்னுயிரை
யன்னார் மணமுர சார்க்கின்ற தானம் மகநகர்க்கே.—[அம்பி. 333]

எனவும், தலைவனைப் பாங்கி வாழ்த்தற்குச் செய்யுள்:—

கொண்டல் வெளுக்குங் கருங்குழலா ண்மனக் கோட்டமுநின்
வண்டணி பைந்தழை வாட்டமுங் கண்டகண் மாலுமந்த
விண்டலர் தாமரைத் தேவியும்போலிங்கன் மேவியது
கண்டன மேயிறை வாளிது வோவின்னங் காண்பதுவே.

—[அம்பி. 334]

எனவும், தலைவி மணம் பொருட்டாக வணங்கைப் பராநிலை காட்டற்குச் செய்யுள்:—

அணங்கர வல்கு லரிவைய ராரத் தனமருப்புச்
சுணங்கலர் வேங்கைத் தொடைமலை நாட துளங்குமின்போல்
வணங்கிடை மாதன் மணம்பொருட்டாக வளையன்ழ்ப்புங்
கணங்கமழ் சார லணங்கைப் பராநிலை கண்டருளே.

—[அம்பி. 335]

எனவும், பராநிலைகண்ட தலைமகன் மகிழ்தற்குச் செய்யுள்:—

பாணர் சுரும்பு விரும்புதண் சாரற் பணியருவிச்
சேணர் சிலம்பி னுறையுங் கடவுளைத் தேமலர் தூஉய்
வாணாடு கண்ணி மணம்பொருட் டாக வழுத்தமன்பு
காணாய் மடநெஞ்ச மேவஞ்ச மோநங்கள் காதன்மையே.

—[அம்பி. 336]

எனவும் வரும்.

இவற்றுட், காதலன்முலைவிலைவிடுத்தமை பாங்கி காதலிக்குணர்த்தலும், தலைவிமணம்பொருட்டாக அணங்கைப்பராநிலை பாங்கி தலைமகற்குக்காட்டலுமாகிய இரண்டும் வரைவுமுயல்வுணர்த்தற்கும்; பாங்கி தமர் வரைவெதிர்ந்தமை தலைமகக்குணர்த்தலாகிய ஒன்றும் வரைவெதிர்வுணர்த்தற்கும்; தலைவி கற்றாயுள்ளமகிழ்ச்சியுள்ளலும், உவகையாற்றா துளத்தொடுகிளத்தலும், தலைமகனைப் பாங்கி வாழ்த்தலுமாகிய மூன்றும் வரைவறித்து மகிழ்தற்கும்; தலைமகனணங்கைப் பராநிலைகண்டமகிழ்தலாகிய ஒன்றும் பரவல்கண்டுவத்தற்கும் உரியவாம். (159)

160. முன்னிலை முன்னிலைப் புறமொழி யென்றங்
கன்னலிரு வகைத்தே யறத்தோடு நிலையே.

இஃது, அறத்தொடுநிலையின் வகை இத்துணைத்தென்கின்றது.

(இ-ள்.) முன்னிலைமொழியும் முன்னிலைப்புறமொழியுமென இரு வகையினையுடைத்தாம் அறத்தொடுநிலை. (எ-று.)

மொழியென்பதனை முன்னும் பின்னும் கூட்டுக.

(160)

161. கையறு தோழி கண்ணீர் துடைத்துழிக்
கலுழ்தற் காரணங் கூறலுந் தலைவன்
றைய்வங் காட்டித் தேளிப்பத் தேளிந்தமை
யெய்தக் கூறலு மிகந்தமை யியம்பலு
மியற்பழித் துரைத்துழி யியற்பட மொழிதலுந்
தேய்வம் போறைகொளச் செல்துவ மென்றலு

மில்வயிற் சேறித்தமை சோல்லலுஞ் சேவிலி
 கனையிரு ஈவன்வரக் கண்டமை கூறலு
 மெனமுறை யிறைவி யியம்பிய வேழோ
 டெறிவளை வேற்றுமைக் கேதுவி னூவினும்
 வேறிவிலக் கியவழி வினூவினும் பாங்கி
 பூவே புனலே களிநே யென்றிவை
 யேது வாகத் தலைப்பா டியம்பலு
 மின்னிடை வேற்றுமை கண்டுதாய் வினூவுழி
 முன்னிலை மொழியான் மொழிதலுஞ் சேவிலி
 யென்றுட னியம்பிய வேல்லாங் களவிய
 னின்றழி யறத்தோடு நின்றலின் விரியே.

இஃது, அறத்தொடுநின்றலின் விரி இத்துணைத்தென்கின்றது.

(இ-ள்.) கையறுதோழிகண்ணீர் துடைத்துழிக் கலுழ்தற்காரணக்
 கூறல் முதலாகச் செவிலிகளையிருளவன் வரக்கண்டமைகூறல் ஈராகக்
 கிடந்த தலைவிகூற்றுக்கள் ஏழும், செவிலி தலைமகள் வேற்றுமைக்குக்
 காரணக்கேட்பினும், தான் வெறிவிலக்கியவழிக் காரணக்கேட்பினும்,
 பூவும் புனலுக் களிற்றுமாகிய இவைகாரணமாகப் புணர்ச்சியினை அறிவித்த
 லாகிய பாங்கிகூற்றுக்கள் மூன்றும், தலைமகள்வேறுபாடுகண்டு நற்றாய்
 தன்னைவினூயவிடத்து முன்னிலைமொழியானே செவிலிகூறுங்கூற்ற
 மென்று ஒருங்குகூறப்பட்ட எல்லாக்கிளவிகளும் களவொழுக்கம் வெளிப்
 படாதுநின்ற இடத்து அறத்தொடுநின்றலின் விரியாம். (எ-று.)

அனுவாதமுதத்தாற் கையறுதோழி கண்ணீர் துடைத்தலும் வரப்
 பெறும். அதற்குச் செய்யுள்;—

வாரண மாளின் மருப்பும் பொருப்பு மலைந்தகொங்கை
 பூரண மாரும் பொலங்கொடி யேபொற்பு நீயழியுங்
 காரண மாலொன்று கண்டில மாற்கண் கலுழ்வதென்னே
 தோரண மாமறு கிற்பலர் கண்டலர் தூற்றுதற்கே.

—[அம்பி. 337]

எனவும், தலைமகள் கலுழ்தற் காரணக்கூறற்குச் செய்யுள்;—

பண்டு நமக்குப் பரிந்துமை யூட்டிய பங்கயக்கை
 யொண்டொடி சோர வுயங்குத னேக்கித் தயங்குமுறு
 தண்டலை தன்னிற் றலைப்பட்ட நாளிற் றலைவனைநாங்
 கண்டது கொண்டல்ல வோவென்று போலுங் கலுழ்கின்றதே.

—[அம்பி. 338]

எனவும், தலைமகன் தெய்வங்காட்டித்தெளிப்பத் தெளிந்தமை எய்தக் கூறற்குச் செய்யுள்:—

சூழியார் கருங்கடற் றெய்வமுங் காட்டிக் கலந்தவன்று
மொழியா தனவில்லை முன்னுற வாய்முன் மொழிந்தவண்ண
மொழியார் நமையொரு நாளுமென் றேகொண்ட துள்ளமுமென்
சூழியா எனுகலுழி வானறி யேனென்று மெல்லியலே.—[அம்பி.339]

எனவும், தலைவனிகந்தமையியம்பற்குச் செய்யுள்:—

யாரு மில்லைத் தானே கள்வன்
முனவன் பொய்ப்பின் யானெவன் செய்கோ
தினைத்தா ளன்ன சிறுபசுங் கா அல
வொழுஞ்சீ ராரல் பார்க்குங்
குருகு முண்டுதா மணந்த ஞான்றே. —[குறந். 25]

எனவும் வரும். அனுவாதமுகத்தான் அதுகேட்டதோழி இயற்பழித் துரைத்தலும் வரப்பெறும். அதற்குச்செய்யுள்:—

மழுவே துறந்து மறந்தவர் போற்றஞ்சை வாணன்வென்றி
முழுவே முந்நீர் முழங்கிருங் கானன் முழுதுலகுந்
தொழுவே தகுந்தெய்வ நோக்கிச்செல் லேனென்று சொல்லியுநீ
யழுவே துறந்தன ரேநல்லர் நல்லர்நம் மாடவரே.—[தஞ்சை. 292]

எனவும், தலைமகளியற்படமொழிதற்குச் செய்யுள்:—

அடும்பமர் நெடுங்கொடி யுள்புதைந் தொளிப்ப
வெண்மணல் விரிக்குந் தண்ணர் துறைவன்
கொடிய னாயினு மாக
வவனை தோழியென் னுயிர்கா வலனே. [ஐங்-தனி-6]

எனவும், தெய்வம்பொறைகொளச் செல்குவமென்றற்குச் செய்யுள்:—

மாதங்க நல்குங்கை வாணன்றென் மாறையை யைத்துறைவர்
ஏதம் பயந்தில ரெங்கட்கு நீயெம் மிகந்ததனாற்
கோதம் படாதி கொடுந்தெய்வ மேயென்று கூர்பலி தூஉய்ப்
பாதம் பரவநல் லாயிரு வேமும் படர்குவமே. —[தஞ்சை. 294]

எனவும், இவ்வயிற்செறித்தமைசொல்லற்குச் செய்யுள்:—

கொன்னே வெகுண்டு மணிவண்ட லாடக் கொடிமருங்குந்
பொன்னே யினிப்புறம் போகலென் றுளன்னை பூந்தொடிக்கை
மின்னே பசந்தவென் மேனியும் பார்த்துள்ளம் வெய்துயிர்த்தா
ளென்னே வினைந்ததென் னையறி யாரன்ப ரீங்கொன்றுமே.

—[அம்பி. 344]

எனவும், செவிலி கனையிருளவன்வரக்கண்டமை கூறற்குச் செய்யுள்:—

ஆயின்றெ னக்கு மணிமுன்றில் வாய்கென்ன லல்லியல்வி
வாயொன்று தேனுமிழ் மாதவிப் பந்தரில் வர்கழற்காற்
சேயொன்றி நின்ற திறமறி யாமற் செறியிருட்கட்
பேயொன்று கண்டஞ்சி னேனென்று கூறினள் பெய்வளையே.

—[அம்பி: 345]

எனவும்வரும். [இவற்றுட் கலுழ்தற்காரணக்கூறலாகிய ஒன்றுமொழித்து
ஏனையவெல்லாம் பாங்கி வினவாதொழியவுந் தலைமகள் அறத்தொடு
நிலைக்கு உரியவாமாறு அறிந்துகொள்க.]

அனுவாதமுகத்தான் ஏறிவளைவேற்றுமைக்கேதுவினாவலும், வெறி
விலக்கலும், வெறிவிலக்கியவழிவினாதலும் ஈண்டேவரப்பெறு மெனக்
கொள்க.

செவிலி தலைமகள்வேற்றுமைகண்டு பாங்கியைவினாதற்குச் செய்
யுள்:—

வேயின மென்றோள் மெலிந்தொளி வாடி விழிபிறிதாய்ப்
பாயின மேகலை பண்டைய எல்லள் பவளச்செவ்வி
யாயின வீச னமரர்க் கமரன்சிற் றம்பலத்தான்
சேயின தாட்சியிற் பட்டன ளாமித் திருந்திழையே.

—[கோவையார். 282]

எனவும், வெறிவிலக்கற்குச் செய்யுள்:—

கடவுட் கற்சனை யடையவிழ்ந் தமைந்த
பறியாக் குவளை மலரொடு காந்தட்
குருதி யொண்பூ வருகெழக் கட்டிப்
பெருவரை யடுக்கம் பொற்பச் சூர்மக
ளருவி யின்னியத் தாடு நாடன்
மார்புதர வந்த படர்மலி யருநோய்
நின்னணங் கன்மை யறிந்து மானாது
கார்நறுங் கடம்பின் கண்ணி சூடி
வேலன் வேண்ட வெறிமனை வந்தோய்
கடவு ளாயினு மாக
மடவை மன்ற வாழிய முருகே.

—[நற். 34]

எனவும், வெறிவிலக்கியவழிச் செவிலி தோழியைவினாதற்குச் செய்யுள்:—

மண்குன்ற வந்த கலியிணை மாற்றிய வாணன்றஞ்சை
யோண்குன்ற மங்கையர் முன்னர்மீன் நேயுமை யாண்மகனைப்
பண்குன்ற வென்றசொல் வள்ளிதன் கோணைப்பைந் தாரயிலால்
வெண்குன்றெ றிந்தசெவ் வேளையில் வாறென் விளம்பியதே.

—[தஞ்சை. 299]

எனவும், தோழி பூத்தருபுணர்ச்சியால் அறத்தொடுநிறற்குச் செய்யுள்:-
போருறை தீக்கணை போலுநின் கண்கண்டு போதவஞ்சி
நீருறை நீலமு நீயுணை பாகென்று நின்மகட்கோர்
தாருறை தோளவர் தந்தனர் வாணன் றமிழ்த்தஞ்சைகுழ்
காருறை சோலையில் யாம்வினை யாடிய காலையிலே.—[தஞ்சை. 300]

எனவும், புனறருபுணர்ச்சியால் அறத்தொடுநிறற்குச் செய்யுள்:-

ஒழிதோற்றியசொல்லி யுன்மக ளோதிக் குடைந்தகொண்டல்
பொழிதோற் றிரளுந்தி வந்தசெந் நீருந்திப் பொற்பினுக்கோர்
சுழிதோற் றிடும்பகை தீர்க்கின்ற போதொரு தோன்றலுமல்
வழிதோற் றிவந்தெடுத் தான்றஞ்சை வாணன்றென் வையையிலே.

—[தஞ்சை. 301]

எனவும், களிறுதருபுணர்ச்சியான் அறத்தொடுநிறற்குச் செய்யுள்:-

மண்ணலை யாமல் வளர்க்கின்ற வாணன்றென் மாறெவெற்பி
லண்ணலை யாயிழை பாகனென் றஞ்சின மஞ்சனந்தோய்
கண்ணலை நீரிடப் பாகமு மேல்வந்த கைக்களிற்றின்
புண்ணலை நீர்வலுப் பாகமுந் தோயப் பொருதவன்றே.

—[தஞ்சை. 302]

எனவும் வரும். இம்மூன்றனுள் ஒன்றான் அறத்தொடுநிற்க அமையு
மெனக்கொள்க.

அனுவாதமுகத்தாற் றலைமகள்வேற்றுமைகண்டு நற்றாய் செவிலியை
வினாவும வரப்பெறும். அதற்குச் செய்யுள்:-

குணங்குற்ற மென்னுமிக் கூறறி யாத குதலைமென்சொ
லணங்குற்ற மைய லறிந்தனை யோவரும் பாமுலைகள்
சுணங்குற் றனவளை தோளுற் றனவிலலைச் சொற்றளரு
நிணங்குற் றவேற்க ணிறம்பசப் பூர நிரைவளையே.

—[அம்பி. 358]

எனவும், செவிலி நற்றாய்க்கு முன்னிலைமொழியான் அறத்தொடுநிறற்
குச் செய்யுள்:-

இனையா ளிவனையென் சொல்லிப் பரவுது மீரெயிறு
முனையா வளவின் முதுக்குறைந் தாண்முடி சாய்த்திமையோர்
வனையா வழத்தா வருதிருச் சிற்றம் பலத்துமன்னன்
நீனையா வருமரு விக்கயி லைப்பயில் செவ்வியையே.

—[கோவையார். 294]

எனவும் வரும்... நற்றய்குறிப்பினன்றி அறத்தொடுநீற்கப் பெருளென்ற
மையால் அதற்கு உதாரணமின்று. (161)

162. போக்கே கற்போடு புணர்ந்த கவ்வை
மீட்சியென் றுங்கு விளம்பிய மூன்றும்
வேளிப்படைக் கிளவி வேளிப்படு தோகையே.

இது, களவுவேளிப்பாட்டிற்கு உரிய கிளவித்தொகை இத்துணைத்
தென்கின்றது.

(இ-ள்.) போக்கு முதலாக மீட்சி ஈறாகச் சொல்லப்பட்ட மூன்
றும் களவு வேளிப்பாட்டிற்கு உரிய கிளவித்தொகை. (எ-று)

163. போக்கறி வறுத்தல் போக்குடன் படாமை
போக்குடன் படுத்தல் போக்குடன் படுத்தல்
போக்கல் விலக்கல் புகழ்த நேற்றலென்
றியாப்பமை யுடன்போக் கிருநான்கு வகைத்தே.

இது, நிறுத்தமுறையானே களவுவேளிப்படைக்கிளவித்தொகை
மூன்றனுட் போக்குவகை இத்துணைத்தென்கின்றது.

(இ-ள்.) போக்கறிவறுத்தல் முதலாகத் தேற்றல் ஈறாக எட்டு
வகையினையுடைத்தாம் அன்பமைந்த உடன்போக்கு. (எ-று.)

164. பாங்கி தலைவற் குடன்போக் குணர்த்தலு
மாங்கவன் மறுத்தலு மவளுடன் படுத்தலுந்
தலைவன் போக்குடன் படுத்தலும் பாங்கி
தலைவிக் குடன்போக் குணர்த்தலுந் தலைவி
நாணழி பிரங்கலுங் கற்புமேம் பாடு
பூண்முலைப் பாங்கி புகறலுந் தலைவி
யொருப்பட் டெழுதலும் விருப்புடைப் பாங்கி
சுரத்திய லுரைத்தழிச் சொல்லலும் பாங்கி
கையடை கோடுத்தலும் வைகிருள் விடுத்தலு
மவன்சுரத் துய்த்தலு மசைவறிந் திருத்தலு
முவந்தலர் சூட்டி யுண்மகிழ்ந் துரைத்தலுங்

கண்டோ ரயிர்த்தலுங் காதலின் விலக்கலுந்
தன்பதி யணுமை சாற்றலுந் தலைவன்
றன்பதி யடைந்தமை தலைவிக் குணர்த்தலு
மென்றிவை யோன்பதிந் றிருவகைக் கிளவியு
மொன்றிய வன்பி னுடன்போக்கு விரியே

இஃது, உடன்போக்குவிரி இத்துணைத்தென்கின்றது.

(இ-ள்.) பாங்கி தலைவற்கு உடன்போக்குணர்த்தல் முதலாகத் தலைவன் தன்பதியடைந்தமை தலைவிக்குணர்த்தல் ஈராகச் சொல்லப் பட்ட கிளவிகள் பதினெட்டும் பொருந்திய அன்பினையுடைய உடன்போக்குவிரியாம். (எ-று.)

[‘ஒன்றிய அன்பின்’ என்ற இலேசானே தலைவி ஒருப்பட்டெழுந்த வழி அங்ஙனம் ஒருப்பட்டெழுந்தமை பாங்கி தலைவற்குணர்த்தலும், கண்டோர் தம்பதியணுமை சாற்றியபின்னர்த் தலைவன் தன்பதியணுமை தலைவிக்குச்சாற்றலும், அவட்குத் தன்னகர்காட்டலும், தலைவன் தன்பதியடைந்தமை தலைவிக்குணர்த்தியபின்னர்த் தலைவியோடு தன்மனைசார் தலும் வரவும்பெறும்.]

பாங்கி தலைவற்கு உடன்போக்குணர்த்தற்குச் செய்யுள்:—

மைநீர் நெடுங்கண் மடந்தை யுடன்றஞ்சை வாணன்வெற்பா
செந்நீர் விழவணி நின்னகர்க் கேசென்று சேர்ந்தருண்மற்
ழிநீர்மை யன்றியொ ராறுமின் றுலிங்கெம் மையரென்றன்
முந்நீ ருலகுங்கொள் ளார்என யாக முலைபினுக்கே.

—[தஞ்சை. 305]

எனவும், தலைவன் [உடன்போக்கு] மறுத்தற்குச் செய்யுள்:—

மெல்லியல் கொங்கை பெரியமின் னேரிடை மெல்லடிபூக்
கல்லியல் வெம்மைக் கடங்கடுந் தீக்கற்று வானமெல்லாஞ்
சொல்லிய சீர்ச்சுடர்த் திங்களங் கண்ணித்தொல் லோன்புலியூ
ரல்லியங் கோதைநல் லாயெல்லை சேய்த்தெம் மகனகரே.

—[கோவையார். 201]

எனவும், பாங்கி தலைமகனையுடன்படுத்தற்குச் செய்யுள்:—

பிணையுங் கலையும்வன் பேய்த்தே ரினைப்பெரு நீர்நசையா
லணையு முரம்பு நிரம்பிய வத்தமு மையமெய்யே
யிணையு மளவுமில் லாவிறை யோணுறை தில்லைத்தண்பூம்
பணையுந் தடமுமன் றேறினொ டேகினெம் பைந்தொடிக்கே.

—[கோவையார். 202]

எனவும், தலைவன் போக்குடன்படுதற்குச் செய்யுள்:—

இன்னாத கானு மீனிதென்று நீரிங் கியைந்தவன்பு
மன்னா ளளித்த வணங்குமுண் டேயென தாயியன்னர்
மின்னர் திருந்திழை மெய்வருந் தாவகை மெல்லமெல்லப்
பன்னாள் படவு முடன்கொண்டு சேறும் பணிமொழியே.

—[அம்பி. 365]

எனவும், பாங்கி தலைவிக்கு உடன்போக்குணர்த்தற்குச் செய்யுள்:—

குறப்பாவை நீன்குழல் வேங்கையம் போதொடு கோங்கம்விராய்
நறப்பா டலம்புனை வாரீனை வார்தம்பி ரான்புலியூர்
மறப்பா னடுப்பதொர் தீவினை வந்துறிற் சென்றுசென்று
பிறப்பா னடுப்பினும் பின்னூந்துன் னத்தகும் பெற்றியரே.

—[கோவையார். 205]

எனவும், தலைவிநாணழிபிரக்கற்குச்செய்யுள்:—

மறவாகை வேலங்கை வாணனை மாறையர் மன்னனைத்தம்
முறவாக வெண்ணி யுறாதவர் போலுயி ரோம்பியென்றுந்
தறவாத நாணந் தறப்பது வேண்டலிற் றொல்லுலகிற்
பிறவா தொழிகைநன் றேயொரு காலமும் பெண்பிறப்பே.

—[தஞ்சை. 310]

எனவும், கற்புமேம்பாடு பூண்முலைப்பாங்கி புகறற்குச் செய்யுள்:—

தாயிற் சிறத்தன்று நாண்டைய லாருக்கந் நாண்டகைசால்
வேயிற் சிறந்தமென் றோளிதிண் கற்பின் விழுமிதன்றீங்
கோயிற் சிறந்துசிற றம்பலத் தாடுமெங் கூத்தப்பிரான்
வாயிற் சிறந்த மதியிற் சிறந்த மதிநுகலே.

—[கோவையார். 204]

எனவும், தலைவி ஒருப்பட்டெழுதற்குச் செய்யுள்:—

மற்பாய் விடையோன் மகிழ்புலி யூரென்னெ டும்வளர்ந்த
பொற்பார் திருநாண் பொருப்பர் விருப்புப் புகுந்துநந்தக்
கற்பார் கடுங்கால் கலக்கிப் பறித்தெறி யக்கழிக
விற்பாற் பிறவற்க வேழையர் வாழி யெழுமையுமே.

—[கோவையார். 208]

எனவும், [அங்கநன்ம் ஒருப்பட்டெழுந்தமை பாங்கி தலைவற்குணர்த்தக் குச் செய்யுள்:—

மின்னே மருங்கு நெருங்குபைங் கோதை விளங்கிழைநின்
பின்னே வருதல் கருதிய போதுமென் பின்னேக்கள்ளை
யன்னே மகவன்பு மற்றனை யோவென் றாற்றவன்பின்
கொன்னே யருமந்த கொங்கைகண் ணீரிற் குளித்தனவே.

—[அம்பி. 369]

எனவும், பாங்கி சுரத்தியல் புரைத்துழித் தலைமகள் சொல்லற்குச் செய்
புள்:—

செல்லிற் கொடிய களிற்றண்ணல் வாணன்றென் மாறையன்ன
வில்லிற் கொடிய புருவமின் னேயென் விளம்புதிநீ
சொல்லிற் கொடியநம் மன்னையைப் போல்பவர் சூழ்ந்திருக்கு
மில்லிற் கொடியகொல் லோசெல்லு நாட்டவ் விருஞ்சரமே.

—[தஞ்சை. 313]

எனவும், பாங்கி தலைமகளைத் தலைமகற்குக் கையடைகொடுத்தற்குச்
செய்புள்:—

பறந்திருந் தும்பர் பதைப்பப் படரும் புரங்காப்பச்
சிறந்தெரி யாடிதென் றில்லையன் னாடி.றத் துச்சிலம்பா
வறந்திருந் துன்னரு ளும்பிறி தாயி னருமறையின்
நிறந்திரிந் தார்கலையும் முற்றும் வற்றுமிச் சேணிலத்தே.

—[கோவையார். 213]

எனவும், பாங்கி வைகிருள்விடுத்தற்குச் செய்புள்:—

ஊருங் கலிகெழு சேரியுந் தாயரு முட்புலம்பத்
தேரும் பழிபுக ழாக்கிவந் தெய்துவை சேபனையாய்
வாரும் பருமணி வம்பும் பொருமுலை வல்லியுடன்
யாருந் துயில்கொள்ளு நள்ளிருள் யாமத் தெழுந்தருளே.

—[அம்பி. 371]

எனவும், தலைவியைத் தலைவன் சுரத்துய்த்தற்குச் செய்புள்:—

பேணத் திருத்திய சீறடி. மெல்லச்செல் பேராவம்
பூணத் திருத்திய பொங்கொளி யோன்புலி யூர்புரையு
மாணத் திருத்திய வான்பதி சேரு மிருமருங்குங்
காணத் திருத்திய போலுமுள் னுமன்னு கானங்களை.

—[கோவையார். 215]

1. (பா - ம்) மின்னே மருங்கு விளங்கு பைங்கோதை.

எனவும், தலைமகன் தலைமகனாசைவறிந்திருத்தற்குச் செய்யுள் :—

வரமாவை வேற்படை வாணன்றென் மாறை வணங்கலர்கள்
புரமான வல்லழற் பொங்குவெங் காணிற் பொருந்தியகூ
ராமாய கல்லுன் னடிமல ராற்றல வாதலினுஞ்
சுரமாறு மெல்லைநல் லாயிருப் பாமிந்தச் சோலையிலே.

—[தஞ்சை. 317]

எனவும், தலைமகன் தலைமகனை உவந்து அலர்கூட்டி உண்மகிழ்த்துரைத்
தற்குச் செய்யுள்:—

அடிமலர் போற்றவும் போற்றிசெய் யாவிவ ளாய்முடிக்கியான்
கடிமலர் சூட்டவுங் காட்டிய தாற்கள்வர் காய்ந்தெறியுந்
துடிமலர் சீர்க்கெதிர் கூகை யிரட்டுஞ் சுரத்திடையோர்
வடிமலர் வேற்படை யான்வாணன் மாறையென் மாதவமே.

—[தஞ்சை. 318]

எனவும், கண்டோரயிர்த்தற்குச்செய்யுள் :—

கருவார் புயலென்றுங் கண்டறி யாதவிக் கானகத்தே
வருவார் சிலரிவர் மற்றிவ ரியாவர்கொல் வாரிதந்த
திருவா மெனிலிவள் செங்கையிற் பங்கய மில்லைச்செல்வன்
மருவார் துளவணி மாலெனின் மார்பின் மறுவில்லையே.

—[அம்பி. 377]

எனவும் வரும்.

ஒன்றெனமுடித்தலாற் கண்டோர்மகிழ்த்தலும் இரங்கலும் வரப்
பெறுதல் கொள்க. அவற்றிற்குச் செய்யுள்:—

முன்செல்ல நாணு முகிணகை வல்லி முருகனிவன்
பின்செல்ல வெண்ணும் பிடிநடை காணவிப்பேருலகிற்
புன்செல்வர் தேடும் பொருள்போ லிறுகப் பொதிந்தவன்பை
யென்சொல்லி யெங்ஙன் றொலைந்ததிவ் வாரிவ் விருஞ்சுரமே.

—[அம்பி. 378]

எனவும்,

பேதைப் பருவங் கழிந்தில ளின்னமும் பேணியதன்
காதற் கொழுநன் விழுமிய கேண்மையைக் காதலித்துப்
போதற் கரிய புகையழற் கானகம் போந்தவிந்த
மாதைப் பயந்த மடந்தையெவ் வாறுயிர் வாழ்ந்தனளே.

—[அம்பி. 380]

எனவும் முறையே காண்க.

கண்டோர் காதலின் விலக்கற்குச் செய்யுள் :—

எம்மு ரல்ல தூர்நணித் தில்லை
வெம்முரட் செல்வன் கதிரு மூழ்த்தனன்
சேந்தனை சென்மோ பூந்தார் மார்ப
வினாயண் மெல்லியண் மடந்தை
யரிய சேய பெருங்கான் யாரே. [சிற்றெட்டகம்]

எனவும், கண்டோர்தம்பதி யணுமைசாற்றற்குச் செய்யுள் :—

மின்றங் கிடையொடு நீவியன் நிலைச்சிற் றம்பலவர்
குன்றங் கடந்துசென் றானின்று தோன்றுங் குருஉக்கமலந்
துன்றங் கிடங்குந் துறைதுறை வள்ளைவெள் ளைநகையார்
சென்றங் கடைதட மும்புடை சூழ்தரு சேணகரே.

—[கோவையார். 221]

எனவும், [தலைவிக்குத் தலைவன் தன்பதியணுமைசாற்றற்குச் செய்யுள் :—

முன்னே னருண்முன்னு முன்னு வினையின் முனகர்துன்னு
மின்னாக் கடறிதிப் போழ்தே கடந்தின்று காண்டுஞ்சென்று
பொன்னு ரணிமணி மாளிகைத் தென்புலி யூர்ப்புகழ்வார்
தென்னு வெனவுடை யானட மாடுசிற் றம்பலமே.

—[கோவையார். 217]

எனவும், தலைவிக்குத் தன் நகர்காட்டற்குச் செய்யுள் :—

மின்போல் கொடிநெடு வானக் கடலுட் டிரைவிரிப்பப்
பொன்போல் புரிசை வடவரை காட்டப் பொலிபுலியூர்
மன்போற் பிறையணி மாளிகை சூலத்த வாய்மடவாய்
நின்போ னடையன்னந் துன்னிமுன் றேன்றுநன் னீணகரே.

[கோவையார். 222]

எனவும், [தலைவன் தன்பதியடைந்தமை தலைவிக்குணர்த்தற்குச் செய்யுள் :

செய்குந் றுவையிவை சீர்மலர் வாவி விசம்பியங்கி
கைகின்ற திங்களெய்ப் பாறும் பொழிலவை ஞாங்கரெங்கும்
பொய்குன்ற வேதிய ரோதிட முந்திட மீந்திடமு
மெய்குன்ற வார்சிலை யம்பல் வற்கிட மேந்திழையே.

[கோவையார். 223]

எனவும், [தலைவன் தலைவியொடு தன்னகர்சார்த்தற்குச் செய்யுள் :—

சங்க முழங்க மணிமுர சார்ப்பத் தமரெதிர்கொ
ளங்க ணலந்திக ழாவணம் போயகன் மாளிகையிற்
பொங்கிலை வேலனும் பூவையு மேயினர் புண்டரிகச்
செங்கை வலந்தி கிரித்திரு மாலுந் திருவுமொத்தே. [அம்பி. 384]
எனவும் வரும்.]

இவற்றுட் பாங்கி தலைமகற் குடன்போக்குணர்த்தலும், தலைவிக் குடன்போக்குணர்த்தலுமாகிய இரண்டும் போக்கறிவுறுத்தற்கும்; தலைமகன் மறுத்தலும், தலைவிநாணழிபிரக்கலுமாகிய இரண்டும் போக்குடன்படாமைக்கும்; பாங்கி தலைவனையுடன்படுத்தலும், தலைவிக்குக் கற்புமேம்பாடுகூறலுமாகிய இரண்டும் போக்குடன்படுத்தற்கும்; தலைவன் போக்குடன்படுத்தலும், தலைவியொருப்பட்டெழுதலும், சுரத்தியலுரைத்துழிச் சொல்லலுமாகிய மூன்றும் போக்குடன்படுத்தற்கும்; பாங்கி கையடைகொடுத்தலும், வைகிருள் விடுத்தலும், தலைமகன் தலைமகளைச் சுரத்துய்த்தலுமாகிய மூன்றும் போக்கற்கும்; தலைவன் தலைவியை அசைவறித்திருத்தலும், கண்டோர்காதலின் விலக்கலுமாகிய இரண்டும் விலக்கற்கும்; தலைவன் தலைவியை உவந்தலர் சூட்டி உண்மகிழ்ந்துரைத்தலும், கண்டோரயிர்த்தலுமாகிய இரண்டும் புகழ்த்தற்கும்; கண்டோர் தம்பதியனுமைசாற்றலும், தலைவன் தன்பதியடைந்தமை தலைவிக்குணர்த்தலுமாகிய இரண்டுத் தேற்றற்கும் உரியவாம்.

164

165. செவிலி புலம்ப னற்றாய் புலம்பல்
கவர்மனை மருட்சி கண்டோ ரிரக்கஞ்
செவிலிபின் நேடிச் சேறலென் றுங்குக்
கற்பொடு புணர்ந்த கவ்வையை வகைத்தே.

கற்பொடு புணர்ந்த கவ்வை கூறுவனவற்றுள் இஃது அதன் வகை இத்துணைத்தென்கின்றது.

(இ-ள்.) செவிலிபுலம்பல் முதலாகச் செவிலி பின்றேடிச் சேறல் ஈராக ஐந்துவகையினையுடைத்தாக் கற்பொடு புணர்ந்த கவ்வை. (எ-று.) மனையெனினும் நற்றயெனினும் ஒக்கும்.

165

166. வினவிய பாங்கியி னுணர்ந்த காலே
யினைய லென்போர்க் கெதிரழிந்து மொழிதலுந்
தன்னறி வின்மை தன்னைநொந் துரைத்தலுந்
தேய்வம் வாழ்த்தலு மிவ்வொரு முன்றுஞ்
செவிலி யறத்தொடு நின்றலிற் கவலையில்
பாங்கி தன்னோடும் பாங்கியர் தம்மொடு
மயலார் தம்மொடும் பயிலிடந் தன்னோடுந்
தாங்கல ளாகிச் சாற்றிய நான்கு
நிமித்தம் போற்றலுஞ் சுரந்தணி வித்தலுந்
தன்மகண் மென்மைத் தன்மைக் கிரங்கலு
மிளமைத் தன்மைக் குளமெலிந் திரங்கலு

மச்சத் தன்மைக் கச்சமுற் றிரங்கலு
 மாகிய வைந்தும் போகிய விழைமக
 ளாயமுந் தாயு மழுங்கக் கண்டு
 காதலி னிரங்குங் கண்டோ ரிரக்கமு
 மாற்றாத் தாயைத் தேற்றலு மாற்றிடை
 முக்கோற் பகவரை வினாதலு மிக்கோ
 ரேதுக் காட்டலு மெயிற்றியோடு புலம்பலுங்
 குரவோடு புலம்பலுஞ் சுவடுகண் டிரங்கலுங்
 கலந்துடன் வருவோர்க் கண்டுகேட் டலுமவர்
 புலம்ப நேற்றலும் புதல்வியைக் காணாது
 கவலைகூர் தலுமெனு மிவையொன் பாணுமென்
 றித்திற மியம்பிய வேழுமுன்று மொன்றுங்
 கற்போடு புணர்ந்த கவ்வையின் விரியே.

இது, கற்பொடு புணர்ந்த கவ்வையின் விரி இத்துணைத்தென்கின்றது.

(௫-ள்.) வினவிய பாங்கியினுணர்ந்தகாலே இனையலென்போர்க்
 கெதிரழிந்துமொழிதல் முதலாகத் தெய்வம் வாழ்த்தல் ஈறாகச் சொல்
 லப்பட்ட இவ்வொருமுன்றும், செவிலியறத்தொடு நின்றலிற் கவலை
 யில் பாங்கிதன்னொடு புலம்பல் முதலாகப் பயிலிடந் தன்னொடு புலம்பல்
 ஈறாகச் சொல்லப்பட்ட நான்கும், நிமித்தம் போற்றல் முதலாக
 அச்சத்தன்மைக்கு அச்சமுற்றிரக்கல் ஈறாகச் சொல்லப்பட்ட ஐந்தும்,
 போகியதலைமகன் ஆயத்தாரும் நற்றாயும் இரங்குமாறு கண்டு அன்பினுள்
 இரங்குந் கண்டோரிரக்கமாகிய ஒன்றும், ஆற்றாத்தாயைத்தேற்றல்
 முதலாகப் புதல்வியைக்காணாது கவலைகூர்தல் ஈறாகச் சொல்லப்பட்ட
 ஒன்பதுமென்று இவ்வாறுகூறிய இருபத்திரண்டு கிளவியுக் கற்பொடு
 புணர்ந்த கவ்வையின்விரியாம். (௭-று.)

அனுவாதமுகத்தாற் செவிலி பாங்கியைவினவலும் பாங்கி செவிலிக்
 குணர்த்தலுஞ் செவிலி நற்றாய்க்கறத்தொடுநின்றலும் வரப்பெறும்.

[ஒன்றெனமுடித்தலாற் செவிலி நற்றாய்க்கறத்தொடுநின்றலின் பின்
 னர் நற்றாய் தன்னுள்ளே இரங்கலும், நற்றாய் பாங்கிதன்னொடு புலம்
 பலின் பின்னர்த் தோழியமுக்க நற்றாய்புலம்பலும், அயலார் தம்மொடு
 புலம்பலின் பின்னர்த் தத்தையொடுபுலம்பலும், நிமித்தம் போற்றலின்
 பின்னர்த் தலைவன் மிகவன்புசெய்கவென்றுதெய்வத்திற்குப் பராயனஉம்,
 முக்கோற்பகவரை வினாதலின் பின்னர் மாவிரதியரைவினாதலும், அதன்
 பின்னர் உய்த்துணர்வோரை உரையென்றலும், குரவொடுபுலம்பின
 பின்னர்ப் புறவொடுபுலம்பலும் வரவும்பெறும்.]

அவற்றுட் செவிலிபாங்கியைவினாதற்குச் செய்யுள்:—

மயிலெனப் பேர்ந்தின வல்லியி னெல்கிமென் மான்விழித்துக்
குயிலெனப் பேசுமெங் குட்டனெங் குற்றதென் நெஞ்சகத்தே
பயிலெனப் பேர்ந்தறி யாதவன் நிலைப்பல் பூங்குழலா
யயிலெனப் பேருங்கண் னாயென்கொ லாமின் றயர்கின்றதே.

[கோவையார். 224]

எனவும், பாங்கி செவிலிக்குணர்த்தற்குச் செய்யுள்:—

ஆளரிக் கும்மரி தாய்த்தில்லை யாவருக் கும்மெளிதார்
தாளரிக் குன்றிற்றன் பாவைக்கு மேவித் தழறிகழ்வேற்
கோளரிக் குந்திக ரன்னு ரொருவர் குருமலர்த்தார்
வாளரிக் கண்ணிகொண் டாள்வண்ட லாயத்தெம் வாணுதலே.

[கோவையார். 225]

எனவும், பாங்கியினுணர்ந்தசெவிலி தேற்றுவார்க்கு எதிரழிந்து
மொழிதற்குச் செய்யுள்:—

வந்த்தான் வகீர்மலர் கண்ணிக்குத் தக்கின்று தக்கன்முத்திக்
கெடுத்தான் கெடலிரொல் லொன்றில்லைப் பன்மலர் கேழ்குளர
மடுத்தான் குடைந்தன் றமுங்க வழுங்கித் தழீஇமகிழ்வுற்
றெடுத்தாற் கினியன வேயினி யாவன வெம்மனைக்கே.

[கோவையார். 226]

எனவும், செவிலி தன்னறிவின்மைதன்னை கொந்துரைத்தற்குச்
செய்யுள்:—

முறுவலக் காறந்து வந்தென் முலைமுழு வித்தழுவிச்
சிறுவலக் காரங்கள் செய்தவெல் லாமுழு துஞ்சிதையத்
தெறுவலக் காலனைச் செற்றவன் சிற்றம் பலஞ்சிந்தியா
ருறுவலக் கானகந் தான்படர் வாண மொளியிழையே.

[கோவையார். 227]

எனவும் வரும்.

முழுவி - முத்தங்கொண்டு; வலக்காரம் - விரகு.

செவிலி தெய்வம்வாழ்த்தற்குச் செய்யுள்:—

வேமாறு செய்பவென் மெல்லிய லானை விதித்தனைநீ
யாமாறு செய்தனை யாரணங் கேறின் னருளொழிந்தால்
ஏமாறு வண்ண மிதற்கொன்று மில்லையொ ரேதிலன்பின்
போமாறு செய்வித்த நீவரு மாறும் புரிந்தருளே. [அம்பி. 389]

எனவும், செவிலி நற்றாய்க்கு அறத்தொடுந்நற்குச் செய்யுள்:—
தொடுப்பார் தொடுத்தலர் தூற்றும் பழிவந்து சூழ்விதியைத்
தடுப்பா ரெவரினிச் சாற்றுவ தென்கொ றடத்தின் முன்வீழ்ந்
தெடுப்பாநொருவ னிருப்பநின் றூர்தம் மிருநிதிக்குக்
கொடுப்பா னிசைந்தனை மென்றுசொன் னுணங் குலக்கொடியே.

—[அம்பி. 390]

எனவும், [நற்றாய் தன்னுள்ளே இரக்கற்குச் செய்யுள்:—

பூவையுண் டோபுனக் கிள்ளையுண் டோவெண் புதியமணற்
பாவையுண் டோபெற்ற பானியுண் டோகுன்று பார்த்தழைக்குந்
தேவையுண் டோகற்ற சிற்றிலுண் டோமற்றென் சுற்றமுண்டோ
பாவையுண் டோமக ளேசெல்லு நீயிவ் வருஞ்சுரமே.[அம்பி. 391]

எனவும்,] நற்றாய் பாங்கிதன்னொடு புலம்பற்குச் செய்யுள்:—

முன்னே யிதனை மொழிந்தனை யேனுந்தை முந்தைமணம்
பின்னே குழலி பெறாளல்ல ளேபிற ழாதெவர்க்குந்
தன்னேயம் வைத்தரு ளுந்தஞ்சை வாணன் றமிழ்ச்சிலம்பிற்
பொன்னே யனையநல் லாயவ மேசுரம் போக்கினையே[தஞ்சை.329]

எனவும், [தோழியமுக்க நற்றாய்புலம்பற்குச் செய்யுள்:—

தாயென்செய் தாளென்று தள்ளியென் பாவைதன் பான்மயங்க
மாயஞ்செய் தானொரு வள்ளல்பின் னேயழல் வெஞ்சுரத்துப்
போயென்செய் தாளென் றறிசில னொன்றும் பொறியிளியை
நீயென்செய் வாய்மக ளேகண் கணீர்மல்க நின் றுநின்றே.

[அம்பி. 392]

எனவும்,] நற்றாய் பாங்கியர்தம்மொடுபுலம்பற்குச் செய்யுள்:—

புறந்தாழ் புரிசுழற் பூவைதன் பாவை புனையலங்கற்
சிறந்தா னொருவள்ளல் செங்கைய தாலெனத் தெய்வந்தொழா
ளறந்தா னிலைபெற் றரும்பழி காக்கு மறிவுநெஞ்சிற்
பிறந்தா ளருஞ்சுரம் பின்செல்ல வேண்டிங்கொல் பேதையரே.

[அம்பி. 393]

எனவும், அயலார்தம்மொடும் புலம்பற்குச் செய்யுள்:—

யாழியன் மென்மொழி வன்மனப் பேதையொ ரேதிலன்பின்
றோழியை நீத்தென்னை முன்னே துறந்துதன் னூர்கண்முன்னே
வாழியிம் மூதூர் மறுகச்சென் றுளன்று மால்வணங்க
வாழிதந் தானம் பலம்பணியாரி னருஞ்சுரமே.[கோவையார். 230]

எனவும், [தத்தையொடுபுலம்பற்குச் செய்யுள்.—

கொன்னுனை வேலம் பலவற் றொழாரிற்குள் றங்கொடியோ
ளென்னணஞ் சென்றன ளென்னணஞ் சேரு மெனவயரா
வென்னனை போயினள் யாண்டைய ளென்னைப் பருந்தடுமென்
றென்னனை போக்கள் றிக் கிள்ளையென் னுள்ள ததை யீர்கின்றதே.

—[கோவையார். 231]

எனவும்,] நற்றாய் தலைமகன்பயி லிடந்தன்னொடு புலம்பற்குச் செய்யுள்:—

நன்றே யுமக்கவர் நல்லதெல் லாஞ்சொல்லி நவ்வியிளங்
கன்றே யருமணிக் கந்துக மேகண் கலந்தழைக்குங்
குன்றே குவலையங் கொய்தட மேயெதிர் கூங்குயிலே
யென்றேகொ லும்மையு மென்னையுங் காணவந் தெய்துவதே

—[ஆம்பி. 365]

எனவும், நிமித்தம்போற்றற்குச் செய்யுள்:—

பணங்களைஞ் சாலும் பருவா வார்த்தவன் றில்லையன்ன
மணங்கொளஞ் சாயலு மன்னனு மின்னே வரக்கரைந்தா
லுணங்கலஞ் சாதுண்ண லாமொண் ணிணப்பலி யோக்குவன்மாக்
குணங்களைஞ் சாற்பொலி யுந்நல சேட்டைக் குலக்கொடியே.

--[கோவையார். 235]

எனவும், தலைவன் மிக அன்புசெய்கவென்று தெய்வத்திற்குப் பூராய்
தற்குச் செய்யுள்:—

ஈன்று புறந்தந்த வெம்மு முள்ளாள்
வான்றோ யிஞ்சி நன்னகர் புலம்பத்
தனிமணி யிரட்டுந் தாளுடைக் கடிசை
தழைதுதி நெடுவேற் குறும்படை மழவர்
முனையா தந்து முரம்பின் வீழ்த்த
வில்லேர் வாழ்க்கை விழுத்தொடை மறவர்
வல்லாண் பதுக்கைக் கடவுட் பேண்மார்
நடுகற் பீலி சூட்டித் துடிபடத்
தோப்பிக் கள்ளொடு துருஉப்பலி கொடுக்கும்
போக்கருங் கவலைய புலவுநா றருஞ்சார்
துணிந்துபிற ளாயின ளாயினு மணிந்தணர்ந்
தார்வ நெஞ்சமொ டாய்நல னளைஇத்தன்
மார்புதுணை யாகத் துயிற்றுங் தில்ல
துஞ்சா முழுவிற் கோவற் கோமா

னெடுந்தேர்க் காரி கொடுங்கான் முன்றுறைப்
பெண்ணையம் பேரியாற்று துண்ணறல் கடுக்கு
நெறியிருங் கதுப்பினென் பேதைக்
கறியாத் தேளத் தாற்றிய துணையே. —[அகம். 25]

எனவும் வரும். இஃது அகம். நற்றாய் சுரந்தணிவித்தற்குச் செய்யுள்:—
பெற்றே னெடுங்கிள்ளை வாட முதுக்குறை பெற்றிமிக்கு
நற்றேன் மொழியழற் கானடந் தாண்முக நானணுகப்
பெற்றேன் பிறவி பெறாமற்செய் தோன்றில்லைத் தேன்பிறங்கு
மற்றேன் மலரின் மலர்த்திரந் தேன்சுடர் வானவனே.

—[கோவையார். 232]

எனவும், நற்றாய் தன்மகள் மென்மைத்தன்மைக்கு இரங்கற்குச் செய்
யுள்:—

தாமே தமக்கொப்பு மற்றில் லவர்தில்லைத் தண்ணனிச்சப்
பூமேன் மிதிக்கிற் பதைத்தடி பொங்குநங் காயெரியுந்
தீமே லயில்போற் செறிபரற் கானிற் சிலம்படிபா
யாமே நடக்க வருவினை யேன்பெற்ற வம்மனைக்கே.

—[கோவையார். 228]

எனவும், நற்றாய் தலைமகள் இளமைத்தன்மைக்கு உளமெலிந்திரங்கற்குச்
செய்யுள்:—

வையம்மலர் வாட்படை யூரற்குச் செய்யுங்குற் றேவன்மற்றென்
மைம்மலர் வாட்கண்ணி வல்லன்கொல் லாந்தில்லை யான்மலைவாய்
மொய்ம்மலர்க் காந்தளைப்பாந்தளென் றெண்ணித்துண் னென்றொளித்துக்
கைம்மல ராற்கண் புதைத்துப் பதைக்குமெங் கார்மயிலே.

—[கோவையார். 233]

எனவும், நற்றாய் தலைமகள் அச்சத்தன்மைக்கு அச்சமுற்றிரங்கற்குச்
செய்யுள்:—

நாண்மா தகிமலர் நாறிருங் கூந்த னடந்தவழிக்
கோண்மா குளிறுங் கொடுங்குரல் கேட்டொறுங் கூர்ங்கணையால்
வாண்மா முனைவென்ற வாணன்றென் மாறை மணிவரைவேய்த்
தோண்மா வெருவுங்கொல் லோவென்றெ னூருயிர் சோர்கின்றதே.

—[தஞ்சை. 338]

எனவும், தலைமகள் ஆயமுந் தாயும் அழுங்கக்கண்டு காதலினிரங்கும்
கண்டோரிரக்கத்திற்குச் செய்யுள்:—

நொந்துங் கலுழ்ந்துந் துணைவிய ராற்றலர் நோக்கொடின்சொற்
றந்திங் கவையுந் தணந்துசென் றுளெனத் தாள்பணியார்

மைந்துங் கதமுந் கடிந்தருள் வாணன்றென் மாறையன்னுள்
பந்துங் கழங்குமெல் லாங்கண்டு வாடும் பயந்தவளே [தஞ்சை. 339]
எனவும், செவிலி ஆற்றுத்தாயைத்தேற்றற்குச் செய்யுள்:—
வேயின தோளி மெலியல்லின் னோர் தக்கன் வேள்வியின்வாய்ப்
பாயின சீர்த்திய னம்பலத் தானைப் பழித்துமும்மைத்
தீயின தாற்றல் கிரங்கண் ணிழந்து திசைதிசைதாம்
போயின வெல்லையெல் லாம்புக்கு நாடுவன் பொன்னினையே.

—[கோவையார். 234]

எனவும், முக்கோற்பகவரைவினாதற்குச் செய்யுள்:—
வெதிரேய் கரத்துமென் றோலேய் சவல்வெள்ளை நூலிற்கொண்பு
வதிரேய் மறையினிவ் வாறுசெல் வீர்தில்லை யம்பலத்துக்
கதிரேய் சடையோன் கரமா னெனவொரு மான்மயில்போ
லெதிரே வருமே சுரமேவெறுப்பவொ ரேந்தலொடே.

—[கோவையார். 243]

எனவும், மாவிரதியரைவினாதற்குச் செய்யுள்:—
சுத்திய பொக்கணத் தென்பணி கட்டங்கஞ் சூழ்சடைவெண்
பொத்திய கோலத்தி னீர்புலி யூரம் பலவர்க்குற்ற
பத்தியர் போலப் பணைத்திறு மாந்த பயோதரத்தோர்
பித்திதற் பின்வர முன்வரு மோவொர் பெருந்தகையே.

—[கோவையார். 242]

எனவும், உய்த்துணர்வோரை உரையினென்றற்குச் செய்யுள்:—
முன்னுங் கடுவிட முண்டதென் றில்லைமுன் னோனருளா
லின்னுங் கடியிக் கடிமனைக் கேமற் றியாமயர
மன்னுங் கடிமலர்க் கூந்தலைத் தான்பெறு மாறுமுண்டே
லுன்னுங் கடிதின் றி யோதுங்க னான்மறை யுத்தமரே

—[கோவையார். 236]

எனவும், மிக்கோர் ஏதுக்காட்டற்குச் செய்யுள்:—
சுரும்பிவர் சந்துந் தொடுகடன் முத்தும்வெண் சங்குமெங்கும்
வீரும்பினர் பாற்சென்று மெய்க்கணி யாம்வியன் கங்கையென்னும்
பெரும்புனல் சூடும் பிரான்சிவன் சிற்றம்பலமனைய
கரும்பன மென்மொழி யாருமந் நீர்மையர் காணுநர்க்கே.

—[கோவையார். 248]

எனவும், செவிலி எயிற்றியொடு புலம்பற்குச் செய்யுள்:—

பேதைப் பருவம்பின் சென்றது முன்றி லெனைப்பிரிந்தா
லூதைக் கலமரும் வல்லியொப் பாண்முத்தன் றில்லையன்னு

ளேதிற் சுரத்தய லானொடிந் தேகினள் கண்டனையே
போதிற் பொலியுந் தொழிற்புலிப் பற்குரற் பொற்றொடியே.

—[கோவையார். 239]

எனவும், செவிலி குரவொடு புலம்பற்குச் செய்யுள்:—

பாயும் விடையோன் புலியூ ரணையவென் பாவைமுன்னே
காயுங் கடத்திடை யாடிக் கடப்பவுங் கண்டுநின்று
வாயுந் திறவாய் குழையெழில் வீசவண் டோலுறுத்த
நீயுநின்பாவையு நின்று நிலாவிடு நீள்குரவே.

—[கோவையார். 241]

எனவும், புறவொடு புலம்பற்குச் செய்யுள்:—

புயலன் றலர்சடை யேற்றவன் றில்லைப் பொருப்பரசி
பயலன் றனைப்பணி யாதவர் போன்மிகு பாவஞ்செய்தேற்
கயலன் றமியனஞ் சொற்றுணை வெஞ்சுர மாதர்சென்றா
வியலன் றெனக்கிற் றிலைமற்று வாழி யெழிற்புறவே.

—[கோவையார். 240]

எனவும், சுவடுகண்டிரங்கற்குச் செய்யுள்:—

தெள்வன் புனற்சென்னி யோனம்ப லஞ்சிந்தி யாரினஞ்சேர்
முள்வன் பரன்முரம் பத்தின்முன் செய்வனை யேனெடுத்த
வொள்வன் படைக்கண்ணி சீறடி யிங்கிவை யுங்குவையக்
கள்வன் பகட்டுர வேனடி யென்று கருதுவனே.

—[கோவையார். 237]

எனவும், கலந்துடன் வருவோர்க்கண்டு கேட்டற்குச் செய்யுள்:—

பைந்தார்விடலையு நீயுந்தகவிப் பரிசெதிரே
வந்தார்சிலருள ரோமகளேவண்ட லாமுமந்தண்
சந்தார்தடமுலை யாயமுந்தாயருந் தான்வளர்த்த
செந்தார்மழலைக் கிளியுமென்போலின்று தேடவைத்தே.

—[ஆம்பி. 405]

எனவும், கலந்துடன் வருவோர் புலம்பறேற்றற்குச் செய்யுள்:—

மீள்வது செல்வதன் றன்னையிவ் வெங்கடத் தக்கடமாக்
கீள்வது செய்த கிழவோ னெடுங்கிளர் கெண்டையன்ன
நீள்வது செய்தகண் ணாளிந் நெடுஞ்சுர நீந்தியெம்மை
யாள்வது செய்தவன் றில்லையி னெல்லை யணுகுவரே.

—[கோவையார். 247]

எனவும், செவிலி புதல்வியைக்காணாது கவலைகூர்தற்குச் செய்யுள்:—

கல்லார் சுரத்து வருவா ரி ருவரைக் கண்டவெல்லை

யெல்லா மவரவ ரென்றிருந்தேனவ ரெம்மிருவ

ரல்லாநிலைமை யருவினையேனிங் கறிந்தபின்னுஞ்

செல்லாதுமீண்டொருகா விருகாலுமென் சிந்தையுமே.

—[ஆம்பி. 407]

எனவும், வரும்.

இவற்றுள், வினவியபாங்கியினுணர்ந்தகாலே இனையவென்போர்க்கு எதிரழிந்திரக்கல் முதலிய மூன்றுஞ் செவிலிபுலம்பற்கும், செவிலியறத் தொடுநிற்பலிற் கவலையில் பாங்கிதன்ஞொடு புலம்பல் முதலிய நான்கும் கற்றாய் புலம்பற்கும், நிமித்தம்போற்றல் முதலிய ஐந்தும் மனைமருட்சிக்கும், கண்டோரிரக்கமாகிய ஒன்றுக் கண்டோரிரக்கற்கும், ஆற்றாத நாயைத்தேற்றல் முதலிய ஒன்பதுஞ் செவிலியின்றேடிச்சேறற்கும் உரியவாமெனக்கொள்க.

(166)

167. தெளித்தன் மகிழ்ச்சி வினாதல் சேப்பலென
வேளிப்பட வுரைத்த மீட்சிநால் வகைத்தே.

மீட்சி கூறுவனவற்றுள் இஃது அதன் வகை இத்துணைத்தென் கின்றது.

(இ-ள்.) தெளித்தல் முதலாகச் செப்பல் ஈராக நான்குவகையினை புடைத்தாம் மீட்சி. (எ-று.) (167)

168. தலைவிசே ணகன்றமை செவிலிதாய்க் குணர்த்தலுந்
தலைவன் றம்மூர் சார்ந்தமை சாற்றலுந்
தலைவிமுன் செல்வோர் தம்மோடு தன்வரல்
பாங்கியர்க் குணர்த்தி விடுத்தலு மாங்கவர்
பாங்கியர்க் குணர்த்தலும் பாங்கியர் கேட்டு
நற்றாய்க் குணர்த்தலு நற்றாய் கேட்டவ
னுளங்கொள வேலனை வினாதலு மெனவுடன்
விளம்பிய விருமூன்று மீட்சியின் விரியே.

இது, மீட்சியின்விரி இத்துணைத்தென்கின்றது.

(இ-ள்.) தலைவி சேணகன்றமை செவிலி தாய்க்குணர்த்தல் முதலாக நற்றாய் தலைமகனுளங்கொள வேலனைவினாதல் ஈராகச் சொல் லப்பட்ட ஆறும் மீட்சியின் விரியாம். (எ-று.)

ஒன்றென முடித்தலால் உடன்போய்வரைந்த றெடுத்தகை மீட்சி புரைத்தலும் வரப்பெறும்.

தலைவி சேணகன்றமை செவிலி தாய்க்குணர்த்தற்குச் செய்யுள்:—

சேடார் மலர்க்குழல் வல்லியை யன்னைவெந் தீவ்னையே
 னூடா வயினில்லை ஞாலத் தகல்வயி னன்கமலக்
 காடார் பழனக் கழனிநன் னூடு கடந்துதன்னூர்
 வாடா வளமனைக் கொண்டுசென் றானொடு வள்ளலின்றே.

—[அம்பி. 408]

எனவும், உடன்போய்வரைந்த நெடுந்தகை மீட்சியுரைத்தற்குச் செய்யுள்:

அனைத்தாய தன்னக ரான்றபொன் மாளிகைச் சான்றவர்முன்
 னெனைத்தாய பல்கிளை யேத்த மணம்புரிந் தின்புறுநான்
 மனைத்தாயர் தந்தைதன் னூர்வண்ட லாய மறந்த வெல்லாம்
 னினைத்தா ணிரைவளை மீண்டா னறிந்து நெடுந்தகையே.

—[அம்பி. 409]

எனவும், தலைவன் மம்மூர்சார்ந்தமை சாற்றற்குச் செய்யுள்:—

துப்போது சேயிதழ்த் தூநகை யாய்வெஞ் சரத்திடைநா
 மப்போ திருந்த வகன்பொழி லாயத்துன் னூமுலைக்
 கொப்போ தியமென் முகைக்கன்னி காரமீம் முற்றத்துநீ
 யெப்போதும் வைகு மிளமரக் காவு மிலஞ்சியுமே.

—[அம்பி. 410]

எனவும், தலைவி முன்செல்வோர் தம்மொடு தம்வரல் பாங்கியர்க்குணர்த்தி விடுத்தற்குச் செய்யுள்:—

ஒன்றே யுளங்கொண் டிருபிறப்பெய்திமுத் தீயமுய்த்து
 நன்றே நவில்கின்ற நான்மறை யீர் தம்மை நானகன்ற
 வன்றே தொடங்கி யலமரு மாயத் தரிவையர்க்குச்
 சென்றே வருவ துரைமீன்கள்யாமத் திருநகர்க்கே.

—[அம்பி. 411]

எனவும், முன்செல்வோர் பாங்கியர்க்குணர்த்தற்குச் செய்யுள்:—

நண்போ டினியதொர் நல்விருந் தெய்துவீர் நானையெல்லைத்
 தண்போ தணிகுழற் றையனல் வீர்செய்ய தண்டமிழ்தோய்
 பண்போ லினிய பணிமொழிச் செந்தளிர் ப்பைந்தொடிதன்
 கண்போ லொருவர் கலந்துடன் மீள்வது கண்டனமே.

—[அம்பி. 412]

எனவும், பாங்கியர் கேட்டு நற்றாய்க்குணர்த்தற்குச் செய்யுள்:—

மேவியொன் னூரெம்மை மெய்த்துணை போக விடுத்திருந்த
 பாவினென் னுவகை பாக்கியஞ் செய்தனம் பாயரிக்கண்

காவியன் னொருங் கானக நீந்திரம் மாநகர்வா
யாவியன் னொருடன் வந்தனர் காணென்பார்தணரே.

—[ஆம்பி. 413]

எனவும், நற்றாய் தலைமகளுளக்கொள வேலனைவினாதற்குச் செய்யுள்:—
தென்மாறை நன்னகர் மன்னவன் வாணன் செழுந்தஞ்சைசூழ்
பொன்மா திரத்துப் புலனுணர் வீரசரம் போய்வருவோன்
என்மா தரையென் மனைத்தருமோ தன்னை யீன்றநற்றாய்
தன்மா மனையுய்க்குமோ சொல்லு வீரொன்று தானெனக்கே.

—[தஞ்சை. 354]

எனவும் வரும்.

இவற்றுட் தலைவி சேணகன்றமை செவிலி தாய்க்குணர்த்தலும்
தலைவன் தம்பூர்சார்ந்தமைசாற்றலுமாகிய இரண்டுத் தெளித்தற்கும்,
தலைவி முன்செல்வோர்தம்மொடு தம்வரல் பாங்கியர்க்குணர்த்திவிடுத்த
லும் பாங்கியர் நற்றாய்க்குணர்த்தலுமாகிய இரண்டும் மகிழ்ச்சிக்கும்,
நற்றாய் தலைமகளுளக்கொள வேலனைவினாதலாகிய ஒன்றும் வினாதற்கும்,
முன்செல்வோர் பாங்கியர்க்குணர்த்தலாகிய ஒன்றுஞ் செப்பற்கும்
உரியவாம்.

(168)

169. மடந்தையை யுடன்போய் வரைந்துமீடற்கு
மவண்மனை வரைதற்குந் தன்மனை வரைதற்கு
மியைதலு முரிய செவிலிகூற் றெழித்தே.

இது, மேற்கூறியவற்றுள் வரைதற்கும் உரியன இவையென்கின்றது.

(இ-ள்.) மடந்தையை உடன்போய்வரைந்துமீடற்கும் வரையாமல்
மீண்டு அவளது மனையின்கண்ணேயாதல் தன்மனையின்கண்ணேயாதல்
வரைந்துகோடற்கும் இலக்கணத்தான் உரியவாஞ் செவிலிகூற்றாகிய
ஒன்றையும் ஒழித்து அல்லாத ஐந்தும். (எ-று.)

(169)

170. வினாதல் செப்பன் மேவலென் றிறைவன்
றனாதில் வரைவு தான்மு வகைத்தே.

தன்மனைவரைதல் கூறுவனவற்றுள் இஃது அதன்வகை இத்துணைத்
தென்கின்றது.

(இ-ள்.) வினாதலுஞ் செப்பலும் மேவலுமென மூன்றுவகையினை
யுடைத்தாம், தலைமகன் மீண்டுவந்து தன்மனையின்கண்ணே வரைதல்
(எ-று.)

(170)

171. பணிமொழி நற்றாய் மணையர் வேட்கையிற்
செவிலியை வினாதலுஞ் செவிலிக் கிசுளை
வரைந்தமை யுணர்த்தலும் வரைந்தமை செவிலி
நற்றாய்க் குணர்த்தலு முற்றங் கிருவருந்

தலைவியில் வந்துழித் தலைவன் பாங்கிக்
கியான்வரைந் தமைநுமர்க் கியம்புசேன் நென்றலுந்
தானது முன்னே சாற்றிய துரைத்தலு
மென்னுமீவ் வைந்து மின்னிலை வேலோன்
மன்னிய தன்மனை வரைதலின் லிரியே.

இது, தன்மனைவரைதல்விரி இத்துணைத்தென்கின்றது.

(இ-ள்.) பணிமொழிகற்றாய் மணனயர்வேட்கையிற் செவிலியை
வினாதல் முதலாகப் பாங்கி தானதுமுன்னே சாற்றியதுரைத்தல் ஈராகச்
சொல்லப்பட்ட ஐந்தும் மீண்டதலைமகன் தலைமகளைத் தன்மனையின்
ண்ணே வரைத்துகோடலின் விரியாம். (எ-று.)

பணிமொழிகற்றாய் மணனயர்வேட்கையிற் செவிலியைவினாதற்குச்
செய்யுள்:—

தாமாக மேவினு நம்மனைக் கேவந்து தண்சிலம்பர்
மாமா தினைமணஞ் செய்வதற் கேமரு வார்மலப்
பூமாது கேள்வன் புகழ்த்தஞ்சை வாணன் பொருப்பிலினி
யாமா றுயிரனை யாய்சொல்வ மோவவ ரன்னையர்க்கே.

—[தஞ்சை. 355]

எனவும், செவிலிக்கிளை வரைந்தமையுணர்த்தற்குச் செய்யுள்:—

என்ன மியம்புவ தியாய்க்கினி நாமனை யின்றதம்மிற்
கொன்னுரு நித்திலக் கோதைநம் மாதைக் கொடிநெடுந்தேர்க்
கன்னாடர் மண்கொண்ட வாணன்றென் மாதையிற் காதலர்தாம்
நன்னுண் மணம்புணர்ந் தாரென்று தூதர் நவின்றனரே.

[தஞ்சை. 356]

எனவும், வரைந்தமை செவிலி கற்றாய்க்குணர்த்தற்குச் செய்யுள்:—

எனைக்கே ளிருநின் றியற்றவங் கேமண வின்பமெய்தி
யனைக்கேண்மை நண்ணிய வண்ணல் பின்னாகநம் மனையின்றிம்
மனைக்கே வருமென வந்துசொன் னார்தஞ்சை வாணன் வெற்பிற்
சுனைக்கேழ் மலர்க்கழு நீர்க்குழ லாய்சில தூதர்முன்னே.

—[தஞ்சை. 357]

எனவும், உற்றுகிருவருக் தலைவியில் வந்துழித் தலைவன் பாங்கிக்கு
யான்வரைந்தமை நமக்கியம்பு சென்றென்றற்குச் செய்யுள்:—

ஒங்கும் பலவுங் கதலியுஞ் சூழுமெம் மூர்வயிற்போய்ப்
பாங்கொன் றியசெழும் பாவகன் முன்னர்ப் பணிமொழியாய்
வாங்குஞ் சிலைறுதன் மங்கைக்கு மங்கல நாண்புனைந்த
தீங்குன் பெருந்தமர் யாவர்க்கு நீசென் றியம்புகவே. [ஆம்பி. 416]

எனவும். தான் அதுமுன்னே சாற்றினனென்றற்குச் செய்யுள்:--
 அன்னைக் கிபம்பின னுண்டகை யான்முன் னறிந்துதென்னன்
 றன்னைப் பணிந்துகுற் றேவல்செய் யாது சமரெதிர்ந்த
 மன்னைப் புறங்கண்ட வாணன்றென் மாறை வரையிலெங்கள்
 பொன்னைக் கொணர்ந்துறுங்கேண்முன்னர் நீபொன் புனைந்ததுவே.
 —[தஞ்சை. 359]

எனவும் வரும்.

இவற்றுள் நற்றாய் மணையர் வேட்கையிற் செவிலியை வினா
 லாகிய ஒன்றும் வினாதற்கும், வரைந்தமை பாங்கி செவிலிக்குணர்த்த
 லும் வரைந்தமை செவிலி நற்றாய்க் குணர்த்தலும் பாங்கி தான் அது
 முன்னே சாற்றிய துரைத்தலுமாகிய மூன்றுஞ் செய்பற்கும், தலைமகன்
 வரைந்தமை துமர்க்கியம்புசென்றென்றலாகிய ஒன்றும் மேவுதற்கும்
 உரியவாம். (171)

172. ஆதி யொன்றோழித் தல்லன நான்கு
 மாதினை யுடன்போய் வரைந்து மீடற்கு
 நீதியி னுரிய நினையுங் காலை.

இது மேற்கூறியவற்றுள் வரைந்துமீடற்கு உரியன இவையென்
 கின்றது.

(இ-ள்.) நற்றாய் மணையர் வேட்கை யொன்றும் ஒழித்து அவ்
 லாத நான்குத் தலைமகன் புணர்ந்துடன் போய்த் தலைமகளைத் தன்
 னாரின் வரைந்து மீடற்கும் உரியவாம் ஆராயுங்காலத்து (எ-று.) (172)

173. இருவரில் லிற்கு மியைந்தபன் னொன்று
 மொருவகை மீண்டு வரைதலின் விரியே.

இஃது ஒருவகைமீண்டுவரைதலின் விரி இத்துணைத்தெனத் தொகுத்
 துணர்த்துகின்றது.

(இ-ள்.) தலைமகன் தம்மூர்சார்ந்தமையுணர்த்தல் முதலாகப்
 பாங்கி தானதுமுன்னே சாற்றியதுரைத்தல் ஈராகச் சொல்லப்பட்ட
 அவண்மனைவரைதற்குந் தன்மனைவரைதற்கும் உரிய கிளவி பதினொன்
 றும் உடன்போய் மீண்டுவரைந்துகோடலின் விரியாம் ஒரு படி
 யாக. (எ-று.) (173)

ஒருபடியென்றது மேற்குத்திரக்களுட் கவர்ச்சி நீக்குதற்கெனக்
 கொள்க.

174. போக்கறி வறுத்தல் வரவறி வறுத்த
 னீக்க மிரக்கமொடு மீட்சி யென்றாங்
 குடன்போக் கிடையீ டொருநான்கு வகைத்தே.

உடன்போக்கிடையீடு கூறுவனவற்றள் இஃது அதன்வகை இத் துணைத்தென்கின்றது.

(இ-ள்.) போக்கறிவுறுத்தல் முதலாக மீட்சி ஈறாக நான்கு வகையிணையுடைத்தாம் உடன்போக்கிடையீடு. (எ-று.) (174)

175. நீங்குங் கிழத்தி பாங்கியர் தமக்குத் தன்சேல வுணர்த்தி விடுத்தலுந் தன்சேல வீன்றாட் குணர்த்தி விடுத்தலு மீன்றாட் கந்தணர் மொழிதலு மறத்தோடு நின்றலிற் றமர்பின் சேறலைத் தலைவிகண் டுரைத்தலு மவன்விடுத் தகறலுந் தமரோடுஞ் சேல்பவ ளவன்புற நோக்கிக் கவன்றாற் றலுமெனு மிருமுன்று முடன்போக் கிடையீட்டு விரியே.

இஃது உடன் போக்கு இடையீட்டுவிரி இத்துணைத்தென்கின்றது.

(இ-ள்.) நீக்குங்கிழத்தி பாங்கியர் தமக்குத் தன்சேலவுணர்த்தி விடுத்தல் முதலாகத் தமருடன் செல்பவள் அவன்புறநோக்கிக் கவன் றாற்றல் ஈறாகச் சொல்லப்பட்ட ஆறும் உடன்போக்கு இடையீட்டுவிரி யாம். (எ-று.)

உரையிற் கோடலால் தமர் பின்சேறலைக்கண்டோர் இரங்கலும் வரப்பெறும்.

நீக்குங்கிழத்தி பாங்கியர் தமக்குத் தன்சேலவுணர்த்தி விடுத்தற்குச் செய்யுள்:—

இன்னே யிரங்குமென் னாயத்தவ ருக்குமீன் றெடுத்த வன்னே யெனவருந் தன்னையருக்குமீவ் வாண் டகைதன் பின்னே வளங்கெழு தண்ணறுங் கானகம் பேர்கின்றவா சொன்னே னுமக்கெம தூர்செல்லுவீரிது சொல்லுமின்றே.

—[அம்பிகா. 418]

எனவும், தலைமகள் தன்சேலவு ஈன்றாட்குணர்த்தி விடுத்தற்குச் செய்யுள்:—

தீட்டச் சொல்லா மழுவார் நெல்லை நாதர் சிலம்பிற்கல்வி நாட்டச் சொல்லீர்முல்லைப் பந்தர்க்குக் கானவ்வி நாவுலரா தூட்டச்சொல்லீர்புன நேடுமென்பூவை யுறங்கத்தொட்டி லாட்டச்சொல்லீரந்தணீர் பெற்றபாவி யளவுஞ்சென்றே.

—[நெல்லைக்கோவை. 43]

எனவும், சற்றாய்க்கு அந்தணர் மொழிதற்குச் செய்யுள்:—

அன்பே மருவி யருஞ்சிலை பூண்டகை யாண்டகைபி னின்பேதை சென்றன ணீணிழற் கானிடை நீபுலம்புற்

றென்பே துறுவ திலங்கிழை யாயிங்க நெய்தியமான்
றன்பே ரறிவுக் குயர்வட மீனூர் தருவதன்றே.—[அம்பி. 419]
எனவும், கற்றாயறத்தொடு நின்றலிற் தமர்பின்சேறலைத் தலைவிண்
கொரத்தற்குச் செய்யுள்:—

உவலைப் பதுக்கை முரம்பு செல்லாம லுலகமங்கை
தவலைத் தவிர்த்த தமிழ்த்தஞ்சை வாணன் றரியலர்போங்
கவலைக் கடத்துச் சிலைத்திரை கோலிக் கடும்பகழித்
துவலைப் படைக்கட றோன்றல்பொற் றேர்வங்கஞ் சூழ்கின்
றதே.—[தஞ்சை. 363]

எனவும், தமர் பின்சேறலைக் கண்டோரிரங்கற்குச் செய்யுள்:—

இருகுன்றனைய விளமுலைமாலுட னேகுமிவ
னொருகுன்றெனநின் றுடலும்வெங்கூற்ற மடல்குறித்து
வருகின்றவான்றொடர் வேங்கையைப்போலு மறவர்கெட்டே
னருகொன்றநின்றினியார் தடுப்பாரென் றறிகிலமே.
—[அம்பி. 423]

எனவும், தலைவியைத் தலைவன் விடுத்தகற்குச் செய்யுள்:—

கொடித்தேர் மறவர் குழாம்வெங் கரிநிரை கூடிலென்கை
வடித்தே ரிலங்கெஃகின் வாய்க்குத வாமன்னு மம்பலத்தோ
னடித்தேர லரென்ன வஞ்சுவ னின்னைய ரென்னின்மன்னுங்
கடித்தேர் குழன்மங்கை கண்டடிவ் விண்டோய் கனவரையே.
—[கோவையார். 216]

எனவும், தமருடன்செல்பவள் அவன் புறகோக்கிக் கவன்றரற்றற்குச்
செய்யுள்:—

ஏமா நெனவஞ்ச மேற்காத் தலினவ் விரவிபொற்றேர்
வாமானின் வாழ்வன வாகபன் னுட்டஞ்சை வாணனொன்றார்
போமா நதரிடத் தென்னையர் தோன்றப் புறங்கொடுத்த
கோமான் மணிநெடுந் தேர்நகம் பூண்ட குரகதமே.
—[தஞ்சை. 365]

எனவும் வரும். இவற்றுள் முன்னையமூன்றும் போக்கறிவுறுத்தற்கும்
பின்னையமூன்றும் வரவறிவுறுத்தல் முதலாகிய மூன்றற்குந் தனித்தனி
உரியவெனக்கொள்க. (175)

176. தன்னூர் வரைதலுந் தன்மனை வரைதலு
மென்னுமில் விரண்டொழித் தேவற்றினுங் கிழுவோ
னந்தணர் சான்றோர் முன்னிட் டருங்கலந்
தந்தனன் வரைத றகுதி யென்ப.

இஃது; இவ்வகைவரைவொழித்து எவ்வகைவரைவின் கண்ணும் கிசுழ்த்திறம் கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) உடன்போய்த் தன்னூரின் கண்ணே வரைதலும் மீண்டு வந்து தன் மனையின் கண்ணே வரைதலுமாகிய இரண்டுமொழித்து அல்வாத எல்லாவரைவின் கண்ணூர் தலைமகன் அந்தணரையுஞ் சான்றோரையும் முன்னிட்டு அருங்கலக்கொடுத்து வரைதல் உலகியற்கையென்று சொல்லுவர் புலவர். (எ-று.)

இவ்வாறு வரைந்துகொண்டுழிக் கண்டோர் மகிழ்த்து கூறியதற்குச் செய்யுள்:—

பூரண பொற்குடம் வைக்க மணிமுத்தம் பொன்பொதிந்த
தோரண நீடுக தூரிய மார்க்கதொன் மாலயற்குங்
காரண நேரணி கண்ணுத லோன்கடற் றில்லையன்ன
வாரண வும்முலை மன்றலென் றேங்கு மணமுரசே.

—[கோவையார். 296]
(176)

எனவரும்.

177. பொற்பமை சிறப்பிற் கற்பெனப் படுவது
மகிழ்வு மூடலு மூட லுணர்த்தலும்
பிரிவும் பிறவு மருவிய தாகும்.

இது நிறுத்தமுறையானே களவென்னுங் கைகோளுணர்த்தி வரைவின்வழித்தாகிய கற்புணர்த்துவான் புகுந்து அவற்றுள் இஃது அதன் பொதுவிலக்கணம் உணர்த்துகின்றது.

(இ-ள்.) பொலிவமைந்த சிறப்பினையுடைய கற்பென்று சொல்லப்படுவது உள்ளமகிழ்ச்சியும் ஊடலும் ஊடலுணர்த்தலும் பிரிவும் பிறவும் பொருந்தியதாம். (எ-று.)

பிரமமுதலியனவுங் கற்பாதலொக்குமேனுங் கந்தருவம்போல ஒத்த அன்புடையராதல் ஒருதலையன்மையின் அவை கைக்கிளைபெருந்திணைப்பாற் படுதலின் அவைபோலாது சிறந்த அளவிலின்பத்து ஐத்திணை மருக்கிற் கற்பென்பார் 'பொற்பமை சிறப்பிற் கற்பெனப்படுவது' என்றார். அஃதாவது, கொண்டானிற்சிறந்த தெய்வமின்றெனவும் அவனை இன்னவாறேவழிபடுகவெனவும் இருமுதுகுரவரானும் அந்தணர் நிறத்துஞ் சான்றோர்தேத்தும் ஐயாப்பாங்கினும் அமரர்ச்சட்டியும் ஒழுகு மொழுக்கமுந் தலைமகனானும் கற்பித்தவாறொழுகுதலும். 'இனித் தலைமகனும் களவின் கண் ஓரையும் நாளுந்தீதென்றதனைத் துறந்தொழுக்கினுற் போல ஒழுகாது ஒத்தினுங் காரணத்தினும்யாத்த சிறப்பிலக்கணக்களைக் கற்பித்துக்கொண்டு துறவறத்திற் செல்லுந்துணையும் இல்லறநிகழ்த்தலுமாம். பிறவென்றதனாற் பிரிந்துழிவரும் விசற்பமெல்லாக் கொள்ளப்படுமும்.

(177)

178. இல்வாழ்க் கையே பரத்தையிற் பிரிவே
யோதற் பிரிவே காவற் பிரிவே
தூதிற் பிரிவே துணைவயிற் பிரிவே
பொருள்வயிற் பிரிவேனப் பொருந்திய வேழும்
வளமலி கற்பிற் கிளவித் தோகையே.

இது, கற்பென்னும் கைகோளின் கிளவித்தொகை இத்துணைத் தென்கின்றது.

(இ-ள்.) இல்வாழ்க்கைமுதலாகப் பொருள் வயிற்பிரிதல் ஈராகச் சொல்லப்பட்ட எழுந் கற்பென்னும் கைகோளின் கிளவித்தொகையாம்.

(எ-று.)

(178)

179. கிழவோன் மகிழ்ச்சி கிழத்தி மகிழ்ச்சி
பாங்கி மகிழ்ச்சி செவிலி மகிழ்ச்சியென்
நீங்கு நால்வகைத் தில்வாழ்க் கையே.

நிறத்தமுறையானே இல்வாழ்க்கை கூறுவனவற்றுள் இஃது அதன் வகை இத்துணைத்தென்கின்றது.

(இ-ள்.) கிழவோன்மகிழ்ச்சி முதலாகச் செவிலிமகிழ்ச்சி ஈராகச் சொல்லப்பட்ட காலுவகையினையுடைத்தாம் இல்வாழ்க்கை.(எ-று.) (179)

180. தலைவன் றலைவிமுன் பாங்கியைப் புகழ்தலுந்
தலைவனைப் பாங்கி வாழ்த்தலுந் தலைவியை
வரையுநா ளளவும் வருந்தா திருந்தமை
யுரையா யென்றலும் பெருமக ளுரைத்தலுந்
தலைவனைப் பாங்கி வரையுநா ளளவு
நிலைபேற வாற்றிய நிலைமை வினாதலு
மன்றன் மனைவரு செவிலிக் கிசுளை
யன்புற யுணர்த்தலும் வாழ்க்கைநன் றறைதலு
மணமனைச் சென்று வந்த செவிலி
பொற்றொடி கற்பிய னற்றாய்க் குணர்த்தலு
நன்மனை வாழ்க்கைத் தன்மை யுணர்த்தலு
மன்னவர் காத லறிவித் தலுமென
வின்னவை பத்துமில் வாழ்க்கை விரியே.

இஃது; இல்வாழ்க்கைவிரி இத்துணைத்தென்கின்றது.

(இ-ள்.) தலைவன் தலைவிமுன் பாங்கியைப்புகழ்தல் முதலாக அன்னவர்காதலறிவித்தல் ஈராகச் சொல்லப்பட்ட பத்தும் இல்வாழ்க்கை விரியாம். (எ-று.)

தலைவன் தலைவிமுன் பாங்கியைப்புகழ்தற்குச் செய்யுள்:—

அன்னாண் முதலின் றளவுள வாய வரும்படர்போய்ப்
பொன்னா ரமளி பொருந்தினம் யாம்பொருந் தாதவர்மு
னின்னா வரும்பிணிக் கின்மருந் தாகவிடை நின்றநீ
முன்னாண் முயன்ற முயற்சி யிவ்வாறு முடிந்ததுவே.

—[அம்பி. 435]

எனவரும். ஒன்றெனமுடித்தலாற் தலைவனைப்பாங்கிபுகழ்தலும் வரப்
பெறும். அதற்குச் செய்யுள்:—

பனிநின்ற சோலைப் பலவுச் சினைகலை பாய்ந்துகளைக்
கனிநின்று நீளுங் கணமலைநாட கழைக் கரும்பை
துனிநின்ற ருந்திய தொக்குமென் றேமின்னுட ங்கிடையா
னெநிநின்ற நாணந் தடுக்க நின்னோடு தொடுத்தவன்பே.

—[அம்பி..436]

எனவரும். தலைவனைப் பாங்கி வாழ்த்தற்குச் செய்யுள்:—

தேற்றிய வஞ்சினம் பொய்யா வகைநின் றிருப்புயத்தி
லேற்றிய தொங்க விவள்சுழற் கேற்றி யிலங்கிழையார்
தூற்றிய போல வருந்தொலையா வென்கண் சோர்புனலு
மாற்றிய வெம்பெருமான் வாழி வாழி வளஞ்சிறந்தே

—[அம்பி. 434]

எனவும், வரையுநாளளவும் வருந்தாதிருந்தமைபாங்கி தலைவியைவினா
தற்குச் செய்யுள்:—

தினைக்காவன்மாறி மலைக்கும்வெம்போர்வெஞ் சிலைக்குறவர்
மனைக்காவலிற்றனி வைகியநாளும் வரைவிடைவைத்
துனைக்காதலர்விட் டிறைந்தவந்நாளு மொளித்ததெங்கே
சுனைக்காவியன்னகண்ணாய் தொலையாநலந் துய்க்குமன்பே.

—[அம்பி. 439]

எனவும், தலைமகள் வருந்தாதிருந்ததற்குக் காரணக்கூறற்குச் செய்யுள்:—

பாங்காய வின்பப் பனிமொழியா யிப்பரிசு நெஞ்சிற்
றாங்கா வருநலந் தாங்கரி தோதலை நாளளித்த
பூங்காவி யுண்டு புரவலர் தாம்வந் திரவுபக
னீங்காத நெஞ்சமுண் டென்றஞ்ச மாகிய நீயுமுண்டே.

—[அம்பி. 440]

எனவும், பாங்கி தலைவனை வரையுநாளளவு நிலைபெறவாற்றிய நிலைமை
வினாதற்குச் செய்யுள்:—

முருகவி முங்குளழேன் மோந்தவந்து முலைபுளகித்
துருக முயங்கி மயங்கியு நீருல வாதவின்பம்

பெருகுவ தன்றி யலம்பிற வாபின்னை யானுமக்கிங்
கருகிய நாளென்செய்தீ ரையனே யிர்த வன்பு கொண்டே.

—[அம்பி. 438]

எனவும், பாங்கி மணமனைச் சென்ற செவிலிக்கு இருவரன்புமுரைத்தற்
குச் செய்யுள்:—

சீரிய லாவியும் யாக்கையு மென்னச் சிறந்தமையாற்
காரியல் வாட்கண்ணி யெண்ணக லார்கம லங்கலந்த
வேரியுஞ் சந்தும் வியறந் தெனக்கற்பி னிற்பரன்னே
காரியல் கண்டர் வண்டில்லை வணங்குமெங் காவலரே.

—[கோவையார். 30]

எனவும், பாங்கி செவிலிக்கு இல்வாழ்க்கை நன்றுணர்த்தற்குச் செய்
யுள்:—

பானா றடிசிலு மூனார் கொழுங்குறைப் பாகுமுற்ற
தேனார் கருணையுந் தீம்புளிப் பாகுநின் சேயிழையா
ளானாத வன்பி னமைத்தமிழ் வாரி யமிழ்தினன்பன்
றானா நல்கி யகமகிழ் கூருந் தகுதியளே.

—[அம்பி. 445]

எனவும், மணமனைச் சென்றுவந்த செவிலி பொற்றொடி கற்பியனற்றாய்
குணர்த்தற்குச் செய்யுள்:—

அருந்தும் பசியு மநிமணற் சோறு மயர்த்திறைவன்
வருந்தும் பசிக்கு வருந்துமில் வாழ்க்கையும் வேட்கையுடன்
பொருந்தும் விருந்தும் புறந்தரு நீர்மையும் போற்றியவன்
றிருந்துந் திறஞ்செய லுங்கற்ற வரின் றிருமகளே.

—[அம்பி. 446]

எனவும் வரும். ஒன்றென முடித்தலாற் கற்புப்பயந்த அற்புதமுரைத்
தலும் வரப்பெறும். அதற்குச் செய்யுள்:—

சிற்பந் திகழ்தரு திண்மதிற் றில்லைச்சிற் றம்பலத்துப்
பொழிபந் தியன்ன சடையவன் பூவண மன்னபொன்னின்
கற்பந்தி வாய்வட மீனுங் கடக்கும் படிகடந்து
யிற்பந்தி வாயன்றி வைகல்செல் லாதவ னீர்ங்களிறே.

—[கோவையார். 305]

எனவரும். செவிலி நற்றாய்க்கு நன்மனைவாழ்க்கையுணர்த்தற்குச் செய்
யுள்:—

தொண்டின மேவுஞ் சுடர்க்கழ லோன்றில்லைத் தொன்னகரிற்
கண்டின மேவுமி னீயவ ணின்கொழு நன்செழுமென்

றண்டின மேவுதிண் டோளவன் யானவ டற்பணிவேள்
வண்டின மேவுங் குழலா ளயன்மன்னு மிவ்வயலே.

—[கோவையார். 302]

எனவும், செவிலி நற்றாய்க்கு இருவர் காதலும் அறிவித்தற்குச் செய்
புள்:—

மன்னவன் நெம்முனை மேற்செல்லு மாயினு மாலரியே
றன்னவன் நேர்புறத் தல்கல்செல் லாது வாகுணனார்
தென்னவ னேத்துசிற் றம்பலத் தான்மற்றைத் தேவர்க்கெல்லா
முன்னவன் மூவலன் னானமற் றோர்தெய்வ முன்னலளே.

—[கோவையார். 306]

எனவும் வரும்.

இவற்றுட், தலைவன் தலைமுகன் பாங்கியைப் புகழ்தலாகிய ஒன்
றக் கிழவோன்மகிழ்ச்சிக்குத், தலைவனைப் பாங்கி வாழ்த்தல் முதலாகச்
செவிலிக்கு வாழ்க்கை நன்றறைதல் ஈறாகச் சொல்லப்பட்ட ஆறனுட்
பெருமகனாரைத்தலாகிய ஒன்றுக் கிழத்திமகிழ்ச்சிக்கும், மற்றவை பாங்கி
மகிழ்ச்சிக்கும், செவிலி நற்றாய்க்குத் தலைமகள் கற்பியலுணர்த்தல் முத
லாகிய மூன்றுஞ் செவிலிமகிழ்ச்சிக்கும் உரியவாம்.

181. வாயில் வேண்டல் வாயின் மறுத்தல்
வாயினேர் வித்தல் வாயினேர் தலென்
றய பரத்தையி னகற்சிநால் வகைத்தே.

பரத்தையிற் பிரிவுணர்த்துவனவற்றுள் இஃது அதன்வகை இத்
துணைத்தென்கின்றது.

(இ-ள்.) வாயில்வேண்டல் முதலாக வாயினேர்தல் ஈறாக நான்கு
வகையினைபுடைத்தாம் பரத்தையிற் பிரிவு. (எ-று.) (181)

182. காதலன் பிரிவுழிக் கண்டோர் புலவிக்
கேதுவி தாமில் விறைவிக் கேன்றலுந்
தனித்துழி யிறைவி துனித்தழு திரங்கலு
மீங்கிது வேன்னெனப் பாங்கி வினாதலு
யிறைமகன் புறத்தோழுக் கிறைமக னுணர்த்தலுந்
தலைவியைப் பாங்கி கழறலுந் தலைவி
சேவ்வணி யணிந்து சேடியை விடுப்புழி
யவ்வணி யுழையர்கண் டமுங்கக் கூறலும்
பரத்தையர் கண்டு பழித்தலும் பரத்தைய
ருலகிய னோக்கி விடுத்தலிற் றலைவன்
வரவுகண் டுவந்து வாயில்கண் மொழிதலும்

வரவுணர் பாங்கீ யரிவைக் குணர்த்தலு
முதிரா மென்முலை யெதிர்கோண்டு பணிதலும்
புணர்ச்சியு மகிழ்வுமென் றுரைத்தபன் னென்று
முணர்த்த வுணரு மூடற் குரிய.

இஃது இனையகலாமாகிய ஊடல்விரி இத்துணைத்தென்கின்றது.

(இ-ள்.) காதலன்பிரிவுழிக் கண்டோர் புலவிக் கேதுவீதாயிவ் விறை
விக் கென்றல் முதலாகப் புணர்ச்சியின்மகிழ்தல் ஈராகச் சொல்லப்பட்ட
பதினென்றும் உணர்த்த உணரும் ஊடற்கு உரியவாம். (எ-று.)

காதலன்பிரிவுழிக் கண்டோர் புலவிக் கேதுவீதாம் இவ்விறைவிக்
கென்றற்குச் செய்யுள்:—

பங்கே ருகத்தண் பழனநல் லூரன் பவனிவரக்
கொங்கைய் நறுங்குழற் கோதையர் கண்டு குவித்தகையு
மங்கே யவரவ ரன்புக் கருள்செய் தமைத்தகையும்
பொங்கே ரிளமுலை யாள்புல வாவகை போவதன்றே.

—[அம்பி. 447]

எனவும், தனித்துழி இறைவி துனித்தமுதிரக்கற்குச் செய்யுள்:—

அப்புற்ற சென்னியன் றில்லை யுரூரி னவருறுநோ
யொப்புற் றெழினல மூரன் கவரவுள் னும்புறம்பும்
வெப்புற்று வெய்துயிர்ப் புற்றுத்தம் மெல்லனை யேதுணையாச்
செப்புற்ற கொங்கையர் யாவர்கொ லாருயிர் தேய்பவரே.

—[கோவையார்: 354]

எனவும் வரும். ஒன்றெனமுடித்தலாற்,

தேவா சாரிறைஞ் சங்கழ லோன்றில்லை சேரலர்போ
லாவா கனவு மிழந்தே னனவென் றமளியின்மேற்
பூவா ரகலம்வந் தூரன் றரப்புலம் பாய்கலம்பாய்
பாவாய் தழுவிற் றிலேன்விழித் தேனரும் பாவியானே.

—[கோவையார்: 355]

எனக் கனவிற்கண்டிரக்கலுஞ்,

செய்ம்முக நீல மலர் தில்லைச் சிற்றம் பலத்தரற்குக்
கைம்முகங் கூம்பக் கழல்பணி யாரிற் கலந்தவர்க்குப்
பெய்ம்முகங் காட்டிக் கரத்தல் பொருத்தமன் றென்றிலையே
நெய்ம்முக மாந்தி யிருண்முகங் கீளு நெடுஞ்சுடரே.

—[கோவையார்: 356]

எனச் செஞ்சுடர்க்குரைத்தலும்,

பூங்கு வளோப்பொலி மாலையு மூரன்பொற் றோளிணையு
மாங்கு வளைத்துவைத் தாரேனுங் கொள்கநள் ளாரரணந்

தீங்கு வளைத்தவில் லோன்றில்லைச் சிற்றம் பலத்தயல்வா
யோங்கு வளைக்கரத் தார்க்கடுத் தோமன் னுறாவரையே.

—[கோவையார். 357]

என வாரம்பகர்த்தனும்,

அலையேற் றியவிப்பி வைத்தடுப் பாக வரும்பவிழ்தே
னுலையேற் றியசங்கி னித்திலம் பெய்தன லொண்டுகிரற்
கலையேற் றியதுதல் நாமடுஞ் சோறிடக் கைக்கமலத்
திலையேற்ற வெம்பசி யின்றில்லை யோநம் மிறையவர்க்கே.

—[அம்பி. 449]

என அடிசிலமைத்த மடவரலிரக்கலும்,

காவும் பருமணற் கானலும் போயருங் கங்குலினும்
வாவும் பரிநெடுந் தேர்வரக் காண்கிலம் வாவிதொறு
மேவுங் கருங்கயல் செங்கழு நீரின் மிசைபிறழ்ப்
பூவும் புலவுங் கமழ்புன லூரன் புகற்சிரன்றே. [அம்பி. 450]

எனத் தலைவன் பிரிந்தமைக்கிரக்கலும் வரப்பெறும்.

கங்கிதெவென்னெனப் பாங்கிவினாதற்குச் செய்யுள்:—

எம்மா திரமும் புரவலர்த் தேடி யிரந்துழல்வோர்
தம்மா துயரந் தவிர்த்தருள் வாணன் றமிழ்த்தஞ்சைவாழ்
நம்மாவியன்னவர் நாடொறு நாடொறு நல்கவுநீ
விம்மாவருந்துவதேன் பிரிந்தாரின் விளங்கிழையே.

—[தஞ்சை. 379]

எனவும், இறைமகன்புறத்தொழுக்கிறைமகளுணர்த்தற்குச் செய்யுள்:—

தாராக நல்கினர் காரிகை யாய்தஞ்சை வாணன்றன்னைச்
சேரா தவரெனத் தீவினை யேனையச் செங்கண்வன்கட்
காரான் கழனிக் கரும்பினஞ் சாயக் கதழ்ந்துசெந்நெ
லாரா தயலின்பஞ்சா யாருமூர னயலவர்க்கே. [தஞ்சை. 380]

எனவும், தலைவியைப் பாங்கிகழறற்குச் செய்யுள்:—

மாலைக் குமுத மலர்தருந் தேனுண்ட வண்டுவரக்
காலைக் கமலங் குவிந்தது வோவருங் கற்பினுக்கு
மேலக் கருங்குழல் மங்கையர் காதல ரென்செயினுஞ்
சீலத்தி யல்புகுன் றார்வருந் தேல்மெய் திருந்திழையே.

—[அம்பி. 453]

எனவும் வரும்.

செவ்வணியணித்து சேடியைவிடுப்புழி அவ்வணியுழையர்கண்டமுங்
கீடறலுமெனவே, அனுவாதமுக்கத்தாற் செவ்வணியணித்து சேடியை

வீவாயென்றலும் வீடுத்தலும் வரப்பெறும். அவற்றுள் வீவாயென்றற்
குச் செய்யுள்:—

பருதி நிறத்துப் பணித்துகி லார்த்துப் பணைமுலைமேற்
குருதி நிறத்துகிர் குங்குமஞ் சேர்த்தியிக் கோலங்கொண்டு
கருதிய கற்புக் கடனெறி கூறிநங் காதலர்க்கு
வருதி யெனப்பகர்ந் தேவிடு சேடியை வாணுதலே.

[அம்பி. 454]

எனவும், விடுத்தற்குச் செய்யுள்:—

அரத்த முடிஇ யணிபழுப்பப் பூசிச்
சிரத்தையாற் செங்கழுநீர் சூட்டிப்—பரத்தை
நினைநோக்கிக் கூறினு நீமொழிய லென்று
மனைநோக்கி மாண விடும்.

—[திணை 150-ல் 144]

எனவும் வரும்.

அவ்வணியுடையர் கண்டழுக்கக் கூறற்குச் செய்யுள்:—

வேளாண் மரபு விளக்கிய வாணன்மின் னூர்கழல்குழ்
தாளான் வளங்கெழு தஞ்சையன் னீர்சங்கந் தந்தநன்னீர்த்
தோளா மணியன்ன தொல்குல வேடையிற் றேன்றியபூ
வாளா வலர்தொடுப் பார்க்கெங்ங னேவந்து வாய்த்ததுவே.

—[தஞ்சை. 382]

எனவும், பரத்தையர்கண்டு பழித்தற்குச் செய்யுள்:—

தண்ணர் துறைவன் மனையுறை பாவை தகுதிசொல்லிற்
பண்டுணான் றியமொழி யீர்வசை யேபணி வார்குவளைக்
கண்ணுங் குமுலுங் கருகித் துகிலுங் கனதனமும்
வண்ணஞ் சிவந்து வெளுத்தது நாணு மடமையுமே

—[அம்பி. 456]

எனவும், வரவுகண்டு வந்து வாயில்கள் மொழிதற்குச் செய்யுள்:—

வில்லைப் பொலிததல் வேற்பொலி கண்ணி மெலிவறிந்து
வல்லைப் பொலிவொடு வந்தமை யானின்று வான்வழுத்துந்
தில்லைப் பொலிசிவன் சிற்றம்ப லஞ்சிந்தை செய்பவரின்
மல்லைப் பொலிவய லூரன்மெய் யேதக்க வாய்மையனே.

—[கோவையார். 368]

எனவும், தலைமகன்வரவு பாங்கி தலைக்குணர்த்தற்குச் செய்யுள்:—

புறத்தா ரொழுதி வரினுமிப் போது புகையுயிர்த்த
லறத்தா றுமன்பு மருளுமன் றேயன்பர் தேர்கடவி

மறத்தாரை வாள்விழி யாய்திரு மாளிகை வாசல்வந்துன்
நிறத்தார்வ முற்றுநின் றுரெதிர் கோடல் சிறப்புடைத்தே.

—[அம்பி. 457]

எனவும், தலைவனைத் தலைவி எதிர்கொண்டுபணிதற்குச் செய்யுள்:—
மருவிற் பெருநல மன்னுவ தாந்தஞ்சை வாணன்வெற்ப
ரொருவிற் பசலை யுருக்குவ தாமெமக் கூடலெவ்வா
நிருவிற் புருவ விளங்கொடி யேயெய்து மெய்தவில்லாத்
திருவிற் புனைநறுந் தார்வரைமார்பர் திருமுனின்றே.

—[தஞ்சை. 386]

எனவும் வரும்.

உய்த்த லறிந்து புனல்பாய் பவரேபோற்

பொய்த்த லறிந்தேன் புலந்து.

—[அதிகாரம். 129]

இதுவும் அது. புணர்ச்சியின் மகிழ்தற்குச் செய்யுள்:—

உள்ளத் துவகை யொருதலைப் பட்ட விருதலைப்பைம்

புள்ளொத் தினிய புதுமலர்க் காவிற் புணர்ந்தவின்ப

வெள்ளக்கடலிடை வீழ்ந்துடனீந்துவர் மெய்மறந்து

வள்ளக் கமல வளவய லூரனு மாதருமே.

—[அம்பி. 460]
(182)

எனவரும்.

183. வேள்ளணி யணிந்து விடுப்புழிப் புள்ளணி

மாலேவே லண்ணல் வாயில் வேண்டலுந்

தலைவிநெய் யாடிய திசுளை சாற்றலுந்

தலைவன் றன்மனத் துவகை கூர்தலுந்

தலைவிக் கவன்வரல் பாங்கி சாற்றலுந்

தலைவி யுணர்ந்து தலைவனோடு புலத்தலும்

பாணன் முதலாப் *பாங்க னீரூப்

பேணிய வாயில்கள் பேரியோன் விடுத்தழி

மறுத்தலும் விருந்தோடு வந்துழிப் போறுத்தல்கண்

டிறையோன் மகிழ்தலு மிறைமகள் விருந்துகண்

டொளித்த லூடல் வெளிப்பட னோக்கிச்

சீறே லென்றவள் சீறடி தோழலுமிஃ

தேங்கையர் காணி னன்றன் றென்றலு

மங்கவர் யாரையு மறியே னென்றலுங்

காமக் கிழத்தியைக் கண்டமை பகர்தலுந்

தாமக் குழலியைப் பாங்கி தணித்தலுந்

* பாங்கியீரூக.—[நம்பி. சூ. 206].

தணியா ளாகத் தலைமக னூடலு
மணிவளைப் பாங்கி யன்பிலை கோடியையென்
றிணர்த்தார் மார்பனை யிகழ்தலும் பிறவு
முணர்த்த வுணரா வூடற் குரிய.

இது முதியகலாமாகிய ஊடல்விரி இத்துணைத்தென்கின்றது.

(இ-ள்.) வெள்ளணியணித்துவிடுப்புழித் தலைவன் வாயில்வேண்டல்
முதலாகப் பாங்கி தலைவனை அன்பிலைகொடியையென்றிகழ்தல் ஈராகச்
சொல்லப்பட்டனவும் பிறவும் உணர்த்தவுணராவுடற்கு உரியவாம்.

அனுவாதமுகத்தால் வெள்ளணியணித்துவிடுத்தலும் வரப்பெறும்.
அதற்குச் செய்யுள்:—

துதையுஞ் சரும்புறை மல்லிகை வேய்ந்துவெண் சேபுனைந்
திதயங் களிவா நித்திலம் பூண்டெதிர்ந் தாருடலம்
புதையம் பனைய விழிமட மாதர்பொற் பூண்புதல்வ
னுதயம் புகல வகலமுன் னோடின ரூரனுக்கே. [அம்பி. 462]

எனவரும்.

வெள்ளணியணித்துவிடுப்புழிப் புள்ளணிமாலேவேலண்ணல் வாயில்
வேண்டற்குச் செய்யுள்:—

என்பாற் குறையை நினைந்து மறாதெதிர் கொள்ளவல்லே
தன்பாற் புலவி தணிசென்று நீதஞ்சை வாணன்வைய
மன்பாற் பரவும் புகழுடை யானரு ளேயனையா
ளுன்பாற் புலவி யுறள் வண்ண வார்குழ லொண்ணுதலே.

—[தஞ்சை. 388]

எனவும், தலைவினெய்யாடியது இகுளைசாற்றற்குச் செய்யுள்:—

கையார் வரிவளைக் காரிகை நீயுங் கடும்பரியு
மையார் விழிநிலை மங்கைய ரில்ல மறந்துவந்த
தெய்யா திருந்தில் எய்யா வருமணி யீன்றெடுத்த
மெய்யா றவும்விர வுந்துனியாறவும் வேண்டுமின்றே.

—[அம்பி. 464]

எனவும், தலைவன் தன்மனத்துவகைகூர்தற்குச் செய்யுள்:—

செய்யுந் தவமுடையேன்சென்று காண்குவ தென்றுசெவ்வி
மையுண் குவளை மடங்கெழு நோக்கு மனமகிழ்வுங்
கையுங் குழவியுந் தீம்பா லெறிக்குங் கனதனமு
நெய்யும் பசந்து நிலவெழு மேனியு நீர்மையுமே.

—[அம்பி. 465]

எனவும், தலைவிக்கவன்வரல் பாங்கிசாற்றற்குச் செய்யுள்:—

மருவார் குழலி வருந்திய மெய்யு மகவுங்கையும்
பருவார் முனிந்த பயோதர பாரமும் பச்சடம்பு
மொருவாத வுள்ளத் துவகையுங் காணகம் மூரர்நின்பொற்
றிருவாசல் வந்துநின் றூரறி யேனின் றிருவுளமே.

—[அம்பி. 466]

எனவும், தலைவியுணர்ந்து தலைவனொடுபுலத்தற்குச் செய்யுள்:—

ஆம்பால் விரவின தன்பா லறிந்தயி லன்னமன்னீர்
போம்பா லனையசொற் பூவையர் சேரியிற் புல்லியிங்கன்
யாம்பா லனைக்கொண் டினிவைகல் போக்குது மெம்முலையிற்
றீம்பால் படிவார்செய்குறி மார்பிற் சிதையுமன்றே.

—[அம்பி. 471]

எனவும், பாணன்முதலாப் பாங்கனீரூப் பேணியவாயில்கள் பெரியோன்
விடுத்துழித் தலைமகள் மறுத்தலுட்பாணன்மறைக்குச் செய்யுள்:—

மைகொண்ட கண்டர் வயல்கொண்ட தில்லைமல் கூரர்நின் வாய்
மெய்கொண்ட வன்பின ரென்பதென் விள்ளா வருள்பெரியர்
வைகொண்ட லுசிகொற் சேரியின் விற்றெம்மில் வண்ணவண்ணப்
பொய்கொண்டு நிற்கலுற் றோபுலை யாத்தின்னி போந்ததுவே.

—[கோவையார். 386]

எனவும் வரும்.

பிறவென்றதனால் வாயின் மறுக்கப்பட்ட பாணன் கூறலுந்தலைமகள்
பாணனைச் சொல்லலும் வரப்பெறும். அவற்றிற்குச் செய்யுள்:—

கொல்லாண் டிலங்கு மழுப்படை யோன்குளிர் தில்லையன்னாய்
யில்லாண் டிலங்கும் புருவ ரெரியச்செவ் வாய்துடிப்பக்
கல்லாண் டெடேல்கருங் கண்சிவப் பாற்று கறுப்பதன்று
பல்லாண் டடியே னடிவலங் கொள்வன் பணிமொழியே.

—[கோவையார். 387]

எனவும்,

வண்புன லூர்வையை சூழ்தஞ்சை வாணனை வாழ்த்தலர்போற்
கண்புன லூருநின் காதல்கண் டேனென் கடைத்தலைக்கே
தண்புன லூரன்வந் தானென்று சாற்றினை தானமுறூப்
பண்புன லூர்களெல் லாம்பாடி யேற்கின்ற பாண்மகனே.

—[தஞ்சை. 395]

எனவும் வரும்.

விறலீவாயின் மறுத்தற்குச் செய்யுள்:—

அயிலுங் கயலு மனையகண் ணஞ்சன மாற்றிவஞ்சத்
துயிலுந் துடைத்தவன் றேசெவி தூர்ந்தது சோர்ந்ததுள்ளம்
மயிலின் புறத்து முருகனைப் போல வருமகிழ்நன்
பயிலும் பரத்தையர் பாடியிற் பாடினி பாடினியே.

—[அம்பி. 487]

எனவும், கூத்தர்வாயின் மறைக்குச் செய்யுள்:—

வடிக்கண் ணியரொடும் வந்தனை நீவந் தனைசெயலுன்
னடிக்கும் பழைய நடத்தி லொன்றேவிந் நடிமறவா
ரடிக்கண் ணதீர்கழல் வீரிய நாமங்கொ ளாரியவிப்
படிக்கண் ணகர்முழு தும்பாடி யாடும் பரத்தையரே.

—[அம்பி. 488]

எனவும், பாங்கி வாயின்மறைக்குச் செய்யுள்:—

உடைமணி கட்டிச் சிறுதே ருருட்டி யுலாத்தருமிந்
நடைமணி யைத்தந்த பின்னர்முன் னான்முகன் மாலறியா
விடைமணி கண்டர்வண் டில்லைமென் றேகையன் னூர்கண்முன்னங்
கடைமணி வாணகை யாயின்று கண்டனர் காதலரே.

—[கோவையார். 385]

எனவும், விருந்தொடு வந்துழிப் பொறுத்தல்கண்டு தலைமகன்
மகிழ்தற்குச் செய்யுள்:—

கருந்துன்று வார்குழற் கன்னியில் வாழ்க்கையுங் கையுஞ்செவ்வாய்
முருந்தொன்று மூரல் முறுவலுங் காண முகமறியா
விருந்தொன்று வேறென்றின் மீளா வருந்துனி மீட்கநல்ல
மருந்தொன்று வந்திங்ஙனே மனமே வந்து வாய்த்ததுவே.

—[அம்பி. 492]

எனவும் வரும்.

[அணுவாதமுகத்தால் விருந்துடன்வந்துழிப் பொறுத்தலும் வரப்
பெறும். அதற்குச் செய்யுள்:—

வண்டார் மகிழ்நன் வருவது கேட்டு மலர்க்கணம்பு
கொண்டாள் புருவச் சிலைகுனித் தாள்குளிர் வெண்பனிசூழ்
வெண்டா மரைவியர்த் தாளுயிர்த் தாணல் விருந்தயலே
கண்டாள் முகமலர்ந் தாள்புரந் தாளருங் கற்பினையே.

—[அம்பி. 491]

எனவரும்.]

தலைமகள் விருந்துகண்டொளித்தலூடல் பள்ளியிடத்துவெளிப்படத்
தலைமகனோக்கிச் சிறேவென்று அவள் சேறடிதொழுதற்குச் செய்யுள்:—
படர்ந்த கலாயின்ன தென்றுரை யாமற் பயிலமளி
கடந்த கலாபங் கலைபுறஞ் சூழக் கதந்தணியத்
தொடர்ந்த கலாத துணையடித் தாமரை சூடுவலிம்
மடந்தை கலாமகலா மலிநீர் கண்கள் மல்கினவே.

—[அம்பி. 494]

எனவும் வரும்.

அனுவாத முகத்தான் ஒளித்தலூடல் வெளிப்படலும் வரப்பெறும்.
அதற்குச் செய்யுள்:—

திருத்தி யன்போடு திளைக்கின்ற செவ்விச் செருக்கிடையே
கருத்திலங் குற்ற கலாயிங் கறிந்திலங் காதலியா
னெருத்தியென் றுன்னை யொருவனென் றேயிருந் தேனினிநீ
யிருத்தியென் றேமொழி யாவிழிந்தாள் பள்ளி யின்னகையே.

—[அம்பி. 493]

எனவரும்.

ஐஃது எங்கையர்காணின் நன்றன்றென்றற்குச் செய்யுள்:—
தொடிவைத்த செங்கை யலவ னுலாவுந் துறைசெயத்தோர்
வடிவொத்த சிந்தை மலிபுன லூர வணங்கியநின்
முடிவைத்த செங்கையு மென்முலை யாக முயங்கவந்தென்
னடிவைத்த செங்கையு மெங்கையர் காணி லறவுநன்றே.

—[அம்பி. 495]

எனவும், நின்னவது அங்கவர்யாரையும் அறியேனென்றற்குச்
செய்யுள்:—

மன்னும் புலவியை மாற்றியுந் தேற்றியும் வல்லவண்ண
மின்னந் தெளியிலை யென்னையென்னே யென்செய் கேனிதற்கு
முன்னம் படிந்து முழுகுநன் னீர்க்கங்கை முன்றுறைநீத்
தன்னம் படியுங்கொல் லோவுவ ராழியி லாரணங்கே.

—[அம்பி. 478]

எனவும், காமக்கிழத்தியைக் கண்டமை பகர்தற்குச் செய்யுள்:—

ஐயுற வாய்நம் மகன்கடைக் கண்டிவண் டேருருட்டு
மையுறு வாட்கண் மழவைத் தழுவமற் றுன்மகனே
மெய்யுற வாயிதுன் னில்லே வருகென வெள்கிச் சென்றாள்
கையுறு மான்மற் றீயோன்புலி யூரன்ன காரிகையே.

—[கோவையார். 391]

எனவும், தலைமகளைப் பாங்கி புலவி தணித்தற்குச் செய்யுள்:—
உப்பமைந் தற்றாற் புலவி யதுசிறிது

மிக்கற்றா னீள விடல்.

—[குறள் 2. அதிகாரம். 131]

எனவும் வரும்.

மாவா ரணமன்ன வாணன்றென் மாறைநம் மன்னனிள்ளைப்
பாவாய் பணியவும் பார்க்கிலை நீயிடப் பாகமங்கை
தாவாத சங்கரன் கங்கைதன் கொங்கை தழீஇயிதழிப்
பூவார்சடைமுடிமேல் வைத்தபோதும் பொறுத்தனளே.

—[தஞ்சை. 401]

இதுவுமது.

[அனுவாதமுகத்தாற் தலைவி புலவி தணியாளாகலும் வரப்பெறும்.
அதற்குச் செய்யுள்:—

பங்கய மல்லற் பழனநன் னூடும் பதியுமில்லு

மெங்கையர் போல வினியமல் லோமெங்கள் பாற்றொடர்பு

செங்கயல் பாயக் கருங்கய மேவிய சேவலன்னஞ்

சங்கய லேதிரி தண்புன லூர தருவதன்றே. —[அம்பி. 496]

எனவரும்.]

தலைமகள் தணியாளாகத் தலைமகனுடற்குச் செய்யுள்:—

திருந்தே னுயநின்ற சிற்றம் பலவர்தென் னம்பொதியி

லிருந்தே னுயவந் திணைமலர்க் கண்ணினின் னேக்கருளிப்

பெருந்தே னெனநெஞ் சுகப்பிடித் தாண்டநம் பெண்ணமிழ்தம்

வருந்தே லதுவன் றிதுவோ வருவதொர் வஞ்சனையே.

—[கோவையார். 394]

எனவும், பாங்கி அன்பிலை கொடியையென்று இணர்த்தார் மார்பனை
இகழ்த்தற்குச் செய்யுள்:—

நெறியா ரலங்கள் மணிமுடியா யென்று நின்னையன்றி

யறியாவி வளிங் கரியளன்றே மண்ணி லாரிடத்துங்

குறியா தவன்புடைக் கொம்பனை யாரைக் குறுகியந்தண்

முறியார் களப முலைமுகந் தோறு முயல்கசென்றே.

—[அம்பி. 499]

எனவும் வரும்.

[அனுவாதமுகத்தான் அன்பிலை கொடியை யென்றலும் வரப்
பெறும் அதற்குச் செய்யுள்:—

வேம்பின் பைங்காயென் றோழி தரினே

தேம்பூங் கட்டி. யென்றனி ரினியே

பாரி பறம்பிற் பனிச்சுனைத் தெண்ணீர்
தைஇத் திங்கட் டண்ணிய தரினும், அதுவே
வெய்ய வுவர்க்கு மென்றனி
ரைய வற்றா லன்பின் பாலே.

—[குறந். 196]

எனவரும்.]

பிறவென்றதனால், மகப்பொறை கூர்ந்தவண்ண முரைத்தலுந்
தலைவன் புதல்வனைக் காண்டலும் பள்ளியினமுங்கலும்,
- பரத்தையர் காதற்பரத்தையைப் புகழ்ந்து தம்மை இகழ்த்தலும்
தலைவிபுனலாடலும் பரத்தையரோடு புனலாடியதில்லை யென்ற வழி
உரைத்தலும் பரத்தையைப் பழித்தலுங் காமக்கிழத்தி வாயில்
வேண்டலும் பாங்கி வாயினேர்வித்தலும்,

புதல்வன் வாயிலும் புதல்வர்ப் புலத்தலும் மகற்கறிவுறுத்தலும்
மகப்பழித்து நெருக்கலும் வரப்பெறும். அவற்றுட் புதுப்புனல் வரவுரைத்
தல் முதலிய ஏழற்கும் பரத்தையைப் பழித்தற்குஞ் செய்யுள் முன்னர்
காட்டினும்.

மகப்பொறைகூர்ந்த வண்ணமுரைத்தற்குச் செய்யுள் :—

சீலந் தகைபெறு சாலியன் னாள்சிறு வற்றரித்த
காலந் தமது கவினிறம் பெற்றன காலமின்னுங்
கோலந் தருஞ்செங் குமுதமு நீலமுங் குன்றெடுத்த
பாலன் றுயில்கொண்ட பாயலுங் காலைப் பதுமமுமே.

—[அம்பி. 461]

எனவும், தலைவன் புதல்வனைக் காண்டற்குச் செய்யுள் :—

ஆவுங் கனகமு மந்தணர்க் கீந்தங் கமரர்க்கெல்லாம்
பூவும் புகையும் பொழிந் தவியேற்றிப் புதியபண்ணும்
பாவும் புனைந்து பரிசிலர் பாடப் பருவநன்றி
யாவும் பெறவெடுத்த தான்குடித் தோன்றலை யேந்தலுமே.

—[அம்பி. 468]

எனவும், தலைவன் பள்ளியினமுங்கற்குச் செய்யுள் :—

துணையேது மின்றி நடுங்கும்ன் போலுந் துடிமருங்குந்
பிணையே மடநடைப் பெண்ணமுதே யின்பப் பேருததிப்
புணையே யணையொற் றோளுந் தனமுமிப் பொங்கமளி
யணையே பொருந்த வரும்புற மோவெமக் காவதின்றே.

—[அம்பி. 472]

எனவும்,

[பதங்கம்பழிச்சற்குச் செய்யுள்:—

அறவோர் மொழிந்த வரிந்தமன் காத்த வகன்புறவக்
குறவோ பதங்கம் விகங்கமன் றேவுத விக்ருதவி
நறவோடு தண்புன னுடனென்றே யென்க ணல்கியதால்
மறவோ மிதற்குள்ள வாசியெந் நாளு மடமயிலே.

—[அம்பி. 473]

எனவும்,]

காமக்கிழத்தி வாயில் வேண்டற்குச் செய்யுள்:—

வெறுக்கத் தருவன செய்யினு மூரன் விளங்கிழை
பொறுக்கத் தகாதவெம் போலலை யேவெம் புரவியின்றிச்
சிறுக்கைத் தலங்கொண்டு தேர்கடவா நின்ற சிங்கம்பெற்றுங்
கறுக்கத் தருவதன் றேசிவப் பூரின் கண்ணினையே.

—[அம்பி. 489]

எனவும், பாங்கிவாயினேர்வித்தற்குச் செய்யுள்:—

பூவேய னையர் புரிசூழல் பூவையர் பூவையின்
மாவே யனையர் வரிகழற் கானையர் வானெடுங்க
ணேவே யனைய விலங்கிழையாய் நின் றிரங்கலென்னே
நீவே யனைய நிரைவளைத் தோளி நிறம்பசந்தே.

—[அம்பி. 500]

எனவும்,

[புதல்வற் புலத்தற்குச் செய்யுள்:—

மைவார் குழன்மட மங்கையர் தங்கள் வதுவையுன்னிக்
கைவா ரணங்கட வும்பெரு மாளைக் கலுழந்தழைத்துன்
செவ்வாய் முதல வணிந்தசெஞ் சாந்தஞ் சிதையப்புல்லி
யிவ்வாறு செய்ததெல் லாம்யாவர் மேலினி யேறுவதே.

—[அம்பி. 503]

எனவும், மகற்கறிவுறுத்தற்குச் செய்யுள்:—

கொய்யுஞ் சுவற்பரி யுங்குலப் பாகுமுட் கோலுமில்லா
வையங் கடவு மழகளி றேவருந் தாமலெங்கை
செய்யும் பெருந்தவ மேகலந் தாருழைத் தீமையுமப்
பொய்யுங் கல்லாதொழி வாய்புன லூரனைப் போலவின்றே.

—[அம்பி. 504]

எனவும், மகற்பழித்து நெருக்கற்குச் செய்யுள்:—

வலத்தியல் சூல மதுரசர் கோயில் வலஞ்செயப்போய்ச்
சலத்தியல் செய்து வருங்களி றேவிலை சாற்றிவிற்கு

நலத்தியர் சேரிக்கு நல்விருந் தாவது நாளுமுங்கள்
குலத்தியல் பாயிருந் தாலுன்னை யோநொந்து கூறுவதே.

—[மதுரைக்கோவை. 349]

(183)

எனவும் வரும்.]

பிறவுமன்ன.

184. ஆயிழை மைந்தனு மாற்று மையும்
வாயி லாக வரவேதிர் கோடலு
மணந்தவன் போயபின் வந்த பாங்கியோ
டிணங்கின மைந்தனை யினிதிற் புகழ்தலுந்
தலைவனைப் புகழ்தலுஞ் சிலைறுதற் பாங்கி
மனைவியைப் புகழ்தலு மினையவும் பிறவு
மனைவகை மொழிந்த வதன்பாற் படுமே.

இஃது உணர்த்த வுணராஆடற்குரிய ஒழிபு கூறுகின்றது.

(இ-ள்) ஆயிழைமைந்தனும் ஆற்றாமையும் வாயிலாகத் தலைமகன்
வந்துழித் தலைமகனெதிர்கோடல் முதலாகப் பாங்கி மனைவியைப்
புகழ்தல் ஈராகச் சொல்லப்பட்டனவும் பிறவும் அத்தன்மைத்தாகிய
உணர்த்த வுணராஆடற்கு உரியவாம். (எ-று.)

இவற்றை வேறுகூறியது அவைபோலாத ஊடற்சிறுபான்மை
கோக்கியென்க.

மதனும் ஆற்றாமையும் வாயிலாகத் தலைமகன்வந்துழித் தலைமக
னெதிர்கோடற்குச் செய்யுள் :—

வெள்ளம் பரந்தன்ன வேட்கைசென் றுலு மிகப்பெரியோ
ருள்ளஞ் சிறியவர் மேற்செல்வரே வொளிர் கோமளஞ்சேர்
வள்ளங் கமல மலர்த்தஞ்சை வாணன்றென் மாறையன்னப்
புள்ளம் புனல்வய லூரபுன் காமம் புகல்வதன்றே.

—[தஞ்சை 404]

எனவும், தலைமகனைப் புணர்த்து நீக்கியபின் வந்தபாங்கியொடு தன்
மனைப் புகழ்த்துரைத்தற்குச் செய்யுள் :—

இருமையி லேயும் பயன்களெல் லாந்தன்னை யின்றநமக்
கொருமையிலேவந்துறத்தகைந்தான்மைந்தனெண்சுடர்போல்
வருமயி லேகொண்டு மாதடிந் தானன்ன வாணன்றஞ்சைத்
திருமயி லேயனை யாய்புன லூரனைத் தேருடனே.

—[தஞ்சை 405]

எனவும், தலைவி தலைவனைப் புகழ்தற்குச் செய்யுள் :—

கொண்டானிற் றுன்னிய கேளிர்மற் றில்லைக் குறிப்பினென்று
தண்டா தவர்சொன்ன சால்புகண் டேன்றல கேழ்புரக்கும்

வண்டார் மணிப்புயன் வாணன்றென் மாறை மகிழ்நர்முன்னு
ளுண்டா கியபழங் கேண்மையிற் நாளு மொழிந்திலரே.

—[தஞ்சை 406]

எனவும், பாங்கி தலைவியைப் புகழ்தற்குச் செய்யுள்:—

சிறந்தார் புகழ்தருந் தீம்புன லூரன்செய் தீமையெல்லா
மறந்தார்வ மெய்தி வணங்குத லாவிவள் வாணன்றஞ்சை
நிறந்தா ரகையன்ன நித்திலம் போலூரன் னீள்குலத்திற்
பிறந்தார் நிறைந்தகற் போர்வடி வேபெற்ற பெற்றியனே.

—[தஞ்சை 407]

எனவும் வரும்.

(184)

185. மூன்று சூத்திரத்து மொழிந்தவை யெல்லா
மான்ற பரத்தையி் னகற்சியின் விரியே.

இது பரத்தையிற் பிரிவின்விரி இத்துணைத்தென்கின்றது.

(இ-ள்.) காதலன் பிரிவுழிக்கண்டோர் புலவிக் கேதுவீதாமில் விறை
விக் கென்றல் முதலாகப் பாங்கிமனைவியைப் புகழ்தல் ஈராகச் சொல்லப்
பட்டனவெல்லாம் பரத்தையிற் பிரிவின்விரியாம். (எ-று.)

வாயில்வேண்டல் முதலாக காண்குவகைக்கும் ஏற்குமாறு அறித்து
கொள்க. (185)

186. பிரிவறி வுறுத்தல் பிரிவுடன் படாமை
பிரிவுடன் படுத்தப் பிரிவுடன் படுதல்
பிரிவுழிக் கலங்கல் வன்புறை வன்போறை
வருவழிக் கலங்கல் வந்துழி மகிழ்ச்சியென்
றோருமையிற் கூறிய வொன்பது வகைய
கல்வி முதலா வெல்லாப் பிரிவும்.

நிறுத்தமுறையானே இது கல்வி முதலிய பிரிவின்வகை இத்துணைத்
தென்கின்றது.

(இ-ள்.) பிரிவறிவுறுத்தல் முதலாக வந்துழிமகிழ்ச்சி ஈராகக் கூறப்
பட்ட ஒன்பது வகையினையுடையவாக் கல்வி முதலாகிய ஐந்துவகைப்
பிரிவும். (எ-று.)

ஒருமையிற் கூறுதல், ஒரு தன்மைபற்றிக் கூறுதல்.

ஒரு தன்மைபற்றிக் கூறுதலான் ஒன்பது வகையவாமெனவே, பல
தன்மைபற்றிக் கூறிற் பல்வேறு வகையவாமென்பது உம் பெற்றும்.
பெறவே, வகைவேறுபாடே விரியாகலின் அவற்றின் விரியும் உடன்
கூறினாரென்பது. பிரிவறிவுறுத்தல் ஒரு தன்மைபற்றிக் கூறுமிடத்து
ஒன்றாயினும், தலைவன் பாங்கிக்குப் பிரிவறிவுறுத்தலும் அவன் அதனைத்

தலைவிக் கறிவுறுத்தலும் எனப் பலதன்மைபற்றிக் கூறமிடத்துப் பலவா
மாறும் காண்க. ஏனையவற்றிற்கும் ஏற்புழி இவ்வாறே உயத்துணர்க.

கல்விப்பிரிவு பாங்கிக்குத் தலைவனறிவுறுத்தற்குச் செய்யுள்:—

சீரள வில்லாத் திகழ்தரு கல்விச்செம் பொள்வரையி
னரள வில்லா வளவுஞ்சென்றாரம் பலத்துணின்ற
வோரளவில்லா வெருவ னிருங்கழ லுன்னினர்போ
லேரள வில்லா வளவின ராகுவ ரேந்திழையே.

—[கோவையார். 308]

எனவும், கல்விப்பிரிவு தலைவிக்குப் பாங்கியறிவுறுத்தற்குச் செய்யுள்:—

வீதலுற் றூர் தலை மாடையன் நிலைமிக் கோன்கழற்கே
காதலுற் றூர்நன்மை கல்விசெல் வீதரு மென்பதுகொண்
டோதலுற் றுருந் துணர்தலுற்றூர் செல்லன் மல்லழற்கான்.
போதலுற் றூர்நின் புணர்முலை யுற்ற புரவலரே.

—[கோவையார். 309]

எனவும், கல்விக்குப்பிரிந்துழிக் கார்ப்பருவங்கண்டு தலைவி வருத்திய
தற்குச் செய்யுள்:—

யாணர்க் குழன்மொழி யென்செய்கு வேன்கல்வி யெல்லையெல்லாங்
காணப் பிரிந்தவர் காண்கில ராற்கடன் மேய்ந்துதஞ்சை
வாணற் கெதிர்ந்தவர் மங்கையர் போலுமென் வல்லுயிரி
னூணற்ப மென்னவெண் ணாவரு மேகமுருமுடனே.

—[தஞ்சை. 409]

எனவும், கார்ப்பருவங்கண்டு வருத்திய தலைவியைத் தோழியாற்றுவித்
தற்குச் செய்யுள்:—

திருமா லறியாச் செறிகழற் நிலைச்சிற் றம்பலத்தெங்
கருமால் விடையுடையோன்கண்டம் போற்கொண்ட லெண்டிசை
வருமா லுடன்மன்பொருந்த றிருந்த மணந்தவர்தேர் [யும்
பொருமா லயிற்கணல் லாயின்று தோன்றுநம் பொன்னகர்க்கே.

—[கோவை. 326]

எனவும்,

காவற்பிரிவு தலைவன் பாங்கிக்கறிவுறுத்தற்குச் செய்யுள்:—

அல்ல வைநீக்கி யறப்புறங் காக்கவு மாதுலர்கள்
சொல்லுவ கேட்டவர் துன்பந் துடைக்கவுஞ் சூழ்கடற்பா
ரெல்லை யி னொன்றையொன் றின்னா செயுமிகல் வாட்டுதற்குஞ்
செல்லுவ தேகட னாநாடு காவல் சிறந்தவர்க்கே.

—[அம்ப. 519]

எனவும்,

[பாங்கி காவற்பிரிவுடன் படாமைக்குச் செய்யுள்:—

பண்காவல் கொண்ட பணிமொழிச் செங்கைப் பசுங்கிளிக்குள்
கண்காவ லென்பதுங் கண்டுஞ்செல் வீர்கொல் கருங்கடல்குழ்
மண்காவல் கொண்ட மணிநெடு வேன்முடி மன்னவர்க்குப்
பெண்காவல் கொள்கை பெரும்பழி போலும் பெருந்தகையே.

—[ஆம்பி. 520]

எனவும்,]

காவற்பிரிவு தலைக்குப் பாங்கியறிவுறுத்தற்குச் செய்யுள்:—

மூப்பா னினையவன் முன்னவன்பின் னவன் முப்புரங்கள்
வீப்பான் வியன்றில்லை யானரு ளால்விரி நீருலகங்
காப்பான் பிரியக் கருதுகின் றூர்நமர் கார்க்கயற்கட்
பூப்பா னலமளி ரும்புரி தாழ்குழற் பூங்கொடியே.

—[கோவை. 312]

எனவும்,

காவற்குப் பிரிந்துழித் தலைவி கூதிர்ப் பருவங்கண்டு வருத்தியதற்
குச் செய்யுள்:—

நிறைகு லெழிவி பொழிந்துகண் மாறிய பின்னைநின்ற
குறைகுழ் புறவு குழையன் சோருங் குறுந்துளிகொண்
டறைகுறை வாடை யலைக்குநன் னுளிங் கறிகிலர்கொ
ளறைகுழ் மலர்க்குழலாய்நாடு காவ னயந்தவரே.

—[ஆம்பி. 522]

எனவும், கூதிர்ப்பருவங்கண்டு வருத்தியதலையையத் தோழியாற்றவித்
தற்குச் செய்யுள்:—

பணிவார் குழையெழி லோன்றில்லைச் சிற்றம் பலமனைய
மணிவார் குழன்மட மாதே பொலிகநம் மன்னர்முன்னுப்
பணிவார் திறையும் பகைத்தவர் சின்னமுங் கொண்டுவண்டே
ரணிவார் முரசினொ டாலிக்கு மாவொ டணுகினரே.

—[கோவை. 330]

எனவும்,

[வினைமுற்றிமீண்டமை பாங்கி தலைவிக்குணர்த்தற்குச் செய்யுள்:—

புங்கம் படவண் டிமிர்நறுங் கோதைப் புரிசுழலா
யங்கம் படர்கொண் டழிவதென் னேயினி யாடினரைப்
பங்கம் படவென்ற பன்மணித் தேர்வெம் பரிகடவிச்
சங்கம் படக முழங்கவர் தார்நந் தலைவரின்றே. —[ஆம்பி. 536]

எனவும் வரும். இவை இரண்டும் வன்பொறைக்குரியவாம். பிறவும் அன்ன.]

துதிற்பிரிவு தலைவன் பாங்கிக்கறிவுறுத்தற்குச் செய்யுள்:—
முளா வரும்பழி மூண்டிரு வேந்தர்கண் மொய்யமரின்
மாளா வகைசென்று மாற்றுதல் வேண்டி மணிவரைவேய்த்
தோளாய் பிரிந்து வருநா ளளவுஞ் சுரும்பிமிர் பூந்
தாளார் மலர்க்குழ லாள்வருந் தாவகை சாற்றுக்கவே. [அம்பி. 523]

எனவும்,
[பாங்கி பிரிவுடன்படாமைக்குச் செய்யுள்:—
வேயுந் கரும்பும் விரும்பிய தோளிந்த மெல்லியலும்
யாயும் பகைகண் டிருக்கவைத் தோவெதிர்ந் தார்முனையிற்
பாயும் புரவிப் படையிரு வேந்தர் பகைத்தவரைப்
போயுந் தணித்துப் பொருந்திடு மாறு வருந்துவதே.
—[அம்பி. 524]

எனவும்,
துதிற்பிரிவு தலைவிக்குப் பாங்கியறிவுறுத்தற்குச் செய்யுள்:—
யிகைதணித் தற்கரி தாமிரு வேந்தர்வெம் போர்மிடைந்த
பகைதணித் தற்குப் படர்தலுற் றூர்நமர் பல்பிறவித்
தொகைதணித் தற்கென்னை யாண்டுகொண் டோன்றில்லைச் சூழ்
முனைதணித்தற்கரிதாம் புரிதாழ்தரு மொய்குழலே. [பொழில்வாய்
—[கோவை. 314]

எனவும்,] துதிற்பிரிந்துழித் தலைவி முன்பனிப்பருவக்கண்டு வருந்தியதற்
குச் செய்யுள்:—
பருந்தார் சுடரிலை வேற்பகை வேந்தர் பகைதணிப்பப்
பிரிந்தார் வருகிலர் பெய்வளை யாய்பிர சம்புலந்து
கருந்தா மரையெனச் செந்தா மரைகரு கப்பெருக
வருந்தார் வருந்துற மஞ்சுதெற் கோட வரும்பனியே.
—[அம்பி. 526]

எனவும், துதிற்பிரிந்துழி முன்பனிப்பருவக்கண்டு வருந்தியதலைமகளைத்
தோழியாற்றுவித்தற்குச் செய்யுள்:—
சுற்றுங் குழனின் பிணியிடுப் பான்வந்து தோன்றினர்பார்
முற்றும் பொழிகின்ற முன்பனி நான்முடி லுங்கடலும்
வற்றும் பருவத்து மண்புரப் பான்றஞ்சை வாணொன்னூர்ச்
செற்றும் படையின்வெம் போர்தணிப் பானன்று சென்றவரே.
—[தஞ்சை. 416]

எனவும் வரும். பிறவுமன்ன. துணைவயிற்பிரிவு தலைமகனானுணர்ந்த
தோழி அதற்குடன்படாமைக்குச் செய்யுள்:—

கன்னற் சிலைமதன் காதுஞ் செருவிற் கலங்குகின்ற
வின்னற் குதவிசெய் தாலென்ன தாகு மிருஞ்செருவின்
மன்னர்க் குதவி செய்ப்பிரி யும்வரி யுங்கழற்காற்
செந்நெற் பழனக் கழனிநல் லூரவெஞ் சேயிழைக்கே.

—[ஆம்பி. 528]

எனவும், துணைவயிற்பிரிவு தலைவிக்குப் பாங்கியறிவுறுத்தற்குச்
செய்யுள்:—

போது குலாய புனைமுடி வேந்தர்தம் பேர்முனைமேன்
மாது குலாயமென் னோக்கிசென்றார்நமர் வண்புலியூர்க்
காது குலாய குழையெழிலோனைக் கருதலர்போ
லேது கொலாய்வினைகின்றதின் றொன்னா ரிடுமதிலே.

—[கோவை. 316]

எனவும், துணைவயிற்பிரிந்துழித் தலைவி பின்பணிப்பருவங்கண்டு வருத்தி
யதற்குச் செய்யுள்:—

சுற்றின வீழ்பளி தூங்கத் துவண்டு துயர்கவென்று
பெற்றவ னேயெனைப் பெற்றாள் பெடைசிற கின்னெடுக்கிப்
புற்றில வாளர வன்றில்லைப்புள்ளுந்தம் பிள்ளைதழீஇ
மற்றினஞ் சூழ்ந்து துயிலப் பெறுமீம் மயங்கிருளே.

—[கோவை. 320]

எனவும் வரும்.

[தலைவி பாணனைப் பாசறைவிடுத்தற்குச் செய்யுள்:—

தகைமெலி யக்கொங்கை தங்குபைம் பொன்னும்வெஞ்சாயகப்பூத்
தொகைமெலி யப்படுந் துன்பமுஞ் சொல்லு தொழுதிறைஞ்சாய்
பகைமெலி யத்தங்கு பாசறை மேற்செல்லு பாணன்முல்லை
முகைமெலி யப்புனை தொங்கலெங் கேள்வர்தம் முன்புசென்றே.

—[ஆம்பி. 530]

எனவும், தலைவன் பாணனை வினாதற்குச் செய்யுள்:—

1தேதா வெனமுரல் செவ்வழி யாழ்கொண்டு சேரிவிட்டுப்
போதாத பாணரெப் போதுவந் தீர்புல வுண்பருந்து
யீதாடு பாசறை வாய்வினை யேனுக்கு வேனெடுங்கட்
சூதார் வனமுலைத் தொகையென் னோவின்று சொல்லியதே.

—[ஆம்பி. 531]

1. (பா—ம்) சேதாவனமுலைச் செவ்வழியாய்

எனவும், தலைவனுக்குப் பாணன் கூறற்குச் செய்யுள்:—

திருவடி வீழ்ந்தடி யேன்திரு வேவிடை யென்றுசெப்பப்
பருவா லெம்பெரு மாட்டி பகர்ந்தது பற்றலரைப்
பொருதிகல் வென்ற புனைமணித் தேரும் புரவலரும்
வருவது கண்டிட யாம்பெற்றி லேமென்னும் வாசகமே.

—[அம்பி, 532]

எனவரும். இது சொல்லிய கூற்றெனச் சொல்லியதாகலின் பிரிவுழித்
தலைவலங்கற்பாற்படும். தலைவன் பாசறைப்புலம்பற்குச் செய்யுள்:—

சார்தங் கமழுந் தடமுலை யாணின்ற தன்மையிது
வேந்தன் பகைமுற்றி மீள வெண் ணேன்வெயில் போயொளித்துக்
காந்துங் கடுக்கன லும்பொடி போர்க்குங் கடைப்பனிநாள்
போந்திங் கிருந்துவிட் டேனென்ன பாவம் புகல்வதுவே.

—[அம்பி, 533]

எனவரும். தலைவிபிரிந்துழிக் கனவுகண்டிரங்கற்குச் செய்யுள்:—

வனவேய் பொருதடந் தோள்வடந் தோய்முலை வல்லுப்புல்ல
நனவே யெனவுன்னி நாட்டந் துறந்துநன் ஞானமில்லா
ரெனவே தனிநின் றிரங்கவெங் கானத்தி கலுங்கங்குற்
கனவே யுனக்குங் கனவெய்து மாலொரு காலத்திலே.

—[அம்பி, 551]

எனவும் வரும் இவை ஆறும் பிரிவுழிக் கலங்கற்கு உரியவாம்.]

பின்பளிப் பருவங் கண்டுவருந்திய தலைவியைத் தோழியாற்றுவித்
தற்குச் செய்யுள்:—

வடுக்கண் டனையகண் மங்கைநல் லாய்தஞ்சை வாணன் வெற்பி
லடுக்கங் குளிர வசைகின்ற வாடையகன்றவர்க்கு
நடுக்கஞ்செய் பின்பனி நாளின்வந் தாரமர் நண்பனுற்ற
விடுக்கண் கனையவன் றேயகன் கான மிகந்தவரே.

—[தஞ்சை, 419]

எனவரும்.

தூதர் துணையு மேதுவாகச்

சென்றோ னவ்வினை நின்றூட்டித் துழிப்

புலந்துபாசறைப் புலம்பவும்பெறுமே. —[இ. வி. கு. 461]

என்பவராலின், வினை ஓர் யாண்டின்முடியாது நீட்டித்தவழித் தலைவன்
தலைமகளுருவு வெளிப்பாடுகண்டு சொல்லியதற்குச் செய்யுள்:—

மைக்குஞ் சாரிரை யாற்றஞ்சை வாணன் மருவலரைக்
கைக்குங் களங்கெழு பாசறை யூடு கயலும்வில்லு

மொய்க்குஞ் சுடரிள வம்புவி தானு முயங்கியெல்லாத்
திக்குந் தொழவரு மேசருளோலைத் திருமுருமே.

—[தஞ்சை. 423]

எனவரும். இது வன்பொறைக்குரித்து. வினைமுடித்ததன்பின் வியன்
பதிசேய்த்தென வினாதற்குச் செய்யுள்:—

முன்னிட்ட வாசி துகம்பூட் டறுமுன்பின் னாக்குதிண்டேர்
பின்னிட்ட வோட்டங் கடிந்துநண் பாபொரும் பேராசர்
வென்னிட்ட வேல்வல வாணன்றென் மாறைசெல் வெண்புரிமீன்
றன்னிட்ட மேசென்ற காரென்செய் யாது தனிச்சியையே.

—[தஞ்சை. தனி.]

எனவும் வரும் வினைமுற்றிமீண்டவன் உருவுவெளிப்பாடுகண்டு கூறிய
தற்குச் செய்யுள்:—

வரிதரு காஞ்சி மணிநெடுந் தேரும் வயங்கெழுவான்
பரியுமி ருங்கட் பகடுமை வாட்படை யுங்குவந்து
திரியமு னிர்தது தேர்வல வாவகல் வார்செருவிட்
டிரியமு னிர்திறை கொண்டகல் காலையி லெத்திக்குமே.

—[ஆம்பி. 534]

எனவும் வரும். இவையிரண்டும் வருவழிக்கலங்கற்குரியவாம். பாசறை
முற்றிமீண்டு ஊர்வயின்வந்த தலைமகன் பாகற்குச் சொல்லியதற்குச்
செய்யுள்:—

மால்கொண்ட வாரண வாணன்றென் மாறை வலவநண்ணர்
கால்கொண்ட வாளமர் கையகல் பாசறைக் கைவயின்முட்
கோல்கொண்ட வாறுநின் னேவல்கொண் டியானிக் கொடிநெடுந்
மேல்கொண்ட வாறுநம் மூர்வந்த வாறும் வியப்பெனக்கே. [தேர்

—[தஞ்சை. 424]

எனவரும். இது வந்துழிகிழ்ச்சி. பிறவும் அன்ன.

பொருள்வயிற்பிரிவு தலைவன் பாங்கிக்கறிவுறுத்தற்குச் செய்யுள்:—

முனிவரு மன்னரு முன்னுவ பொன்னான் முடியுமெனப்
பனிவருங் கண்பர மன்றிருச் சிற்றம் பலமனையாய்
துனிவரு நீர்மையி தென்னென்று தூநீர் தெளித்தளிப்ப
நனிவரு நாளிது வோ வென்று வந்திக்கு நன்னுதலே.

—[கோவை. 332]

எனவும், பொருள்வயிற்பிரிவு தலைவிக்குப் பாங்கி அறிவுறுத்தற்குச்
செய்யுள்:—

வறியா ரிருமை யறியா ரெனமன்னு மாநிதிக்கு

நெறியா ரருஞ்சாஞ் செல்லுற் றார்நமர் நீண்டிருவ

ரறியா வளவுநின் றேன்றில்லைச் சிற்றம் பலமணைய
செறிவார் கருங்குழல் வெண்ணகைச் செவ்வாய்த் திருததலை.
—[கோவை. 333]

எனவும் வரும்.

திருவூரகத்துநின் றேர்திருப் பாடகத் தள்ளிருந்தோர்
மருவூர் பொழில்வெஃ கணைக்கிடந் தோர்வண் டிலாவுமலர்த்
தருவூர் பொழிற்றந்தி வெற்பின்மின் னேநந் தனமுமுது
மொருவூர் கலத்திற்சென் றூர்தன மாக வுணர்ந்திலரே.
—[திருப்பதிக் கோவை]

இதவும் அது பாங்கி தலைவிக்குடன்படுத்தற்குச் செய்யுள்:

இருங்கற் புடையவ ரின்புறு மாடவ ரேகுவது
மருங்கற் புடையவ ராற்றுந் திறனு மணியிழைப்பென்
மருங்கிற் படர்முலை யாயவர் மீண்டு வருவதுவுங்
கருங்கற் புடைதழு வுங்கடன் ஞாலங் கடனென்றுமே.
—[அம்பி. 547]

எனவரும்.

இத்து ஏனையவற்றிற்கும் ஒக்கும். பொருள்வயிற்பிரித்துழித் தலைவி
இளவேனிற்பருவங்கண்டு வருந்தியதற்குச் செய்யுள்:—

வாழும் படியொன்றுங் கண்டிலம் வாழியிம் மாம்பொழிற்றேன்
குழு முகச்சுற்றும் பற்றின வாற்றொண்டை யங்கனிவா
யாழின் மொழிமங்கை பங்கன்சிற் றம்பல மாதரியாக்
கூழின் மலிமனம் போன்றிரு ளாநின்ற கோகிலமே.
—[கோவை. 322]

எனவும், இளவேனிற்பருவக் கண்டு வருந்தியதலையையத் தோழியாற்ற
வித்தற்குச் செய்யுள்:—

வார்த்தன பார மடமயி லேகுயின் மாருதமாந்
தேர்த்தனி வீரன் றிருநா ளிதுவந்து சேர்மினென்று
தார்த்தட மொரு வெணும்புயன் வாணன்றஞ் சாபுரிநின்
றூர்த்தது கேட்டுவந் தார்பொரு டேட வகன்றவரே.
—[தஞ்சை. 422]

எனவும்,

தலைவிக்குத் தோழி நிமித்தக்கூறற்குச் செய்யுள்:—
அரவிசைக் குந்திரு வல்குனல் லாயடை யார்மடியப்
பொரவிசைக் கும்பரி பூண்டுபொற் றேர்நம் புரவலர்தாம்

வரவிசைக் கும்பல்லி வாமந் துடிக்கும் வரிநெடுங்க
ணிரவிசைக் குங்குழ லோடிள வாடையின் றென்செயுமே.

—[அம்பி. 535]

எனவும், தலைவன் வரவுணர்த்தற்குச் செய்யுள்:—

குரவலர் பூங்குழ லாரநெடு வீதி குறுகிவண்டு
விரவலர் தூவி மிகமிக வாழ்த்த வியந்துமுன்னின்
றிரவல ரேத்த வினவளை யார்ப்ப வியமுழங்கப்
புரவல ரின்றவந் தார்திரு வேதம் பொருண்முடித்தே.

—[அம்பி. 556]

எனவும், தலைவனைப் பாகன்றேற்றற்குச் செய்யுள்:—

திண்காட் டிருஞ்சராஞ் சேய்த்தென வேநின் றிருவுளத்துப்
புண்காட் டரைந்து புலம்பா தொழிபொறை காட்டுகின்ற
மண்காட்டு திண்புயத் தான்வாணன் மாரையின் மன்னவநின்
கண்காட்டு முன்னங் கடிதினின் வாழ்பதி காட்டுவேனே.

—[சஞ்சை. 341]

எனவும் வரும். இவை நான்கும் வன்புறைக்கு உரியவாம். பொருள்
வயிற்பிரித்து மீண்ட தலைமகன் சுரத்திடைத் தலைவியை நினைத்தற்குச்
செய்யுள்:—

சேணுந் திகழ்மதிற் சிற்றம் பலவன்றெண் ணீர்க்கடனஞ்
சூணுந் திருத்து மொருவன் றிருத்து முலகினெல்லாங்
காணுந் திசைதொறுங் கார்க்கய லுஞ்செங் கனியொடுபைம்
பூணும் புணர்முலை யுங்கொண்டு தோன்றுமொர் பூங்கொடியே.

—[கோவை. 341]

எனவரும். இது வருவழிக்கலங்கற்கு உரித்து. தலைமகன் வந்துழித்
தலைவி மகிழ்ச்சிக்குச் செய்யுள்:—

பரியுங் கரியும் பரிநெடுந் தேரும் படைநவின் று
விரியுங் கடலன்ன தானையும் வேந்தும்வெம் போர்கடந்து
வரியுங் கழல்முடி மன்னர் நின்றேத்த வரும்பரிசுந்
தெரியுந் தெரியிழையீர் காண வாருமிச் சேணிலத்தே.

—[அம்பி. 537]

எனவும், தலைமகளோடிருந்த தலைமகன் கார்ப்பருவங்கண்டு உவந்து
சொல்லியதற்குச் செய்யுள்:—

கொத்தல ரோதியங் கொம்பரன் னுள்பொங்கு கொங்கைவிம்ம
முத்தல ராகமுயங்கினம் யாமுழு நீர்விழிபோல்

மைத்தலர் நீல மலர்வயல் சூழ்தஞ்சை வாணன்வ ன்மைக்
கைத்தல மான வினிப்பொழி வாழிய கார்ப்புயலே.

—[தஞ்சை. 425]

எனவும் வரும், பிறவும் அன்ன.

187. கூறிய வகப்பொரு ளாறிரு வகைத்தாய்ப்
பாட்டுறுப் பாய்வருஉம் பண்பிற் றென்ப
போக்கரு மரபிற் புல்லிய நெறித்தே.

மேற்கூறியவாற்றான் அகப்பொருளிலக்கணம் அகத்திணையியலுள்
ளும் புறப்பொருளிலக்கணம் புறத்திணையியலுள்ளும் அணியிலக்கணம்
அணியியலுள்ளுஞ் செய்யுளிலக்கணஞ் செய்யுளியலுள்ளும் உணர்த்தி
அவற்றின் ஒழிபிலக்கணங்களுள் ஒவ்வொன்றற்குச் சிறந்தனவற்றை
அவ்வவோத்துக்களுள் உணர்த்தி அந்நான்கற்கும் பொதுவாய் எஞ்சி
நின்றனவற்றைப் பாட்டியலுள் உணர்த்துவான் தொடங்கி அவ்வாறு
அகத்திணையியலுணர்த்தி அதனொழிபுணர்த்திய புருந்தவற்றுள் “செய்யு
ளிடவயிற் புல்லியநெறித்தே.” என்பதனான் இச்சூத்திரம் அகப்பொருள்
செய்யுளகத்து வருக்கால் இத்துணைப் பகுதிப்பட்டு இவ்வாறு வருமென்ப
தோர் ஒழிபு கூறுகின்றது.

என்னை? பொதுப்படச் “செய்யுளிடவயிற் புல்லிய நெறித்தே.”
என்றதுணையல்லது பன்னிருபகுதிப்பட்டு உறுப்பாய் வருமென்னும்
விசேடவிதி ஆண்டுப் பெறப்படாமையின்.

(இ-ள்.) மேற்கூறிப்போந்த அகப்பொருள் செய்யுளகத்து வரும்
காற் பன்னிருபகுதியையுடைத்தாய்ச் செய்யுட்கு உறுப்பாய் வந்து விளக்
கும் இயல்பினையுடைத்தாம். (எ-று.)

ஒழிபெனப் படுவ தகப்பாட்டுறுப்பும்

வழுவு மமைதியுந் தழுவிய தாகும்.

—[நம்பி. சூ. 210]

என இப்பன்னிரண்டையும் அகப்பாட்டு உறுப்பாக நோக்கி அகத்திணை
யொழிபாக்கின் அது பொருந்தாது; செய்யுளுறுப்பாக நோக்கியவழி
அவை செய்யுளிலக்கணமாவதல்லது அகத்திணையொழிபாகாமையின்.

(187)

188. திணையே கைகோள் கூற்றே கேட்போ

ரிடனே காலம் பயனே முன்ன

மெய்ப்பா டேச்சம் பொருள்வகை துறையென

வப்பா லாகுமவ் வாறிரு வகையே.

இது மேல் ஆறிருவகையென்றார் அவை இவையென்கின்றது.

(இ-ள்.) திணைமுதலாகத் துறையீரகக் கிடந்த அப்பகுதிகளாம்
மேற்கூறிய பன்னிருவகை. (எ-று.)

(188)

189. முன்னவை யிரண்டுஞ் சொன்னவை யாயவற்
 ருன்றவண் வருத லொன்றித் தோன்றும்.

இது, நிறுத்தமுறையானே எழுவாயெண்ணு முறைமைக்கண் நின்ற திணையும் இரண்டாமெண்ணு முறைமைக்கண் நின்ற கைகளும் இவ் வியல்பினவாய்ச் செய்யுட்கு உறுப்பாய் வருமென்பதோர் ஒழிபு கூற கின்றது.

(இ-ள்.) முதற்கணின்ற திணையும் கைகளும் மேற்கூறிய இலக் கணத்தனவாகிக், கைக்கிளை முதலிய எழு பெரு திணையுள் ஆண்டைக்கு இயைபுடைய யாதானுமொரு திணை செய்யுளகத்து அதற்கு உறுப்பாய் வருதலும், களவுக் கற்புமாகிய கைகளிரண்டனும் ஆண்டைக்கு இயை புடைய யாதானுமொரு கைகோள் செய்யுளகத்து அதற்குறுப்பாய் வரு தலும் பொருந்தித், தோன்றும். (எ-று.)

முன்னவையிரண்டுஞ் சொன்னவையாகுமென்று ஒழிபிற்கூறியது கூறலாமல்லது அகத்திணை யொழிபாகாமையின் வருமென்றும், ஒன்ற வண் வருமென்றது வாளாவருமெனின் அவைவரினும் வரும் வாரா தொழியினும் ஒழிபுமெனப்படுதலான் ஒன்றவண் வருமென்றக் கூறினர் என்றுணர்க.

(189)

190. பார்ப்பான் பாங்கன் ருேழி சேவிலி
 கீர்த்தகு சிறப்பிற் கிழவன் கிழத்தியோ
 டளவியன் மரபி னறுவகை யோருங்
 களவியற் கிளவிக் குரிய ராகலும்
 பாணன் கூத்தன் விறலி பரத்தை
 யாணஞ் சான்ற வறிவர் கண்டோர்
 பேணுதகு சிறப்பிற் பார்ப்பான் முதலா
 முன்னுறக் கிளந்த வறுரோடு தோகைஇத்
 தோன்னேறி மரபிற் கற்பியற் கிளவிக்
 குரிய ராகலு முரிய வாகும்.

இது மூன்றாமெண்ணு முறைமைக்கண் நின்ற கூற்று இருவகைக் கைகளினும் செய்யுட்கு உறுப்பாய் வருங்கால் அஃது இத்துணைத் தாய் வருமென்பதோர் ஒழிபு கூறகின்றது.

(இ-ள்.) பார்ப்பான் முதலாகச் சொல்லப்பட்ட கலந்தொழுகும் மர பிணையுடைய அறுவகையோருக் களவென்னுக் கைகோள்பற்றிச் செய்யு ளகத்து நிகழுக் கிளவி கூறுதற்கு உரியராகலும் பாணன் முதலாகச் சொல்லப்பட்ட அறுவகையோரும் மேற்சொல்லப்பட்ட பார்ப்பான் முத லாகிய அறுவகையாரோடுகூடப் பன்னிருவருக் கற்பென்னுக் கை கோள்பற்றிச் செய்யுளகத்து நிகழுக்கிளவி கூறுதற்கு உரியராகலுஞ் சிறந்தனவாம். எ - று.

தொன்னெறி மரபென்றதனாற் பாகனாற் தாதனாங் கூறவும் அமை
யும் அவர் ஏனையர்போலச் சிறப்பிலராயினும் எனக்கொள்க.

பார்ப்பான் நன்றித் தீதும் ஆராய்ந்து உறுதிகூறும் உயர்குலத்தோ
னாகிய தோழன். பாங்கன் பெரும்பாலும் தலைவன் வழி நின்றொழுகும்
ஒத்தகுலத்தோனாகிய தோழனும் இழிந்தகுலத்தோனாகிய தோழனுமாம்.

கலந்தொழுகும் மரபென்றதனாற் பார்ப்பாரினும் பாங்கரினுஞ் சிலரே
அதற்கு உடன் பவொரொனவுந் தொன்னெறி மரபிற்கிளவியென்றத
னான் அவர் குலத்தோறுங் கிளந்து வருகின்ற நெறியை உடையரென்றங்
கொள்க.

பெயர்த்தனன் முயங்கயான் வியர்த்தன் நென்றனள்

—[குறு. 84.]

இது செவிலிகூற்று.

பாலு முண்ணாள் பழங்கண் கொண்டு

நனிபசந் தனளென வினவுதி.

—[அகம். 48.]

என்பதும் அது.

கேளிர் வாழி கேளிர்

—[குறு. 280.]

இது கிழவன்கூற்று.

விளங்குதொடி முன்கை வளைந்து புறஞ்சுற்றி

நின்மார் படைதவி னினிதா கின்றே.

—[அகம். 58.]

இது கிழத்திகூற்று.

*ஆடலிற் பயின்றனை யென்னு தென்னுரை

யூடலிற் நெளிதல் வேண்டும்.

—[தொல். 502. கு. உதா.]

இது கூத்தன் கூற்று. பிறவும் அன்ன;

191. ஊரு மயலுஞ் சேரி யோரு

நோய்மருங் கறிநருந் தந்தையுந் தன்னையுங்

கொண்டெடுத்து மொழியப் படுவ தல்லது

கூற்றவ ணின்மை யாப்புறத் தோன்றும்.

இஃது எய்தாதது எய்து விப்பதோர் ஒழிபு கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) ஊரிலுள்ளாரும் அயன்மனையுள்ளாரும் சேரியினுள்ளாரும்
நோய்ப்பக்கக் குறிப்பினால் அறிந்தோருந் தந்தையுந் தமயனுமென
இவ்வெண்ணப்பட்ட அறுவகையோரும் இருவகைக் கைகோளும்பற்றிச்
செய்யுளகத்துக்கூற்று நிகழ்த்துங்கால் அந்நிகழ்ச்சி கொண்டெடுத்து
மொழியப்படுவதல்லது முகத்துரையாக நிகழ்த்தும் நிகழ்ச்சி ஆண்டில்
லாமை வலியுறத்தோன்றும். (எ - று.)

கொண்டெடுத்து மொழிதல் இவர் கூற்றாகப் பிறர்கூறுதல்.

ஊட ரலரெழச் சேரி கல்லென.

—[குற. 262]

எனவும்,

எந்தையு

நிலனுறப் பெறாஅன் சீறடி சிவப்ப

வெவனிவகுறமக ளியங்குதி யென்னும்.

—[அகம். 12]

எனவும் வரும்.

யாப்புறத்தோன்றும் என்பதனால் அகத்திணைக்கண் அவ்வாறு நிகழுமெனவும் புறத்திணைக்கண் அவர் கூறவும்பெறுமெனவுங் கொள்க. (191)

192. கிழவோன் றன்னொடுங் கிழத்தி தன்னொடு

நற்றாய் கூறன் முற்றத் தோன்றது.

இது நற்றாய்கூற்றிற்கு உரிய மரபு விலக்கியல்வகையான் விதிப்பது ஆயதோர் ஒழிபு கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) தலைவனெடுங் தலைவியோடும் இடையிட்டு நற்றாய்கூறதல் நிரம்பத்தோன்றது. (எ-று.)

நற்றாயென்று ஒருமைகூறியவதனால் தலைமகள் தாயே கொள்ளப்படும். இதனானே தந்தை தன்னை என்பனபோல்வனவற்றுக்கும் இஃதொக்கும். முற்றவென்றதனால் தானே தலைவனாதலாற் தலைவன்மர்யாவரும் கூறார் முற்கூறப்பட்டாரல்லாரென்பதுங் கொள்க. முற்றதென்னாது தோன்றாதென்றதனால் புறத்திணைக்கண் இவை வரைவின்றி வழக்கினெடுபொருக்துமாற்றாற் கொள்ளப்படுமென்பது. கிழவோன்றன்னெடுங் கிழத்திதன்னெடுங் கூறானெனவே அல்லுழிச்சொல்லப்பெறும் நற்றாயென்பதாம். அஃது,

எம்வெங் காம மியைவ தாயின்

மெய்ம்மளி பெரும்பூட் செம்மற் கோசர்

கொம்மையம் பசுங்காய்க் குடுமி விளைந்த

பாக லார்கைப் பறைக்கட் பீலித்

தோகை காவிற் றுளுநாட் டன்ன

வறுங்கை வம்பலர்த் தாங்கும் பண்பிற்

செறிந்த சேரிச் செம்மன் மூதூ

ரறிந்த மாக்கட் டாகுக தில்ல

தோழி மாரும் யானும் புலம்பச்

சூழி யானைச் சுடர்ப்பூ ணன்னன்

பாழி யன்ன கடியுடை வியனகர்ச்

செறிந்த காப்பிகந் தவனெடு போகி

யத்த விருப்பை யார்கழல் புதுப்பூத்

தய்த்த வாய துகணிலம் பாக்கக்
கொன்றை யஞ்சினைக் குழற்பழங் கொழுதி
வன்கை யெண்கின் வயநிரை பாக்கு
மின்றுணைப் படர்ந்த கொள்கையொ டொராங்குக்
குன்ற வேயிற் நிரண்டவென்
மென்றோ ளஞ்சை சென்ற வாறே.

—[அகம். 15]
(192)

எனவரும்.

193. புணர்ந்துடன் போய துணர்ந்த பின்றை
யந்தணர் தேய்வ மயலோ ரறிஞர்
சிந்தைநோ யறிவோர் சேவிலி பாங்கியோடு
கண்டோர்க் குரைத்தல் பண்புடைத் தாய்க்குந்
தாயோடு பாங்கி தான்முத லாரோ
டாயிடை யுரைத்தல் சேயிழைச் சேவிலிக்கு
முரிய வென்மனா ருணர்ந்திசி. னேரே.

இது நற்றாயுஞ் செவிலித்தாயும் கூற்றுகழ்த்துக்கால் அக்கூற்று அவர்க்கு இன்னரோடு இன்னுழியாமென்பதோர் ஒழிபுகூறுகின்றது.

(இ-ள்.) தலைமகள் புணர்ந்துடன்போயவாறு தானறிந்தபின்னர் அந்தணர்முதலாகிய அனைவர்க்கும் கூறுதல் நற்றாய்க்கும், அங்நனம் புணர்ந்துடன்போயவாறு தானறிந்தபின்னர் நற்றாய்முதலிய அனைவரோடும் கூறுதல் தலைமகள் செவிலித்தாய்க்கும் உரிய என்று கூறுவர் அறிந்தோர். (எ-று.) (193)

194. தாயர் பாங்கியர் தலைவன் றலைவியோ
டேயு மென்ப கண்டோர் கூற்றே.

இது கண்டோர் கூற்றுகழ்த்துக்கால் அக்கூற்று இனையரோடு கீழ்த்தவரென்பதோர் ஒழிபுகூறுகின்றது.

(இ-ள்.) நற்றாயுஞ் செவிலித்தாயும் அவள் மகளாகிய உயிர்ப் பாங்கியும் ஏனைப்பாங்கியருந் தலைவனுந் தலைவியுமாகிய இவரோடு கண்டோர் கூறுதல் பொருந்துமென்று கூறுவர் ஆசிரியர். (எ-று.)

தாயர் பாங்கியர் என்றாற்போல உய்த்துணரக்கூறாது தலைவன் தலைவியெனச் செவ்வனந்தோன்றக் கூறியவதனால் அவ்விருவர்கூட் டத்தமன்றி அவர் தனித்துழிக் கண்டோர்கூற்று இல்லையெனக் கொள்க. (194)

195. தமர்வரி னிடைச்சுரந் தன்னிற் கிழத்தியோ
டமர்தரு கிழவோ னுணையுங் கூறும்.

இதுவும் கூற்றுகழ்த்தல் கூறுவதோர் ஒழிபுகூறுகின்றது.

(இ-ள்.) புணர்ந்துடன்போகின்றகாலத்துத் தமர் பின்பொடர்ந்து வருவராயின் அவர்கேட்பச் சரத்தின்கட் தலைமகளோடு இன்புற்றச் செல்லுந் தலைவன் அவளோடு ஆணையுங் கூறும். (எ-று.)

ஆணை ஆக்கினையென்னும் வடமொழிச்சிதைவு. மெல்லிய காமம் நிகழுமிடத்து ஆணைகூறுதல் மரபன்றாயினுங் கூறக்கால் இராக்கதம் போன்ற காட்டுதலின் நீதிநூல்வழக்கால் அவ்விடத்துக் கூறவேண்டே லின் ஆணையுங்கூறமென்றார்.

இடைச்சுர மருங்கிற் கிழவன் கிழத்தியொடு

வழக்கிய லாணையிற் கிளத்தற்கு முரியன்.—[தொல். சூ.508]
என்பவாகலின். ஏற்புழிக்கோடலாற் தமர் தலைமகள் தமரென்றே கொள்க.

வரலாறு :—

நீவிளை யாடுக சிறிதே யானே

மழகளி றுரிஞிய பாரை வேங்கை

மணலிடு மருங்கி னிருபுறம் பொருந்தி

யமர்வரி னஞ்சேன் பெயர்க்குவெ

னுமர்வரின் மறைகுவென் மாஅ யோளே.—[நற். 362]

எனவரும்.

உம்மையாற் கிழத்தியொடு மருட்டிக்கூறவும் பெறுமென்பது.

அழிவிலர் முயலு மார்வ மாக்கள்

வழிபடு தெய்வங் கட்கண் டாஅங்

கலமரல் வருத்தந் தீர யாழநின்

னலமென் பணைத்தோ ளெய்தின மாயிற்

பொரிப்பூம் புன்கி ளழற்றகை யொண்முறி

சுணங்கணி வனமுலை யணங்குபடத் திமிரி

நிழல்காண் டோறு *நெடிது வைகி

மணல்காண் டோறும் வண்ட றைஇ

வருந்தா தேகுமதி வாலெயிற் றேயே

மாநனை கொழுதி மகிழ் குயிலாலு

நறுந்தண் பொழில கானங்

குறும்பல் லூரயாஞ் செல்லு மாறே.

—[நற். 9]

எனவரும்.

(195)

196. உடன்போய் மீண்ட கோடுங்குழை மடந்தை
பிரிவுழித் தலைவனோடு சரத்தியல்பு பேசலும்
பிரிந்துழி நெஞ்சோடும் பிறரோடும் வருந்திச்
சோல்லலு முரியள் சோல்லங் காலே.

இதுவும் அது.

(பா - ம்.) * நெடியவை நீவி

(இ-ள்.) தலைவனுடன்போய் மீண்டதலைவி தலைவன்பிரிவுழி அவனோடு சுரத்தின் தன்மைகூறலும் பிரிந்தவிடத்துத் தன்னெஞ்சோடும் பிறரோடும் வருத்தமுற்றுச் சொல்லுதலும் உரியளாஞ் சொல்லுமிடத்து.

(எ-று.)

தலைவன் பிரியுங்காலத்து அவனோடு சுரத்தியல்பு கூறற்குச் செய்யுள் :

நினைக்கினு மரிதரோ வைய வன்றுநாம்

பனைத்தா னோமைப் படுசுனை பயந்த

பொருந்தாப் புகர்நிழ லிருந்தனெ மாக

நடுக்கஞ் செய்யாது நண்ணுவழித் தோன்றி

யொடித்துமிசைக் கொ.....புலம்பிய சுரனே. [நற். 318]

எனவரும். இக்கூற்றுப்பகுதிக்கட் காட்டாதொழிந்தனவற்றிற்கு உதாரணம் மேற்காட்டியவற்றுள்ளும் பிறவற்றுள்ளுக் காண்க. (196)

197. சாற்றா வனைவருந் தலைவன் றலைவியோ

டேற்றன கூறுப விடந்தொறு மிடந்தொறும்.

இது மேல் விதத்தோதப்படாதார்க்கு உரிய மரபு உணர்த்துகின்றது.

(இ-ள்.) மேல் விதத்து ஒதப்படாத பார்ப்பானும் பாக்கனும் பாய்மியும் பாணனும் கூத்தனும் விறலியும் பரத்தையும் அறிவருமாகிய அனைவரும் தலைவனோடுத் தலைவியோடும் இடந்தொறுமிடந்தொறும் பொருத்து வனவற்றைக் கூறுவர். (எ-று.) (197)

198. நோயு மின்பமு மிருவகை நிலையிற்

காமங் கண்ணிய மரபிடை தேரிய

வேட்டன் பகுதியும் விளங்க வொட்டிய

வுறுப்புடை யதுபோ லுணர்வுடை யதுபோன்

மறுத்துரைப் பதுபோ னெஞ்சோடு புணர்த்துஞ்

சோல்லா மரபி னவற்றோடு கேழீஇச்

செய்யா மரபிற் றெழிற்படுத் தடக்கியு

மவரவ ருறுபிணி தமபோற் சேர்த்தியு

மறிவும் புலனும் வேறுபட நிற்றீஇ

யிருபெயர் மூன்று முரிய வாக

வுவம வாயிற் படுத்தலு முவம

மொன்றிடத் திருவார்க்கு முரியபாற் கிளவி.

இஃது ஒருசார் காமப்பொருண்மைபற்றித் தலைவன்மாட்டுத் தலைவி மாட்டும் நிகழ்வதோர் கூற்றுவழுவமைதி கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) துன்பமும் இன்பமுமாகிய இருவகைநிலையினை யுமுடைய காமத்தைக் குறித்த மரபு இடையீடு படுதலாலே நகைமுதலிய

மெய்ப்பாடி எட்டனுடைய கூறுபாடுத் தோன்றப், பொருத்திய உறுப்புடையது போலவும் உணர்வுடையதுபோலவும் மறுத்துரைப்பதுபோலவுத் தன்னெஞ்சொடு புணர்த்திச் சொல்லியும், வார்த்தை சொல்லாத முறைமையுடையனவாகிய புள்ளும் மாவும் மரணம் கடலும் காணலும் முதலியவற்றோடே அவை வார்த்தைசொல்லுவனவாகப் பொருத்தி அவை செய்தல் ஆற்றாதமுறைமையையுடையதுதாக்கச்சொல்லலும் வருதலும் உளபோலக் கூறுமவைபோல்வன தொழில்களை அவற்றின்மேலே ஏற்றிச் சொல்லியும், யாவர் சிலர் யாதொரு பிணியுற்றார் அவருற்ற பிணியைத் தாமுற்ற பிணிபோலச் சேர்த்திச் சொல்லியும், அறிவையும் அறியப்படும் பொருளையுத் தத்தலைமையொழிய வேறுபடரிந்துத்தி உவமப்பெயரும் உவமிக்கப்படும் பொருட்பெயருமாகிய இருவகைப்பட்டபெயருத் தொழிலும் பண்பும் பயனும் ஆகிய மூவகைப்பட்ட பொருட்கு உரியவாக உவமம் பொருத்துமிடத்து உவமத்தின் வழியிலே படுத்திச்சொல்லுதலும் தலைமகற்குத் தலைமகட்கும் உரிய இலக்கணத்திற் பக்கக்கூற்றும். (எ-று.)

இடைதெரிய என்பதனை ;

“—இன்ப

மிடைதெரிந் தின்னாமை நோக்கி மனையா

றடைவொழிந்தா ரான்றமைந் தார்” —[நாலடி. துறவு 4]

என்றாற் போலக் கொள்க. தெரியவென்னுஞ் செயவெனெச்சம் ஏதுப் பொருண்மைகுறித்து நின்றது. அவரவரென உயர்திணைப்பன்மையாகக் கூறிலும் இருதிணை யைய்பாலுக்கொள்ளப்படும் ;

ஒருபாற் கிளவி யேனைப்பாற் கண்ணும்

வருவன தாமே வழக்கென மொழிப.

—[தொல். பொருள். சூ. 218]

என்பவாகலின். ஒன்றிடத்தும் மென்றதனை உவமமொன்றிடத்தென்ற மாற்றுக.

வரலாறு :—

கைகவியாச் சென்று கண்புதையாக் குறுகிப்

பிடிக்கை யன்ன பின்னகந் தீண்டித்

தொடிக்கை தைவரத் தோய்ந்தன்று கொல்லோ

நானொந் மிடைந்த கற்பின் வாணுத

லந்தீங் கிளவிக் குறுமகண்

மென்றோள் பெறனசை இச்சென்றவென்னெஞ்சே. [அகம். 9]

இஃது உவகைபற்றி செஞ்சினை உறுப்புடையதுபோலக் கூறிய தலைவன் கூற்ற.

உள்ளம் பிணிகொண் டோள்வயி னெஞ்சஞ்
செல்ல நீர்கஞ் செல்வா மெனினும்.

—[அகம். 44]

இஃது இளிவரல்பற்றி ரெஞ்சினை யுணர்வுடையதுபோலக் கூறிய
தலைவன் கூற்ற.

அவர்கெஞ் சவர்க்காதல் கண்டு மெவனெஞ்சே
நீயெமக் காகா தது.

—[குறள். 1291]

இஃது இளிவரல்பற்றி ரெஞ்சினை மறத்துரைப்பதுபோலக் கூறிய
தலைவி கூற்ற.

கானலுங் கழறாது கழியுங் கூறாது
தேனிமிர் நறுமலர்ப் புன்னையு மொழியா
தொருநின்னல்லது பிறிதியாது மிலனே
யிருங்கழி மலர்ந்த கண்போ நெய்தற்
கமழிதழ் நாற்ற மமிழ்தென ந்சைஇத்
தண்டா தூதிய வண்டினங் களிசிறந்து
பறைஇத் தளருந் துறைவனை நீயே
சொல்லல் வேண்டுமா ரலவ.

—[அகம். 170]

இஃது அழுக்கைபற்றிச் சொல்லா மரபினவற்றெடுகெழீஇச் செய்யாமர
பிற் தொழிற்படுத்திக் கூறிய தலைவிகூற்ற.

பாய்திரை பாடோவாப் பரப்புரீர்ப் பனிக்கடற்
றாவறத் துறந்தனன் றுறைவனென் றவன்றிற
நோய்தெற வழப்பார்க ணியிழ்தியோ வெம்போலக்
காதல்செய் தகன்றாரை யுடையை யோநீ.

—[கவி. 129]

இஃது அவரவருறுபிணி தம்போலச் சேர்த்திக் கூறிய தலைவிகூற்ற.

ஒங்கெழிற் கொம்பர் நடுவிதெனப் புல்லுங்
காந்தட் கிவருங் கருவிளம் பூக்கொள்ளு
மாந்தளிர்க் கையிற் றடவரு மாமயில்
பூம்பொழி னோக்கிப் புகுவன பின்செல்லுந்
தோளெனச் சென்று துளங்கொளி வேய்தொடு
நீள்கதுப் பீஃதென நீரற லுட்புகும்
வாளொளி முல்லை முகையை முறுவலென்
றள்வளி மிக்கா னஃதறி கல்லான்.

—[தொல். பொருள். பக். 707]

இஃது அறிவும் புலனும் வேறுபடநீஇ உவமவாயிற்படுத்திக் கூறியது.
இதனுள் இடையுங் கையுங் முதலாகிய உறப்புக்களைப்பற்றி உவமவாயிற்
படுத்த அறியும் அறிவையும் அறியப்படும் பொருளையும் வேறுபட

நிறுத்தி உவமம் பொருத்தியவழிக் கூறியவாறு காண்க. வேயைத் தோன்போலுமென்னுது தோனென்று தொட்டமையால் அறியப்படும் பொருள் வேறுபட்டது. அதனைத் திரியக்காண்டலால் அறிவு வேறுபட்டது. பித்தம் களியும்போல முலையெனச்சென்று வேயைத்தொடும் என்னுது தோனெனச்சென்று வேயைத் தொடும் என்றமையால் உவம மொன்றியவழி உவமவாயிற்படுத்தது. ஏனையவற்றிற்கு இலக்கியம் வந்துழிக் காண்க. ஈண்டு உரைப்பிற்பெருகும்.

(198)

199. கனவு முரித்தா லவ்விடத் தான.

இது மேற்கூறிய நிலைமை கனவின் கண்ணும் நிகழுமெனக் கூற்ற வழுமமைதி கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) மேற்கூறியவாற்றாற் காமம் இடையீடுபட்டுழிக் கனக்காண் ளம் உரித்து. (எ-று.)

* இன்னகை யினைய மாகவு மெம்வயி
னூடல் யாங்குவந் தன்றென யாழநின்
கோடேந்து புருவமொடு குவவுதத னீவி
நறுங்கதுப் புளரிய நன்ன ரமயத்து
வறுங்கை காட்டிய வாயல் கனவி
னேற்றேக் கற்ற வலமரல்
போற்றா யாகலிற் புலத்தியா லெம்மே.

—[அகம். 89]

இது தலைவன் கனக்கண்டு கூறியது.

கேட்டிசின் வாழி தோழி யல்கற்
பொய்வ லாளன் மெய்யுற மரீஇ
வாய்த்தகைப் பொய்க்கனா மருட்ட வேற்றெழுந்
தமளி தைவந் தனனே குவனே
வண்டுபடு மலரிற் சாஅய்த்
தமியேன் மன்ற வளியன் யானே.

—[குற. 30]

இது தலைவி கனக்கண்டு கூறியது.

(199)

200. எம்முறை யோரு மியாரோடு மின்றித்
தம்மொடு தாமே சாற்றியு மமைவர்.

இது கூற்றிற்கு உரியார் அனைவர்க்கும் ஆவதோர் மரபு கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) மேற்சொல்லப்பட்ட தலைமகன் முதலாகிய அனைவருக் தான் தாம் கூறப்படுவோர் எவரோடுக் கூறுது தம்மொடு தாமே கூறியும் அமைவர். (எ-று.)

(200)

உம்மையால் அக்கனம் அமைதல் சிறுபான்மை என்றுணர்க.

201. இறையோன் கூற்று மிறைவி கூற்று
மறையோன் முதலாப் பதின்மரு முறையான்
மறையோன் கூற்று மறிஞர் கூற்று
மிறையோன் முதலா மெனைவருங் கேட்ப.

இது காண்காமெண்ணுமுறைமைக்கண் நின்ற கேட்போர் இவர் என
பொயறுத்து உணர்த்துகின்றது.

(இ-ள்.) தலைவன் கூற்றுத் தலைவி கூற்றும் பார்ப்பான் முதலாகிய
பதின்மரும், முறையானே பார்ப்பான்கூற்றும் அறிஞர்கூற்றுத் தலைமகன்
முதலாகிய எல்லாருங் கேட்பார். (எ-று.)

தலைவன் கூற்றுத் தலைவிகூற்றுத் தாங் கேட்டல் விதத்தோதல்
வேண்டுவதன்று அவை தங்கூற்றாகவினென்க. முறை என்ற மிகையானே
“ஊர்க பாக வொருவினை கழிய” —[அகம். 44]

எனத் தலைவன்கூறப் பாகன் கேட்டலுங் கொள்க. (201)

202. ஒருநெறிப் பட்டாங் கோரியன் முடியுங்
கரும நிகழ்ச்சி யிடமென மொழிப.

இஃது ஐந்தாமெண்ணுமுறைமைக்கண் நின்ற இடம் இவ்வியல்பிற்
பெற்கின்றது.

(இ-ள்.) பலவும் ஒருவழிப்பட்டு ஒரிலக்கணத்தான்முடியுங் கரும
நிகழ்ச்சி இடமென்று கூறப்படும். (எ-று.)

ஒருசெய்யுட்கேட்டால் இஃது இன்ன இடத்து நிகழ்த்ததென்று
அறிதற்கு ஏதுவாகியதோர் உறுப்பினை இடமென்றார் என்பது.
இடமெனினுங் களமெனினும் ஒக்கும். ஒருநெறிப்படுதலென்பது ஒரு
வழிப்பலவுக் தொகுத்தல். ஒரியலென்பது அவற்றுக்கெல்லாம் இலக்
கணமொன்றாதல். எனவே, இயற்கைப்புணர்ச்சி வன்புறை முதலிய
கிளவித்தொகைகளே ஈண்டு இடமெனப்பட்டன என்பதாயிற்று. இது
வினைசெய்யிடம். நிலமாயின முன்னர்த் திணையெனப்பட்டனவாம்.
காலம் முன்னர்ச் சொல்லுப. (202)

203. இறப்பே நிகழ்வே யெதிர தென்னுந்
திறத்தியன் மருங்கிற் றேரிந்தன ருணரப்
பொருணிகழ் வுரைப்பது கால மாகும்.

இஃது ஆறாமெண்ணுமுறைமைக்கண் நின்ற காலம் இவ்வியல்பிற்
பெற்கின்றது.

(இ-ள்.) இறத்தகாலமும் நிகழ்காலமும் எதிர்காலமென்னுங்
கூறப்பட்டான் நிகழும்பக்கத்தின் ஆராய்த்து புலனாமாறு செய்யுளுட்
தோன்றப் பொருணிகழ்ச்சியைக் கூறுவது காலமென்னும் உறுப்பாம்.
(எ-று.)

பொருணிகழ்ச்சியைக் காலமென்றது என்னை? காலமென வேறு பொருளில்லதுபோல எனின் அஃது ஈண்டு ஆராய்ச்சியின்றி ; நியாய நூலாராய்ச்சியென்க.

வில்லோன் காலன கழலே தொடியேர்ண்

மெல்லடி மேலவுஞ் சிலம்பே.

—[குறந். 7]

என்னும் பாட்டினுள் வில்லோனுந் தோடியோளும் என்பன பொருளெனப்படும்.

“வேப்பயி லழுவ முன்னி யோரே”

—[குறந். 7]

என்பது அப்பொருணிகழ்ச்சியான் இறந்தகாலமெனப்படும். அப்பாட்டிற்குச் சிறந்தார் அவராகலின் இவரே பொருளாயினாரென்பது.

“மருந்தெனின் மருந்தே வைப்பெனின் வைப்பே”

—[குறந். 71]

என்பது நிகழ்காலமும்.

பகலும் பெறுதியிவ ட்டமென் றோளே.

—[கலி. 49]

என்பது எதிர்காலமெனப்படும் அவ்வப்பொருணிகழ்ச்சியானென்றணர்க. புறத்திற்கும் இவ்வாறே இன்றியமையாதென்பது. பெரும் பொழுது சிறுபொழுது என்பன ஈண்டுத் திணையெனப்பட்டு அடங்கின. என்னை? முதலுங் கருவும் உரிப்பொருளுங் கூட்டத்திணையாகலின். (203)

204. இதுநனி பயக்கு யிதனா னென்னுந்

தோகைநிலைக் கிளவி பயனெனப் படுமே.

இஃது ஏழாமெண்ணுமுறைமைக்கண் நின்ற பயன் இவ்வியல்பிற் றென்கின்றது.

(இ-ள்.) இது மிகவும் பயக்கும் இதனானெனத் தொகுத்துச் சொல்லப்படும் பொருள் பயனென்னும் உறுப்பாம். (எ-று.)

மாறாக் காதலர் மலைமறந் தனரே

யாறாக் கட்பனி வரலா னாவே

வேறு மென்றோள் வளைநெகி ழும்மே

கூறாய் தோழியான் வாழு மாறே

—[யா. ஷி. பக். 869]

என்னும் பாட்டுத் தோழி தூதுவிடுவாளாதற் பயன்பட வந்தது. இவ்வாறே எல்லாப் பாட்டும் பயனுறுப்பாகவன்றி வாராவெனக் கொள்க. (204)

205. இவ்விடத் தீம்மொழி யிவரிவர்க் குரியவேன்

றவ்விடத் தவரவர்க் குரைப்பது முன்னம்.

இஃது எட்டாமெண்ணு முறைமைக்கண் நின்ற முன்னம் இவ்வியல்பிற்குய் வருமென்கின்றது.

(இ-ள்.) யாதோரிடத்தானும் யாதானுமொருமொழி தோன்றியக் கால் அம்மொழி சொல்லுதற்கு உரியாகும் கேட்டற்கு உரியாகும்

இன்னு ரென்றறியுமாற்றான் அங்கனம் அறிதற்கு ஓரிடநாட்டிக் கூறு
வார்க்கும் கேட்பார்க்கும் ஏற்ற உரை செய்யுட்கு ஈடாகச் சொல்லுவது
முன்னம். (எ-று.)

யாரிவ நெங்கூந்தற் கொள்வா னிதுவுமோ

ரூராண்மைக் கொத்த படிறுடைத்து.

—[கவி. 89]

என்றக்கால் இம்மாற்றஞ் சொல்லுகின்றான் தலைவியெனவுஞ் சொல்லப்
பட்டான் தலைமகனெனவும் முன்னத்தான் அறியப்படுதலின் இது
முன்னமாயிற்று. பிறவும் அன்ன. (205)

206. உய்த்துணர் வின்றித் தலைவரு பொருளின்
மெய்ப்பட முடிப்பது மெய்ப்பாடதுதா
னகையே யழகை யிளிவரன் மருட்கை
யச்சம் பெருமிதம் வேகுளி யுவகையென்
றப்பா லெட்டா மவ்வகை யெட்டு
மெள்ள லிளமை பேதைமை மடமே
யிளிவே யிழவே யசைவே வறுமை
மூப்பே பீணியே வருத்த மென்மை
புதுமை பெருமை சிறுமை யாக்க
மணங்கே விலங்கே கள்வர்தம் மிறையே
கல்வி தறுக ணிசைமை கோடையே
யுறுப்பறை குடிகோ ளலைகோலை யவற்றோடு
செல்வம் புலனே புணர்வுவிளை யாட்டெனப்
புல்லித் தோன்றும் பொருள்வகை யவற்றா
டுண்டு நான்குசெய் துறழவேண் ணுன்கா
மென்று கூறுப வியல்புணர்ந் தோரே.

இஃது ஒன்பதாமெண்ணுமுறைமைக்கண் நின்ற மெய்ப்பாடு இவ்
விலப்பிற்றாய் இத்துணைப்பகுதிப்பட்டுச் செய்யுட்கு உறுப்பாய் வரும்
என்கின்றது.

(இ-ள்.) உய்த்துணர்ச்சியின்றி அவ்விடத்துவந்த பொருளானே
சொல்லப்படும்பொருள் தானே வெளிப்பட்டாங்குக் கண்ணீரரும்பன்
மெய்மயிர் சிலிர்த்தன் முதலாகிய சத்துவம் படுமாற்றான் வெளிப்படச்
செய்வது மெய்ப்பாடென்னும் உறுப்பாம். அம்மெய்ப்பாட்டுறுப்புத்தான்
வகையானே கை முதலாக உவகை ஈராகக்கிடந்த அப்பகுதி யெட்டாம்;
அப்பகுதி யெட்டும் விரியானே எள்ளல் முதலாக விளையாட்டு ஈராக
இயைபுபடத் தோன்றாநின்ற பொருட்பகுதிகளான் ஒன்றை நான்காகச்
செய்துமாற, முப்பத்திரண்டாமென்று கூறுவர் அவற்றின் தன்மையை
அறிந்தோர். (எ-று.)

கவிப்பொருளுணர்ந்த அதனானே சொல்லப்படும் பொருளாய்த் து
வேறுகண்டாங்கறிதலை மெய்ப்பாடென்றார். அது தேவருலகம் கூறி
னும் அதனைக்கண்டாங்கு அறியச்செய்தல் செய்யுளுறுப்பா மென்ற
வாரும். ஆகவே, மெய்ப்பாடு பொருட்பாடாயிற்றென்பது. அது,

மையற விளங்கிய மணிமரு எவ்வாய்தன்

மெய்பெற மழலையின் விளங்குபூ ணனைத்தர. —[கவி. 81]

என்றாற்போல்வது. கதை, சிரிப்பு, அழகை, அவலம். அது, தானே
அவலித்தலும் பிறர் அவலங்கண்டு அவலித்தலுமென இருவகைப்
பட்டு ஒன்று கருணையெனவும் ஒன்று அவலமெனவும் பெயர்பெற்றுச்
சுவை ஒன்பதாதலும் உடையவென்பது. இளிவரல், இழிவு. மருட்டை,
வியப்பு. அற்புதமெனினும் அமையும். அச்சம், பயம். பெருமிதம்,
வீரம். எல்லாரோடும் ஒப்பநில்லாது பேரெல்லையாகி நின்றலின் அது
பெருமிதமெனப்பட்டது. வெகுளி, உருத்திரம். உவகை, காம முதலிய
மகிழ்ச்சி. இம்மெய்ப்பாடு எட்டினைபுஞ் சுவையெனவுக் குறிப்பென
வும் வழங்கினும் அமையும். இவ்வெட்டின் கிடக்கைமுறைமைக்
காரணங்களும் ஓர்ந்துணர்க. ஈண்டு உரைப்பிற்பெருகும். மற்றிவ்
வெட்டினோடு சமநிலைகூட்டி ஒன்பதென்னுமோ காடகநூலுட்
போலவெனின், அதற்கோர் விகாரயின்மையின் ஈண்டுக் கூறிற்றில
மென்பது. அதற்கு விகாரமுண்டெனின் முன்னையெட்டினுள்ளுஞ்
சார்த்திக்கொள்ளப்படும். அல்லது உம், அஃது உலகியல் நீங்கினார்
பெற்றியாகலின் ஈண்டு உலகவழக்கினுட் சொல்லற்பாற்றென்பது.
சத்துவமுக குறிப்புஞ் சுவையுமென்னும் மூன்றற்கும் முதற்கண்ணவாக
லான் அம்மூன்றனையும் அடக்கிய பொருட்பகுதியைப் 'புல்லித்தோன்
றும் பொருள்வகையென்றார்' என்பது. இஃது என்சொல்லியவாரோ
எனின், சுவைக்கப்படும் பொருள்பற்றிப் பொறியுணர்வாகிய சுவையும்,
அச்சுவைபற்றி உள்ளநிகழ்ச்சியாகிய குறிப்பும், அக்குறிப்புப்பற்றிப் புறத்
துட்டோன்றும் மெய்மயிர் சிலிர்த்தல் கண்ணீரகும்பல் முதலிய
விறலும் பிறத்தலின் இங்கனக்கூறிய முப்பத்திரண்டு சுவைப்பொருளும்
அம்மூன்றனையும் உள்ளடக்கி அவை பிறத்தற்கு முறையே காரணமாய்
நிற்கும் என்றவாருமென்க. விறலெனினுஞ் சத்துவமெனினும் ஒக்கும்.
என்னல், இகழ்ச்சி. இளமை, குழத்தன்மை. பேதைமை, அறிவின்மை.
மடம், கொளுத்தக்கொண்டு கொண்டதுவிடாமை. இளிவு, பிறரான் இக
ழ்ப்பட்டு எளியனாதல், இழவு, தக்கையுத் தாயும் முதலாகிய சுற்றத்தா
ரையும் இன்பம்பயக்கும் நுகர்ச்சி முதலாயவற்றையும் இழத்தல்.
அசைவு, பண்டைசிலைமைகெட்டு வேறொருவாறுகி வருத்துதல். வறுமை,
போகத்துய்க்கப்பெறாத பற்றுள்ளம். மூப்பு, கிழம். பிணி, கோய்,
வருத்தம், முயற்சி, மென்மை, மெல்லிதாதற்றன்மை, புதுமை, புதி

தாதற்றன்மை; அது காணாதனகண்டவற்றின்மேல் நிகழ்வது. பெருமை, பெரிதாதற்றன்மை; அது பண்டிகண்ட பொருள்கள்போலாது கழியப் பெரியவாயினவற்றின்மேல் நிகழ்வது. சிறுமை, சிறிதாதற்றன்மை. அது கடுகின்கட் பலதுளைபோல இறப்பச் சிறியவாயினவற்றின்மேல் நிகழ்வது. ஆக்கம், ஒன்று ஒன்றாய்த்திரிதல். அணங்கு, அணங்குதற்றொழில் வாகிய பேய் பூதம் பாம்பு நிரயபாலர் சவந்தின்பெண்டிர் உருமிசை இத்தொடக்கத்தன. விலங்கு, யாளி புலி இத்தொடக்கத்தன. கள்வர், பிறருடைமையை அவரை வஞ்சித்துக்கொள்ளும்பொருட்டு தீத்தொழில் புரிவார். இறை, அரசனார் தந்தையும் ஆசானும் முதலியோர். கல்வி, துண்முதலியனபயிறல். தறுகண், அஞ்சத்தக்கன கண்டுழி அஞ்சாமை. இசைமை, இன்பமும் பொருளும் இறப்பப்பயப்பினும் பழியொடுவருவனசெய்யாமை. கொடை, உயிரும் உடம்பும் உறுப்பும் முதலிய எல்லாப் பொருளுக்கொடுத்தல். உறுப்பறை, கையுங் கண்ணும் முதலிய உறுப்புக்களை அறுத்தல். குடிகோள், தாரமுஞ் சுற்றமுங் குடிப்பிறப்பும் முதலாயவற்றுக்கட் கேடுகுழ்தல். அலை, கோல்கொண்டு அலைத்தல் முதலாயின. கொலை, அறியும் புகழும் முதலாயவற்றைக் கொன்று உரைத்தல். செல்வம், நுகர்தற்கு உரியனவற்றின் நுகர்ச்சி. புலன், கல்விப்பயனாகிய அறிவுடைமை. புணர்வு, காமப்புணர்ச்சி முதலாயின. விளை யாட்டு, பதியிகந்து யாறுங் குளனுக்காவும் ஆடிவருதல் முதலாயின. எள்ளல் முதலாக ஆக்கம் ஈராகக்கிடந்த நாளுக்கும் ஒன்றிரண்டாகி காலெட்டாதலுமுடைய. அங்கனம் ஆதல் மேற்காட்டும் உதாரணங்களின் உணர்வு:

['எள்ளி நகினும் வரூஉம்' —[கலி. 61]

எனத் தன்கண் நிகழ்ந்த எள்ளலுங், தன்மகள் தன்னைமதியாது இகழ்ந்தாளென்றலின்

'நல்லை மன்னென நகூஉப்பெயர்ந் தோளே' —[அகம். 248]

எனப் பிறரெள்ளியதும்,

'நடுங்குதல் காண்மார் நகைகுறித் தனரே' —[கலி. 13]

எனத் தன் இளமையும்,

'நாவொடு நவிலா நகைபடு தீஞ்சொல்' —[அகம். 16]

எனப் பிறரிளமையும், தான்செய்த தவற்றிற்குத் தாய்தன்னைவெருண்டது தனக்கு நகையாகக்கொண்டமையின்

'நகைநீ கேளாய் தோழி' —[அகம். 248]

எனத் தன் பேதைமையும்,

'நகையா கின்றே தோழி'

.....

மம்மர் நெஞ்சினன் ரொழுதுநின்ற துவே' —[அகம். 56]

எனப் பிறன்பேதைமையும், நீயிர் கூறியதனையே மெய்யெனக்கொண்டு
மகிழ்த்து நக்கனம் என்றமையின்

‘தும்மொடு நக்க வால்வெள் னெயிரே’ —[குறு. 169]

எனத் தன்மடமும்,

‘நாணகை யுடைய நெஞ்சே நம்மொடு
தான்வரு மென்ப தடமென் றோளி’ —[அகம். 121]

எனப் பிறர்மடமும் பொருளாக நகையும் பரத்தையை நீயெள்ளின
யென்று அழுது வருகின்றனென்று தலைமகற்குச் சொல்லியதாகலின்,

எழுதெழில் சிதைய வழுதன ளேங்கி
யடித்தென வருத்த தித்திப் பல்லுழ்
நொடித்தெனச் சிவந்த மெல்விரற் றிருகுபு
கூர்நுதி மழுங்கிய வெயிற்ற

னார்முழுது நுவலுநிற் காணிய சென்மே —[அகம். 176]

எனத் தன் இளிவுந், தலைமகள் இளிவந்தொழுகுவது காரணமாகச்

‘சேயேன்மன் யானுந் துயருழப்பேன்’ —[கலி. 37]

என்றமையின்,

‘கயமல ருண்கண்ணாய் காணாய்’ —[கலி. 37]

என்னும் பாட்டினுட்,

‘தானுற்ற, நோயுரைக் கல்லான் பெயருமற் பன்னாடும்’
எனப் பிறன்கட்டோன்றிய இளிவும், (இது கருணைச்சுவைக்குப் பொரு
ளெலப்பமும்.) கணவனையிழந்தாள் அவற்குப் பலிக்கொடை கொடுத்த
தற்கு மெழுகுகின்றனாக் கண்ணீரே நீராக மெழுகுகின்றனென்ற
மையின்,

‘மெழுகு மாப்பிகண் கலுழ்நீ ரானே’ —[புறம். 249]

எனத் தன்கட்டோன்றிய இழவுந், தலைவன் பிரிவிற்குத் தோழி படர்
கூர்ந்தாளெனச் சொல்லினமையின்,

‘பின்னொடு முடித்த மண்ணு முச்சி’ —[அகம். 73]

என்னும் பாட்டினுள்,

அணங்குறு கற்பொடு மடங்கொளச் சாஅய்
நின்னோய்த் தலையையு மல்லை தெறுவா
வென்னு குவள்கொ லளிய டானென
வென்னழி பிரங்கு நின்னொ டியானும்

எனப் பிறன்கட்டோன்றிய இழவுந்,

துளியிடை மின்னுப்போற் றோன்றி யொருத்தி
யொளியோ டுருவென்னைக் காட்டி யளியளென்
னெஞ்சாறு கொண்டா ளதற்கொண்டுந் துஞ்சேன். [கலி. 139]

எனத் தன்கட்டோன்றிய அசைவும், அள்ளிலைத்தாளி கொய்யாரின்றான்
 தீத்பொழுதென்று அவலித்துச் சொன்னமையின்,

இவ்வழங்கு மடமயில் பிணிக்குஞ்
 சொல்வலை வேட்டுவ னாயினன் முன்னே. —[புறம். 252]

எனப் பிறன்கட்டோன்றிய அசைவும்,]

இவ்வி தூர்ந்த பொல்லா வறுமுலை
 கவைத்தொ றழுஉந்தன் மகத்து முகநோக்கி.

—[புறம். 164]

எனத் தன்கட் தோன்றிய வறுமையும்,

[ஓரோடு நிறைந்த வீரிதழ் மழைக்கணைன்
 மனையோ ளெவ்வ நோக்கி நினைஇ

நிற்படர்ந் திசினே நற்போர்க் குமண. —[புறம். 164]

எனப் பிறர்கட்டோன்றிய வறுமையும் பொருளாக அவலமும், இளமைக்
 காலத்துச் செய்தனசெய்யமாட்டாது இளிவந்தனம் இக்காலத்தென்ற
 மையின்,]

தொடித்தலை விழுத்தண் னேறி நடுக்குற்
 றிருமிடை மிடைந்த சிலசொற்

பெருமு தாளரே மாகிய வெமக்கே. —[புறம். 243]

எனத்தன்கட் தோன்றியமூப்பும்,

[மூத்துத்தலை யிறைஞ்சிய நின்னொ டியானே
 போர்த்தொழி ரொடங்க நாணுவ லதனான்.

—[தொல். பொருள் பக். 797]

எனப் பிறன்கட்டோன்றிய மூப்பும், மலையைத்துளக்கும் ஆற்றலையுடை
 யாய் காம்பிணிகூர்ந்தோரை அலைப்பது நினக்குத் தருவதன்றென இளி
 வந்து வாடைக்குக்கூறினமையின்,

இமயமுந் துளக்கும் பண்பினை

துணையில ரளியர் பெண்டிரிஓ தெவனே. —[குறந். 168]

எனத் தன்கட்டோன்றிய பிணியும், நெஞ்சினவேறுநிற்றீஇக் கூறின
 மையிற்,

குணகடற் றிரையது பறைதபு நாரை

***நோயை நெஞ்சே நோய்ப்பா லோயே. —[குறந். 128]

எனப் பிறன்கட்டோன்றிய பிணியும், பின்னின்ற தலைமகன் கூறிய
 தாகலின்,

‘யான்ற னறிவ ருனறி யலனே.’ —[குற. 337]

எனத் தன்கட்டோன்றிய வருத்தமும், அவன் இவ்வாறொழுதல்
 மக்கிளிவரலாமென்னுங் குறிப்பினும் கூறிக் குறைநயப்பித்தமையின்,

‘ஒன்று, இரப்பான்போ விளிவந்துஞ் சொல்லும்.’

—[கலி. 47]

எனப் பிறன்கட்டோன்றிய வருத்தமும், மெலியார் இளிவந்தன கூறவ ராயினும் வலியார் மீக்கூறவாராயினும் இவன் அவைசெய்யானென்ற மையின்,

வலியரென வழிமொழியலன்
மெலியரென மீக்கூறலன்.

—[புறம். 239]

எனத் தன்கண்ணும் பிறன்கண்ணுக் தோன்றிய மென்மையும் பொரு ளாக இளிவரலும்,

ஒருகை யுடைய தெறிவலோ யானு
மிருகை சுமந்து வாழ் வேன்.

—[பொருள் பக். 207]

என்பது வீரம்பற்றிய இளிவரல். இதுவும் அதன்பாற்படுத்தக. தன் கருத்து வெளிப்படாது தன்மெய்க்கட்டோன்றிய புதுமையை வியத்தாள் போலத் தோழிக்கு அறத்தொடு நின்றமையின்,

மலர்த்தார் மார்பினின்றோற் கண்டோர்
பலர்தில் வாழி தோழி யவரு
ளாரிருட் கங்கு லணையொடு பொருந்தி
யோரியா னாகுவ தெவன்கொ
னீர்வார் கண்ணொடு நெகிழ்தோ ளேனே.

—[அகம். 82]

எனத் தன்கட்டோன்றிய புதுமையும், பண்டொருகாலும் கண்டறியாத படி ஆடிற்று மயிலென்றமையின்,

மந்தி நல்லவை மருள் வன நோக்கக்
கழைவள ரடுக்கத் தியலி யாமேயில்

* விழவுக்கள விறலியிற் றோன்று நாடன். —[அகம். 82]

எனப் பிறபொருட்கட்டோன்றிய புதுமையும், கருங்கோற் குறிஞ்சிப்பூக் கொண்டு பெருந்தேன் இழைத்தாற்போல வழிமுறையாற் பெருகற்பால தாகிய கட்டி மற்றவனைக் கண்ணுற்ற ஞான்தே நிலத்தினதகலம்போலவும் விசம்பினோக்கம்போலவும் கடலினுழம்போலவும் ஒருகாலே பெருகிற் றென்றமையின்,]

நிலத்தினும் பெரிதே வானினு முயர்ந்தன்று

நீரினு மாரள வின்றே சாரற்

கருங்கோற் குறிஞ்சிப் பூக்கொண்டு

பெருந்தே னிழைக்கு நாடொடு நட்பே.

—[குறார். 3]

எனத் தன்கட்டோன்றிய பெருமையும், [(இது தலைமகன் கருத்தினே கட்டிற்குக் கொள்ளுங்காற் பிறன்கட்டோன்றிய பெருமையாம்.)

(பா-ம்.) * எனவுப்புகு விறலி

மைம்மல ரோதி மணிகைப் பேதைதன்
கொம்மை வரிமுலை யேந்தினு—மம்ம
கடையிற் சிறந்த கருநெடுங்கட் பேதை
யிடையிற் சிறியதொன் றில் —[பொருள் பக். 799]
எனப் பிறன்கட்டோன்றிய சிறுமைபுந் (தன்கட்டோன்றிய சிறுமை வந்
தழித் தாண்க.) கரிவெருஉத்தலையார் தம்முடம்பு பெற்று வியந்துகூறிய
பாட்டாகலின்,

எருமை யன்ன கருங்கல் விடைதோ
றூனிற் பாக்கும் யானைய முன்பிற்
கானக நாடனை நீயோ பெரும. —[புறம். 5]

எனத் தன்கட்டோன்றிய ஆக்கமும்,
உறக்குந் துணையதோ ராலம்வித் தீண்டி
யிறப்ப நிழற்பயந் தாஅங்கு. —[நாலடி. 38]

எனப் பிறபொருட்கட்டோன்றிய ஆக்கமும், இனிக்
கிண்கிணி களைந்தகா லொண்கழ ரொட்டு. —[புறம். 77]

எனவும்,
அன்னா னெருவன்ற னாண்டகை விட்டென்னைச்
சொல்லுஞ்சொற் கேட்டி சுடரிழாய். —[கவி. 47]

எனவும், முறையே சிறியோன் பெருந்தொழில் செய்ததுஉம் பெரியோன்
சிற்தொழில் செய்ததுஉம் பொருளாக வியப்புப் பிறத்ததும் ஈண்டுக்
கூறிய சிறுமைபெருமையென்றவற்றின்பாற் படுத்திக்கொள்க.]

யானை தாக்கினு மரவுமேற் செலினு
நீனிற் விசும்பின் வல்லேறு சிலைப்பினுஞ்
சூர்மகண் மாற மறம்பூண் வாழ்க்கை. —[பெரும். 134-6]

இதனுள் அணங்கும் விலங்கும்,
[ஒருஉநீ யெங்குந்தல் கொள்ளல்யா நின்னை
வெருஉதுங் காணுங் கடை. —[கவி. 87]

இதனுட் தலைவனைக் கள்வன்பாற் சார்த்தி உரைத்தமையிற் கள்வரும்,
எருத்துமே னோக்குறின் வாழலே மென்னுங்
கருத்திற்கை கூப்பிப் பழகி—யெருத்திறைஞ்சிக்
கால்வண்ண மல்லாற் கடுமான்றேர்க் கோதையை
மேல்வண்ணங் கண்டறியா வேந்து.
—[தொல். பொருள் பக். 802]

இதனுள் இறையும் பொருளாக அச்சமும் (இது பிறிதுபொருள்பற்றியே
வரும்.)

வல்லார்முற் சொல்வல்லே னென்னைப் பிறர்முன்னர்க்
கல்லாமை காட்டி யவள்.

—[கலி. 141]

இதனுள், என்னை யுங் கல்லாமைகாட்டினனெனத். தன்பெருமிதக் கூறின
மையிற் கல்வியும்,]

அடன்மாமே லாற்றுவே னென்னை மடமாமேன்
மன்றம் படர்வித் தவள்.

—[கலி. 141.]

இதனுட் தறுகண்ணுங்:—

கழியாக் காதல ராயினுஞ் சான்றோர்
பழியொடு வருஉ மின்பம் வெஃகார்.

—[அகம். 112]

இதனுட் புகழும்:

வையம், புரலுக்கு முள்ளத்தே னென்னை யிரலுக்கு
மின்னு விடும்பைசெய் தாள்.

—[கலி. 141]

இதனுட் கொடையும் பொருளாகப் பெருமிதமும், (இது தன்கட்
டோன்றிய பொருள் பற்றியே வரும்.)

முறஞ்செவி மறைப்பாய்பு முரண்செய்த புலிசெற்று.

—[கலி. 52]

இதனுள் உறுப்பறையும், நின்மகன் படையழிந்து மாறினென்ற பவர்
கூற

மண்டமர்க் ¹குலைந்தன னாயி னுண்டவென்

²முலையறுத் திடுவென் யானெனச் சினைஇ —[புறம். 278]

இதனுட் தன்மகன் மறக்குடிக்குக் கேடு சூழ்ந்தானென்று சினம்கொண்
டாளாகலிற் குடிகோளும்,

[வரிவயம் பொருத வயக்களிற்று போல
வின்னு மாறாது சினனே.

—[புறம். 100]

இதனுட் புலியான் அலைக்கப்பட்ட யானை பொருதுபோத்தும் அவ்வலைப்
புண்டலை நினைந்து சினக் கொள்ளாநின்ற தென்றமையின் அலையும்,

உறுதுப் பஞ்சா துடல்கினன் செருக்கிச்

சிறுசொற் சொல்லிய சினக்கெழு வேந்தரை. —[புறம். 72]

இதனுட் சிறுசொற்சொல்லுதல் என்பது புகழ்கொன்றரைத்தலாதலிற்
கொலையும் பொருளாக வெகுளியும், (இவை நான்கும் பிறிது பொருள்
பற்றி வரும்.)

உரனுடை யுளத்தை செய்பொருண் முற்றிய

வளமையா னாகும் பொருளிது வென்பாய் —[கலி. 12]

இதனுள் வளமையானாகும் மனமகிழ்ச்சி இது வெனக் கூறினமையிற்
செவ்வமும்,

(பா-ம்) 1. குடைந்தன. 2. முலையறுத்திடுவென்.

‘நன்கலம் பெற்ற வுலகையர்’ —[தொல்-பொருள் பக். 806]

என்பதும் அது.

பெண்டிர் நலம்வெளவித் தன்சாரற் று துண்ணும்
வண்டிற் றுறப்பான் மலை.

—[கலி. 40]

இதனுள் முகைப்பதம்பார்க்கும் வண்டுபோல தலைவியரை நகைப்பதம்
பார்க்கும் அறிவுடைமை காமத்திற்கு ஏதுவாகாமலிற் புலனும்,

இகலில ரொங்குடையார் தம்முட் குழீஇ
நகலி னினிதாயிற் காண்பாம்..

—[நாலடி. 137]

என்பதும் அது.

‘இலமல ரன்ன வஞ்செந் நாவின்’

என்னும் மணிமிடை பவமுத்துட்

தொடிக்கண் வடுக்கொள முயங்கினள்
வடிப்புறு நரம்பிற் றீவிய மொழிந்தே.

—[அகம். 142]

என்ற அவள் இவ்வாறு முயங்கினமையான்,

‘உவவினை வாழிய நெஞ்சே.’

—[அகம். 87]

என்றமையிற் புணர்வுந்,

துயிலின் றி யானீந்தத் தொழுநையம் புனலாடி

மயிலியலார் மருவுண்டு மறந்தமைகு வான் மன்னே.

—[கலி. 30]

இதனுள், “ஆறடி விளையாடி—மயிலியலார் மருவுண்டு மறைந்தமைது
வான்மன்” என்றமையின் விளையாட்டுப்பொருளாக உவமையும்
பிறந்தமை கண்டுகொள்க. இது பிறன்கட்டோன்றிய இன்பம் பொருளாக
வரும். பிறவும் அன்ன,

[பண்ணைத் தோன்றிய வெண்ணுன்கு பொருளுங்
கண்ணிய புறனே நாணன் கென்ப.

—[தொல்-பொருள். சூ. 245]

எனவும்,

‘நாவிரண் டாகும் பாலுமா ருண்டே’

—[சூ. 246]

எனவும், ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார் மெய்ப்பாட்டியல் தொடங்குதற்
கண்ணே ஓதிய இவற்றையொழித்து ஒழிந்தனவற்றிற்கே இவரிலக்கணக்
கூறியது என்னையெனின், நன்று சொன்னாய்! முடியுடை வேந்தருங்
குறுநிலமன்னரும் முதலர்யினர் நாடகமகளிர் ஆடலும் பாடலுங் கேட்டுக்
காம நுகரும் இன்ப விளையாட்டினுட்டோன்றிய முப்பத்திரண்டு
பொருளுங் கருதிய பொருட்பகுதி பதினாறகி அட்க்குமெனவும், அம் முப்
பத்திரண்டு மெய்ப்பாடும் பதினாறதலேயன்றி எட்டாதலுமுண்டெனவும்,
பிறன்கோட் கூறல் என்னும் உத்திவகையாற் கூறியதல்லது தன்றுணி

புரைத்த தன்மையின் ஈண்டு இவர் கூறிற்றிலரென்க. சுவைக்கப் படும் பொருளும் அதனை நுகர்ந்த பொறியுணர்வும் அது மனத்துட்பட்ட வழி உள்ளத்து நிகழல் குறிப்பும், குறிப்புகள் பிறந்த உள்ளத்தாற் கண்ணீரரும்பலும் மெய்ம்மயிர்சிலிர்ந்தலும் முதலாக உடம்பின் கண்வரும் வேறுபாடாகிய சத்துவங்களுமாகிய நான்கினையும் சுவை யெட்டொடுக் கூட்டி ஒன்று நான்கு செய்து உறழ முப்பத்திரண்டா மெனவுஞ், சுவைப்பொருளும் பொறியும் வேறுவேறுநின்றவழிச் சுவைபிறவாமையா னும் அவ்விரண்டுக் கூடிய வழிச் சுவை பிறத்தலானும் அச்சுவைப் பொருளும் பொறியுணர்வும் ஆகிய ஈரெண்பகுதியும் எட்டாமெனப்படும் எனவுங் குறிப்புஞ் சத்துவமும் உள்ள நிகழ்ச்சியும் உடம்பின் வேறுபாடு மாகலின் அவ்வுள்ள நிகழ்ச்சியை வெளிப்படுத்தி சத்துவமாகலான் அவ்வீரெண்பகுதியும் எட்டெனப் படுமெனவும், இங்ஙனம் அடக்கிப் பதினொருமெனவுங், சுவைவுணர்வும் பொருளும் ஒன்றாக அடக்கிச் சுவையுங் குறிப்புஞ் சத்துவமுமென மூன்றாக்கி வெவ்வேறிலக்கணக்கூறி அவற்றை

எண்ணிய மூன்று மொருங்கு பெறுமென

நுண்ணிதி னுணர்ந்தோர் நுவன்றன ரென்ப—[செயிற்றியம்]
என நாடகநூலின் வழிநூல் செய்த ஆசிரியர் செயிற்றியனார் ஒதுப வாகலின் அவை பதினொறும் வீரம் அச்சம் வியப்பு இழிபு காமம் அவலம் நகை நடுவுநிலை என எட்டாயடங்கு மெனவும், இவற்றின் விகற்பமெல் லாஞ் செயிற்றியம் முதலிய நூல்களான் ஓர்ந்துணர்க. ஈண்டு உரைப்பிற் பெருகுமாதலானென்பது. (206)

207. ஆங்கவை யோருபா லாக வோருபா
லுடைமை யின்புற னடுவுநிலை யருள
றன்மை யடக்கம் வரைத லன்பெனாஅக்
கைம்மிக னலிதல் சூழ்ச்சி வாழ்த்த
னா றஞ்ச லரற்றுக் கனவேனாஅ
முனித னினைதல் வேருஉதன் மடிமை
கருதலா ராய்ச்சி விரைவுயிர்ப் பெனாஅக்
கையா றிடுக்கண் போச்சாப்புப் பொருமை
வியர்த்த லைய மிகைநடுக் கேனாஅ
விலையு முளவே யவையலங் கடையே.

இது மேற்கூறிவந்த எண்ணுண்குமன்றி இவை முப்பத்திரண்டும் அவைபோல மெய்ப்பாடெனப்படும் என்கின்றது.

(இ-ள்.) இளிவரன் முதலாக வினையாட்டு இறுதியாகச் சொல்லப் பட்ட முப்பத்திரண்டும் ஒருகூறாக, இனிச் சொல்லுகின்ற ஒரு கூற

உடைமை முதலாக நடுக்கு ஈராகக்கிடந்த அம்முப்பத்திரண்டும் ஈண்டு மெய்ப்பாடெனப்பிடும் ஈண்டு எண்ணப்பட்டவையே ஆண்டு அடங்குவனவும் உள்ளவாகலின் அப்பொருண்மைய அல்லாத இடத்து. (எறு.)

உடைமை, செல்வம். செல்வநுகர்ச்சியாயின் உவகைப்பொருளாம். இஃது அன்னதன்றி நுகராதே அச்செல்வந் தன்னை நினைந்து இன்புறுதற்கு ஏதுவாகிய பற்றுள்ளம். அஃதாவது நிதிமேனின்ற மரம்போலச் செல்வமுடைமையான்வரும் மெய்வேறுபாடு. இன்புறல், அவ்வுடைமையை நினைபுந்தோறும் இடையிட்டிப் பிறக்கும் மனமகிழ்ச்சி. நிவிநிலை, ஒன்பது சுவையுளொன்றென நாடகநிலையுள் வேண்டப்படுஞ் சமநிலை. அஃதாவது,

செஞ்சார் தெறியினுஞ் செத்தினும் போழினு

நெஞ்சோர்ந் தோடா நிலைமை.

—[பழமொழி-95]

அது காமம் வெகுளி மயக்கம் நீக்கினோர்கண்ணே நிகழ்வது. இது சிறுவரவிற்புகலான் இவற்றொடு கூறினார். அருளல் மக்கள் முதலிய சுற்றத்தாரை அருளுதல். அது,

‘அரிதாய வறனெய்தி யருளியோர்க் களித்தலும்.’—[கவி.11]

என்றற்போலவருவது. ஆண்டைக் கருணையினை அழகையென்றமையின் இஃது அதனோடடங்காது. தன்மை, சாதித் தன்மை. அவையாவன பார்ப்பாராயிற் குந்தியிதித்துக் குறுகடை கொண்டு வந்து தோன்றலும், அரசராயின் எடுத்த கழுத்தோடும் அடுத்த மார்போடும் நடந்துசேறலும், இடையராயிற் கோற்கையுங் கொடுமடியுடையும் விளித்தவீனையும் வெண்பல்லுமாகித் தோன்றுதலுமென்று இன்றோரன்ன வழக்கு நோக்கிக் கொள்க. அடக்கம், உயர்ந்தோர்முன் அடங்கியொழுகும் ஒழுக்கம். அவை பணிந்தமொழியுந் தணிந்த நடையுந் தானைமடக்கலும் வாய்புதைத்தலும் முதலாயின. வரைதல், காப்பன காத்துக் கடிவன கடிந்தொழுகும் ஒழுக்கம். அவை பார்ப்பாராயின் முத்தீவேட்டலும் புலவுந்கள்ளும் முதலாயினகடிதலும் என்றின்றோரன்ன கொள்க. வரைதல் தொழிலாகலான் இது தன்மையெனப்படாது. அன்பு, அருட்கு முதலாகி மனத்துநிகழும் நேயம். அஃதுடையார்க்குப் பிறர்கட் துன்பக் கண்டவழிக் கண்ணீர் விழுமாதலின் அவ்வுருளானே அன்புடைமை விளங்குமென்பது. இவையெல்லாந் தத்தமனத்தி னிகழ்ச்சியை வெளிப்படுப்பனவாதலின் மெய்ப்பாடெனப்பட்டன. இனி வருகின்றவற்றிற்கும் இஃதொக்கும். கைம்மிகல், ஒழுக்கக்கேடு. அது சாதித் தருமத்தினை நீக்கினமை தன்னுள்ள நிகழ்ச்சியானே பிறரறியுமாற்றால் ஒழுகுதல் நலிதல், பிறர்க்கின்னொசெய்து நெருங்குதல். அது தீவினைமாக்கட் கண்ணிகழும். அவரைக்கண்டு அச்சம் எழுந்ததாயின் அஃது அச்சத்தினுள் அடங்குமாதலின் அஃதன்றி இதுவென்பது. குழ்ச்சி

சுழற்சி; சூழ்வருவானைச் சுழல்வருமென்பவாகலின். அது வெளிப்படுவதோர்குறிப்பு அவன்கட்டோன்றின் அதுவும் மெய்ப்பாடு. அஃதாவது மனத்தடுமாற்றம். வாழ்த்தல், பிறரால் வாழ்த்தப்படுதல். வாழ்த்தல் பிறன்வினையன்றோவெனின் ஒருவனை நீடுவாழ்கவென்று வாழ்த்தல் பிறன்வினையாயினும் அவற்றான் வாழ்விக்கப்படுதலின் அவ்வாறு கூறல் அமையுமென்பது. காணல், காணுள்ளம் பிறர்க்கு வெளிப்பட நிகழும் நிகழ்ச்சி. தஞ்சல், உறக்கம். அது கடந்துவருகின்றன்கண்ணும் விளங்கித்தோன்றதலின் அதுவும் மெய்ப்பாடெனப்பட்டது. அரற்றல், அழுக்கையன்றிப் பலவுஞ்சொல்லித் தன்குறை கூறுதல். அது காடுகெழு செல்விக்குப் பேய்கூறும் அல்லல்போல வழக்கினுள்ளார் கூறுவன. கனவு, வாய்வெருவுதல். அதனானும் அவனுள்ளத்து நிகழ்கின்ற தொன்று உண்டென்றறியப்படும். முனிதல், வெறுத்தல். அஃது அருளுஞ்சினமுயின்றி இடைநிகர்த்தாதல். வாழ்க்கை முனிந்தானெனவும்,

‘உறையுண் முனியுமவன் செல்லு மூரே.’ —[புறம் 96]

எனவுஞ் சொல்லுபவாகலின். நீனைதல், விருப்புற்று நீனைதல். நின்னை மிகவும் நீனைத்தேன் என்பது வழக்காகலின். அந்நீனைவுள்ளம் பிறர்க்குப் புலனாதலின் மெய்ப்பாடாயிற்று. வெருஉதல், விலங்கும் புள்ளும் போல வெருவி நிகழும் உள்ளநிகழ்ச்சி. அஃது அஞ்சவேண்டாதன. கண்டவழியுங் கடிதிற்பிறந்து மாறுவதோர்வெறி. மடிமை, சோம்பு. கருதல், மறத்தனைநீனைத்தல். ஆராய்ச்சி, ஒரு பொருளை கண்டு தீதென்றாராய்தல். விரைவு, இயற்கைவகையானன்றி ஒரு பொருட்கண் விரைவு தொழில்பட உள்ளநிகழ்க் கருத்து. உயிர்ப்பு, வேண்டியபொருளைப் பெறாதவழிக் கையறவெய்தியகருத்து. அது நெட்டுயிர்ப்புக்கு முதலாகலின் அதனையும் உயிர்ப்பென்றொரென்பது. கையாறு, அவ்வுயிர்ப்புயின்றி வினையொழிந்தயர்தல். இடுக்கண், மலர்ந்த கோக்க யின்றி மையனோக்கம்படவரும் இரக்கம். பொச்சாப்பு, அற்றப்படுதல். அஃதாவது பாதுகாத்துச் செல்கின்ற பொருட்கண் யாதானுமோரிகழ்ச்சியான் இடையறவுபடுதல். பொறாமை, அழுக்காறு. அஃதாவது பிறர்செல்வங் கண்டவழி வேண்டாதிருத்தல். வியர்த்தல், பொறாமை முதலாயினபற்றி மனம்புழுங்குதல். ஐயம், ஒரு பொருண்மேல் இரு பொருட் தன்மைகருதி வரும் மனத்தடுமாற்றம். மிகை, கல்லாமையுஞ் செல்வமும் இளமையும் முதலாகவரும் உள்ள மிகுதி. கடுக்கம், அன்பும் அச்சமும் முதலாயின உடம்பிற் புலப்படுமாற்றான் உள்ளகடுக்குதல். புதல்வற்குப் பிணியில் வழியும் எவனாகவென்று கடுக்குதல் அன்பால் கடுக்குதலாம். அச்சம் என்னுஞ் சுவைபிறந்ததன்பின்னர் அதன்வழித் தோன்றிய கடுக்கம் அச்சத்தாற்றோன்றிய கடுக்கமாமென்றுணர்க. மற்ற இவற்றை எண்ணிய மாத்திரையல்லது இலக்கணக் கூறிற்றிலர் சொல்லின்

முடியும் இலக்கணத்தவாகலின். உதாரணம் இக்கூறியவாற்றான்
வழக்குகோக்கியுஞ் செய்யுணோக்கியுங் கண்டுகொள்க] (207)

208. புகழுகம் புரிதல் போற்றிதல் வியர்த்த
னகுநய மறைத்தல் சிதைவுபிறர்க் கின்மை
கூழை விரித்தல் காதோன்று களைத
லாழணி தைவர லுடைபெயர்த் துடுத்த
லல்கு றைவர லணிந்தவை திருத்த
லில்வலி யறுத்த லிருகையு மெடுத்தலோடு
பாராட் டெடுத்தல் மடந்தப வுரைத்த
லீரமில் கூற்ற மேற்றலர் நாணல்
கோடுப்பவை கோட லுளப்படத் தோகைஇத்
தேரிந்துடம் படுத றிளைப்புவினை மறுத்தல்
கரந்திடத் தோழிதல் கண்டவழி யுவத்தல்
புறஞ்சேயச் சிதைதல் புலம்பித் தோன்றல்
கலங்கி மொழிதல் கையற வுரைத்தலெனக்
காட்சிமுத லாறையுங் கண்ணியோன் றீரிரண்
டாட்சிபெற வருநா லாறுமெய்ப் பாடு
மன்ன பிறவு மகனைந் திணைக்கட்
டுன்னு மென்ப துணர்ந்திசி னோரே.

இஃது அகத்திணைக்கும் புறத்திணைக்கும் பொதுவாகி வரும் மெய்ப்
பாடு எல்லாக்கூறி இனி அகத்தின் ஐந்திணைக்கட் பெரும்பான்மையுங்
களவிற்குச் சிறந்து காட்சி முதலிய அவத்தை ஆறினையும்பற்றி
ஒன்றற்கு நான்கு நான்காகி வரும் மெய்ப்பாடு இருபத்த நான்கு உள
வென்கின்றது.

(இ-ள்.) புகழுகம்புரிதல் முதலாகக் கையறவுரைத்தல் ஈராகக்
காட்சி முதலிய ஆறவத்தையினையும்பற்றி ஒரோரவத்தை நான்கு நான்கு
பொருத்துதலுளவாகவரும் இருபத்துநான்கு மெய்ப்பாடும் அவை
போல்வன பிறவும் அகனைந்திணைக்கட் பொருந்துமென்று கூறவர்
தெளிந்தோர். (எ-று.)

ஆட்சிபெற என்றமையான் ஒருவனும் ஒருத்தியும் எதிர்ப்பட்ட
வழிக் கார்த்தொழுகும் உள்ள நிகழ்ச்சி பெண்பாலதாகலான் ஈண்டுக் கூற
கின்ற மெய்ப்பாடு தலைமகள் கண்ணே சிறந்தனவென்பதுஉம், அவற்றுட்
புகழுகம்புரிதல் முதலிய பன்னிரண்டும் புணர்ச்சி நிகழ்வதற்கு முன்னும்
பாராட்டெடுத்தல் முதலிய பன்னிரண்டும் புணர்ச்சி நிகழ்ந்த பின்னும்
நிகழுமென்பதுஉம், அவைதாம் ஒன்றற்கொன்று நிமித்தமாய்த்
தொடர்ந்துவருமென்பதுஉம், அங்ஙனம் ஒன்றன்பின் ஒன்று தொடர்ந்து

வருங்கால் உயிர்மெலிவிடத்து இடையறவுபடவும் நீகழுமென்பது உங்கொள்க. இன்னும் அதனானே கைக்கிளை பெருத்திணைக்கும் இவை வைத்தமுறையானே வரையறுத்துக் கூறப்படாது வருதற்கு உரியன வந்துழிக் கொள்ளப்படுமென்பது உங்கொள்க.

அவற்றுட் புகழுகம்புரிதல் ஒருவனும் ஒருத்தியும் எதிர்ப்பட்ட வழித் தன்னை அவன் கோக்குதற்கண் விரும்பும் உள்ள நீகழ்ச்சி. புகுதல், தலைமகன் கோக்கிய கோக்கெதிர் தான்சென்று புகுதல். [முகம், அங்கணம் தான்புகுதற்கு இடமாகிய கோக்கு. கோக்கெதிர் கோக்குதலை முககோக்குதல் என்பவாகலின் கோக்கினை முகமென்றொரன்பது. புரிதல், மேவுதல். அஃதாவது தலைமகன் காண்டலைத் தலைமகள் வேட்டவென்றவாரும். மற்றிது தலைமகற்கு உரித்தன்றோ எனின் அவன் தான் காண்பினல்லது தற்காண்டலை நயவான் அது தலைமையன்றாகலின். அது,

யானோக்குங் காலே நீலனோக்கு கோக்காக்காற்

றானோக்கி மெல்ல நரும்.

—[குறள்-1094]

எனவரும்.] பொறிநுதல் வியர்த்தல் தலைமகன் தன்னை கோக்கியவழி உட்கும் காணும் ஒருங்கு வந்தடைதலின் வியர்ப்பொறித்த நுதலாளாதல். அது,

[பெரும்புழுகு குற்றநின் பிறைநுதற் பொறிவிய

ருறுவளி யாற்றச் சிறுவரை *நில்லே.

—[அகம். 136]

எனவரும். இம்மெய்ப்பாடுத் தலைமகற்கு உரித்தன்று; உட்கும் காணும் அவற்கின்மையின்.] நகுநயமறைத்தல் அதன்பின்னர்த் தலைமகன்கட் தோன்றிய குறிப்புக்களான் அதற்கு ஏதுவாகிய நயனுடைமை மனத்திற் பிறந்தவழியும் நகாத நின்றல். [அது,

முகைமொக்கு ஞள்ளது நாற்றம்போற் பேதை

நகைமொக்கு ஞள்ளதொன் றுண்டு.

—[குறள்-1274]

எனவரும். இது மடமையாற் தோன்றிய கையாகலின் இது மறைத் தலுந் தலைமகற்கு உரித்தன்று. எனவே அவற்காயின் கைக தோன்றப் பெறும் என்பதாம்.] சிதைவுபிறர்க்கின்மை அங்கணம் நகுநயமறைத்த வழியும் உள்ளஞ் சிதைந்து நிறையழியுமாகலின் அச்சிதைவு புறத்தார்க்குப் புலனாகாமை கெஞ்சினேநிறுத்தல். அது,

அகமலி யுவகைய ளாகி முகனிசுத்

தொய்யென விறைஞ்சி யோளே.

—[அகம். 86]

எனத் தலைமகன் அறிய மெய்ப்பட்டது என்பது. இதுவுந் தலைமகற்கு உரித்தன்று, தன்சிதைவு உணர்த்தினல்லது மறைக்குந்துணைச் சிதைவின்மையின்; என்னை?

“பெருமையு முரனு மாலே மேன.”

—[தொல். பொருள். சூ. 95]

என்பவாகலின்.

இனி இவை காண்கும் முறையானே ஒருக்குவந்த செய்யுள் வருமாறு :—

யான்றற் காண்டொறுந் தான்பெரிது மகிழாள்
வானுதல் வியர்ப்ப நாணின ளிறைஞ்சி
மிகைவெளிப் படாது நகைமுகங் கார்த
நன்னுத லரிவை தன்மனஞ் சிதைந்ததை
நீயறிந் திலையா னெஞ்சே

யானறிந் தேனது வாயா குதலே.—[தொல். பொருள் பக். 814]

எனவரும். இவை காண்கும் முதல் அவத்தைக்கண் நிகழ்வன.

கூழைவிரித்தல், தன் உள்ளத்து நிகழ்ந்த வேறுபாட்டினை அக்காலத்துத் தலைமகள் நிறையுடையளாதலாற் கார்தொழுதற்பாலனே; அங்கணக் கரக்குங்காற் தன்வயத்ததாகிய உடம்புபற்றிவரும் வேறுபாட்டினைத் தாங்கும்; அங்கணத் தாங்குங்கால் உடம்பொடு தொடர்புடைய வாசி வேறுபட்ட தலைமயிரினதுமுடி உள்ள கெகிழ்ச்சியானே தன் வயத்ததன்றி னெகிழ்தல். அக்கூழை விரிதற்கு ஏதுவாயினான் இவளாகலின் அதனைச் சினைவினையானன்றி முதல் வினையாற் கூறினா ரென்பது. காடொன்று களைதல், உறுப்பிடைப் பூட்டுறப்புனையாதுபெய்து வைத்தனவாதலாற் தோடுமுதலாயின எளிதின் வீழ்வனவாயின. மற்றவை வீழ்தற்கேதுவாகிய கெகிழ்ச்சி நிரம்பத்தோன்றாது இடைநிகர்த்த தாதலின் ஒன்று நிற்ப ஒன்றுவீழ்தல் எனப்பட்டது. இது கூழை போலாது, ஊறுணர்வுடைய உறுப்பாகலிற் காதின வேறுபாட்டினைக் கூழை வேறுபாட்டின் பின்வைத்தார்; என்னை? கூழையிற் காது தனக்கு உறவுடைமையின். ஊழணிரைதவரல், அக்கூழையுந் தோடும் போலப் பெய்யப்படும் முறைமையவாகிய வளைகளை முன்கைமேல் இறுகச் செறித்தலும் விரற்செறியினைத் திருத்தலும் முதலாயின. இவை தோடுபோலச் செறிவில்லன் அன்மையின் அவற்றுப்பின் வைத்தார். உடைபெயர்த்துடுத்தல், உடுத்த உடையினைப்பலகாலும் அழித்துடுத்தல். [அது கழறொடிபோலாது செறிவுடைமையின் அவ்வுடை கெகிழ்ச்சியைத் தொடிகெகிழ்ச்சிக்குப் பின்வைத்தார். மற்றுத்

“தொடினெகிழ்ந் தனவே தோள்சா யினவே.” —[குறந். 239]

எனப் பிரிவின்கண்வந்த வேறுபாட்டினை ஈண்டுக் கூறரோவெனின், அவை இன்னதன்பின்னர் இன்னது தோன்றமென்னும் முறைமைய அல்லவாகலின் ஈண்டுக் கூறார். அவை,

“வினையுயிர் மெலிவிடத் தின்மையு முரித்தே”

—[தொல். பொருள் சூ. 268]

என்பவாகலின் உயிர்மெலிவிடத்து இடையறவுபட நிகழ்ந்தனவாகலா மென்பது.

இவற்றிற்குச் செய்யுள் :—

விண்ணுயர் விறல்வரைக் கவாஅ நொருவன்

கண்ணர் னோக்கிய தல்லது தண்ணென

வுரைத்தலு மில்லை மாதோ வவனே

வரைப்பாற் கடவுளு மல்ல னதற்கே

யோதி முந்துறக் காதொன்று நொகிழ

நிழலவிர் மணிப்பூ னொஞ்சொடு கழலத்

துகிலும் பன்முறை நெடிதுநிமிர்ந் தனவே

நீயறி குவையதன் முதலே

யாதோ தோழியது கூறுமா நெமக்கே.

—[தொல். பொருள் பக். 816]

எனவரும். கவாஅன், கள்வன். இவை நான்கும் இரண்டாம் அவத்தைக்கண் நிகழ்வன.

அல்குல்தைவரல், மேல் உடை பெயர்த்துடுத்தவள் அது பெரிது நெகிழ்ந்து காட்டினதனைப் பாதுகாத்தல். அணிந்தவை திருத்தல், அங்கனம் பாதுகாத்தவள் உடைநெகிழ்ச்சியைப் போற்றிக் கடிஞுத்திரம் முதலாயின திருத்தல். இவ்வலியுறத்தல், அங்கனம் திருத்தினவள் புணர்ச்சியை வேண்டாதாள்போல வன்மைபடைத்துக்கொண்டு செய்தல். இவ்வலியென்பதற்கு இற்பிறத்தலான தன்வலிதோன்ற நின்றல் எனவுஞ் சொல்லுப. இருகையுமெடுத்தல் அங்கனம் படைத்துக்கொண்ட வலியானுத் தடுக்கப்படாது நிறையழியிற் கைகள் தாமே முயக்கல்விருப்பத் தான் எழுவனபோல்வதோர் குறிப்பு. இவை நான்கும் மூன்றாம் அவத் தைக்கண் நிகழ்வன.

உதாரணம் :—

ஓதியு துதலு நீவி யான்றன்

மாதர் மென்முலை வருடவிற் கலங்கி

யுள்ளத் துகுநள் போல வல்குலின்

நொகிழ்நூற் கலிங்கமொடு புகுமிட னறியாது

மெலிந்தில ளாகி வலிந்துபொய்த் தொடுங்கவும்

யாமெடுத் தணைத்தொறுந் தாமியைந் தெழுதலி

னிம்மை யுலகத் தன்றியு நம்மை

நீளரி நெடுங்கட் பேதையொடு

கேளநிர் தனகொலிவள் வேய்மென் றோளே.

—[தொல். பொருள் பக். 818]

எனவரும்.

பாராட்டெடுத்தல், அங்கனம் பன்னிருவகை மெய்ப்பாடும் நிகழ்ந்த வழிப் புணர்ச்சி நிகழாமன்றே! அதன் பின்னர்த் தலைமகளை இயற்பட நினையுங் குறிப்பு. பாராட்டென்னுது எடுத்தலென்றதனால் இதனை உள்ள மெடுத்தன் மேற்கொள்க. மடந்தபவுரைத்தல், வினையாடும் பருவத்து நிகழ்ந்த அறிமடம் நீங்கிக் காமப் பொருட்கண்ணே சிறிது அறிவு தோன்றப் பாங்கிக்குச் சில கூற்றமொழி கூறல். மடந்தபவுரைத்தற்கு ஏதுவாகிய கருத்து ஈண்டு மெய்ப்பாடெனப்படும். ஈரமில்கூற்றமேற்றவர் காணல், அங்கனம் அறிமடக்கெடச் சொற் பிறந்தவழி இன்றளவுந் தமரற் கூறப்படாத கடுஞ்சொல் உளவாமன்றே; அவற்றை முனியாது ஏற்றுக்கொண்டு புறத்தார்க்கு இது புலனாகக்கொல் என்று நாணுதல். கொடுப்பவை கோடல், தலைமகனாற் கொடுக்கப்பட்ட தழையுங் கோதை யுந் தாருங் கண்ணியுந் தோண்மாலையும் முதலாயின கொண்டு கையுறை பாராட்டுதல். இவை காண்காம் அவத்கைக்கண் நிகழ்வன.

இவற்றிற்குச் செய்யுள் :—

ஒருநாள் வந்து பலநாள் வருத்து

நின்னே போலு நின்றழை யென்வயி

னிற்பா ராட்டியுஞ் சொற்கொள லின்றியும்

யாயெதிர் கழறலிற் பேரலர் நாணியு

மபல்கூர் மாதர்க்குத் துயர்மருந் தாயினு

நோய்செய் தன்றாற் றானே

நீதொடக் கரிதலி னோரிடத் தானே.

எனவரும்

—[தொல். பொருள் பக் 820]

தெரிந்துடம்படுதல், அங்கனம் கொடுப்பவைகோடல் நிகழ்ந்தவழி அவ்வொழுகலாறு புறத்தார்க்கெல்லாம் ஐயமாகலின் அதன்வழித் தலைமகளைத் தலைமகள் இவ்வொழுகலாறு நிகழ்ந்தவாற்றைப் பட்டாங் குணராதார் தலைமை செய்தனள் இவளெனவுந் தகாத ஒழுக்கத்தினள் இவ ளெனவும் பல்லாற்றானும் இவள் கண்ணே ஏதமிட்டுத் துணிந்துத் துணியா தம் உரைப்பாராகலான் அதற்கு நாணி இனியாது கொல்லோ செயற் பாலதென்று ஆராய்ந்து இவ்வொழுகலாற்றினை அறிவிப்பேற்கொல் அறிவியேற்கொல்லெனத் தமொறிப் பின் ஒருவகையான் ஆராய்ந்து முழுவதுஉஞ் சொல்லாது தன் குலத்திற்கும் ஒழுக்கத்திற்கும் பெண்டன் மைக்கும் ஏற்றவகையான் வேண்டுவன தெரிந்துகொண்டு இன்னவாறு

பட்டதென்ற தோழிக்கு உடன்படுதலுந் தோழியாற் செவிலிக்கு உடன்படுதலுமென இன்றோன்ன குறிப்பினைத் தெரிந்து உடன்படுதல், தினைப்புவினை மறுத்தல், அங்கனம் தமார்க்குத் தான் உடன்பட்டதன் பின்னர்த் தலைமகனோடு பகலும் இரவும் பண்டுதினைத்தவாறு தினைத்தலை அச்சமும் காணும் மடனும் காரணமாக மறுத்தல், காந்திடத்தொழிதல் அக்காலத்து இற்செறிக்கப்படுதலாந்தான் அவனை மறுத்த ஏதத்திற்கு காணியும் அஞ்சியும் அவற்குவெளிப் படாது ஒழுக்குதல். தன்இடத்தே தங்குதலை இடத்தொழிதல் என்றார். கண்டவழியுவத்தல், அங்கனம் காந்தொழுக்குங்காலத்து அவனை ஒருஞான்று கண்டவழிக் கழியுவகை மீதார்தல், இவை நான்கும் ஐந்தாம் அவத்தைக்கண் நிகழ்வன.

இவற்றிற்குச் செய்யுள் :—

அறியாய் கொல்லோ நீயே தெறுவா
நோக்குதொறும் பணிக்கு நெஞ்சமொ டிவளே
யாய்க் கறிவுறாவி னின்றென திர் நாணி
மனைவயிற் பிரியலண் மன்னே யதற்கே
நினைவில் ளிவளென வுரைத்தி
புனைதார் மார்ப காண்டியோ வதுவே.

எனவரும்

—[தொல். பொருள் பக் 822]

புறஞ்செயச் சிதைதல், பூவுஞ் சாந்தம் பூணுந் துகிலும் முதலாயின கொண்டு புறத்தேகோலஞ்செய்ய அகத்தே சிதைவுண்டாதல். மேல் நின்றது கண்டவழி உவத்தலாகலானும் இது காணாத வழி நிகழ்கின்ற தாகலானும் அதற்கு இனயின்றியும் அதன் வழித்தாயிற்றென்பது, புலம்பித்தோன்றல், அங்கனம் புனைந்தகோலந் துணையொடு கழியப்பெருமையிற் புல்லென்றழிந்த நெஞ்சினளாகலான் எல்லாச் சுற்றத்தார்க்கும் இடைநின்றேயுந் தனியளென்பது அறிவியாநின்றல். கலங்கி மொழிதல் கையொடுபட்ட கள்வரைப்போலச் சொல்லுவனவற்றைத் தடுமாற்றத் தோன்றச் சொல்லுதல். அஃதாவது தன்மனத்து நிகழாநின்றன தன்னையறியாமற் சில புலப்படச்சொல்லுதலாயிற்று. கையறவுரைத்தல், கலங்காது சொல்லுங்காற் செயலறவு தோன்றச் சொல்லுதல். அஃதாவது வன்புறை எதிரழிந்து சொல்லுவனபோல்வன. இவை நான்கும் ஆறும் அவத்தைக்கண் நிகழ்வன. கையறவுரைத்தலை ஈற்று வைத்தார், கைவொழுக்கத்தினுள் இதனினுக்கு மெய்ப்பாடு கூறப்படாதென்றற்கு, என்னை? கையறவுரை தோன்றியதற்பின் நிகழ்வன கைக்கிளைக்கும் பெருந்திணைக்கும் மெய்ப்பாடாவதன்றி நற்காமத்திற்காகாமையின், என்னை? கையறவுரைத்தல் என்பது சொல்லாமரபி னவற்றொடுகெழீஇச் செய்யாமரபிற் தொழிற்படுத்தலுதலே எல்லையாகவுடைமையின்

அதனினும்பர்த்தோன்றவன மன்றத்திருந்த சான்றவரறியத் தன்றுணை
வன்பெயரும் பெற்றியுங் கூறி அழுதும் அரற்றியும் பொழுதொழியும்
பியும் புள்ளொடுசொல்லியும் நிகழும் மெய்ப்பாடாகலான், அவை நடு
வணைத்திணையெனப்பட்ட நற்காமத்திற்கு இலக்கணவகையான் ஏலாவா
லின் என்பது. இக்கருத்தானன்றே அவத்தைபத்தும் பற்றி மெய்ப்பாடு
உறது 'காட்சி முதல் ஆறையுங்கண்ணி ஒன்று ஈரிரண்டு ஆட்சிபெற
வரும் காலாறு மெய்ப்பாடும் அகணைத்திணைக் கட்டுன்னும்' என்றதூஉம்
எனக்கொள்க.

புறஞ்செய்ச்சிதைதல் முதலிய நான்கற்குச் செய்யுள் ;—

இவளே, அணியினும் பூசினும் பிணியுழந் தசைஇப்
பல்கிளை நாப்ப ணில்கிளை போல

மொழிவகை யறியாள் பொழிக ணீர்துடைத்
தியானே கையற வலமருங்

கூறாய் பெருமரிற் றேறுமாறே.— [தொல்.பொருள்-பக் 825]

எனவரும்.

இனி, அன்ன பிறவாவன புகுமுகம் புரிதற்கட் தலைமகன் கோக்கிய
வழி ஒருவல்லிப்பொதும்பரானும் மற்றொன்றனுஞ் சார்புபெற்று
மறைதலும் அவையில்லாத வழி இடர்ப்படுதலும் என்றற்போல்வன
அடங்குதலும். [நகுநய மறைக்குங்கால் இதழ்மொக்குளுட் தோன்றுவது
கையெனப்படாது அதன்பாற்படுதலும், அமர்த்து நோக்காது அலமர
கோக்குதலும் நிலங்கிளைத்தலுஞ் சிதைவு பிறர்க்கின்மைக்கண் அடங்குத
லும் முதலியனவாம்.

இம்மெய்ப்பாட்டினுட் கைக்கிளை பெருந்திணைக்கு வருவன
வருமாறு :—

ஒருக்குநா மாடுங் குரவையு ணம்மை

யருக்கினான் போனோக்கி யல்லனோய் செய்தல்

குறூக்கட் கொலையேறு கொண்டேன்யா நென்னுந்

தருக்கன்றோ வாயர் மகன்.

—[கவி. 104]

எனப் புகுமுகம்புரிதல் கைக்கிளைக்கண்வந்தது. தொன்மையுந் தோலும்
முதலிய வனப்புகளுட் புகுமுகம்புரிதல் முதலாயின பெருந்திணைப்
பொருள் பற்றி வருவன வருமாறு அறிந்து கொள்க.] மற்ற இவ்விருபத்து
நான்கு மெய்ப்பாடுங் கற்பினுள் இம்முறையானே வரல்வேண்டுவதின்
மையின் களவிற்கே விதந்தோதினார். இனி இக்கனமன்றிக் கற்பினுள்
வருமாறு ;—

இனிதெனக் கணவ னுண்டலி

ஊண்ணிதின் மகிழ்ந்தன் றெண்ணுதன் முகனே.[குறார்.167]

என நருநயமறைத்தல் வந்தது. பிறவும் அன்ன.

இன்னும் அதனானே,

இன்பத்தை வெறுத்த றுன்பத்துப் புலம்ப

லெதிர் பெய்து பரித லேத மாய்தல்

பசியட நின்றல் பசலைபாய்த

லுண்டியிற் குறைத லுடம்புநனி சுருங்கல்

கண்டியின் மறுத்தல் கனவொடு மயங்கல்

பொய்யாக் கோடன் மெய்யே யென்ற

லையஞ் செய்த லவன்றம ருவத்த

லறனளித் துரைத்த லாங்குநெஞ் சழித

லெம்மெய் யாயினு மொப்புமை கோட

லொப்புவழி யுவத்த லுறுபெயர் கேட்ட

னலத்தக நாடிற் கலக்கமு ம்துவே.—[தொல் பொருள். 270]

எனவும்,

[முட்டுவெயிற் கழறன் முனிவுமெய்ந் நிறுத்த

லச்சத்தி னகற லவன்புணர்வு மறுத்த

றாதுமுனி வின்மை துஞ்சிச்சேர்தல்

காதல் ஐகம்மிகல் கட்டுரை யின்மையென்

றாயிரு நான்கே யழிவில் கூட்டம். —[தொல் பொருள். 267]

எனவும்,

தெய்வ மஞ்சல் புரையறந் தெளித

லில்லது காய்த லுள்ள துவர்த்தல்

புணர்ந்துழி யுண்மை பொழுதுமறுப் பாக்க

மருண்மிக வுடைமை யன்புதொக நின்றல்

பிரிவாற் றுமை மறைந்தவை யுரைத்தல்

புறஞ்சொன் மாணாக் கிளவியொடு தொகைஇச்

சிறந்த பத்துஞ் செப்பிய பொருளே

—[தொல் பொருள். 268. கு]

எனவும் ஒதுவன ஒத்தாகலின், முறையே இன்பத்தை வெறுத்தல் முதலாகக் கலக்கம் ஈராகக் கிடந்த இருபதும் புணர்ச்சிக்கு நிமித்தமாகாதன போன்று காட்டினும் அவற்றை மிகவும் ஆராய்ந்து உணரிற் புணர்ச்சி நிமித்தமாய் மெய்ப்பாடாமென்றும், முட்டுவெயிற் கழறல் முதலாகக்கட்டுரையின்மை ஈராகக்கிடந்த எட்டும் பின்னொருகாலும் அழியாத வரைத் தெய்துங் கூட்டத்திற்கு ஏதுவாகிய மெய்ப்பாடென்றும், தெய்வமஞ்சல் முதலாகப் புறஞ்சொன்மாணக்கிளவி ஈராகக் கிடந்த பதினென்றும்

அழிவில் கூட்டம் நிகழ்ந்த பின்னர்க் கற்பின்கண் நிகழும் மெய்ப்பாடா மென்றங் கொள்க.

அவற்றுள், இன்பத்தை வெறுத்தல், யாமுங் குழலும் பூவுஞ்சார்தும் முதலாக இன்பத்திற்கு ஏதுவாகிய பொருள் கண்டவழி அவற்றின்மேல் வெறுப்புத் தோன்றுதல். அது

கல்லாக் கோவல ஞாதும்

வல்வாய்ச் சிறுகுழல் வருத்தாக் காலே.

—[அகம். 74]

எனவரும். துன்பத்துப் புலம்பல், பிரிவாற்றாது தன்புறங்கால் அவ்வாற்றாமை தலைமகற்கின்றித் தானே தன்புறகின்றனாகச் சொல்லுதல் அது

நின்னுறு விழுமங் களைந்தோ

டன்னுறு விழும நீந்துமோ வெனவே

—[அகம். 170]

எனவரும். எதிர்பெய்துபரிதல், உருவெளிப்பாடு. அது தலைமகனையும் அவன் தேர்முதலாயினவற்றையுந் தன்னெதிர்பெய்துகொண்டு பரிந்துரைத்தல். அது

வாரா தாயினும் வருவது போலச்

செவிமுத லிசைக்கு மாவமொடு

துயின்மறந் தன்வாற்றோழியென் கண்ணே. —[குறுந். 301]

எனவரும். ஏதமாய்தல், கூட்டத்திற்குவரும் இடையூறு உண்டென்ற பலவும் ஆராய்தல். அது ரொதுமலர் வரையக் கருதுவர்கொல்லெனவும், பிரிந்தோர் மறந்து இனிவாரார் கொல்லெனவுந் தோன்றும். உள்ள நெகிழ்ச்சி. அது

வாரார் கொல்லெனப் பருவருந்

தாரார் மார்பீ தணந்த ஞான்றே

—[அகம். 150]

எனவரும். பசியடநிற்றல், பசிவருத்தவும் அதற்குத் தளராது உணவு மறுத்தல். அது,

அன்னாய் வாழிவேண் டன்னை நின்மகள்

, பாறு முண்ணாள் பழங்கண் கொண்டு

நனிபசந் தனளென வினவுதி.

—[அகம். 48]

எனவரும். பசலைபாய்தல், பசலைபரத்தல். அது,

கன்று முண்ணாது கலத்தினும் படாது

நல்லான் நீம்பா னிலத்துக் காஅங்

கென்க்கு மாகா தென்னைக்கு முதவாது

பசலை யுணீஇய வேண்டுந்

திதலை யல்குலெம் மாமைக் கவினே.

—[குறுந். 27]

எனவரும். உண்டியிற் குறைதல், பசியடநிற்றலே யன்றிச் சிறிது உண்டியூட்டியவழிப் பண்டுபோலாது கழியவுஞ் சிறிது உண்டல். அது, தீம்பா ஊட்டினும் வேம்பினுங் கைக்கும் வாரா யெனினு மார்வமொடு நோக்கு நின்னிற் சிறந்ததொன் றிலளே யென்னினும் படாஅ ளென்னிதற் படலே.

—[தொல். பொருள் பக். 832]

எனவரும். உடம்பு கணிசருங்கல், அவ்வுண்ணுமை உயிரிற் செல்லாது உடம்பிற்காட்டுதல். அது,

தொடிநிலை நெகிழ்ச் சாஅய்த் தோளவர்
கொடுமை கூறிய வாயினுங் கொடுமை
நல்வரை நாடற் கில்லை தோழி
நெஞ்சிற் பிரிந்தது மிலரே

குன்ற நோக்கங் கடிந்தது மிலரே. [தொல். பொருள். பக் 833]

எனவரும். கண்டியின்மறத்தல், இரவும் பகலும் தஞ்சாமை. அது,

புலர்குர லேனற் புழையுடை யொருசிறை
மலர்தார். மார்ப னின்றோற் கண்டோர்
பலர்தில்வாழி தோழி யவரு
ளாரிருட் கங்கு லணையொடு பொருந்தி
யோரியா னாகுவ தெவன்கொ

னீர்வார் கண்டுணுடு நெகிழ்தோ ளேனே. —[அகம். 82]

எனவரும். கனவொடுமயங்கல், அரிதினிற் துயிலெய்தியவழித் தலைகளைக் கனவிற்கண்டு பின்னர் அவனன்மையின் மயங்கும் மயக்கம். அது,

அலந்தாங் கமையலே னென்றானைப் பற்றியென்
னலந்தாரா யோவெனத் தொடுப்பேன் போலவுங்
கலந்தாங் கேயென் கவின்பெற முயங்கிப்
புலம்ப லோம்பென வளிப்பான் போலவும்

—[கவி. 128]

எனவரும். பொய்யாக்கோடல், மெய்யைப் பொய்யாக்க்கோடல். அது, கனவினா னெய்திய செல்வத் தனையதே யைய வெமக்குநின் மார்பு.

—[கவி. 68]

எனவரும். மெய்யேயென்றல், பொய்யை மெய்யென்று துணிதல். அது,

கழங்கா டாயத் தன்றுநம் மருளிய
பழங்க ணோட்டமு நலிய

வழுக்கின னல்லனோ வயர்ந்தநன் * மண்ணே. —[அகம் 66]

எனவரும். ஐயஞ்செய்தல், அது,

(பா - ம்) * மண்ணே.

தூதவர் விரோதார் துறப்பார்கொ னேதக
விருங்குயி லாலு மரோ.

—[கவி. 33]

எனவரும். அவன்மருவத்தல்,
ஊர னூரன் போலுந்

தேரும் பாணன் நெருவினானே.—[தொல். பொருள் பக். 834]
எனவரும். அறனளித்துரைத்தல், அறக்கிழவனை யன்பு செய்தல். அது,
பாங்கர்ப் பல்வி படுதொறும் பரவிக்
கன்றுபுகுமலை நின்றோ ளெய்தி.

—[அகம். 9]

எனவரும். ஆங்கு செஞ்சழிதல், அந்நன்ம உரைக்கும்கால் செஞ்சழிந்து
உரைத்தல். அது,

பழிதபு ஞாயிறே பாடறியா தார்கட்
கழியக் கதழ்வை யெனக்கேட்டு நின்னை
வழிபட் டிரக்குவென் வந்தன னென்னெஞ்ச
மழியத் துறந்தானைச் சீறுங்கா லென்னை
யொழிய விடாதிமோ வென்று.

—[கவி. 143]

எனவரும். எம்மெய்யாயினுமொப்புமைகோடல், யாதானுமொருபொருள்
கண்ட இடத்துத் தலைமகனோடு ஒப்புமைகோடல். அது,

கணைகழி கல்லாத கல்பிறங் கதரிடைப்
பணையெருத் தெழிலேற்றின் பின்னர்ப்
பிணையுங் காணிரோ பிரியமோ வவையே.

—[கவி. 20]

எனவரும். ஒப்புவழியுவத்தல், ஒப்புமையுண்டாகியவழியே உவமை
கொண்டு அதனானே உவமைதோன்றுவது. அது,

காமரு நோக்கினை யத்தத்தா வென்னுநின்
றேமொழி கேட்ட வினிதுமற் றின்னாதே

—[கவி. 80]

எனவரும். உறுபெயர்கேட்டல், தலைமகன் பெரும்புகழ் கேட்டு மகிழ்தல்.
அது,

பல்வின் பழத்துட் டங்கு

மலைகெழு வெற்பனைப் பாடுகம் வா.

—[கவி. 41]

எனவரும். கலக்கஞ், சொல்லத்தகாதன சொல்லுதல். அது,

பையெனக் காண்கு விழிப்பயான் பற்றிய
கையுளே மாய்ந்தான் கரந்து.

—[கவி. 142]

எனவும்,

பிறங்கிரு முந்நீர் வெறுமணலாகப்

புறங்காலிற் போக விறைப்பேன் முயலி

னறம்புணை யாகலு முண்டு.

—[கவி. 144]

எனவும் வரும்.

இங்ஙனம் ஒதிய இருபது மெய்ப்பாடுந் தலைமகற்கும் ஏற்றவகை யானே கொள்ளப்படும். அவை,

எவ்வி யிழந்த * வறுமை யாழ்ப்பாணர்
பூவில் வறுந்தலை போலப் புல்லென்
† நினைமதி வாழிய நெஞ்சே மனைமரத்
தெல்லுறு மௌவ னுறும்
பல்லிருங் கூந்தல் யாரளோ நமக்கே. —[குறுந். 19]

இது துன்பத்துப் புலம்பல் தானே துன்புறுகின்றானாகத் தலைமகன் உரைத்தமையின். ஒழிந்தனவுந் தலைமகற்கு உரியவாகி வருவன வந்தவழிக் கண்டுகொள்க. இவ்வெண்ணப்பட்டனவெல்லாம் உள்ளத்து நிகழ்த்தனவற்றை வெளிப்படுத்தினவாகலான் மெய்ப்பாடெனப்பட்டன. மேல்வருவனவற்றிற்கும் இஃதொக்கும்.

முட்டுவயிற்கழறல், தலைக்கூட்டத்திற்கு முட்டுப்பாடாகிய வழிக் கழறிபுரைத்தல். அது,

நொச்சி வேலித் தித்த னுறந்தைக்
கன்முது புறங்காட் டன்ன
பன்முட் டின்றூற் றோழிநங் களவே. —[அகம். 122]

எனவரும். முனிவுமெய்ந்நிறுத்தல், தலைமகள் உள்ளத்து வெறுப்பு வெளிப்படநிற்கும் நிலைமை. அது,

இன்னுயிர் கழிவதாயினு நின்மக
ளாய்மல ருண்கட் பசலை
காம நோயெனச் செப்பா தீமே. —[அகம். 52]

எனவரும். அச்சத்தின்கறல், தலைமகன் கண்வரும் ஏதம் அஞ்சி அவனை நீங்குங்குறிப்பு. அது,

மன்றுபா டவிந்து மனைமடிந் தன்றே
கொன்றோ ரன்ன கொடுமையோ டின்றே
யாமங் கொளவரிற் கனைஇக் காமங்
கடலினு முரைஇக் கரைபொழி யும்மே
யெவன்கொல் வாழி தோழி மயங்கி
யின்னண மாகவு நன்னர் நெஞ்ச
மென்னெடு நின்னெடுஞ் சூழாது கைமிக்
கிறும்புபட் டிருளிய வீட்டருஞ் சிலம்பிந்து

(பா - ம்) * வறுமையர்.

§ யின்ன

(பா - ம்) † நினையல்மதி

‡ வீட்டருஞ்

குறஞ்சனைக் குவளை வண்டுபடச் சூடிக்

கான நாடன் வருடம் யானைக்

கயிற்றுப் புறத்தன்ன கன்மிசைச் சிறுநெறி

மாரி வானந் தலைஇ நீர்வார்

பிட்டருங் கண்ண படுகுழி யியவி

னிருளிடை மிதிப்புழி நோக்கியவர்

தளரடித் தாங்கிய சென்ற தின்றே. —[அகம். 128]

எனவரும். அவன் புணர்வு மறுத்தல், இரவிற்குறியும் பகற்குறியும் விலக்குதற்கு எழுந்த உள்ள நிகழ்ச்சி. அது தமரையஞ்சி மறுத்தமை யானும் இது வரைவுகடாவுதற்குக் கருத்தாகலானும் திளைப்புவினை மறுத்தலோடு இது வேற்றுமையுடைத்து. இது

நல்வரை நாட நீவரின்

ஓமெல்லிய லோருந் தான் வாழலளே. —[அகம். 12]

எனவரும். தூதுமுனிவின்மை, புள்ளும் மேகமும் போல்வனகண்டு சொல்லுமின் அவர்க்கென்று தூதிரந்து பன்முறையானுஞ் சொல்லுதல். அது,

கானலுங் கழறாது கழியுங் கூறாது

தேனிமீர் நறுமலர்ப் புன்னையு மொழியா

தொருநீ யல்லது பிறிதியாது மிலனே

பிருங்கழி மலர்ந்த கண்போ நெய்தல்

கமழிதழ் நாற்ற மமிழ்தென நசைஇத்

தண்டா தூதிய வண்டினங் களிசிறந்து

பறவை கிளருந் துறைவனை நீயே

சொல்ல வேண்டுமா ரலவ. —[அகம். 170]

எனவரும். தஞ்சிச்சேர்தல், மனையகத்துப் பொய்த்தயிலோடு மடிந்து வைகுதல். அது,

என்மலைந் தனன்கொ றானே தன்மலை

யார நாறுமார் பினன்

மாரி யானையின் வந்துநின் றனனே. —[குற. 161]

எனவரும். காதல் கைம்மிகல், காமங் கையிகழ்ந்தவழி நிகழும் உள்ள நிகழ்ச்சி. அது,

உள்ளி னுள்ளம் வேமே யுள்ளா

திருப்பினெம் மளவைத் தன்றே வருத்தி

ஓமெல்லியா னொரு நாள் வாழலளே

வான்றோய் வற்றே காமஞ்
சான்றோ ரல்லர் யாமர் இ யோரே.

—[குறு- 102]

எனவரும். கட்டுரையின்மை, உரைமறுத்திருத்தல். அது,

யான்ற னறிவ ரூவ றி யலளே
யாங்கா குவள்கொ ரூனை

பெருமுது செல்வ ரொருமட மகளே.

—[குறு. 337]

எனவரும்.

தெய்வமஞ்சல், தலைமகற்குத் தொழுகுலமாகிய தெய்வமும் அவற்
காசிரியராகிய தாபதரும் இன்னார் என்பது அவனான் உணர்த்தப்பட்டு
உணர்ந்த தலைமகள் அத்தெய்வத்தினை அஞ்சியொழுகும் ஒழுக்கம்
அவள்கட்டோன்றாதல். அது,

கிளைவாடச் சிறக்கு நின் சினந்தணிந் தீகெனக்
கனைகதிர்க் கனலியைக் காமுற லியைவதோ

—[கவி. 16]

எனவும்,

அச்சாரூக வுணரிய வருபவன்

பொய்ச்சூ ளஞ்சிப் புலவே னாகுவல்.

—[கவி. 75]

எனவும் வரும். புரையறந்தெளிதல், தனக்கொத்த இல்லறம் இன்னது
என்று தலைமகள் மனத்துப்படுதல். அது

விரியுனைக் கலிமான் *றேரொடுப் வந்த

விருந்தெதிர் கோடலை மறப்ப லென்றும்.

—[கவி. 75]

எனவரும். இஃது அவனோடு சொல்லாடாது ஊடியிருப்பேனாயின்,
விருந்துகொண்டு புகுதரும், அதனால் ஊடலைமறப்பேன் என்றமையின்
புரையறந்தெளிதலாயிற்று. இல்லதுகாய்தல், களவின்கட்போலாது தலை
மகற்கு இல்லாததனை உண்டாக்கிக்கொண்டு காய்தல். அது,

நற்றா ரகலத்துக் கோர்சார மேவிய

நெட்டிருங் கூந்தற் கடவுள ரெல்லார்க்கு

முட்டுப் பாடாகலு முண்டு.

—[கவி- 93]

எனவரும். உள்ளதுவர்த்தல், தலைமகனாற் பெற்ற தலையளி உள்ளதேபா
யினும், அதனை உண்மையென்றேதெளியாது அருவருத்துநிற்கும் உள்ள
நிகழ்ச்சி. அது

கடல்கண்டன்ன கண்ணகன் பரப்பின்

என்னும் பாட்டினுள்

வேப்பு நனையன்ன நெடுங்கண் ணீர்நெண்

டிரைதேர் வெண்குரு கஞ்சி யயல

தொலித்த பகன்றை யிருஞ்சேற் றள்ளற்

றிதலையின் வரிப்ப வோடி விரைந்துதன்
நீர்மலி மண்ணைச் செறியு மூர.

—[அகம். 176]

என்புழித் தலைமகன் வாயில்வேண்டச் சென்றானைப் பிறர்கூறும்
பழிக்கு வந்தாயென்றமையின் இஃது உள்ளதுவர்த்தலாயிற்று. புணர்ந்
தழிபுண்மை, முற்கூறிய இல்லது காய்தலும் உள்ளதுவர்த்தலுமாகிய
விகாரமின்றிப் புணர்ச்சிக்காலத்துச் செய்வன சென்ற உள்ளங்கழ்ச்சி.

அது

குளிரும் பருவத்தே யாயினுந் தென்றல்
வளியெறியின் மெய்யிற் கினிதா—மொளியிழா
யூடி யிருப்பினு மூர னறுமேனி
கூடலினிதா மெனக்கு.

—[ஐந்தி-50ல். 30]

எனவரும். பொழுது மறுப்பாக்கம், களவின்கட்பகற்குறியும் இரவுக்
குறியுமென வரையறுத்தாற் போல்வதோர் வரையறையின்மையின் அப்
பொழுதினை மறுத்தலாகிய ஆக்கம். எனவே களவுக்காலத்துப் பொழுது
வரைத்துபட்ட இடர்ப்பாட்டினீங்கிய மனமகிழ்ச்சி ஆக்க மெனப்
படும். அது

அயிரை பார்த வந்தண் பழனத்
தேந்தெழின் மலர்ந்த தூம்புடைத் திரள்கா
லாம்பல் குறுநர் நீர்வேட் டாங்கிவ
ளிடைமுலைக் கிடந்து நடுங்க லானீர்
தொழுதுகாண் பிறையிற் றோன்றி யாதமக்
கரிய மாகிய காலைப்

பெரிய நோன்றனிர் நோகோ யானே.

—[குறு. 178]

எனவரும். அருண்மிகவுடைமை, களவுக்காலத்துப்போலத் துன்பமிகுத
லின்றி அருண் மிகத் தோன்றிய நெஞ்சினளாதல். அது

நின்ற சொல்லி நீடு தோற்றினிய
ரென்று மென்றோள் பிரிபறி யலரே

—[நற்றி. 1]

எனவரும். அன்பு தொகநிற்றல், களவுக்காலத்துப் பிரிந்த அன்பெல்லாம்
இல்லறத்து மேற் பெருகிய விருப்பினானே ஒருங்குதொக நின்றல்
அது

எம்போற், புல்லுளைக் குடுமிப் புதல்வற் பயந்து
நெல்லுடை நெடுநகர் நின்னின் றுறைவா
ளென்ன கடத்தளோ மற்றே.

—[அகம். 176]

என்புழிப் புதல்வற்பயந்து நின்னின்றுறையுங் கடத்தினம் யாமென்ற
மையின் இஃது அன்புதொக நிற்கலாயிற்று. பிரிவாற்றாமை, களவிற்ப்
பிரிவாற்றதல் வேண்டொறுபோலக் கற்பினுட் பிரிவாற்றதல் வேண்
டாமை. அது,

இடனின்றி யிரந்தோர்க்கொன் றீயாமை யிளிவெனக்
கடனிறந்து செயல்கூழ்ந்த பொருள்பொரு ளாகுமோ
வடமீன்போற் றொழுதேத்த வயங்கிய கற்பினு
டடமென்றோள் பிரியாமை பொருளாயி னல்லதை.

—[கலி. 2]

எனவரும். மறைந்தவையுரைத்தல், களவுக்காலத்து நிகழ்ந்தனவற்றைக்
கற்புக்காலத்துக் கூறுதல். அது,

முயங்கல் விடாஅ லிவையென மயங்கி
யானோ மென்னவு மொல்லார் தாமற்
றிவைபா ராட்டிய பருவமு முளவே, யினியே
புதல்வற் றடுத்த பாலொடு தடைஇத்
திதலை யணிந்த தேங்கொண் மென்முலை
நறுஞ்சார் தணிந்த கேழ்கிள ரகலம்
வீங்க முயங்கல் யாம்வேண் டினமே
தீம்பால் படுத றுமஞ் சினரே.

—[அகம். 26]

எனவரும். புறஞ்சொன் மாணுக்கிளவி, தலைமகற்கு வந்த புறஞ்சொல்
வின் பொல்லாங்கு குறித்து எழுந்த கிளவி. அது,

களிற் கவர் கம்பலை போல
வலரா கின்றது பலர்வாய்ப் பட்டே.

—[அகம். 96]

எனவரும். பிறவும் அன்ன.

இன்னும்,

நிம்பிரி கொடுமை வியப்பொடு புறமொழி
வன்சொற் பொச்சாப்பு மடிமையொடு குடிமை
யின்புற லேழைமை மறப்போ டொப்புமை
யென்றிவை யின்மை யென்மனார் புலவர்.

—[தொல். பொருள் சூ. 274]

என்றமையாற் காமக்குறிப்பாகாத இவையெல்லாயின்றி வருதலைத் தலை
மகன்கண் நிகழும் மெய்ப்பாடென அவை தம்மை வரையறுத்துக் கூறாது
அவற்றுக்காகாதென வரையறுத்துக் கூறியவாறுந், தலைமகட்குரிய
மெய்ப்பாடாயின வரையறுத்துக் கூறினமையின் அவற்றுக்காகாதெனக்
கூறல்வேண்டாதவாறுந் கண்டுகொள்க. ஆகாதனவற்றிற்கு உதாரணம்
காட்டலாவதில்லை. நிம்பிரி, பொருமை தோன்றுங் குறிப்பு. அவை

இங்காட் சிறிது பொறுத்தாயென்றும்போல்வன. கொடுமை, சேடுகுழ
நினைபுச் தீவினைபுள்ளம். வியப்பு, தலைமகள்பாற் தெய்வத்தன்மை
கண்டான்போல் வியந்தொழுகுதல். புறமொழி, புறம்கூற்று. வன்
சொல், கண்ணோட்டமின்றிச் சொல்லுஞ் சொற்கள். பொச்சாப்பு,
கடைப்பிடியின்றி நெகிழ்ந்திருத்தல். மடிமை, சோம்புள்ளம். குடிமை,
இவள் இழிந்த பிறப்பினனெனத் தன்னை நன்குமதித்தொழுகுதல்.
இன்புறல், ஒருவர் ஒருவரிற் தாமே. இன்புறுகின்றாராக நினைத்தல்.
ஏழைமை, நுழைந்த உணர்வினரன்றிவரும் வெண்மை. மறப்பு, மறவி.
ஒப்புமை, இன்னானை ஒக்கும் இவனென்று அன்புசெய்தல். எனவுணர்க.]

209. சொல்லோடுங் குறிப்போடு முடிபுகோ ளியற்கை
புல்லிய கிளவி யேச்ச மாகும்.

இது பத்தாமெண்ணு முறைமைக்கண் நின்ற எச்சம் இவ்வியல்பிற்
றய்ச் செய்யுட்கு உறுப்பாய் வருமென்பதோர் ஒழிபு கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) கூற்றினானும் குறிப்பினானும் முடிக்கப்படும் இலக்கணத்
தோடு பொருந்திய கிளவி எச்சமென்னும் உறுப்பாம். (எ-று.)

ஈண்டுச் சொல்லென்றது சொல்லோத்தினுட் சொல் இசை குறிப்
பென்ற மூன்றனுட் சொல்லென்றதென உணர்க.

‘முடிபுகோளியற்கை’ எனவே, செய்யுளின் கண்ணதன்றிப் பின்
கொணர்ந்து முடிக்கப்படுமென்பதும் பெற்றும்.

உதாரணஞ் சொல்லோத்தினுட் குறிப்பெச்சம் உணர்த்திய வழிக்
காட்டினும். அற்றேவ் அஃதாக மாட்டேற்றான் எய்துவியாது இதனை
எடுத்தோதி விதந்ததென்னையெனின், ஆண்டு எச்சமென்ற துணையல்லது
அகப்பொருளொழிபாய்ச் செய்யுட்கு உறுப்பாமென்னும் விசேடவிதி
ஆண்டுப்பெறப்படாமையின் விதந்தோதல் வேண்டிமென்க.

[இனிச்,

செங்களம் படக்கொன் றவுணர்த் தேய்த்த

செங்கோ லம்பிற் செங்கோட் டியாணைக்

கழறொடிச் சேஎய் குன்றங்

குருதிப் பூவின் குலைக்கார் தட்டே.

—[குறுந். 1]

என இதனையே, செய்யுண்முடிந்தவழிபும், இவற்றால் யாங்குறையுடை
யம் அல்லமென்று தலைமகற்குச் சொன்னானேற் கூற்றெச்சத்திற்கும்,
காண்பாயாகிற் காணெனத் தலைமகட்குச் சொன்னானேற் குறிப்பெச்சத்
திற்கும் உதாரணமாகக் காட்டினும் அமையும்.] (209)

210. இன்பமு மிடும்பையும் புணர்வும் பிரிவு
மொழுக்கமு மென்றிவை யிழுக்குநெறி யின்றி
யிதுவா கித்திணைக் குறிப்போடு ளொளுது
பொதுவாய் நின்றல் பொருள்வகை யென்ப,

இது பதினொராமெண்ணு முறைமைக்கண் நின்ற பொருள் வகை இவ்வியல்பிற்றாய்ச் செய்யுட்கு உறுப்பாய் வருமென்பதோர் ஒழிபு கூறுகின்றது.

(இ-ள்) இன்பமும் துன்பமும் புணர்தலும் பிரிதலும் ஒழுக்கமு மென்னப்பட்ட இவை இழுக்காதவாற்றான் இத்திணைக்கு இது பொரு ளென்று ஆசிரியன் ஓதிய உரிப்பொருளன்றி அவற்றுக்கெல்லாம் பொது வாசப் புலவனாற் செய்யப்படுவது பொருட் கூற்றெனப்படும். (எ-று.)

அது

பிடிக்கை யன்ன பின்னகந் * தீண்டித்தன்

றொடிக்கை தைவரத் தோய்ந்தன்று கொல்லோ.

—[அகம். 9]

என்றாற் போலச் செய்யுள் செய்வான் தான் வருப்பனவெல்லாக் கோடல். இது பாலைப் பாட்டினுள் வந்ததாயினுக் குறிஞ்சி முதலாயின வற்றிற்கும் பொதுவாமென்பது. பொதுமை, எல்லா உரிப்பொருட்கும் ஏற்பப் பல் வேறுவகையாற் செய்தல்.

(210)

211. அவ்வ மாக்களும் விலங்கு மன்றிப்
பிறவவண் வரினுந் திறவதி னாடித்
தத்த மியல்பின் மரபோடு முடியி
னத்திறந் தானே துறையெனப் படுமே.

இது பன்னிரண்டாமெண்ணுமுறைமைக்கண் நின்ற துறை இவ் வியல்பிற்றாய்ச் செய்யுட் குறுப்பாய் வருமென்பதோர் ஒழிபு கூறுகின்றது.

இ-ள். ஐவகை நிலத்திற்கு உரியரொனப்படும் பல்வேறு வகைப்பட்ட மக்களும் மாவும் புள்ளும் ஒதிவந்தவாறன்றிப் படைத்துச் செய்யினும் அவ்வத்திணைக்கேற்ற இலக்கணமும் வரலாற்று முறைமையும் பிறழாமற் செய்யின் அது மார்க்கமெனப்படும். எ-று.

மார்க்கமெனினுந் துறையெனினும் ஒக்கும்.

“ஊர்க்கா லிவந்த பொதும்பரு ணீர்க்கால்” —[கவி. 56]

என்னுங்கலியுட்

கொழுநிழன் ஞாழன் முதிர்ணர் கொண்டு

கழும முடித்துக் கண்கூடு கூழை

என நெய்தற்றலைமகள்போலக் கூறி அவளை மருத நிலத்துக்கண்டான் போல,

“ஊர்க்கா லிவந்த பொதும்பருள்.”

எனவுஞ் சொல்லிப்பின் குறிஞ்சிப்பொருளாகிய புணர்தலுரிப்பொருளான்.

* தீண்டித் தொடிக்கை

முடித்தான் ; அவ்வாறு மயங்கச் செய்யினும் குறிஞ்சித்துறைப் பாற்படச் செய்தமையின் அத்துறையுறுப்பான் வந்ததென்பது. இதுவும் மேலைப்பொருள்வகைபோலப் புலவராற் செய்து கொள்ளப்படுவதாகலான் அதற்குப்பின் வைக்கப்பட்டது.

[இங்ஙனம் கூறியவாற்றான் உரைப்போர் கேட்போர் உண்மையின்றி உரைக்குங்கவியே உரைப்பதுஉந் துறையென்னும் உறுப்பாதல் பெற்றும்.

எறிதே னலம்புஞ் சிலம்பினெப் போது மிரந்திவள்பின்
வெறிதே திரிந்து மெலிந்தனம் யாமுள்ள மெல்லியற்குப்
பிறிதேகொ லென்னும் பெருந்தகைத் தேறப் பெரிதுயிர்த்து
வறிதே முறுவல்செய் தாள்தஞ்சை வாணன் வரையணங்கே.

—[தஞ். கோவை. 15]

இதனுட் கூற்றிற்கு உரியனல்லாத கவிக்கூற்றும் அதற்கு உரியார் கூற்றின்பாற் படுத்தி அடக்கப்பட்டவாறு காண்க.]

முத்திறப் பொருளுந் தத்தந் திணையொடு
மரபின் வாராது மயங்கலு முரிய.

—[இ-வி. 394. கு]

என்றதனால் அடக்குதலின் இச்சூத்திரம் வேண்டாவெனின், அதனால் மயங்குமென்னுந் துணையல்லது அகப்பொருளொழிபாய்ச் செய்யுட்கு உறுப்பாமென்னும் விசேடவிதி ஆண்டுப் பெறப்படாமையின் வேண்டுமென்பதென்க.

(211)

212. உவமப் பொருளு மிறைச்சிப் பொருளுந்
திணையுணர் வகையா ன்ணையும் பாட்டினுள்.

இன்னும் ஒருவாற்றான் அகப்பொருளொழிபு உணர்த்துவான் புஞ்சுவற்றுள் இது திணையுணர்தற்கருவியாவன சிலபொருள் செய்யுட்கண் வருமாறு கூறுகின்றது.

இ-ள். உவமப்பொருளுந் கருப்பொருட்கு நேயமாகிய இறைச்சிப் பொருளுமென்று இருபகுதிப்பட்ட பொருளுந் திணையுணருக்கூற்றற் பொருள்தஞ் செய்யுட்கண். ஏ-று.

(212)

213. உள்ளுறை யுவமம் வெளிப்படை யுவமமென
வேள்ளரு முவம் மிருவகை யுடைத்தே.

இது மேற்கூறிய உவமப்பொருள் இத்துணைத்தென்கிறது.

இ-ள். உள்ளுறையுவமமும் வெளிப்படையுவமமும் என முன்னர்க் கூறிய இகழ்த்தற்பாடில்லாத உவமப்பொருள் இருவகையினையுடைத்தாம். ஏ-று.

(213)

214. அவற்றள்,

உள்ளுறை யுவம முய்த்துணர் வகைத்தாய்ப்
புள்ளோடும் விலங்கோடும் பிறவோடும் புலப்படும்.

இது முறையானே உள்ளுறையுவமம் இவ்வியல்பிற்றென்கின்றது. (இ-ள்.) மேற்கூறிய இரண்டனுள் உள்ளுறையுவமமாவது ஆராய்தறியும் பகுதியினையுடைத்தாய்ப் புள்ளுமுதலிய கருப்பொருள்களே தனக்குத் தோன்று நிலனாகக்கொண்டு அவற்றானே புலப்படும். (ஏ-று.)

எனவே, புள்ளு முதலியபற்றிவரும் அப்பொருணிகழ்ச்சி பிறிதொன்றற்கு உவமமாகச் செய்தலும், அங்கனஞ் செய்யுங்காற் பவளவாயென்றற்போல உவமையும் உவமிக்கப்படும் பொருளும் புலப்படக்கூறாது உள்ளத்தான் உணருந் திறத்தான் உவமமாத்திரமே கூறலும் உள்ளுறையுவமத்திற்கு இலக்கணமாயிற்றென்பது.

உள்ளுறை, உள்ளுறுத்தல்.

வீங்குநீ* ரவிழ்நீலம் பகர்பவர் வயற்கொண்ட
ஞாங்கர் மலர்குழ்தந் தூர்புகுந்த வரிவண்
டோங்குய ரெழில்யானைக் கனைகடாங் கமழ்நாற்ற
மாங்கவை விருந்தாற்றப் பகலல்கிக் கங்குலாள்
வீங்கிறை வடுக்கொள வீழுநர்ப் புணர்ந்தவர்
தேங்கமழ் கதுப்பினு ளாரும்பவிழ் நறுமுல்லைப்
பாய்ந் தூதிப் படர்தீர்ந்து பண்டுதா மீஇய

பூம்பொய்கை மறந்துள்ளாப் புனலணி நல்லூர; —[கவி. 66]

இதனுள், வீங்குநீர் பரத்தையர் சேரியாகவும், அதன்கண் வீழ்ந்த நீலக் காமச்செவ்வி நிகழ்ந்த பரத்தையராகவும், பகர்பவர் பரத்தையரைத் தேரேற்றிக்கொண்டுவரும் பாணர் முதலிய வாயில்களாகவும், அம் மலரைச் சூழ்ந்த வண்டு தலைவனாகவும், யானையின் கடாத்தை ஆண்டு உறைந்த வண்டிகள் வந்த வண்டிற்கு விருந்தாற்றுதல் பகற்பொழுது புணர்கின்ற சேரிப்பரத்தையர் தமது தலைத்தை அத்தலைவனை நுகர்வித்தலாகவும், கங்குலின் வண்டு முல்லையை ஊதுதல் இப்பரத்தையருடன் இரவு துயிலுதலாகவும், பண்டு மருவிய பொய்கையை மறத்தல் தலைவியை மறத்தலாகவும் பொருள் தந்து, ஆண்டுப் புலப்படக்கூறிய கருப்பொருள்கள் புலப்படக் கூறாத மருதத்திணைப் பொருட்டு உள்ளுறையு-வமமாய்க் கேட்டோனுள்ளத்தே விளங்கி நின்றவாறு காண்க. பிறவும் அன்ன.

(214)

215. வேளிப்படை யுவமம் வினைபயன் மெய்யுரு
வேளிப்பட நின்று விளங்குவ தாகும்.

(பா . ம்) * நீர் வீழ் நீலம்.

இது முறையானே வெளிப்படையுமாம் இவ்வியல்பிற்றென்கின்றது.

(இ-ள்.) வெளிப்படையுமமாவது தொழிலும் பயனும் வடிவும் உண்ணமுந் தம்மோடு உவமிக்கப்படும் பொருளோடு அடுத்து உள்ளத் தான் உணரவேண்டாது சொல்லிய சொற்றொடரே பற்றுக் கோடாகத் தாமே புலப்படலின்று விளங்குவதாம். (எ-று.)

அஃது அஹனமாமாறு அணியியலுட் காண்க. (215)

216. இறைச்சி தானே பொருட்புறத் ததுவே.

இது முறையானே இறைச்சிப்பொருள் இவ்வியல்பிற்றென்கின்றது.

(இ-ள்.) கருப்பொருட்கு நேயமாகிய இறைச்சிப்பொருள்தான் கூற வேண்டுவதோர் பொருளின் புறத்தே புலப்பட்டு அதற்கு உபகாரப்படும் பொருட்டன்மையை உடையதாம். (எ-று.)

[இலங்கு மருவித் திலங்கு மருவித்தே.

வானி னிலங்கு மருவித்தே தானுற்ற

சூள்பேணன் பொய்த்தான் மலை;

—[கவி. 41]

சூள்ப் பொய்த்தானென்பதே கூறவேண்டும் பொருள். அதன்புறத்தே இஹனம் பொய்த்தான் மலையகத்து நீர்திகழ் வான் என இறைச்சிப் பொருள் தோன்றியவாறு காண்க.

“சாரற்

கருங்கோற் குறிஞ்சிப் பூக்கொண்டு

பெருந்தே னிழைக்கு நாடொடு நட்பே.” —[குறுந். 3]

இதில் காட்டிற்கு அடையாகிவந்த குறிஞ்சிப்பூவுந் தேனும் இறைச்சிப் பொருளென்று கொள்க.] (216)

217. காமஞ் சாலா விளமை யோள்வயி

னேமஞ் சாலா விடும்பை யெய்தி

நன்மையுந் தீமையு மென்றிரு திறத்தாற்

றன்னொடு மவளொடுந் தருக்கிய புணர்த்துச்

சொல்லெதிர் பெறான் சொல்லி யின்புறல்

புல்லித் தோன்றுங் கைக்கிளைக் குறிப்பே.

இஃது ஒருதலைக் காமப் பொருண்மைத்தாக மேற்கூறிப்போந்த கைக்கிளைக்குச் சிறந்த பொருள் இதுவென்பதோர் ஒழிபு கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) காமக்குறிப்பிற்கு அமைதியில்லாத இளமைப் பிராயத்தாள் ஒருத்திகண்ணே ஒருதலைவன் இவள் எனக்கு மனைக்கிழத்தியாக யான் கோடல் வேண்டுமெனக்கருதி, மருத்து பிறிதில்லாப் பெருந்துயரெய்தி, நன்மையுந் தீமையு மென்கின்ற இரண்டு

கூற்றான் மிகப்பெருக்கிய சொற்களைத் தன்னோடும் அவளோடும்
கூட்டிச்சொல்லி, அச்சொல்லிற்கு எதிர்மொழிபெறாதே பின்னூர் தான்
சொல்லி இன்புறுதல் பொருத்தித்தோன்றும் கைக்கிளைக்குறிப்பு. எ-று.

அவளுந் தமருந் தீங்குசெய்தாராக அவளோடு தீங்கைப் புணர்த்துத்
தான் ஏதஞ்செய்யாது தீங்கு பட்டானாகத் தன்னோடு நன்மையைப்
புணர்த்துமென நிரனிறையாக உரைக்க. இருதிறத்தாற் தருக்கிய எனக்
கூட்டுக.

உ-ம்.

வாருறு வணரைம்பால் வணங்கிறை நெடுமென்றோட்
பேரெழின் மலருண்கட் பிணையெழின் மாளோக்கிற்
காரெதிர் தளிர்மேனிக் கவின்பெறு சுடர்நுதற்
கூரெயிற்று முகைவெண்பற் கொடிபுரையு துசப்பினாய்
நேர்சிலம் பரியார்ப்ப நிரைதொடி வீசினே
யாருயிர் வெளவிக் கொண் டறிந்தீயா திறப்பாய் கேள் ;

உளனுவென் னுயிரையுண் டியவுநோய் கைம்மிக
விளமையா னுணராதாய் நின்றவ றில்லானுங்
களைநரி னோய்செய்யுங் கவினறிந் தணிந்துதம்
வளமையாற் போத்தந்த நுமர்தவ றில்லென்பாய்;

நடைமெலிந் தயர்வுறீஇ நாளுமென் னலியுநோய்
மடமையா னுணராதாய் நின்றவ றில்லானு
மிடைநில்லா தெய்க்குநின் னுருவறிந் தணிந்துதம்
முடைமையாற் போத்தந்த நுமர்தவ றில்லென்பாய்;

அல்லல்கூர்ந் தழிவுற வணங்காகி யருடருநோய்
சொல்லினு மறியாதாய் நின்றவ றில்லானு
மொல்லையே யுயிர்வெளவு முருவறிந் தணிந்துதஞ்
செல்வத்தாற் போத்தந்த நுமர்தவ றில்லென்பாய்;

எனவாங்கு,

ஒறுப்பின்யா னொறுப்பது நுமரையான் மற்றிந்நோய்
பொறுக்கலாம் வரைத்தன்றிப் பெரிதாயிற் பொலங்குழாய்
மறுத்திவ்வூர் மன்றத்து மடலேறி
நிறுக்குவென் போல்வன்யா னீபடு பழியே. —[கவி. 58]

எனவரும். அவளைச் சொல்லுதலே தனக்கு இன்பமாகலிற் சொல்லியின்
புறல் என்றார். இது புல்லித்தோன்றும் கைக்கிளை எனவே, காமஞ்சான்ற
விளமையோள்கண் நிகழும் கைக்கிளை இத்துணைச்சிறப்பின்றாயிற்று ;
அஃது அசரம் முதலிய மூன்றுமாம். இயற்கைப்புணர்ச்சிக்குமுன் நிகழும்

காட்சி முதலிய நான்குங் காமஞ்சான்ற விளமையோள்வயிற்கைக்கிளையா
மேனும், நற்காமத்திற்கு இன்றியமையாது வருதலின் ஈண்டெக்கூறிய
சிறப்புடைக் கைக்கிளையாதற்கு உரிமையுடையவாயின. என்னை

“முன்னைய நான்கு முன்னதற் கென்ப.”

—[தொல் பொருள். 55-சூ]

என்பவாகலின். குறிப்பென்றதனாற் சொல்லியின்புறினுத் தலைவன்
குறிப்பு நிகழ்த்து புறத்தார்க்குப் புலனாகாவென்பது உம் அகத்துநிகழ்ச்சி
அறியும் மனைவியர்க்காயிற் புலனாமென்பது உம் கொள்க. (217)

218. அதுவே,

இறைமையி லோர்க்கு மிழிகுலத் தோர்க்கு

முறைமையி னுரித்தே முன்னுங் காலை.

இஃது அஃது இத்தன்மையோர்க்கு உரித்தென்கின்றது.

(இ-ள்.) மேற்கூறிய கைக்கிளைதான் தலைமைப்பாடில்லாதார்க்கும்
இழிகுலத்தார்க்கும் குறைமையான் உரித்தாம் ஆராயுங்காலத்து எ-று.

முன்னுங்காலை என்றதனால் இது பயின்றவாராதெனக்கொள்க. (218)

219. ஏறிய மடற்றிற மிளமை தீர்திறந்

தேறுத லொழிந்த காமத்து மிகுதிற

மிக்க காமத்து மிடலோடு தோகைஇச்

செப்பிய நான்கும் பெருந்திணைக் குறிப்பே.

இது பொருந்தாக் காமம் பொருண்மைத்தாக மேற்கூறிப்போந்த
பெருந்திணைக்குப் பொருள், இவையென்பதோர் ஒழிபு கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) மடன்மாக்கூறுதலன்றி மடலேறுதலுந் தலைவற்கு இளைய
ளாகாது ஒத்த பருவத்தாளாதலும் இருபத்துநான்காம் மெய்ப்பாட்டின்
நிகழ்த்து ஏழாம் அவத்தை முதலாகவரும் அறிவழிகுணனுடையளாதலுங்
காமமிகுதியானே எதிர்ப்பட்டுழி வலிதிற்புணர்ந்த இன்பத்தோடே
கூட்டப்பட்டுக் கந்தருவத்துப்பட்டு வழீஇயற்றாகச் செப்பிய இந்நான்கும்
பெருந்திணைக்கருத்தாம். (எ-று.)

மடன்மாக்கூறுதல் கைக்கிளையாம். மடற் றிறமென்றதனால் அதன்
றிறமாகிய வரைபாய்தலுங்கொள்க. இளமைதீர்திறமென்றதனால் தலைவன்
முதிர்ச்சியும், இருவரும் முதிர்ந்தபருவத்துந் துறவிற் சேறலன்றிக்
காமநுகர்தலுங் கொள்க.

உ-ம்.

சான்றவிர் வாழியோ சான்றவி ரென்றும்

பிறர்நோயுந் தந்நோய்போற் போற்றி யறனறிதல்

சான்றவர்க் கெல்லாங் கடனான லிவ்விருந்த

சான்றி ருமக்கொன் றறிவுறுப்பென் மான்ற

துளியிடை மின்னுப்போற் றோன்றி யொருத்தி
 யொளியோ டொருவென்னைக் காட்டி யளியளென்
 னெஞ்சாறு கொண்டா ளதற்கொண்டுந் துஞ்சே
 னணியலங் காவிரைப் பூவோ டெருக்கின்
 பிணியலங் கண்ணி மலைந்து மணியார்ப்ப
 வோங்கிரும் பெண்ணை மடலூர்ந்தெ னெவ்வநோய்
 தாங்குத நேற்றா விநிம்பைக் குயிர்ப்பாக
 வீங்கிழை மாதர் திறத்தொன்று நீங்காது
 பாடுவேன் பாய்மா நிறுத்து ;

யாமத்து மெல்லையு மெவ்வத் திரையலைப்ப
 மாமேலே னென்று மடல்புணையா நீந்துவேன்
 நேமொழி மாத ருறாஅ துறீஇய
 காமக் கடலகப் பட்டு ;

உய்யா வருநோய்க் ¹குயவாகு மைய
 லுறீஇயா ளீத்தவிம் மா ;

காணூர ரொள்ளக் கலங்கித் தலைவந்தெ
 னொணெழின் முற்றி யுடைத் ²துள் ளழிதரு
 மாணிழை மாதரா ளேளரொனக் காமன
 தாணையால் வந்த படை ;

காமக் கடும்பகையிற் றோன்றினேற் கேம
 மெழினுத லீத்தவிம் மா ;

அகையெரி யானாதென் னொருயி ரெஞ்சும்
 வகையினு லுள்ளஞ் சுகிதரு மன்னே
 முகையே ரிலங்கெயிற் றின்னகை மாதர்
 தகையாற் றலைக்கொண்ட ரெஞ்சு ;

அமுன்மன்ற காம வருநோய் நிழன்மன்ற
 நேரிழை யீத்தவிம் மா ;

ஆங்கதை, அறிந்தனி ராயிற் சான்றவிர் தான்றவ
 மொரீஇத் துறக்கத்தின் வழீஇ யான்றோ
 ருள்ளிடப் பட்ட வரசனைப் பெயர்த்தவ
 ருயர்நிலை யுலக முறீஇ யாங்கென்
 றுயர்நிலை தீர்த்த லுந்தலைக் கடனே.

—[கவி. 139]

எனவும், -

உளைத்தவர் கூறு முரையெல்லா நிற்க
முளைத்த முறுவலார்க் கெல்லாம்—கிளைத்த
பழங்கள் ளனைத்தாய்ப் படுகளி செய்யு
முழங்கு புனலூரன் மூப்பு. —[பு. வெ. பெருந். 14]

எனவும்,

அரும்பிற்கு முண்டோ வலரது நாற்றம்
பெருந்தோள் விறலி பிணங்கல்—சுரும்போ
டதிரும் புனலூரற் காரமுத மன்றோ
முதிரு முலையாண் முயக்கு. —[பு. வெ. பெருந். 13]

எனவும் வருவனவும்

புரிவுண்ட புணர்ச்சியுட் புல்லாரா மாத்திரை
யருகுவித் தொருவரை யகற்றலிற் றெரிவார்கட்
செயனின்ற பண்ணினுட் செவிசுவை கொள்ளாது
நயனின்ற பொருள்கெடப் புரியறு நரம்பினும்
பயனின்று மன்றம்ம காம மிவண்மன்னு
மொண்ணுத லாயத்தா ரொராங்குத் திளைப்பினு
முண்ணுனை தோன்றாமெ முறுவல்கொண் டடக்கித்தன்
கண்ணினு முகத்தினு நகுபவள் பெண்ணின்றி
யாவருந் தண்குரல் கேட்ப நிரைவெண்பன்
யீயுயர் தோன்ற நகாஅ நக்காங்கே
பூவுயிர்த் தன்ன புகழ்சா லெழிலுண்க
ணயிதழ் மல்க வழும;

ஓஓ! அழிதகப் பாராதே யல்லல் குறுகினங்
காண்பாங் கனங்குழை பண்பு;

என்று, எல்லீரு மென்செய்தீ ரென்னை நகுதிரோ
நல்ல நகாஅலிர் மற்கொலோ யானுற்ற
வல்ல லுறீஇயான் மாய மலர்மார்பு
புல்லிப் புணரப் பெறின;

எல்லாநீ, உற்ற தெவனோமற் றென்றீரே லெற்சிதை
செய்தா னிவனென வுற்ற திதுவென
வெய்த வுரைக்கு முானகத் துண்டாயிற்
பைதல வாசிப் பசக்குவ மன்னோவென்
னெய்தன் மலரன்ன கண்;

கோடுவாய் கூடாப் பிறையைப் பிறிதொன்று

நாடுவேன் கண்டனென் சிற்றிலுட் கண்டாங்கே
யாடையான் மூட யகப்படுப்பென் சூடிய
காணான் றிர்தருங் கொல்லோ மணிமிடற்று
மாண்மலர்க் கொன்றை யவன் ;

தெள்ளிய மென்றுரைத்துத் தேரா தொருநிலையே
வள்ளியை யாகென நெஞ்சை வலியுநீஇ
யுள்ளி வருகுவர் கொல்லோ வுளைந்தியா
னெள்ளி யிருக்குவென் மற்கொலோ நல்லிருண்
மாந்தர் கடிக்கொண்ட கங்குற் கனவினாற்
றோன்றின னாகத் தொடுத்தேன்மன்* யான்றன்னைப்
பையெனக் காண்கு விழிப்பயான் பற்றிய
கையுளே மாய்ந்தான் கரந்து ;

கதிர்பகா ஞாயிறே கல்சேர்தி யாயி
னவரை நினைத்து நிறுத்தென்கை நீட்டித்
தருகுவை யாயிற் றவிருமென் நெஞ்சத்
துயிர்திரியா மாட்டிய தீ ;

மையில் சடரே மலைசேர்தி நீயாயிற்
பெளவநீர்த் தோன்றிப் பகல்செய்யு மாத்திரை
கைவிளக் காகக் கதிர்சில தாராயென்
றொய்யில் சிதைத்தாளைத் தேர்கு ;

சிதைத்தாளைச் செய்வ தெவன்கொலோ. வெம்மை
நயந்து நலஞ்சிதைத் தான் ;

மன்றப் பணைமேன் மலைமாந் தளிர்நீ
தொன்றிவ் வுலகத்துக் கேட்டு மறிதியோ
மென்றோண் ளெகிழ்த்தான் றகையல்லால் யான்காணே
னன்றுதீ தென்று பிற ;

நோயெரி யாகச் சடினுஞ் சமுற்றியென்
னாயித மூள்ளே கரப்பன் கரந்தாங்கே
நோயுறு வெந்நீர் தெளிப்பிற் றலைக்கொண்டு
வேவ தளித்திவ் வுலகு ;

மெலியப் பொறுத்தேன் களைந்தீமின் சான்றீர்
நலிதருங் காமமுங் கெளவையு மென்றிவ்
வலிதி னுயிர்காவாத் தூங்கியாங் கென்னை
நலியும் விழும பிரண்டு ;

எனப்பாடி,

இணைந்துநொந் தழுதன ணிணைந்துநீ டியிர்த்தன
 ளெல்லையு மிரவுங் கழிந்தன வென்றெண்ணி யெல்லீரா
 நல்கிய கேள்வ னிவன்மன்ற மெல்ல
 மணியுட் பரந்தநீர் போலத் துணிபாங்
 கலஞ்சிதை யில்லத்துக் காழ்கொண்டு தேற்றக்
 கலங்கிய நீர்போற் றெளிந்து நலம்பெற்ற
 ணல்லெழின் மார்பனைச் சார்ந்து.

—[கலி. 142]

எனவும்,

ஏஏ யிஃதொத்த னுணிலன் றன்னொடு
 மேவேமென் பாரையும் மேவினன் கைப்பற்று
 மேவினு மேவாக் கடையு மஃதெல்லா
 நீயறிதி யானஃ தறிகல்லேன் பூவமன்ற
 மெல்லினார் செல்லாக் கொடியன்னாய் நின்னையான்
 புல்லினி தாகலிற் புல்லினெ னெல்லா
 தமக்கினி தென்று வலிதிற் பிறர்க்கின்ன
 செய்வது நன்றாமோ மற்று ;

சுடர்த்தொடிஇ,

போற்றாய் களைநின் முதுக்குறைமை போற்றிக்கேள்
 வேட்டார்க் கினிதாயி னல்லது நீர்க்கினிதென்
 றுண்பவோ நீருண் பவர் ;

செய்வ தறிகல்லேன் யாதுசெய் வேன்கொலோ
 வைவா யரவி னிடைப்பட்டு கைவாரா
 மையின் மதியின் விளங்கு முகத்தாரை
 வெளவிக் கொளலு மறனெனக் கண்டன்று;

அறனு மதுகண்டற் றாயிற் றிறனின்றிக்
 கூறுஞ்சொற் கேளா னலிதரும் பண்டுநாம்
 வேறல்ல மென்பதொன் றுண்டா லவனொடு
 மாறுண்டோ நெஞ்சே நமக்கு.

—[கலி 62]

எனவும், ஏறியமடற்றிறம் முதலிய நான்கற்கும் முறையே காண்க.

செப்பிய நான்கெனவே, செப்பாதனவாய் அத்துணைக்கத்தருவமாகக்
 கூறகின்ற

‘மின்னர் நான்கும் பெருந்திணை பெறும்’

—[தொல் பொருள் சூ. 105]

என்ற பெருத்திணைகாங்கு உளதென்று கொள்க. குறிப்பென்றதனால் அந்நாங்கும் பெருத்திணைக்குச் சிறந்த என்றும், ஈண்டுக் கூறியன கைக்கிளைக்குச் சிறந்த என்றும் கொள்க. (219)

220. பாட்டுடைத் தலைவன் கிளவித் தலைவனெனப்
பாட்டினுட் பாடப் படுவோ ரிருவர்.

இஃது அகப்பாட்டிற்கு உரியதோர் ஒழிபு கூறுகின்றது,
(இ-ள்) பாட்டிற்கு உரிமைபுண்ட தலைவனும் கிளவிக்கு உரிமை
புண்ட தலைவனும் என அகப்பொருள்பற்றிவரும் பாட்டினுட் பாடப்
படுவோர் இருவர். (எ-று) (220)

221. அவருள்,

உயர்ந்தோன் பாட்டுடை யுரவோ னாகும்.

இஃது அவருள் ஒருவருக்கு உயர்ச்சி கூறுகின்றது.
(இ-ள்) மேற்கூறிய இருவருள்ளும் உயர்ந்தோன் பாட்டுடைத்
தலைவனும். (எ-று)

கழித்துறை செறியா வாளுடை யெறுழ்தோ

ளிர்வுத்துயின் மடிந்த தானை

யுரவுச்சின வேந்தன் பாசறை யோமே. —[நெடுநல்]

என்றதனாற் பாட்டுடைத்தலைவன் உயர்ந்தோனாதல் அறிக. வேந்தன்
பாண்டியன். பிறவும் அன்ன. (221)

222. நிலப்பெயர் வினைப்பெயர் பண்புப் பெயரோடு
குலப்பெய ரியற்பெயர் கூறுப வவர்க்கே.

இது மேற்கூறிய இருவகைத்தலைவர்க்கும் உரிய பெயர் இத்துணைத்
தென்கின்றது.

(இ-ள்) நிலப்பெயர் முதலிய ஐந்துபெயருக் கூறுவர் மேற்
சொல்லப்பட்ட தலைமக்கள் இருவர்க்கும். (எ-று)

நிலப்பெயர்:—மலைநாடன், சோனாடன், பாண்டிநாடன், வெற்பன்,
சேர்ப்பன் என்றாற்போல்வன. வினைப்பெயர்:—கடம்பெறிந்தான், தூக்
கெயிலெறிந்தான், அடியலம்பநின்றான், கோவலன், வேட்டுவன் என்றாற்
போல்வன. பண்புப்பெயர்:—நெடுஞ்சேரலாதன், இளஞ்சேட்சென்னி,
முதுகுடுமிப்பெருவழுதி, தோன்றல், அண்ணல் என்றாற்போல்வன.
குலப்பெயர்:—சோழன், சேரன், பாண்டியன், குறவன், ஆயன் என்றாற்
போல்வன. இயற்பெயர்:—குரவராற்பெற்ற பெயர். (222)

223. அவற்றுள்,

இயற்பெயர் கிளவித் தலைவற் கிசையார்.

இஃது ஒன்றற்கு எய்தியது விலக்குகின்றது.

(இ-ள்) மேற்சொல்லப்பட்ட பெயருட் குரவராத் பெற்ற பெயரினைக்
கொவித்தலைவற்குச் சொல்லார் ஆசிரியர். (எ-று) (223)

224. இருவரு மோருங்கே வருதலுந் தனித்தனி
வருதலு மிருவரும் வாரா தொழிதலு
முரிய வேன்மனா ருணர்ந்திசி னோரே.

இஃது அத்தலைவர்க்கு ஆவதோர் இயல்பு கூறுகின்றது.

(இ-ள்) மேற்சொல்லப்பட்ட தலைமக்கள் இருவருக் கூடவருதலும்
அவருள் ஒருவரே வருதலும் அவ்விருவரும் வாராதொழிதலும் உரிய
என்ற கூறுவர் அறிந்தோர். (எ-று) (224)

225. அகம்புறப் பாட்டு மிகப்பில வவையே.

இஃது எதிரதுபோற்றி இக்கணக் கூறிய இலக்கணம் புறப்பொருட்
கும் எய்துவிக்கின்றது; இதன்வழிக் கூறப்படுவது புறத்திணையியலாகலின்.

(இ-ள்) அகப்பாட்டிற்குச் சொன்ன இலக்கணங்களைக் கடவாது
அகப்புறப்பாட்டும். (எ-று)

பொருத்துவ பெரிருத்துமென்பார் 'இகப்பிலவவை' என்றார்;
என்னை? அனைத்தும் வரவேண்டுமென்னும் யாப்புறவினமையின். (225)

226. கூறிய வல்ல வேறுபிற தோன்றினுங்
கூறிய வற்றோடு கூட்டி மெய்கொள்க
கூறி யுணர்த்தல் குணத்தோர்க் கியல்பே.

(இ-ள்.) இஃது இவ்வகத்திணையியற்கு ஆவதோர் புறனடை
கூறுகின்றது.

(இ-ள்) யாக்கூறிய பொருளன்றி வேறுபிறவாற்றாற் றோன்றிய
வாயினும் அவற்றையும் எடுத்தோதப்பட்ட பொருள்களோடு ஒரு
வாற்றாற் சார்த்தி உண்மை புலப்படச் சொல்லிப் பிறர்க்கு உணர்த்துதல்
கற்குணங்களை யுடையார்க்கு மரபு. (எ-று)

வேறுபிறவான:— பெரும்பொருளாகத்துப் பல்வேறுவகையாகக்
கூறிய அகப்பொருளிலக்கணங்களை. அடையெல்லாம் ஈண்டு
உணர்ப்பிற் பெருகும். அவை ஆக்காங்கே கண்டு கொள்க. ஈண்டுக்
கூறிய ஒழிபிலக்கணங்களுள் உதாரணக் காட்டாதவற்றிற்கெல்லாம்
மேற்காட்டியவற்றுள்ளும் பிறவற்றுள்ளும் காண்க (226)

முதலாவது

அகத்திணையியல் முற்றிற்று

இரண்டாவது புறத்திணையியல்.

227. ஆன்ற காட்சியி னகனன் குணர்ந்தோர்
தோன்றக் கூறிய புறனெனப் படுவ
தறம்பொரு ளென்னு மியல்பிற் றுகிப்
புறம்பயி லொழுக்க மென்மனார் புலவர்.

என்பது சூத்திரம். நிறுத்தமுறையானே புறத்திணையிலக்கணம் உணர்த்திற்றாகலான் இவ்வோத்துப் புறத்திணையியலென்னும் பெயர்த்து. மேல் அகத்திணையிலக்கணம் உணர்த்தி அதற்குப்புறனாகிய புறத்திணையிலக்கணம் உணர்த்தினமையின் மேலோத்தினோடு இயைபுடைத்தாயிற்று. இதனுள் இத்தலைச் சூத்திரம் மேற்கூறிய புறப்பொருளாவது இன்னதென அதன் இயல்பு கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) நிறைந்த அறிவானே அகப்பொருளிலக்கணத்தை ஐயத்திரிபற ஆராய்ந்தறிந்தோர் விளக்கக்கூறிய புறனென்று சிறப்பித்துச் சொல்லப்படுவது மேற்கூறிப் போந்த அறமும் பொருளுமென்ற சொல்லப்படும் இயல்பினையுடைத்தாய்ப் புறம்பே நிகழும் ஒழுக்கமென்ற கூறுவர் அறிந்தோர். (எ-று.)

அகம்போல ஒத்த அன்புடையார் தாமேயன்றி எல்லாரானுத் துய்த்து உணரப்படுதலானும், இவ்வாறிருந்ததெனப் பிறர்க்குக் கூறப்படுதலானும் இது புறமாயிற்று. எனவே, அறமும் பொருளும் பற்றிப் புறத்தே நிகழும் ஒழுக்கத்திற்குப் புறமென்றது ஓர் ஆகுபெயராம்.

‘ஆன்ற காட்சியி னகனன் குணர்ந்தோர்,
தோன்றக் கூறிய புறனெனப்படுவது’
என்றார், குறிஞ்சி முதலியவற்றிற்கு வெட்சி முதலிய புறனாகால் அவ் விலக்கணங்கள் ஒருபுடை ஒப்புமைபற்றிச்சார்புடையவாதல் கூறல்வேண்டதலின்.

“ஆன்ற சிறப்பி னறம்பொரு ளின்பமென
மூன்றுவகை நுதலிய துலக மவற்று
ளறமு மின்பமு மகலா தாகிப்
புறனெனப் படுவது பொருள் குறித் தன்றே.”

எனப் பன்னிருபடலத்துள் அறஞ் சார்பாகப் புறம், பொருள் குறித்த வருமென்றது என்னையெனின், அது மயக்கக்கூறலாம்; ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார் சார்பாகக் கூறாது வாகைத்திணைக்கட் கட்டினீத்த பால் முதலாகக் காமநீத்தபால் ஈறாக அறத்தையே விதந்து கூறுதலின்.

228. வெட்சி வஞ்சி யுழிஞை தும்பை
யுட்குவரு சிறப்பின் வாகையோடு காஞ்சி

பாடாண் டிணையு முளப்படத் தோகைஇ
நாடுங் காலை யெழுவகைத் ததுவே.

இதமேற் புறனெனப்பட்ட பொருட்கு வகையும் விரியும் பெயருங்
கூறகின்றது.

(இ-ள்.) வெட்சியும் வஞ்சியும் உழிஞையும் தும்பையும் அஞ்சத
வருஉஞ் சிறப்பினையுடைய வாகையுமாகிய ஐந்திணையுடனே காஞ்சியும்
பாடாணுமாகிய இரண்டு திணையுங்கூடத் தொகுதலால் ஆராயுங்காலத்து
எழுகூற்றதாம் மேற்கூறிப்போந்த புறத்திணைதான். (எ-று.)

இங்ஙனம் வகுத்தும் விரித்துங் கூறினார், உரிமைவகையால் நிலம்
பெறுவனவாகிய குறிஞ்சி மூல்லை மருதம் நெய்தல் பாலை என்னும்
அகணைந்திணைக்கும் முறையே வெட்சி வஞ்சி உழிஞை தும்பை வாகை
என்னும் ஐந்தும் புறனாகலானும், நிலனின்றி அந்நிலத்திடை நிகழும்
பெருந்திணையுங் கைக்கிளையுமாகிய அகத்திணை இரண்டற்கும்
முறையே காஞ்சி பாடாண் என்னும் இரண்டு திணையும் புறனாக
லானும் என்பது. அகக்கை இரண்டிடையார்க்குப் புறக்கை நான்காகாது
இரண்டாகியவாறுபோல அகத்திணை எழுன்றார்க்குப் புறத்திணை
எழுன்றலே பொருத்தமுடைத்தென்பார் 'நாடுங்காலையெழுவகைத்து'
என்றார். எனவே, அகத்திணைக்குப், புறத்திணை அவ்வந்நிலத்து மக்கள்
வகையாற் பிறந்த செய்கை வேற்றுமையாகலின் ஒன்றற்கொன்று
இன்றியமையாதவாறாயிற்று.

இக்குறிகள் காரணக்குறிகளாம் பூக்களாற் போந்தனவாகலின்;
அற்றேல்.

“ஆங்கன முரைப்பி னவற்றது வகையாற்
பாங்குறக் கிளந்தன ரென்ப வலைதாம்
வெட்சி கரந்தை வஞ்சி காஞ்சி
யுட்குவரு சிறப்பி னுழிஞை நொச்சி
முரண்மிகு சிறப்பிற் றும்பையுள் ளிட்ட
மறலுடை மரபின வேழே யேனைய
வாகோண் மரபின் வாகையுஞ் சிறந்த
பாடாண் பாட்டொடு பொதுவிய லென்ப
கைக்கிளே யேனைப் பெருந்திணை யென்றாங்
கத்திணை யிரண்டு மகத்திணைப் புறனே.

எனப் பன்னிரு படலத்துப் புறத்திணை பன்னிரண்டெனக் கூறபவா
லெனின்,

“கைக்கிளே முதலாப் பெருந்திணை யிறுவாய்

முற்படக் கிளந்த வெழுதிணை யென்ப.” [தொல். அகத்தி. 1]

எனக்கூறிய ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார்க்குப் பிற்படக் கிளக்கப்படும் புறத்திணை ஏழென்பதே கருத்தாகலானும், கரந்தையும் நொச்சியும் முறையே வெட்சிக்கும் உழிஞைக்கும் மறுதலையாய் அவற்றின்பாற்பொழுவலானும், பொதுவியலென்பது,

“பல்லமர் செய்து படையுட் டப்பிய

நல்லரண் மாக்க ளெல்லாரும் பெறுதலிற்

றிற்பட மொழிந்து தெரிய விரித்து

முதற்பட வெண்ணிய வெழுதிணைக்கு முரித்தே.”

என அவர்தாமே கூறுபவாகலானும், கைக்கிளையும் பெருந்திணையும். புறமாயின் அகத்திணை ஏழென்னுது ஐந்தெனல் வேண்டிதலானும், பிரம்ம முதலாகச் சொல்லப்பட்ட மணம் எட்டினுள்ளும் யாதோர் கூட்டமாகிய மணம் ஒன்றையும் ஒழித்து ஏனைய ஏழும் புறமாதல் வேண்டிதலானும், முனைவனுலிற்குச் கலிமுதலாகிய சான்றோர் செய்யுட்கும் உயர்ந்தோர் வழக்கிற்கும் இயையாமையானும் அந்நனங் கூறுதல் பொருந்தாதென மறுக்க.

(2)

229. வெட்சியு முழிஞையும் வேற்றுவினை யுடைமையி

னுட்குவரு கரந்தையு நொச்சியுஞ் சூதே

லவ்வினை மருங்கி னமைந்ததோல் வழக்கே.

இது மேற்கூறியவற்றுட் சிலவற்றிற்கு எய்தியது விலக்கிப் பிறித விதி கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) வெட்சியும் உழிஞையும் முறையே நிரைகோடலாகிய ஒரு தொழிலேயன்றி அதன் மறுதலைத் தொழிலாகிய நிரைமீட்டலும், எயிலழித்தலாகிய ஒரு தொழிலேயன்றி அதன் மறுதலைத் தொழிலாகிய எயில் காத்தலமாகிய வேறுபட்ட தொழில்களை உடைமையின் அவ்வேறுபட்ட தொழிற்கண் முறையே அஞ்சுதலுடைய கரந்தையும் நொச்சியுஞ் சூதெல் அமைதிபெற்ற பழைய நெறியாம். (எ-று.)

(3)

230. அவற்றுள்,

வேட்சி தானே குறிஞ்சியது புறனே

யுட்குவரப் பொருபோ ருறுமுறை தோடங்கிய

வேந்துவிடு முனைஞர் வேற்றுப்புலக் களவி

னாதந் தோம்பலு மந்நிரை மீட்டலு

மெனவிரு பாற்றே யஃதென மொழிப.

இது வெட்சித்திணை, குறிஞ்சித்திணைக்குப் புறனென்பது உம் அதன் பொருட்டிறனுங் கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) மேற்கூறிய புறத்திணை ஏழனுள் வெட்சித்திணை முற் கூறிய அகத்திணை ஏழனுட் குறிஞ்சித்திணைக்குப் புறமும். அச்சுச்

தோன்றப் பொரும்போரைத் தனக்குரிய அறநெறியால் எடுத்துக் கொண்ட வேந்தனால் விடப்பட்ட முனைப்புலங்காத்திருக்குந் தண்டத் தலைவர் பகை நிலத்துச் சென்று களவினாலே ஆசிரையைக் கைக்கொண்டு போந்து மீளாமற் பாதுகாத்தலும், நிரைகோட்கேட்ட வேந்தனால் விடுக்கப்பட்ட தண்டத்தலைவர் அந்நிரையினை மீட்டலுமென இரண்டு வகையினை யுடைத்தாம் மேற்கூறிய அத்திணை. (எ-று.)

கவர்ந்தோர்க்கு மறுதலையராகிய மீட்டோர் வருவித்துரைக்கப்பட்டது. 'அவற்றுள்' என்பதனை மேல் இவ்வாறு வருவனவற்றிற்கெல்லாம் உய்த்துரைத்துக்கொள்க.

புறத்திணை பலவற்றுள் 'வெட்சி தானே குறிஞ்சியது புறனே' என இதனைப் பிரித்து ஒதினார், களவொழுக்கமும் மலைசார்ந்த இடனுக் கக்குற் காலமும் அந்நிலத்துப் பூவாகிய வெட்சிசூடலுக் காவலர் கடுகினுந் தாக்கருதிய பொருளை இரவின்கண் முடித்துமீடலும் போல்வன ஒத்தலின் என்பது. எனவே, வெட்சித்திணை குறிஞ்சித்திணைக்குப் புறனென்றல் ஆணைகூறலன்றாயிற்று. மன்னுயிர்காக்கும் அன்புடை வேந்தர்க்கு மறத்துறையும் அறமேடுகழு மாதலின், 'உட்குவரப் பொருபோ குறுமுறை தொடங்கிய, வேந்து.' என்றார். உறுமுறைதொடக்கலாவது:—இருபெருவேந்தர் பொருவது கருதியக்கால், ஒருவர், ஒருவர் நாட்டி வாழும் அந்தணரும் ஆவும் முதலின தீங்குசெய்த தகாத சாதிகளாதலின் அவற்றை ஆண்டுநின்றும் அகற்றல் வேண்டிப்போதருக எனப் புகறலும், அக்கனம் போதருதற்கு அறிவில்லாத ஆவினைக் களவினாற் தாமேகொண்டிவந்து மீளாமற் பாதுகாத்தலும் முதலியனவாம். அஃது

“ஆவு மானியற் பார்ப்பன மாக்களும்
பெண்டிரும் பிணியுடை யீரும் பேணித்
தென்புல வாழ்நர்க் கருங்கட னிறுக்கும்
பொன்போற் புதல்வற் பெறாஅ தீரு
மெம்மம்பு கடிவிடுது நும்மரண் சேர்மினென
வறத்தாறு துவலும் பூட்கை மறத்தின். —[புறம். 9.]

எனச் சான்றோர் கூறியவாற்றான் உணர்க. மேல் ஊர்கொலையுக் கூறவர், அகநாட்டின்றிப் புறஞ்சிறைப்பாடியில் ஆசிரைகாக்குக் காவலரைக் கொன்றே நிரைகொள்ளவேண்டிதலின். இக்களவொழுக்கந் தீதெனப் படாது அறமேயா மென்பார், 'ஆதந்தோம்பலும்' என்றார். எனவே, புறப்பொருட்குரிய அறனும் பெருளுக் கூறத்தொடங்கி ஈண்டு அறத்தாற் பொருளீட்டுமாறுக் கூறினார். 'ஆதந்தோம்பலும் அந்நிரைமீட்டலுமென இருபாற்று' என்றாது,

“தன்னுறு தொழிலே வேந்துறு தொழிலென்
றன்ன விரு வகைத்தே வெட்சி”

எனப் பன்னிருபடலத்துட் கூறியவாறு கூறின் முன்வருகின்ற வஞ்சி
முதலியவற்றின் பொருளாகிய எடுத்துச்செலவு முதலியன வேந்தன்மேல்
இயன்றவருதலானும் வேந்துறுதொழிலே யன்றித் தன்னுறுதொழிலுங்
கூறின் வேந்தனது ஆணையைக்கடந்து தன்னாட்டும் பிறநாட்டும் களவு
நிகழ்த்தினாராபவாகலானும் அது மரபன்றென மறுக்க. (4)

231. மண்டமர்க் கிவர்ந்தோன் மருவலர் நிரையினைத்
தண்டத் தலைவரைத் தருகெனப் பணித்தல்
பணிதலைக் கோடல் படையியங் கரவந்
தணியல ரேழுந்தோர் சமரவாய்ப் பநீஇயர்
விரிச்சி யோர்த்தல் வேண்டா வீரம்
வரிச்சிலை மறவர் வழியிடைச் சேற
லொற்றி னாகிய வேயே வேய்ப்புற
முற்றி னாகிய புறத்திறை முற்றிய
வூர்கோலை யாகோள் பூசன் மாற்றே
நோயின் றுய்த்த னுவல்வழித் தோற்றந்
தந்துகிறை பாத் ண்டாட் றுகோடை
புலனறி சிறப்போடு பிள்ளை வழக்கே
பெருந்துடி நிலையோ டருந்திறற் கலையூர்
கோற்றவை நிலையோடு வேறியாட் ளுப்படத்
தேருண்முன் வகுத்த கவர்ந்தனர் கோட
லிரண்டேலை யிட்ட வைந்நான்கு துறைத்தே.

இது மேற்கூறிய வெட்சிப்பகுதி இரண்டனுள் முன்னையது இத்
துணைத்துறையுடைத்தென்கின்றது.

(இ-ள்.) மண்டமர்க்கிவர்ந்தோன் மருவலர்நிரையினைத் தண்டத்
தலைவரைத் தருகெனப்பணித்தல் முதல், ஈராகக் கிடந்த வெறியாட்டுங்
கூடத் தொகுத்து எண்ணுதலால் ஆராய்ந்து மேல் வகுக்கப்பட்ட
கவர்ந்தனர்கோடல் இருபத்திரண்டு துறையினையுடைத்தாம். (எ-று)

அகத்திணைக்கட் துறையுட்பகுதிகளெல்லாம் விரித்துரைத்தாங்கு
உரையாது புறத்திணைக்கட் துறையுட்பகுதிகளெல்லாம் அத்துறைக்கட்
துறுத்துக் கூறுதலிற் துறையாயிற்று. துறுத்தலாவது ஒன்றன்காரண
மாயினவற்றையெல்லாம் அவற்றின் காரியமாகிய அதன்கட் செறித்தல்.
அஃதாவது படைத்தலைவரைத் தருக என்றலும், படையைக்கூய் வருக
என்றலும், அவர் வருதலும் முதலியகாரணங்களை அவற்றின் காரியமாகிய

நிரையினைத் தண்டத்தலைவரைத் தருகெனப்பணித்தற்கண் அடக்குதல். பிறவும் அன்ன.

அவற்றுட், படையைக்கூய்வருக என்றற்குச் செய்யுள்;—

கடிமனைச் சீறார்க் கடுங்கட் கறவை
வடிநவில் வேலான் மறித்தோம்ப லொட்டா
னடிபுனை தோலி னரண்சேர்ந்து மள்ளர்
வருகமன் வாயிற் கடை. —[தொல். பொருள் பக். 190.]

எனவரும். ஏனையவற்றிற்கும் வந்துழிக் காண்க.

மண்டமர்க்கிவர்ந்தோன் மருவலர் நிரையினைத் தண்டத்தலைவரைத் தருகெனப் பணித்தற்குச் செய்யுள் :—

மண்டு மெரியுண் மரந்தடிந் திட்டற்றுக்
கொண்ட கொடுஞ்சிலையான் கோறெரியக்—கண்டே
யடையார் முனையலற வையிலைவேற் காளை
விடையாயங் கொள்கென்றான் வேந்து.—[பு. வெ. வெட். 1.]

எனவரும். இதனைத் திணைப்பாட்டென்பாரும் உளர். திணைப்பாட்டாயின் அத்திணைக்கட்கூறுந் துறையெல்லாம் அகப்படத்தழீஇ வருதல்வேண்டும். அங்ஙனம் வாராது வேந்தன் தண்டத்தலைவரை நிரைகவர்க என ஒரு தொழிலே குறித்துவந்தமையிற் துறைப்பாட்டேயாவதல்லது திணைப்பாட்டாகாதென மறுக்க. மேல் இங்ஙனம் வருவனவற்றிற்கெல்லாம் இக்கடாவிடை உய்த்துரைத்துக்கொள்க.

பணிதலைக்கோடற்குச் செய்யுள்:—

'அறா அநிலைச் சாடி யாடுறு தேறன்
மறா அன் மழைத்தடங் கண்ணி—பொறா அன்
கடுங்கண் மறவன் கழல்புனைந்தான் காலை
நெடுங்கடைய நேரார் நிரை. [பு. வெ. வெட். 2]

எனவரும். பொறா அனென்பதற்கு அரசனேவுதலாற் பாணித்தலிலனாகிய யெனப் பொருளுரைத்துக்கொள்க. தன்னுறுதொழிலும் உளதென்று கொண்டார் அதற்கும் இப்பாட்டினையே உதாரணமாக்கிப் பொறா அனென்பதற்குத் தனிசுபொறானென்று உரைப்ப.

படையியங்கரவத்திற்குச் செய்யுள்:—

நெடிபடு கானத்து நீள்வேன் மறவ
ரடிபடுத் தாரதர் செல்வான்—றுடிபடுத்து
வெட்சி மலைய விரவார் மணிரிரைக்
கட்சியுட் காரி கலுழும். [—பு. வெ. வெட். 3]

எனவரும்,

தணியலரெழுந்தோர் சமரவாய்ப்பறீஇயர் விரிச்சியோர்த்தற்குச் செய்யுள்:—

(பா-ம்) 1. லொட்டா

எழுவணி சீறா ரீருண்மலை முன்றிற்
குழுவினங் கைகூப்பி நிற்பத்—தொழுவிற்
குடக்கணை கொண்டுவா வென்றாள் குணிவிற்
றடக்கையாய் வென்றி தரும். —[பு. வெ. வெட். 4]

எனவரும். அரசனெவ்வாற் போந்தோர்க்கு விரிச்சியோர்த்தல் இயல்
வதன்றேனும் இன்னனான்று வினைவாய்க்குமென்று அறிதற்பொருட்டு
இயலுமென்பார் 'சமரவாய்ப்பநீஇயர் விரிச்சியோர்த்த' வென்றார்.

வேண்டாவீரத்திற்குச் செய்யுள்:—

“நாளும் புள்ளுங் கேளா லுக்கமொ
டெங்கோ நேயின னாதலின் யாமத்துச்
செங்கால் வெட்சியுந் திணையுந் தூஉய்
மறிக்குறற் குருதி மன்றுதுக ளவிப்ப
விரிச்சி யோர்த்தல் வேண்டா
வெயிற்புறந் தருதும்யாம் பகைப்புல நிரையே.”

—[தகடீர்யாத்.]

எனவரும். விரிச்சிலைமறவர் வழியிடைச் சேறற்குச் செய்யுள்:—

கூற்றினத் தன்னார் கொடுவி லிடனேந்திப்
பாற்றினம் பின்படா முன்படர்ந்—தேற்றின
நின்ற நிலைகருதி யேகினார் நீள்கழைய
குன்றங் கொடுவில் லவர். —[பு. வெ. வெட். 5]

எனவரும். ஒற்றினாகிய வேய்க்குச் செய்யுள்:—

நிலையு நிரையு நிரைப்புறத்து நின்ற
சிலையுஞ் செருமுனையுள் வைக—யிலையுனைந்த
கள்ளவிழ் கண்ணிக் கழல்வெய்யோய் சென்றறிந்து
நள்ளிருட்கண் வந்தார் நமர். —[பு. வெ. வெட். 6]

எனவரும். ஒற்றினாகியவேய், ஒற்றுக்கையான் உணர்த்திய குறளைச்சொல்.
வேய்ப்புறம் முற்றினாகிய புறத்திறைக்குச் செய்யுள்:—

உய்ந்தொழிவா ரீங்கில்லை யூழிக்கட் டியேபோன்
முந்தமரு னேற்றார் முரண்முருங்கத்—தந்தமரி
னொற்றினு ரொற்றி யுரவோர் குறும்பினைச்
சுற்றினார் போகாமற் சூழ்ந்து. —[பு. வெ. வெட். 7]

எனவரும். வேய்ப்புறமுற்றினாகியபுறத்திறை - வேய்க்கப்பட்ட இடத்
தின் புறத்தினைச் சூழ்தலாகிய புறத்திறை.

முற்றிய ஊர்கொலைக்குச் செய்யுள்:—

இகலே துணையா வெரிதவழச் சீறிப்
புகலே யரிதென்றார் புக்குப்—பகலே

தொலைவிலார் வீழத் தொடுகழ லார்ப்பக்

கொலைவிலார் கொண்டார் குறம்பு —[பு. வெ. வெட். 8]

எனவரும். ஆகோடற்குச் செய்யுள்:—

கொடுவரி கூடிக் குழுஉக்கொண் டனைத்தா

னெடுவரை நீள்வேய் நரலு—#டுவூர்க்

கணநிரை கைக்கொண்டு கையகலார் நின்ற

நிணநிரை வேலார் நிலை.

—[பு. வெ. வெட். 9]

எனவரும். பூசன்மாற்றிற்குச் செய்யுள்:—

சூழ்ந்த நிரைபெயரச் சுற்றித் தலைக்கொண்டார்

வீழ்ந்தனர் வீழ்ந்தார் விடக்குணியத்—தாழ்ந்த

குலவுக் கொடுஞ்சிலைக்கைக் கூற்றனையா ரெய்த

புலவுக் கணைவழியே புள்.

—[பு. வெ. வெட். 10]

எனவரும். கோயின்றய்த்தற்குச் செய்யுள்:—

புன்மேய்ந் தசைஇப் புணர்ந்துடன் செல்கென்னும்

வின்மே லசைஇயகை வெல்கழலான்—றன்மேற்

கடுவரை நீரிற் கடுத்துவரக் கண்டு

நெடுவரை நீழ னிரை

—[பு. வெ. வெட். 11]

எனவரும். நுவல்வழித்தோற்றத்திற்குச் செய்யுள்:—

மொய்யண லாநிரை முன்செல்லப் பின்செல்லு

,மையணற் காளை மகிழ்துடி—கையணல்

வைத்த வெயிற்றியர் வாட்க ணிடனாட

வுய்த்தன் றுவகை யொருங்கு

—[பு. வெ. வெட். 12]

எனவரும். நுவல்வழித் தோற்றந் தமர்கவன்றுரைத்தனர் அவர்

மகிழ்தற்குக் காரணமான தோற்றரவு. தந்து நிறைக்குச் செய்யுள்:—

தண்டா வீருப்பின டன்னை தலைமலைந்த

வண்டார் கமழ்கண்ணி வாழ்கென்று—கண்டா

ளணநிரை வாண்முறுவ லம்மா வெயிற்றி

மணநிரை மல்கிய மன்று.

—[பு. வெ. வெட். 13]

எனவரும். பாடீட்டிற்குச் செய்யுள்:—

ஒள்வாண் மலைந்தார்க்கு மொற்றாய்ந் துரைத்தார்க்கும்

புள்வாய்ப்பச் சொன்ன புலவர்க்கும்—விள்வாரை

மாறிட்ட வென்றி மறவர்தஞ் சீறாரிற்

கூறிட்டார் கொண்ட நிரை.

—[பு. வெ. வெட். 14]

எனவரும். ஈத்தலும் ஈதலும் போலப் பாத்தலும் பாதலும் ஒன்றாதவிற்

பாடீடாயிற்று. உண்டாட்டிற்குச் செய்யுள்:—

இளிகொண்ட தீஞ்சொ விளமா வெயிற்றி
களிகொண்ட நோக்கங் கவற்றத்—தெளிகொண்ட
வெங்கண் மலிய விளிவதுகொல் லேற்றார்மேற்
செங்கண் மறவர் சினம். —[பு. வெ. வெட். 16]

எனவரும். உறகொடைக்குச் செய்யுள்:—

ஆங்கட் கிணையன் றுடியன் விறலிபாண்
வெங்கட்டு வீசும் விலையாகுஞ்—செங்கட்
செருச்சிலையா மன்னர் செருமுனையிற் சீறி
வரிச்சிலையாற் றந்த வளம் —[பு. வெ. வெட். 16]

என்டவரும். புலனறிசிறப்பிற்குச் செய்யுள்:—

இறு முறை யெண்ணு திரவும் பகலுஞ்
செறுமுனையிற் சென்றறிந்து வந்தார்—பெறுமுறையி
னட்டுக் கனலு மயில்வேலோ யொன்றிரண்
டிட்டுக் கொடுத்த வியல்பு —[பு. வெ. வெட். 17]

எனவரும். புலனறிசிறப்பு - வெம்முனைநிலை உணர்த்தியோர்க்குத்
தம்மினும் மிக்க சிறப்புச்செய்தல். பிள்ளைவழக்கிற்குச் செய்யுள்:—

புல்லார் நிரைகருதி யாஞ்செல்லப் புண்ணலம்
பல்லா ரறியப் பகர்ந்தார்க்குச் சொல்லாற்
கடஞ்சுட்ட வேண்டா கடுஞ்சரையா நான்கு
குடஞ்சுட் டினத்தாற் கொடு. —[பு. வெ. வெட். 18]

எனவரும். பிள்ளைவழக்கு - கரும்பிள்ளை நிமித்தங் கூறியார்க்கு விதந்து
கொடுத்தல். பெருந்துடிநிலைக்குச் செய்யுள்:—

முந்தை முதல்வர் துடிய ரிவன்முதல்வ
ரெந்தைக்குத் தந்தை யிவனெனக்கு—வந்த
குடியொடு கோடா மரபினாற் கின்னும்
வடியுறு தீந்தேறல் வாக்கு. —[பு. வெ. வெட். 19]

எனவரும். கொற்றவை நிலைக்குச் செய்யுள்:—

ஆளி மணிக்கொடிப் பைங்கிளிப் பாய்கலைக்
கூளி மலிபடைக் கொற்றவை—மீளி
யரண்முருங்க வாகோள் கருதி னடையார்
முரண்முருங்கத் தான்முந் துறும். —[பு. வெ. வெட். 20]

எனவரும். வெறியாட்டிற்குச்செய்யுள்:—

காணி லரனுங் களிக்குங் கழன்மறவர்
பூணிலங்கு மென்முலைப் போதரிக்கண்—வாணுத

றான்முருகு மெய்ந்நிழீஇத் தாமம் புறந்திளைப்ப
வேன்முருகற் காடும் வெறி.

—[பு. வெ. வெட். 21]

எனவரும். முருகு - நறுநாற்றம்.

(5)

232. நிரைகோட் கேட்ட குரைகழ லரசன்
விரைசெலன் மறவரை மீட்கெனப் பணித்தல்
படையியங் கரவம் பறவாப்புட் டெரித
னடைவயிற் சேற னன்குண ருசாஅப்
புறத்திறை யதனோடு திறப்படப் பொருதல்
புண்ணோடு வருதல் போர்க்களத் தோழித்
லாளேறி பிள்ளை பிள்ளைத் தேளிவு
பிள்ளை யாட்டோடு கையறு நிலையே
நெடுமொழி கூறல் பிள்ளைப் பெயர்ச்சி
வேத்தியன் மலிபொடு மிகுகடி நிலையே
யாபெயர்த்துத் தருதலோ டருஞ்சமர் விலக்கல்
நலிலின் றுய்த்த னண்ணுவழித் தோற்ற
நிறைத்தல் பாதி ஓண்டாட்டுக் கோடையோடு
துடிநிலை கொற்றவை நிலையவை யிரண்டுங்
கூட்டுத லுறுத்த மீட்டனர் கோட
லேழுதலைப் பெய்த விருபதிற் றுறைத்தே.

இது முற்கூறிய வெட்சிப்பகுதி இரண்டனுட் பின்னையது இத்
துணைத்துறையுடைத்தென்கின்றது.

(இ-ள்.) நிரைகோட்கேட்ட குரைகழலரசன் விரைசெலன்
மறவரை மீட்கெனப்பணித்தல் முதலியவற்றொடு துடிநிலையுங்
கொற்றவை நிலையுமாகிய அவ்விரண்டினையுங் கூட்டி எண்ணுதலால்
மீட்டனர் கோடல் இருபத்தேழு துறையினையுடைத்தாம் (எ-று.)

நிரைகோட்கேட்ட குரைகழலரசன் விரைசெலன் மறவரை மீட்
கெனப் பணித்தற்குச் செய்யுள் :—

அழுங்கனீர் வையகத் தாருயிரைக் கூற்றம்
விழுங்கியபின் வீடுகொண் டற்றாற்—செழுங்குடிக
டாரார் கரந்தை தலைமலைந்து தாங்கோட

னாராரகைக் கொண்ட நிரை —[பு. வெ. கார். 1.]

எனவரும். செழுங்குடிகள் தாரார் கரந்தை தலைமலைந்து நாரார் கைக்
கொண்ட நிரை தாங்கோடல் அழுங்கல் நீர் வையகத்து ஆருயிரைக் கூற்
றம் விழுங்கியபின் விடுதல் கொண்டாற்போல அரிதாகலான் விரைந்து

மீட்பீராக என்பது குறிப்பெச்சமாகப் பொருளுரைத்துக் கொள்க,
படையியங்கரவத்திற்குச் செய்யுள்:—

காலார் கழலார் கடுஞ்சிலையார் கைக்கொண்ட
வேலார் வெருவந்த தோற்றத்தார்—காலன்
கிளர்ந்தாலும் போல்வார் கிணைப்பூசல் கேட்டே
யுளந்தார் நிரைப்பெயர்வு முண்டு. —[பு. வெ. கரந். 2.]

எனவரும். பறவாப்புட்டெரிதற்குச் செய்யுள்:—

வந்தநீர் காண்மினென் றுபெயர்ப்போர் மாட்டிசைத்த
பைந்தொடியார் கூறும் பறவாப்பு—ளுய்ந்த
நிரையளவைத் தன்றியு நீர்குழ் கிடக்கை
வரையளவைத் தாவதா மண்.

எனவரும். பறவாப்புள், வெளிப்படை. கடைவயிற் சேறற்குச்செய்யுள்:—

சங்குங் கருங்கோடுந் தாழ்பீலிப் பல்லியமு
மெங்கும் பறையோ டெழுந்தார்ப்ப—வெங்க
லழற்சுரந் தாம்படர்ந்தா ரான்சுவட்டின் மீதே
நிழற்கதிர்வேன் மின்ன நிரைத்து. —[பு. வெ. கரந். 3.]

எனவரும். என்குணருசாவிற்குச் செய்யுள்:—

நெடுநிலை யாயத்து நிரைசுவ டொற்றிப்
படுமணி யாயம் பகர்ந்தோய்—நெடிது
மனக்குரிய காதல் வயவேந்த னென்று
நினக்குரிய வாக நிரை.

—[தகடீர்]

எனவரும். புறத்திறைக்குச் செய்யுள்:—

இருநில மருங்கி னெப்பிறப் பாயினு
மருவின் மாலையோ வினிதே யிரவி
னுகோண் மள்ளரு மருள்வாக் கானத்து
நாம்புறத் திறுத்தன மாகத் தாந்தாங்
கன்குரல் கேட்டன போல
நின்றுசெவி யேற்றன சென்றுபடு நிரையே.

—[தகடீர்]

எனவரும். திறப்படப்பொருதற்குச் செய்யுள்:—

புலிக்கணமுஞ் சீயமும் போர்க்களிறும் போல்வார்
வலிச்சினமு மானமுந் தேசு—மொலிக்கு
மருமுனை வெஞ்சுரத் தான்பூசற் கோடிச்
செருமலைந்தார் சீற்றஞ் சிறந்து.

—[பு. வெ. கரந். 4.]

எனவரும். புண்ணெடுவருதற்குச் செய்யுள்:—

(பா-ம்.) 1 மேலே

வெங்குருதி மல்க விழுப்புண் ¹ னுகுதோறு
மிங்குலிகஞ் சோரும் வரையேய்க்கும்—பைங்கண்
ணிமம்போக்கி நின்ற ரிகல்வாட்டி வேந்தன்
மனம்போல வந்த மகன். —[பு. வெ. கார். 5.]

எனவரும். போர்க்களத் தொழிதற்குச் செய்யுள் :—

உரைப்பி னதுவியப்போ வொன்றார் கைக்கொண்ட
நிரைப்பி னெடுத்தகை சென்றான்—புரைப்பின்
றுளப்பட்ட வாயெல்லா மொள்வாள் கவரக்
களப்பட்டான் றேன்றான் கரந்து. —[பு. வெ. கார் 6]

எனவரும். ஆளெறி பிள்ளைக்குச் செய்யுள் :—

பிள்ளை கடுப்பப் பிணப்பிறங்க வாளெறிந்து
கொள்ளைகொ ளாயந் தலைக்கொண்டா—ரெள்ளிப்
பொருதழிந்து மீளவும் பூங்கழலான் மீளா
னெருதனியே நின்ற னுளன். —[பு. வெ. கார் 7]

எனவரும். ஆளெறிபிள்ளை, ஆளை எறியும் பிள்ளைத்தன்மையன்.

பிள்ளைத் தெளிவுக்குச் செய்யுள் :—

மேவா ருயிருணங்க மேன்முடித்த பிள்ளையன்
பூவா னுறைகழியாப் போர்க்களத்து—ளோவான்
றுடியிரட்டி விம்மத் தொடுகழலார் முன்னின்
றடியிரட்டித் திட்டாடு மாட்டு —[பு. வெ. கார். 8]

எனவரும். இது கவந்தம் ஆடியது.

பிள்ளையாட்டிற்குச் செய்யுள் :—

மாட்டிய பிள்ளை மறவர் நிறந்திறந்து
கூட்டிய வெல்கங் குடர்மாலை—சூட்டியபின்
மாறிரியச் சீறி துடங்குவான் கைக்கொண்ட
வேறிரிய விம்முந் துடி. —[பு. வெ. கார். 9]

எனவரும். கையறுநிலைக்குச் செய்யுள் :—

நாப்புலவர் சோன்மாலை நண்ணார் படைபுழக்கித்
தாப்புலி யொப்பத் தலைக்கொண்டான்—பூப்புணையு
நற்குலத்துட் டோன்றிய நல்லிசையாழ்த் தொல்புலவீர்
கற்கொலோ சோர்ந்திலவெங் கண். —[பு. வெ. கார். 10]

எனவரும். ரெடுமொழிகூறற்குச் செய்யுள் :—

ஆளமர் வெள்ளம் பெருகி ² னதுவிலங்கி
வாளொடு வைகுவேன் யானாக—நாளும்

(பா-ம்.) 1 னுகுதோறு 2 இது விலக்கி

கழிமகிழ் வென்றிக் கழல்வெய்யோ யீயப்
பிழிமது வுண்பார் பிறர்.

—[பு-வெ. கரந். 11]

எனவரும். பிள்ளைப்பெயர்ச்சிக்குச் செய்யுள்.—

¹பிணங்கமருட் பிள்ளை பெயர்ப்ப பெயரா

தணங்களுர்செய் தாளெறித னேக்கி—வணங்காச்

சிலையளித்த தோளான் சினவிடலைக் கன்றே

தலையளித்தான் றண்ணடையுந் தந்து. —[பு. வெ. கரந். 12.]

எனவரும். பிள்ளை - காரிப்பிள்ளை. வேத்தியன் மலிபிற்குச்செய்யுள்:—

அங்கையு ணெல்லி யதன்பய மாதலாற்

கொங்கலர் தாரான் குடைநிழற்கீழ்த்—தங்கிச்

செயிர்வழங்கும் வாளமருட் சென்றடையார் வேல்வா

யுயிர்வழங்கும் வாழ்க்கையுறும். —[பு: வெ. கரந். 13]

எனவரும். குடிநீலைக்குச் செய்யுள்:—

போய்யகல நாளும் புகழ்விளைத்த லென்வியப்பாம்

வையகம் போர்த்த வயங்கொலிநீர்—கையகலக்

கற்றோன்றி மண்டோன்றாக் காலத்தே வாளோடு

முற்றோன்றி மூத்த குடி. —[பு. வெ. கரந். 14.]

எனவரும். ஆபெயர்த்துத் தருதற்குச் செய்யுள்:—

கடல்புக்கு மண்ணெடுத்த காரேனக் கோட்டின்

மிடல்பெரி தெய்தின மாதோ—தொடலைக்

கரந்தை மறவர்க் ²கருதார் குழாஅந்

தூர்து நீரைமீட்ட தோள்.

[—பெரும்பொருள் விளக்கம்]

எனவரும். அருஞ்சமர்விலக்கற்குச் செய்யுள்:—

³ஆவூ ரெறிந்து நிரையொடுபெ யர்ந்த

வெட்சி மறவர் வீழவு முட்காது

கயிறியல் பாவை போல வயிறிரித்

துழைக்குரற் குணர்ந்த வளைப்புவி போல

முற்படு பூசல் கேட்டனர் பிற்பட

நிணமிசை யிழுக்காது தமர்பிண மிடறி

நிலங்கெடக் கிடந்த கருந்தலை நடுவண்

மாக்கட நெருப்புப் போல நோக்குபு

வெஞ்சிலை விடலை வீழ்ந்தன

எஞ்சுதக் கன்றாற் செஞ்சோற்று நிலையே.

—[தொல். பொருள். பக். 186]

எனவரும். எலிவின் றய்த்தற்குச் செய்யுள் :—

கல்கெழு சீறார்க் கடைகாண் விருப்பினான்
மெல்ல நடவா விரையு—நிரையென்னோ
தெள்ளறற் காணியாற்றுத் தீநீர் பருகவு
மள்ளர் நடவாஅ வகை. —[பெரு. விளக்கம்]

எனவரும். நண்ணுவழித்தோற்றத்திற்குச் செய்யுள் :—

காட்டகஞ் சென்றுயிர் போற்றான் கடுஞ் சரையான்
மீட்ட மகளை ¹வினவுமு—னோட்டந்து
தன்னெதிர் தோன்றும் புனிற்றாத் தழீஇக்கலுமு
மென்னெதிர்ப் பட்டாயோ வென்று. —[பெரு. விளக்கம்]

எனவரும். நிறைத்தற்குச் செய்யுள் :—

கழுவொடு பாகர் கலங்காமல் யாத்துத்
தொழுவிடை யாயந் தொகுமி—னெழுவொழித்தாற்
போமே² யிவற்றைநீர் போற்றுமின் புல்லொடுநீர்
தாமேய் புலம்போலத் தந்து. —[தொல். பொருள் பக். 188]

எனவரும். பாதிட்டுக்குச் செய்யுள் :—

யாமே பகுத்திடல் வேண்டா வினநிரை
தாமே தமரை யறிந்தனகொ—லேமுற
வன்றீன்ற தம்மை யறிந்துகொள் கன்றேய்ப்பச்
சென்றீண்டு மாங்கவர்பாற் சென்று —[பெரு. விளக்கம்]

எனவரும். உண்டாட்டுக்குச் செய்யுள் :—

பகைவர் கொண்ட படுமணி யாய
மீட்டிவ ணடைந்த வாட்டிறற் குரிசின்
முழவுத்துயின் மறந்த மூதூ ராங்கண்
வீழவுத்தலைக் கொண்ட விளையாட்டாயத்
தூள்சடு கொழும்புகைக் கருங்கொடியும்பர்
மீன்சடு புகையின் விசம்புவாய்த் தன்றே
கைவல் கம்மியர் பல்சூட் டாரமொடு
நெய்பிழி நறுவிரை நிலம்பரந் தன்றே
காவிற் காலில் கணங்கொள் வண்டெனப்
பூவிலை மகளிர் புலம்படர்ந் தனரே
சந்தியுஞ் சதுக்கமும் பந்தர் போகிய

(பா-ம்) 1. வினவுறனோட்டத்து 2. யிவையிவுற்றைப்

வாடுறு நறவின் சாடி தோறுங்
கொள்வினை மாற்றாக் கொடையொடு
கள்விலை யாட்டியுங் கைது வாளே—[தொல். பொ. பக் 189]
எனவரும். கொடைக்குச் செய்யுள் :—

கொடைத்தொழி லெல்லாங் குறைவின்றிப் பண்டே
முடித்தன நென்றிருந்த மூத்தோன்—கொடைக்கு
வரம்பில நென்றே மருண்டா னிரைகோட்
கரந்தையங் கண்ணியா கண்டு.

—[ஐ. 189]

எனவரும். துடிநிலைக்குச் செய்யுள் :—

நித்திலஞ்செய் பட்டமு நெற்றித் திலதமு
மொத்திலங்க மெய்ப்பூசி யோர்ந்துடஇத்—தத்தர்
துடியரோ றீர்ப்புறஞ் சூழ்ந்தார் மறவர்
குடிநிலை பாராட்டிக் கொண்டு.

[ஐ. 192]

எனவரும். கொற்றவைநிலைக்குச் செய்யுள் :—

அருமைத் தலைத்தரு மாநிரையு னையை
யெருமைப் பலிகோ ளியைந்தா—ளரசனும்
வேந்தன்மேற் செல்வான் விறல்வஞ்சி சூடானென்
றியாந்தன்மேற் சீரூம வின்று.

[ஐ. 193]

எனவரும்.

(6)

233. வஞ்சி தானே முல்லையது புறனே
யெஞ்சா மண்ணசை வேந்தனை வேந்த
னஞ்சுதகத் தலைச்சென் றடல்குறித் தன்றே.

இது வஞ்சித்திணை முல்லைத்திணைக்குப் புறனென்பதும் அதன் பொருளுங் கூறுகின்றது.

(கு-ள்) மேற்கூறிய புறத்திணை ஏழனுள் வஞ்சித்திணை முற்கூறிய அகத்திணை ஏழனுள் முல்லைத்திணைக்குப் புறனும்; அஃது ஒழியாத மண்ணை கச்சதலையுடைய வேந்தனை மற்றொரு வேந்தன் ஆண்டு வாழ்வோர்க்கு அஞ்சுதலுண்டாக அந்நாட்டிடத்தே சென்று வேறலைக் குறித்தது. (எ-று)

புறத்திணை பலவற்றுள் 'வஞ்சி தானே முல்லையது புறனே' என இதனைப் பிரித்து ஒதினார். முதலெனப்பட்ட காடுறையுலகமும் கார்காலமும் அந்நிலத்திற்கு ஏற்ற கருப்பொருளும் அரசன் பாசறைக்கட் தலைவியைப் பிரிந்திருத்தலும் அவன் தலைவி அவனைப்பிரிந்து மனைவியினிருத்தலுமாகிய உரிப்பொருளும் ஒப்பச்சேறலின் என்பது. எனவே, வஞ்சித்திணை முல்லைத்திணைக்குப்புறனென்றல் ஆணைகூறலன்றாயிற்று. (7)

234. வாடா வஞ்சி மலைதலு மோடாப்
 படையியங் கரவமுங் குடைநாட் கோளும்
 வாணுட் கோளும் பேணு ருட்குங்
 கோற்றவை நிலையும் வெற்றிவே லுழவர்
 செய்தோழில் கூறிய மற்றதன் பகுதியு
 மறிதிரை யுலகம் வணங்கவேஃ குயர்த்த
 குரிசிலை வழத்திய கோற்ற வஞ்சியும்
 வேந்தனைப் புகழ்ந்து வேற்றுநா டழிபு
 கூர்ந்தமைக் கிரங்கிய கோற்ற வள்ளையும்
 பொருமுறை பகையோடு பொருத வீரர்க்குப்
 பெரிதருள் சுரந்த பேராண் வஞ்சியு
 மருந்திறை யளப்ப வாறிய சினத்தோடு
 பெரும்பூண் மன்னவன் பெயர்ந்த பக்கமுந்
 திண்ணிய வேந்திற் சிறப்புற் றோர்பெறாஉம்
 வண்மை கூறிய மாராய வஞ்சியுஞ்
 செறியலர் போர்க்களஞ் சென்றுதன் னாண்மை
 நெறியேடுத் தியம்பிய நெடுமொழி வஞ்சியுந்
 தோன்னெறி மரபின் வாட்குடித் தோன்றிய
 முன்னவ னிலைபுகன் முதுமொழி வஞ்சியுங்
 கூடலர் நாட்டுக் கோடிநெடு வியலூ
 ருடேரி யூட்டிய வழபல வஞ்சியுங்
 குறுகல ரருமுனை கொள்ளை சாற்றி
 மறுகுறக் கவர்ந்த மழபுல வஞ்சியு
 நீடவுங் குறுகவு நிவப்பவுந் தூக்கிப்
 பாடிய பாணர்க்குப் பயந்தகோடை வஞ்சியு
 மடுத்த வேந்தற்கு வழங்குவ வழங்கிக்
 குடிக்கருள் சுரந்த குறுவஞ்சி யானு
 மட்டுர் தெரியன் மறங்கெழு வேந்தன்
 கட்டுர் வகைமை கட்டுரைத்த பக்கமும்
 வருவிசைப் புனலைக் கற்சிறை போல
 வொருவன் றுங்கிய வொருதனி நிலையு
 மழியுநர் புறக்கோடை யயில்வா ளோச்சாக்க
 கழிதறு கண்மைத் தழிஞ்சியு மதாஅன்று

மதிக்குடை வேந்தன் மாற்றலர் வணங்கவும்
 பதிப்பெயர் கில்லாப் பாசறை வஞ்சியு
 முன்னடை யாதார் வளங்கெழு நாட்டைப்
 பின்னுமேரி யூட்டிய பெருவஞ்சி யானு
 மிறையவன் வயவர்க் கிருஞ்சோற் றம்லை
 பேறுமுறை யுதலிய பெருஞ்சோற்று நிலையும்
 வேளிகேடப் பகைமுனை யிறுத்த வேந்தன்
 நளிவிறன் மிகுத்த நல்லிசை வஞ்சியு
 மிறுத்தபி னுடழி பிரங்கிமறுத் துரைத்த
 பக்கமு மெனமுறை தோக்க வையைந்து
 நல்லிசைப் புலவர் நாடினர் தெளிந்து
 சொல்லிய வஞ்சித் துறையெனப் படுமே.

இது முற்கூறிய வஞ்சித்திணை இத்துணைத்துறையுடைத் தென்
 கின்றது.

(இ-ள்.) வாடாவஞ்சிமலைதல் முதலாக இறுத்தபின் நாட்டழிபிரங்கி
 மறுத்துரைத்த பக்கம் ஈராக முறையே தொக்க இருபத்தைந்தும் நல்லி
 சைப் புலவர் ஆராய்ந்து தெளிந்து சொல்லிய வஞ்சித்துறையென்று
 கூறப்படும். (எ-று.)

வாடாவஞ்சிமலைதற்குச் செய்யுள் :—

செங்கண் மழவியைபிற் றண்டிச் சிலைமறவர்
 வெங்கண் மகிழ்ந்து ¹விழவயர—வக்குழைய
 வஞ்சி வணங்கார் வணக்கிய வண்டார்ப்பக்
 குஞ்சி மலைத்தானெங் கோ.

—[பு. வெ. வஞ். 1]

எனவரும். ஓடாப்படை யியங்கரவத்திற்குச் செய்யுள் :—

பெளவம் பணைமுழங்கப் பற்றார்மண் பாழாக
 வவ்விய வஞ்சி வலம்புனையச்—செவ்வே
 லொளிறும் படைநடுவ னூழித்தீ யன்ன
 களிறுங் களித்ததிருங் கார்.

—[பு. வெ. வஞ். 2]

எனவரும். குடைநாட்கோடற்குச் செய்யுள் :—

முன்னர் முரசிரங்க மூரிக் கடற்றூனைத்
 துன்னருந் துப்பிற் றொழுதெழா—மன்ன
 ருடைநா னுலந்தனவா லோதநீர் வேலிக்
 குடைநா ளிறைவன் கொள.

—[பு. வெ. வஞ். 3]

(பா-ம்) 1. விழவமர.

எனவரும். வாணட்கோடற்குச் செய்யுள்:—

அறிந்தவ ராய்ந்தநா ளாழித்தேர் மன்ன
 நெறிந்தில கொள்வா ளியக்க—மறிந்திகலிப்
 பின்பகலே யன்றியும் பேணு ரகநாட்டு
 நன்பகலுங் கூகை நகும். —[பு. வெ. வஞ். 4]

எனவரும். பின்பகல், இரவு. கொற்றவை நிலைக்குச் செய்யுள்:—

அணங்குடை நோலை பொரிபுழுக்கல் பிண்டி
 நிணங்குடர் நெய்த்தோர் நிறைத்துக்—கணம்புகலக்
 கையி¹ரீஇ மண்டைக் கணமோடி காவலற்கு
 மொய்யிரியத் தான்முந் துறும். —[பு. வெ. வஞ். 5]

எனவரும். நோலை, எட்கசிவு. வெற்றிவேலுழவர் செய்தொழில் கூறிய
 மற்றதன் பகுதிக்குச் செய்யுள்:—

தமருட் டலையாத றூர்தாங்கி நின்ற
 வெமருள்யா மின்னமென் றெண்ண—லமரின்
 முடுகழலின் முந்துறுதன் முல்லைத்தார் வேந்தன்
 றெடுகழலின் மைந்தர் தொழில். —[பு. வெ. வஞ். 6]

எனவரும். மறிதிரையுலகம் வணங்க எஃகுயர்த்த குரிசிலைவழுத்திய
 கொற்றவஞ்சிக்குச் செய்யுள்:—

அழலடைந்த மன்றத் தலந்தயரா நின்றூர்
 நிழலடைந்தே நின்னையென் றேத்திக்—கழலடையச்
 செற்றங்கொண் டாடிச் சிலைத்தெழுந்தார் வீந்தவியக்
 கொற்றங்கொண் டெஃகுயர்த்தான் கோ —[பு. வெ. வஞ். 7]

எனவரும். வேந்தனைப் புகழ்ந்து வேற்றுநாடழிபு கூர்ந்தமைக்கு இரங்கிய
 கொற்றவள்ளைக்குச் செய்யுள்:—

தாழார மார்பினுள் றுமரைக்கண் சேந்தனவாற்
 பாழாய்ப் பரிய விளிவதுகொல்—யாழாய்ப்
 புடைத்தே னிமிர்கண்ணிப் பூங்கட் புதல்வர்
 நடைத்தே ரொலிகறங்கு நாடு. —[பு. வெ. வஞ். 8]

எனவரும். வள்ளை, உலக்கைப்பாட்டு. பொருமுறை பகையொடு பொருத
 வீராக்குப் பெரிதருள்சுரந்த பேராண்வஞ்சிக்குச் செய்யுள்:—

பலிபெறு நன்னகரும் பள்ளி யிடனு
 மொலிகெழு நான்மறையோ ரில்லு—நலிவொரீஇப்
 புல்லா ரிரியப் பொருதார் முனைகெடுத்த
 வில்லார்க் கருள்சுரந்தான் வேந்து. —[பு. வெ. வஞ். 9]

(பா-ய்) 1. கையிரிய

எனவரும். அருத்திறையளப்ப ஆறிய சினத்தோடு பெரும்பூண்
மன்னவன் பெயர்ந்த பக்கத்திற்குச் செய்யுள் :—

கூடி முரசிரங்கக் கொய்யுளைமா முன்னுகளப்
பாடி ¹பெயர்த்திட்டான் பல்வேலான்—கோடி
நிதியந் திறையளந்தார் நேராருந் தன்கீழ்
முதியமென் றாறி முரண். —[பு. வெ. வஞ். 10]

எனவரும். திண்ணியவேந்திற் சிறப்புற்றோர் பெறுஉம் வண்மைகூறிய
மாராயவஞ்சிக்குச் செய்யுள் :—

நேராரம் பூண்ட நெடுந்தகை நேர்கழலான்
சேரார் முனைநோக்கிக் கண்சிவப்பப்—போரார்
நறவே கமழ்தெரிய னண்ணு ரெறிந்த
மறவே விழைமுகந்த மார்பு. —[பு. வெ. வஞ். 11]

எனவரும். செறியலர் போர்க்களஞ் சென்றுதன்னுண்மை நெறியெடுத்த
தியம்பிய நெடுமொழி வஞ்சிக்குச் செய்யுள் :—

இன்ன ரெனவேண்டா வென்றோ டெதிர்சீறி
முன்னர் வருக முரணகலு—மன்னர்
பருந்தார் படையமருட் பல்லார் புகழ்
வீருந்தா யடைகுறுவார் விண். —[பு. வெ. வஞ். 12]

எனவரும். தொன்னெறிமரபின் வாட்குடித்தோன்றிய முன்னவனிலை
புகல் முதுமொழி வஞ்சிக்குச் செய்யுள் :—

குளிறு முரசங் குணில்பாயக் கூடா
ரொளிறுவாள் வெள்ள முழக்கிக்—களிநெறிந்து
புண்ணொடு வந்தான் புதல்வற்குப் பூங்கழலோய்
தண்ணடை நல்க றகும். —[பு. வெ. வஞ். 13]

எனவரும். கூடலர்நாட்டுக் கொடிநெடுவியலூர் ஓடெரியூட்டிய உழபுல
வஞ்சிக்குச் செய்யுள் :—

ஆயிலன்ன கண்புதைத் தஞ்சி யலறி
மயிலன்றார் மன்றம் படரக்—குயிலகவ
வாடரிய வண்டிமிருஞ் செம்ம லடையார்நாட்
டோடெரியுள் வைகின லூர். —[பு. வெ. வஞ். 14]

எனவரும். குறுகலரகுமுனை கொள்ளைசாற்றி மறுகுறக்கவர்த்த மழபுல
வஞ்சிக்குச் செய்யுள் :—

களமர் கதிர்மணி காலேகஞ் செம்பொன்
வளமனை பாழாக வாரிக்—கொளன்மலிந்து

(பா-ம்) 1. பெயர்த்திட்டான்

கண்ணார் சிலையார் கவர்ந்தார் கழல்வேந்த

னண்ணார் கிணையலற நாடு.

—[பு. வெ. வஞ். 15]

எனவரும். நீடவுங் குறுகவு நிவப்பவுந் தூக்கிப் பாடிய பாணர்க்குப் பய்த
கொடை வஞ்சிக்குச் செய்யுள் :—

சுற்றிய சுற்ற முடன்மயங்கத் தம்வயி.

றெற்றி மடவா ரிரிந்தோட—முற்றிக்

சூரிசி லடையாரைக் கொண்டகூட் டெல்லாம்

பரிசின் முகந்தன பாண்.

—[பு வெ. வஞ். 16]

எனவரும். மடுத்தவேந்தற்கு / வழங்குவ வழங்கிக் குடிக்கருள்சுரந்த
குறுவஞ்சிக்குச் செய்யுள் :—

தாட்டாழ் தடக்கைத் தனிமதி வெண்குடையான்

வாட்டாணை வெள்ளம் வரவஞ்சி—மீட்டான்

மலையா மறமன்னன் மால்வரையே போலுங்

கொலையாணை பாய்மா கொடுத்த.

—[பு. வெ. வஞ். 17]

எனவரும். மட்டீர்தெரியல் மறங்கெழுவேந்தன் கட்டீர்வகைமை
கட்டுரைத்த பக்கத்திற்குச் செய்யுள் :—

அவிழ்மலர்க் கோதைய ராட வொருபா

விமிழ்முழுவ மியாமோ டியம்பக்—கவிழ்மணிய

காய்கடா யாணை யொருபாற் களித்ததிரு

மாய்கழலான் கட்டீ ரகத்து.

—[பு. வெ. வஞ். 18]

எனவரும். வருவிசைப்புன்லைக் கற்சிறைபோல ஒருவன் தாங்கிய
ஒருதனிநிலைக்குச் செய்யுள் :—

வீணர்ந் ¹தோர்க்கும் வியப்பாமா விர்நின்ற

வாடன் முதியாள் வயிற்றிடங்—கூடார்

பெரும்படை வெள்ள நெரிதரவும் பேரா

விரும்புவி சேர்ந்த விடம்.

—[பு. வெ. வஞ். 19]

எனவரும். அழியுநர்புறக்கொடை அயில்வா னோச்சாக் கழிதறுகண்மைத்
தழிஞ்சிக்குச் செய்யுள் :—

கான்படு தீயிற் கலவார்தன் மேல்வரினுந்

தான்படை தீண்டாத் தறுகண்ணன்—வான்படர்தல்

கண்ணியபின் னன்றிக் கறுத்தார் மறந்தொலைத

லெண்ணியபின் ²போக்குமோ வெல்கு. —[பு. வெ. வஞ். 20]

எனவரும். தழிஞ்சி-தழுவல். மதிக்குடைவேந்தன் மாற்றலர் வணங்க
வும் பதிப்பெயர்வில்லாப் பாசறைவஞ்சிக்குச் செய்யுள் :—

(பா-ம்) 1. தார்க்கு.

2. லோக்குமோ.

கரும்பொடு காய்நெற் கனையெரி யூட்டிப்

பெரும்புனல் வாய்திறந்த பின்னுஞ்—சுரும்பின்

• ரொகைமலிந்த தண்குவளைத் தூமலர்த் தாரான்

பகைமெலியப் பாசறையு ளான்.

—[பு. வெ. வஞ். 21]

எனவரும். முன்னடையாதார் வளக்கெழு நாட்டைப் பின்னும்
எரியூட்டிய பெருவஞ்சிக்குச் செய்யுள் :—

பீடுலா மன்னர் நடுங்கப் பெரும்புகை

யூடுலாய் வானத் தொளிமறைப்ப—நாடெலாம்

பின்னும் பிறங்கழல் வேய்ந்தன பெய்கழற்கான்

மன்னன் கனல மறம்.

—[பு. வெ. வஞ். 22]

எனவரும். இறையவன் வயவர்க்கு இருஞ்சோற்றமலை பெறுமுறை
யருளிய பெருஞ்சோற்று நிலைக்குச் செய்யுள் :—

இயவர் புகழ் வெறிமுர சார்ப்பக்

குயவரி வேங்கை யனைய—வயவர்

பெறுமுறையாற் பிண்டங்கோ னேவினான் பேண

ரிறுமுறையா லெண்ணி யிறை.

—[பு. வெ. வஞ். 23]

எனவரும். வெளிகெடப் பகைமுனை இறுத்தவேந்தன் அளிவிறன்
மிகுத்த கல்லிசை வஞ்சிக்குச் செய்யுள் :—

மடங்கலிற் சீறி மலைத்தெழுந்தார் மண்மே

லிடங்கெடச் சென்றிறுத்த பின்னு—நாடங்கெரிபோல்

வெல்லப் பெருகும் படையாற்கு வேந்தர்மேற்

செல்லப் பெருகுஞ் சினம்.

—[பு. வெ. வஞ். 24]

எனவரும். இறுத்தபின் நாடழிபு இரங்கி மறுத்துரைத்த பக்கத்திற்குச்
செய்யுள் :—

குரையழன் மண்டிய கோடுயர் மாடஞ்

சுரையொடு ³பிரஞ் சுமந்த நிராதிண்டேர்ப்

பல்லிசை வென்றிப் படைக்கடலான் சென்றிறுப்ப

நல்லிசை கொண்டடையார் நாடு.

—[பு. வெ. வஞ். 25]

எனவரும்.

235. உழிஞை தானே மருதத்துப் புறனே

முழுமுத லரண முற்றலுங் காத்தலு

மென்லிரு வகைய ததுவேன மொழிப.

இஃது உழிஞைத்திணை மருதத்திணைக்குப் புறனென்பது உம்
அதன்பொருட்டிறனுங் கூறுகின்றது.

(பா-ம்.) 3. நீர்க்குஞ் சுமந்த.

(இ-ள்.) மேற்கூறிய புறத்திணை ஏழனுள் உழிஞைத்திணை முற்கூறிய அகத்திணை ஏழனுள் மருதத்திணைக்குப் புறமும்; வேற்று வேந்தன் குலத்திற்கெல்லாம் எஞ்சாத முதலாய் வருகின்ற அரணைச் சென்ற வேந்தன் வளைத்துகோடலும் இருந்த வேந்தன் காத்துக் கோடலுமென இரண்டு வகையினையுடைத்தாம் அத்திணையென்று கூறவர் அறிந்தோர்.
(எ-று.)

புறத்திணை பலவற்றுள் 'உழிஞைதானே மருதத்துப்புறனே' என இதனைப் பிரித்தோதினார், இருபெரு வேந்தர் தம்முள் மாறுகொண்ட வழி எதிர்செலற்காற்றாது போய் மதிலகத்திருந்த வேந்தன்மதில் பெரும் பான்மையும் மருதத்திடத்ததாகலானும், அம்மதிலை முற்றுவோனும் அநிலத்திருத்தலானும், ஒருவன் வாயில் வேண்டத் திறவாது அடைத்திருந்த ஒப்புமையானும், உள்ளிருந்தவனும் புறப்பட விரும்புதலானும், மருதம்போல் இதற்கும் பெரும்பொழுது வரைவின்மையானும், சிறப்பொழுதும் விடியற்காலமே போர்செய்தற்குக் காலமாதலானும் என்பது. எனவே, உழிஞைத்திணை மருதத்திணைக்குப் புறமென்றல் ஆணை கூறலன்றாயிற்று. (9)

236. முடிமிசை யுழிஞை சூடி யொன்றார்
கோடிநுடங் கெயில்கோளக் குறித்த வழிஞையுங்
குடைநாட் கோளோடு வாணாட் கோளுங்
கடைநாட் போளவத் ததிர்முர சுழிஞையும்
பற்றலர் மதில்கோளப் பரந்தேழு தானையோடு
கோற்றவ னேழுதரு கோற்ற வழிஞையு
மிகப்படு முக்கமுதல் வேந்துறு தலினர
ணகப்படு மேன்ற வரச வழிஞையும்
வண்ண மலர்த்தார் மன்னனைச் சோவேறி
கண்ணனென் றேத்திய கந்தழி யுழிஞையு
மியங்கர ணழித்தன னிறையுமிது புனைந்தேன
வயங்கிண ருழிஞையை வழுத்துமுற் றுழிஞையுங்
காந்தள் வேய்ந்தனன் சேந்தனும் போர்க்கேனின்
வேந்தரி லேவர்பூ விரும்பா ரென்றலு
மறத்துறை மலிந்து மண்டி மாற்றார்
விறற்கோடி மதிலின் புறத்தோருங் கீறுத்தலும்
வாஅண் மறவர் வணங்கார் வைகிய
நீஇண் மதிலி னிலையெடுத் தியம்பலும்
வேன்றியோடு நெடும்புகழ் விளைக்குமென் றிறைவன்

ருன்று வந்த தோன்மலி புரதைத்தலுங்
 கருதார் காக்குங் கடிமதிற் குமரிமே
 லொருதா னாகி யுடன்றகுற் றுழிஞையும
 வகையின மொலிப்ப வயிர்கிளர்ந் தார்ப்ப
 மிகைபிறக் கொழிய விரைந்த பக்கமொடு
 பாடருந் தோற்படை யீடுசான் மறவ
 ராடலோ டடைந்த பக்கமு மதா அன்று
 விண்டோ யருமிகை கடந்துகுண் டகழிப்
 புறத்துவந் திறுத்தலும் போர்க்கருங் கிடங்கிற்
 பற்றல ரோடுபோருஉம் பாசி நிலையுந்
 தோடுகழன் மறவர் துன்னித் துன்னு
 ரிடுகுட் டிஞ்சியி னேணி சார்த்தலு
 மாடுத லொல்லா வரண்கா வலவ
 ரீடற வேணியி னிவரேயிற் பாசியும்
 வேளய் பிணங்கிய மிகைசூ முரணம்
 பாஅய் புள்ளிற் பாய்ந்தமு துழிஞையு
 முரணகத் தவிய முதுசினஞ் சிறந்தோ
 ரரணகத் தோரை யடலகற் றுழிஞையு
 மருமுர ணதனா லமர்வர வறியாச்
 செருமதி லோர்சிறப்புரைத்த பக்கமு
 மகத்தோன் காலை யதிர்முர சியம்பப்
 புறத்தோன் வஞ்சினம்புகன் முற்று முதிர்வு
 மேவலர்க் கடந்து வேலற்கருங் காவலொடு
 யானைகைக் கொண்ட யானைகைக் கோளு
 முற்றுவிட் டகல மற்றொரு வேந்தன்
 வேற்றியம் படைவருஉம் வேற்றுப்படை வரவு
 மேண்ணா ராரேயில் கழுதை யேரி
 னுண்ணா வரகுகோள் ளுமுதுவித் திதேலும்
 புண்ணிய நீரிற் புரையோ ரேத்த
 மண்ணுதல் புரிந்த வாண்மங் கலமுங்
 கோமக னடிமலர் குறுகலர் புனைய
 மாமதிற் குமரியோடு மணந்தமங் கலமுங்
 தோடர்ந்தேயில் கொண்டோன் சூழ்மதில் வேந்தன்
 மடந்தையை வேண்டிய மகட்பா லிகலுந்
 தூவடி வேலவன் ருெகுத்த நிதியளந்து

சேவடி வணங்கத் திறைகொண்டு பெயர்தலும்
 பேணு மன்னர் பேருமறங் காற்றி
 யானை போக்கி யடிப்பட விருத்தலு
 மெம்மதி லுள்ள விகலுடை வேந்தரு
 மம்மதி லடியி னடைந்ததோகை நிலையுமென
 முரண்டரு புரிசை முற்றினன் கோட
 லிரண்டேலை யிட்ட முப்பதிற்துத் துறைத்தே.

இது மேற்கூறிய உழிஞைப்பகுதி இரண்டனுள் முன்னையது இத்திணைத்துறையுடைத்தென்கின்றது.

(இ-ள்) முடியிசை உழிஞைகுடி ஒன்றார் கொடிநுடங்கெயில் கொளக்குறித்த உழிஞை முதல் எம்மதிலுள்ள இகலுடை வேந்தரும் அம்மதிலடியின் அடைந்த தொகைநிலை ஈராகச் சொல்லப்பட்ட முப்பத் திரண்டு துறையுடைத்தாம் மாறுபாட்டை விளைக்கும் மதிலைச்சென்ற வேத்தன் முற்றிக்கோடல். (ஏ-று.)

முடியிசை உழிஞைகுடி ஒன்றார் கொடிநுடங்கெயில் கொளக்குறித்த உழிஞைக்குச் செய்யுள்:—

உழிஞை முடிபுனைந் தொன்னுப்போர் மன்னர்
 விழுமதில் வெல்களிறு பாயக்—கழிமகிழ்
 வெய்தாரு மெய்தி யிசைதுவலுஞ் சீர்த்தியனே
 கொய்தார மார்பினெங் கோ. [பு. வெ. உழி. 1]

எனவரும். குடைநாட்கோடற்குச் செய்யுள்:—

நெய்யணிக செவ்வே நெடுந்தேர் நிலையுருக
 கொய்யுனைமா கொல்களிறு பண்விடுக—வையகத்து
 முற்றக் கடியரண மெல்லா முரணவீந்த
 கொற்றக் குடைநாட் கொள. —[பு. வெ. உழி. 2]

எனவரும். வாணட்கோடற்குச் செய்யுள்:—

வாணட் கொளலும் வழிமொழிந்து வந்தடையாப்
 பேணார் பிறைதொடும் பேமதிற்பூண
 ரணிகொள் வனமுலையா ராடரங்க மேறிப்
 பிணிகொள்பே யாடும் பெயர்த்து. —[பு. வெ. உழி. 3.]

எனவரும். கடைநாட்பெளவத்ததிர் முரசுழிஞைக்குச் செய்யுள்:—

கதிரோடை வெல்களிறு பாயக் கலங்கி
 யுதிரா மதிலு முளகொ—லதிருமாற்
 பூக்கண் மலிதார்ப் புகழ்வெய்வோன் கோயிலுண்
 மாக்கண் முரசு மழை. —[பு. வெ. உழி. 4.]

எனவரும். பற்றலர்மதில்கொளப் பரந்தெழுதானையொடு கொற்றவனெழு
தகு கொற்ற உழிகைக்குச் செய்யுள்:—

வெள்வாட் கருங்கழற்கால் வெஞ்சடர்வேற் றண்ணளியான்
கொள்வான் கொடித்தானை கொண்டெழுந்தா-னள்ளாதா
ரஞ்சவரு வாயி லருமிளைக் குண்டகழி

மஞ்சிவரு ஞாயின் மதில்.

—[பு. வெ. உழி. 5]

எனவரும். மிகப்பெழுக்கமுதல் வேந்துறுதலில் அரண் அகப்படு
மென்ற அரசுஉழிகைக்குச் செய்யுள்:—

ஊக்க முரண்மிகுதி யொன்றிய நற்குழ்ச்சி

யாக்க மவன்க ணகலாவால்-விக்க

நகப்படா வென்றி நலமிகு தாராற்

ககப்படா வில்லை யரண்

—[பு. வெ. உழி. 6]

எனவரும். வண்ணமலர்த்தார் மன்னனைச் சோவெறி கண்ணென்
றேத்திய கந்தழியுழிகைக்குச் செய்யுள்:—

அன்றெறிந் தானு மிவனா லரண்வலித்

தின்றிவன் மாறா வெதிர்வார்யா-ரென்று

மடையார் மணிப்பூ னடையாதார் மார்பிற்

சடராழி நின்றெரியச் சோ.

—[பு. வெ. உழி. 7]

எனவரும். இயங்கரண் அழித்தனன் இறையும் இது புனைந்தென வயங்
கிணருழிகையை வழுத்துமுற்றுழிகைக்குச் செய்யுள்:—

மயங்காத தார்ப்பெருமை மற்றறிவார் யாரே

யியங்கரண மூன்று மெரித்தான்-றயங்கிணர்ப்

பூக்கொ ளிதழிப் புரிசெஞ் சடையானு

மாக்கொ ஞுழிகை மலைந்து.

—[பு. வெ. உழி. 8]

எனவரும். காத்தன் வேய்த்தனன் சேந்தனும்போர்க்கெனின் வேந்தரி
லெவர்பூ விரும்பாரென்றற்குச் செய்யுள்:—

குருகு பெயரிய குன்றெறிந் தானு

முருகெழு காந்தன் மலைந்தான் —பொருகழற்

கார்கருதி வார்முரசு மார்க்குங் கடற்றூனைப்

போர்கருதி யார்மலையார் பூ.

—[பு. வெ. உழி. 9]

எனவரும். மறத்துறைமலிந்து மண்டிமாற்றார் விறற்கொடி மதிலின்
புறத்தொருக்கிறுத்தற்குச் செய்யுள்:—

புல்லார் புகலொடு போக்கொழியப் பொங்கினனாய்ப்

பல்லார் மருளப் படைபரப்பி—யொல்லார்

நிறத்திறுத்த வாட்டானை நேரார் மதிலின்

புறத்திறுத்தான் பூங்கழலி னான்.

—[பு. வெ. உழி. 10]

எனவரும். வா அண்மறவர் வணங்கார் வைகிய நீ இண்மதிலின் நிலையெடுத்தியம்பற்குச் செய்யுள் :—

மயிற்கணத் தன்னார் மகிழ்தேற லூட்டக்
கயிற்கழலார் கண்கனல் பூப்ப-வெயிற்கண்ணார்
வீயப்போர் செய்தாலும் வென்றி யரிதரோ
மாயப்போர் மன்னன் மதில். —[பு. வெ. உழி. 11]

எனவரும். வென்றியொடு நெடுமபுகழ் வீளைக்குமென்றிறைவன் தொன்றுவந்த தோன்மலிபுரைத்தற்குச் செய்யுள் :—

நின்ற புகழொழிய நிலலா வுயிரோம்பி
யின்றநாம் வைக விழிவாகு—மென்றொளிறும்
பாண்டி னிரைதோல் பணியார் பகையரணம்
வேண்டி லெளிதென்றான் வேந்து. —[பு. வெ. உழி. 12]

எனவரும். பாண்டில்-கண்ணாடி. தோல் ஈண்டுஆகுபெயர். கருதார்காக்குள் ஈடிமதிற்குமரிமேல் ஒருதானாகி உடன்றகுற்றுழிகைக்குச் செய்யுள் :—

குளிறு முரசினான் கொண்டா னரணங்
களிறுங் கதவிறப் பாய்ந்த—வொளிறு
மயிற்றுப் படைந்த வணியெழு வெல்லா
மெயிற்றுப் படையா லிடந்து. —[பு. வெ. உழி. 13]

எனவரும். வளையினமொலிப்ப வயிர்கிளர்ந்தார்ப்ப யிளைபிறக்கொழிய விரைந்த பக்கத்திற்குச் செய்யுள் :—

அந்தரந் தோயு மமையோங் கருமிளை
மைந்தர் மறிய மறங்கடந்து—பைந்தார்
விரைமார்பின் வின்னரல வெங்களை தூவார்
வரைமார்பின் வைகின வாள். —[பு. வெ. உழி. 14]

எனவரும். வில் - விண்ணுண். தூவுவார் தூவாரென விகாரம்பெற்று கின்றது. பாடருந்தோற்படை ஈடுசான்மறவர் ஆடலோடடைந்த பக்கத்திற்குச் செய்யுள் :—

நிரைபொறி வாயி னெடுமதிற் சூழி
வரைபுகு புள்ளின மான—விரைபடைந்தார்
வேலேந்து தாளை விறலோன் விறன்மறவர்
தோலேந்தி யாடறொடர்ந்து. —[பு. வெ. உழி. 15]

எனவரும். பொறி, நூற்றுவரைக் கொல்லி முதலிய இயத்திரங்கள். விண்டோயருமிளைக் கடந்து குண்டகழிப்புறத்து வந்திறுத்தற்குச் செய்யுள் :—

கோள்வாய் முதலைய குண்டகழி நீராக
வாள்வாய் மறவேந்தன் வந்திறுத்தா—னீள்வாயி

லோங்க லரணத் தொளிவனையார் வெய்துயிர்ப்ப
வாங்கொ லரிய வமர்.

—[பு. வெ. உழி. 16]

எனவரும். போக்கருங்கிடங்கிற் பற்றலரொடுபொருடம் பாசிரிவைக்குச் செய்யுள் :—

நாவாயுந் தோணியு மேல்கொண்டு நள்ளாதா
ரோவார் விலங்கி யுடலவும்—பூவா
ரகழி பரந்தொழுகு மங்குருதிச் சேற்றுப்
பகழிவாய் வீழ்ந்தார் பலர்.

—[பு. வெ. உழி. 17]

எனவரும். பாசிரிவைபோல் ஒழிப்பவும் ஒழியாது பொருதலிற் பாசிரிவையாயிற்று. நாவாய் - ஓடம். தோணி - ஒரு மரத்தான் இயன்றது. தொடுகழன்மறவர் துன்னித்துன்னார் இடுகுட்டிஞ்சியின் ஏணிசார்த்தற்குச்செய்யுள் :—

கற்பொறியும் பாம்புங் கனலுங் கடிஞரங்கும்
விற்பொறியும் வேலும் விலக்கவும்—பொற்புடைய
பாணி நடைப்புரவிப்பல்களிற்றார் சார்த்தினு
ரேணி பலவு மெயில்.

—[பு. வெ. உழி. 18]

எனவரும். பாணிநடை-தாளத்திற்கொப்பச் சதிபாய்தல். ஆடுதவெல்லா அரண்காவலவர் ஈடறவேணியின் இவரெயிற்பாசிக்குச் செய்யுள் :—

சடுமண் னெடுமெதில் சுற்றிப் பிரியார்
கடுமுர னெண்கங் கழிய—வடுமுர
ஹறினா ரன்றி யரவு முடும்பும்போ
லேறினா ரேணி பலர்.

—[பு. வெ. உழி 19]

எனவரும். எயிலைப் பாசிபோல விடாதுபற்றி ஏறுதலின் எயிற்பாசியாயிற்று. அடுதல், ஆடுதவென விகாரமாய் நின்றது. வேளய்பிணங்கிய மிளைகுழரணம் பாஅய்புள்ளிற் பாய்ந்த முதுழினைக்குச் செய்யுள் :—

கோடுயர் வெற்பி னிலங்கண் டிரைகருதுந்
தோடுகொள் புள்ளின் ிறொகையொப்பக்—கூடார்
முரணகத்துப் பாற முழவுத்தோண் மள்ள
ரரணகத்துப் பாய்ந்திழிந்தா ரார்த்து.

—[பு. வெ. உழி 20]

எனவரும். முரணகத்தவிய முதுசினஞ் சிறந்தோர ரணகத்தோரை யடவ கற்றழினைக்குச் செய்யுள் :—

செங்கண் மறவர் சினஞ்சொரிவாள் சென்றியங்க
வங்கண் விசம்பி னணிதிகமுந்—திங்கண்
முகத்தா ரலற முகிலுரிஞ்சுஞ் சூழி
யகத்தாரை வென்றா ரமர்.

—[பு. வெ. உழி 22]

(பா-ம்) 1 றொகையேய்ப்ப

எனவரும். அருமுரணதனல் அமர்வரவறியாச் செருமதிலோர்
சிறப்புரைத்த பச்சத்திற்குச் செய்யுள் :—

அறியார் வயவ ரகத்திழிந்த பின்னு
நெறியார் நெடுமதிலு ணேரார்—மறியாந்
கிளியொடு நேராந் கிளவியார் வாட்கட்
களியுறு காமந் கலந்து.

—[பு. வெ. உழி 21]

எனவரும். அகத்தோன்காலை அதிர்முரசியம்பப் புறத்தோன் வஞ்சினம்
புகன்முற்று முதிர்வுக்குச் செய்யுள் :—

காலை முரச மதிலியம்பக் கண்கனன்று
வேலை விறல்வெய்யோ னேக்குதலு—மாலை
யடுக மடிசிலென் றம்மதிலு ளிட்டார்
தொடுகழலார் மூழை துடுப்பு.

—[பு. வெ. உழி 23]

எனவரும். மேவலர்க்கடந்து வெவற்கருங்காவலொடு யானைகைக்கொண்ட
யானைகைக்கோளுக்குச் செய்யுள் :—

ஏவ லிகன்மறவர் வீய விகல்கடந்து
காவலும் யானையுந் கைக்கொண்டான்—மாவலான்
வம்புடை யொள்வாண் மறவர் தொழுதேத்த
வம்புடை ஞாயி லரண்.

—[பு. வெ. உழி 24]

எனவரும். முற்றுவிட்டகல மற்றொரு வேந்தன் வெற்றியம்படை
வருஉம் வேற்றுப்படை வரவுக்குச் செய்யுள் :—

• உவனின் றுறுதுயர முய்யாமை நோக்கி
யவனென் றுலகேத்து மாண்மை—யிவனன்றி
மற்றியார் செய்வார் மழைதுஞ்சு நீளரண
முற்றியார் முற்று விட.

—[பு. வெ. உழி 25]

எனவரும். எண்ணூராரெயில் கழுதையேரின் உண்ணூவரகொள் உழுது
வித்திதெற்குச் செய்யுள் :—

எழுதெழின் மாடத் திடனெலா னூறிக்
கழுதையேர் கையொளிர்வேல் கோலா—வுழுததற்பின்
வெள்வரகு கொள்வித் திடினும் விளியாதாற்
கள்விரவு தாரான் கதம்.

—[பு. வெ. உழி 26]

எனவரும். புண்ணியநீரிற் புரையோரேத்த மண்ணுதல்புரிந்த வாண்மம்
கலத்திற்குச் செய்யுள் :—

தீர்த்தநீர் பூவொடு பெய்து திசைவிளங்கக்
கூர்த்தவாண் மண்ணிக் கொடித்தேரான்—பேர்த்து
மிடியார் பணைதுவைப்ப விம்மதிலுள் வேட்டான்
புடையா ரறையப் புகழ்.

—[பு. வெ. உழி 27]

எனவரும். கோமகனடிமலர் குறுகலர்புனைய மாமதிற்குமரியொடு மணந்த
மங்கலத்திற்குச் செய்யுள் :—

எங்கண் மலர வெயிற்குமரி கூடிய

மங்கல நாளயா மகிழ்தூங்கக்—கொங்கலர்தார்ச்

செய்சுடர்ப்பூண் மன்னவன் சேவடிக்கீழ் வைகினவே

மொய்சுடர்ப்பூண் மன்னர் முடி.

—[பு. வெ. உழி 28]

எனவரும். தொடர்த்தெயில்கொண்டோன் சூழ்மதில் வேந்தன்
மடந்தையை வேண்டிய மகட்பாலிகலுக்குச் செய்யுள் :—

அந்தழை யல்குலு மடமை மென்றோளும்

பைந்தளிர் மேனியும் பாராட்டித்—தந்தை

புறமதில் வைகும் புலம்பே தருமே

மறமதின் மன்னன் மகள்.

—[பு. வெ. உழி 29]

எனவரும். தாவடிவேலவன் தொகுத்த நிதியளந்து சேவடிவணக்கத்
திறைகொண்டு பெயர்தற்குச் செய்யுள் :—

கோடும் வயிரு மிசைப்பக் குழுமினே

யோடெர் வேய வுடன் றுலா அய்ப்—பாடி

யுயர்ந்தோம் கரணகத் தொன்றார் பணியப்

பெயர்ந்தான் பெருந்தகையி னான்.

—[பு. வெ. உழி 30]

எனவரும். பேணுமன்னர் பெருமறங்காற்றி ஆணைபோக்கி அடிப்பட
விருத்தற்குச் செய்யுள் :—

ஒன்றி யவர்நா டொருவழித்தாய்க் கூக்கேட்ப

வென்றி வினையா விழுமதிலோ—ரென்றும்

பருந்தார் செருமலையப் பாடி பெயரா

திருந்தா னிகன்மறவ ரேறு.

—[பு. வெ. உழி 31]

எனவரும். எம்மதிலுள்ள இகலுடைவேந்தரும் அம்மதிலடியின் அடைந்த
தொகைநிலைக்குச் செய்யுள் :—

நாவல் பெயரிய ஞாலத் தடியடைந்

தேவ லெதிரா திகல்புரிந்த—காவலர்

வின்னின்ற தானை விறல்வெய்யோற் கும்மதிலின்

முன்னின் நவந்தார் முரண்.

—[பு. வெ. உழி 32]

எனவரும்.

237. ஏப்புழை ஞாயி லேந்துநிலை யரணங்
காப்போர் நொச்சிப் பூப்புனை புகழ்ச்சியுந்
துண்ணென வருஉந் தூசு தாங்கி
விண்விருந் தாக விளிந்தமறப் பாசியு

மருமினை யோடுகிடங் கழியா திகலி
யுருகேழு மறவ ருடன்றலூர்ச் சேருவு
மாழ்ந்துபடு கிடங்கோ டருமினை காத்து
வீழ்ந்த வேலோர் விறன்மேம் படுத்தலு
மதிதோடு புரிசை வாமான் கடுப்பிற்
கேதிரன்மி னென்னு மிவுளி மறமும்
வாள்வடுப் பட்டும் வடுப்படா தகத்தோர்
தோள்வடுப் படப்பகை .தொலைத்தவேயிற் போருந்
துணிவுடை யடுபடைத் தோடுகழன் மறவ
னணிமணி யெயின்மிசை யழிந்த நொச்சியு
மிழிபு மேன்மே லெழுதலு மிகலி
யழிபடை யானேறிந் தழிபடை தாங்கலும்
வேம்முர ணுன்மகள் வேண்டலு மதனுக்
கம்மதி லோர்மறுத் துரைத்தலு மேனமுறை
கூறிய வொன்பதுங் குண்டக முடுத்த
வீறெயில் காத்தல் விரியெனப் படுமே.

இது முற்கூறிய உழிஞைப்பகுதி இரண்டனுட் பின்னையது இத்துணைத் துறையுடைத்தென்கிறது.*

(இ-ள்.) ஏப்புழைஞாயிலேந்து நிலையரணங் காப்போர்நொச்சிப் பூப் புனைபுகழ்ச்சி முதல் வெம்முரணுன்மகள்வேண்டலும் அதனுக்கு அம்மதி லோர் மறுத்துரைத்தல் ஈராக முறையேகூறிய ஒன்பது துறையும் ஆழ்ந்த அகழியைப்பொருந்தின ஒப்பில்லாத எயில் காத்துக்கோடலின் விரி யென்று சொல்லப்படும். எ-று.

ஏப்புழைஞாயில் ஏந்துநிலையரணங் காப்போர்நொச்சிப் பூப்புனை புகழ்ச்சிக்குச் செய்யுள் :—

ஆடரவம் பூண்டா னழலுணச் சீறிய

கூடரணங் காப்போர் குழாம்புரையச்—சூடின

ருச்சி மதிவழங்கு மோங்கு மதில்காப்பா

னொச்சி துதிவே லவர்.

—[பு. வெ. நொச். 1.]

எனவரும். துண்ணெனவருஉந் துசிதாங்கி விண்விருந்தாக விளிந்தமறப் பாசிக்குச் செய்யுள் :—

பாயினார் மாயும் வகையாற் பலகாப்பு

மேயினு ரேய விகன்மறவ—ராயின

ரொன்றி யவரற லூர்ப்புலத்துத் தார்தாங்கி

வென்றி யமரர் விருந்து.

[பு. வெ. நொச். 2]

* இப்பகுதியை நொச்சி யென்பர் ஐயனூரிதனார்.

எனவரும். அருமினையொடுகிடங்கு அழியாதிகலி உருகெழுமறவர்
உடன்ற ஊர்ச்செருவுக்குச் செய்யுள் :—

வளையும் வயிரு மொலிப்பவாள் வீசி
யினையுங் கிடங்குஞ் சிதையத்—தனோபரிந்த
நோனார் படையிரிய நொச்சி விறன்மறவ

ராண ரமர்விலக்கி யார்ப்பு.

[பு. வெ. நொச். 3]

எனவரும். ஆழ்ந்துபடு கிடங்கோடு அருமினையாத்து வீழ்ந்தவேலோர்
விறன்மேம்படுத்தற்குச் செய்யுள் :—

ஈண்டரில் சூழ்ந்த வீளையு மெரிமலர்க்
காண்டகு நீள்கிடங்குங் காப்பாராய்—வேண்டார்
மடங்க லணைய மறவேலோர் தத்த

முடம்பொடு காவ லுயிர்.

[பு. வெ. நொச். 4]

எனவரும். மதிதொடுபுரிசை வாமான்கடுப்பிற்கு எதிரன்மினென்னும்
இவுளி மறத்திற்குச் செய்யுள் :—

தாங்கன்மின் றுங்கன்மின் றுனை விறன்மறவி
ரோங்கன் மதிலு நொருதனிமா—ஞாங்கர்
மயிரணியப் பொங்கி மழைபோன்று மாற்றா
ருயிருணிய வேடி வரும்.

[பு. வெ. நொச். 5]

எனவரும். வான்வடுப்பட்டும் வடுப்படாதகத்தோர் தோள்வடுப்படப்
பகை தொலைத்த எயிற்போர்க்குச் செய்யுள் :—

மிகத்தாய செங்குருதி மேவரு மார்பி
னுகத்தா முயங்கியக் கண்ணு—மகத்தார்
புறத்திடைப் போதந் தடல்புரிந்தார் பொங்கி
மறத்திடை மானமேற் கொண்டு.

[பு. வெ. நொச். 6]

எனவரும். துணிவுடையடுபடைத் தொடுகழன்மறவன் அணிமணி
யெயின்மிசை அழிந்தநொச்சிக்குச் செய்யுள் :—

அகத்தன வார்கழ னேன்ற ளரணின்
புறத்தன போரெழிற் றிண்டோ—ஞறத்தழீஇத்
தோட்குரிமை பெற்ற துணைவனையார் பாராட்ட
வாட்குரிசில் வாணலகி னான்.

[பு. வெ. நொச். 7]

எனவரும். இழிபு மேன்மேல் எழுதலுமிகலி அழிபடையானெறிந்து அழி
படைதாங்கற்குச் செய்யுள் :—

பரிசை பலகடந்து பற்றா ரெதிர்ந்தா
ரெரிசெ யிகலரணங் கொண்மார்—புரிசை
யகத்தடி யுய்யாமை யஞ்சுடர்வா னோச்சி
மிகத்தடிந்தார் மேனின் றவர்.

[பு. வெ. நொச். 8]

எனவரும். வெம்முரணுன்மகள் வேண்டலும் அதனுக்கு அம்மதிலோர் மறத்து உரைத்தபக்கத்திற்குச் செய்யுள் :—

ஒள்வாண் மறவ ருருத்தெழுந் தும்பர்நாட்
கள்வார் நறுங்கோதை காரணமாக்—கொள்வான்
மருங்கெண்ணி வந்தார் மழுகளிற்றின் கோடிக்
கருங்கண்ணி வெண்கட்டிற் கால். [பு. வெ. நொச். 9]

எனவரும்.

(11)

238. தும்பை தானே நெய்தலது புறனை
மைந்துபொரு ளாக வந்த வேந்தனைச்
சேன்றுதலை யழிக்குஞ் சிறப்பிற் றென்ப.

இது தும்பைத்திணை நெய்தற்றிணைக்குப் புறனென்பதூஉம் அதன் பொருளுங் கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) மேற்கூறிய புறத்திணை ஏழனுட் தும்பைத்திணை முற்கூறிய அகத்திணை ஏழனுள் நெய்தற்றிணைக்குப் புறமும். அது தனது வலியினை உலகம் மீக்கூறுதலே தனக்குப் பெறும்பொருளாகக் கருதி மேற்சென்ற வேந்தனை அகநனம் மாற்றுவேந்தனும் அவன்கருதிய மைந்தே தான் பெறுபொருளாக எதிர்சென்று தலைமையைத் தீர்க்குஞ் சிறப்பினை யுடைத் தென்று சொல்லுவர் ஆசிரியர் எ-று.

புறத்திணை பலவற்றுட் 'தும்பை தானே நெய்தலது புறனை' என இதனைப் பிரித்தோதினார், நெய்தற்கு உரிய பெருமணலுலகம் போலக் காடும் மலையுங் கழனியுமல்லாத களரும் மணலும் பொரு களமாக வேண்டதலானும், பெரும்பொழுது வரைவின்மையானும், எற்பாடு போர்த்தொழின்முடியுங் காலமாதலானும், இரக்கமுங் தலை மகட்கே பெரும்பான்மை உளதாயவாறுபோலக் கணவனை இழந்தார்க்கன்றி வீரார்க்கு இரக்கமின்மையானும், அவ்வீரார்க்குறிப்பின் அருள் பற்றி ஒருவர் ஒருவரை கோக்கிப் போரின்கண் இரங்குபவாகலானும் ஒருவரும் ஒழியாமற் பட்டுழிக் கண்டார் இரங்குபவாகலானும். பிற காரணங்களானுமென்பது. எனவே, தும்பைத்திணை நெய்தற்றிணைக்குப் புறனென்றல் ஆண்கூறலன்றாயிற்று. இதனை மைந்துபொருளாகப் பொருதலின் மண் இடையீடாகப் பொரும் வஞ்சிக்கும், மதில் இடையீடாகப் பொரும் உழிஞைக்கும் பிற்கூறினார். (12)

239. கருங்கழல் வேந்தன் சேங்களங் கருதிப்
பசுந்துணர்த் தும்பை வேண்பூச் சூடலுஞ்
சூடிய பின்னர்த் தோடுகழல் வயவர்க்கு
நாடுமுதல் கோடுத்த பீடுபெறு மரவமுந்
தாஞ்சேருப் புரியாத் தன்மையா லவரை

யோம்படுத் துயர்த்திய தானை மறமும்
 பூம்போழிற் காவல் பூண்டமன் னவனை
 யோம்படுத் துரைத்த மற்றதன் பகுதியும்
 வண்ணவேற் றானை மறமிகுத் துரையா
 வேண்ணல ரழிபினுக் கிரங்கிய பக்கமும்
 யானை மறத்தோடு குதிரை மறமு
 முன்னேழு வயப்படை தாங்குவல் யானை
 மன்னவற் குரைத்த தாசி நிலையும்
 நேன்மிகு வேந்தனை மொய்த்த வழி யோருவன்
 றான் மீண் டெறிந்த மற்றதன் பகுதியு
 முறிமலர் நறுந்தார் மொய்கழல் வேந்தன்
 செறிமணித் தேர்மறஞ் சிறந்தமை கூறலு
 மையல் யானை யெறிந்துமாய்ந் தேர்க்குக்
 கைவல்யாழ்ப் பாணர் கடன்முறை கழித்தலு
 மிருவர் தலைவர் தபுதிக் கண்ணும்
 டொருபடை யகலாப் போர்புரி நிலையுங்
 குருதிவே லொருவன் கூழை தாங்கி
 யிரிபடைப் பின்னின்ற வேருமை மறமும்
 வேற்படை களிற்றொடு போக்கிமெய் வலியி
 னேற்றுடன் றடரு மேம வேருமையு
 நேரலர் பணிப்ப நெஞ்சிடைக் குளித்த
 கூரயில் பறித்துக் கைக்கொண்ட நூழிலு
 மாறிரு வேந்தன் வயப்படை யுடைய
 வேறிரித் தாடிய நூழி லாட்டு
 மின்னவிர் கழலார் வேந்தன் வெஃறோர்
 முன்ன ராடிய முன்றோர்க் குரவையு
 மன்னரோடு விறலிய ராண்டகை நெடுந்தேர்ப்
 பின்ன ராடிய பின்றோர்க் குரவையு
 மன்னவ னூரு மறமிகு மணித்தோர்
 பின்னு முன்னும் பேயாடு குரவையு
 மொளிற்றேஃ கம்பட வீழ்ந்தவொண் மருப்பிற்
 களிற்றுடன் கண்படு களிற்றுட னிலையும்
 வடிவாள் விதிரா வயவர் மன்னவ
 னுடனூட் டயர்ந்த வொள்வா ளிடலையு

மிருபாற் படையு மேத்த நெடுந்தகை
 பொருபோர்ப் போலிந்த தானே நிலையுங்
 கணையும் வேலுந் துணையுற மொய்த்தலிற்
 சேன்ற வயிரி னின்ற யாக்கை
 யிருநிலந் தீண்டா வெருவரு நிலையு
 மருவரை மார்புதம் மலர்முலை குளிப்பத்
 தேரீவையர் முயங்கிய சீருங்கார நிலையும்
 வாள்வாய்த் திட்ட வடுவாழ் யாக்கைக்
 கேள்கண்டு கலுந்ந் வுவகைக் கலுந்ச்சியுந்
 தம்முடை யிறைவன் விசம்படைந் தானேன
 வெம்முர ணுணையிர் வேள்வி வேட்டலுங்
 காய்கதிர் நெடுவேற் கணவனைக் காணிய
 வாயிழை சேன்ற பக்கமு மதாஅன்
 றிருபெரு வேந்தர் தாமுஞ் சுற்றமு
 மொருவரு மொழியாத் தொகைநிலை யுளப்படச்
 சேப்பிய நாலேழ் திறத்தன வெல்லார்
 துப்பமை தும்பைத் துறையெனப் படுமே.

இது முற்கூறிய தும்பைத்திணை இத்துணைத்துறையுடைத்
 தென்கின்றது.

(இ-ள்.) கருக்கழல்வேந்தன் செங்களக்கருதிப் பசுந் துணர்த்தும்பை
 வெண்பூச்சுடல் முதலியனவும் கூறாகக் கிடந்த இருபெரு வேந்தர் தாமுஞ்
 சுற்றமும் ஒருவருமொழியாத் தொகைநிலையுங்கூடச் சொல்லப்பட்ட
 இருபத்தெட்டுவகையும் வலியமைந்த தும்பைத்திணையின் துறையென்று
 சொல்லப்படும். (எ-று.)

கருக்கழல்வேந்தன் செங்களக்கருதிப் பசுந் துணர்த்தும்பை
 வெண்பூச்சுடற்குச் செய்யுள்:—

கார்கருதி நின்றதிருங் கெளவை விழுப்பணையான்—
 சோர்கருதி சூழா நிலந்நைப்பப்—போர்கருதித்
 துப்புடைத் தும்பை மலைத்தான் றுகளறசீர்

வெப்புடைத் தானையெம் வேந்து. [பு- வெ. தும். 1.7]
 எனவரும். சூடியபின்னர்த் தொடுகழல்வயவர்க்கு நாடுமுதல்கொடுத்த
 பீடுபெறம் அரவத்திற்குச் செய்யுள்:—

வெல்பொறியு நச்சும் விழுப்பொருளுந் தண்ணடையுங்
 கொல்களிற்று மாவுங் கொடுத்தளித்தான்—பல்புரவி

நன்மணித் திண்டேர் நயவார் தலைபனிப்பப்

பன்மணிப் பூணன் படைக்கு.

—[பு. வெ. தும். 2]

எனவரும். தாஞ்செருப்புரியாத் தன்மையாலவரை யோம்படுத்துயர்த்திய தானைமறத்திற்குச் செய்யுள் :—

கழுதார் பறந்தலைக் கண்ணுற்றுத் தம்மு

ளிழுதார்வேற் றானை யிகலிற்—பழுதாஞ்

செயிர்காவல் பூண்டொழுகுஞ் செங்கோலார் செல்வ

முயிர்காவ லென்னு முரை.

—[பு. வெ. தும். 3]

எனவரும். பும்பொழிற் காவல் பூண்டமன்னவனை ஓம்படுத்துரைத்த மற்றதன்பகுதிக்குச் செய்யுள் :—

வயிர்மேல் வளைஞரால வைவேலும் வாளுஞ்

செயிர்மேற் கனல்விழிப்பச் சீறி—யுயிர்மேற்

பலகழியு மேனும் பரிமன்றேர் மன்னர்க்

குலகழியு மோர்த்துச் செயின்.

—[பு. வெ. தும். 4]

எனவரும். வண்ணவேற்றானை மறயிகுத்துரையா எண்ணலரழியினுக்கு இரங்கியபக்கத்திற்குச் செய்யுள் :—

மின்னார் சினஞ்சொரிவேன் மீளிக் கடற்றானை

யொன்னார் நடுங்க வுலாய்நிம்ரி—னென்னாங்கொ

லாழித்தேர் வெல்புரவி யண்ணன் மதயானைப்

பாழித்தோண் மன்னர் படை.

—[பு. வெ. தும். 5]

எனவரும். யானைமறத்திற்குச் செய்யுள் :—

அடக்கருந் தானை யலங்குதார் மன்னர்

விடக்கு முயிரு மிசையக்—கடற்படையுட்

பேயு மெருவையுங் கூற்றுந்தன் பின்படரக்

காயுங் கழலான் களிற்.

—[பு. வெ. தும். 6]

எனவரும். குதிரைமறத்திற்குச் செய்யுள் :—

குந்தங் கொடுவிற் குருதிவேல் கூடாதார்

வந்த வகையறியா வாளமருள்—வெந்திற

லார்கழன் மன்ன னலங்குளைமா வெஞ்சிலை

வார்கணையின் முந்தி வரும்.

—[பு. வெ. தும். 7]

எனவரும். முன்னெழுயப்படை தாங்குவல்யானை மன்னவற் குரைத்த துசிலைக்குச் செய்யுள் :—

உறுசுடர் வாளோ டொருகால் விலங்கிற்

சிறுசுடர்முற் பேரிருளாங் கண்டா—யெறிசுடர்வேற்

றேங்குலாம் பூந்தெரியற் றேர்வேந்தே நின்னொடு
பாங்கலா மன்னர் படை. —[பு. வெ. தும். 8]

எனவரும். வேன்யிகு வேந்தனை மொய்த்தவழியொருவன் தான்மீன்
டெறித்த மற்றதன் பகுதிக்குச் செய்யுள் :—

காலான் மயங்கிக் கதிர்மறைத்த கார்முகில்போல்
வேலான்கை வேல்பட வீழ்ந்தனவே—தோலா
விலைபுனை தண்டா ரிறைவன்மேல் வந்த
மலைபுரை யானை மறிந்து. —[பு. வெ. தும். 9]

எனவரும். முறிமலர்கறத்தார் மொய்கழல்வேந்தன் செறிமணித்தேர்
மறஞ்சிறத்தமை கூறற்குச் செய்யுள் :—

செருமலி வெங்களத்துச் செங்குருதி வெள்ள
மருமுர னாழி தொடர—வருமரோ
கட்டார் கமழ்தெரியற் காவலன் காமர்தே
ரொட்டார் புறத்தின்மே லூர்ந்து. —[பு. வெ. தும். 10]

எனவரும். மையல்யானை ஏறிந்துமாய்ந்தோர்க்குக் கைவல்யாழ்ப்பாணர்
கடன்முறைகழித்தற்குச் செய்யுள் :—

தளரிய ரூய்புதல்வர் தாமுண ராமைக்

களரீக் கனன் முழங்க மூட்டி—விளரிப்பண்

கண்ணினார் பாணர் களிநெறிந்து வீழ்ந்தார்க்கு

விண்ணினார் செய்தார் விருந்து. —[பு. வெ. தும். 11]

எனவரும். இருவர் தலைவர் தபுதிக்கண்ணும் பொருபடையகலாப் போர்
புரிநிலைக்குச் செய்யுள் :—

காய்ந்து கடுங்களிறு கண்கனலக் கைகூடி

வேந்த ரிருவரும் விண்படர—வேந்து

பொருபடை மின்னப் புறங்கொடா பொங்கி

யிருபடையு நீங்கா விகல். —[பு. வெ. தும். 12]

எனவரும். குருதிவேலொருவன் கூழைதாங்கி இரிபடைப்பின்னின்ற
எருமைமறத்திற்குச் செய்யுள் :—

கடுங்கண் மறவன் கனல்விழியாச் சீறி

நெடுங்கைப் பிணத்திடை நின்றா—எடுங்கமரு

ளாள் வெள்ளம் போகவும் போகான்கை வேலூன்றி

வாள்வெள்ளந் தன்மேல் வர. —[பு. வெ. தும். 13]

எனவரும். எருமைபோலச் சிறக்கணித்த நிற்பலின் எருமைமறமாயிற்று.
வேற்படை களிற்றொடும் போக்கிமெய்வலியின் ஏற்றுடன்மடரும்.
எமவெருமைக்குச் செய்யுள் :—

மருப்புத்தோ ளாக மதவிடையிற் சீறிச்

செருப்புகன்று செங்கண் மறவன்—நெருப்பிமையாக்
கைக்கொண்ட வெண்கங் கடுங்களிற்றின் மேற்போக்கி
மெய்க்கொண்டான் பின்னரு மீட்டு. —[பு. வெ. தம். 14]
எனவரும். கேரலர்பனிப்ப ரெஞ்சிடைக்குறித்த கூரெயில்பறித்துக்
கைக்கொண்டதுழிற்சுச் செய்யுள் :—

மொய்யகத்து மன்னர் முரணினி யென்னாங்கொல்

கையகத்துக் கொண்டான் கழல்விடலை—வெய்ய

விசெடர் சந்தி வினாயகலம் போழ்ந்த

பசெட ரெண்கம் பறித்து. ---

—[பு. வெ. தம். 16]

எனவரும். தூழிவ் - கொன்றுதவித்தல். மாறிருவேந்தன் வயப்படை
புடைய வேறிரித்தாடிய தூழிலாட்டிற்குச் செய்யுள் :—

ஆட லமர்ந்தா னமர்வெய்யோன் வீழ்குடர்

சூடன் மலைந்த சழல்கட்டைய—மீடன்

மறந்தவேன் ஞாட்பின் மலைந்தவர் மார்பந்

திறந்தவேல் கையிற் றிரித்து.

—[பு. வெ. தம். 16]

எனவரும். மின்னவிரகழலார் வேந்தன்வெண்தேர் முன்னராடிய
முன்றேர்க்குரவைக்குச் செய்யுள் :—

ஆன வயவர்முன் னூட வமார்க்களத்து

வானார்மின் னாகி வழிதுடங்கு—நோனாக்

கழுமணிப் பைம்பூட் கழல்வேந்த னூருங்

குழுமணித் திண்டீடர்க் கொடி.

—[பு. வெ. தம். 17.]

எனவரும். அன்னரொடுவிறலிய ராண்டகை ரெநிந்தேர்ப் பின்னராடிய
யின்றேர்க்குரவைக்குச் செய்யுள் :—

கிளையாய்ந்து பண்ணிய கேள்வியாழ்ப் பாணும்

வளையா வயவரும் பின்னாக்—கொளையாய்ந்

தசைவிளங்கும் பாடலொ டாட வருமே

திசைவிளங்குந் தானையான் தேர்.

—[பு. வெ. தம். 18.]

எனவரும். கேள்வி-சுருதி. மன்னவனூரும் மறமிகுமணித்தேர்ப் பின்ன
முன்னும் பேயாடுகுரவைக்குச் செய்யுள் :—

முன்னரும் பின்னரு மூரிக் கடற்றூனை

மன்ன நெடுந்தேர் மறனைத்தி—யொன்னார்

நிணங்கொள்பேழ வாய நிழல்போ னுடங்கிக்

கணங்கொள்பே யாடுங் களித்து.

—[பு. வெ. தம். 19.]

எனவரும். ஒளிற்றெண்கம்பட - வீழ்ந்தவொண்மருப்பிற் களிற்றுடன்
கண்படு ஒளிற்றுடனலைக்குச் செய்யுள் :—

இறுவரை வீழ வியக்கற் றசிந்த
தறுகட் டகையரிமாப் போன்றான்—சிறுகட்
பெருங்கைக் களிற்றெறித்து பின்னதன்கீழ்ப் பட்ட
கருங்கழற் செவ்வை லவன். —[பு. வெ. தும். 20.]

எனவரும். வடிவாள்விதிரா வயவர் மன்னவன் உடனூட்டயர்ந்த
ஒள்வாள்மலைக்குச் செய்யுள் :—

வானே பிறமுங் கயங்கடுப்ப வந்தடையா
ராளமர் வென்றி யடுகளத்துத்—தோள்பெயராக்
காய்த்தி துப்பிற் கழன்மறவ ராடினார்
வேந்தொடு வெள்வாள் விதிர்த்து. —[பு. வெ. தும். 21.]

எனவரும். இருபாற்படையும் ஏத்த நெய்தகை பொருபோர்ப்பொலிந்த
தானைநிலைக்குச் செய்யுள் :—

நேரார் படையி னிலைமை நெய்தகை
யோரா னுறைகழியா னெள்வானார்—தேரார்க்கும்
வெம்பரிமா லூர்ந்தார்க்கும் வெல்களிற்றின் மேலார்க்குங்
கம்பமாய் நின்றான் களத்து. —[பு. வெ. தும். 22.]

எனவரும். கணையும்வேலுந் துணையறமொய்த்தலிற் சென்றவுயிரின்
நின்ற யாக்கை இருநிலத்தீண்டா வெருவரு நிலைக்குச் செய்யுள் :—

வெங்கண் முரசுதிரும் வேலமருள் வில்லுதைப்ப
வெங்கு மருமத் திடைகுளிப்பச்—செங்கட்
புலவா னெடுத்தகை பூம்பொழி லாகங்
கலவாமற் காத்த கணை. —[பு. வெ. தும். 23.]

எனவரும். அருவரைமார்பு தம் அலர்முலைகுளிப்பத் தெரிவையர்முயங்கிய
சிருங்காரநிலைக்குச் செய்யுள் :—

எங்கணவ னெங்கணவ னென்பா ரிகல்வாடத்
தங்கணவன் றார்தம் முலைமுகப்ப—வெங்கணைசேர்
புண்ணுடை மார்பம் பொருகளத்துப் புல்லினார்
துண்ணிடைப்பே ரல்கு லார். —[பு. வெ. தும். 24.]

எனவரும். வாள்வாய்த்திட்ட வடுவாழ்யாக்கைக் கேள்கண்டிகலுழந்த
உவகைக்கலுழ்ச்சிக்குச் செய்யுள் :—

வெந்தொழிற் கூற்றமு நாணின்று வெங்களத்து
வந்த மறவர்கை வாடுமிப்பப்—பைந்தொடி
யாடரிமா வன்னுன் கிடப்ப வகத்துவகை
யோடரிக்கண் ணீரா யுக. —[பு. வெ. தும். 25.]

எனவரும். தம்முடையிறைவன் விசம்படைத்தானென வெம்முராணுயிர்வேள்வி வேட்டற்குச் செய்யுள்,—

வான மீறைவன் படர்ந்தென வாடுப்பா
மானமேறெய் யாக மறம்விறகாத்—தேனிமிருங்
கள்ளவிழ் கண்ணிக் கழல்வெய்யோன் வாளம
ரொள்ளமுலுள் வேட்டா னுயிர். —[பு. வெ. தம். 26.]

எனவரும், காய்கதிர் கெடுவேற் கணவனைக்காணிய ஆயிழைசென்ற பக்கத்திற்குச் செய்யுள் :—

கற்பின் விழுமிய தில்லைக் கடையிறற்
திற்பிறப்பு நாணு மிடையொழிய—நற்போ
ரணங்கிய வெங்களத் தாருயிரைக் காண்பான்
வணங்கிடை தானே வரும். —[பு. வெ. தம். 27.]

எனவரும். இருபெரு வேந்தர் தாமுஞ்சுற்றமும் ஒருவருமொழியாத் தொகை நிலைக்குச் செய்யுள் :—

மண்டலர்த் திண்டோண் மறங்கடைஇ மண்புலம்பக்
கண்டிரள்வேன் மன்னர் களம்பட்டார்—பெண்டிர்
கடிதெழு செந்தீக் கழுமின ரின்னுங்
கொடிதேகா ணுர்ந்தின்று கூற்று. —[பு. வெ. தம். 28.]

எனவரும். கண்டிரள்வேல்-காம்பு கண் திரண்டவேல். (13)

240. வாகை தானே பாலையது புறனே
தாவில் கொள்கைத் தத்தங் கூற்றைப்
பாகுபட மிகுதிப் படுத்த லென்ப.

இது வாகைத்திணை பாலைத்திணைக்குப் புறனென்பதூடம் அதன் பொருளுங் கூறகின்றது.

(இ-ள்.) மேற்கூறிய புறத்திணை ஏழனுள் வாகைத்திணை முற்கூறிய அகத்திணை ஏழனுட் பாலைத்திணைக்குப் புறமும். அது கேடில்லாத கோட்பாட்டிணையுடைய தத்தமக்குள்ள இயல்பை இரு வேறுபட மிகுதிப்படுத்தல். (எ-று.)

புறத்திணை பலவற்றுள் 'வாகை தானே பாலையது புறனே' என இதனைப் பிரித்தோதினார், புணர்ச்சியினீங்கி இல்லறம் நிகழ்த்திப் புகழெய்துதற்குப் பிரியுமாறபோலச் சுற்றத் தொடர்ச்சியினீங்கி அறப் போர்செய்து துறக்கம்பெறுங் கருத்தினுற் சேறலானும், அன்றியும் பாலே இயற்கை வகையானன்றிச் செயற்கை வகையால் நால்வகை நிலமும் பற்றி நிலம்பெறுமாறபோல முற்கூறிய புறத்திணை நான்கும்பற்றி வாகைத்திணை நிகழ்தலானுமென்பது. எனவே, வாகைத்திணை பாலைத்திணைக்குப் புறனென்றல் ஆணைகூறலன்றாயிற்று. (14)

241. அலைகடற் றுனை யரசட் டிறையோ
 னிகல்புனை வாகை குடலு மிகன்றோர்
 வெண்கண்ணி யோடுகருங் கழல்செங் கச்சினிப்
 புண்டவீரந் தாமெனப் புனைதரு மரவமு
 மைவகை மரபி னரச வாகையு
 மோய்கழ லான்பதி முரசுநிலை யுரைத்தலு
 மன்னனை யுழவனெனு மறக்கள வழியு
 மன்னவ னணங்கா ரடுகளம் வேட்டலும்
 வென்ற வேந்தன் மீளியந் தேர்முன்
 னின்றுபே யாட னிகழ்த்திய குரவையும்
 பெய்கழல் வேந்தன் பிறங்கோலித் தேர்ப்பின்
 மோய்வளை விறலியர் வயவரோ டாடலு
 மறுவகைப் பட்ட பார்ப்பன வாகையு
 மிருமுன்று மரபி னேனோர் வாகையும்
 புகழோடு பெருமையு நோக்கி யாரையு
 மிகழே லென்ற பொருந வாகையு
 முக்கால நிகழ்வு முறையுளி யறியுந்
 தக்கோ னிலைபுக லறிவன் வாகையு
 நாலிரு வழக்கிற் றுபத வாகையுங்
 கூதீர் வாடை யென்றிரு பாசறைக்
 காதலி னென்றிக் கண்ணிய நிலைமையும்
 தண்ணளி பெருகத் தரையகம் புரக்கு
 மண்ணலியல் புரைத்த வரச முல்லையு
 நண்பறு பொருட்டா நடுவுநிலை யரசற்குப்
 பண்பறச் சோல்லும் பார்ப்பன முல்லையு
 மெட்டுவகை நுதலிய வவைய முல்லையும்
 பனியும் வெயிலுங் கூதிரு மயர்வுந்
 துனியில் கோள்கையோடு நோன்மை யெய்தித்
 * துணிவற் றிகழ்ந்த கணிவன் முல்லையு
 மேதமி லாடவர்க் கன்றி யிகன்மறம்
 பேதையர்க் கும்புகன் சூதின் முல்லையு
 மருஞ்சமம் வழிவழி யாற்றியே யுண்ட
 விருங்குடி மறம்புக லேரூண் முல்லையு
 மில்லும் பதியு மியல்புங் கூறி
 வல்லோனை மிகுத்த வல்லாண் முல்லையுந்

(பா - ம்) * துணிவற்றிகழ்ந்த

தோடுகட லுல்கினைத் துளங்கா திறைதன்
கடனெனக் காத்த காவன் முல்லையுங்
தக்கன பிறபிற சாற்றுமக் கூற்றோடு
மிக்ககள மரசுகோள் பேராண் முல்லையும்
வேள்வாள் வேந்தன் வேண்டிய தீயவுங்
கோள்ளாது மறவன் கோதித்தமற முல்லையுங்
குடைபுகழ் முல்லையுங் கண்படை நிலையு
மடல்கெழு மறவ ரலிப்பலி கோடுத்தலும்
வான்றோய் புகழோடு வயங்குமொரு நிலைமைச்
சான்றோர் நெறிபுகல் சால்பு முல்லையு
மலிவய லுழவனை வறுமைதீர் பேருவளம்
போலிகெனக் கிணைவன் புகழ்ந்த களவழியு
மெய்யில் வையகத்து விழவினை யறுத்துப்
போய்யி றத்துவப் பொருளோடு புகறலுங்
கவ்வைனோ யாக்கை கழியுமுன் னுலகத்
தவ்விய னோக்கி யருளோடு நீங்கலு
மென்றவேண் னான்கு மியம்பிய வாகைக்
கோன்றிய துறையென வுணர்ந்தனர் கோளவே.

இது முற்கூறிய வாகைத்திணை இத்துணை த்துறையுடைத்
தென்கின்றது.

(இ-ள்.) அலைகடற்றானை அரசட்டிறையோன் இகல்புனைவாகை
சூடல் முதலாய் ஈறாகிய கவ்வைனோயாக்கை கழியுமுன்னுலகத்து அவ்
வியனோக்கி அருளொடுநீங்கலுமென்று சொல்லப்பட்ட முப்பத்திரண்டும்
மேற்கூறிய வாகைத்திணைக்குப் பொருந்தியதுறையென அறிந்துகொள்க.
(எ-று.)

அலைகடற்றானை அரசட்டிறையோன் இகல்புனைவாகைசூடற்குச்
செய்யுள் :—

சூடினான் வாகைச் சூடர்த்தொரியல் சூடுதலும்

பாடினார் வெல்புகழ் பல்புலவர்—கூடா

ருடல்வே லழுவத் தொளிதிகழும் பைம்பூ

ணடல்வேந்த னட்டார்த் தரசு.

—[பு. வெ. வா. 1.]

எனவரும். இகன்றோர் வெண்கண்ணியொடு கருங்கழல் செங்கச்சு இனிப்
புண்டவிர்த்தாமெனப் புனைதரும் அரவத்திற்குச் செய்யுள் :—

அணைய வமரு ளயில்போழ் விழுப்புண்

ணினைய வினிக்கவலை யில்லைப்—புனைக

வழிலோ டிமைக்கு மணங்குடைவாண் மைந்தர்
கழிலோடு பூங்கண்ணி கச்சு. [பு. வெ. வா. 2]
எனவரும். ஐவகைமரபின் அரசவகைக்குச் செய்யுள்:—

காவ லமைந்தான் கடலுலகங் காவலா
லோவ லறியா துயிர்க்குவகை—மேவருஞ்சீ
ரைந்தொழி னான்மறை முத்தீ யிருபிறப்பு
வெந்திறற் றண்ணிளியெம் வேந்து. [பு. வெ. வா. 3]
எனவரும். ஐத்தொழில்-ஓதல், வேட்டல், ஈதல், படைக்கலம் பயிறல்,
பல்லுயிரோம்பல். மொய்கழலான்பதி முரசநிலையுரைத்தற்குச் செய்யுள்:-

மதியேர் நெடுங்குடை மன்னர் பணிந்து
புதிய புகழ்மலை வேய—நிதியம்
வழங்குந் தடக்கையான் வான்றோய் நகருண்
முழங்கு மதிரு முரசு. [பு. வெ. வா. 4]
எனவரும். மன்னையுழுவனெனும் மறக்களவழிக்குச் செய்யுள்:—

அஞ்சவருந் தானை யமரென்னு நீள்வயலுள்
வெஞ்சினம் வித்திப் புகழ்வினைக்குஞ்—செஞ்சடர்வேற்
பைங்கட் பணைத்தாட் பகட்டுழவ னல்கலா
னெங்கட் கடையா விடர். [பு. வெ. வா. 5]
எனவரும். அன்னவன் அணங்கார் அகௌம் வேட்டற்குச் செய்யுள்:—

பிடித்தாடி யன்ன பிறழ்பற்பே யாரக்
கொடித்தானை மன்னன் கொடுத்தான்—முடித்தலைத்
தொளொடு வீழ்ந்த தொடிக்கை துடுப்பாக
முனையஞ் சேர்ற்றை முகந்து. [பு. வெ. வா. 6]
எனவரும். பிடித்தாடி-பலு. வென்றவேந்தன் மீளியத்தேர்முன் நின்று
பேயாடல் நிகழ்த்தியகுரவைக்குச் செய்யுள்:—

உலவா வளஞ்செய்தா னூழிவாழ் கென்று
புலவாய புன்றலைப்பே யாடுங்—கலவா
வரசதிர னூறி யகௌம் வேட்டான்
முரசதிர வென்றதேர் முன். [பு. வெ. வா. 7]
எனவரும். பெய்கழல்வேந்தன் பிறங்கொலித்தேர்ப்பின் மொய்வளைவீற்
லியர் வயவரோடாடற்குச் செய்யுள்:—

வஞ்சமில் கோலானை வாழ்த்தி வயவரு
மஞ்சொல் விறலியரு மாடுபேவே—வெஞ்சமத்தக்
குன்றே மழகளிறுங் கூந்தற் பிடியும்போற்
பின்றேர்க் குரவை பிணைந்து. [பு. வெ. வா. 8]

எனவரும். அறுவகைப்பட்ட பார்ப்பனவகைக்குச் செய்யுள்.—

ஒதங் கரைதவழநீர் வேலி யுலகினில்
வேதங் கரைகண்டான் வீற்றிருக்கு—மேதஞ்
சுசுடர் தானாகிச் சொல்லவே னீழ்ந்த
விசுடர் வேள்வி யகத்து.

[பு. வெ. வா. 9]

எனவரும். அறுவகையாவன. ஒதல்-ஒதுவித்தல், வேட்டல், வேட்பித்தல், சுதல், ஏற்றல், என இவை. இருமூன்றுமரபின் ஏனோர்வகை இரண்டினுள் வாணிகவகைக்குச் செய்யுள் :—

உழுது பயன்கொண் டொலிநிரை யோம்பிப்
பழுதிலாப் பண்டம் பகர்ந்து—முழுதுணர்
வோதி யழல்வழிபட் டோம்பாத வீகையர்
தை வணிகர்க் கரசு.

[பு. வெ. வா. 10]

எனவரும். வேளாண்வகைக்குச் செய்யுள் :—

மூவரு நெஞ்சமர முற்றி யவரவ
ரேவ லெதிர்கொண்டு மீண்டுரையா—னேவல்
வழுவான் வழிநின்று வண்டார் வயலு
ளுமூவா னுலகுக் குயிர்.

[பு. வெ. வா. 11]

எனவரும். புகழொடு பெருமைகோக்கி யாரையுமிகழேலென்ற பொருளவகைக்குச் செய்யுள் :—

வேள்ளம் போற்றானை விபந்து விரவாரை -
யெள்ளி யுணர்த வியல்பன்று—தெள்ளியா
ராறுமே லாறியபி னன்றித்தங் கைக்கொள்ளார்
நீறுமேற் பூத்த நெருப்பு.

[பு. வெ. வா. 12]

எனவரும். முக்காலநிகழ்வு முறையுளியறியுந் தக்கோணிபைபுகல் அறிவன் வகைக்குச் செய்யுள் :—

இம்மு வுலகி னிருள்கடியு மாய்கதிர்போ
லம்மூன்று முற்ற வறிதலாற்—றம்மி
னுறழா மயங்கி யுறழினு மென்றும்
பிறழா பெரியார்வாய்ச் சொல்.

[பு. வெ. வா. 13]

எனவரும். உறழாமயங்கியுறழ்தலாவது, பால்புளித்தலும் பகலிருளலும் கால்வேதசெறிதவறதலும் முதலியவாம். நாலிருவழக்கிற் தாபத வகைக்குச் செய்யுள் :—

நீர்பலகான் மூழ்கி நிலத்தசைஇத் தோலுடையாச்
சோர்சடை தாழ்ச் சுடரோம்பி—யூரடையார்
கானகத்த கொண்டு கடவுள் விருந்தோம்பல்
வானகத் துய்க்கும் வழி.

[பு. வெ. வா. 14]

எனவரும். கூதிர்வாடையென்றிருபாசறைக் காதலிஞென்றிக்கண்ணிய
நிலைமை இரண்டனுட் கூதிர்ப்பாசறைக்குச் செய்யுள் :—

கவலை மறுகிற் கடுங்கண் மறவ

ருவலைசெய் கூரை யொடுங்கத்—துவலைசெய்

கூதிர் நலியவு முள்ளான் கொடித்தேரான்

முதின் மடவாண் முயக்கு.

[பு. வெ. வா. 16]

எனவரும். உவலை-தழை. வாடைப்பாசறைக்குச் செய்யுள் :—

வாடை நலிய வடிக்கண டோணசைஇ

யோடை மழுகளிற்று னுள்ளான்கொல்—கோடன்

முகையோ டலம்வர முற்றெரிபோற் பொங்கிப்

பகையொடு பாசறையு ளான்.

[பு. வெ. வா. 16]

எனவரும். தண்ணளிபெருகத் தரையகம்புரக்கும் அண்ணலியல்புரைத்த
அரசமுல்லைக்குச் செய்யுள் :—

செயிர்க்க ணிகழாது செங்கோ லுயரி

மயிர்க்கண் முரச முழங்க—வுயிர்க்கெல்லா

நாவ லகவிடத்து ஞாயி றனையராய்க்

காவலன் சேறல் கடன்.

[பு. வெ. வா. 17]

எனவரும். முயற்சியாற் பெற்ற வென்றியை வாகையெனவும் இயல்பாகப்
பெற்ற வென்றியை முல்லையெனவும் கூறுபவாகலின், இவரும் வாகை
யென்றும் முல்லையென்றும் கூறினார். நண்புறப்பொருட்டாய் நடுவுந்லை
யரசற்குப் பண்புறச் சொல்லும் பார்ப்பனமுல்லைக்குச் செய்யுள் :—

ஒல்லெனீர் ஞாலத் துணர்வோ விழுமிதே

நல்லிசை முசுசெந்தி நான்மறையோன்—செல்லலும்

வென்றன்றி மீளா விறல்வேந்தர் வெம்பகை

யென்றன்றி மீண்ட திலர்.

[பு. வெ. வா. 18]

எனவரும். எட்டுவகைறுதலிய அகையமுல்லைக்குச் செய்யுள் :—

தொடைவிடை யூழாத் தொடைவிடை துன்னித்

தொடைவிடை யூழிவை தோலாத்—தொடைவேட்

டழிபட லாற்ற லறிமுறையேன் றெட்டின்

வழிபடர்தல் வல்ல தவை.

—[பு. வெ. வா. 19.]

எனவரும். எட்டாவன :—

சுடிப்பிறப்புக் கல்வி குணம்வாய்மை தூய்மை

நடுச்சொல்லு நல்லணி யாக்கங்—கெடுக்கு

மழுக்கா றவர்வின்மை யவ்விரண்டோ டெட்டு

மிழுக்கா வவையின்க ணெட்டு.

என்பன.

பனியும் வெயிலுக் கூதிரும் அயர்வுக் துணியில் கொள்கையொடு
கோன்மையெய்தித் துணிவற்றிகழ்த்த கணிவன் முல்லைக்குச்செய்யுள்:—

புரிவின்றி யாக்கைபோற் போற்றுவ போற்றிப்
பரிவின்றிப் பட்டாக் கறியத்—திரிவின்றி
விண்ணிவ் வுலகம் விளைக்கும் விளைவெல்லாக்
கண்ணி யுரைப்பான் கணி. —[பு. வெ. தம். 20.]

எனவரும். ஏதமிலாடவர்க் கன்றியிகன்மறம் பேதையர்க்கும்புகன் சூதின்
முல்லைக்குச் செய்யுள்:—

வந்த படைநோனாள் வாயின் முலைபறித்து
வெந்திற லெலிக மிறைக்கொளி இ—முந்தை
முதல்வர்கற் றுன்காட்டி மூதின் மடவாள்
புதல்வனைச் செல்கென்றாள் போர்க்கு. —[பு. வெ. வா. 21.]

எனவரும். அருஞ்சமம்வழிவழி ஆற்றியேறண்ட இருக்குடிமறம்புகல்
ஏறண்முல்லைக்குச் செய்யுள்:—

கன்னின்று நெந்தை கணவன் கள்ப்பட்டான்
முன்னின்று மொய்யவிந்தா ரென்னையர்—பின்னின்று
கைபோய்க் கணையுதைப்பக் காவலன் மேலோடி
யெய்போற் கிடந்தானென் னேறு. —[பு. வெ. வா. 22.]

எனவரும். இல்லம்பதியும் இயல்புக்கறி வல்லோனை மிகுத்த வல்லான்
முல்லைக்குச் செய்யுள்:—

வின்முன் கணைதெரியும் வேட்டைச் சிறுசிறுஅர்
முன்முன் முயலுகளு முன்றிற்றே—மன்முன்
வரைமார்பின் வேன்முழ்க் வாள்முவர் தாங்கி
யுரைமலை சூடினா னார். —[பு. வெ. வா. 23.]

எனவரும். தொடுகடலுலகினைத் துளங்கா திறைதன் கடனெனக்காத்த
காவண்முல்லைக்குச் செய்யுள்:—

பெரும்பூட் சிறுதகைப் பெய்ம்மலர்ப் பைந்தார்க்
கருக்கழல் வெண்குடையான் காவல்—விரும்பா
னொருநாண் மடியி னுலகின்மே னில்லா
திருநால் வகையா ரியல்பு. —[பு. வெ. வா. 24.]

எனவரும். இருகால்வகை மேற்கூறிய சூடிப்பிறப்பு முந்தலியன்.

தக்கனபிற்பறர் சாற்றமக்கூற்றக்குச் செய்யுள்:—

ஊறின்றி வகையுள் வைக வுயிரோம்பி
யாறிலொன் றானா தளித்துண்டு—மாறின்றி

வான்காவல் கொண்டான் வழிநின்று வைகலுந்
தான்காவல் கொண்ட றகும். —[பு. வெ. வா. 25.]
எனவரும். மிக்ககளமரசுகொள் பேராண்முல்லைக்குச் செய்யுள் :—

ஏந்துவாட் டானை யிரிய வுறைகழித்துப்
போந்துவாண் மின்னும் பொருசமத்து—வேந்த
ரிருங்களி யானை யினமிரிந் தோடக்
கருக்கழலான் கொண்டான் களம். —[பு. வெ. வா. 26.]

எனவரும். வெள்வாள் வேந்தன் வேண்டியதீயவுந் கொள்ளாமறவன்
கொதித்த மறமுல்லைக்குச் செய்யுள் :—

வின்னவி றேளானும் வேண்டிய கொள்கென்னுங்
கன்னவி றிண்டோட் கழலானு—மன்னன்மு
னென்ற நழல்விழியா வொள்வாள் வலனேந்தி
நின்ற நெடிய மொழிந்து. —[பு. வெ. வா. 27.]

எனவரும். குடைபுகழ் முல்லைக்குச் செய்யுள் :—

வேயுள் விசம்பு விளங்கு கதிர்வட்டந்
தாய புகழான் றனிக்குடைக்குத்—தோய
மெதிர்வழங்கு கொண்டி விடைபோழ்ந்த சுற்றுக்
கதிர்வழங்கு மாம்பலை காம்பு. —[பு. வெ. வா. 28.]

எனவரும். சுற்று-சுற்றுத்தாமம். கண்படை நிலைக்குச் செய்யுள் :—

கொங்கலர்தார் மன்னருங் கூட்டளப்பக் கூற்றணங்கும்
வெங்கதிர்வேற் றண்டெரியல் வேந்தர்க்குப்—பொங்கு
புனலாடை யாளும் புனைகுடைக்கீழ் வைகக்
கனலா துயிலேற்ற கண். —[பு. வெ. வா. 29.]

எனவரும். அடல்கெழுமறவர் அவிப்பலி கொடுத்தற்குச் செய்யுள் :—

சிறந்த திதுவென்னச் செஞ்சொறு வாய்ப்ப
மறந்தரு வாளம ரென்னும்—பிறங்கழலு
ளாருயி ரென்னு மவிவட்டா ராங்கலீதால்
வீரியரெய் தற்பால வீடு. --[பு. வெ. வா. 30.]

எனவரும். வான்கோய் புகழொடு வயங்குமொருநிலைமைச் சான்றோர்கெறி
புகல் சால்பு முல்லைக்குச் செய்யுள் :—

உறையார் விசம்பி னுவாமதி போல
நிறையா நிலவுத லன்றிக்—குறையாத
வங்கம்போழ் முந்நீர் வளம்பெறினும் வேறாமோ
சங்கம்போல்* வான்மையார் சால்பு. —[பு. வெ. வா. 31.]

(பா - ம்) * வாய்மையார்

எனவரும். மலிவயலுழவனை வறுமைதீர்ப்பெருவளம் பொலிகெனக்
கிணைவன் புகழ்த்த களவழிக்குச் செய்யுள் :—

பகடுவாழ் கென்று பனிவயலு ளாமை
யகடுபோ லங்கட் டடாரித்—துகடுடைத்துக்
குன்றுபோற் போர்விற் குரிசில் வளம்பாட
வின்றுபோ மெங்கட் கிடர்.

—[பு. வெ. வா. 32.]

எனவரும். மெய்யில் வையகத்து விழைவினையறுத்துப் பொய்யில்தத்துவப்
பொருளொடுபுகழற்குச் செய்யுள் :—

ஆமினி மூப்பு மகன்ற திளமையுந்
தாமினி நோயுந் தலைவரும்—யாமினி
மெய்யைந்து மீதூர வைகாது மேல்வந்த
வையைந்து மாய்வ தறிவு.

—[பு. வெ. வா. 33.]

எனவரும். ஐயைந்தும் ஆய்தல்—புருடன்முதல் நிலன் ஈரூகக் கிடந்த
இருபத்தைத்து தத்துவங்களை ஆராய்தல். அது, மூலப்பகுதி ஒன்றிற்
தோன்றியதன்மையிற் பகுதியேயாமெனவும், அதன்கட் தோன்றவன
அதனினோக்க விசுவயாமெனவும், தங்கட் தோன்றவனவற்றைநோக்கப்
பகுதியாமெனவும், அவற்றின்கட் தோன்றிய மனமும் ஞானேத்திரி
யங்களைத்துக் கண்மேந்திரியங்களைத்தும் பூதங்களைத்துத் தங்கட் தோன்ற
வன இன்மையின் விசுவயேயாமெனவும், புருடன் ஒன்றிற் தோன்ற
மையானுந் தன்கட் தோன்றவன இன்மையானும் அவை இரண்டு மாகா
னெனவுந் தெரிதல். கவ்வைநோயாக்கை கழியுமுன்னுலகத்து அவ்விய
னோக்கி அருளொடு நீக்கற்குச் செய்யுள் :—

கயக்கிய நோயவாய்க் கையிகந்து நம்மை
யியக்கிய யாக்கை யிராமுன்—மயக்கிய
பட்படா வைகும் பயன்ஞால நீள்வலை
யுட்படாம் போத லுறும்.

—[பு. வெ. வா. 34]

எனவரும்.

242. காஞ்சிதானே பெருந்திணைப் புறனே
பாங்கருஞ் சிறப்பிற் பல்லாற் றுணு
நில்லா வுலகம் புல்லிய நெறித்தே.

இது காஞ்சித்திணை பெருந்திணைக்குப் புறனென்பதும் அதன்
பொருளுந் கூறுகின்றது.

(இ-ள்) இது மேற்கூறிய புறத்திணை ஏழனுட் காஞ்சித்திணை முற்
கூறிய அகத்திணை ஏழனுட் பெருந்திணைக்குப் புறமும்; அஃது ஒன்றற்
கொன்று உரிமையாதல் அரிய சிறப்பினால் யாக்கை, செல்வம், இளமை
முதலிய பல நெறியானும் நிலையாத உலகியற்கையைப் பொருத்திய
நெறியினைபுடைத்து. (ஏ-று.)

புறத்திணை பலவற்றுட் 'காஞ்சி தானே பெருத்திணைப் புறனே' என இதனைப் பிரித்தோதினார்; எண்வகைமணத்தினும் நான்குமணம் பெற்ற பெருத்திணைபோல இக்காஞ்சியும் அறமுதலாகிய மும்முதற்பொருளும் அவற்றது நிலையின்மையுமாகிய ஆறனுள்ளும் நிலையின்மை மூன்றிற்கும் உரித்தாய் எல்லாத் திணைகட்கும் ஒத்தமரபிற்றாகலானும், "பின்னர் நான்கும் பெருத்திணை பெறும்" என்ற நான்குஞ் சான்றோர் இகழ்த்தாற்போல அறமுதலியவற்றது நிலையின்மை உணர்ந்து அவற்றை அவர் இகழ்த்தலானும், ஏறியமடற்றிறம் முதலிய நான்கும் பொருத்தர்க்காம மாயினவாறுபோல உலகியனோக்கி நிலையாமை நற்பொருளன்றாகலானும், உரிப்பொருள் இடமயங்கி வருதலன்றித் தனக்கு நிலமில்லாத பெருத்திணைபோல அறம்பொருளின் பம்பற்றியன்றி வேறு நிலையாமை யென்பதோர் பொருளின்றாதலொப்புமையானுமென்பது. எனவே, காஞ்சித்திணை பெருத்திணைக்குப் புறமென்றல் ஆணை கூறலன்றாயிற்று. (16)

243. வருபடை நோனான் மடுத்தேதி ருன்றக்
கருதிவே லுழவன் காஞ்சி சூதேலு
மேல்வரு படைவர மிகவு மாற்று
வேல்வ லாடவர் விறன்மிகுத் தேதிர்தலும்
வந்துபுலத் திறுத்தோர் வரம்பு கடவாமைத்
தந்தங் கடவை தழீஇய தழிஞ்சியும்
வடிசுடர் வேலோன் வாட்குடி யவர்க்குப்
படுகட ரிமைக்கும் படைபல வழங்கலும்
வழங்கலு மறவரவ் வரிசை யேத்தித்
தழங்கோலி முரசிற் சாற்றிய பக்கமுந்
தாங்குவிறன் மறவர் தத்தந் தோள்வலி
வீங்குபடை நாப்பண் விளைத்தபெருங் காஞ்சியு
மருமுனை யிறுத்தோ னறைகூ வியபின்
செருமுனைச் செல்கெனச் செப்புவாள் செலவு
முதுகுடி மறவர் முன்னுறச் சூழக்
கொதியழல் வேலோன் குடைமுனைச் சேறலு
மின்னது பிழைப்பி னிதுவா கியரெனத்
துன்னருஞ் சிறப்பின் வஞ்சினக் காஞ்சியு
நேர்பொரு மள்ளர் நெடுங்குடை வேந்தன்
போரேதீர் பூக்கோ ணிலையு மதாஅன்று
தூசி தாங்கிவீழ் சுழல்விழி மறவ
னேசில்வான் றலைச்சிறப் பியட்புதலைக் காஞ்சியு

மந்தமில் பெருஞ்சிறப் பமர்வீ முருந்தலை
 தந்தவர்க் கீந்த தலைமா ராயமு
 முலையு முகனுஞ் சேர்த்திக் கொண்டோன்
 றலையோடு முடிந்த நிலையோடு தோகைஇத்
 திறங்கோள்வேற் றரசருஞ் சேன்னி துளக்க
 மறங்க டாவிய வயங்குமறக் காஞ்சியும்
 பண்புற வருஉம் பகுதி நோக்கிப்
 புண்கிழித்த முடியு மத்துறைக் கூற்று
 மேமச் சுற்ற மின்றிப் புண்ணோற்
 பேயோம் படுத்த பேயோம் புதலு
 மாஅய களத்தி லலிந்தவா ஞழவர்க்குப்
 பேள யஞ்சிய பேளய்க் காஞ்சியும்
 வியன்மனை விடலை விழுப்புண் காப்பவுந்
 துயன்முலைப் பேளய்மக டோட்ட காஞ்சியு
 மின்னகை மனைவி பேளய் புண்ணோற்
 றுன்னுதல் கடிந்த தோடாஅக் காஞ்சியு
 மின்னனென் றிரங்கிய மன்னைக் காஞ்சியு
 மன்னன்மற வர்க்குமட் டந்தகட் காஞ்சியுங்
 காதற் கணவனோடு கனையேரி மூழ்கு
 மாதர் மலிபுரைத்த வாஞ்சிக் காஞ்சியு
 மன்னுயிர் நீத்த வேலின் மனையோ
 ளின்னுயிர் நீத்த வத்துறைப் பகுதியுங்
 கறுத்தவா ஞழவனிக் கன்னியைத் தருகென
 மறுத்துரை யாடிய மகட்பாற் காஞ்சியு
 மன்னவ னிகன்மற மடங்கவே லிறைவன்
 முன்னிருந் தருமுனை முரித்தமுன் னிருப்பு
 மென்றுமுறை நவின்ற வெழுமுன்று நான்குஞ்
 சென்றெதிர் காஞ்சித் தீணையது விரியே.

இது முற்கூறிய காஞ்சித்துணை இத்துணைத்துறையுடைத்தென்
 கின்றது.

(இ-ள்) வருபடை கோனான் மடுத்தெதிருன்றக் கருதிவேலுழவன்
 காஞ்சிசூழ்தல் முதல் ஈராகிய மன்னவனிகன்மறம் மடங்க வேலிறைவன்
 முன்னிருந்தருமுனை முரித்தமுன்னிருப்புமென முறையே சொல்லப்
 பட்ட இருபத்தைத்து துறையுஞ் சென்றெதிருன்றலாகிய காஞ்சித்
 துணையினது விரியாம். (எ-று.)

வருபடை நோனான் மடுத்தெதிருன்றக் கருதிவேலுழவன் காஞ்சி
குடிதற்குச் செய்யுள் :—

அருவரை பாய்ந்திறுது மென்பார்பண் டின்றிப்
பெருவரைச் சீறார் கருதிச்—செருவெய்யோன்
காஞ்சி மலையக் கடைக்கணித்து நிற்பதோ

தோஞ்செய் மறவர் தொழில். —[பு. வெ. காஞ். 1]

எனவரும். மேல்வருபடைவர மிகவுமாற்றா வேல்வலாடவர் விறன்மிகுத்
தெதிர்தற்குச் செய்யுள் :—

மன்மேல் வருமென நோக்கான் மலர்மார்பில்
வென்வேன் முகந்தபுண் வெய்துயிர்ப்பத்—தன்வேல்
பிடிக்கலு மாற்றாப் பெருந்தகை யேவத்
துடிக்கண் புலையன் றொடும்.

—[பு. வெ. காஞ். 2]

எனவரும். வென்—வெற்றி. வந்து புலத்திறத்தோர் வரம்பு
கடவாமை தத்தங்கடவை தழீஇயதழிஞ்சிக்குச் செய்யுள்.

குலாவுஞ் சிலையார் குறும்புகொள வெஃகி
யுலாவு முழப்பொழிக வேந்தன்—கலாவு
மினவேங்கை யன்ன விகல்வெய்யோர் காவல்
புனவேய் நரலும் புழை.

—[பு. வெ. காஞ். 3]

எனவரும். வடிசுடர்வேலோன் வாட்குடியவர்க்குப் படுசுடரிமைக்கும்
படைபலவழங்கற்குச் செய்யுள் :—

ஐயங் களைந்திட்ட டடல்வெங்குற் றுலிப்ப
வையிலை யெஃக மவைபல்லவு—மொய்யிடை
யாட்கடி வெல்களிற் றண்ணல் கொடுத்தளித்தான்
வாட்குடி வன்க ணவர்க்கு.

—[பு. வெ. காஞ். 4]

எனவரும். வழங்கலுமறவரவ் வரிசையேத்தித் தழங்கொலிமுரசிற்
சாற்றியபக்கத்திற்குச் செய்யுள் :—

துன்னருந் துப்பிற் றொடுகழலார் சூழ்ந்திருப்பத்
தன்னம ரொள் வானென் கைதந்தான்—மன்னற்கு
மண்ணகமோ வைகின்று மாலை நெடுங்குடைக்கீழ்
விண்ணகமும் வேண்டுகொல் வேந்த. —[பு. வெ. காஞ். 5.]

எனவரும். தாங்குவிறன்மறவர் தத்தந்தோள்வலி வீங்குபடை நாப்பன்
விளைத்தபெருக்காஞ்சிக்குச் செய்யுள் :—

வில்லார் குறும்பிடை வேறுவே றார்த்தெழுந்த
கல்லா மறவர் கணைமாரி—யொல்லா
வெருவி மறவேந்தர் வெல்களிற் றெல்லா
மிருவி வரைபோன்ற வின்று.

—[பு. வெ. காஞ். 6.]

எனவரும். இருவி-தினைத்தான். அருமுனையிறத்தோன் அறைகூவியின்
செருமுனைச்செல்கெனச் செப்புவான் செலவுக்குச் செய்யுள் :—

உணங்கு புலவறா வொன்னார் குரம்பை
துணங்கரில் வெம்முனை நோக்கி—யணங்கிய

குந்தமலியும் புரவியான் கூடாதார்

வந்தபின் செல்கென்றான் வாள். —[பு. வெ. காஞ். 7.]

எனவரும். முதுகுடிமறவர் முன்னுறச்சூழக் கொதியழல்வேலோன்
குடைமுனைச் சேறற்குச் செய்யுள் :—

தெம்முனை தேயத் திறல்விலங்கு தேர்த்தானை

வெம்முனை வெற்றி விறல்வெய்யோன்—றம்முனை

நாட்டிப் பொறிசெறித்து நண்ணார்மேற் செல்கென்று

கூட்டிநாட் கொண்டான் குடை. —[பு. வெ. காஞ். 8.]

எனவரும். இன்ன துய்யைப்பின் இதுவாகியரெனத் துன்னருஞ்சிறப்பின்
வஞ்சினக்காஞ்சிக்குச் செய்யுள் :—

இன்று பகலோ னிறவாமு னென்னரை

வென்று களங்கொள்ளா வேலுயர்ப்பி—னென்று

மரணவியப் பாயு மடையார்மு னிற்பேன்

முரணவிய முன்முன் மொழிந்து —[பு. வெ. காஞ். 9.]

எனவரும். சேர்பொருமள்ளர் செடுக்குடை வேந்தன் போரெதிர்பூக்
கோள் நிலைக்குச் செய்யுள் :—

பருதிசெல் வானம் பரந்துருகியன்ன

குருதியா றுவதுகொல் குன்றார்—கருதி

மறத்திறத்தின் மாறா மறவருங் கொண்டார்

புறத்திறத்த வேந்திரியப் பூ. —[பு. வெ. காஞ். 10.]

எனவரும். துகதாங்கிவீழ் சூழல்விழ்மறவன் ஏசில்வான்றலைச்சிறப்பு
இயம்பு தலைக்காஞ்சிக்குச் செய்யுள் :—

விட்டிடிவென் வேந்தன் விலையிடினெ னிவ்வுலகி

னிட்டுரையி னெய்துவ வெய்திறு—லொட்டாதார்

போர்தாங்கி மின்னும் புலவா னுறைகழியாத்

தார்தாங்கி வீழ்ந்தான் றலை. —[பு. வெ. காஞ். 11.]

எனவரும். அந்தயில் பெருஞ்சிறப் பமர்வீழருந்தலை தந்தவர்க்கேத்
தலை மாராயத்துக்குச் செய்யுள் :—

உவன்றலை யென்னு முறழ்வின்றி யொன்னு

ரிவன்றலையென் றேத்த வியலு—மவன்றலை

தந்தார்க்கு நல்கல் வியப்போ கிளந்தேத்தி

வந்தார்க் குவந்தியும் வாழ்வு. —[பு. வெ. காஞ். 12.]

எனவரும். முலையுமுகனுஞ் சேர்த்திக் கொண்டோன் தலையொடுமுடித்த நிலைக்குச் செய்யுள் :—

கொலையானாக் கூற்றங் கொடிதே கொழுநன்
றலையானு டையலாள் கண்டே—முலையான்
முயங்கினுள் வாண்முகமுஞ் சேர்த்தினு ளாக்கே
யுயங்கினு ளோங்கிற் றுயிர். —[பு. வெ. காஞ். 13.]

எனவரும். திறங்கொள்வேற்றரசருஞ் சென்னிதுளக்க மறங்காடவிய வயங்கு மறங்காஞ்சிக்குச் செய்யுள் :—

கருந்தலையும் வெண்ணிணமுஞ் செந்தடியு மீராப்
பருந்தோ டெருவை படா—வருந்திறல்
வேறாய மன்னர் வியப்பக் கடாயினுள்
மாறா மறவன் மறம். —[பு. வெ. காஞ். 14.]

எனவரும். பண்புறவருஉம் பகுதிகோக்கிப் புண்கிழித்து முடியுமத்துறைக் கூற்றுக்குச் செய்யுள் :—

நகையம ராய நடுங்க நடுங்கான்
றொகையம ரோட்டிய துப்பிற்—பகைவர்மு
னுங்கிச் சினவுத னோன னுதிவேலாற்
பொங்கிப் பரிந்திட்டான் புண். —[பு. வெ. காஞ். 15.]

எனவரும். ஏமச்சுற்றமின்றிப் புண்ணோற்பே யோம்படுத்த பேயோம்புதற் குச்செய்யுள் :—

ஆயு மடுதிறலார்க் கன்பிலா ரில்போ லுந்
தோயுங் கதழ்குருதி தோள்புடைப்பப்—பேயுங்
களம்புகலச் சீறிக் கதிர்வேல்வாய் வீழ்ந்தா
னுளம்புகல வோம்ப லுறம். —[பு. வெ. காஞ். 16.]

எனவரும். ஆஅயகளத்தில் அவித்த வாளுழவர்க்குப் பேளயஞ்சியபேளயக் காஞ்சிக்குச் செய்யுள் :—

கொட்கு நியிருங் குறுகுங் குடர்குடிப்
பெட்ப நகும்பெயரும் பேய்மக—ளுட்கப்
புனலங் குருதிப் புலால்வாய்க் கிடந்து
கனல விழிப்பவற் கண்டு. —[பு. வெ. காஞ். 17]

எனவரும். வியன்மனைவிடலை விழுப்புண்காப்பவுந் துயன்முலைப்பேளய மகள் தொட்டகாஞ்சிக்குச் செய்யுள் :—

கொன்றுருத்த கூர்வே லவற்குறுகிக் கூரிருள்வாய்
நின்றருத்து நோக்கி நெருப்புமிழாச்—சென்றொருத்தி
யொட்டார் படையிடந்த வாறாப்பு ணைந்தகலந்
தொட்டாள் பெருகத் துயில்... —[பு. வெ. காஞ். 18.]

எனவரும். இன்னகைமனை வி பேஎய்புண்ணேற்றுன்னுதல்கடித்த
தொடாக்காஞ்சிக்குச் செய்யுள்:—

ஐயவி சிந்தி நறைபுகைத் தாய்மலர் தூய்க்
கொய்யாக் குறிஞ்சி பலபாடி—மொய்யிணர்ப்
பூப்பெய் தெரிய நெடுத்தகைபுண் யாங்காப்பப்
பேய்ப்பெண் பெயரும் வரும். —[பு. வெ. காஞ். 19.]

எனவரும். இன்னனென்றிரங்கிய மன்னைக்காஞ்சிக்குச் செய்யுள்—

போர்க்குப் புணைமன் புரையோர்க்குத் தானுவம
ணர்க்கு முலகிற்ரு மோருயிர்மன்—யார்க்கு
மறந்திறந்த வாயி லடைத்ததா லண்ண
னிற்றந்திறந்த நீளிலை வேல். —[பு. வெ. காஞ். 20.]

எனவரும். மன்னன் மறவர்க்கு மட்டிந்தகட்காஞ்சிக்குச் செய்யுள்—

ஒன்னு முனையோர்க் கொழிக வினித்துயின்
மன்னன் மறவர் மகிழ்தூங்கா—முன்னே
படலைக் குரம்பைப் பழங்கண் முதியாள்
விடலைக்கு வெங்கள் விடும். —[பு. வெ. காஞ். 21.]

எனவரும். காதற்கணவனொடு கனையெரிமூழ்கும் மாதர்மலிபுரைத்த
ஆஞ்சிக்காஞ்சிக்குச் செய்யுள்—

தாங்கிய கேளொடு தானு மெரிபுகப்
பூங்குழை யாயம் புலர்கென்னு—நீங்கா
விலாழிப் பரித்தானை வெந்திறலார் சீறார்ப்
புலாழித் தலைக்கொண்ட புண். —[பு. வெ. காஞ். 22.]

எனவரும். மன்னுயிர்நீத்த வேலின்மனையோன் இன்னுயிர்நீத்த அத்
துறைப் பகுதிக்குச் செய்யுள்—

கவ்வைநீர் வேலிக் கடிதேகாண் கற்புடைமை
வெவ்வேல்வாய் வீழ்ந்தான் விறல்வெய்யோ—னவ்வேலே
யம்பிற் பிறமுந் தடங்க ணவன்காதற்
கொம்பிற்ரு மாயிற்றே கூற்று. —[பு. வெ. காஞ். 23.]

எனவரும். கறுத்தவாளுழவனிக் கன்னியைத்தருகென மறுத்தாரையாடிய
மகட்பாற்காஞ்சிக்குச் செய்யுள்—

அளிய கழல்வேந்த ரம்மா வரிவை
யெளியளென் நெள்ளி யுரைப்பிற்—குளியாவோ
பண்போற் கிளவியிப் பல்வனையாள் வரண்முகத்த
கண்போற் பகழி கடிது. —[பு. வெ. காஞ். 24.]

எனவரும். மன்னவனிகல்மறம் மடங்கவேலிறைவன் முன்னிருத்
தருமுனை முரித்தமுன் னிருப்புக்குச் செய்யுள்—

கடிகமழ் வேரிக் கடைதோறுஞ் செல்லக்

கொடிமலி கொல்களி நேவித்—துடிமகிழ

வார்த்திட் டமரு ளடையாரை யம்முனையிற்

பேர்த்திட்டான் பெய்கழலி னான். —[பு. வெ. காஞ். 25.]

எனவரும்.

(17)

244. பாடாண் டிணையே கைக்கிளைப் புறனே

பாடுதற் குரிய வாடவன் றனது

பாடமை யொழுக்கம் பாடும் நெறித்தே.

இது பாடாண்டிணை கைக்கிளைத்திணைக்குப் புறனென்பதும்
அதன் பொருளுக் கூறகின்றது.

(இ-ள்.) மேற்கூறிய புறத்திணை ஏழனுட் பாடாண்டிணை முற்கூறிய
அகத்திணை ஏழனுட் கைக்கிளைத்திணைக்குப் புறனும்; அது தான் பாடி
தற்கு உரிய ஆண்மகனது பெருமைபொருந்திய ஒழுக்கத்தைப்
பாடுகின்ற அம்முறையினை யுடைத்து. (எ-று.)

புறத்திணை பலவற்றுட் 'பாடாண் டிணையே கைக்கிளைப் புறனே'
என இதனைப் பிரித்தோதினார், ஒருதலைவன் பரவலும் புகழ்ச்சியும்
வேண்ட ஒரு புலவன் வீம்பேறு முதலிய பரிசில்வேண்டலின் அவை
தம்மின்வேராகிய ஒருதலைக்காமமாகிய கைக்கிளையோ டொத்தலா
னென்பது. (18)

245. ஒளியு மாற்றலு மோம்பா வீகையு

மளியு மென்றிவை யாய்ந்தினி துரைத்தலுஞ்

சேய்வரல் வருத்தம் வீட வாயில்

காவலர்க் குரைத்த கடைநிலை யானுங்

காவல் கண்ணிய கழலோன் கைதொழு

முவரி லொருவனை முறையுளி வாழ்த்தலு

மாயோன் மேய மன்பெருஞ் சிறப்பிற்

ரூவா விழுப்புகழ்ப் பூவை நீலையு

மொருவனை யவனோடு மொழிந்த வானவரோடும்

பொருவினன் புகழ்ந்த மற்றதன் பகுதியு

மண்ணகங் காவன் மன்னவன் முன்ன

ரேண்ணிய பரிசி லிதுவேன வுரைத்தலு

மின்னோ ரின்னவை கோடுத்தனர் நீயு

மன்னர்போ லருள்கெனு மியன்மொழி வாழ்த்து

மயலறு சீர்த்தி மான்றேர் மன்ன
 னியல்பினை மொழியு மத்துறைப் பகுதியு
 நெடுந்தேர்த் தானை நீறுபட நடக்குங்
 கடுந்தேர் மன்னவன் கண்படை நிலையு
 மயில்வேன் மன்னனை யருளிய வெழுகெனத்
 துயிலிடை யெடுப்பிய துயிலேடை நிலையுங்
 கங்குற் கணைதுயி லெழுந்தோன் முன்னர்
 மங்கலங் கூறிய மங்கல நிலையு
 மன்னிய சிறப்பின் மங்கல மரபிற்
 றுன்னின னென்ற வத்துறைப் பகுதியுந்
 துளக்கமி லரசன் வெற்றி காட்டும்
 விளக்குநிலை விளம்பிய விளக்கு நிலையு
 மடரவிர் பைம்பூ ணரசன் றன்னைச்
 கடரோடு பொருஉ மத்துறைப் பகுதியு
 முவகையோடு வேந்த னொலிமறை யவர்க்குக்
 கபிலை யீந்த கபிலை நிலையு
 மந்தமில் புகழா னமரரவி முகப்ப
 வேந்தீ வேட்ட வேள்வி நிலையு
 மண்மிசைக் கொண்மு மழைவளந் தருமென
 விண்மிசைத் தோற்றிய வேள்ளி நிலையுந்
 தாட்டாழ் தடக்கைத் தாம மார்ப
 னாட்டுவள னுரைத்த நாடு வாழ்த்தும்
 வாழ்மனை புகீஇ வைகறை முழக்கிய
 கேழ்கிளர் கிணைவன் கிளந்த கிணைநிலையுஞ்
 செங்களத் தீட்டிய செல்வம்வேண் டுறையாழ்
 மங்கலப் பாணர் மறுத்த களவழியுங்
 கூற்றிருந் தாலுங் கொலைவேன் மன்னவன்
 வீற்றினி் திருந்த பெருமங் கலமு
 நெடுமதி லெறிந்த நிரைதார் மன்னன்
 குடே களைந்த புகழ்சாற்று நிலையு
 மிகலடு தடந்தோ ளெறிவே லிறைவன்
 மகளிரோடு மணந்த மணமங் கலமுங்
 கதமிக் கெழுபடைக் காவல் வேந்தன்
 புதல்வற் பயந்த பொலிவுமங் கலமும்
 வாட்படைத் தானை மன்னவன் பிறந்த

நாட்சிறப் புரைத்த நாண்மங் கலமும்
 விரைந்துகோடை பெற்றும் விடைபெற திரவலன்
 பரிந்துகடைக் கூட்டிய பரிசி னிலையும்
 வண்புக முறைந்தோர்க்கு மன்னவ னுதவிப்
 பண்புற விடுத்த பரிசில் விடையு
 நிறைவினை முற்றிய நீள்கழ லோன்மனை
 யறன்மலி புரைத்த வாள்வினை வேள்வியுங்
 கூத்தரும் பாணரும் பொருநரும் விறலியு
 மாற்றிடைக் காட்சி யுறழ்த் தோன்றிப்
 பெற்ற பெருவளம் பெறாஅர்க் கறிவுநீ இச்
 சேன்றேதிரத் தெரித்த வாற்றுப் படையு
 மொழியுமெங் கடுஞ்சோன் முறையுளி நிற்பின்
 வழிபயன் படுமெனும் வாயுறை வாழ்த்தும்
 புரையோர் நாப்ப ணவிதல் கடனெனப்
 பெரியோர் பேணிய சேவியறி வுறுவு
 நாற்பெருந் திசையு நன்கினிது கவித்த
 கோக்குடை பழிச்சுங் குடைமங் கலமுங்
 காய்வார் காயக் கண்கனல் வேந்தன்
 வாய்வா ளேத்திய வாண்மங் கலமு
 யெண்ணருஞ் சீர்த்தி யிறையோ எனய்தி
 மண்ணுதல் புரிந்த மண்ணு மங்கலமு
 மறிவோர் வேந்தனுக் காயந்திவை செய்கென
 வுறுதி கூறிய வொட்படை நிலையும்
 வழிபடு தேய்வ நிற்புறங் காப்பப்
 பொலிமி னென்னும் புறநிலை வாழ்த்து
 மூவர் கோடியுளு மொன்றோடு போரீஇ
 மேவர வுரைத்த வியன்கோடி நிலையுஞ்
 சோவினை யழித்த துளவணி மாயோன்
 மேவரு விறலினை வியந்த கந்தழியு
 மெரிசுடர் வேலற்க் கிளகிய வுள்ளத்
 தரிமலர்க் கண்ணிய ராடிய வள்ளியும்
 விரும்பிய தருஉம் விண்ணவர் தம்முழை
 யரும்பெறற் புலவரை யாற்றுப் படுத்தலும்
 வீற்றதோன் றெய்துகம் வியனிலத் தியாமெனப்

போற்றரு மிறைக்கேதிர் புகழ்ந்தனர் பரவலும்
 விசேட ரேறிக்கு மேனிவா னவனைப்
 படுபயன் கருதிப் பழிச்சினர்ப் பணிதலு
 மருமலர்க் கோதை மடவர றலைவனை
 விரிமலர்த் தாமம் விழைந்த கைக்கிளையு
 மல்லிடை விரும்பா தவன்முயக் கமர்ந்து
 சேல்பவள் சேல்வகை தேரிந்தபெருந் திணையும்
 வில்லேர் ஈதலி விறலோன் மார்பும்
 புல்லேம் யாமெனப் புலந்த புலவியும்
 படிமிசை யியங்காப் பண்மொழி மகளிர்
 கடவுளை நயந்த கடவுட் பக்கமும்
 பூதலத் தரிவையர் பொருவில்வா னவரைக்
 காதலித் துரைத்த கடவுட் பக்கமு
 மிழையணி மங்கைய ரீறில காமங்
 குழவி மருங்கிற் கூறிய பகுதியு
 நீங்காக் காதன் மைந்தரு மகளிரும்
 பாங்குறக் கூடும் பதிக்கலை யுரைத்தலு
 மெனமுறை தொகுத்த வேழேழ் துறையும்
 வினவிய பாடாண் டிணையது விரியே.

இது முற்கூறிய பாடாண்டிணை இத்துணைத்துறையுடைத்தென்
 கின்றது.

(இ-ள்) ஓளியும் ஆற்றலும் ஒம்பாவீகையும் அளியுமென்றிவை
 ஆய்த்தினிதுரைத்தல் முதலாக நீங்காக்காதல் மைந்தரும் மகளிரும்
 பாங்குறக்கூடும் பதிக்கலையுரைத்தல் ஈராக முறையே தொகுத்த நாற்பத்
 தொன்பது துறையும் மேற்சொல்லப்பட்ட பாடாண்டிணையது விரியாம்.
 (எ-ற)

ஓளியும் ஆற்றலும் ஒம்பாவீகையும் அளியுமென்றிவை ஆய்த்
 தினிதுரைத்தற்குச் செய்யுள்;

மன்னர் மடங்கள் மறையவர் சொன்மாலை
 யன்ன நடையினூர்க் காரமுதம்—துன்னும்
 பரிசிலர்க்கு வானம் பனிமலர்ப் பைந்தா
 ரொரிசினவேற் றுனையெங் கோ.

[பு. வெ. பா. 1]

எனவரும். சேய்வரல்வருத்தம்வீட வாயில்காவலர்க் குரைத்த கடை
 நிலைக்குச் செய்யுள்:—

நாட்டிய வாய்மொழி நாப்புலவர் நல்விசை
யீட்டிய சொல்லா னிவனென்று—காட்டிய
காயலோங் கெல்கிமைக்குங் கண்ணூர் கொடிமதில்
வாயிலோய் வாயி விசை.

[பு. வெ. பா. 2]

எனவரும். காவல்கண்ணியீ கழலோன் கைதொழும் மூவரிவொருவனை
முறையுளிவாழ்த்தற்குச் செய்யுள்:—

வைய மகளை யடிப்படுத்தாய் வையகத்தா
ருய்ய வருவம் வெளிப்படுத்தாய்—வெய்ய
வநீந்திற லாழி யரவணையா யென்று
நெடுந்தகை நின்னையே யாம்.

[பு. வெ. பா. 3]

எனவரும். மாயோன்மேய மன்பெருஞ்சிறப்பிற்
பூவைநிலைக்குச் செய்யுள்:—

பூவை விரியும் புதுமலரிற் பூங்கழலோ
யாவை விழுமிய யாமுணரே—மேவார்
மறத்தொடு மல்லர் மறங்கடந்த காளை
நிறத்தொடு நேர்தருத லான்.

[பு. வெ. பா. 4]

எனவரும். ஒருவனையவனொடும் ஒழிந்த வானவரொடும் பொருவினன்
புகழ்த்த மற்றதன்பகுதிக்குச் செய்யுள்:—

ஏற்றுவல னுயரிய வெரிமரு ளவீர்சடை
மாற்றருங் கணிச்சி மணிமிடற் றோனுங்
கீடல்வளர் புரிவளை புரையு மேனி
யடல்வெந் நாஞ்சிற் பனைக்கொடி யோனு
மண்ணுறு திருமணி புரையு மேனி
விண்ணுயர் புட்கொடி விறல்வெய் யோனு
மணிமயி லுயரிய மாறா வென்றிப்
பிணிமுக ளூர்தியொண் செய்யோ னும்மென
ஞாலங் காக்குங் கால முன்பிற்
றோலா நல்விசை நால்வ ருள்ளுங்
கூற்றொத் தீயே மாற்றருஞ் சீற்றம்
வலியொத் தீயே வாவி யோனைப்
புகழொத் தீயே யிகழூந ரடுநனை
முருகொத் தீயே முன்னியது முடித்தவி
னாங்காங் கவரவ ரொத்தலின்
யாங்கு மரியவு முளவோ ரினக்கே.

[புறம். 56]

ஒன்றெனமுடித்தலான் இங்கனமன்றிக்,

குருந்த மொசித்தனான் றுண்டா லதனைக்
கரந்த படியெமக்குக் காட்டாய்—மரம்பெரு
போரிற் குருகுறங்கும் பூம்புன னீர்நாட
மார்பிற் கிடந்த மறு. [தொல். பொருள். பக். 201]

எனவும்,

ஏற்றார்தி யானு மிகல்வெம்போர் வானவனு
மாற்றலு மாள்வினையு மொத்தொன்றி னெவ்வாரே
கூற்றக் கணிச்சியோன் கண்முன் றிரண்டேயா
மாற்றல்சால் வானவன் கண். [முத்தொள்ளாயிரம்]

எனவும்,

இந்திர னென்னி லிரண்டேக னேறுர்ந்த
வந்தரத்தா னென்னிற் பிறையிலலை—யந்திரத்திற்
கோழியா னென்னின் முகனென்றே கோதையை
யாழியா னென்றுணரற் பாற்று. [தொல். பொருள். பக். 201]

எனவுஞ் சிறிது வேறுபட வருவனவெல்லாம் அதன்பாற் படுத்துக.

மண்ணகக்காவல் மனவன்முன்னர் எண்ணியபரிசில் இதுவென
வுரைத்தற்குச் செய்யுள்:—

வரிசை கருதாது வான்போற் றடக்கைக்
குருசினீ நல்கயாங் கொள்ளும்—பரிசி
ல்கள மார்ப்ப வமரோட்டித் தந்த
படுகளி நால்வாய்ப் பகடு. —[பு. வெ. பா. 5]

எனவரும். இன்றோரின்னவை கொடுத்தனர் நீயும் அன்னர்போலருள்
கெனும் இயன்மொழி வாழ்த்திற்குச் செய்யுள்:—

முல்லைக்குத் தேரு மயிலுக்குப் போர்வையு
மெல்லைநீர் ஞாலத் திசைவிளங்கத்—தொல்லை
யிரவாம லீந்த விறைவர்போ னீயுங்
கரவாம லீகை கடன். —[பு. வெ. பா. 6]

எனவரும். மயலறுசீர்த்தி மான்தேர்மன்னன் இயல்பினை மொழியும்
அத்துறைப்பகுதிக்குச் செய்யுள்:—

ஒள்வா ளமரு ஞயிரோம்பான் றுனீயக்
கொள்வார் நடுவட் கொடையோம்பான்—வெள்வாள்
கழியாமே மன்னர் கதங்காற்றும் வேலோ
னொழியாமே யோம்பு முலகு. —[பு. வெ. பா. 7]

எனவரும். நெடுந்தேர்த்தானை றேபடசடக்குந் கடுந்தேர் மன்னவன்
கண்படைநிலைக்குச் செய்யுள்:—

மேலா ரிறையமருண் மின்னார் சினஞ்சொரியும்
வேலான் விறன்முனை வென்றடக்கிக்—கோலாற்
கொடிய வுலகிற் குறுகாம லெங்கோன்
கடிய துயிலேற்ற கண். —[பு. வெ. பா. 8]

எனவரும். அயில்வேன்மன்னனை அருளியவெழுநெனத் துயிலிடை
யெடுப்பிய துயிலெடைநிலைக்குச் செய்யுள்:—

அளந்த திரையா ரகலிடத்து மன்னர்
வளந்தரு வேலோய் வணங்கக்—களந்தயங்கப்
பூமலர்மேற் புள்ளொலிக்கும் பொய்கைகூழ் தாமரைத்
தூமலர்க்க ணேற்க துயில். —[பு. வெ. பா. 9]

எனவரும். கங்குற்களைதுயில் எழுந்தோன்முன்னர் மங்கலக்கூறிய
மங்கலநிலைக்குச் செய்யுள்:—

விண்வேண்டின் வேறுதன் மங்கலம் வேந்தர்க்கு
மண்வேண்டிற் கைகூப்பன் மங்கலம்—பெண்வேண்டிற்
றுன்னன் மடவார்க்கு மங்கலந் தோலாப்போர்
மன்னன் மலைபுரையு மார்பு. —[பு. வெ. பா. 10]

எனவரும். மன்னிய சிறப்பின் மங்கலமரபிற் துன்னினனென்ற
அத்துறைப்பகுதிக்குச் செய்யுள்:—

*தீண்டியுங் கண்டும் பயிற்றியுந் தன்செவியால்
வேண்டியுங் கங்குல் விடியலு—மீண்டிய
மங்கல மாய துகர்ந்தான் மறமன்னர்
வெங்களத்து வேலுயர்த்த வேந்து. —[பு. வெ. பா. 11]

எனவரும். துளக்கயிலரசன் வெற்றிகாட்டும் விளக்குநிலைவிளம்பிய
விளக்குநிலைக்குச் செய்யுள்:—

வளிதூரந்த கண்ணும் வலந்திரியாப் பொங்கி
யொளிசிறந் தோங்கி வரலா—லளிசிறந்து
நன்னெறியே காட்டும் நலந் தெரி கோலாற்கு
வென்னெறியே காட்டும் விளக்கு. —[பு. வெ. பா. 12]

எனவரும். அடரவிர்பைம்பூண் அரசன்றன்னைச் சுடரொடுபொருடும்
அத்துறைப்பகுதிக்குச் செய்யுள்:—

வெய்யோன் கதிர்விரிய விண்மே லொளியெல்லா
மையார் தொடுங்கி மறைந்தாங்கு—வையகத்துக்
கூத்தவை யேத்துங் கொடித்தேரான் கூடியபின்
வேத்தவையுண் மையாக்கும் வேந்து. —[பு. வெ. பா. 13]

எனவரும். மையாத்தல்—புற்கென்றல். உவகையொடுவேந்தன் ஓவிய
மறையவர்க்குக் கயிலையீத்த கயிலைநிலைக்குச் செய்யுள்:—

பருக்காமுஞ் செம்பொன்னும் பார்ப்பார் முகப்பக்
குருக்கட் கயிலை கொடுத்தான்—செருக்கோ
டிமுரசுத் தானை யிகூரிய வெங்கோன்
கடிமுரசுக் காலை செய. —[பு. வெ. பா. 14]

எனவரும். அந்தமில்புகழான் அமரரவிமுகப்ப வெத்தவேட்ட வேள்வி
நிலைக்குச் செய்யுள்:—

கேள்வி மறையோர் கிளைமகிழ்த லென்வியப்பாம்
வேள்வி விறல்வேந்தன் றுன்வேட்ப—நீள்விசம்பி
னீர்ந்தா ரிமையோரு மெய்தி யழல்வாயா
லார்ந்தார் முறையா லவி. —[பு. வெ. பா. 15]

எனவரும். மண்மிசைக் கொண்மூ மழைவளந்தருமெனத் விண்மிசைத்
தோற்றிய வெள்ளி நிலைக்குச் செய்யுள்:—

சூழ்கதிர் வான்விளக்கும் வெள்ளி சுடர்விரியத்
தாழ்புயல் வெள்ளந் தருமரோ—சூழ்புரவித்
தேர்விறாரர் தாங்கித் திகழ்ந்திலங்கு வேலோய்நின்
மார்பிறாரர் கோலி மழை. —[பு. வெ. பா. 16]

எனவரும். தாட்டாழ்தடக்கைத் தாமமார்பன் காட்டுவளனுரைத்த
காடுவாழ்த்திற்குச் செய்யுள்:—

எண்ணி னிடரெட்டு மின்றி வயற்செந்நெற்
கண்ணின் மலரக் கருநீலம்—விண்ணின்
வகைத்தாய் வளனெடு வைகின்று வென்வே
னகைத்தாரான் றுன்விரும்பு நாடு. —[பு. வெ. பா. 17]

எனவரும். இடரெட்டாவன,

விட்டில் கிளிநால்வாய் வேற்றரசு தன்னரசு
நட்டம் பெரும்பெயல் *காலெட்டு.

என இவை. வாழ்மனைபுகீஇ வைகறைமுழங்கிய கேழ்கினர்கிணைவன்
கிளத்த கிணைநிலைக்குச் செய்யுள்:—

வெள்ளி முளைத்த விடியல் வயலாமை
யள்ளகட் டன்ன வரிக்கிணை—வள்ளியோன்
முன்கடை தட்டிப் பகடுவாழ் கென்னமு
னென்கடை நீங்கிற் றிடர். —[பு. வெ. பா. 18]

(பா.ம்). * காற்றெட்டு, காலேடுட்டு.

எனவரும். அரி - அமுகு. செக்களத்தீட்டிய செல்வம் வெண்டுறையாழ்
மக்கலப்பாணர் மறுத்த களவழிக்குச் செய்யுள் :—

ஈண்டி யெருவை யிறகுளரும் வெங்களத்து
வேண்டியாங் கொண்ட விறல்வெழும்—வேண்டாள்
வளைகள் வயிரியம்பும் வாட்டாணை வேந்தே
விளைகட் பகர்வாள் விலை. —[பு. வெ. பா. 19]

எனவரும். கூற்றிருந்தாலுங் கொலைவேல் மன்னவன் வீற்றினிதிருத்த
பெருமக்கலத்திற்குச் செய்யுள் :—

அழலவிர்பைங்கணரிமா நமளி
நிழலவிர்ப்பூண் மன்னர்நின் நேத்தக்—கழல்புனைந்து
வீமலிதார் மன்னவனாய் வீற்றிருந்தான் வீங்கொலிநீர்ப்
பூமலி நாவற் பொழிற்கு. —[பு. வெ. பா. 20]

எனவரும். நெடுமதிலெறித்த நிரைதார் மன்னன் குடுமிகளைத்த
புகழ்சாற்று நிலைக்குச் செய்யுள் :—

பூந்தா மரையிற் பொடித்துப் புகல்விசும்பின்
வேந்தனை வென்றான் விறன்முருக—னைந்து
நெடுமதில் கொண்டு நிலமிசையோ ரேத்தக்
குடுமி களைந்தானெங்கோ. —[பு. வெ. பா. 21]

எனவரும். குடுமிகளைதல் - மயிர்ச்சிகையைக் கூட்டிமுடித்தல்.
இகலடி தடத்தோள் எறிவேலிறைவன் மகளிரொடுமணந்த மணமக்கலத்
திற்குச் செய்யுள் :—

அணக்கருந் தானையா னல்லியந்தார் தோய்ந்தோண்
மணக்கோல மங்கலம்யாம் பாட—வணக்கருஞ்சீ
ராரெயின் மன்னன் மடமக ளம்பனைத்தோட்
கூரெயிற்றுச் செவ்வாய்க் கொடி. —[பு. வெ. பா. 22]

எனவரும். கதமிக்கெழுபடைக் காவல்வேத்தன் புதல்வற்பயத்த பொலிவு
மக்கலத்திற்குச் செய்யுள் :—

கருங்கழல் வெண்குடைக் காவலற்குச் செவ்வாய்ப்
பெருங்கட் புதல்வன் பிறப்பப்—பெரும்பெயர்
விண்ணார் மகிழ்ந்தார் வியலிடத்தா ரேத்தினு
ரெண்ணு ரவிர்தா ரிகல். —[பு. வெ. பா. 23]

எனவரும். வாட்படைத்தானை மன்னவன் பிறந்த காட்சிறப்புரைத்த
நாண்மக்கலத்திற்குச் செய்யுள் :—

கரும்பகடுஞ் செம்பொன்னும் வெள்ளணிநாட் பெற்றார்
விரும்பி மகிழ்தல் வியப்போ—சுரும்பிமிர்தார்

வெம்முரண் வேந்தரும் வெள்வளையார் தோள்விகழந்து
தம்மதி றுந்திறப்பர் தாள்.

—[பு. வெ. பா. 24]

எனவரும். விரைந்து கொடைபெற்றும் விடைபெறுதிரவலன் பரிந்து
கடைக்கூட்டிய பரிசினிலைக்குச் செய்யுள் :—

வெல்புரவி பூண்ட விளங்கு மணித்திண்டேர்
நல்கிய பின்னு நனிநீடப்—பல்போர்
விலங்குங் கடற்றானை வேற்றார் முனைபோற்
கலங்கு மளித்தென் கடும்பு.

—[பு. வெ. பா. 25]

எனவரும். வண்புகழறைந்தோர்க்கு மன்னவனுதவிப் பண்புறவிடுத்த
பரிசில்விடைக்குச் செய்யுள் :—

படைநவின்ற பல்களிறும் பண்ணமைந்த தேரு
நடைநவின்ற பாய்மாவு நல்கிக்—கடையிறந்து
முன்வந்த மன்னர் முடிவணங்குஞ் சேவடியாற்
பின்வந்தான் பேரருளி னான்.

—[பு. வெ. பா. 26]

எனவரும். நிறைவினைமுற்றிய நீள்கழலோன்மனை அறன்மலிபுரைத்த
ஆள்வினைவேள்விக்குச் செய்யுள் :—

நின்ற புகழொடு நீடுவாழ் கிவ்வுலகி
லொன்ற வுயிர்களிப்ப வோம்பலால்—வென்றமருள்
வாள்வினை நீக்கி வருக விருந்தென்னு
மாள்வினை வேள்வி யவன்.

—[பு. வெ. பா. 27]

எனவரும். கூத்தரும் பாணரும் பொருளரும் விறலியும் ஆற்றிடைக்காட்சி
உறழத்தோன்றிப் பெற்றபெருவளம் பெறுஅர்க்கறிவுநீஇச் சென்
றெதிரத்தெரித்த ஆற்றுப்படையுட் கூத்தராற்றுப்படைக்குச் செய்யுள் :—

கொலைவிற்புருவத்துக் கொம்பன்னார் கூத்தின்
றலைவ தவிராது சேறி—சிலைகுலாங்
காரினை வென்ற கவிகையான் கைவளம்
வாரினை கொண்டு வரற்கு.

—[பு. வெ. பா. 29]

எனவரும். பாணராற்றுப்படைக்குச் செய்யுள் :—

இன்றொடை நல்விசையாழ்ப் பாணனி யெம்மேபோற்
கன்றுடை வேழத்த காண்கடந்து—சென்றடையிற்
காமரு சாயலாள் கேள்வன் கயமலராத்
தாமரை சென்னி தரும்.

—[பு. வெ. பா. 28]

எனவரும். பொருளராற்றுப் படைக்குச் செய்யுள் :—

தெருவி னலமருந் தெண்கட் டடாரிப்
பொருவில் பொருநீ செல்விற்—செருவி

வெந்தடக்கை நோன்ற ளமர்வெய்யோ நீயு

நெந்தடக்கை யானை நிரை.

—[பு. வெ. பா. 30]

எனவரும். விறலியாற்றுப் படைக்குச் செய்யுள் :—

சில்வனைக்கைச் செவ்வாய் விறலி செருப்படையான்

பல்புகழ் பாடிப் படர்தியே—னல்லவையோ

ரேத்த விழையணிந் தின்னே வருதியாற்

பூத்த கொடிபோற் பொலிந்து.

—[பு. வெ. பா. 31]

எனவரும். மொழியுமெக்கஞ்சொல் முறையுளிநிற்பின் வழிபயன்
படேமெனும் வாயுறை வாழ்த்துக்குச் செய்யுள் :—

எஞ்சொல் லெதிர்கொண் டிகழான் வழிநிற்பிற்

குஞ்சர வெல்படையான் கொள்ளானே—வெஞ்சு

மிகலிட மின்றி யெறிமுந்நீர் சூழ்ந்த

வகலிட மங்கை யகத்து.

—[பு. வெ. பா. 32]

எனவரும். புரையோர்நாப்பண் அவதல்கடனெனப் பெரியோர்பேணிய
செவியறிவுறுவிற்குச் செய்யுள் :—

அந்தணர் சான்றோ ரருந்தவத்தோர் தம்முன்னோர்

தந்தைதா யென்றிவர்க்குத் தார்வேந்தே—முந்தை

வழிநின்று பின்னை வயங்குநீர் வேலி

மொழிநின்று கேட்டன் முறை.

—[பு. வெ. பா. 33]

எனவரும். நார்பெருத்திசையும் நன்கினிதுகவித்த கோக்குடைபழிச்சுங்
குடைமங்கலத்திற்குச் செய்யுள் :—

தன்னிழலோ ரெல்லோர்க்குத் தண்கதிராந் தற்சேரா

வெந்நிழலோ ரெல்லோர்க்கும் வெங்கதிரா—முன்னிலைவெல்

மூவா விழுப்புகழ் முல்லைத்தார்ச் செம்பியன்

கோவா யுயர்த்த குடை.

—[பு. வெ. பா. 34]

எனவரும். கோவாய் - அரசுதொழிற்கு அமைந்ததாய். காய்வார்தாயச்
கண்கனல் வேந்தன் வாய்வாளேத்திய வாண்மங்கலத்திற்குச் செய்யுள் :—

கொங்கலி ழைம்பான் மடவார் வியன்கோயின்

மங்கலங் கூற மறங்கனலுஞ்—செங்கோ

னிலந்தரியச் செல்லு நிரைதண்டார்ச் சேரன்

வலந்தரிய வேந்திய வாள்.

—[பு. வெ. பா. 35]

எனவரும். எண்ணருஞ்சீர்த்தி இறையோனெய்தி மண்ணுதல் புரிந்த
மண்ணுமங்கலத்திற்குச் செய்யுள் :—

கொங்கலர் கோதைக் குமரி மடநல்லாண்

மங்கலங் கூற மலிவெய்திக்—கங்கையாள்

பூம்புனை லாகக் கெழீஇயினான் போரடுதோள்

வேம்பார் தெரியலெம் வேந்து.

—[பு. வெ. பா. 36]

எனவரும். அறிவோர் நேந்தனுக்கு ஆய்ந்திவைசெய்கென உறுதிகூறிய
ஒம்படைநிலைக்குச் செய்யுள் :—

ஒன்றி வீரண்டாய்ந்து மூன்றடக்கி நான்கினால்

வேன்று களங்கொண்ட வேல்வேந்தே—சென்றுலா

மாழ்கடல்சூழ்வையகத் தைந்துவென் றுறகற்றி

யேழ்கடிந் தின்புற் றீரு.

—[பு. வெ. பா. 37]

எனவரும். ஒன்று-ஞானம்; ஆன்மா என்றமாம். இரண்டு-காரண

காரியங்கள்; புண்ணியபாவம் என்றமாம். மூன்று-நட்புப் பகை கொது

மல், உச்சாகசத்தி, பிரபுசத்தி, மந்திரசத்தி என்றமாம். நான்கு-யானை,

தேர், குதிரை, காலாள்; சாம தான பேத தண்டம் என்றமாம். ஐந்து-

செவி, மெய், கண், வாய், மூக்கு எனப் பெயரிய பொறிகள். ஆறாம் ஏழும்

நாடிய நட்புப் பகைசெலவு நல்லிருக்கை

கூடி னரைப்பிரித்தல் கூட்டலா—நீடிலா

வேட்டங் கடுஞ்சொல் மிகுதண்டஞ் சூதுபொரு

ளீட்டங்கட் காமமிவை யேழ்.

என முறையே இவையாம். வழிபடுதெய்வ நிற்புறங்காப்பப் பொலிவி

னென்னும் புறநிலைவாழ்த்திற்குச் செய்யுள் :—

கொடிபடு முத்தலைவேற் கூற்றக் கணிச்சிக்

கடிபடு கொன்றையான் காப்ப—கெடிதுலகிற்

பூமலி நாவற் பொழிலகத்துப் போய்நின்ற

மாமலைபோன் மன்னுக றீ.

—[பு. வெ. பா. 38]

எனவரும். மூவர்கொடியுளும் ஒன்றொடு பொரிஇ மேவரவுரைத்த வியன்

கொடிநிலைக்குச் செய்யுள் :—

பூங்க ணெடுமுடிப் பூவைப்பூ மேனியான்

பாப்புண் பறவைக் கொடிபோல—வோங்குக

பல்யானை மன்னர் பணியப் பனிமலர்த்தார்க்

கொல்யானை மன்னன் கொடி.

—[பு. வெ. பா. 39]

எனவரும். சோவீனையழித்த துளவணிமாயோன் மேவருவிறவினை வியந்த

கத்தழிக்குச் செய்யுள் :—

மாயவன் மாய மதுவான் மணிரிரையு

ளாயனா வெண்ண லவனருளான்—காயக்

கழலவிழக் கண்கனலக் கைவனையார் சோரச்

சுழலழலுள் வைகின்ற சோ.

—[பு. வெ. பா. 40]

எனவரும். எரிசுடர்வேலவற்கு இளகியவுள்ளத் தரிமலர்க்கண்ணியர் ஆடியவள்ளிக்குச் செய்யுள் :—

வேண்டதியா னீயும் விழைவோ விழுமீதே
யீண்டியம் விம்ம வினவனையார்—பூண்டயங்கச்
சூலமோ டாடுஞ் சுடர்ச்சடையோன் காதலற்கு
வேலனோ டாடும் வெறி. —[பு. வே. பா. 41]

எனவரும். விரும்பிய தருஉம் விண்ணவர்தம்முழை அரும்பெறற் புலவரை ஆற்றப்படுத்தற்குச் செய்யுள் :—

வெறிகொ ளறையருவி வேங்கடத்துச் செல்வி
னெறிகொள் படிவத்தோய் நீயும்—பொறிகட்
கிருளீயும் ஞாலத் திடரெல்லா நீங்க
வருளீயு மாழி யவன். —[பு. வெ. பா. 42]

எனவரும். வீற்றதொன்றெய்துகம் வியனிலத்தியாமெனப் போற்றரு மிறைக்கெதிர் புகழ்ந்தனர் பரவற்குச் செய்யுள் :—

சூடிய வான்டிறையோய் சூழ்சுடலை நீற்றங்கத்
தாடி யசையா வடியிரண்டும்—பாடி
யுரவுநீர் ஞாலத் துயப்போக வென்று
பரவுதும் பல்காற் பணிந்து. —[பு. வெ. பா. 43]

எனவரும். விசுடரெறிக்கும் மேனிவானவனைப் படுபயன்சுருதிப் பழிச்சினர் பணிதற்குச் செய்யுள் :—

ஆட லமர்ந்தா னடியடைந்தா ரென்பெரு
ரோடரி யுண்க னுமையொருபாற்—கூடிய
சீர்சா லகலத்தைச் செங்க ணழனாகர்
தாராய்த் தழுவப் பெறும். —[பு. வெ. பா. 44]

எனவரும். மருமலர்க்கோதை மடவரறலைவன் விரிமலர்த்தாமம் விழைந்த கைக்கிளைக்குச் செய்யுள் :—

மங்குன் மனங்கவர மான்மலை நின்றேற்குப்
பொங்கு மருவிப் புனனாடன்—கங்குல்
வருவான்கொல் வந்தென் வனமுலைமேல் வைகித்
தருவான் கொன் மார்பணிந்த தார். —[பு. வெ. பா. 45]

எனவரும். அல்லிடை விரும்பாது அவன் முயக்கமர்ந்து செல்பவன் செல்வகை தெரிந்தபெருந்திணைக்குச் செய்யுள் :—

வயங்குளைமான் நென்னன் வரையகலத் தோய
வியங்கா விருளிடைச் செல்வேன்—மயங்காமை

யோடரிக் கண்ணு யுறைகழிவாண் பின்னின்றான்
மாட மறுகின் மழை.

—[பு. வெ. பா. 46]

எனவரும். வில்லேற்றதலி விறலோன் மார்பம் புல்வேம் யாமெனப்
புலந்தபுலவிக்குச் செய்யுள் :—

மலைபடு சாந்த மலர்மார்ப யாரின்
பலர்படிசெல்வம் படியேம்—புலர்விடியல்
வண்டினங்கூட் ணேணும் வயல்குழ் திருநகரிற்
கண்டனங் காண்டற் கினிது.

—[பு. வெ. பா. 47]

எனவரும். இம்மூன்றும் பாட்டுடைத் தலைவனையே கிளவித் தலைவனாகக்
கூறலின் அகமாகாது புறமாயின. படிமிசையியங்காப் பணிமொழி
மகளிர் கடவுளை நயந்த கடவுட் பக்கத்திற்குச் செய்யுள் :—

நல்கெனி னுமிசையா னோமென்னுஞ் சேவடிமே
லொல்கெனி னுச்சியா னோமென்னு—மக்கிரு
ளாட லமர்ந்தாற் கரிதா லுமையாளை

யூட லுணர்த்துவதோ ராறு.

—[பு. வெ. பா. 48]

எனவரும். பூதலத்தரிவையர் பொருவில் வானவரைக் காதலித்துரைத்த
கடவுட்பக்கத்திற்குச் செய்யுள் :—

அரிகொண்ட கண்சிவப்ப வல்லினென் னாகம்
புரிகொண்ட னூல்வடுவாப் புல்லி—வரிவண்டு
பண்ணலங்கூட் ணேணும் பனிமலர்ப் பாகூரெ
னுண்ணலங் கூட்டுண்டா னார்.

—[பு. வெ. பா. 49]

எனவரும். இழையணி மங்கையர் ஈறிலகாமங் குழவிமருங்கிற் கூறிய
பகுதிக்குச் செய்யுள் :—

வரிப்பந்து கொண்டொளித்தாய் வாள்வேந்தன் மைந்தா
வரிக்கண்ணி வஞ்சி யலற—வெரிக்கதிர்வேற்
செங்கோல னுங்கோச் சினக்களிற்றின் மேல்வரினு
மெங்கோலந் தீண்ட லினி.

—[பு. வெ. பா. 50]

எனவரும். நீங்காக்காதன் மைந்தருமகளிரும் பாக்குறக்கூடும் பதிநிலை
புரைத்தற்குச் செய்யுள் :—

ஊடிய ஆட லகல வுளநெகிழ்ந்து
வாடிய மென்றோள் வளையொலிப்பக்—கூடியபின்
யாமநீ டாகென்ன யாழ்மொழியார் கைதொழுட
மேமநீர்க் கச்சியெம் மூர்.

—[பு. வெ. பா. 51]

எனவரும்

246. சாற்றா தொழிந்தவஞ் சாற்றிய திணைவயி
 னேற்றன பொதுவு மெனலீரு திறனு
 மோதிய புறப்பொரு ளொழிபெனப் படுமே.

இது புறப்பொருளொழிபு இவையென்கின்றது.

(கு-ள்.) மேற்கூறாது ஒழிந்தவும் மேற்கூறிப்போந்த திணைகளி
 னிடத்து இயைவனவாகிய பொதுவுமென்ற இருகூற்றுத் துறைகளும்
 முற்கூறிய புறப்பொருளொழிபென்று சொல்லப்படும். (எ-று.)

அக்கனம் இருவகைத்தாதல் மேற்கூறத் துறைகளானும்
 அவற்றிற்குக் காட்டும் உதாரணங்களானும் உய்த்துணர்ந்துகொள்க. (20)

247. வேந்திடை தேரிதல் வேண்டி யேந்துபுகழ்ப்
 போந்தை வேம்பே யாரேன வருஉ
 மாபெருந் தானையர் மலைந்த பூவுந்
 துன்னருஞ் சிறப்பிற் றொடுகழன் மன்னனை
 யுன்னஞ் சேர்த்திய வுன்ன நிலையு
 மேழக மூரீனு மின்ன னென்றவன்
 றாழ்வி லூக்கத் தேழக நிலையு
 மேந்துபுக ழிறைமக ளிளமை நோக்கான்
 வேந்தியல் பூண்ட மற்றதன் பகுதியுந்
 துளக்கமில் வயவன் றொடுகழல் புனைதலுங்
 களத்திடை வீழ்ந்தோர்க்குக் கற்கண் டிடுதலுங்
 கற்கோ ணிலையுங் கன்னீர்ப் படுத்தலு
 மற்றவை நிரைத்த வத்துறைப் பகுதியுங்
 கன்னாட் தேலுங் கன்முறை பழிச்சலும்
 பொன்னா ரிற்கொடு புகுதலு மதாஅன்று
 நனிமிகு சுரத்திடைக் கணவனை யிழந்து
 தனிமகள் புலம்பிய முதுபாலை யானும்
 வாகை வேலவன் வழங்கருஞ் சுரத்திடைத்
 தோகையை யிழந்து துளங்குசுர நடையு
 மனைவியை யிழந்து மனைவயி னிருந்தோன்
 றனிநிலை யுரைத்த தபுதார நிலையு
 மிவர்பூண் மொய்ம்ப னிறந்தபின் மனையோ
 டவமேற் கொண்ட தாபத நிலையு
 மாய்பெருஞ் சிறப்பிற் சிறுவற் பயந்த
 தாய்தப வருஉந் தலைப்பெய னிலையும

பல்லிதழ் மழைக்கட் பாலகன் மாய்ந்தேனப்
 புல்லிய பெருங்கிளைப் பூசன் மயக்கமும்
 வேந்தன் மாய்ந்தேன வியலிடம் புலம்பிய
 வாய்ந்த வத்துறைப் பகுதியு மீமத்து
 நல்லோள் கணவனோடு நளியழற் புகீஇச்
 சோல்லிடை யிட்ட மாலே நிலையுங்
 கணவனோடு முடிந்த படர்ச்சி நோக்கிச்
 செல்வோர் செப்பிய மூதா னந்தமுங்
 கோடியான் கூர்ங்களை குளிப்பத் தன்றெழின்
 முடியா னவிந்த வத்துறைப் பகுதியு
 மாடமைத் தோளி விரிச்சியுஞ் சோகியும்
 வேறுபட வஞ்சி விதும்பா னந்தமுந்
 தவப்பெ ரியதோர் வெஞ்சமங் குறுகு
 மவற்கி ரங்கிய வத்துறைப் பகுதியுந்
 தலைவன்விண் புகவுயிர் தாங்கின னென்றணங்
 கலமர லெய்திய வானந்தப் பையுளுங்
 கோடித்தேர் மன்னவன் மாய்ந்தேனக் குறைவுந்
 றடுத்தோர் புலம்பிய கையறு நிலையோடு
 கழிந்தோன் றன்புகழ் காதலித் துரைத்த
 மொழிந்த மற்றதன் பகுதியு மதாஅன்
 ரேதயி லறமுத லியல்பிவை யென்னு
 மூதுரை பொருந்திய முதுமொழிக் காஞ்சியு
 மாற்றருங் கூற்றம் வருமுனந் தீதோரீஇப்
 போற்றுமி னன்றெனப் புகல்பெருங் காஞ்சியு
 மேதகு முனிவர் விளம்பிய நெறிமுறை
 டோதக வென்ற பொருண்மொழிக் காஞ்சியு
 நிலமிசை யுலகி னெறிமை கூறிய
 புலவ ரேய்தும் புத்தே னாடுந்
 தலைவரும் பொருளைத் தக்காங் குணர்த்தி
 நிலையாமை யுரைத்த நீண்முது சாஞ்சியு
 மலர்தலை யுலகத்து மரபுநன் கறியப்
 பலர்செலச் செல்லாக் காடு வாழ்த்தோடு
 துவர்வாய்ப் பேதையைத் தோய்ந்து காதலன்
 கவலையி லேமெனக் கழறிய முல்லையு

மேரா ரகட்டு ரேய்திய காதலன்
வாரா முன்கார் வந்தகார் முல்லையும்
வார்கழற் பகைஞரை வணக்கிய மன்னவன்
நேர்வர வுரைத்த தேள் முல்லையு
மாண்டகை யகல வணங்கழி யில்வயி
ஞண்டுணை யாவுறாஉ நாஅண் முல்லையும்
புல்வளம் பழித்துப் புரவலற் புகழ்ந்துதம்
மில்வள மிகுத்த வில்லாண் முல்லையும்
வயலுமு பகட்டோடு மணுளை மனையாள்
பயிலுறப் போரீஇய பகட்டு முல்லையு
மாலை மார்பன் மடந்தையைப் புணர்த்த
பாலை வாழ்த்திய பாஅன் முல்லையு
மாரமு தத்தினு மன்ப னல்கிய
காரட கினிதெனுங் கற்பு முல்லையு
மேவரு கணவன் றணப்பத் தன்னிறைக்
காவல் கூறலுங் கடிநக ரடைந்தவ
ளன்னவன் பெருவள னேத்தலு மாகிய
முன்னதன் பகுதியோ ரிரண்டு மதாஅன்று
கோடுப்போ ரேத்திக் கோடாஅர்ப் பழித்தலும்
விடுத்த லறியா விறல்புரி வாகையுள்
வாணிகன் வென்றியு முழுவன் வென்றியுங்
கோணைறி பிழையா மல்ல வென்றியு
மிகல்புரி யேறோடு கோழியு மெதிர்வன்
றகருடன் யானை தணப்பில்வெண் பூழோடு
சிவல்கிளி பூவை சேழும்பரி தேரோ
டிவர்தருஞ் சூதியாழ் பாட லாடல்
பிடியென நின்ற பெரும்பெயர் வென்றியோ
டடைவுறக் கிடந்த வறுபதிற் றிரண்டு
மின்னன பிறவு மெழுவகைத் திணையுட்
டுன்னிய வொழிபெனத் தூக்கினர் கொளலே.

இது முற்கூறிய ஒழிபு இத்துணைத்துறையுடைத்தென்கின்றது.

(இ-ள்.) வேந்திடைதெரிதல் வேண்டியேந்துபுகழ்ப் போந்தைவேம்பே
ஆரெனவருஉம் மாபெருந்தானையர் மலைந்தபூமுதல் ஈராகிய பிடியென
நின்ற பெரும்பெயர்வென்றியுமெனப் பொருத்தமுறக் கிடந்த அறுபத்

திரண்டிதுறையும் இவை போல்வனபிறவும் வெட்சிமுதலாக மேற்கூறிய
எழுவகைத்திணையுள்ளுஞ் செறிந்த ஒழிபென்று ஆராய்ந்துகொள்க (எ-து)
வேத்திடைதெரிதல்வேண்டி எந்துபுகழ்ப் போந்தைவேம்பே ஆரெனவரு
உம் மாபெருந்தானையர் மலைத்தபூமூன்றனுட் போந்தைக்குச் செய்யுள்:

குடையலர் காந்தட்டன் கொல்லிச் சுனைவாய்த்
தொடையவிழ் தண்குவளை சூடான்—புடைதிகழூர்
தேரதிரப் பொங்குந் திருந்துவேல் வானவன்

போரெதிரிற் போந்தையாம் பூ. —[பு. வெ. பொது. 1]

எனவரும். வேம்புக்குச் செய்யுள்:—

தொடியணிதோ ளாடவர் தும்பை புனையக்
கொடியணிதேர்க் கூட்டணங்கும் போழ்தின்—முடியணியுங்
காத்தல்சால் செங்கோற் கடுமா நெடுவழுதி

யேத்தல்சால் வேம்பி னிணர். —[பு. வெ. பொது. 2]

எனவரும். ஆர்க்குச் செய்யுள்:

கொல்களி றார்வர் கொலைமலி வாண்மறவர்
வெல்கழல் வீக்குவர் வேலினையர்—மல்குங்
கலங்க லொலிபுனற் காவிரி நாட

னலங்க லமரழுவத் தார். —[பு. வெ. பொது. 3]

எனவரும். துன்னருஞ் சிறப்பிற் தொடுகழன்மன்னனை உன்னஞ்சேர்த்
திய உன்னநிலைக்குச் செய்யுள்:—

துன்னருந் தானைத் தொடுகழலான் றுப்பெதிர்ந்து
முன்னர் வணங்கார் முரண்முருங்க—மன்னரு
மீடெலாந் தாங்கி யிகலவிந்தார் நீயுநின்

கோடெலா முன்னங் குழை. —[பு. வெ. பொது. 4]

எனவரும். ஏழகமூரினும் இன்னனென்றவன் தாழ்விலூக்கத்து ஏழக
நிலைக்குச் செய்யுள்:—

எம்மனை யாமகிழ வேழக மேற்கொளினுந்
தம்மதி றுழ்வீழ்த் திருக்குமே —தெம்முனையுண்
மாடுநெடு தோன்றி மறலுங்கா லேழகத்
தாடுநெடு நேரா மரசு.

—[பு. வெ. பொது. 5]

எனவரும். எந்துபுகழிறைமகன் இளமை நோக்கான் வேந்தியல்புண்ட
மற்றதன் பகுதிக்குச் செய்யுள்:—

வேண்டார் பெரியர் விறல்வேலோன் றுனிளையன்
பூண்டான் பொழில்சாவ லென்றுரையா—மீண்டு
மருளன்மின் கோள்கருது மால்வரை யாளிக்

குருனையுங் கொல்களிற்றின் கோடு. —[பு. வெ. பொது. 6]

எனவரும். துளக்கமில் வயவன் தொடுகழல்புனைதற்குத் செய்யுள்:—

வாளமரின் முன்விலக்கி வான்படர்வார் யார்கொலோ

கேளலார் நீக்கிய கிண்கிணிக்காற்—கானே

கலங்கழல் வாயிற் கடுத்தீற்றி யற்றாற்

பொலங்கழல் கான்மேற் புனைவு. —[பு. வெ. பொது. 7]

எனவரும். களத்திடை வீழ்ந்தோர்க்குச் கற்கண்டிடுதற்குச் செய்யுள்:—

மிகையணங்கு மெய்ந்நிறீஇ மீளி மறவர்

புகையணங்கப் பூமாரி சிந்திப்—புகையணங்கும்

வீளைக் கடுங்கணையான் வேறுகி விண்படர்ந்த

கானேக்குக் கண்டமைத்தார் கல். —[பு. வெ. பொது. 8]

எனவரும். கற்கோணிலைக்குச் செய்யுள்:—

பூவொடு நீர் தூவிப் பொங்க விரைபுகைத்து

நாவுடை நன்மணி நன்கியம்ப—மேவா

ரழன்மறங் காற்றி யவிர்தாற்கென் நேத்திக்

கழன்மறவர் கைக்கொண்டார் கல். —[பு. வெ. பொது. 9]

எனவரும். கன்னீர்ப்படுத்தற்குச் செய்யுள்:—

காடு கனலக் கனலோன் சினஞ்சொரியக்

கூடிய வெம்மை குளிர்கொள்ளப்—பாடி

நயத்தக மண்ணி நறுவிரைகொண் டாட்டிக்

கயத்தகத் துய்த்திட்டார் கல். —[பு. வெ. பொது. 10]

எனவரும். மற்றவைநிரைத்த அத்துறைப்பகுதிக்குச் செய்யுள்:—

கணனூர்ந் துவப்பக் கடுங்கண் மறவர்

பிணனூர்ந்து பேய்வழங்கு ஞாட்டி—னிணனூர்

விழுக்கினால் வேய்ந்த விறல்வேலோர் கல்லை

யொழுக்கினு ரொன்றொருவர் முன். —[பு. வெ. பொது. 11]

எனவரும். கல் காட்டுதற்குச் செய்யுள்:—

மாலே துயல மணியெறிந்து மட்டுகுத்துப்

பீலி யணிந்து பெயர்பொறித்து—வேலமரு

ளாண்டக நின்ற வமர் வெய்யோற் காக்கென்று

காண்டக நாட்டினூர் கல். —[பு. வெ. பொது. 12]

எனவரும். கன்முறைபழிச்சற்குச் செய்யுள்:—

அநம்புகழ் பாடி யழுதழுது நோனா

திடும்பையுள் வைகிற்றிருந்த—கடும்பொடு

கைவண் குரிசிற்கற் கைதொழுஉச் செல்பாண

தெய்வமாய் நின்றான் நிசைக்கு. —[பு. வெ. பொது. 13]

எனவரும். கடும்பு - குடும்பம். பொன்னூர் இற்கொடுகுதற்குச் செய்யுள்:—

1 வாட்புகா லூட்டி வடிமணி நின்றியம்பக்

கோட்புலி யன்ன குரிசிற்க—லாட்கடிந்து

விற்கொண்ட வென்றி விறன்மறவ ரெல்லோரு

மிற்கொண்டு புக்கா ரியைந்து.

—[பு. வெ. பொது. 14]

எனவரும். 2 கனிமிசுசுரத்திடைக் கணவனையிழந்து தனிமகள் புலம்பிய முதுபாலைக்குச் செய்யுள்:—

நீர்மலி கண்ணொடு நின்றே நிலையிரங்காய்

தார்மலி மார்பன் நகையகலஞ்—சூர்மகளை

வெள்ளில் விளைவுதிரும் வேயோங்கும் வெஞ்சுரத்துக்

கொள்ளனீ கோடல் கொடிது.

—[பு. வெ. சி. பொது. 1]

எனவரும். வாகைவேலவன் வழங்குஞ்சுரத்திடைத் தோகையை யிழந்து துளங்குசுரடைக்குச் செய்யுள்:—

உரவெரி வேய்ந்த வுருப்பவிர் காணுள்

வரவெதிரின் வைவேல்வாய் வீழ்வாய்—கரவினாற்

பேதையைப் பெண்ணியலைப் பெய்வனையென்மார்பிற்

கோதையைக் கொண்டொளித்த கூற்று.—[பு. வெ. சி. பொது. 2]

எனவரும். மனைவியையிழந்து மனைவியினிருத்தோன் தனிநிலையுரைத்த தபுதாரநிலைக்குச் செய்யுள்:—

பைந்தொடி மேலுலக மெய்தப் படருமுந்த

மைந்தன் குரிசில் மழைவள்ள—லெந்தை

தபுதாரந் தாழ்ந்த தனிநிலைமை கேளாச்

செவிடா யொழிகென் செவி.

—[பு. வெ. சி. பொது. 3]

எனவரும். இவர்பூண்மொய்ம்பன் இறந்தபின் மனையோள் தவமேற் கொண்ட தாபநிலைக்குச் செய்யுள்:—

கலந்தவனைக் கூற்றங் காப்பக் கழியா

தலைத்தினையு மவ்வளைத் தோளி—யுலந்தவன்

ரூரொடு பொங்கி நிலனசைஇத் தான்மிசையுங்

காரடகின் மேல்வைத்தாள் கை.

—[பு. வெ. சி. பொது. 4]

எனவரும். ஆய்பெருஞ்சிறப்பிற் சிறுவற் பயந்த தாய்தபவருஉத் தலைப் பெயனிலைக்குச் செய்யுள்:—

(பா-ம்.) 1. வாட்பட்டி.

2. பு. வெ. மாலை யாசிரியர் இது முதல் சிறப்பிற் பொதுவியல்

என்று கூறுவர்.

இடம்படு ஞாலத் தியல்போ கொடிதே

தடம்பெருங்கட் பாலக னென்னுங்—கடன்கழித்து

முள்ளெயிற்றுப் பேதையாள் புக்காள் முரணவியா

வள்ளெயிற்றுக் கூற்றத்தின் வாய்.—[பு. வெ. சி. பொது. 5]

எனவரும். பல்லிதழ்மழைக்கட் பாலகன்மாய்தெனப் புல்லிய பெருக்கினைப் பூசன்மயக்கத்திற்குச் செய்யுள் :—

அலர்முலை யஞ்சொ லவனொழிய வவ்விற்

குலமுதலைக் கொண்டொளித்த லன்றி—நிலமுறப்

புல்லிய பல்கினைப் பூசல் பரியுமோ

கொல்லிய வந்தொழியாக் கூற்று. —[பு. வெ. சி. பொது. 6]

எனவரும். வேந்தன்மாய்த் தென வியலிடம்புலம்பிய ஆய்ந்த அத்துறைப் பகுதிக்குச் செய்யுள் :—

எண்ணி னிகல்புரிந்தோ ரெய்தாத தில்போலுங்

கண்ணினொளிர் வேலான் கரந்தபி—எண்ணல்

புகழொடு பூசன் மயங்கிற்றாற் பொங்கு

மகழ்கடல் வேலி யகத்து. —[பு. வெ. சி. பொது 7]

எனவரும். ஈமத்து நல்லோள் கணவனொடு நளியமுற்புகீஇச் சொல் லிடையிட்ட மாலேநிலைக்குச் செய்யுள் :—

சோலைமயி லன்னு டன்கணவன் சொல்லியசொல்

மாலே நினையா மனங்கடைஇக்—காலைப்

புகையழல் வேலோன் புணர்ப்பாகி நின்றா

ளகையழ லீமத் தகத்து. —[பு. வெ. சி. பொது. 8]

எனவரும். இதனைப் பாலையென்று பாடமோதுவாரும் உளர்; அது பாட மன்மை உரையாசிரியர் உரையாலும் மாலையீடென்னும் வழக்கானும் உணர்க. கணவனொடுமுடிந்த படர்ச்சினோக்கிச் செல்வோர்செப்பிய மூதானந்தத்துக்குச் செய்யுள் :—

ஒருயி ராக வுணர்க வுடன்கலந்தார்க்

கீருயி ரென்ப ரிடைதெரியார்—போரில்

விடனேந்து வேலாற்கும் வெள்வனையி னுட்டு

முடனே யுலந்த துயிர். —[பு. வெ. சி. பொது. 9]

எனவரும். ஆனந்தம் - சாக்காடு. மூதானந்தமென்றார், உழுவலன்புபற்றி இறத்தலின். கொடியான்கூர்ந்தனை குளிப்பத்தன்ரெழில் முடியா னவிந்த அத்துறைப்பகுதிக்குச் செய்யுள் :—

(பா-ம்.) 1. லவனொழிய

முந்தத்தான் மாவொடு புக்கு முனையமருட்

சுந்தத்தான் வந்தார் செருவிலக்கிக்—சுந்தத்தாற்

செல்கணை மாற்றிக் குரிசில் சிறைநின்றான்

கொல்கணைவாய் வீழ்தல் கொடிது—[பு. வெ. சி. பொது. 10]
எனவரும். சிறை - கரை. ஆடமைத்தோளி விரிச்சியுஞ்சோகியும் வேறுபட
வஞ்சி விதும்பானந்தத்திற்குச் செய்யுள்:—

வேந்தார்ப்ப வெஞ்சமத்து வேலமுவந். தாங்கினான்

சாந்தா ரகலத்துத் தாழ்வடுப்புண்—டாந்தணியா

மன்னு சொகின மயங்கின வாய்ப்புளு

மென்னுங்கொல் பேதை யினி. —[பு. வெ. சி. பொது. 11]
எனவரும். தவப்பெரியதோர் வெஞ்சமக்குறும் அவற்கிரங்கிய அத்
துறைப் பகுதிக்குச் செய்யுள்:—

¹ இன்னு சொகின மிசையா விரிச்சியு

மன்னு வலமருமென் னுருயிரு—மென்னுங்கொ

றொக்கார் மறமன்னர் தோலாத். துடிகறங்கப்

புக்கான் விடலையும் போர்க்கு. —[பு. வெ. சி. பொது. 12]

எனவரும். தலைவன்விண்புக உயிர் தாங்கினனென்றணங்கு அவரை
வெய்திய ஆனந்தப்பையுளுக்குச் செய்யுள்:—

புகழொழிய வையகத்துப் பூங்கழற் காளை

திகழொளிய மாவிசம்பு சேர—விகழ்வார்முன்

கண்டே கழிகாத வில்லையாற் கைசோர்ந்து

முண்டே யளித்தென் னுயிர். —[பு. வெ. சி. பொது. 13]

எனவரும். கொடித்தேர்மன்னவன் மாய்த்தெனக்குறைவுற்று அத்தேர்
புலம்பிய கையறுநிலைக்குச் செய்யுள்:—

தாயன்னுன் றார்விலங்கி வீழத் தளர்வொடு

நீயென்னாய் நின்றாயென் னெஞ்சளியை—யீயென்றார்க்

கில்லென்ற நேற்றா விகல்வெய்யோன் விண்படர்ப்

புல்லென்ற நாப்புலவர் போன்று.—[பு. வெ. சி. பொது 14]

எனவரும். கழித்தோன்றன்புகழ் காதலித்துரைத்த மொழிந்தமற்றதன்
பகுதிக்குச் செய்யுள்:—

நின்று நிலமிசையேர ரேத்த நெடுவிசம்பிற்

சென்று கழிந்தான் செருவெய்யோ—னென்று

மழலுங் கதிர்வே லவன்புகழ் பாடி

யுழலு முலகத் துயிர். —[பு. வெ. சி. பொது. 15]

(ப்-ம்) 1. இன்னுத சோகி

எனவரும். 2. ஏதிலறமுதல் இயல்பிவையென்னும் மூதுரைபொருத்திய
முதுமொழிக்காஞ்சிக்குச் செய்யுள்:—

ஆற்றி னுணர் னருளறமா மாற்றார்க்குப்
போற்றார் வழங்கிற் பொருள்பொருளா—மாற்றிப்
புகலா தொழுகும் புரிவனையார் மென்றோ
ளகலா தளித்தொழுக லன்பு. —[பு. வெ. கா. பொது. 1]

எனவரும். மாற்றருங்கூற்றம் வருமுனந்தீதொரிஇப் போற்றியினன்
றெனப் புகல்பெருங்காஞ்சிக்குச் செய்யுள்:—

ஆயா தறிவயார்ந் தல்லாந் தகலிடத்து
மாயா நிதிய மனைச்செறிஇ—யீயா
திறுகப் பொதியன்மி னின்றொடு நாளைக்
குறுக வருமரோ கூற்று. —[பு. வெ. கா. பொது. 2]

எனவரும். மேதகுமுனிவர் விளம்பிய நெறிமுறை போதகவென்ற
பொருண்மொழிக்காஞ்சிக்குச் செய்யுள்:—

ஆய பெருமை யவிர்சடையோ ராய்ந்துணர்ந்த
பாய நெறிமேற் படர்ந்தொடுங்கித்—தீய
விருளொடு வைகா திடம்படு ஞாலத்
தருளொடு வைகி யகல். —[பு. வெ. கா. பொது. 3]

எனவரும். நிலயிசையுலகின் நெறிமைகூறிய புலவரெய்தும் புத்தேனூட்
டுக்குச் செய்யுள்:—

பொய்யில் புலவர் புரிந்துறையு மேலுலக
மையமொன் றின்றி யறிந்துரைப்பின்—வெய்ய
பகலின் றிரவின்று பற்றின்று துற்றின்
றிகலின் றிளிவரவு மீன்று. —[பு. வெ. கா. பொது. 4]

எனவரும். தலைவரும்பொருளைத் தக்காங்குணர்த்தி நிலையாமையுரைத்த
நீள்முதுகாஞ்சிக்குச் செய்யுள்:—

இளமை நிலைதளர மூப்போ டிறைஞ்சி
யுளமை யுணரா தொடுங்கி—வளமை
வியப்போவ வில்லா வியலிடத்து வெண்கா
துயப்போக லெண்ணி னுறும். —[பு. வெ. கா. பொது. 5]

எனவரும். மலர்தலையுலகத்து மரபுநன்கறியப் பலர்செலச்செல்லாக் காடு
வாழ்த்துக்குச் செய்யுள்:—

2. பு. வெ. மர்லை யாசிரியர் இது முதல் காஞ்சிப் பொதுவியல்

என்பார்.

முன்புறந் தான்காணு மிவ்வுலகை யிவ்வுலகிற்
றன்புறந் கண்டறிவார் தாமில்லை—யன்பி
னமுதார்கண் ணீர்விடுத்த வாறாடி.க் கூகை

கழுதாரந் திரவழங்குந் காடு. —[பு. வெ. கா. பொது. 6]
எனவரும். 1 துவர்வாய்ப்பேதையைத் தேய்ந்துகாதலன் கவலையிலே
மெனக்கழறியமுல்லைக்குச் செய்யுள்:—

ஊதை யுள்ர வொசுந்து மணங்கமமுங்
கோதைபோன் முல்லைக் கொடிமருங்குந்—பேதை
குவைஇ யணைந்த குவிமுலை யாகந்
கவைஇக் கவலை யிலம். —[பு. வெ. முல். பொது. 1]

எனவரும். ஏராகட்டேரெய்திய காதலன் வாராமுன்கார்வந்த கார்
முல்லைக்குச் செய்யுள்:—

புனையும் பொலம்படைப் பொங்குளைமான் றிண்டேர்
துனையுந் துணைபடைத் துன்னார்—முனையு
ளடன்முகந்த தானை யவர்வாரா முன்னந்
கடன்முகந்து வந்தன்று கார். —[பு. வெ. முல். பொது. 2]

எனவரும். வர்கழற்பகைஞரை வணக்கிய மன்னவன் தேர்வரவுரைத்த
தேர்முல்லைக்குச் செய்யுள்:—

தீர்ந்து வணங்கித் திறையளப்பத் தெம்முனையு
ளுர்ந்துநங் கேள்வ ருழைவந்தார்—சார்ந்து
பரிசுகாட்ட மின்றிப் பதவாரந் துகளுந்
திரிகோட்ட மாகிரியத் தேர். —[பு. வெ. முல். பொது. 3]

எனவரும். பரி-செலவு. ஆண்டகையகல அணங்கழியில்வயின் காண்டிணை
யாவுறாஉம் காண்முல்லைக்குச் செய்யுள்:—

கொய்தார மார்பிற் கொழுநன் நணந்தபின்
பெய்வளை யாட்குப் பிறிதில்லை—வெய்ய
வளிமறையு மின்றி வழக்கொழியா வாயி
னளிமனைக்கு நற்றுணை காண். —[பு. வெ. முல். பொது. 4]

எனவரும். வளிமறை-கதவு. புல்வளம்பழித்துப் புரவலற்புகழ்ந்துதம்
இவ்வளமிருத்த இல்லாண்முல்லைக்குச் செய்யுள்:—

கல்லெனீர் வேலிக் கணவன் கழல்வாழ்த்தி
யொல்லும் வகையால் விருந்தோம்பிச்—செல்லுந்த
மிற்செல்வ மன்றி யிரந்தவர்க் கீகல்லாப்
புற்செல்வம் பூவா புகழ். —[பு. வெ. முல். பொது 5]

1. இதுமுதல் முல்லைப்பொதுவியல் என்பர் பு. வெ. ஆசிரியர்.

எனவரும். வயலுமுபகட்டுடொடு மணுளனைமனையான் பயிலுறப்பொரீ இய பகட்டுமுல்லைக்குச் செய்யுள்:—

உய்த்தல் பொறுத்த லொழிவின் றொலிவயலு

ளெய்த்த லறியா திடையின்றி—வைத்த

படுதகம் பூண்ட பகட்டுடொடு மாணு

நெடுமொழி யெங்கணவ னேர். —[பு. வெ. முல் பொது. 6]

எனவரும். மாலேமார்பன் மடந்தையைப் புணர்த்த பாலைவாழ்த்திய பான்முல்லைக்குச் செய்யுள்:—

திங்கள் விளங்குந் திகழ்ந்திலங்கு பேரொளி

யங்கண் விசம்பி எனகத்துறைக—செங்கட்

குயிலனைய தேமொழிக் கூரெயிற்றுச் செவ்வாய்ப்

பயில்வனையை நல்கிய பால். —[பு. வெ. முல் பொது. 7]

எனவரும். ஆரமுதத்தினும் அன்பனல்கிய காரடகினிதெனுங் கற்பு முல்லைக்குச் செய்யுள்:—

நெய்கொ ணிணந்தூ நிறைய வமைத்திட்ட

குய்கொ ளடிசில் பிறர் துகர்க—வைகலு

மங்குழைக் கீரை யடகு மிசையினு

மெங்கணவ னல்க லினிது. —[பு. வெ. முல் பொது. 8]

எனவரும். மேவருகணவன் தணப்பத்தன்னிறைக் காவல்கறற்குச் செய்யுள்:—

மௌவல் விரியு மணங்கமழ் மான்மலைத்

தையன் முதுகுரம்பைத் தான்றமியள்—செவ்வ

னிறைகாக்கு மிவ்வுலகி னிற்பிறந்த நல்லா

ணிறைகாப்ப வைகு நிறை. —[பு. வெ. முல் பொது. 9]

எனவரும். கடிநகாடைந்தவள் அன்னவன் பெருவளனேத்தற்குச் செய்யுள்:—

ஊழிதோ றாழி தொழப்பட்டுலைவின்றி

யாழிகுழ் வையத் தகமலிய—வாழி

கருவரை மார்பினெங் காதல னல்க

வருவிருந் தோம்பு வளம். —[பு. வெ. முல் பொது. 10]

எனவரும். 1கொடுப்போரேத்திக் கொடாஅர்ப்பழித்தற்குச் செய்யுள்:—

சீர்மிகு நல்லிசை பாடிச் செலவயர்துங்

கார்முகி லன்னூர் கடைநோக்கிப்—போர்மிகு

1. இது முதல் வென்றிப்பெருந்திணை யென்பர் ஆசிரியர், பு. வெ. மாலே ஆசிரியர்.

மண்கொண்ட வேன்மற மன்னரே யாயினும்
வெண்கொண்ட லன்னாரை விட்டு. —[பு. வெ. ஒழிபு. 1]

எனவரும். வாணிகன்வென்றிக்குச் செய்யுள்:—

காடுங் கடுந்திரை நீர்ச்சூழியுங் கண்ணஞ்சான்
சாடுங் கலனும் பலவியக்கி—நீடும்,
பலிசையாற் பண்டம் பகர்வான் பரியான்
கலிகையா னீக்கல் கடன். —[பு. வெ. ஒழிபு. 2]

எனவரும். உழவன்வென்றிக்குச் செய்யுள்:—

மண்பத னோக்கி மலிவயலும் புன்செய்யுங்
கண்பட வேர்பூட்டிக் காலத்தா—லெண்பதனுந்
தத்துநீ ரார்க்குங் கடல்வேலித் தாயர்போல்
வித்தித் தருவான் விளைவு. —[பு. வெ. ஒழிபு. 3]

எனவரும். என்பதம்—செல் வரகு முதலிய எட்டு உணவு. மல்லவென்றிக்குச் செய்யுள்:—

கண்டான் மலைந்தான் கதிர்வானங் காட்டியே
கொண்டான் பதாகை மறமல்லன்—வண்டார்க்கு
மலை துயலு மருவிய ¹மாமலையே
போலுந் திரடோள் புடைத்து. —[பு. வெ. ஒழிபு. 4]

எனவரும். ஏற்றவென்றிக்குச் செய்யுள்:—

குடைவரை யேந்திபநங் கோவலனை கொண்டா
னடையவிழ் பூங்கோதை யஞ்சன்—விடையரவ
மன்றங் கறங்க மயங்கப் பறைபடுத்
தின்று நமர்விட்ட வேறு. —[பு. வெ. ஒழிபு. 5]

எனவரும். கோழிவென்றிக்குச் செய்யுள்:—

பாய்ந்து மெறிந்தும் படிந்தும் பலகாலுங்
காய்ந்துவாய்க் கொண்டுங் கடுஞ்சேவ—லாய்ந்து
நிறங்கொண்டு வித்தகர் நேர்விட்ட கோழிப்
புறங்கண்டுந் தான்வருமே போர்க்கு. —[பு. வெ. ஒழிபு. 6]

எனவரும். தகர்வென்றிக்குச் செய்யுள்:—

அருகோடி நீங்கா தணைதலு மின்றித்
திரிகோட்ட மாவிரியச் சீறிப்—பொருகளம்
புக்கு மயங்கப் பொருது புறவாயை
நக்குமா நல்ல தகர். —[பு. வெ. ஒழிபு. 7]

எனவரும். யானைவென்றிக்குச் செய்யுள்:—

கஞ்சகம் வாய்த்த கவளந்தன் கைக்கொண்ட
குஞ்சரம் வென்ற கொலைவேழந்—துஞ்சா
துழலையும் பாய்ந்திறுத் தோடாது தான்ற
னிழலையுந் தான்சுளிக்கு நின்று. —[பு. வெ. ஒழிபு. 8]

எனவரும். கஞ்சகம்—அட்டி மதூரம்.

பூழ்வென்றிக்குச் செய்யுள்:—

சொல்லுஞ் சுவட்டவர் சொல்லுக சொல்லுங்காற்
சொல்லும் பலவுள சொன்னபின்—வெல்லு
நலம்வர நாடி நடுங்காது நூற்கட்

புலவரா லாய்ந்தமைத்த பூழ். —[பு. வெ. ஒழிபு: 9]

எனவரும். சொல்லுஞ்சுவட்டவர்—குறும்புழாளிகள். சொல்லும் பலவுள
என்பது, தீற்றும் அரிசி மந்திரம், பச்சிலை பிசைந்து தடவும் மந்திரம்,
செவியுளுறுத்தும் மந்திரம் முதலியவாம். சிவல்வென்றிக்குச் செய்யுள்:—

ஒட்டியா ரெல்லா முணரார் புடைத்தபின்
விட்டோட வேண்டுமோ தண்ணுமை—விட்ட
சுவடேற்கு மாயிற் சுடரிழாய் சோர்ந்து
கவடேற்க வோடுங் களத்து. —[பு. வெ. ஒழிபு 10]

எனவரும். கிளிவென்றிக்குச் செய்யுள்:—

இலநா முரைப்பதன்க ணெல்வளை நாணப்
பலநாட் பணிபதமுங் கூறிச்—சிலநாளுட்
பொங்கரி யுண்கணுள் பூவைக்கு மாறாகப்
பைக்கிளியைக் கற்பித்தாள் பாட்டு. —[பு. வெ. ஒழிபு. 11]

எனவரும். பூவைவென்றிக்குச் செய்யுள்:—

புரிவொடு நாவினாற் பூவை புணர்த்துப்
பெரிய வரியவை பேசுந்—தெரிவளை
வெள்ளெயிறுத்துச் செவ்வாய் வரியுண்க ணுள்வளர்த்த
கிள்ளை கிளந்தவைகீண் டிட்டே. —[பு. வெ. ஒழிபு. 12]

எனவரும். குதிரைவென்றிக்குச் செய்யுள்:—

ஐந்து கதியும் பதினெட்டுச் சாரியையுங்
கந்து மறமுங் கறக்குளைமா—முந்துற
மேல்கொண் டவைசெலீஇ வென்வேலான் மேம்பட்டான்
வேல்கொண்ட கண்ணுளை மீட்டு. —[பு. வெ. ஒழிபு. 13]

எனவரும். கதி—தாரை. சாரியை—சுற்றுவரவு. தேர்வென்றிக்குச்
செய்யுள்:—

ஒலிமணித் திண்டே ருடையாரை வெல்லுங்
கலிமணித் திண்டேராற் காளைக்—கலிமாப்
பலவுடன் பூட்டிப் படர்சிறந் தைந்த
செலவொடு மன்டிவஞ் சென்று. —[பு. வெ. ஒழிபு. 14]

எனவரும். சூதுவென்றிக்குச் செய்யுள் :—

கழகத் தியலுங் கவற்றி னிலையு
மழகத் திருநதலா ளாய்ந்து—புகழகத்துப்
பாய வகையாற் பணிதம் பலவென்ற
ளாய வகையு மறிந்து. —[பு. வெ. ஒழிபு. 16]

எனவரும். பணிதம்—ஒட்டம்.

பாழ்வென்றிக்குச் செய்யுள் :—

பாலை படுமலை பண்ணி யதன்கூட்டங்
கோலஞ்செய் சீறியாழ் கொண்டபின்—மேலைச்
சுவையெலாந் தோன்ற வெழீஇயினுள் சூழ்ந்த
வையெலா மாக்கி யணங்கு. —[பு. வெ. ஒழிபு. 15]

எனவரும். பாடல்வென்றிக்குச் செய்யுள் :—

வண்டுறையுங் கூந்தல் வடிக்கண்ணுள் பாடினாள்
வெண்டுறையுஞ் செந்துறையும் வேற்றுமையாக்—கண்டறியக்
கின்னரம் போலக் கினையமைந்த தீந்தொடையா
ழந்நரம்பு மச்சுவையு மாய்த்து. —[பு. வெ. ஒழிபு. 18]

எனவரும். ஆடல்வென்றிக்குச் செய்யுள் :—

கைகால் புருவங்கண் பாணி நடை தூக்குக்
கொய்ப்புங்கொம் பன்னாள் குறிக்கொண்டு—பெய்ப்புப்
படுகளிவண் டார்ப்பப் பயில்வளைநின் றுடுந்
தொடுகழன் மன்னன் றுடி. —[பு. வெ. ஒழிபு. 17]

எனவரும். பிடிவென்றிக்குச் செய்யுள் :—

சுவளை நெடுந்தடங்கட் கூரெயிற்றுச் செவ்வா
யவளொடு மாமையொப் பான—விவளொடு
பாணியுந் தூக்கு நடையும் பெயராமைப்
பேணிப் பெயர்ந்தாள் பிடி. —[பு. வெ. ஒழிபு. 19]

எனவரும். பிடிபோலப் பெயர்ந்தாடலிற் பிடிவென்றியாயிற்று.

ஆண்பாற் கூற்று :—

காட்சி யையந் துணியே யுட்கோள்
பயந்தோர்ப் பழிச்ச னலம்பா ராட்ட

னயப்புற் றிரங்கல் புணரா விரக்கம்
வெளிப்பட விரத்த லெனவில் வொன்பது
மாண்பாற் கூற்றுக் கைக்கிளை யாகும். —[பு. வெ. கு. 14]

எனக்கூறி, இவற்றிற்கு முறையே உதாரணம்.

கருந்தடங்கண் வண்டாகச் செவ்வாய் தளிரா
வரும்பிவர் மென்முலை தொத்தாப்—பெரும்பணைத்தோட்
பெண்டகைப் பொலிந்த பூங்கொடி
கண்டேங் காண்டலுங் களித்தவெங் கண்ணே. [காட்சி. 1]

எனவும்,

தாமரைமேல் வைகிய தையல்கொ ருழ்தளிரிற்
காமருவும் வரனோர்கள் காதலிகொ—றேமொழி
மையம ருண்கண் மடந்தைக
ணைய மொழியா தாமுமென் னெஞ்சே. [ஐயம். 2]

எனவும்,

திருறுதல் வேர்வரும்புந் தேங்குகாதை வாசு
மிருநிலஞ் சேவடியுந் தோயு—மரிபரந்த
போகித முண்கணு மிமைக்கு
மாகு மற்றிவ ளகலிடத் தணங்கே. [துணிதல். 3]

எனவும்,

கௌவை பெருகக் கரந்தென் மனத்திருந்து
செவ்வாய்ப் பெருந்தோட் டிருறுதலா—ளவ்வாயி
லஞ்சொன் மாரிபெய் தவியா
ணெஞ்சம் பொத்தி நிறைசடு நெருப்பே. [உட்கோள். 4]

எனவும்,

கல்லருவி யாடிக் கருங்களிற் காரதிரு
மல்லலஞ் சாரன் மயிலன்ன—சில்வனைப்
பலவொலி கூந்தலைப் பயந்தோர்
நிலவரை மலிய நீடுவா ழியரே. [பயந்தோர்ப்பழிச்சல். 5]

எனவும்,

அம்மென் கிளவி கிளிபயில வாயிழை
கொம்மை வருமுலை கோங்கரும்ப—விம்மலை
நறும்பூஞ் சார லாங்கட்
குறுஞ்சனை மலர்ந்தன தடம்பெருங் கண்ணே.

[நலம்பாராட்டல். 6]

எனவும்,

பெருமட நோக்கிற் சிறுதுதற் செவ்வாய்க்
கருமழைக்கண் வெண்முறுவற் பேதை—திருமுலை
புல்லும் பொறியி லேனுழை
நில்லா தோடுமென் னிறையி னெஞ்சே. [நயப்புற்றிரங்கல். 7]

எனவும்,

இணரார் நறுங்கோதை யெவ்வளையாள் கூட்டம்
புணராமற் பூச றரவு—முணராது
தண்டா விழுப்படர் நலியவு
முண்டா லென்னுயி ரோம்புதற் கரிதே. [புணராவிரக்கம். 8]

எனவும்,

உரவொலி முநீ ருலாய்நிமிர்ந் தன்ன
கரவருங் காமங் கனற்ற—விரவெதிர
முள்ளெயி றிலங்கு முகிழ்நகை
வெள்வளை நல்காள் விடுமென் னுயிரே.

எனவும்,

[வெளிப்பட விரத்தல். 9]

பெண்பாற் கூற்று :—

காண்ட னயத்த லுட்கோண் மெலிதன்
மெலிவொடு வைகல் காண்டல் வலித்தல்
பகன்முனி வுரைத்த விரவுநீடு பருவால்
கனவி னரற்ற னெஞ்சொடு மெலிதல்
பெண்பாற் கூற்றுக் கைக்கிளை யாகும்.

—[பு. வெ. சூ. 15].

எனக்கூறி, இவற்றிற்கு முறையே உதாரணம்,

கடைநின்று காம னலியக் கலங்கி
யிடைநின்ற ஓரலர் தூற்றப்—புடைநின்ற
வெற்கண் டிலனந் நெடுந்தகை
தற்கண் ட னென்யான் கண்ட வாரே.

—[காண்டல். 1]

எனவும்,

கன்னவி ரோளானைக் காண்டலுங் கார்க்குவளை
யன்னவென் கண்ணுக் கமுதமா—மென்னை
மலைமலிந் தன்ன மார்ப
முலைமலிந் தாமுழ் முயங்குங் காலே.

—[நயத்தல். 2]

எனவும்,

உள்ள முருக வொளிவளையுங் கைநில்லா
கள்ளவிழ் தாரானுங் கைக்கணையா—னெள்ளிச்
சிறுபுன் மாலை தலைவரி
னுறுதய ரவலத் துயலோ வரிதே.

—[உட்கோள். 3]

எனவும்,

குரும்பை வரிமுலைமேற் கோல நெடுங்க
ணரும்பிய வெண்முத் துகுப்பக்—கரும்புடைத்தோட்
காதல்செய் காமங் கனற்ற
வேதி லாளற் கிழந்தனெ நெழிலே.

—[மெலிதல். 4]

எனவும்,

பிறைபுரை வாணுதல் பிரரும்ப மென்றோ
ளிறைபுனை யெல்வளை யேக—நிறைபுணையா
யாம நெடுங்கட னீந்துவேன்
காம வொள்ளெரி கனன்றகஞ் சுடுமே.

—[மெலிவொடு வைகல். 5]

எனவும்,

வேட்டவை யெய்தி விழைவொழிதல் பொய்போலு
மீட்டு மிடைமணிப் பூணைக்—காட்டென்று
மாமை பொன்றிறம் பசப்பத்
தாமலர் நெடுங்கண் டியிறுறந் தனவே.

—[காண்டல் வலித்தல். 6]

எனவும்,

தன்க ணளியவாய் நின்றேற்குத் தார்விடலை
வன்கண்ண னல்கா நெனவாடு—மென்க
ணிடரினும் பெரிதா லெவ்வம்
படரினும் பெரிதாற் பாவியிப் பகலே.

—[பகன் முனிவுரைத்தல். 7]

எனவும்,

பெண்மே னலிவு பிழையென்றாய் பேதுறீஇ
விண்மே லியங்கு மதிவிலக்கி—மண்மே

னினைக்கே செய்பகை யெவன்கொ

லெனக்கே நெடியை வாழிய ரிரவே. —[இரவு நீடுபருவால்.8]

எனவும்,

ஆயர்வொடு நின்றே னரும்படர் நோய்தீர

நயவரும் பள்ளிமே னல்கிக்—கயவா

நனவிடைத் தமியேன் வைகக்

கனவிடைத் தோன்றிக் கரத்தனீ கொடிதே.

—[கனவினரற்றல். 9]

தோடவிழ்தார் யானுந் தொடர வவனுமென்

பாடகச் சீறடியின் மேற்பணிய—நாடகமா

வைகிய கங்கு றலைவரி

னுய்குவெ னுலகத் தளியேன் யானே. —[கனவினரற்றல். 10]

எனவும்,

மல்லாடு தோளா னளியவாய் மாலிருட்கட்

செல்லா மொழிக செலவென்பாய்—நில்லாய்

புணையிழை யிழந்த பூச

னினையினு நினைதியோ வாழியென் நெஞ்சே.

—[நெஞ்சொடு மெலிதல். 11]

நல்வளை யேக நலந்தொலைவு காட்டிய

செல்லல் வலித்தேனச் செம்மன்முன்—பில்லாத

வம்ப வுரையொடு மயங்கிய

வம்பற் பெண்டிரு மறைகவெம் மலரே. —[இதவுமது 12.]

எனவும்,

பெண்பாற்கூற்று :—

* வேட்கைமுந் துறுத்தல் பின்னிலை முயறல்

பிரிவிடை யாற்றல் வரவெதிர்ந் திருத்தல்

வாராமைக் கழித லிரவுத்தலைச் சேற

வில்லவை நகுதல் புலவியுட் புலம்பல்

பொழுதுகண் டிரங்கல் பரத்தையை யேசல்

கண்டுகண் சிவத்தல் காதலிற் களித்தல்

கொண்டகம் புகுதல் கூட்டத்துக் குழைத

லூடலு ணெகிழ்த லுரைகேட்டு நயத்தல்

பாடகச் சீறடி பணிந்தபி னிரங்கல்

*[பள்ளிரண்டாவது] பெருந்திணைப்படல மென்பர், பு. வெ. ஆசிரியர்

பள்ளிமிசைத் தொடர்தல் செல்கென விடுத்தலென
வொன்பதிற் நிரட்டியோ டொன்று முளப்படப்
பெண்பாற் கூற்றுப் பெருந்திணைப் பால. —[பு. வெ. சூ. 16]

எனக்கூறி, இவற்றிற்கு முறையே உதாரணம்,

எழுதெழின் மார்ப மெனக்குரித் தாகென்

றழுதழுது வைகலு மாற்றேன்—ரொழுதிரப்பல்

வல்லிய மன்ன வயவேலோய் வாழ்கென

வல்லியந்தார் நல்க லறம். —[வேட்கை முந்துறுத்தல். 1]

எனவும்,

மற்கொண்ட திண்டோண் மறவே நெடுந்தகை

தற்கண்டு மாமைத் தகையிழந்த—வெற்காணப்

பெய்களி யானைப் பிணரொருத்திற் கண்டியான்

கைதொழுதேன் றுன்கண் டிலன். —[பின்னிலை முயறல். 2]

எனவும்,

ஒடுக கோல்வளையு முரு மலரறைக

தோடவிழ் தாழை துறைகமழக்—கோடுடையும்

பூங்காணற் சேர்ப்பன் புலம்புகொண் மான்மாலை

நீந்தானென் நெஞ்சகத்து ணின்ற. —[பிரிவிடை யாற்றல். 3]

எனவும்,

நாம நெடுங்கட னீந்துங்காற் கைபுனைந்த

பூமலி சேர்க்கைப் புணைவேண்டி—நீமலிந்து

செல்லாய் சிலம்பன் வருவதற்குச் சிந்தியா

யெல்லாக நெஞ்ச மெதிர். —[வரவெதிர்ந்திருத்தல். 4]

எனவும்,

துடங்கருவி யார்த்திழியு நோக்கருஞ் சார

விடங்கழி மான்மாலை யெல்லைத்—தடம்பெருங்கட்

டாரார மார்பன் றமியே னுயிர்தளர

வாரான்கொ லாடும் வலம். —[வாராமைக் கழிதல். 5]

எனவும்,

பணையா வறைமுழங்கும் பாயருவி நாடன்

பிணையார மார்பம் பிணையத்—துணையாய்க்

கழிகாம முய்ப்பக் கணையிருட்கட் செல்கேன்

வழிகாண மின்னுக வான். —[இரவுத்தலைச் சேறல். 6]

எனவும்,

முற்ற முடியார் முயங்க விதழ்குழைந்த

நற்ற ரகல நகைதரவி—னற்றார்

கலவே மெனநேர்ந்துங் காஞ்சினல் லூர

புலவேம் பொறுத்த லரிது.

—[இல்லவை நகுதல். 7]

எனவும்,

ஒங்கிய வேலான் பணியவு மொள்ளிழை

தாங்காள் வரைமார்பிற் றார்பரிந்—தாங்கே

யடும்படர் மூழ்கி யமைமென்றோள் வாட

நெடும்பெருங்க ணீந்தின நீர்.

—[புலவியுட் புலம்பல். 8]

எனவும்,

இறையே யிறந்தன வெல்வனை யுண்க

னுறையே பொழிதலு மோவா—நிறையைப்

பருகாப் பகல்காரந்த பையுள்கூர் மாலை

யுருகா வுயங்கு முயிர்.

—[பொழுது கண்டிரங்கல். 9]

எனவும்,

யாமுயங்கு மென்முலையால் யாணர் வயலூரன்

றேமுயங்கு பைந்தார் திரைமுயங்க—யாமுயங்க

வெவ்வையர் சேரி யிரவு மிமைபொருந்தாக்

கெளவை கருதிற் கடை.

—[பரத்தையைசேல். 10]

எனவும்,

கூடிய கொண்கன் குறுகக் கொடிமார்பி

னடிய சாந்தி னணிதொடர்ந்து—வாடிய

தார்க்குவளை கண்டு தரியா விவண்முகத்த

கார்க்குவளை காலுங் கனல்.

—[கண்டுகண்டிவத்தல். 11]

எனவும்,

காதல் பெருகிக் களிசெய்ய வக்களியாற்

கோதையுந் தாரு மிடைகுழைய—மாதர்

கலந்தாள் கலந்து கடைக்கண்ணாற் கங்குல்

புலந்தாள் புலரியம் போது.

—[காதலிற் களித்தல். 12]

எனவும்,

• கண்டுகளித்துக் கயலுண்க ணீர்மல்கக்

கொண்டகம் புக்காள் கொடியன்னாள்—வண்டினங்

காடியாழ் செய்யுங் கருவரை நாடனை

மாலையான் மார்பம் பிணித்து.

—[கொண்டகம் புகுதல். 13]

எனவும்,

மயங்கி மகிழ்பெருக மால்வரை மார்பிற்
 நயங்கு புனலூரன் றண்டார்—முயங்கியும்
 பேதை புலம்பப் பீர்தியோ நீயென்னுங்
 கோதைசூழ் நொம்பிற் குழைந்து.—[கூட்டத்துக் குழைதல்.14]

எனவும்,

தெரிவின்றி யூடத் தெரிந்துங் கேள்வர்
 பிரிவின்றி நல்கினும் பேணாய்—திரிவின்றித்
 துஞ்சே மெனமொழிதி தூங்கிருண் மாள்மாலை
 நெஞ்சே யுடைய நிறை. —[ஊடலுணைகிழ்தல். 15]

எனவும்,

ஆழ விடுமோ வலொடு வைகினுந்
 தாழ்குர லேனற் றலைக்கொண்ட—நூழில்
 விரையாற் கமழும் அறன்மலை நாட
 னுரையாற் றளிர்க்கு முயிர், —[உரைகேட்டு நயத்தல். 16]

எனவும்,

ஆணிவரும் பூஞ்சிலம் பார்க்கு மடிமேன்
 மணிவரை மார்பன் மயங்கிப்—பணியவும்
 வற்கென்ற நெஞ்சம் வணங்காய் சிறுவரை
 நிற்கென்றி வாழியர் நீ. —[பாடநச்சீறடிபணிந்தபிரிரங்கல்.17]

எனவும்,

யானை தொடருங் கொடிபோல யானுவனைத்
 தானை தொடரவும் போதியோ—மானை
 மயக்கரிய வுண்கண் மடந்தைதோ ளுள்ளி
 யியக்கருஞ் சோலை யிரா. —[பள்ளிமிசைத் தொடர்தல். 18]

எனவும்,

விலங்குந ிங்கில்லை வெவ்வேலைய் சென்றி
 யிலங்கிழை யெவ்வ நலியக்—கலங்கிக்
 குறியுள் வருந்தாமைக் குன்றுசூழ் சோலை
 நெறியுள் விரிக நிலா. —[செல்கென விடுத்தல். 19]

எனவும்,

[ஔபாற் பேருத்திணை.]

*சீர்செல வழங்கல் செழுமட ஊர்த
 றாதிடை யாட றயரவற் குரைத்தல்

(பா-ம்) * செல்லல்

கண்டுகை சேர்தல் பருவ மயங்க
 லரண்பாற் கிளவி பெண்பாற் கிளவி
 தேங்கமழ் கூந்தற் றெரிவை வெறியாட்
 டரிவைக் கவடுணை பாண்வர வுரைத்தல்
 பரிபுரச் சிறடிப் பரத்தை கூறல்
 விறலி கேட்பத் தோழி கூறல்
 வெள்வளை விறலி தோழிக்கு விளம்பல்
 பரத்தை வாயில் பாங்கிகண் டரைத்தல்
 பிறர்மனைத் துயின்றமை விறலி கூறல்
 குற்றிசை யேனைக் குறுங்கலி யுளப்பட
 வொத்த பண்பி னென்றுதலை யிட்ட
 வீரெண் கிளவியும் பெருந்திணைப் பால.

[பு. வெ. கு. 17]

எனக்கூறி, இவற்றிற்கு முறையே உதாரணம்,
 நடுங்கி நறுதுதலா ணன்னலம்பீர் பூப்ப
 வொடுங்கி யுயங்க லொழியக்—கடுங்களை
 வில்லை ருழவர் விடரோங்கு மாமலைச்
 செல்லே மொழிக செலவு.

—[செலவமுங்கல். 1]

எனவும்,

இன்றிப் படரோடி யானுழப்ப வைங்கணையான்
 வென்றிப் பதாகை யெடுத்தானு—மன்றிற்
 றரிமடமா னோக்கி தகைநலம்பா ராட்டிக்
 குனிமடன்மாப் பண்ணிமெல் கொண்டு. —[மடலூர்தல். 2]

எனவும்,

வள்வாய்ந்து பண்ணுக திண்டேர் வடிக்கண்ணு
 ளொள்வாள்போன் மாலை யுயல்வேண்டுங்—கள்வாய
 தாதொடு வண்டிமிருந் தாம வரைமாற்ப
 தூதொடு வந்தேன் றொழி. —[தூதிடையாடல். 3]

எனவும்,

உள்ளத் தவலம் பெருக வொளிவேலோ
 யெள்ளத் துணிந்த விருண்மலை—வெள்ளத்துள்
 தண்டா ரகலந் தழுஉப்புணையா நீரல்கி
 னுண்டாமென் றோழிக் குயிர். —[துயரவற் குரைத்தல். 4]

எனவும்,

ஆம்ப னுடங்கு மணிவளையு மேகின
 கூம்பன் மறந்த கொழுங்கயற்கண்—காம்பி

னெழில்வாய்ந்த தோளி யெவ்னாங்கொல் கானற்
பொழிலெல்லா மீயும் புலம்பு. —[கண்டுகை சோர்தல். 5]

எனவும்,

பெரும்பனை மென்றோள் பீரிந்தாரெம் முள்ளி
வரும்பருவ மன்றுகொ லாங்கொல்—சரும்பிமிரும்
பூமலி கொன்றை புறவெலாம் பொன்மலரு
மாமயிலு மாலு மலை. —[பருவமயங்கல். 6]

எனவும்,

பொறிமயி லாசின பொங்க ரெழிலி
சிறுதுவலை சிந்தின சிந்த—நறிய
பவர்முல்லை தோன்றி பரியாம லீன்ற
வவர்வருங் காலமீ தன்று. —[இதுவுமது. 7]

எனவும்,

கயற்கூடு வாண்முகத்தாட் கண்ணிய நெஞ்ச
முயற்கூடு முன்னதாக் காணி—னுயற்கூடுங்
காணு மரபிற் கடும்பகலுங் கங்குலு
நாணாளு மேயா நகை. —[ஆண்பாற்கிறவி. 8]

எனவும்,

வானத் தியலு மதியகத்து வைகலுங்
கானத் தியலு முயல்காணுந்—தானத்தி
னொள்வளை யோடவு முள்ளான் மறைந்துறையுங்
கள்வனைக் காணுதிவ் வூர். —[பெண்பாற் கிளவி. 9]

எனவும்,

வெய்ய நெடிதுயிரா வெற்ப னளிநிணையா
வைய நனிநீங்க வாடினாண்—மைய
லயன்மனைப் பெண்டிரோ டன்னைசொ லஞ்சி
வியன்மனையு ளாடும் வெறி. —[வெறியாட்டு. 10]

எனவும்,

அஞ்சொற் பெரும்பனைத்தோ ளாயிழையாய் தானொடியும்
வஞ்சந் தெரியா மருண்மலை—யெஞ்சேரிப்
பண்ணியல் யாழொடு பாணனார் வந்தாரா
லெண்ணிய தென்கொலோ வீங்கு. [பாண்வரவுரைத்தல். 11]

எனவும்,

பலவுரைத்துக் கூத்தாடிப் பல்வய லூர
னிலவுரைக்கும் பூணவர் சேரிச்—செலவுரைத்து
வெங்கட் களியால் விறலி விழாக்கொள்ள
லெங்கட் கவன்ற ரெளிது. —[பரத்தைகூறல். 12]

எனவும்,

அரும்பிற்கு முண்டோ வலரது நாற்றம்
பெருந்தோள் விறலி பிணங்கல்—சுரும்போ
டதிரும் புனலூரற் காரமிர்த மன்றோ
முதிரு முலையார் முயக்கு. [விறலிகேட்பத் தோழி கூறல். 13]

எனவும்,

உளைத்தவர் கூறு முரையெல்லா நிற்க
முளைத்த முறுவலார்க் கெல்லாம்—விளைத்த
பழங்க ளனைத்தாய்ப்புகெளி செய்யு
முழங்கும் புனலூரன் மூப்பு. —[விறலி தோழிக்கு
விளம்பல். 14]

எனவும்,

மாணலங் கொள்ளு மகிழ்நன் றணக்குமேற்
பேணலம் பெண்மை யொழிகென்பார்—காணக்
கலவ மயிலன்ன காரிகையார் சேரி
வலவ நெடுந்தேர் வரும். —[பாத்தை வாயில் பாங்கி
கண்ணிரைத்தல். 15]

எனவும்,

தண்டா ரணியவாந் தையலார் சேரியுள்
வண்டார் வயலூரன் வைகினமை—யுண்டா
லறியே னடியுறை யாயிழையாற் பெற்றேன்
சிறியேன் பெரிய சிறப்பு. —[பிறர்மனைத்துயின்றமை விறலி
கூறல். 16]

எனவும்,

கரிய பெருந்தடங்கண் வெள்வளைக்கை யானை
மரிய கழிகேண்மை மைந்த—தெரியின்
விளிந்தாங் கொழியினும் விட்டகலார் தம்மைத்
தெளிந்தாரிற் றீர்வது தீது. —[குற்றிசை. 17]

எனவும்,

பண்ணவாந் தீஞ்சொற் பவளத் துவர்ச்செவ்வாய்ப்
பெண்ணவாம் போல்குற் பெய்வளை—கண்ணவா
நன்னலம் பிர்பூப்ப நல்கார் விடுவதோ
தொன்னல முண்டார் தொடர்பு. —[குறுங்கலி. 18]

எனவும் எடுத்தோதி இவற்றை அகத்திணைப்புறமென்றுகொண்டு
பொதுவியலுட்குறவாரும் உளர். அங்ஙனம் ஆகாமை மேற்கூறிப்
போந்த வெட்சி, வஞ்சியென்னுஞ் சூத்திரத்துரையானுணர்க. (21)

இரண்டாவது புறத்திணையியல் முற்றிற்று.

முன்னுரை

அணியியல்.

248. அணியெனப் படுவது துணிபுறக் கிளப்பிற்
குணமலங் கார மெனவிரு திறத்தாற்
பொருள்புலப் படுப்ப தேன்மனார் புலவர்.

என்பது சூத்திரம். இவ்வோத்து நிறத்தமுறையானே அகனும் புறனுமாகிய இருவகைப் பொருளும் உணர்த்தி அவற்றை விளக்கும் அணியிலக்கணம் உணர்த்திற்றாகலான் அணியியலென்னும் பெயர்த்து. மேலோத்தினோடு இதற்கு இயைபுடைமையும் இதனானே விளங்கும். இதனுள் இத்தலைச்சூத்திரம் அணியாவது இவ்வாற்றான் இவ்வியல்பிற்றொமென அதன் இலக்கணங் கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) அணியென்று சிறப்பித்துச்சொல்லப்படுவது தெளிவுறக் கூறுமிடத்துக் குணமும் அலங்காரமுமாகிய இருவகையாற் பொருளை விளக்கிநிற்பதென்று கூறுவர் அறிவுடையோர். (எ-று.)

பொருள் முற்கூறிய அகப்பொருளும் புறப்பொருளு மென்று உணர்க். (1)

249. பொருட்கிடஞ் செய்யு ளாதலி னதனைத்
தேரிப்பது மதனது திறனைனல் வரையார்.

இது மேலதற்கோர் புறனடை கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) மேற்கூறிய பொருட்பகுதி இரண்டற்கும் இடஞ்செய்யு ளாதலின் அதனை விளக்கிநிற்பதும் அவ்வணியினது இயல்பென்று சொல்லுதலை நீக்கார் கொள்வர். (எ-று.) (2)

செய்யுள்வகை.

250. செய்யு ளென்பவை தேரிவுறக் கிளப்பின்
முத்தகங் குளகந் தொகைதொடர் நிலையென
வேத்திறத் தனவு மீரிரண் டாகும்.

செய்யுள் உணர்ந்தே அணியுணரவேண்டதவின் இஃது ஈண்டு ஒரு வாற்றான் அவற்றிற்குப் பெயரும் முறையுந் தொகையுந் கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) செய்யுளென்று முற்கூறப்பட்டவற்றை விளக்கக் கூற மிடத்து முத்தகச்செய்யுளும் குளகச் செய்யுளுந் தொகைநிலைச் செய்யுளுந் தொடர்நிலைச் செய்யுளுமென மேற் செய்யுளியலுட் கூறும் பல்வேறுவகைப்பட்ட செய்யுட்களும் நான்காம். (எ-று.) (3)

முத்தகச்சேய்யுள்.

அவற்றுள்,

251. முத்தகச் செய்யு டனிரின்று முடியும்.

இது முத்தகச்செய்யுளது இயல்பு கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) மேற்கூறிய நால்வகைச் செய்யுளுள் முத்தகச்செய்யுளென்பது தனியேநின்று பொருள் பயந்து முற்றுப்பெறும். (எ-று.)

வரலாறு :—

என்னேய் சிலமடவா ரெய்தற் கெளியவோ

பொன்னே யநபாயன் பொன்னெடுந்தோண்—முன்னே

தனவேயென் றுளுஞ் சயமடந்தை தோளாம்

புனவேய் மிடைந்த பொருப்பு.

[தண்டி. பக். 3]

எனவரும்.

(4)

குளகச்சேய்யுள்.

252. குளகம் பலபாட் டொருவினை கொள்ளும்.

இது குளகச் செய்யுள தியல்பு கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) குளகச்செய்யுளென்பது பலபாட்டாய் ஒருவினை கொண்டு முடிவது. (எ-று.)

வினையென்றது ஈண்டு முடிக்குஞ் சொல்லை, வினைப்படுதொத்தி யென்றற்போல.

(5)

தொகைநிலைச் செய்யுள்.

253. தொகைநிலைச் செய்யு டொன்றக் கூறி

ஒருவ னுரைத்தவும் பல்லோர் பகர்ந்தவும்

பொருளிடங் காலந் தொழிலென நான்கினும்

பாட்டினு மளவினுங் கூட்டிய தாகும்.

இது தொகை நிலைச்செய்யுளது இயல்பு கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) இது தொகை நிலைச்செய்யுளென்பதனை விளக்கக்கூறின் ஒருவனால் உரைக்கப்பட்டிப் பலபாட்டால் வருவனற்றையும் பலரால் உரைக்கப்பட்டிப் பலபாட்டால் வருவனவற்றையும் பொருள் முதலிய நான்கினும் பாட்டினும் அளவினும் தொகுத்துக்கூறுவதாம். (எ-று.)

ஒருவரான் உரைத்தன திருவள்ளுவப்பயன் முதலியன. பலரான் உரைத்தன நெடுந்தொகை முதலியன. இஃது இவ்வறுவகைத் தொகைக் கும் பொது இலக்கணம். பொருளாற்றொகுத்தன புறநானூறு முதலியன.

இடத்தாற் றொகுத்தன களவழிநாற்பது முதலியன, காலத்தினுற் றொகுத்தன கார்நாற்பது முதலியன. தொழிலாற் றொகுத்தன ஐந்திணை முதலியன. பாட்டாற் றொகுத்தன கலித்தொகை முதலியன. அளவாற் றொகுத்தன குறுந்தொகைமுதலியன. ஆகுமென்றதனானே பிறவாற்றாற் பெயர்பெற்று வருவனவுங் கொள்க. (6)

தொடர்நிலைச் செய்யுள்.

254. பொருளினுஞ் சொல்லினு மிருவகை தொடர்நிலை.

இது தொடர்நிலைச்செய்யுளாமாறு கூறுகின்றது.

(இ - ள்.) பொருளினுற் றொடர்தலுஞ் சொல்லினுற் றொடர்தலு மென இருவகைப்படுந் தொடர்நிலைச்செய்யுள். (எ - று.)

எனவே, பொருட்டொடர்நிலைச்செய்யுளுஞ் சொற்றொடர்நிலைச் செய்யுளுமெனத் தொடர்நிலைச்செய்யுள் இரண்டுவகைப்படு மென்பதாயிற்று. இரண்டென்னுது வகையென்ற மிகையானே மூன்றாவது பொருளினுஞ்சொல்லினுந் தொடர்தலும் உண்டெனக் கொள்க. (7)

பொருட்டொடர்நிலைச் செய்யுளின் பதப்பு.

255. அவற்றுட்,

பெருங்காப் பியமே காப்பிய மென்றங்

கிரண்டா வியலும் பொருட்டொடர் நிலையே.

இது பொருட்டொடர்நிலை இத்துணைத்தென்கின்றது.

(இ - ள்.) மேற்கூறிய இரண்டனுட் பொருட்டொடர்நிலைச் செய் யுள் பெருங்காப்பியமும் காப்பியமுமென இரண்டுவகைப்படும். (எ - று.)

கவியாற் பாடப்படுவன எல்லாம் காப்பியமாமேனும் பொருட் தொடர்நிலைச்செய்யுளையே காப்பியமென்றது சேற்றன் தோன்றவன எல்லாம் பங்கயமாமேனுந் தாமரையினையே பங்கயமென்றாற்போல என்று உணர்க. இயலுமென்ற மிகையானே முற்கூறிய முத்தகம் முதலிய மூன்றும் இதற்கு உறுப்பாய் வருமெனக்கொள்க. (8)

பெருங்காப்பியம்.

256. பெருங்காப் பியநிலை பேசங் காலை

வாழ்த்து வணக்கம் வருபொரு ளிவற்றினுள்

நேற்புடைத் தாக முன்வர வியன்று

நாற்பொருள் பயக்கு நடைநெறித் தாகித்

தன்னிக ரில்லாத் தலைவனை யுடைத்தாய்

மலைகட னுடு வளநகர் பருவ

மிருசுடர்த் தோற்றமென் றிணையன புனைந்து

நன்மணம் புணர்தல் போன்முடி கவித்தல்
 பூம்பொழி னுகர்தல் புனல்விளை யாட
 நேம்பிழி மதுக்களி சிறுவரைப் பேறுதல்
 புலவியிற் புலத்தல் கலவியிற் களித்தலென்
 றின்னன புனைந்த நன்னடைத் தாகி
 மந்திரந் தூது சேலவிகல் வேன்றி
 சந்தியிற் ரோடர்ந்து சருக்க மிலம்பகம்

• பரிச்சேத மென்னும் பான்மையின் விளங்கி
 நெருங்கிய சுவையும் பாவமும் விரும்பக்
 கற்றோர் புனையும் பெற்றிய தேன்ப.

இது பெருங்காப்பியமாமாறு கூறுகின்றது.

(இ - ள்.) பெருங்காப்பியத்தியல்பு கூறுமிடத்து வாழ்த்து முதலிய மூன்றனுட் பொருத்துவதாக ஒன்று முன்வரநடந்து, அறம் முதலிய நான்கினையும் பயக்கும் ஒழுகலாறுடைத்தாய்த், தனக்கு நிகரில்லாத காயகளை யுடைத்தாய், மலை முதலிய இன்றோரன்ன வருணனைகளை யுடைத்தாய், நன்மணம்புணர்தல் முதலிய இன்றோரன்ன செய்கைச் சிறப்புப் புகழ்ந்து தொடுக்கப்பட்ட கல்லொழுக்கமுடைத்தாய், மந்திரம் முதலியன சந்திபோலத் தொடர்புபட்டுச், சருக்கம் முதலிய கூற்றின் ஒருதிறத்தாற் பகுக்கப்பட்டு, இடைவிடாத எண்வகைச் சுவையும் மெய்ப்பாடுக் கேட்போர் மதிக்கப் புலவராற் புனையப்படுந்தன்மையினை யுடைத்தென்று கூறுவர் ஆசிரியர். (எ - று.)

பேசுங்காலே என்றதனால் வாழ்த்து முதலிய மூன்றனுள் ஒன்றே யன்றி இரண்டும் மூன்றும் ஒருங்குவரினும் இழுக்கின்றென்பது. இனையனபுனைந்து என்றதனால் வனமும் கதியும் இருசுடர்த்தோற்றமே யன்றி அவற்றின் அத்தமனம் முதலியன புனைதலுக் கொள்க.

சந்தியென்பது நாடகத்தின்கண்ணதோர் உறுப்பு. அஃதாவது வித்தல் விளைத்தல் விளைவுதய்த்தலென்பதாம். (ஈ)

புறனடை.

257. கூறிய வுறுப்பிற் சிலகுறைந் தியலினும்
 வேறுபா டின்றேன விளம்பினர் புலவர்.

இது மேலதற்கோர் புறனடை கூறுகின்றது.

(இ - ள்.) மேற்கூறிய உறுப்பிற் சில குறைந்துவரினும் பெருங்காப் பியத்தின் வேறுபாடில்லையெனக் கூறுவர் அறிந்தோர். (எ - று.)

குறைதலாவது காற்பொருளிற் குறையாது வருணனைகளிற் சில குறைதலாம். என்னை? நால்வகைப்பொருளிற் குறைபாடுடையது காப்பியமென்றலின். (10)

காப்பியம்.

258. அறமுத னுன்கிற் குறைபா டுடையது
காப்பிய மென்று கருதப் படுமே.

இது காப்பியமாமாறு கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) அறம் முதலிய நான்கனுட் சில குறைந்துவருவது காப்பிய
மென்று கருதப்படும். (எ - று.) (11)

காப்பிய நடை.

259. அவைதாம்,

ஒருதிறப் பாட்டினும் பலதிறப் பாட்டினு
முரையும் பாடையும் விரவியும் வருமே.

இது மேலனவற்றிற்கோர் ஒழிபு கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) மேற்கூறிய பெருங்காப்பியமும் காப்பியமும் ஒருவகைச்
செய்யுளானும் பலவகைச் செய்யுளானும் உரையும் பாடையும் விரவியும்
வரும். (எ - று.)

உம்மையான் விரவாது வருதலே வலியுடைத்தெனக் கொள்க (12)

சொற்றொடர் நிலை.

260. செய்யுளந் தாதி சொற்றொடர் நிலையே.

இது சொற்றொடர் நிலையாமாறு கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) ஒரு செய்யுளிறுதி மற்றொரு செய்யுட்டு முதலாகத்
தொடுப்பது சொற்றொடர்நிலைச் செய்யுளாம். (எ - று.)

அவை கலம்பகம் முதலியன. இவற்றுக்கு இலக்கியம் வந்த வழிக்
கண்டு கொள்க. ஈண்டு உரைப்பிற் பெருகும். (13)

செய்யுள் நேறி.

261. வைதருப் பம்மே கௌட மென்றாந்
கேய்திய குணமோ ரிருவகைப் படுமே.

பொருள் புலப்படுப்பது அணியெனத் தம் மேற்கோள் கூறி அப்
பொருட்டுச் செய்யுள் இடமாதலின் அதனைப் புலப்படுப்பதும்
அவ்வணிக்கு இயல்பெனக் கோடலின் அச்செய்யுளை ஒருவாற்றாற்
றொகுத்துக்கூறி அணியிலக்கணம் கூறுவான் தொடங்கி அவற்றுள் இது
நிறுத்த முறையானே குணவணி இத்துணைத்தென்கின்றது.

(இ-ள்.) வைதருப்பமும் கௌடமுமென மேற்கூறிய குணவணி
இருவகைப்படும். (எ - று.)

வைதருப்பந் கௌடம் என்பன ஆகுபெயர்; அவைபோலும்
பாக்களை உணர்த்தலின். (14)

வைதருப்ப நேறி.

262. நெகிழ்சை யின்றிய சேறிவி னானும்
 பொருள்புலப் படவருந் தேளிவி னானும்
 விரவத் தோடுக்குஞ் சமநிலை யானுஞ்
 சொல்லினும் பொருளினுஞ் சுவைபடு நேறியா
 னல்லன தோகுக்கு மின்பத் தானும்
 வேறுத்திசை யில்லா வொழுகிசை யானுங்
 குறிப்பி னொருபொரு ணேறிப்படத் தோன்றுஞ்
 சிறப்புடை மரபி னுதாரத் தானுங்
 கருதிய பொருளைத் தேரிவற விரித்தற்
 குரியசொல் லுடைய வய்த்தலில் பொருண்மையு
 முலகொழுக் கிறவா வுயர்புகழ்க் காந்தமுந்
 தோகைமிக வநுஉந் தகைமிகு வலியு
 முரிய பொருளன்றி யொப்புடைப் பொருண்மேற்
 றருவினை புணர்க்குஞ் சமாதியு மேனமுறை
 யாய்ந்தவை தருப்ப மையிரு வகைத்தே.

இது மேற்கூறிய வைதருப்பம் இவ்வியல்பான் இத்துணைத் தாமென்
 கின்றது.

(இ-ள்.) நெகிழ்சையில்லாச் செறிவு முதலாகச் சமாதி ஈராக
 முறையே ஆராய்ந்த வைதருப்பம் பத்துக்கூற்றினை உடைத்தாம். (எ-று.)

கேளட நேறி.

263. கேளடமென்பது கருதிய பத்தோடுங்
 கூடா தியலுங் கொள்கைய தேன்ப.

இது கௌடமாமாறு கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) கௌடமென்று சொல்லப்படுவது மேற்கூறிய பத்துக்
 குண அலங்காரங்களோடுங் கூடாது நடக்கும் ஒழுக்கமுடையது. (எ-று.)

முற்றும்மையை எச்சமாக்கிச் சிலவற்றோடு கூடியும் இயலுமெனக்
 கொள்க.

நெகிழ்சையில்லாச் செறிவு வருமாறு :—

சிலைவிலங்கு நீள்புருவஞ் சென்றொசிய நோக்கி
 முலைவிலங்கிற் றென்று முனிவாள்—மலைவிலங்கு
 தார்மாலை மார்பு! தனிமை பொறுக்குமோ
 கார்மாலை கண்கூடும் போது.

[தண்டி. பக். 18.]

எனவரும். இதன் மறுதலைக் கௌடம் வருமாறு :—

விரவலராய் வாழ்வாரை வெல்வா யொழிவா
யிரவுலவா வேலை யொலியே—வரவொழிவா
யாயர்வா யேயரிவை யாருயிரை யீராவோ
வாயர்வாய் வேயோ வழல்.

[தண்டி. பக். 13.]

எனவரும்.

பொருள்புலப்படுக்குந் தேளிவு வருமாறு :—

பிறர்க்கின்ன முற்பகற் செய்யிற் றமக்கின்ன
பிற்பகற் றுமே வரும்.

[குறள். 319]

எனவரும். இதன் மறுதலைக் கௌடம் வருமாறு :—

பொய்யாமை பொய்யாமை யாற்றி னறம்பிற
செய்யாமை செய்யாமை நன்று.

[குறள். 297]

எனவரும்.

விரவத்தொடுக்குஞ் சமநிலை வருமாறு :—

1சோக மெவன்கொ விதழிபொன் றாக்கின சோர்குழலாய்
மேக முழங்க விரைசூழ் தளவங் கொடியெடுப்ப
மாக நெருங்கவண் டானங் களிவண்டு பாடவெங்குந்
தோகை நடஞ்செயு *மன்பர்தந் தேரினித் தோன்றியதே.

எனவரும். விரவுதல் - வன்மை மென்மை இடைமை தம்முள் விரவுதல்.
இதன் மறுதலைக் கௌடம் வருமாறு :—

2இடர் த்திறத் தைத்தூற பொற்றொடி நீயிடித் துத்தடித்துச்
சுடர்க்கொடித் திக்கனைத் திற்றடு மாறத் துளிக்கு மைக்கார்
மடக்குயிற் கொத்தொளிக் கக்களிக் கப்புக்க தோகைவெற்றிக்
கடற்படைக் கொற்றவன் பொற்கொடித் தேரினிக் கண்ணுற்
[றதே.

எனவரும்.

சொல்லினும் பொருளினுஞ் சுவைபடு செறியான் நல்லன தொடுக்கும்
இன்பங்களுட் சீரிடையிட்ட வழிமோனை முதலியன வரச் சொல்லினுற்
றெடுக்கும் இன்பம் வருமாறு :—

3முன்னைத்தஞ் சிற்றின் முழங்கு கடலோத மூழ்கிப் போக
வன்னைக்கு ரைப்ப னறிவாய் கடலையென் றலறிப் பேருந்
தன்மை மடவார் தளர்ந்துகுத்த வெண்முத்தந் தயங்குகானற்
புன்னையரும் பேய்ப்பப் போவாரைப் பேதுறுக்கும் புகாரே
யெய்முர்.]

(பா-ம்.) * வன்பர்திண் டேரினித்

1, 2. தண்டி. பக்கம் 15. 3. சிலப்பதிகாரம் கானல் வரி.

எனவரும். இதன் மறுதலைக் கௌடம் வருமாறு:—

துணைவருநீர் துடைப்பவராய்த் துவள்கின்றேன்
 றுணைவிழ்சேர் துயிலை நீக்கி
 யினவளைபோ லின்னலஞ்சோர்ந் திடருழப்ப
 விறந்தவர்நாட் டில்லை போலுந்
 தனியவர்க டளர்வெய்தத் தடங்கமலந்
 தளையவிழ்க்குந் தருண வேனிற்
 பனிமதுவின் பசுந்தாது பைம்பொழிவிற்
 பரப்பிவரும் பருவத் தென்றல். [தண்டி. பக். 17]

எனவரும். பொருளின்பம் வருமாறு:—

மானேர் நோக்கின் வளைக்கை யாய்ச்சியர்
 கான முல்லை சூடார் கதுப்பிற்
 பூவைப் புதுமலர் சூடித் தாந்த
 மடங்காப் பணைமுலை யிழைவளர் முற்றத்துச்
 சுணங்கின் செவ்வி மறைப்பினு மலர்ந்த
 பூவைப் புதுமலர் பரப்புவர் பூவயி
 னாநிரை வருத்தம் வீட மலையெடுத்து
 மாரி காத்த காளை
 நீல மேனி நிகர்க்குமா லெனவே. [தண்டி. பக். 18]

எனவரும். இப்பொருளின்பம் இருவகைகொறிக்கும் ஒக்கும். பொருளின் பமாவது மதுக்காரணமாக மதுகரங்கட்கு வருவதோர் மகிழ்ச்சி போலப் பொருட்காரணமாக அது கேட்டார்க்கு வருவதோர் மகிழ்ச்சி. இவ்வாறு தொடுக்கும்காற் கிராயியச்சொல்லும் பொருளும் இடக்கர்ச் சொல்லும் பொருளுந் தீண்டாமல் தொடுத்தல்வேண்டுமெனக் கொள்க.

வெறுத்திசையில்லா ஒழுக்கிசை வருமாறு:—

இமையவர்கண் மொளலி யிணைமலர்த்தாள் சூடச்
 சமையந் தொறுநின்ற தையல்—சமைய
 மலைமடந்தை வாச மலர்மடந்தை யெண்ணெண்
 கலைமடந்தை நாவலோர் கண். [தண்டி. பக். 19]

எனவரும். இதன் மறுதலைக் கௌடம் வருமாறு:—

ஆக்கம் புகழ்பெற்ற தாவி யிவள்பெற்றாள்
 பூக்கட் குழற்கார் பொறைபெற்ற—மாக்கடல்சூழ்
 மண்பெற்ற வெற்றைக் குடையாய் வரப்பெற்றெங்
 கண்பெற்ற வின்று களி. [தண்டி. பக். 19]

எனவரும்.

குறிப்பினொருபொருள் நெறிப்படத்தோன்றுஞ் சிறப்புடை மரபின் உதாரம் வருமாறு:—

செருமான வேற்சென்னி தென்னுறந்தை யார்தம்
பெருமான் முகம்பார்த்த பின்ன—ரொருநாளும்
பூதலத்தோர் தம்மைப் பொருணசையாற் பாராவாங்
காதலித்துத் தாழ்ந்திரப்போர் கண். [தண்டி. பக். 20]

எனவரும். இதனுள், வறுமைதீரக் கொடுப்பனென்பது குறிப்பு. இவ்வுதாரணம் இருவகைநெறிக்கும் ஒக்கும்.

கருதியபொருளைத் தெரிவுறவிரித்தற்கு உரியசொல்லுடைய உய்த்தலில் பொருண்மை வருமாறு:—

இன்றுமையாண் மாசிலா வாண்முகங்கண் டேக்கற்றே
வன்றி விடவரவை யஞ்சியோ—கொன்றை
யுளராவா றேறி மொளிர்சடையீர் சென்னி
வளராவா நென்றே மதி. [தண்டி. பக். 22]

எனவரும். இதன் மறுதலைக் கௌடம் வருமாறு:—

ஒல்லேங் குவளைப் புலா அன் மகன்மார்பிற்
புல்லெருக்கங் கண்ணி நறிது. [தொல். சொல். சேனா. சூ. 46.]

எனவரும்.

உலகொழுக்கிறவா உயர்புகழ்க் காந்தம் வருமாறு:—

ஒருபே ருணர்வுடனே யொண்ணிறையுந் தேய
வருமே துறவென்பால் வைத்த—வொருபேதை
போதளவு வாசப் புரிசூழல்கூழ் வாண்முகத்துக்
காதளவு நீண்டிலவுங் கண். [தண்டி. பக். 23]

எனவரும். இதன் மறுதலைக் கௌடம் வருமாறு:—

ஐயோ வகல்குல் சூழ்வருதற் காழித்தேர்
வெய்யோற் கநேகநாள் வேண்டிமால்—கைபார்து
வண்டிசைக்குங் கூந்தன் மதர்விழிகள் சென்றுலவ
வெண்டிசைக்கும் போதா திடம். [தண்டி. பக். 23.]

எனவரும். தொகைமிகவருஉந் தகைமிகு வலி வருமாறு:—

செங்கலசக் கொங்கைச் செறிசுறங்கிற் சீறடிப்பேர்ப்
பொங்காவ வல்குற் பொருகயற்கட்—செங்கனிவாய்க்
காருருவக் கூந்தற் கதிர்வளைக்கைக் காரிகைத்தா
மோருருவென் னுள்ளத்தே யுண்டு. [தண்டி. பக். 25]

எனவரும். தொகையிகவருஉம்வலி - தொகைச்சொற்றொடர்பு உண்டாக
வல்லெழுத்து மிகுதற்சிறப்பு உடைத்தாய் வருதல்.

இதன் மறுதலைக்கொளடம் வருமாறு:—

கானியிர்த்தாற் கண்பரிப வல்லியோ புல்லாதார்
மானையார் மங்கலநா ணல்லவோ—தான
மழைத்தடக்கை வார்கழற்கான் மானவேற் கிள்ளி
புழைத்தடக்கை நால்வாய்ப் பொருப்பு. —[தண்டி. பக். 25]

எனவரும்.

உரிய பொருளன்றி ஒப்புடைப்பொருண்மேற் தருவினைபுணர்க்குஞ்
சமாதீ வருமாறு:—

அகலிரு விசும்பிற் பாயிருள் பருகிப்

பகல்கான் றெழுதரு பல்சுதிர்ப் பருகி [பெரும்பாண். 1,2]

எனவரும். “வினை”யென்றாரேனுங் கன்னியெயில் குமரிநூழலென்றற்
போலவருவனவுங் கொள்க. இச்சமாதி இருவகை நெறிக்கும் ஒக்கும்.

மாக்கனியுந் தீம்பாலும் வருக்கைச்சுனைபுஞ் சருக்கரையுந் தம்முள்
வேறுபட்ட சுவையவாயினுங் கூறல் மதூரமென்றன்மே? அதுபோல
எழுத்துச்செறிவுஞ் சொற்செறிவும் பொருட்செறிவுஞ் செறிவென்றே
செப்புவதல்லது பிறிதொருவகை பேசிற் பெருகிய அகலமுடைத்தா
மாகலின் அவையெல்லாம் உய்த்துணர்ந்து கொள்க. பிறவற்றிற்கும்
ஈதொக்கும்.

ஆசிரியர் தோல்காப்பியனார் உவமை ஒன்றையுமே அணியாகக்
கூறி ஒழிந்தமையின் ஈண்டுக் கூறிய குணமும் மேற்கூறும் உவமை
யொழிந்த பொருளணியுஞ் சொல்லணியுமாகிய அலங்காரங்கள் இவர்
யாண்டுப்பெற்றாரெனின், மேற் பாயிரத்துள் “முன்னோர் நூலின் முடிபு
நோக்கி” என்றதனாற் பெரும்பான்மையுந் தோல்காப்பியம் முதலிய தமிழ்
நூல்களுள்ளுஞ் சிறுபான்மை அலங்காரம் முதலிய வடநூல்களுள்ளும்
பெற்றாரென்க. அற்றேல், வடநூல் முதலாலாயவாறென்னையெனின்;
சொல்வேறுபாடன்றிப் பொருள் வேறுபாடினமையானும், அன்றியும்
ஸமஸ்கிருதம் பாகதம் அபப்பிரஞ்சமென மூன்றவகைப்படுத்தி, அவற்றுள்
ஸமஸ்கிருதம் புத்தேளிர் மொழியெனவும் அபப்பிரஞ்சம் பாமரசாதிகளா
கிய இழிசனர் மொழியெனவும்கூறிப், பாகதம் எல்லாகாட்டிம் வழங்கும்
மேலோர் மொழியென விளக்கி, அப்பாகத்ததைத் தற்பவம் தற்சமம்
தேசியமெனப் பகுத்து, அவற்றுட் தற்பவம்

“நிதியந்துஞ்சம்”

—[மலைபடு. 478]

எனவும்;

“தசநான் கெய்திய”

—[நெடுநல். 115]

எனவும், வடசொல் திரிந்து ஆவனவென்றந் தற்சமங் குங்குமம் உலகம் மலயமாருதம் என வடசொல்லும் பிறபாடைச்சொல்லுமாய்ப் பொதுவாய் வருவனவென்றும் தேசியம், நிலம் நீர் தீ என அவ்வர்காட்டுச் சொல்லே யாய்ப் பிறபாடை நோக்காதெனவென்றந் கோடலின் அச்சொல் வேறபாடும் இன்மையானுமாமென்க.

(16)

அணிவகை.

264 பொருளணி சொல்லணி யெனவலங் கார
மீருவகை நேறியா னியலு மென்ப.

நிறுத்தமுறையானே அலங்காரம் உணர்த்துவனவற்றுள் இஃது அஃதித்துணைத்தென்கின்றது.

(இ-ள்.) பொருளானுளதாகிய அணியுஞ் சொல்லானுளதாகிய அணியுமென அலங்காரம் இருதிறத்தியலான் நடக்கும் என்று கூறுவர் ஆசிரியர். (எ-று.)

(17)

பொருளணி வகை

265 தன்மை யுவமை யுருவகந் தீவகம்
பின்வரு நிலையே முன்ன விலக்கே
வேற்றுப்பொருள் வைப்பே வேற்றுமை விபாவனை
யோட்டே யதிசயந் தற்குறிப் பேற்ற
மேது நுட்ப மிலேச நிரனிறை
யார்வ மொழிசுவை தன்மேம் பாட்டுரை
பரியா யம்மே சமாயித முதாத்த
மரிதுண ரவநுதி சிலேடை விசேட
மொப்புமைக் கூட்ட மெய்ப்படு விரோத
மாறுபடு புகழ்நிலை புகழாப் புகழ்ச்சி
நிதரிசனம் புணர்நிலை பரிவருத் தனையே
வாழ்த்தோடு சங்கீ ரணம்பா விகமெனப்
போற்றுமே ழைந்தும் பொருளணி யென்ப

இது நிறுத்தமுறையானே பொருளணி இத்துணைத்தென்கின்றது.

(இ-ள்.) தன்மை முதற் பாவிகம் ஈராகப் பேணிய முப்பத்தைத்தும் பொருளணியென்று கூறுவர் ஆசிரியர். (எ-று.)

தன்மை இயல்பாகலான் முதற்கண்ணும் உவமைவிகாரமாய் மிக்க வரவிற்ப்பிறவக்கிரகடையலங்காரங்கட்கு உபகாரமுடைத்தாகலான் அதன்பின்னும் எண்ணப்பட்டன. ஒழிந்தனவும் இவ்வாறு உய்த் துணர்ந்து கொள்க.

(18)

க. தன்மையணி.

266. அவற்றுள்,

எவ்வகைப் பொருளு மெய்வகை விளக்குஞ்
சொன்முறை தோடுப்பது தன்மை யதுதான்
பொருள்குணஞ் சாதி தோழிலோடு புலனாம்.

இது நிறுத்தமுறையானே தன்மையது பொது இலக்கணமும் அது தோன்றும் நிலைகளும் இத்துணைத்தென்பது உட்கூறுகின்றது.

(இ-ள்) முற்கூறிய முப்பத்தைந்தனுள் எவ்வகைப்பட்ட பொருளும் உண்மைக்கூறுபாட்டான் விளக்குஞ் சொன்முறையாற் பாடப்படுவது தன்மையென்னும் அலங்காரம். அது பொருள் முதலிய காண்கு நிலைகளமாகத் தோன்றும். (எ-று.)

தன்மையெனினுஞ் சொன்னடையெனினும் ஒக்கும்.

1. பொருட்டன்மை வருமாறு:—

நீல மணிமிடற்ற நீண்ட சடைமுடிய

ஊலணிந்த மார்ப னுதல்விழியன்—றோலுடையன்.

கைம்மான் மறியன் களன்மழுவன் கச்சாலை

யெம்மா னிமையோர்க் கிறை.

—[தண்டி. பக். 32]

எனவரும். 2. துணத்தன்மை வருமாறு:—

உள்ளங் குளிர வுரோமஞ் சிலிர்த்துரையுந்

தள்ளவிழி நீரரும்பத் தன்மறந்தாள்—புள்ளலைக்குந்

தேந்தா மராவயல்குழ் தில்லைத் திருநடஞ்செய்

பூந்தா மரைதொழுத பொன்.

—[தண்டி. பக். 33]

எனவரும். 3. சாதித்தன்மை வருமாறு:—

பத்திக் தகட்ட கறையிடற்ற பைவிரியுந்

துத்திக் கவைநாத் துளையெயிற்ற—மெய்த்தவத்தோ

ராகத்தா னம்பலத்தா னாரா வழுதணங்கின்

பாகத்தான் சூடும் பணி.

—[தண்டி. பக். 34]

எனவரும். 4. தோழிற்றன்மை வருமாறு:—

சூழ்ந்து முரன்றணி வாசந் துதைந்தாடித்

தாழ்ந்து மதுறுகர்ந்து தாதருந்தம்—வீழ்ந்தபெரும்

பாசத்தார் நீங்காப் பாஞ்சுடரின் பைங்கொன்றை

வாசத்தார் நீங்காத் வண்டு.

[தண்டி. பக். 35.]

எனவரும்.

: (19)

2. உவமையணி.

267. பண்புந் தொழிலும் பயனுமேன் றிவற்றி
 னென்றும் பல்வும் பொருளோடு பொருள்புணர்த்
 தொப்புமை தோன்றச் செப்பி னதுவே
 யுவமையா மதன்றிற முணர்ந்தனர் கோளவே.

உவமைகூறுவனவற்றின் இஃது அதன் பொது இயல்பு கூறகின்றது.

(இ-ள்) பண்பு முதலிய மூன்றுக்காரணமாக ஒன்றாகியும் பலவாகியும் வருகும் பொருளோடு பொருள் இயையவைத்து ஒப்புமை புலப்படப்பாடின அஃது உவமையாம். அதன் கூறுபாடுகளெல்லாம் உவமையொன்றையே விரித்துக்கூறல் தொல்காப்பியம் முதலிய நூல்களான் அறிந்துகொள்க. (எ-று.)

“வெளிப்படையுமம் வினைபயன் மெய்யுரு
 வெளிப்பட நின்று விளங்குவ தாகும்.” [இ. வி. பொ. 215.]

என அகத்திணையியலுள் நான்கெனக்கூறி ஈண்டு முன்றென்றல் மலைவாம்பிறவெனின், மெய்யும் உருவும் பண்பினுள் அடங்குதலின் அடக்கித்தொகுத்துக் கூறுதலான் ஆகாதென்க.

1. பண்புவமை “பவளத்தன்னமேளி” (குறுந்.கட),

“வேய்புரைபணைத்தோள்”,

தெம்முனை யிடத்திற் சேயகொ

லம்மா வரிவை யவர்சென்ற நாடே.

எனவுடி, 2. தொழிலுவமை

களிற்றிசை தெரீஇய பார்வ லொதுக்கி

னெளித்தியங்கு மரபின் வயப்புலி போல. [அகம். 22.]

எனவும், 3. பயவுவமை

மாரி யன்ன வண்கைத்

தேர்வே ளாயைக் காணிய சென்மோ. (புறம். 133)

எனவும் வரும்.

“என்றிவற்றி”னெனப் பொதுப்படக் கூறிய அதனாற் பண்பு முதலியனவேயன்றிச் சொற்பொதுமை காரணமாகவும் வரும். அது சிலேடையுவமையென முன்னர்க் கூறப்படும். இன்னும் அவ்விலேசானே பண்பு முதலியன ஒவ்வொன்றேயன்றிக்

கான யாலை கைவிடு பசுங்கழை

மீனெறி தூண்டிலி னிவக்கும். (குறுந். 54)

எனப் பண்புந் தொழிலுள்

காந்த, ளணிமலர் நறுந்தா தூதுந்தும்பி

கையாடு வட்டிற் றோன்றும் [அகம். 108]

எனத் தொழிலும் வடிவும் வண்ணமும் விரவியும் வருதல் கொள்க.

'விரவியும் வருஉ மரணெ வென்ப.'

[தொல். பொருள். சூ. 277.]

என்பது ஓத்காகலின். இன்னும் அதனானே

அடைமறை யாயிதழ்ப் போதுபோற் கொண்ட

குடைநிழற் றோன்றுநின் செம்மல்.

—[கவி. 84]

எனப் பல பொருள் விரவி அடையும் போதுங் குடைக்கும் புதல்வற்கும்
வடிவான் உவமையாயினுந் தோற்றத்திற்கு அவ்விரண்டும் உவமையாய்
ஒருங்கு விரவிவருதலும், தேமொழியெனத் தேனின்கண் உளதாகிய
காலினிமையும் மொழியின்கணுளதாகிய செவியினிமையும் விரவியுவிழ்
தலும்,

புறங்குன்றி கண்டனைய ரேனு மகங்குன்றி

மூக்கிற் கரியா ருடைத்து.

[குறள். 277.]

எனவும்,

“கூழின் மலிவனம் போன்றிரு ளாநின்ற கோகிலமே.”

[திருக்கோவை]

எனவும், பொறியும் புலனும் வேறாயவற்றையும் விரவியுவிழ்த்தலும்,
இன்றோரன்ன பிறவுங் கொள்க.

ஒன்றம்பலவும் பொருளொடு பொருள் புணர்தல்

“செவ்வானன்னமேனி”

[அகம். 11]

என ஒருபொருளோடு ஒருபொருளும்,

“வானிலங்கு பிறை, யன்ன விலங்குவால் வையெயிறு”

என ஒருபொருளோடு பலபொருளுஞ்,

“சுறவினத் தன்ன வாளோர் மொய்ப்ப”

[அகம்]
[புறம். 13]

எனப் பலபொருளோடு பலபொருளும்,

பெருவளக், கரிகான் முன்னிலைச் செல்லார்

.....

பீடின் மன்னர் போல

வோடுவை மன்னால் வாடைநீ யெமக்கே. —[அகம். 125]

எனப் பலபொருளோடு ஒருபொருளும் இயையவைத்தலா மென்றுணர்க.

மயிற்றோகைபோலுங் கூந்தலென்பதன்றிக் காக்கைச் சிறகன்ன
கருமயிர் எனவும், புலிபோலப் பாய்ந்தானென்பதன்றிப் பூசைபோலப்
பாய்ந்தானெனவும் யாதானும் ஒரு முகத்தாற் கூறற்க;

“உவமையும் பொருளு மொத்தல் வேண்டும்.”

[தொல். பொருள். சூ. 283]

என்பவாகலின். அவ்வுவமக் கேட்போருள்ளக்கொண்டு விளக்கத்
தோன்றுவதே யாதல் வேண்டுமென்பார்,

“ஒப்புமை தோன்ற”

என்றார். இங்ஙனஞ் செப்பின் அஃது உவமையெனவே, பவளம்
போலுஞ் செய்யவாய் என்னும் அத்தொடர்ச்சொல் முழுவதும்

உவமையாமென்பதாயிற்று. ஆயினும் பவளமும் வாயும் ஒத்த பண்பின வேணும் ஏற்ற இழிபுகளால் வாயிற் பவளஞ் சிறந்தமையானும்,

“உயர்ந்ததன் மேற்றே யுள்ளுங் காலை.” [தொ. பொ.சூ. 278]
என்பலாகலானும் பவளம் உவமையெனவும், வாய் பொருளெனவும், செம்மை அவ்விரண்டனையும் புணர்த்தற்கு ஏதுவாகிய பண்பெனவும், போலுமென்பது அவ்வணியைப் புலப்படுத்துவதோர் உருபெனவும், வேறவேறு கூறுபடுத்துணர்ச. பிறவும் அன்ன.

அதன்றிறனுணர்தலாவது,

சிறப்பே நலனே காதல் வலியோ

டந்நாற் பண்பு நிலைக்கள மென்ப. [தொல். பொருள். சூ.279]

எனவும்,

கிழக்கிடு பொருளோ டைந்து மாகும். [„ „ 280]

எனவுங் கூறலின்,

முரசுமுழங்கு தானே மூவருங் கூடி

யரசவை யிருந்த தோற்றம் போலப்

பாடல் பற்றிய பவனுடை யெழாஅற்

கோடியர் தலைவ.

[பொரு. ந. 54-7]

எனச் சிறப்புப்பற்றியும்,

“ஓவத் தன்ன விடனுடை வரைப்பின்”

—[புறம். 251]

என நலம்பற்றியும்,

“கண்’போல்வா னொருவ னுளன்”

எனக் காதல்பற்றியும்,

அரிமா னன்ன வணங்குடைத் துப்பிற்

றிருமா வளவன்

[பட்டினப். 298]

என வலிபற்றியும்,

“அரவுறுங்கு மதியி னுதலொளி கரப்ப”

என ஒருபொருளினது இழிபு கூறுவான் உவமத்தான் இழிபுதோன்ற விக்குமாதலின் கீழ்ப்படுக்கப்படும் பொருள்பற்றியும் உவமம் பிறத்தலின் இவ்வைந்தும் பண்பு முதலிய மூன்றவமைக்கும் நிலைக்களமாமெனவும் உய்த்துணர்வகைத்தெனப்பட்ட உவமப்போலியாகிய உள்ளுறையுவமமும் கூண்டே வெளிப்படை யுவமத்திற்கு உரிய விதிபெறுமெனவும் இன்னே ரன்ன பிற இலக்கணமும் உவமையியலிற் கூறியவாதே உணர்தலும்,

பரற்பகை யுழந்த நோயொடு சிவணி

மரற்பழுத் தன்ன மறுகூர் மொக்குள் [பொரு. ந. 44-5]

என இடத்திற்கேற்ற உவமையும்,

“நிழற்கோபமல்க”

[தண்டி. பக். 49]

எனக் காலத்திற்கேற்ற உவமையும்,

“கடலு மலையும் போலக் கரியோய்”

எனப் பொருளிற்கேற்ற உவமையும்.

“புவிநா வன்ன புல்லிதட் டாமரை”

எனப் பண்பிற்கேற்ற உவமையுஞ்,

சேற்று வளர் தாமரை பயந்த வொண்கேழ்

நூற்றித ழுலரி னிரைகண் டன்ன

வேற்றுமை யில்லா விழுக்குடிப் பிறந்து

வீற்றிருந் தேரை

—[புறம். 27]

எனவும்,

“விலங்கொடு மக்க ளனையர்.”

—[குறள். 410]

எனவுஞ் சாதிக்கேற்ற உவமையுஞ் செம்பருத்தியுங் கரவீரமுங் கூறா
கயிரவம்போலுஞ்செவ்வாய் பவளம்போலுஞ் செவ்வாயெனக் கூறும்
மரபிற்கேற்ற உவமையும் பிறவாறும் உணர்தலும் பிறவுமாம்.

உவமையெனினும் உவமானமெனினும், பொருளெனினும் உவமையெனினும் ஒக்கும். .

(20)

உவமை வகை.

268. உற்றபண் பாதியி னுவமஞ் செய்வுழி
மற்றவை வெளிப்பட வகுத்தவிரி யுவமமு
மன்னவை போலா தாங்கவை கரப்பத்
தொன்னேறிப் புலவர் தொகுத்ததோகை யுவமமும்
பொருளுவமை யாகியு முவமை பொரு ளாகியு
மொருதொட ரிடைவருஉ மிதர விதரமு
மதனா னன்றி யதனையஃ தொப்ப
திதனா னு மொக்கு மெனுஞ்சமுச் சயமு
மேதகு ஷுவமையை விலக்கியப் பொருளையே
யோதி முடிக்கு முண்மை யுவமையு
மோதிய பொருடனக் கொப்பதோர் பொருள்பின்
னீதியி னிநீ ஓய மறுபொரு ளுவமையு
நினேந்துவ மிக்கு நிலையின்மற் றதனைப்
புனைந்துவ மிக்கும் புகழுவமை யானுஞ்
சிந்தித் தொருவன் சேர்ப்பதோ ருவமையை
நிந்தித் துரைக்கு நிந்தை யுவமையு
மறிவுறி னதனுக் கிதுவே யொப்பென

நெறியுறப் புணர்க்கு நியம வுவமையு
 மீதுவே யன்றி யீதனுக் கிதுபோன்
 றதுவு மாமேனு மநியம வுவமையு
 மெய்திய வுவமையு மீயைந்திடு பொருளு
 மையுற விளம்பு னையநிலை யுவமையு
 மீவ்விய லதனு னிதுவன் றிதுவேனச்
 சேவ்விதிற் றேளிந்த தேற்ற வுவமையு
 மாற்ற வுவமை யாற்றினும் பொருளி
 னேற்றமீன் றேன்னு மின்சொ லுவமையு
 முறி லுவமேய முவமையா யுலகியல்
 வேறுபட மாட்டிய லிபரீத வுவமையு
 மரும்பொரு ளாதனை யதுபோலு மென்ன
 விரும்புமென் னுளமேனும் வேட்கை யுவமையு
 மொருபொரு ளதனுக் கோப்பதொன் றன்றிப்
 பலபொருள் காட்டும் பலபொரு ளுவமையுங்
 கூறுபடு முவமையின் கோள்கைபிறி தாக
 வேறுபடுத் திசைக்கும் விகார வுவமையு
 மொருபொருண் மீதேழும் வேட்கையான் மயக்க
 முறுகுதல் காட்டு மோக வுவமையு
 மவனியி னில்லா வன்னதோர் பொருளை
 யுவமைசெய் துரைக்கு மபூத வுவமையுஞ்
 சோல்லிய வுவமந் தோறுந்தோறும் போலி
 புல்லப் புணர்க்கும் பல்வயிற் போலியு
 மொருதோட ரதன்க ணுவமைதோறு மின்றி
 யொருவயிற் புணர்க்கு மொருவயிற் போலியுங்
 கூடா ததனைக் கூடுவ தாக்கிக்
 கோடா துவமைசெய் கூடா வுவமமு
 மொருதலை யாக வுவமையை மறுத்துப்
 பொருளையே யுவமைசெய் பொதுநீங் குவமையு
 மொருபொருட் குவமை யொருங்குபல வரினவை
 வருதோடர் பாயிறாஉ மாலை யுவமையோ
 டற்புதஞ் சிலேடை யதிசயம் விரோத
 மொப்புமைக் கூட்டந் தற்குறிப் பேற்றம்
 விலக்கே யேதுவேன விளம்பிய வேட்டு
 முளப்படத் தோகைஇ யுரைத்தவேண் ணுன்கும்
 விளக்கிய வுவமையின் விரியெனப் படுமே.

இஃது உவமைவிரி இத்துணைத்தென்கின்றது.

(இ-ள்.)மேற்கூறலுற்ற பண்பு முதலிய மூன்றனும் உவமஞ் செய்யுமிடத்து அப்பண்பு முதலிய வெளிப்பட வகுத்த விரியுவமை முதலாக மாலையுவமை ஈராகக் கிடத்த இருபத்துகான்கோடு அற்புதம் முதலாகக் கூறிய எட்டுக் கூடத் தொகுத்தலான் இங்ஙனம் கூறப்பட்ட முப்பத்திரண்டும் முன் விளக்கிய உவமையலங்காரத்தின் விரியெனப்படும். (எ-று.)

உற்றபண்பாதியின் உவமஞ்செய்வுழி மற்றவைவெளிப்பட வகுத்த விரியுவமை வருமாறு :—

பால்போலு மின்சொற் பவளம்போற் செந்துவர்வாய்
சேல்போற் பிறழூர் திருநெடுங்கண்—மேலாம்
புயல்போற் கொடைக்கைப் புனனாடன் கொல்லி
யயல்போலும் வாழ்வ தவர்.

[தண்டி. பக். 40]

எனவரும்.

அன்னவைபோலாது ஆங்கவைகரப்பத் தொன்னெறிப்புலவர் தொகுத்த தொகையுவமை வருமாறு :—

தாமரை வாண்முகத்துத் தண்டாளம் போன்முறுவல்
காமரு வேய்புரைதோட் காரிகையீர்—தேமருவும்
பூங்குழலின் வாசப் பொறைசமந்து நொந்ததோ
பாங்குழலுந் தென்றற் பரிசு.

[தண்டி. பக்கம் 40]

எனவரும். தான்சுட்டியதனைப் பவளம்போலுஞ் செய்யவாயென விரித்துக்கூறாது பவளவாயெனத் தொகுத்துக் கூறியவுழி வன்மையினுஞ் செல்லுமேனுஞ் செலுத்தாது

சுட்டிக் கூறா வுவம மாயிற்

பொருளெதிர் புணர்த்துப் புணர்த்தன கொளவே

[தொல். பொருள் சூ. 282]

என்பவாகலின் சுட்டியதனோடு புணர்க்கப்படுமென்பது தோன்றத் 'தொன்னெறிப் புலவர் தொகுத்த தொகையுவமை' என்றார். ஒன்றென முடித்தலாற் பண்பு முதலியன விரிந்துந் தொக்கும் நின்றாற்போல உவம உருபுகளும் பவளம்போலும்வாயென விரிந்தும் பவளவாயெனத் தொக்கும் வருமெனக் கொள்க.

பொருள் உவமையாகியும், உவமைபொருளாகியும், ஒரு தொடரிடை வருஉம் இதரவிதரவுவமை வருமாறு :—

களிக்குங் கயல்போலு நின்கணின் கண்போற்
களிக்குங் கயலுங் கனிவாய்த்—தளிர்க்கொடியே !
தாமரை போன்மலரு நின்முக நின்முகம்போற்
றாமரையுஞ் செவ்வி தரும்.

[தண்டி. பக். 41]

அதனான்றி அதனையஃதொப்பது இதனானுமொக்குமெனஞ்
சமுச்சயவுவமை வருமாறு :—

அளவே வடிவொப்ப தன்றியே பச்சை
யினவேய் கிறத்தாலு மேய்க்குந்—துளவேய்.
கலைக்குமரி போர்துளக்குங் காரவுணர் வீரந்
தொலைக்குமரி யேறுகைப்பா டோள். —[தண்டி. பக். 41]

எனவரும்.

மேதகுவுவமையை விலக்கியப்பொருளையே ஒதிமுடிக்கும் உண்மை
புவமை வருமாறு :—

தாமரை யன்றுமுக மேயீ தீங்கிவையுங்
காமருவண் டல்லக் கருநெடுங்கண்—தேமருவு
வல்லியி னல்ல ளிவளென் மனங்கவரும்
அல்லி மலர்க்கோதை யாள். —[தண்டி. பக். 42]

எனவரும்.

ஒதியபொருடனக்கு ஒப்பதோர்பொருள்பின் நீதியினிற் றிய
மறுபொருளுவமை வருமாறு :—

அன்னைபோ லெவ்வயிருந் தாங்கு மனபாயா
நின்னையா ரொப்பார் நிலவேந்த—ரன்னதே
வாரிபுடை சூழ்ந்த வையகத்திற் கில்லையாற்
சூரியனே போலுஞ் சுடர். —[தண்டி. பக். 42]

எனவரும்.

அகர முதல வெழுத்தெல்லா மாதி
பகவன் முதற்றே யுலகு. —[குறள். 1]

என்புழி இரண்டிபொருள் வேறுவேறு கூறிய தன்றி, அகரம் முதல எழுத்
தெல்லாம், அதுபோல என்றானும், ஆதிபகவன் முதற்றே உலகு, அது
போல என்றானும் ஒன்றாகத் துணியுமாற்றான் உவமையும் பொருளும்
நீதியின் நிறுவாமையின் அது வேறுபடவந்த உவமத்தோற்றமாய் இதன்
பாற்படும் ; என்னை ?

வேறுபட வந்த வுபமத் தோற்றங்
கூறிய மருங்கிற் கொள்வழிக் கொளா அல்.
—[தொல். பொருள். சூ. 307]

என்பவாகலின். மறுபொருளுவமையெனினும் எடுத்துக்காட்டுவமை
யெனினும் ஒக்கும்.

நீனைத் துவமிக்கும் நிலையின்மற்றனைப் புனைத் துவமிக்கும் புகழுவமை
வருமாறு :—

இறையேன் சடைமுடிமே லெந்நாளுந் தங்கும்
 பிறையேர் திருறுதலும் பெற்ற—தறைகடல்கூழ்
 பூவலயந் தாங்கு மாவின் படம்புரையும்
 பாவையின் னல்குற் பரப்பு.

—[தண்டி. பக். 43]

எனவரும்.

சித்தித்தொருவன்சேர்ப்பதொருவமையை நித்தித்துரைக்கும் நினை
 யுவமை வருமாறு :—

மறுப்பயின்ற வாண்மதியு மம்மதிக்குத் தோற்கு
 நிறத்தலரு நேரொக்கு மேலுஞ்—சிறப்புடைத்துத்
 தில்லைப் பெருமா னருள்போற் றிருமேனி
 முல்லைப்பூங் கோதை முகம்.

—[தண்டி. பக். 43]

எனவரும்.

அறிவுறினதனுக்கு இதுவேயொப்பென தெரியுறப்புணர்க்கும்
 நியமவுவமை வருமாறு :—

தாதொன்று தாமரையே நின்முக மொப்பதமற்
 றியாதொன்று மொவ்வா திளங்கொடியே!—மீதுயர்த்த
 சேலே பணியப் புலியுயர்த்த செம்பியர்கோன்
 வேலே விழிக்கு நிகர்.

—[தண்டி. பக். 43]

எனவரும்.

இதுவேயன்றி இதனுக்கிதுபோன்று அதுவுமாமெனும் அநியம
 வுவமை வருமாறு :—

கௌவை விரிதிராரீர்க் காவிரிகூழ் நன்னாட்டு
 மௌவல் கமழுக் குழன்மடவாய்!—செவ்வி
 மதுவார் கவிரேநின் வாய்போல்வ தன்றி
 யதுபோல்வ துண்டெனினு மாம்.

—[தண்டி. பக். 44]

எனவரும்.

எய்தியவுவமையும் இயைத்திடுபொருளும் ஐயுறவிளம்பும் ஐயநிலை
 யுவமை வருமாறு :—

தாதளவி வண்டு தடுமாறுந் தாமரைகொல்
 மாதர் விழியுலவும் வாண்முகங்கொல்—யாதென்
 றிருபாற் கவர்வுற் றிடையூச லாடி.

யொருபாற் படாதென் னுளம்.

—[தண்டி. பக். 44]

எனவரும். இதனைத் தடுமாறுவமையென்றுக் கூறுப.

இவ்வியலதனான் இதுவன்றிதுவெனச் செவ்விதிற்பெளிந்த தேற்ற
 வுவமை வருமாறு :—

தாமரை நாண்மலருந் தண்மதியால் வீறழியுங்
காமர் மதியுங் கறைவிரவு—மாமிதனாற்
பொன்னை மயக்கும் புனைசுணங்கி னூர்முகமே
யென்னை மயக்கு மிது. —[தண்டி. பக். 45]

எனவரும்.

ஆற்றவுவமை ஆற்றினும்பொருளின் ஏற்றமின்றென்னும் இன்
சொலுவமை வருமாறு :—

மாண்விழி தாங்கு மடக்கொடியே! நின்வதனம்
மாண்முழுதுந் தாங்கி வருமதிய—மானாலு
முற்றிழை நல்லாய்! முகமொப்ப தன்றியே
மற்றுயர்ச்சி யுண்டோ மதிக்கு. —[தண்டி. பக். 45]

எனவரும்.

ஊறிலுவமேயம் உவமையாயுலகியல் வேறுபடமாட்டிய விபரீத
வுவமை வருமாறு:—

திருமுகம் போன்மலருஞ் செய்ய கமலங்
கருநெடுங்கண் போலுங் கயல்க—ளரிவை
யியல்போலு மஞ்ஞையிடைபோலுங் கொம்பர்
மயல்போலும் யாம்போம் வழி —[தண்டி. பக். 46]

எனவரும்.

வ்ருமுலை யன்ன வண்முகை யுடைந்து

திருமுகம் மலர்ந்த தெய்வத் தாமரை [சிறுபாண—72-3.]

எனவும் வரும். இக்கணம் வேறு படக் கூறிலும் வருவாகாது; என்னை?

பொருளே யுவமஞ்செய்தனர் மொழியினு

மருளறு சிறப்பினஃ துவம மாகும்.—[தொல். பொருள். சூ.284]

என்பவாகலின்

அரும்பொருளதனை அதுபோலுமென்ன விரும்புமென்னுளமெனும்
வேட்கையுவமை வருமாறு:—

நன்றுதீ தென்றுணரா தென்னுடைய நன்னெஞ்சம்

பொன்றுதைந்த பொற்சுணங்கிற் பூங்கொடியே!—மன்றல்

மடுத்ததைந்த தாமரைநின் வாண்முகத்துக் கொப்பென்

றெடுத்தியம்ப வேண்டுகின்ற தின்று. —[தண்டி. பக். 46]

எனவரும்.

ஒருபொருளதனுக்கு ஒப்பதொன்றன்றிப் பலபொருள் காட்டும்
பலபொருளுவமை வருமாறு:—

வேலுங் கருவினையு மென்மானுங் காவியும்
சேலும் வநீவகரும் செஞ்சரமும்—போலுமாஞ்
தேமருவி யுண்டு சிறைவண் டறைகூந்தற்
காமருவு பூங்கோதை கண். —[தண்டி. பக். 47]

எனவரும்.

கூறுபடுமுவுமையின் கொள்கைபிறிதாக வேறுபடுத்திசைக்கும்
விகாரவுவமை வருமாறு:—

சீத மதியி னொளியுஞ் செழுங்கமலப்
போதின் புதுமலர்ச்சி யுங்கொண்டு—வேதாதன்
கைம்மலரா னன்றிக் கருத்தால் வகுத்தமைத்தான்
மொய்ம்மலர்ப்பூங் கோதை முகம். —[தண்டி. பக். 47]

எனவரும்.

ஒரு பொருண்மீதேழும் வேட்கையான்மயக்கம் முறுகுதல் காட்டும்
மோகவுவமை வருமாறு:—

கயல்போலு மென்றுநின் கண்பழிப்பல் கண்ணின்
செயல்போற் பிறழூந் திறத்தாற்—கயல்புகழ்வ
லாரத்தா னேமருங்கு லந்தரள வாண்முறுவ
லீரத்தா லுள்வெதும்பும் யான். —[தண்டி. பக். 48]

எனவரும்.

அவனியினில்லா அன்னதோர்பொருளை உவமை செய்துரைக்கும்
அபூதவுவமை வருமாறு:—

எல்லாக் கமலத் தெழிலுந் திரண்டொன்றின்
வில்லேர் புருவத்து வேனெடுங்கண்—நல்லீர்!
முகம்போலு மென்ன முறுவலித்தார் வாழு
மகம்போலு மெங்க ளகம். —[தண்டி. பக். 48]

எனவரும். விகாரவுவமையோடு இதனிடையேற்றமை யென்னை
யெனின், அது பிறரால் விகாரப்பட்டதாகக் கோடல்; இஃது அன்னதன்
றென்க.

சொல்லியவுவமற் தொறந்தொறும்போலி புல்லப்புணர்க்கும் பல்
வயிற்போலி வருமாறு:—

மலர்வாவி போல்வரான் மாதர் கமல
மலர்போலு மாதர் வதனம்—மலர்கு
ழனிக்குலங்கள் போலு மளக மதனுட்
களிக்குங் கயல்போலுங் கண். —[தண்டி. பக். 49]

எனவரும்.

ஒருதொடரதன்கண் உவமைதொறுமின்றி ஒருவயிற்புணர்ச்சும்
ஒருவயிற்போலி வருமாறு:—

நிழற்கோப மல்க நிறைமலர்ப்பூங் காயாச்
சுழற்கலவ மேல்விரித்த தோகை—தழற்குலவு
தீம்புகை யூட்டுஞ் செறிசூழலார் போலுங்கார்
யாம்பிரிந்தோர்க் கென்றா மினி.

—[தண்டி. பக். 49]

எனவரும்.

கூடாததனைக் கூடுவதாக்கிக் கோடாதுவமைசெய் கூடாவுவமை
வருமாறு:—

சந்தனத்திற் செந்தழலுந் தண்மதியில் வெவ்விடமும்
வந்தனவே போலுமா னும்மாற்றம்—பைந்தொடியீர்!
வரவிக் கமல மதிமுகங்கண் டேக்கறுவா
ராவிக் கிவையோ வரண்.

—[தண்டி. பக். 50]

எனவரும்.

ஒருதலையாக உவமையை மறுத்துப் பொருளையேயுவமைசெய்
பொதுகீங்குவமை வருமாறு:—

திருமருவு தண்மதிக்குஞ் செந்தா மரையின்
விரைமலர்க்கு மேலார் தகையால்—கருநெடுங்கண்
மானே! யிருளளகஞ் சூழ்ந்தநின் வாண்முகந்
தானே யுவமை தனக்கு.

—[தண்டி. பக். 50]

எனவரும். இது பண்பு தொழில் பயனென்பன பற்றிப் பொருளோடு
பொருள் இயையவையாமையின் வழுவாம்பிறவெனின், ஆகாது; முன்னர்
ஒத்தபொருளை எடுத்தோதி அவற்றினுஞ்சிறந்தது இதுவென்ற
துணையல்லது ஒப்புமைவேண்டாமை இலகுதலின்.

ஒருபொருட்குவமை ஒருங்குபலவரினவை வருதொடர்பாயிறுஉம்
மாலையுவமை வருமாறு:—

மலயத்து மாதவனே போன்று மவன்பா
லலைகடலே போன்று மதனுட்—குலவு
நிலவலைய மேபோன்று நேரியன்பா னிற்கும்
சிலைகெழுதோள் வேந்தர் திரு.

[தண்டி. பக். 50]

எனவரும்.

அற்புதம் முதலிய அலங்காரங்கள் எட்டோடும் உவமையலங்காரங்
கூடிவருதல்பற்றி அவற்றை வேறு பிரித்தோதினார். அவ்வற்புதம் முத
லியவற்றிற்கு இலக்கணம் மேற்பெறப்படும்.

அவற்றுள் அற்புதவுவமை வருமாறு:—

குழையருகு தாழக் குனிபுருவர் தாங்கி
யுழைய ருயிர்பருகி நீண்ட—விழியுடைத்தாய்
வண்டே றிருளளகஞ் சூழ வருமதியொள்
றுண்டே லீவண்முகத்துக் கொப்பு. [தண்டி. பக். 51.]

எனவரும்.

சிலேடைவகை இரண்டனுட் செம்மொழிச் சிலேடையுவமை
வருமாறு :—

செந்திருவுந் திங்களும் பூவுந் தலைசிறப்பச்
சந்தத் தொடையோ டணிதமுவிச்—செந்தமிழ்தூல்
கற்றார் புனையுங் கவிபோன் மனங்கவரு
முற்ற முலையாண் முகம். [தண்டி. பக். 52]

எனவரும். பிரிமொழிச் சிலேடையுவமை வருமாறு :—

நளிதடத்த வல்லியின் கண்ணெகிழ ஞாலத்
தளவி னிழைகடாஞ் சிந்திக்—களிற்றிகலுங்
கந்த மலையா நிலவுங் கவடசைய
வந்த மலயா னிலம். [தண்டி. பக். 52]

எனவரும். யானைமேற் செல்லுங்கால் நளி - செறிவு ; தடம் -
பெருமை ; வல்லி-விலங்கு ; கண்-மூட்டுவாய் ; நெகிழ்த்தல்-அறுத்தல் ;
நிறைகடாம் - நிறைந்தமதம் ; சிந்தல்-பொழிதல் ; கத்து-தறி ; மலைதல்-
சிறுதல் ; நிலவுதல்-பொருந்துதல் ; கவடு-புரோசைக்கயிறு ; அசைதல்-
பரிதல். இனித் தென்றல்மேற் செல்லுங்கால் நளி - பெருமை ; தடம்,
பொய்கை ; அல்லி - பூ ; கள் - தேன் ; நெகிழ்த்தல்-சோர்தல் ; நிறை -
ஒழுக்கம் ; சிந்தல் - அழித்தல் ; கத்தம் - விரை ; அலைதல் - ஞாறுதல் ;
நிலவுதல் - நெருங்குதல் ; கவடு-மரக்கொம்பு ; அசைதல்- அலைதல்.

அதிசயவுவமை வருமாறு :—

நின்னுழையே நின்முகங் காண்டு நெடுந்தடம்
தன்னுழையே தன்னையுங் காண்குவ—மென்னு
மிதுவொன்று மேயன்றி வேற்றுமை யுண்டோ
மதுவொன்று செந்தா மரைக்கு. [தண்டி. பக். 53]

எனவரும்.

விரோதவுவமை வருமாறு :—

செம்மை மரைமலருந் திங்களு நம்முகமுந்
தம்மிற் பகைவிளைக்குந் தன்மையவே—யெம்முடைய
வைப்பாகுஞ் சென்னி வளம்புகார் போலினியீ
ரொப்பாகு மென்பா ருளர். [தண்டி. பக். 54]

எனவரும்.

ஒப்புமைக் கூட்டவுவமை வருமாறு :—

விண்ணின்மேற் காவல் புரிந்துறங்கான் விண்ணவர்கோன்
மண்ணின்மே லன்னை வயவேந்தே—தண்ணளியிற்
சேரா வவுணர் குலங்கனையுந் தேவர்கோ
னாரார்மே லத்தகையை நீ. [தண்டி. பக். 54.]

எனவரும்.

தற்குறிப்பேற்றவுவமை வருமாறு :—

உண்ணீர்மை தாங்கி யுயர்ந்த நெறியொழுகி
வெண்ணீர்மை நீங்கி விளங்குமாற்—றண்ணீர்த்
தரம்போலு மென்னத் தருங்கடம்பை மாறன்
கரம்போற் கொடைபொழிவான் கார். [தண்டி. பக். 55.]

எனவரும்.

விலக்குவமை வருமாறு :—

குழைபொருது நீண்டு குமிழ்மேன் மறியா
வுழைபொருதென் னுள்ளங் கவரா—மழைபோற்
றருநெடுங்கைச் சென்னி தமிழ்கா டனையார்
கருநெடுங்கண் போலுங் கயல். [தண்டி. பக். 55.]

எனவரும். கயன்மேற் செல்லுங்கால் குழை - சேறு ; குமிழ் - நீர்க்
குமிழி ; உழை - பக்கம். கண்ணின்மேற் செல்லுங்கால் குழை - காதிடு
பணி ; குமிழ்-குமிழும்பூப்போலும் காசி ; உழை - மான்.

எதுவுவமை வருமாறு :—

வாளரவின் செம்மணியும் வன்னியிளம் பாசிலையு
நாளினைய திங்க ணைகநிலவு—நீளொளியாற்
றேனுலவும் பூங்கொன்றைத் தேவர்கோன் செஞ்சடைமேல்
வானுலவு விற்போல் வரும். [தண்டி. பக். 56.]

எனவரும்.

(21)

உவமவழுவமைதி.

269. மிகுதலுங் குறைதலுந் தாழ்தலு முயர்தலு
முதலுஞ் சினையு முரண்கொள வருதலுந்
தினைமாறு படுதலும் பான்மாறு படுதலு
மின்னன பிறவுந் தோன்னெறி மரபாற்
பயப்பா டுள்வழிப் பாங்கென மொழிப.

இது மேலதற்கோர் வழுவமைதி கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) உவமைய அடைக்கு உவமான அடை மிகப் புணர்த்தலும்
உவமைய அடைக்கு உவமான அடை குறையப்புணர்த்தலும் இழிந்த

உவமையோடு உயர்ந்தபொருளை உவமித்தலும், உயர்ந்த உவமையோடு இழிந்தபொருளை உவமித்தலும், முதலுஞ்சினையும் தம்முண் மாறுபட உவமித்தலும், உயர்திணையும் அஃறிணையும் தம்முண் மாறுபட உவமித்தலும், ஆண்பாலும் பெண்பாலும் தம்முண் மாறுபட உவமித்தலும், ஒருமைப் பாலும் பன்மைப்பாலும் தம்முண் மாறுபட உவமித்தலும், இவைபோல் வன பிற வேறுபாடுகளும் அடிப்பட்ட செறிமுறைமையாற் பயன்படுதல் உளவாகிய இடத்து வழுவெனக் களையப்படா, இயல்பென்று கூறவர் ஆசிரியர் (எ-று.)

எனவே, பயப்பாடிவழிக் களையப்படுமென்பதாம்.

வரலாறு :—

சாறுதலைக் கொண்டெனப் பெண்ணீர் றுற்றெனப்

பட்ட மாரி ஞான்ற ஞாயிற்றுக்

கட்டில் நிணக்கு மிழிசினன் கையது

போழ்துண் சேயின் விரைந்தன்று மாதோ

வூர்கொளவந்த பொருளே

டார்புனை தெரிய நெடுத்தகை போரே.

[புறம். 82.]

இதனுள் ஆர்புனைதெரியல் நெடுத்தகை போர்த்தொழிலுவமையாகிய போழ்துண்ணித்தொழிற்குப் பல அடைபுணர்ப்பினும் அவையனைத்தும் போர்த்தொழில் விரைவையே சிறப்பித்து வந்தமையால் வழுவாகாது இலக்கணமாமெனவும்,

அவாப்போ லகன்றத னல்குன்மேற் சான்றோ

ருசாப்போல வுண்டே மருங்கு—லுசாவினைப்

பேதைக் குரைப்பான் பிழைப்பிற் பெருகிறே

கோதைக்கொம் பன்னாள் குயம்.

[தொல். பொருள். பக். 869.]

எனவும்.

இரங்கா ழன்ன திரங்குகண் வறுமுலைச்

செம்முது பெண்டின் காதலஞ் சிறுஅன்

.....

குடப்பாற் சில்லுறை போலப்

படைக்குநோ யெல்லாந் தானா யினனே.

[புறம். 276.]

எனவும், இறப்ப இழிந்தனவற்றோடும் இறப்ப உயர்ந்தனவற்றோடும் உவமிப்பினும் அவை தத்தம் உவமையங்களைச் சிறப்பித்து வந்தமையால் வழுவாகாது இலக்கணமாமெனவும்.

நெருப்பி னன்ன சிறுகட் பன்றி.

[அகம். 84.]

அடைமரை யாயிதழ்ப் போதுபோற் கொண்ட
 குடைநிழற் றோன்றுநின் செம்மலைக் காணாஉ. [கவி. 84.]
 எனவும் முதற்பொருளோடு சினைப்பொருளுஞ் சினைப்பொருளோடு
 முதற்பொருளுந் தம்முண் மயங்க உவமிப்பினும் அவை தத்தம் உவமே
 யங்களைச் சிறப்பித்து வந்தமையால் வழுவாகாது இலக்கணமாமெனவும்,
 “கல்விசைர் மாந்தரி னின்றஞ்சிக் காய்த்தவே.” [சீவக. 53.]
 எனவும்.

“மல்லன் மலையனைய மாதவரை வைதுரைக்கும்.” [சீவக. 2789.]
 எனவும், உயர்திணையோடு அஃறிணையும் அஃறிணையோடு உயர்திணையும்
 மயங்க உவமிப்பினும் அவை தத்தம் உவமேயங்களைச் சிறப்பித்து வந்த
 மையான் வழுவாகாது இலக்கணமாமெனவும்,

கலங்கவிழ்த்த நாய்கன்போற் களைதுணை பிறிதின் றிப்
 புலம்புமென் னிலைகண்டும் போகலனே யென்றியால்.[யா.வி.]
 எனவும்,

களவுடன் படுநரிற் கவிழ்ந்து நிலங்கிலையா
 நாணியின் றோணிலை கண்டு. [அகம். 16.]
 எனவும், ஆண்பாலோடு பெண்பாலும் உயர்திணைப்பன்மைப்பாலோடு
 அத்திணையொருமைப்பாலும் மயங்க உவமிப்பினும் அவை தத்தம் உவமே
 யங்களைச் சிறப்பித்து வந்தமையால் வழுவாகாது இலக்கணமாமெனவுந்
 கொள்க.

உவமேய அடைக்கு உவமான அடை குறையப்புணர்ப்பினும் பயப்
 பாடுடைத்தாய் வந்தன வந்துழிக் காண்க.

நீலப் புருவங் குனிய விழிமதர்ப்ப
 மாலைக் குழல்சூழ்ந்த நின்வதனம்—போலுங்
 கயல்பாய வாசங் கவருங் களிவண்
 டயல்பாயு மம்போ ருகம். [தண்டி. பக். 57.]

இதனுள் உவமேய அடைக்கு உவமானம் மிக்கதனால் வருவதோர் பயப்
 பாடினமையின் வழுவாமெனவும்,

நாட்டந் தடுமாறச் செவ்வாய் நலந்திகழத்
 தீட்டரிய பாவை திருமுகங்—காட்டுமாற்
 கெண்டைமீ தாட நறுஞ்சே யிதழ்கிளர
 வண்டுசூழ் செந்தா மரை. [தண்டி. பக். 58.]

இதனுள் உவமேய அடைக்கு உவமான அடைகுறையப் புணர்த்ததனால்
 வருவதோர் பயப்பாடினமையின் வழுவாமெனவும்

மன்னவர்க்கு நாய்போல் வனப்புடையர் வாள்வயவர்
மின்மினியும் வெஞ்சுடரோன் போல்விளங்கு—மன்னப்
பெடைபோலுஞ் சந்திரன் பைந்தடங்கள் போலு
மிடைமாசொன் றில்லா விசம்பு. [தண்டி. பக். 68]

இதனுள் இறப்ப இழிந்த காயோடுந் தடத்தோடும், இறப்ப உயர்த்த சுட
ரோனோடும், அன்னப்பெடையாகிய பெண்பாலோடும், முறையே உயர்த்த
வயவரையும் விசம்பினையும் இழிந்த மின்மினியையும் ஆண்பாலாகிய
சந்திரனையும் உவமித்ததனால் வருவதோர் பயப்பாடினமையின் வழுவா
மெனவுங் கொள்க.

பெருமையுஞ் சிறுமையு மெய்ப்பா டெட்டன்
வழிமருங் கறியத் தோன்று மென்ப.[தொ. பொருள். சூ. 294.]
என்பவாகலின், இங்ஙனம் பெருமைபற்றியுஞ் சிறுமைபற்றியும்
உவமிக்குங்கால் நகை முதலிய மெய்ப்பாடு எட்டும்பற்றித் தோன்றத்
தல் கொள்க.

அவாப்போ லகன்றத னல்குன்மேற் சான்றோ
ருசாப்போல வுண்டே மருங்குல். [தொல். பொ. பக். 869.]
என்பது பெருமைபற்றியுஞ் சிறுமைபற்றியும் உவகைபிறந்தது.

கலங்கவிழ்த்த நாய்கன்போற் களைதுணை பிறிதின்றி. [யா. வி]
என்பது துன்பப்பெருக்கஞ் சொல்லி அவலம்பிறந்தது.

பெருஞ்செல்வ ரில்லத்து நல்கூர்ந்தார் போல
வருஞ்செல்லும் பேருமென் னெஞ்சு. [முத்தொள்]
என்பது பெருக்கம்பற்றி இளிவால் பிறந்தது. பிறவும் அன்ன.

இன்னபிறவாவன:—மேற்கூறிய ஐயவுவமையும் பொதுநீங்குவமையும்
பண்பு முதலியன பற்றிப் பொருளோடு பொருள் இயையவைத்த
லின்மையின் வழுவாமாயினும் அவற்றள் ஐயவுவமை தாமரைகொல்
முகக்கொல் என்புழித் தாமரைக்கும் முகத்திற்கும் ஒப்புமைகருதாது
ஐயந்தோன்றாமையின் அதுவும் பொருளோடு பொருள் இயைய
வைத்தலே யாமென அமைத்துக்கோடலும், பொதுநீங்குவமை

“நின் வாண்முகந் தானே, யுவமை தனக்கு.”

என்புழி முன்னர் ஒத்தபொருளை எடுத்தோதி அவற்றினுஞ் சிறந்தது
இது வென்றதுணையேயல்லது ஒப்புமைவேண்டாது கூறியதன்மையின்
இதுவும் பொருளோடு பொருள் இயையவைத்தலேயாமென அமைத்துக்
கோடலும், மேற்கூறும் உருவகத்துள் உவமவுருவகம்.

“வதனமதியம், உதய மதியமே ஒக்கும்.”

என்புழி முன்னர் உருவகஞ் செய்த மதியினைப் பின்னரும் உவமித்தல் புனருத்தியாகிய வழுவாமாயினும் முன் இயல்பாகிய விளக்கமும் குளிர்ச்சியும் நோக்கி வதனமதியமென்று உருவகஞ்செய்து பின்னும் மதுநகர்ந்தான் முகத்துச் செயற்கையால் உளவாகிய மதர்ப்புஞ் செம்மையும் நோக்கி உதயமதியம் ஒக்குமென விசேடித்தமையின் வழுவின்மென அமைத்துக் கோடலும் முதலியவெனக் கொள்க. பிறவும் அன்ன. (22)

உவம உருபு

270. போல மறுப்ப வொப்பக் காய்ப்ப
நேர வியப்ப நளிய நந்தக்
கடுப்ப வேய்ப்ப மருளப் புரைய
வொட்ட வொடுங்க வோட நிகர்ப்ப
வன்ன வாங்கு மான விற்ப்ப
வேன்ன வறழ்த் தகைய நோக்க
வேள்ள விழையப் புல்லப் பொருவக்
கள்ள மதிப்ப வெல்ல வீழவேன்
நீரேட்டு மெட்டு மிருநான்கு முறையே
தத்த மரபிற் சாற்றுமூன் றுவமைக்கு
மொத்த வருபா முரைத்தமுத் திறத்தினு
மொன்ற நடுங்க வேர வேற்ப
வேன்ற நாட மாற்றப் பொற்ப
வார வமர வனைய வற்றே
டேதிர வேய வியைய விகலத்
துணைப்ப மலையத் தூக்கே சேத்தோடு
கெழுதேர் நகைமிகு சிவணிக ரின்னவு
மின்னன பிறவு மெய்துத லுரிய.

இதுமேற்கூறிய உவமைகளை வரையறைவகையானும் அஃதின்மையானும் புலப்படுத்தும் உருபுகள் இவையென்கின்றது.

(இ-ள்.) போலவென்பது முதலிய பதினாறும் அன்னவென்பது முதலிய எட்டும் எள்ளவென்பது முதலிய எட்டும் முறையே தம்முடைய தம்முடைய வரலாற்றுமுறைமையானே முற்கூறிய உருபுபற்றியும் வடிவு பற்றியும் வரும் பண்புந் தொழிலும் பயனுமாகிய மூன்று உவமைக்கும் பொருந்திய உருபுகளாம் இங்கனங்கூறிய மூவகை உவமத்தின்கண்ணும் ஒன்றவென்பது முதல் இன்னவென்பது ஈராகக் கிடந்த இருபத்தாறும் இவைபோல்வன பிறவும் உருபாதற்குப் பொருந்துதலுரியவாம். (எ-று.)

இங்ஙனம் வரையறுத்தற்கடப்பாடல்லது வேறு காரணம் இன்
றென்பார் தத்தமரபிற் சாற்றுமென்றும், இவையும் இவை போல்வன
பிறவும் உருபாமிடத்து வினையெச்சநீர்மையவாயும், பெயரெச்சநீர்மைய
வாயும், முற்றுநீர்மையவாயும், இடைச்சொன்னீர்மையவாயும், வருமென்
பார் உருபென்றொழியாது உருபாமென்றும் கூறினார்.

வரலாறு :—

தன்சொ லுணர்ந்தோர் மேனி

பொன்போற் செய்யு முர்க்கிழ வோனே.

[ஐங். 41]

எனவும்,

மணிநிற மறுத்த மலர்ப்பூங் காயா.

[தொ. பொ. பக். 87]

எனவும்,

ஒண்செங் காந்த ளொக்கு நின்னிறம்.

[பரிபாடல்]

எனவும்,

கணைக்கா நெய்தல் காய்த்திய கண்ணியம்.

[தொல். பொருள். இளம். பக். 348]

எனவும்,

கார்விரி கொன்றைப் பொன்னேர் புதுமலர்.

[அகம். கட.]

எனவும்,

தண்டளிர் வியப்பத் தகைபெறு மேனி.

[தொ. பொ. ப. 878]

எனவும், வண்ணம்பற்றியும்;

நீர்வார் நிகர்மலர் கடுப்ப.

[அகம். 11]

எனவும்,

மோட்டிரும் பாறையீட்டுவட்டேய்ப்ப.

[அகம். 6]

எனவும்,

வேய்மருள் பணைத்தோள் வில்லிழை நெகிழ.

[ஐங். 318]

எனவும்,

உரல்புரை பாவடி.

[கவி. 21]

எனவும்,

முத்துடை வான்கோ டொட்டிய முலைமீசை.

[தொல். பொருள். பக். 877]

எனவும்,

பாம்புரு வொடுங்க வாங்கிய துசப்பின்.

[தொல். பொருள். பக். 877]

எனவும்,

செந்தீ யோட்டிய வெஞ்சுடர்ப் பரிதி.

[தொல். பொருள். பக். 877]

எனவும்,

கண்ணொடு நிகர்க்குங் கழிப்பூங் குவளை.

[தொல். பொருள். பக். 877]

எனவும், வடிவுபற்றியும் வரும் பண்புவமையும்;

எரியகைந் தன்ன தாம்ரைப் பழனத்து.

[அகம். 106]

எனவும்,

கயநாடு யானையின் முகனமர்ந் தாஅங்கு.

[அகம். 6]

எனவும்,

புலவுதனைப் பகழியுஞ் சிலையு மானச்

செவ்வரிக் கயலொடு பச்சிரூப் பிறமும்.

[பெரும்பாண். 269 - 70.]

எனவும்,

புலிவிறப்ப வெலிதோற்றி.

[தொல். பொருள். பக். 874]

எனவும்,

புலியென்னக் கலிசிறந் துராஅய். [தொல். பொருள். பக். 874]

எனவும்,

செறுநர்த் தேய்த்த செல்லுறழ் தடக்கை. [முருகு. அடி. 5]

எனவும்,

பொருகளிற் றெருத்திற் புலித்தகைப் பாய்த்துள்.

[தொல். பொருள். பக். 874]

எனவும்,

மாணோக்க நோக்கு மடநடை யாயத்தார்.

[தொல். பொருள். பக். 874]

எனவும், வரும் தொழிலுவமையும்,

எழிலி வான மெள்ளினன் றருஉங்

கவிகை வண்கைக் கடுமான் றேன்றல்.

[தொல். பொருள். பக். 875]

எனவும்,

மழைவிழை தடக்கை வயவா ளெழிலி.

[தொல். பொருள். பக். 875]

எனவும்,

புத்தே ஞலகிற் பொன்மரம் புல்ல.

[தொல். பொருள். பக். 875]

எனவும்,

விண்பொரு புகழ்விறல் வஞ்சி.

[புறம். 11]

எனவும்,

கார்களள் வுற்ற பேரிசை யுதவி. [தொல். பொரு. இளம். 348]
எனவும்,

இருநிதி மதிக்கும் பெருவள் வீகை.

[தொல். பொருள். பக். 875]

எனவும்,

வீங்குசுரை நல்லான் வென்ற வீகை.

[தொல். பொருள். பக். 875]

எனவும்,

விரிபுனற் பேர்யாறு வீழ யாவதும்

வரையாது சுரக்கு முரைசா றேன்றல்.

[தொல். பொருள். இளம். 348]

எனவும் வரும் பயனுவமையும் வந்தவாறு காண்க. களிய கந்த என்பன
வந்துழிக் காண்க.

ஒத்த என்ற மிகையானே இங்ஙனம் வரையறை கூறியவற்றுள்

கடல்போற் றேன்றல் காடிநற் தோரே

[அகம். 1]

என வடிவுவமத்தின்கண்ணும்

ஒளித்தியங்கு மரபின் வயப்புலி போல

[அகம். 22]

எனத் தொழிலுவமத்தின்கண்ணும்

அழல்போல் வெங்கதிர் பைதறத் தெறுதலின்

[அகம். 1]

எனப் பயவுவமத்தின்கண்ணும் போலுமென்பதுஉம்,

பொன்னுரை கடுக்குந்தி தலையர்

[முருகு. 145]

என உருவுவமத்தின்கண்ணும்

கார்மழை முழக்கிசை கடுக்கும்

[அகம். 14]

என வினையுவமத்தின்கண்ணும்

வீண்ணதி ரிமிழிசை கடுப்ப

[மலைபடு. 2]

எனப் பயவுவமத்தின்கண்ணும் கடுப்ப என்பதுஉஞ்,

செவ்வானன்னமேனி

[அகம். 1]

என உருவுவமத்தின்கண்ணும்

இலங்குபிறை, யன்ன விலங்குவரல் வையெயிறு [அகம். கட]

என வடிவுவமத்தின்கண்ணும்

மாரி யன்னவண்கை

[புறம். 133]

எனப் பயவுவமத்தின்கண்ணும் அன்ன என்பதுஉங் கூறியவாறன்றிச்
சிறுபான்மை பிறழ்ந்துவருதலுங் கொள்க. ஏனையவும் பிறழ்ந்துவருவன
உளவேற் காண்க.

குன்றியுங் கோபமு மொன்றிய வடுக்கை

[தொல். பொருள். பக் 872]

என உருவுபற்றியும்

வேயொன்று தோளொருபால்
வெற்பொன்று தோளொருபால்

[தொல். பொருள் பக். 872]

என வடிவுபற்றியும் வரும் பண்புவமத்தின்கண்ணும்
வேலொன்று கண்ணூர்மேல் வேட்கைநோய் தீராமோ
கோலொன்று கண்ணொன்று கொண்டு.

[தொல். பொருள் பக். 872]

என வினையுவமத்தின்கண்ணும்
மழையொன்று வண்டடக்கை வள்ளியோர்ப்பாடி.

[தொல். பொருள் பக். 872]

எனப் பயவுவமத்தின்கண்ணும் ஒன்ற என்பதுஉம்,
படங்கெழு நாக நடுங்கு மல்குல்.

[தொல். பொருள் பக். 873]

என வடிவுபற்றிய பண்புவமத்தின்கண் நடுக்க என்பதுஉம்,
முத்தேர் முறுவலாய்.

[கலி. 28]

என உருவுபற்றிய பண்புவமத்தின்கண் ஏர என்பதுஉம்,
வாயென்றபவழம்.

என உருவுபற்றிய பண்புவமத்தின்கண் என்ற என்பதுஉம்,
வேயொடு நாடிய தோள்.

[தொல். பொருள் பக். 873]

என வடிவுபற்றிய பண்புவமத்தின்கண் காட என்பதுஉம்
மணிமாற்றிய மாமேனி.

[தொல். பொருள் பக். 872]

என உருவுபற்றிய பண்புவமைக்கண் மாற்ற என்பதுஉம்,
மதியம் பொற்ப மலர்ந்த வாண்முகம்.

[தொல். பொருள் பக். 872]

என வடிவுபற்றிய பண்புவமத்தின்கண் பொற்ப என்பதுஉம் வந்தன.
இவற்றுள் ஒழிந்த உவமைபற்றிவந்தனவுங் காட்டாதொழிந்த உருபு
களும் வந்துழிக் காண்க.

இன்னபிறவாவன;—சீர், இற்று, ஐந்தாம் வேற்றுமையுருபாகிய
இன்முதலியனவாம்.

பொற்கலத் தூட்டிப் புறந்தரினு நாய்பிற
ரெச்சிற் கிமையாது பார்த்திருக்கு—மச்சீர்
பெருமை யுடைத்தாக் கொளினுங்கீழ் செய்யுங்
கருமங்கள் வேறு படும்.

[நாலடி. 206]

எனச் சீர்வந்தது. பிறவும் வந்துழிக் காண்க.

‘உவமைச் சொல்லே வரம்பிகந் தனவே’.

என்பவாகலின் எடுத்தோதியொழியாது இன்னபிறவும் என்றார். (23)

ங. உருவகவண்

271. உவமையும் பொருளும் வேற்றுமை யொழிவித்
தோன்றென மாட்டினஃ துருவக மாகும்.

நிறத்தமுறையானே உருவக அலங்காரக் கூறுவனவற்றுள் இஃது
அதன் பொது இலக்கணக் கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) உவமானப்பொருளையும் உவமையப்பொருளையும் வேறுபா
டொழிவித்து ஒன்றென்பதோர் உணர்வுதோன்ற ஒற்றுமைகொளுத்தின்
அது மேற்கூறிய உருவகமென்னும் அலங்காரமாம். எ-று. (24)

உருவக வகை

272. மாட்டேற் றுரைதோகூஉந் தோகையுரு வகமு
மீட்டது விரிந்த விரியுரு வகமுஞ்
சொற்றது தோகுத்துந் தோகாதுமொரு தோடரி
ணுற்றவரு தோகைவிரி யுருவகத் தானும்
பலபொரு ளருவகப் படுப்பினப் பலவு
மியைவன புணர்க்கு மியைபுரு வகமும்
வேட்டன வருவகம் வேறுவே றியற்றி
யீட்டுதல் புரிந்த வியைபிலுரு வகமு
மூக்குபொரு ளுறுப்பெலா முருவகஞ் செயிற்சில
நீக்கின செய்யுமவிய னிலையுரு வகமு
மோர்ந்தடை யுருபிற் றற்றதை யவற்றூற்
றோர்துரு பிக்குஞ் சிறப்புரு வகமு
முருவகஞ் செய்ததற் குறாமர பிவையென
விரியக் காட்டும் விருபகத் தானும்
பாங்கின துருவகப் படுத்தியது பாங்கிலாத்
தீங்குதரல் பிறிதினெனச் செய்யுஞ்சமா தானமு
முருவகஞ் செய்ததைப் பெயர்த்தும்வே ரென்ற
வருவகஞ் செய்யுமுரு வகவுரு வகமு
மோட்டிய வுறுப்பினென் றருவக மாகக்
கட்டுரை செய்யுமே காங்கவுரு வகமு
மெண்ணிய வவயவ மெவையுமுரு வகமாக்
கண்ணுதல் செய்யுமனே காங்கவுரு வகமு
முற்ற வுறுப்புறுப் புடையதேவ் வகையினு
முற்றவுருவகஞ்செயு முற்றுரு வகமு
மூக்கிய வுறுப்பே யுருவக மாக
வாக்குதல் செய்யுமவ யவவுரு வகமு

முற்றமா ரங்கியே யுருவக மாக
வாற்றல்சா லவயவி யுருவக மவற்றோ
டுவமை யேது வேற்றுமை விலக்கே
யவநுதி சிலேடையென் றவையு முளப்பட
வுளம்புது நெறியா லுரைத்தமு வேழம்
விளம்பிய வுருவக விரியெனப் படுமே.

இஃது உருவகவிரி இத்துணைத்தென்கின்றது.

(இ-ள்.) மாட்டேற்றுரைதொகூஉந் தொகையுருவகம் முதலாக
ஊற்றமாரங்கியே உருவகமாக ஆற்றல்சால் அவயவியுருவகம் ஈராகக்
கிடந்த பதினைந்தோடு உவமை முதலாகச் சிலேடை ஈராகக் கிடந்த
ஆறம் கூடத்தொகுதலான் உள்ளக்கொள்ளும் முறைமையாற் சொல்லப்
பட்ட இருபத்தொன்றும் மேற்கூறிய உருவக அலங்காரத்தின் விரி
யென்று சொல்லப்படும். (எ-று.)

மாட்டேற்றுரைதொகூஉந் தொகையுருவகம் வருமாறு :—

அங்கை மலரு மடித்தளிருங் கண்வண்டுங்
கொங்கை முகிழுங் குழற்காருந்—தங்கியதோர்
மாதர்க் கொடியுளதா னண்பா வதற்கெழுந்த
காதற் குளதோ கரை. [தண்டி. பக். 60]

எனவரும். மீட்டதுவிரிந்த விரியுருவகம் வருமாறு :—

கொங்கை முகையாக மென்மருங்குல் கொம்பாக
வங்கை மலரா வடிதளிராத்—திங்க
ளளிநின்ற மூர லணங்கா மெனக்கு
வெளிநின்ற வேனிற் றிரு. [ஐடி 61]

எனவரும். இவ்விரண்டும் எல்லாவற்றிற்கும்பொது.

சொற்றதுதொகுத்துந் தொகாதுமொரு தொடரின் உற்றவகு
தொகைவிரியுருவகம் வருமாறு :—

வையந் தகளியா வார்கடலே நெய்யாக
வெய்ய கதிரோன் விளக்காகச்—செய்ய
சுடராழி யானடிக்கே சூட்டுவன்சொன் மாலை
யிடராழி நீங்குகவே யென்று. [பொய்கை. முதல். 1]

எனவரும்.

பலபொருளுருவகப் படிப்பினப்பலவும் இயைவன புணர்க்கும்
இயைபுருவகம் வருமாறு :—

செவ்வாய்த் தளிரு நகைமுகிழுங் கண்மலரு
மைவா ரளக மதுகரமுஞ்—செவ்வி

யுடைத்தார் திருமுகமென் லுள்ளத்து வைத்தார்
துடைத்தாரே யன்றோ துயர்.

[தண்டி. பக். 62]

எனவரும். இதனுட் தளிர்முதலியன தம்முள் இயைபுடைமையின்
இப்பெயர்த்தாயிற்று.

வேட்டனவுருவகம் வேறுவேறியற்றி, ஈட்டுதல்புரிந்த இயைபிலுரு
வகம் வருமாறு :—

தேனக் கலர்கொன்றை பொன்னுகச் செஞ்சடையே
கூனற் பவளக் கொடியாகத்—தான
மழையாகக் கோடு மதியாகத் தோன்றும்
புழையார் தடக்கைப் பொருப்பு.

[ஐடி 63]

எனவரும்.

ஊக்குபொருளுற்பெலாம் உருவகஞ்செயிற்சில நீக்கின செய்யும்
வியனிபையுருவகம் வருமாறு :—

செவ்வாய் நகையரும்பச் செங்கைத் தளிர்விளங்க
மைவா நெடுங்கண் மதர்த்துலவச்—செவ்வி
நறவலருஞ் சோலைவாய் நின்றதே நண்பா
குறவர் மடமகளாங் கொம்பு.

[தண்டி. பக். 63]

எனவரும்.

ஓர்ந்தடையுருபிற் றற்றதையவற்றூற் றேர்ந்துருபிக்குஞ் சிறப்
புருவகம் வருமாறு :—

விரிகடல்குழ் மேதினி நான்முகன்மீ காணச்
சுரநதிபா யுச்சி தொடுத்த—வரிதிருத்தாள்
கும்பாக வெப்பொருளுங் கொண்டு பெருநாவா
யாம்பொலிவிற் றுயினதா லன்று.

[ஐடி 64]

எனவரும்.

உருவகஞ்செய்ததற்கு உருமரபிவையென விரியக்காட்டும் விருபகம்
வருமாறு :—

தண்மதிக்குத் தோலாது தாழ்தடத்துள் வைகாது
முண்மருவு தாண்மேன் முகிழாது—நண்ணி
யிருபொழுதுஞ் செவ்வி யியல்பாய் மலரு
மரிவை வதனும் புயம்:

[ஐடி 64]

எனவரும்.

பாங்கின துருவகப் படுத்தியதுபாங்கிலாத் தீங்குதரல்பிறிதினைனச்
செய்யுஞ் சமாதானவுருவகம் வருமாறு :—

கைகாந்தள் வாய்குமுதங் கண்ணெய்தல் காரிகையீர்
மெய்வார் தளிர்கொங்கை மென்கோங்க—மீவ்வனைத்தும்

வன்மைசேர்ந் தாவி வருத்துவது மாதவமொன்
நின்மையே யன்றோ வெமக்கு.

[தண்டி. பக். 65]

எனவரும்.

உருவகஞ்செய்ததைப் பெயர்த்தும்வேறென்றா உருவகஞ் செய்யும்
உருவகவுருவகம் வருமாறு:—

கன்னிதன் கொங்கைக் குவடாங் கடாக்களிற்றைப்
பொன்னெடுத்தோட் குன்றே புனைகந்தா—மன்னவநின்
னாகத் தடஞ்சே வகமாக யானனைப்பல்
சோகித் தநுளே றுவண்டு.

[தண்டி. பக். 65]

எனவரும்.

ஒட்டியவுறுப்பினொன்று உருவகமாகக் கட்டுரை செய்யும் ஏகாங்க
வுருவகம் வருமாறு:—

காதலனைத் தாவென் றுலவுங் கருநெடுங்க
ணைதிலனா லென்னென்னு மின்மொழித்தேன்—மாதர்
மருண்ட மனமகிழ்ச்சி வாண்முகத்து வந்த
விரண்டினுக்கு மென்செய்கோ யான்.

[தண்டி. பக். 66]

எனவரும்.

எண்ணியவவயவம் எவையுமுருவகமாக் கண்ணுதல் செய்யும் அரோ
காங்கவுருவகம் வருமாறு:—

கைத்தளிராற் கொங்கை முகிழ்தாங்கிக் கண்ணென்னு
மைத்தடஞ்சேன் மைந்தர் மனங்கலக்க—வைத்ததோர்
மின்னுளதான் மேக மிசையுளதான் மற்றதுவு
மென்னுளதா நன்பா வினி.

[தண்டி. பக். 66]

எனவரும்.

உற்றவுறுப்புறுப்பு உடையதெவ்வகையினும் முற்றவுருவகஞ்செயும்
முற்றவுருவகம் வருமாறு:—

விழ்யே களிவண்டு மென்னகையே தாது
மொழியே முருகுலாந் தேறல்—பொழிகின்ற
தேமருவு கோதைத் தெரிவை திருமுகமே
தாமரையென் னுள்ளத் தடத்து.

[தண்டி. பக். 67]

எனவரும். எவ்வகையினும் என்றதனானே அவயவ வவயவியேயன்றிப்,

பவழவாய்ச் செறுவு தன்னு ணித்திலம் பயில வித்திக்
குழவிநா ரெழுந்து காளைக் கொழுங்கதி ரீன்று பின்னாட்
சிழவுதான் விளைக்கும் பைங்கூழ்கேட்டிரேற் பிணிசெய்பன்மா
வுழவிர்காண் மேயுஞ்சீல வேலியுய்த் திடுமி னென்றான்.

[சீவக. 379]

என இதனுட் பிணிசெய்பன்மா மேயாமற்பொருட்டெனக் கருமத்தினை
யுஞ் சிலவேலியெனக் கருவியையும் ஒருங்கு உருவகஞ் செய்தலும்
முற்றுருவகமெனவும்,

பிரவிப் பெருங்கட னீர்துவர் நீந்தா

ரிறைவ னடிசேரா தார்.

[குறள். 10]

எனவும்,

உரனென்னுந் தோட்டியா னோரைந்துங் காப்பான்

வரனென்னும் வைப்புக்கோர் வித்து.

[குறள். 24]

எனவும் முறையே கருமமாகக் கருவியாக ஒன்றனை உருவகஞ்செய்து
ஒன்றனை வாளாது கூறுதல் ஏகதேசவுருவகமெனவும் பெயர் பெறதல்
கொள்க.

ஊக்கியவுறுப்பே உருவகமாக ஆக்குதல் செய்யும் அவயவவுருவகம்
வருமாறு:—

புருவச் சிலைகுனித்துக் கண்ணம்பெ னுள்ளத்

துருவத் தூர்தா ரொருவ—ரருவி

பொருங்கற் சிலம்பிற் புனையல்குற் றேர்மேன்

மருங்குற் கொடிதுடங்க வந்து.

[தண்டி. பக். 67]

எனவரும்.

ஊற்றமாரங்கியே உருவகமாக ஆற்றல்சால் அவயவியுருவகம்
வருமாறு:—

வார்புருவங் கூத்தாட வாய்மழலை சோர்ந்தசைய

வேர்வரும்பச் சேந்து விழிமதர்ப்ப—மூர

லளிக்குக் தெரிவை வதனும் புயத்தாற்

களிக்குத் தவமுடையேன் கண்.

[தண்டி. பக். 68]

எனவரும்.

உவமையுருவகம் வருமாறு:—

மதுமகிழ்ந்த மாதர் வதன மதிய

முதய மதியமே யொக்கு—மதிதளர்வேன்

வெம்மை தணிய மதராக மேய்குக்குஞ்

செம்மை யொளியாற் றிகழ்ந்து.

[தண்டி. பக். 68]

எனவரும். ஏதுவுருவகம் வருமாறு:—

மாற்றத்தாற் கிள்ளை நடையான் மடவன்னந்

தோற்றத்தாற் றண்ணென் சுடர்விளக்கம்—போற்று

மியலான் மயிலெம்மை யிரீர்மை யாக்கும்

மயலார் மதர்நெடுங்கண் மான்.

[தண்டி. பக். 69]

எனவரும். வேற்றுமையுருவகம் வருமாறு:—

வையம் புரக்குமான் மன்னவநின் கைக்காரும்
பொய்யின்றி வானிற் பொழிகர்ருங்—கையா
மிருகார்க்கு மில்லைப் பருவ மிடிக்கு
மொருகார் பருவ முடைத்து.

[தண்டி. பக். 69]

எனவரும். விலக்குருவகம் வருமாறு:—

வல்லி வதன மதிக்கு மதித்தன்மை
யில்லை யுளதே விரவன்றி—யெல்லை
விளக்கு மொளிவளர்த்து வெம்மையா லெம்மைத்
துளக்கு மியல்புடைத்தேர் சொல்.

[தண்டி. பக். 70]

எனவரும். அவநுதியுருவகம் வருமாறு:—

பொங்களக மல்ல புயலே யிவையிவையுங்
கொங்கை யிணையல்ல கோங்கரும்பே—மங்கைநின்
மையரிக்கண் ணல்ல மதர்வண் டிவையிவையுங்
கையல்ல கார்தண் மலர்.

[தண்டி. பக். 70]

எனவரும். சிலேண்டையுருவகம் வருமாறு:—

உண்ணெகிழ்ந்த செவ்வித்தாய்ப் பொற்றோட் டொளிவளரத்
தண்ணளிசூழ்ந் தின்பந் தரமலர்ந்து—உண்ணெகிழ்ந்து
காதல் கரையிற்ப்ப வாவி கடவாது
மாதர் வதனும் புயம்.

[தண்டி. பக். 71]

எனவரும்.

(25)

உருவகவுவமைகட்தப் புறநடை

273. உருவக முவமை யெனவிரு திறத்தவு
நிரம்ப வுணர்த்தும் வரம்புதமக் கின்மையிற்
கூறிய நெறியின் வேறுபட வருபவை
தேறினர் கோட நெள்ளியோர் கடனே.

இது மேலனவற்றிற்கோர் புறநடை கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) உருவகமும் உவமையுமென்னும் இரண்டுதிறத்து அலக்
காரமும் ஒழிவின்றியுணர்த்தும் வரையறை தமக்கின்மையாற் சொல்லப்
பட்டநெறியின் வேறுபட வருவனவற்றை அறிந்து அவற்றின்பாற் சார்த்
திக் கோடல் அறிவுடையோரது கடன். (எ-று.)

ஈண்டு உருவகம்முற்கூறியது அதிகாரத்தாலெனக் கொள்க.

ஏரி யிரண்டுஞ் சிறகா வெயில்வயிறுக்

காருடைய பீலி கடிகாவா—நீர் வண்ண

னத்தியூர் வாயா வணிமயிலே போன்றதே
பொற்றேரான் கச்சிப் பொலிவு.

[தண்டி. பக். 73]

என்பது இயைபுருவகத்தின்பாற்படுமெனவும்,
மழலைவாய் நவ்வி மதர்நெடுங்கண் மஞ்ஞை
குழலின் பொறைசுமந்த கொம்பர்—சுழல்கலவந்
தாங்கிய வன்னந் தடங்கொங்கை யாரமுதந்
தேங்கொள் கமலத் திரு.

[தண்டி. பக். 74]

என்பது சிறப்புருவகத்தின்பாற் படுமெனவும்,
வில்லே ருழவர் பகைகொளினுங் கொள்ளற்க
சொல்லே ருழவர் பகை.

[குறள். 872]

என்பது ஏதுவுருவகத்தின்பாற்படுமெனவும்,
மலையிற் பயிலா மடமஞ்ஞை வாரி
யலையிற் பிறவா வமுதம்—விலையிட்
டளவாத நித்தில மாராத தேறல்
வளவாண் மதர்நெடுங்கண் மான்.

[தண்டி. பக். 73]

என்பது விலக்குருவகத்தின்பாற் படுமெனவும்,
நல்லார்கட் பட்ட வறுமையி னின்னாதே
கல்லார்கட் பட்ட திரு.

[குறள். 408.]

என்பது தேற்றவுமையின்பாற் படுமெனவும்,
முத்துக்கோத் தன்ன முறுவல் முறுவலே
யொத்தரும்பு முல்லைக் கொடிமருங்குன்—மற்றதன்மேல்
விண்ணளிக்குங் கார்போன் விரைக்கூந்தன் மெல்லியலார்
தண்ணளிக்கு முண்டோ தரம்.

[தண்டி. பக். 77.]

என்னுமிவ்வொப்புமையுமமை விகாரவுமத்தின்பாற் படுமெனவும்,
அடிநோக்கி னுழ்கடல் வண்ண னவன்றன்
படிநோக்கிற் பைங்கொன்றைத் தாரான்—முடிநோக்கித்
தேர்வளவ னாகல் தெளிந்தேன்றன் சென்னிமே
லாரலங்கற் றேன்றியது கண்டு.

[தண்டி. பக். 76.]

என்பது பலவயிற்போலியுமையின்பாற் படுமெனவும்,

சுர்ந்து நிலந்தோயு மிரும்பிடித் தடக்கையிற்
சேர்ந்துடன் செறிந்த குறங்கிற் குறங்கென
மால்வரை யொழுகிய வாழை வாழைப்
பூவெனப் பொலிந்த வோதி யோதி
நளிச்சினை வேங்கை நாண்மலர் நச்சிக்
களிச்சரும் பரற்றுஞ் சுணங்கு சுணங்குபிதிர்ந்

தியாணர்க் கோங்கின் னவிர்முகை யெள்ளிப்
பூணகத் தொடுங்கிய வெம்முலை முலையென
வண்கோட்டுப் பெண்ணை வளர்த்த துங்கி
சேறினின் குருமெ யிற்றின்.

[சிறுபா. 19-28.]

என்னும் இச்சத்தானவுவமை மாலையுவமையின்பாற் படுமெனவும்,

பாரி பாரி யென்றுபல வேத்தி
யொருவற் புகழ்வர் செந்நாப் புலவர்
பாரி யொருவனு மல்லன்
மாரியு முண்டின் லெகுபுரப் பதுவே.

[புறம். 107.]

என்பது விலக்குவமையின்பாற்படுமெனவும் அமைத்துக்கொள்க.
இன்னும் பிறவாற்றான் வருவனவுளவேல் அவற்றையும் அமையுமாறு
அறிந்து அமைத்துக்கொள்க.

அடுக்கிய தோற்றம் விடுத்தல் பண்பே.

[தொல். பொருள் கு. 311]

என்பவாகலின்-இவற்றுள் ஒப்புவமை

முத்துக்கோத் தன்ன முறுவல் முறுவலே

யொத்தரும்பு முல்லைக் கொடிமருங்குல் [தண்டி. பக். 77]

என உவமைக்குவமையாய் அடுக்கிவருதல் வரையப்படுமெனின், படாது;
வெண்டிங்கள் போன்றுளது வெண்சங்கம் வெண்சங்கின்
வண்டியங்கு தாழை வளர்கோடு.

என்றாற்போலாது பயப்பாடுண்மையினென்பது.

•உருவகமும் உவமையும் ஓரினமாக்கிப் புறனடைப்படுத்தமையான்
உருவகத்திற்கு ஒதிய இலக்கணம் உவமையும், உவமைக்கு ஒதிய
இலக்கணம் உருவகமும் பெறதலுங் கொள்க.

மன்றற் குழலா ருயிர்மேன் மதன்கடவுந்

தென்றற் கரிதடுக்குந் திண்கணையம்—மன்றவரைக்

கங்குற் கடலிற் கரையேற்று நீள்புணையாம்

பொங்குநீர் நாடன் புயம்.

[தண்டி- பக். 14.]

என்பது உவமைபோல அற்புதம் அடுத்துவந்த உருவகம். பிறவும் வந்த
வழிக் கண்டுகொள்க.

இனிப் பண்புபற்றி உவமிக்குங்காற்,

கலப மாமயி லெருத்திற் கடிமல ரவிழ்ந்தன காயா

வுலக மன்னவன் றிருநா ளொளிமுடியணிந்துநின் றவர்போற்

பலவும் பூத்தன கோங்கம் பைந்துகின் முடியணிந் தவர்பி

னுலவு காஞ்சுகி யவர்போற் பூத்தன மரவமங் கொருங்கே.

[சீவக. 1558]

என்றாற்போலன்றிக்

கருங்கால் வேங்கை வீயுது துறுக
 விரும்புலிக் குருளையிற் றேன்றுங் காட்டிடை
 யெல்லி வருநர் களவிற்கு
 நல்லை யல்லை நெடுவெண் ணிலவே.

என வேறுபடவருதலும் அமைத்துக்கொள்க. பிறவும் அன்ன. [குறந். 47.]
 (26)

ச. தீவகவணி

274. குணந்தொழில் சாதி பொருள்குறித் தொருசோ
 லொருவயி னின்று பலவயிற் பொருடரிற்
 றீவக மாகு மதுவே செய்யுளின்
 மூவிடத் தியலு மென்மனார் புலவர்.

இது நிறுத்தமுறையானே தீவகமாமாறு கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) குணமுதலிய காண்கணுள் யாதானுமொன்றனைக் குறித்து
 ஒரு சொல் ஓரிடத்தினின்று பலவிடத்துநின்ற சொற்களோடு பொருத்தி
 அப்பொருளைவிளக்குமாயின் மேற்கூறிய தீவகமென்னும் அலங்காரமாம்.
 இது செய்யுளின்கண் முதலிடை கடையென்னும் மூன்றிடத்தும்
 புலப்படுமென்று கூறுவர் ஆசிரியர். எ-று.

எனவே, முதனிலைத்தீவகம் இடைநிலைத்தீவகம் கடைநிலைத்தீவக
 மென மூன்றாம். அவை குணந்தொழில் சாதி பொருளென்பனவற்றோடு
 உறழப் பன்னிரண்டாம். அவற்றுட் குணமுதனிலைத்தீவகம் வருமாறு:—

சேந்தன வேந்தன் றிருநெடுங்கண் டெவ்வேந்த

ரேந்து தடந்தோ ளிழிகுருதி—பாய்ந்த

திசையனைத்தும் வீரச் சிலைபொழிந்த வம்பு

மிசையனைத்தும் புட்குலமும் வீழ்ந்து. [தண்டி. பக். 80]

எனவரும். தொழின்முதனிலைத்தீவகம் வருமாறு:—

சரியும் புனைசங்குந் தண்டளிர்போன் மேனி

வரியுந் தனதடஞ்சூழ் வம்புந்—திருமான

வாரந் தழுவுந் தடந்தோ ளாகளங்கள்

கோரந் தொழுத கொடிக்கு. [தண்டி. பக். 81.]

எனவரும். சாதிமுதனிலைத்தீவகம் வருமாறு:—

தென்ற லநங்கள் றுணையாஞ் சிலகொம்பர்

மன்றற் றலைமகனும் வான்பொருண்மேற்—சென்றவர்க்குச்

சாற்றவீடுந் தூதாசுந் தங்கும் பெரும்புலவி

யாற்ற வருவிருந்து மாம். [தண்டி. பக். 81.]

எனவரும். பொருண்முதனிலைத்தீவகம் வருமாறு:—

முருகவேள் சூர்மா முதறடிந்தான் வள்ளி

புரிசூழன்மேன் மாலே புனைந்தான்—சாணளித்து

மேலாய வாணோர் வியன்சேனை தாங்கினான்
வேலா னிடைகிழித்தான் வெற்பு. [தண்டி. பக். 82.]

எனவரும். குணவிடைநிலைத்தீவகம் வருமாறு:—
எடுத்த நிரைகொணு வென்றலுமே வென்றி
வடித்திலங்கு வைவானே வாங்கத்—துடித்தனவே
தண்ணூர் மார்புந் தடந்தோளும் வேல்விழியு
மெண்ணுத மன்னர்க் கிடம். [" பக். 83.]

எனவரும். தொழிலிடைநிலைத்தீவகம் வருமாறு:—
எடுக்குஞ் சிலைநின் னெதிர்தவருங் கேளும்
வடுக்கொண் டிரந்துணிய வாளி—தொடுக்குங்
கொடையுந் திருவருளுங் கோடாத செங்கோ
ளடையும் பெரும்புலவர் நா. [" பக். 83.]

எனவரும். சாதியிடைநிலைத்தீவகம் வருமாறு:—
கரமருவு பொற்றொடியாங் காலிற் கழலாம்
பொருவில் புயவலைய மாகு—மரவரைமே
ணுணு மாற்கு நகைமணிசேர் தாழ்குழையாம்
பூணும் புனைமலை யாம். [" பக். 84.]

எனவரும். பொருளிடையிடைநிலைத்தீவகம் வருமாறு:—
மானமருங் கண்ணாண் மணிவயிற்றில் வந்துதித்தான்
தானவரை யென்றுந் தலையழித்தான்—யானைமுக
னோட்டினான் வெங்கலியை யுள்ளத் தினிதமர்ந்து
வீட்டினு னம்மேல் வினை. [" பக். 84.]

எனவரும். தொழிற்கடைநிலைத்தீவகம் வருமாறு:—
துறவுளவாச் சான்றோ ரிளிவரவுந் தூய
பிறவுளவா ளுனளா ளுணும்—பறைகறங்கக்
கொண்டா னிருப்பக் கொடுங்குழையா டெய்வமுமொன்
றுண்டாக வைக்கற்பாற் றன்று. [" பக். 85.]

எனவரும். பொருட்கடைநிலைத்தீவகம் வருமாறு:—
புறத்தன ளூரன நீரன மாவின்
றிறத்தன கொற்சேரி யவ்வே—யறத்தின்
மகனை முறைசெய்தான் மாவஞ்சி யாட்டி
முகனை முறைசெய்த கண். [" பக். 86.]

எனவரும். ஏனைய வந்துழிக்காண்க:

ஈண்டுக் கூறியகுணமும் காலமும் புணர்ந்துநின்றமையில்
தொழிலன்றோவெனின் இவ்வாறே குணமும் தொழிலும் தோன்றுங்காற

காலம் புணர்ந்துநிற்பல் ஒக்குமேனுங் குணம் பொருளது புடைபெயர்ச்சி யாய் நீக்கிநிற்குச் தொழில்போலாது பொருட்குப் பண்பாய்த் தனக்கு வேறுபண்பின்றி அப்பொருளை நீங்காதுநிற்குஞ் சிறப்பாற் குணத்தீவக மென்றார். (27)

இதுவுமது

275. மாலை விருத்த மொருபொருள் சிலேடை யுவமையுரு வகத்தோடு மொன்றுமா ரதுவே.

இது மேலதற்கோர் ஒழிபு கூறுகின்றது

(இ-ள்.) மாலை முதல் உருவகம் ஈறாகக் கிடந்த ஆறனோடும் பொருத் தும் மேற்கூறிய தீவக அலங்காரம். (எ-று.)

மனைக்கு விளக்க மடவாண் மடவா

டனக்குத் தகைசால் புதல்வர்—மனக்கினிய

காதற் புதல்வர்க்குக் கல்வியே கல்விக்கும்

ஒதிற் புகழ்சா லுணர்வு.

[நான்மணி. 103.]

இது மாலாதீவகம்.

வரிவண்டு நாணு மதுமல ரம்பாப்

பொருவெஞ் சிலைக்குப் பொலிவும்—பிரிவின்

விளர்க்கு நிறமுடையார் தம்மேன் மெலிவும்

வளர்க்கு மலயா நிலம்.

[தண்டி. பக். 87.]

இது விருத்தாதீவகம். ஒருபொருள் இரண்டுகுணஞ் செய்தமையின் அப்பெயர்த்தாயிற்று.

வியன்ஞாலஞ் சூழ்திசைக ளெல்லாம் விழுங்கு

மயலாத் துணைநீத் தகன்றா—ருயிர்பருகும்

விண்கவரும் வேரிப் பொழில்புதைக்கு மென்மயில்கள்

கண்கவரு மீதெழுந்த கார்.

[தண்டி. பக். 88.]

இஃது ஒரு பொருட்டீவகம். ஒரு பொருட்டிறமே கொண்டமுடிதலின் இவ்வொருபொருட்டீவகம் பொருட்டீவகத்தின் வேறாயிற்று.

மான்மருவி வாளரிகள் சேர்ந்து மருண்டுள்ளந்

தான்மறுக நீண்ட தகைமையவாம்—கான

வழியு மொருதனிநாம் வைத்தகலும் மாதர்

விழியுந் தருமான் மெலிவு.

[தண்டி. பக். 88.]

இது சிலேடைத்தீவகம்.

முன்னங் குடைபோன் முடிநா யகமணிபோன்

மன்னுந் திலகம்போல் வாளிரவி—பொன்னகலந்

தங்கு கவுத்துவம்போ லுந்தித் தடமலர்போ
லங்க னுலகளந்தார்க் காம். [தண்டி. பக். 89.]

இஃது உவமான தீவகம்.

கானற் கயலாம் வயலிற் கமலமா

மேனற் கருவினையா மின்புறவின்—மானாங்

கடத்துமேல் வேடர் கடுஞ்சரமா நீங்கிக்

கடத்துமேன் மெல்லியலாள் கண். [தண்டி. பக். 89.]

இஃது ரூபக தீவகம். பிறவும் அன்ன. நீங்கிக் கடத்துமேலென்பதற்கு
நெஞ்சமே இவனைத் தனியேயிருத்திப் பிரிந்துவிட்டுப்போவோமாயின்
எனப் பொருளுரைத்துக் கொள்க. (28)

நூ. பின்வரு நிலை

276. முன்வரு சொல்லும் பொருளும் பலவயிற் .

பின்னும் வருமெனிற் பின்வரு நிலையே.

இது நிறுத்தமுறையானே பின்வருநிலையென்னும் அலங்காரக்
கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) ஒரு செய்யுளுள் முன்னர்வந்த சொல்லே பின்னர்ப் பல
இடத்துவரினும், முன்னர்வந்த பொருளே பின்னர்ப் பல இடத்துவரி
னும், அது பின்வருநிலையென்னும் அலங்காரமாம் (எ-று.)

மால்கரி காத்தளித்த மாலுடைய மாலைசூழ்

மால்வரைத்தோ ளாதரித்த மாலையார்—மாலிருள் சூழ்

மாலையின் மால்கட லார்ப்ப மதன்றொடுக்கு

மாலையின் வாளி மலர். [தண்டி. பக். 90.]

இது சொற்பின் வருநிலை. மால் - மயக்கம். மால் - அரி. மாலை -
தொடையல். மால்-பெருமை. மாலை-இயல்பு. மாலிருள் - மயங்கியவிருள்.
மாலை - அந்தி. மால்கடல் - கருங்கடல். மாலை - இடையறாமை.

அவிழ்ந்தன தோன்றி யலர்ந்தன காயா

நெகிழ்ந்தன நேர்முகை முல்லை—மகிழ்ந்திதழ்

விண்டன கொன்றை விரிந்த கருவினே

கொண்டன காந்தட் குலை. [தண்டி. பக். 91.]

இது பொருட்பின்வருநிலை. என்னை? இவ்வனைத்தும் மலர்தற்
பொருளவாகலின்.

வருவதென்றோது, வருமெனி, நென்ற மிகையானே முன்னர் வந்த
சொல்லும் பொருளும் பின்னர்ப் பலவயின் ஒருங்குவருமாயின் அது
சொற்பொருட்பின்வருநிலையெனப் பெயர் பெறுதலுக் கொள்க.

வரலாறு:—

வைகலும் வைகல் வரக்கண்டு மஃதுணரார்
வைகலும் வைகலை வைகுமென் றின்புறுவார்
வைகலும் வைகற்றம் வாணுண்மேல் வைகுதல்
வைகலை வைத்துணரா தார்.

[நாலடி. 39.]

எனவரும்.

இன்னும் இவ்விலேசானே பிற அலங்காரங்களோடு கூடி வருதலுங்
கொள்க.

செங்கமல நாட்டஞ் செழுந்தா மரைவதனம்
பங்கயஞ் செவ்வாய் பதுமம்போற்—செங்கரங்க
ளம்போ ருகந்தா ளரவீந்த மாரனார்
தம்போ ருகந்தா டனம்.

[தண்டி. பக். 92.]

இஃது உவமானப்பொருட்பின்வருநிலை. ஏனையவற்றோடு வருவன
வந்துழிக் காண்க. (29)

சு. முன்ன விலக்கணி

277. முன்னத்தின் மறுப்பின் முன்ன விலக்கது

முவகைக் காலமு மேலிய தாகிப்

பொருள்துணங் காரணங் காரியம் புணரும்.

நிறுத்தமுறையானே முன்னவிலக்கலங்காரங் கூறுவனவற்றுள்
இஃது அதன் பொது இலக்கணமும் அதன் திறனும் கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) ஒரு பொருளைக் குறிப்பினான் விலக்கின் முன்னவிலக்
கென்னும் அலங்காரமாம். அவ்வலங்காரந்தான் முவகைக்காலத்தோடும்
பொருந்திப் பொருள் முதலிய நான்களோடிக் கூடி நடக்கும். (எ-று.)

பொருட் பொலிவுஞ் செய்யுட் சிறப்பும் நோக்கிக் குறிப்பினை எடுத்தோ
தினாரேனும் மறுப்பதென்னுது, மறுப்பி, நென்ற மிகையான் அதன்
மறுதலையாகிய வெளிப்படையான் மறுப்பது உங் கொள்க.

வரலாறு:—

பாலன் றனதுருவா யேழுலகுண் டாலிலையின்

மேலன்று கண்டியின்றாய் மெய்யென்ப—ராலன்று

வேலைசூழ் நீரதோ விண்ணதோ மண்ணதோ

சோலைசூழ் குன்றெடுத்தாய் சொல். [பொய்கை. முதல் 99.]

இஃது இறந்தவினைவிலக்கு.

மாதர் துழைமருங்கு ளேவ மணிக் குழைசேர்

காதின் மிசைநிலங் கைபுனைவீர்—மீதுலவு

நீணீல வாட்க னெடுங்கடையே செய்யாவோ

நாணீலஞ் செய்யு நலம்.

[தண்டி. பக். 94.]

இது நிகழ்வினைவிலக்கு.

முல்லைக் கொடிநடுங்க மொய்கார்தள் கைகுலைப்ப
வெல்லை யினவண் டெழுந்திரங்க—மெல்லியன்மேற்
றீவாய் நெடுவாடை வந்தாற் செயலறியேன்
போவா யொழிவாய் பொருட்கு. [தண்டி. பக். 93.]

இஃது எதிர்வினை விலக்கு. எல்லை - ஒளி

கண்ணு மனமுங் கவர்ந்தவ ளாடிடமென்
றண்ண லருளு மடையாளந்—தண்ணிழலின்
சுற்றெல்லை கொண்டிலவுஞ் சோதித் திரளல்லான்
மற்றில்லை காணும் வடிவு. [தண்டி. பக். 94.]

இது பொருள் விலக்கு. அடையாளத்தண்ணிழல், அடையாளத்தண்
ணிழலென மெலிந்துகின்றது.

மாதர் துவரிதழ்வாய் வந்தெ னுயிர்கவருஞ்
சீத முறுவல் செயலழிக்கு—மீதுலவி
நீண்ட மதர்விழியென் னெஞ்சங் கிழித்துலவும்
யாண்டையதோ மென்மை யிவர்க்கு. [தண்டி. பக். 95.]

இது குண விலக்கு.

மதாரிக் கண்சிவப்ப வார்புருவங் கோட
வதரந் துடிப்ப வணிசேர்—நுதல்வியர்ப்ப
நின்பா னிகழ்வனகண் டஞ்சாதா வென்னெஞ்ச
மென்பாற் றவறின்மை யால். [தண்டி. பக். 95.]

இது காரணவிலக்கு.

மன்னவர் சேயா மயிலகவி யாடலும்
பொன்மலருங் கொன்றையும் பூத்தளவின்—மென்மலரு
மின்னுயிரா நீண்முகிலு மெய்யென்று கொள்வதே
லென்னுயிரோ வின்னு முளது. [தண்டி. பக். 95.]

இது சாரியவிலக்கு.

(30)

இதுவுமது

278. வன்சோல் வாழ்த்துத் தலைமை யிகழ்ச்சி
துணைசேயன் முயற்சி பரவச முபாயங்
கையற லுடன்படல் வேகுளி யிரங்க
லைய மென்ற வவைபதின் மூன்றோடும்
வேற்றுப்பொருள் சிலேடை யேதுவு முளப்பட
மேற்கூ றியவதன் விரியீ ரேட்டே.

இஃது அதன்விரி இத்துணைத்தென்கின்றது.

(இ-ள்.) வன்சொற் சொல்லி விலக்குவது உம் வாழ்த்தி வைத்து விலக்குவது உம் தன்பாற் தலைமைதோன்றக் கூறி விலக்குவது உம் விலக்குவதற்கு ஏதுவை இகழ்த்து விலக்குவது உம் துணை செய்வாரைப் போலக் கூறி விலக்குவது உம் முயற்சிதோன்றக்கூறி விலக்குவது உம் தன்வசமல்லாமை தோன்றக் கூறி விலக்குவது உம் ஒருபாயங் காரணமாகக் கூறி விலக்குவது உம் வேண்டிய பொருண்மேல் முயலும் ஒழுக்க மின்மைதோன்றக் கூறி விலக்குவது உம் உடன்பட்டார்போல விலக்குவது உம் வெகுளிதோன்றக் கூறி விலக்குவது உம் இரங்கல் தோன்றக் கூறி விலக்குவது உம் ஐயுற்றதனை விலக்குவது உமென்று சொல்லப்பட்ட பதின்மூன்றோடும் வேற்றுப்பொருள்விலக்குஞ் சிலேடைவிலக்கும் ஏது விலக்குமாகிய மூவகைவிலக்கும் உளப்பட முற்கூறிய முன்னவிலக் கென்னும் அலங்காரத்தின் விரி பதினாராம். (ச-று.)

வரலாறு:—

மெய்யே பொருண்மேற் பிரிதியேல் வேறொரு
தையலை நாடத் தருகினக்கு— நெய்யிலைவேல்
வள்ளல் பிரிவற்றம் பார்த்தெங்கள் வாழ்நாளைக்
கொள்ள வழலுமாங் கூற்று. [தண்டி. பக். 84.]

எனவும், வள்ளல், அண்மைவளி.

செல்லு நெறியனைத்துஞ் சேம நெறியாக
மல்க நிதியம் வளஞ்சிறக்க—வெல்லு
மடற்றேர் விடலை யகன்றுறைவ தியாங்கல்
விடத்தே பிறக்கவி யாம். [,, 97.]

எனவும், அகன்றுறைவது எவ்விடத்தே சொல்லவேண்டும் யாங்கள் அவ் விடத்தே பிறப்பேமாக என்றாள், இறக்குங்காலத்து உண்டாகிய நினைவு பிறந்தகாலத்துக் கூடுமென்பதை கோக்கி.

பொய்ம்மை நெறிதீர் பொருளு மிகப்பயக்கு
மெம்முயிர்க்கு மேது மிடரில்லை—வெம்மைதீர்ந்
தேக வினிய நெறியணிய வென்றாலும்
போக லொழிவாய் பொருட்கு. [,, பக். 97.]

எனவும்,

ஆசை பெரிதுடையே மாருயிர்மே லப்பொருண்மே
லாசை சிறிது மடைவிலமாற்—றேசு
வழுவா நெறியின் வருபொருண்மே லண்ண
லெழுவா யொழிவா யினி. [,, பக். 98.]

எனவும்,

விளைபொருண்மே லண்ணல் விரும்பினையே லீண்டெங்
கிளையழுகை கேட்பதற்கு முன்னே—விளைதேன்
புடையூறு பூந்தார் புனைகழலாய் போக்கிற்
கிடையூறு வாராம லேகு.

[தண்டி. பக். 98.]

எனவும்,

மல்லணிந்த தோளா யிதென்கொலோ வான்பொருண்மேற்
செல்க விரைந்தென் றுளந்தெளிந்து—சொல்லுதற்கே
யேன்று முயல்வலியா னேகனீ யென்றிடையே
தோன்றுகின்ற தென்வாயிற் சொல்.

[„ பக். 99]

எனவும்,

செல்கை திருவுளமேல் யானறியேன் நேங்கமழ்தார்
மல்லகலந் தங்கு மதர்விழியின்—மெல்லிமைக
னோக்கு விலக்குமே னோவா ளிவள்காதல்
போக்கி யகல்வாய் பொருட்கு.

[„ பக். 99]

எனவும்,

இன்னுயிர் காத்தளிப்பாய் நீயே யிளவேனின்
மன்னவனுங் கூற்றுவனும் வந்தணைந்தா—லன்னோர்
தமக்கெம்மைத் தோன்றாத் தகைமையதோர் விஞ்சை
யெமக்கின் றருள்புரிந்தே யேகு.

[„ பக். 100]

எனவும்,

வாய்த்த பொருள்விளைத்த தொன்றில்லை மாதவமே
யார்த்த வறிவில்லை யம்பலத்துக்—கூத்துடையான்
சிலஞ் சிறிதேயுஞ் சிந்தியேன் சென்றொழிந்தேன்
காலம் வறிதே கழித்து.

[„ பக். 100]

எனவும்,

அப்போ தடுப்ப தறியே னருள்செய்த
விப்போ திவளு மியைகின்றா—டப்பிற்
பொருளோ புகழோ தரப்போதிர் மாலை
யிருளோ நிலவோ வெழும்.

[„ பக். 101]

எனவும்,

வண்ணங் கருக வளைசரிய வாய்புலா
வெண்ணந் தளர்வே மெதிர்நின்று—கண்ணின்றிப்
போதல் புரிந்து பொருட்காதல் செய்வீரால்
யாதும் பயமிலேம் யாம்.

[„ பக். 101]

எனவும்,

ஊச றொழிலிழக்கு மொப்பு மயிலிழக்கும்
 வாசஞ் சுணையிழக்கும் வள்ளலே—தேச
 பொழிலிழக்கு நானையிப் பூங்குழலி நீங்க
 வெழிலிழக்கு மந்தீதா விவண்.

[தண்டி. பக். 10]

எனவும்,

மின்னோ பொழிலின் விளையாடு மிவ்வுருவம்
 பொன்னோ வெலுஞ்சுணங்கிற் பூங்கொடியோ—வென்னோ
 திசையுலவுங் கண்ணூர் திரண்முலையுந் தோளு
 மிசையிருளுந் தாங்குமோ மின்.

[„ பக். 102]

எனவும்,

தண்கவிகை யாலுலகந் தாங்கு மநபாயன்
 வெண்கவிகைக் குள்ளடங்கா வேந்தில்லை—யுண்டோ
 மதியத் துடனிரவி வந்துலவும் வானிற்
 பொதியப் படாத பொருள்.

[„ பக். 103]

எனவும்,

அம்போ ருகஞ்செற் றமுத மயமாகி
 வம்பார் முறுவ லொளிவளர்க்க—விம்பர்
 முகைமதுவார் கோதை முகமுண் டெகின்
 மிகைமதியும் வேண்டிமோ வேறு.

[„ பக். 103]

எனவும்,

பூதலத்து ளெல்லாப் பொருளும் வறியராய்க்
 காதலித்தார் தாமே கவர்தலா—னீதி
 யடுத்தயர்ந்த சீர்த்தி யநபாயா யார்க்குங்
 கொடுத்தியெனக் கொள்கின் றிலேன்.

[„ பக். 103]

எனவும் முறையே காண்க. பிறவும் அன்ன.

வேற்றுப்பொருள்வைப்புமுதலிய அலங்காரங்கள் மூன்றோடு முன்ன
 விலக்கலங்காரங்கூடி வருதல்பற்றி இவற்றை வேறு பிரித்தோதினார். (31)

எ. வேற்றுப்பொருள் வைப்பணி.

279. முன்னொன்று தொடங்கி மற்றது முடித்தற்குப்
 பின்ன ரோருபொரு ளுலகறி பெற்றியீ
 னேற்றிவைத் துரைப்பது வேற்றுப்பொருள் வைப்பது
 முழுவதுஞ் சேற லொருவழிச் சேறன்
 முரணித் தோன்றல் சிலேடையின் முடித்தல்
 கூடா வியற்கை கூடு மியற்கை
 யிருமை யியற்கை விபரீதப் படுதலேன்
 றினைய வோரேட் டியல்பின தென்ப.

நிறுத்தமுறையானே இது வேற்றுப்பொருள் வைப்பின் பொது விதியும் அதன் விரியும் கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) முன் ஒரு பொருட்டிற் தொடக்கிப் பின்னர் அதனை முடித்தற்கு ஆற்றலுடைய பிறிதொருபொருளை உலகறியும் இயல்பான் ஏறிட்டுவைத்து மொழிவது வேற்றுப்பொருள் வைப்பென்னும் அலங்காரமாம். அவ்வேற்றுப்பொருள் வைப்பு ஒருதிறம் உரைத்தால் அத்திறம் எல்லாவற்றின்மேலும் முற்றச்செல்ல வைத்தலும் அவ்வாறின்றிச் சிலவற்றின்மேற் செல்லவைத்தலும் தம்முள் மாறுபட்டுத் தோன்றவைத்தலும் முன்னர் வைத்தபொருளையும் பின்னர் அதையும் ஒருசொற்றொடர்பான் முடியவைத்தலும் கூடாத இயல்பைக் கூடுவதாக வைத்தலும் கூடுமியல்பைக் கூடுவதாக வைத்தலும் கூடாத இயல்பையும் கூடுமியல்பையும் கூடுவதாக ஒருங்கு வைத்தலும் எல்வினைப்பயன் தீதாகவுந் தீவினைப்பயன் நன்றாகவும் வைத்தலுமென்று சொல்லப்பட்ட இத்தன்மையவாகிய எண்வகைத் திறத்தினையுடைத்தாம். (எ-று.)

வரலாறு :—

புறந்தர் திருளிரியப் பொன்னேமி யுய்த்துச்
சிறந்த வொளிவளர்க்குந் தேரோன்—மறைந்தான்
புறவாழி சூழ்ந்த புவனத்தே தோன்றி
யிறவாது வாழ்கின்றார் யார்.

[தண்டி. பக். 105.]

எனவும்,

எண்ணும் பயன் றாக்கா தியார்க்கும் வரையாது
மண்ணுலகில் வாம னருள்வளர்க்குந்—தண்ணுறந்தேன்
பூத்தளிக்குந் தாராய் புகழாளர்க் கெவ்வுயிருங்
காத்தளிக்கை யன்றோ கடன்.

[தண்டி. பக் 105.]

எனவும்,

வெய்ய குரற்றோன்றி வெஞ்சினவே றுட்கொளினும்
பெய்யு மழைமுகிலைப் பேணுவரால்—வையத்
திருள்பொழியுங் குற்றம் பலவரினும் யார்க்கும்
பொருள்பொழிவார் மேற்றே புகழ்.

[தண்டி. பக் 106.]

எனவும்,

எற்றே கொடிமுல்லை தன்னை வளர்த்தெடுத்த
முற்றிழையாள் வாட முறுவலிக்கு—முற்று
முடியாப் பரவை முழங்குலகத் தென்றுங்
கொடியார்க்கு முண்டோ குணம்.

[தண்டி. பக் 106.]

எனவும்,

ஆர வடமு மதிசீத சந்தனமு

மீர நிலவு மெரிவிரியும்—பாரிற்

றுதிவகையான் மேம்பட்ட துப்புரவுந் தத்தம்

விதிவகையான் வேறு படும்.

[தண்டி. பக் 108.]

எனவும்,

பொய்யுரையார் நண்பர் புனைதீந் நெறிநோக்கிக்

கைவளைசோர்ந் தாவி கரைந்துருவார்—மெய்வெதும்பப்

பூத்தகையுஞ் செங்காந்தட் பொங்கொலிநீர் ஞாலத்துத்

தீத்தகையார்க் கீதா செயல்.

[தண்டி. பக் 107.]

எனவும்,

கோவலர்வாய் வேய்ங்குழலே யன்றிக் குரைகடலுங்

கூவித் தமிழோரைக் கொல்லுமாற்—பாவாய்

பெரியோரும் பேணாது செய்வாரே போலுஞ்

சிறியோர் பிறர்க்கியற்றற் தீங்கு.

[தண்டி. பக் 108.]

எனவும்,

தலையிழந்தா நெவ்வுயிருந் தந்தான் பிதாவைக்

கொலைபுரிந்தான் குற்றங் கடிந்தா—னுலகிற்

றனிமுதன்மை பூண்டியர்ந்தோர் வேண்வேரேற் றப்பா

வினையும் விபீத மாம்.

[தண்டி. பக் 108.]

எனவும் முறையே காண்க.

(32)

அ. வேற்றுமையணி.

280. கூற்றினுங் குறிப்பினு மொப்புடை யிருபொருள்
வேற்றுமைப் படவரின் வேற்றுமை யதுவே
குணம்பொருள் சாதி தோழிலோடு புணரும்.

இது நிறுத்தமுறையானே வேற்றுமை யென்னும் அலங்காரத்தின்
பொது இலக்கணமும் அதன் திறனுங் கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) கூற்றினுதல் குறிப்பினுதல் ஒப்புடையவாயிருப்பன
இரண்டு பொருள் தம்முள் வேறுபாடு தோன்ற வந்தால் அது வேற்றுமை
யென்னும் அலங்காரமாம்; அவ்வேறுபாடு குணம் முதலியவற்றை
கூடும். (எ-று.)

வேற்றுமைப்படவரினெனப் பொதுப்படக் கூறியவதனால் அவை
ஒரு பொருளான் வேற்றுமை செய்தலும் இருபொருளானே வேற்றுமை
செய்தலும் அவ்வாறன்றி மிகுதி குறைவுகளான் வேற்றுமை செய்தலும்,

கொள்க.

வரலாறு:—

அனைத்துலகுஞ் சூழ்போ யரும்பொருள் கைக்கொண்
டினைத்தளவைத் தென்றற் கரிதாம்—பனிக்கடன்
மன்னவரின் சேனைபோன் மற்றது நீர்வடிவிற
றென்னு மிதுவொன்றே வேறு. [தண்டி. பக். 109.]

இஃது ஒரு பொருளான் வேற்றுமை செய்தது.

சென்று செவியளக்குஞ் செம்மையவாய்ச் சிந்தையுளே
நின்றளவி லின்ப நிறைப்பவற்று—ளொன்று
மலரிவருங் கூந்தலார் மாதர்நோக் கொன்று
மலரிவருங் கூத்தன்றன் வாக்கு. [தண்டி. பக். 109.]

இஃது இருபொருளான் வேற்றுமை செய்தது. மலரி, ஊர்.

மலிதேரான் கச்சியு மாகடலுந் தம்மு

ளொலியும் பெருமையு மொக்கு—மலிதேரான்
கச்சி படுவ கடல்படா கச்சி

கடல்படுவ வெல்லாம் படும்.

[தண்டி. பக். 110.]

இது சமனன்றி மிகுதி குறைவான் வேற்றுமைசெய்தது. இவை கூற்று.

கார்க்குலமும் பாய்திரையுங் காட்டுங் கடற்படையும்
போர்க்களிறும் பாய்மாவும் பொங்குமா—லேற்ற
கலமுடைத்து முந்நீர் கதிராழித் திண்டேர்
பலவுடைத்து வேந்தன் படை. [தண்டி. பக். 111.]

இஃது • இருபொருளான் வேற்றுமைசெய்தது. ஒரு பொருளான்
வேற்றுமை செய்வது வந்துழிக் காண்க.

பதுமங் களிக்கு மளியுடைத்துப் பாவை

வதன மதர்நோக் குடைத்துப்—புதையிருஞ்

ழப்போ தியல்பழியு மம்போ ருகம்வதன

மெப்போது நீங்கா தியல்பு.

[தண்டி. பக். 111]

இது சமனன்றி மிகுதி குறைவான் வேற்றுமை செய்தது. இவை குறிப்பு.
பிறவும் அன்ன.

இனிக் குணவேற்றுமை வருமாறு:—

சுற்றுவிற் காமனுஞ் சோழர் பெருமானுங்

கொற்றப்போர்க் கிள்ளியுங் கேழொவ்வார்—பொற்றொடியா

யாழி யுடையான் மகன்மர்யன் சேயனே

கோழி யுடையான் மகன்.

[தண்டி. பக். 112]

எனவரும். பொருள்வேற்றுமை வருமாறு:—

ஒங்க லிடைவர் துயர்ந்தோர் தொழவிளங்கி
யேங்கொலிநீர் ஞாலத் திருளகற்று—மாங்கவற்றுள்
யின்னோர் தனியாழி வெங்கதிரொன் றேனையது
தன்னே ரிலாத தம்ழி.

[தண்டி. பக். 112.]

எனவரும். சாதிவேற்றுமைவருமாறு:—

வெங்கதிர்க்குஞ் செந்தீ விரிசுடர்க்கு நீங்காது
பொங்கு மதியொளிக்கும் போகாது—தங்கும்
வளமையான் வந்த மனமயக்க மாந்தர்க்
கிளமையான் வந்த விருள்.

[தண்டி. பக். 113.]

எனவரும். தொழில் வேற்றுமை வருமாறு:—

புனடூர் கோமானும் பூந்துழாய் மாலும்
வினைவகையான் வேறு படுவர்—புனடூ
னேற்றெறிந்து மாற்றலர்பா லெய்தியபார் மாயவ
னேற்றிரந்து கொண்டமையா னின்று.

[தண்டி. பக். 113.]

எனவரும். பிறவும் அன்ன.

உரையிற்கோடலான் இவ்வேற்றுமை விலக்கியல் சிலேடையின்
மேவவும் பெறமெனக் கொள்க. வரலாறு:—

தம்மாற் பயன் றாக்கா தியாவரையுந் தாங்கினுங்
கைம்மாறுங் கால முடைத்தன்றே—யெம்மாவி
யன்னவனை யாழி யநபா யனையலரான்
மன்னவனை மானுமோ வான்.

[தண்டி. பக். 114.]

என விலக்கியல்வேற்றுமைக்கும்,

ஏறடர்த்து வின்முருக்கி யெவ்வுலகுங் கைக்கொண்டு
மாறடர்த்த வாழி வலவனைக்—காரொழுதற்
கெஞ்சினு ரில்லெனினு மாய னிகனெமொல்
வஞ்சியா னீர்நாட்டார் மன்.

[தண்டி. பக். 114.]

எனச் சிலேடைவேற்றுமைக்கும் வரும்.

(33)

கூ. விபாலனையணி

281. உலகறி காரண மொழித்தோன் றுரைப்புழி
வேறொரு காரண மியல்பு குறிப்பின்
வேளிப்பட வுரைப்பினது விபாவனை யாகும்.

இது நிறுத்தமுறையானே விபாவனையலங்காரங் கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) ஒன்றன்வினை உரைக்குங்கால் அவ்வினைக்குப் பலரும்
அறியவருங் காரணத்தையொழித்துப் பிறிதொரு காரணத்தினை இயல்
பினொரு குறிப்பினொரு வெளிப்பட உரைப்பது விபாவனையென்னும்
அலங்காரமாம். எ-று.

வரலாறு:—

தீயின்றி வேந்தமியோர் சிந்தை செழுந்தேறல்
வாயின்றி மஞ்சை மகிழ்தூங்கும்—வாயிலா
ரின்றிச் சிலருட றீர்ந்தா ரமரின்றிக்
கன்றிச் சிலைவளைக்குங் கார்.

[தண்டி. பக். 115.]

இது வேறொரு காரணவிபாவனை.

கடையாமே கூர்த்த கருநெடுங்கண் டேடிப்
படையாமே யெய்ந்ததனம் பாவாய்—கடைஞெமிரக்
கோட்டாமே கோடும் புருவங் குவிகச்சே
றூட்டாமே சேந்த வடி.

[தண்டி. பக். 116.]

இஃது இயல்புவிபாவனை.

பாயாத வேங்கை மலரப் படுமதமாப்
பூவாத புண்டரிக மென்றஞ்சி—மேவும்
பிடிதழுவி மாறதிருங் கானிற் பிழையால்
வடிதழுவும் வேலோய் வரவு.

[தண்டி. பக். 118.]

இது குறிப்பு விபாவனை. இதனுட்குறிப்புப் பூத்தவேங்கையைப் புலியெனக் குறித்தல். பிறவும் அன்ன.

விபாவனையென்னுது ஆகுமென்றதனால் வினையெதிர் மறுத்துப் பொருள்புலப்படுப்பினும் பொதுவகையாற் காரணம் விலக்கிக் காரியம் புலப்படுப்பினும் இவ்வியல்பலங்காரமாமெனக் கொள்க.

பூட்டாத வீற்குனித்துப் பொங்கு முகிலெங்குந்
தீட்டாத வம்பு சிதறுமா—லீட்டமாய்க்
காணாத கண்பரப்புந் தோகை கடும்பழிக்கு
நாண தயர்த்தார் நமர்.

[தண்டி. பக். 117.]

எனவும்.

காரண மின்றி மலயா நிலங்களிலு
மீர மதிவெதும்பற் கென்னிமித்தங்—காரிகையார்க்
கியாமே தளர வியல்பாக நீண்டனகண்
டாமே திரண்ட தனம்.

[தண்டி. பக். 177.]

எனவும் முறையே காண்க.

(34)

க0. ஒட்டணி

282. கருதிய பொருடொகுத் ததுபுலப் படுத்தற்
கோத்ததோன் றுரைப்ப தோட்டா மதுவே
யடையும் பொருளு மயல்பட மொழிதலு
மடைபொது வாக்கி யாங்ஙன மொழிதலும்

விரலித் தோடுத்தலும் விபரீதப் படுத்தலு
மெனநால் வகையினு மியலு மென்ப.

நிறுத்தமுறையானே இஃது ஒட்டென்னும் அலங்காரத்தின் பொது
விதியும் அதன் விரியும் கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) கவி தன்னாற் கருதப்பட்ட பொருளைமறைத்து அதனை
வெளிப்படுத்தற்கு ஒத்தபிறிதொன்றினைச் சொல்லின் அஃது ஒட்
டென்னும் அலங்காரமாம்; அவ்வலங்காரங்கூறுகின்ற பொருளும் அதன்
அடையும் வேறுபடத்தொடுப்பதும், அடைபொதுவாய்ப் பொருள் வேறு
படத் தொடுப்பதும், அடைவிரலிப் பொருள் வேறுபட மொழிவதும்,
அடை விபரீதப்பட்டுப் பொருள் வேறுபடமொழிதலுமென காண்குவகை
யான் நடக்கும். (எ-று)

ஒத்ததொன்றரைப்பின் எனப் பொதுப்படக் கூறியவதனால்
இஃது அகத்திணைபற்றிவருங்காற் புள் முதலிய கருப்பொருள் நிலனாகப்
புலப்படுத்தலும் புறத்திணைபற்றிவருங்கால் யாதானும் ஒத்ததொன்ற
நிலனாகப் புலப்படுத்தலுங் கொள்க.

ஒட்டெனினும் உள்ளுறையுமமெனினும் உவமப்போலியெனினும்
பிறிதுமொழிதலெனினும் நுவலாநுவற்சியெனினும் ஒக்கும்.

வரலாறு:—

வெறிகொ ளினச்சுரும்பு மேய்ந்ததோர் காவிக்க
குறைபடுதேன் வேட்டுங் குறுகும்—நிறைமதுச்சேர்ந்
துண்டாடுந் தன்முகத்தே செவ்வி யுடையதோர்
வண்டா மரைபிரிந்த வண்டு. [தண்டி. பக். 119]

இது கருப்பொருளிலதாகப் புலப்பட்டு அடையும்பொருளும் மயல்பட
வந்தது.

உண்ணிலவு நீர்மைத்தா யோவாப் பயன்சுரந்து
தண்ணளி தாங்கு மலர்முகத்துக்—கண்ணெகிழ்ந்து
நீங்க லரிய நிழலுடைத்தாய் நின்றெமக்கே
யோங்கியதோர் சோலை யுளது. [தண்டி. பக். 120].

இஃது அடைபொதுவாய்ப் பொருள்வேறுபடவந்தது.

தண்ணளிசேர்ந் தின்சொன் மருவுந் தகைமைத்தா
யெண்ணிய வெப்பொருளு மெந்நாளும்—மண்ணுலகில்
வந்து நமக்களித்து வாழு முகிலொன்று
தந்ததான் முன்னைத் தவம். [தண்டி. பக். 120]

இஃது அடைவிரலிப் பொருள்வேறுபட வந்தது.

கடைகொ லுலகியற்கை காலத்தின் றீங்கா
லடைய வரிதாயிற் றன்றே—யடைவோர்க்

கருமை யுடைத்தன்றி யந்தேன் சுவைத்தாய்க்
கருமை விரவாக் கடல்.

[தண்டி. பக். 121]

இஃது அடைவிபரீதப்பட்டிப் பொருள்வேறபட வந்தது. பிறவும்
அன்ன.

உள்ளுறையுவமமும் ஒட்டிம் உய்த்துணரக்கூறும் இலக்கணத்தன
வாகலின் ஒன்றும்பிறவெனின், அவ்வாற்றான் ஒன்றாமேயாயினும் புள்
முதலிய கருப்பொருள் நிலனாகப் புலப்படுஞ் சிறப்பிலக்கணத்தான்
உள்ளுறையுவமும் யாதானும் ஒத்ததொன்று நிலனாகப் புலப்படும் பொது
இலக்கணத்தான் ஒட்டிம் வேறுமென்றே கோடும். அஃதே அமைச.
அன்றியுஞ் சேற்றுட் தோன்றவன எல்லாம் பங்கயமெனப்பெயர்பெறாது
வேறு வேறு பெயர்பெறுமாறுபோல உள்ளுறையுவமையெனவும் ஒட்
டெனவும் வேறுவேறு பெயர்பெற்றவென்றலும் ஒன்று.

(35)

கக். அதிசயவணி

283. மனப்படு மொருபொருள் வனப்புவிதந் துரைப்புழி
யுலகுவரம் பிறவா நிலைமைத் தாகி
யானறோர் வியப்பத் தோன்றவ ததிசயம்
பொருள்துணந் தோழிலையந் துணியே திரிவேனத்
தேருளுறத் தோன்றும் விரியின ததுவே.

இது நிறுத்தமுறையானே அதிசய அலங்காரத்தின் பொதுவிதியும்
அதன் விரியுந் கூறுகின்றது.

• (இ-ள்.) கவியாற் கருதப்பட்ட ஒருபொருளது வனப்பு மிகுத்துச்
சொல்லுங்கால் உலகநடையிறவாத தன்மைத்தாகி உயர்ந்தோர் வியப்பத்
தோன்றவது அதிசயமென்னும் அலங்காரமாம். பொருளதிசயம் முதலிய
தெளிவுபெறத் தோன்றும் அதுகூற்று விரியினையுடைத்தாம் அவ்
வலங்காரம். (எ-று.)

பொருளதிசயம் வருமாறு:—

பண்டு புரமெரிப்ப் மேன்மேற் படர்ந்தின்றும்
அண்ட முகடு நெருப்பறா—தொண்டளிர்க்கை
வல்லி தழுவக் குழைந்த வடமேரு
வில்லி துதன்மேல் விழி.

[தண்டி. பக். 122]

எனவரும். கெருப்பு, இடி. குண அதிசயம் வருமாறு:—

மாலை நிலவொளிப்ப மாத ரிழைபுனைந்த
நீல மணிக ணிலவுமிழ்—மேல்விரும்பிச்
செல்லு மிவள்குறித்த செல்வன்பாற் சேர்தற்கு
வல்லிருளா கின்றே மறுகு.

[தண்டி. பக். 122]

எனவரும். தொழிலதிசயம் வருமாறு:—

ஆளும் பரியுங் கரியுஞ் சொரிசுருதி
தோளந் தலையுஞ் சுழித்தெறிந்து—நீள்குடையும்
வள்வார் முரசு மறிதிரைமேற் கொண்டொழுக
வெள்வா னுறைகழித்தான் வேந்து. [தண்டி. பக். 123]

எனவரும். ஐயவதிசயம் வருமாறு:—

உள்ளம் புருந்தே யுலாவு மொருகாலென்
னுள்ள முழுது முடன்பருகு—மொள்ளிழைநின்
கள்ளம் பெருகும் விழிபெரிய வேகவல்வே
னுள்ளம் பெரிதோ வுரை. [தண்டி. பக். 123]

எனவரும். துணிவதிசயம் வருமாறு:—

பொங்கிச் செறிந்து புடைதிரண்டு மீதிரண்டு
செங்கலசக் கொங்கை திகழுமா—லெங்கோன்றன்
றில்லையே யன்னார் திகழல்குற் றேரின்மே
வில்லையோ வுண்டோ விடை. [தண்டி. பக். 124]

எனவரும். திரிபதிசயம் வருமாறு:—

திங்கள் சொரிநிலவு சேர்வெள்ளி வள்ளத்துப்
பைங்கிள்ளை பாலென்று வாய்மடுக்கு—மங்கயலே
காந்தர் முயங்கொழிந்தார் கைவறிதே நீட்டுவரா
லேந்திழையார் பூந்துகிலா மென்று. [தண்டி. பக். 124]

எனவரும். பிறவும் அன்ன.

(36)

க2. தந்தறிப்பேற்றவணி

284. பெயர்பொரு ளல்பொரு ளெனவிரு பொருளிணு
மியல்பின் விளைதிற் றன்றிப் பிறிதொன்று
தான்குறித் தேற்ற றற்குறிப் பேற்ற, மதுவே
யன்ன போலெனு மவைமுத லாகிய
சோன்னிலை விளக்குந் தோற்றமு முடைத்தே.

இது நிறத்தமுறையானே தற்குறிப்பேற்றமென்னும் அலங்காரமா
மாரும் அதன் ஒழிபுங் கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) இயங்குதிணையும் நிலத்திணையுமாகிய இருகூற்றப்
பொருளின்கண்ணும் இயல்பினான் நிகழுந்தன்மையொழியக் கவி தன்னாற்
பிறிதொன்றைக் கருதி அவற்றுக்கண் ஏற்றிச்சொல்லுவது தற்குறிப்
பேற்ற அலங்காரமாம். அவ்வலங்காரம் அன்ன போல் என்பன முதலிய
உவமச்சொற்புணர்த்து விளங்குந் தோற்றமும் உடைத்து. (எ-று.)

உதாரணம்:—

மண்படுதோட் கிள்ளி மதயானை மாற்றரசர்
வெண்குடையைத் தேய்க்த வெகுளியால்—வீண்படர்ந்து
பாயுங்கொ லென்று பனிமதியம் போல்வதூஉந்
தேயுந் தெளிவிசும்பி னின்று. [தண்டி பக். 125]

எனவும்.

வேனில் வெயிற்குலர்ந்த மெய்வறுமை கண்டிரங்க
வானின் வளஞ்சுரந்த வண்புயற்குத்—தா னுடைய
தாதுமே தக்க மதுவுந் தடஞ்சினையாற்
போதுமீ தேந்தும் பொழில். [தண்டி பக். 125]

எனவும் முறையே காண்க. பிறவும் அன்ன.

சான்றோர் வருந்திய வருத்தமு. துமது
வான்றோய் வன்ன குடிமையு நோக்கி. [தொல். பொ. ப. 320]
அன்னவென்பதும்,

காமருதேர் வெய்யவ னெங்குங் காரம்பரப்பித்
தேமருவு சோலை மலர்திறக்குந்—தாமரையின்
றொக்க விதழ்விரித்துப் பார்க்குந் தொலைந்திருள் போய்ப்
புக்க புரைசினைப்பான் போல். [தண்டி பக். 126]
எனப் போலென்பதூஉம் வந்தன. ஏனையவும் வந்துழிக்காண்க. (37)

கூ. ஏதுவணி

285. யாதன் நிறத்தினு யிதனினிது விளைந்ததேன்
றேதுவிதந் துரைப்ப தேது வதுதான்
காரக ஞாபக மெனவிரண் டவற்றுண்
முதல்வனும் †கருமமுங் கருவியு மேற்பது
நீக்கமு யிடமு மெனலிவை காரக
மவையல பிறவேன் றறிவது ஞாபகம்.

நிறத்தமுறையாவன ஏதுவலங்காரங் கூறுவனவற்றுள் இஃது
அதன் பொது இயல்பும் வகையும் விரியுங் கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) யாதானுமொரு பொருட்டிறத்து இதனான். இது நீகழ்ந்த
தென்ற காரண யிகுத்துச் சொல்லுவது ஏதுவென்னும் அலங்காரமாம்.
அது காரகவேதுவென்றும் ஞாபகவேதுவென்றும் இரண்டாம். அவற்றுட்
கருத்தாவுஞ் †கருமமுங் கருவியும் ஏற்பதும் நீக்கமும் இடமுமென்ற
சொல்லப்பட்ட இவை ஆறங் காரகவேதுவாம். அவ்வாறும் அல்லாத
பிறகாரணங்களால் உய்த்துணரத் தோன்றுவது ஞாபகவேதுவாம்.

†. பொருளுங். 1. செய்யப்படுபொருளும்.

நிலமும் பொருளும் இத்துணைச் சிறப்பின்மையின் எடுத்தோதாராயினாரேனும் அவையுங் காரகவேதுவாதல் கொள்க.

வரலாறு.—

எல்லையர் வையகத் தெண்ணிறந்த வெவ்வுயிர்க்குஞ் சொல்லரிய பேரின்பந் தோற்றியதான்—முல்லைசேர் தாதலைத்து வண்கொன்றைத் தாரலைத்து வண்டார்ப்பப் பூதலத்து வந்த புயல். [தண்டி. பக். 127]

என ஆக்கம் பற்றியும்,

கனிகொள் பொழிலருவி கைகலந்து சந்தின் பனிவிரவிப் பாற்கதிர்க டோய்ந்து—தனியிருந்தோர் சிந்தை யுடனே யுயிருணக்குந் தென்மலயந் தந்த தமிழ்மா ருதம். [தண்டி. பக். 127]

என அழிவுபற்றியும் வந்த இவையிரண்டுங் கருத்தாகாரகவேது.

மலையி னலைகடலின் வாளரவின் வெய்ய தலையிற் பயின்ற தவத்தாற்—றலைமைசே ரம்மாதர் புல்லு மபயன் புயம்புணர்தற் கெம்மா தவம்புரிந்தோம் யாம். [தண்டி. பக். 128]

இது கருமகாரகவேது.

காடத்தான் மாரியுங் கண்ணால் வெயிலு நிரைவயிரக் கோட்டா னிலவுஞ்—சொரியுமா னீளார்த் தொடையதுல னேரார் கலிங்கத்து வாளாற் கவர்ந்த வளம். [தண்டி. பக். 129]

இது கருவிகாரகவேது பிறவும் வந்துழிக் காண்க.

காதலன்மே லூடல் கரையிறத்தல் காட்டுமால் மாதர் துதல்வியர்ப்ப வாய்துடிப்ப—மீது மருங்குவளை வின்முரிய வாளிகே றீண்ட கருங்குவளை சேந்த கருத்து. [தண்டி. பக். 129]

இது ஞாபகவேது. பிறவும் அன்ன.

(88)

அபாவவேது

286. அபாவந் தானு மதன்பாற் படுமஃ
தேன்று மபாவமு மின்மைய தபாவமு
மொன்றினோன் றபாவமு முள்ளத னபாவமு
மழிவுபாட் டபாவமு மெனவைந் தாகும்.

இது மேலதற்கோர் ஒழிபு கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) ஒன்றினது இன்மையும் அவ்வேதுவின் திறத்ததாம்; அஃது எக்காலத்துமில்லாமையும், இல்லாமையதில்லாமையும், ஒன்றின தின்மையும் அதன்கண் அஃதின்மையும், ஓரிடத்தும் ஒருகாலத்துமுள்ள பொருள் பிறிதோரிடத்தும் பிறிதோர்காலத்தம் இல்லாமையும், முன் னுள்ளதழிவுபட்டில்லாமையுமென ஐவகைப்படும். (எ-று.)

உதாரணம்:—என்றமபாவவேது வருமாறு:—

யாண்டு மொழிதிறம்பார் சான்றவ ரெம்மருங்கு
மீண்டு மயில்க ளினமினமாய்—முண்டெழுந்த
காலையே கார்முழங்கு மென்றயரேல் காதலர்தேர்
மாலையே நம்பால் வரும்.

[தண்டி. பக். 131]

எனவரும். இன்மையதபாவவேது வருமாறு:—

காரார் கொடிமுல்லை நின்குழன்மேற் கையுணைய
வராமை யில்லை வயவேந்தர்—போர்கடந்த
வாளையேய் கண்ணி! துதன்மேன் வரும்பசலை
நாளையே நீங்கு நமக்கு.

[,, பக். 131]

எனவரும். ஒன்றினொன்றபாவம் வருமாறு:—

பொய்ம்மை யுடன்புணரார் மேலவர் பொய்மையு
மெய்மைசூழ் மேலாரை மேவாவா—மீம்முறையாற்
பூவலருந் தாரார் பிரிந்தாற் பொலங்குழையார்
காவலர்சொற் போற்றல் கடன்.

[,, பக். 131]

எனவரும். உள்ளதனபாவம் வருமாறு:—

கரவொடு நின்றார் கடிமனையிற் கையேற்
றிரவொடு நிற்பித்த தெம்மை—யரவொடு
மோட்டாமை பூண்ட முதல்வனை முன்வணங்க
மாட்டாமை பூண்ட மனம்.

[,, பக். 132]

எனவரும். அழிவுபாட்டபாவம் வருமாறு:—

கழிந்த திளமை களிமயக்கந் தீர்ந்த
தொழிந்தது காதன்மே லூக்கஞ்—சுழிந்து
கருநெறியுங் கூந்தலார் காதனைய் தீர்ந்த
தொருநெறியே சேர்ந்த துளம்.

[,, பக். 132]

எனவரும். பிறவும் அன்ன.

(39)

சித்திரவேது

287. தூர காரியமு மொருங்குடன் ரேற்றமுங்
காரிய முந்துறாஉங் காரண நிலையும்
யுத்தமு மயுத்தமு முத்தையோ டியலும்.

இதுவும் அது.

(இ-ள்.) ஒருவழிக் காரணம் நிகழ்ப் பிறிதொருவழிக் காரியம் நிகழ்தலுங் காரணகாரியங்கள் ஒருங்குநிகழ்தலுங் காரணத்தின் முன்னர்க் காரியம் நிகழ்தலுங் காரணத்திற்கேற்ற காரியம் நிகழ்தலுங் காரணத்திற்கேலாக்காரியம் நிகழ்தலுமாகிய இவ்வனைத்தும் முன்னையலங்காரத்தோடு ஒத்துநடக்கும். (எ-று).

தூரகாரியம் வருமாறு:—

வேறொரு மாதர்மேல் வேந்த னகறுதியா
லுறுதர விம்மா துயிர்வாடும்—வேறே
யிருவரே மெய்வடிவி னேந்திழை நல்லா
ரொருவரே தம்மி லுயிர்.

[தண்டி. பக். 133]

எனவரும். ஒருங்குடன்றேற்றம் வருமாறு:—

விரிந்த மதிநிலவின் மேம்பாடும் வேட்கை
புரிந்த சிலைமதவேள் போரும்—பிரிந்தோர்
நிறைதளர்வு மொக்க நிகழ்ந்தனவா லாவி
பொறைதளரும் புன்மலைப் போழ்து.

[„ பக். 133]

எனவரும். * காரியமுந்துறாஉங் காரணநிலை வருமாறு:—

தம்புரவு பூண்டோர் பிரியத் தனியிருந்த
வம்புலவு கோதையர்க்கு மாரவே—ளம்பு
பொருமென்று மெல்லாகம் புண்கூர்ந்த மலை
வருமென் றிருண்ட மனம்.

[„ பக். 134]

எனவரும். † யுத்தம் வருமாறு:—

பொன்னி வளநாடன் கைவேல் பொழிநிலவான்
முன்ன ரசைந்து முகுளிக்குந்—தன்னோர்
பொரவந்த வேந்தர் புனைகடகச் செங்கை
யரவிந்த னூறு யிரம்.

[„ பக். 134]

எனவரும். § அயுத்தம் வருமாறு:—

இகன்மதமால் யானை யநபாய நெங்கோள்
முகமதியின் மூர னிலவா—லகமலர்வ
செங்கயற்க ணல்லார் திருமருவு வாள்வதன
பங்கயங்கள் சாலப் பல.

[„ பக். 135]

எனவரும். முடியுமென்னுது இயலுமென்றதனாற் பிறவாற்றான் வருவனவுங் கொள்க.

* இதனை காரணமுந்துறாஉங் காரியநிலை என்பர் தண்டியாசிரியர்.

† யுத்தம்—பொருத்தம் எனக் கொள்வர் தண்டியாசிரியர்.

§ அயுத்தம் = பொருத்தமின்மை.

மாத ருமைவாய் மழலை மொழியாலோ
வோது மறையி னொலியாலோ—யாதாலோ
கோல மிருதிறனாக் கொண்டான் நிருமிடற்றி
னூல மமிழ்தான வாறு.

[தண்டி. பக். 135]

இஃது ஐயம். பிறவும் வந்துழிக் காண்க.

(40)

கசு. நுட்பவணி

288. தெரிபுவேறு கிளவாது குறிப்பினுந் தொழிலினு
மரிதுணர் வினைத்திற நுட்ப மாகும்.

இது நிறுத்தமுறையானே நுட்பமென்னும் அலங்காரமாமாறு கூறு
கின்றது.

(இ-ள்.) தெரிந்து வேறுபடக்கிளவாது குறிப்பினுதைத் தொழிலினு
தைத் அரிதாக நோக்கியுணருந் தொழிற்றன்மையையுடையது நுட்ப
மென்னும் அலங்காரமாம். (எ-று.)

உதாரணம்:—

காதலன் மெல்லுயிர்க்குக் காவல் புரிந்ததாற்
பேதைய ராயம் பிரியாத—மாதர்
படரிருள்கால் சீக்கும் பகலவனை நோக்கிக்
குடதிசையை நோக்குங் குறிப்பு.

[தண்டி. பக். 136]

எனவும்,

பாடல் பயிலும் பணிமொழிதன் பனைத்தோட்

• கூட லவாவாற் குறிப்புணர்த்து—மாடவற்கு
மென்றீந் தொடையாழின் மெல்லவே தைவந்தா
ளின்றீந் குறிஞ்சி யிசை.

[தண்டி. பக். 136]

எனவும் முறையே காண்க. பிறவும் அன்ன.

(41)

கரு. இலேசவணி

289. குறிப்புவெளிப் படுக்குஞ் சத்துவம் பிறிதின்
மறைத்துரை யாட லிலேச மாகும்.

நிறுத்தமுறையானே இஃது இலேசமென்னும் அலங்காரம் உணர்த்து
கின்றது.

(இ-ள்.) கருதியது வெளிப்படுக்குஞ் சத்துவங்களைப் பிறிதொன்றி
னுன் நிகழ்ந்தனவாக மறைத்துச் சொல்லுவது இலேசமென்னும் அலங்
காரமாம். (எ-று.)

சத்துவமென்பன வெண்பளிங்கிற் செந்தூல் கோத்தால் அதன்
செம்மை புறம்பொழிந்து தோன்றினுற்போலக் கருதியது புலனுக்குங்
குணங்கள். அவை சொற்றளர்வு, மெய்விதிர்வு, கண்ணீர் நிகழ்ச்சி, மெய்
வெதும்பல், மெய்மயிரகும்பல் முதலாயின.

வரலாறு:—

கல்லுயர்தோட் கிள்ளி பரிதொழுது கண்பனிசோர்
மெல்லியலார் தோழியர்முன் வேறொன்று—சொல்லுவரால்
பொங்கும் படைபாப்ப மீதெழுந்த பூந்துகள்சேர்ந்
தெங்கண் கலுழந்தனவா லென்று. [தண்டி. பக். 137]

எனவும்,

மதுப்பொழிதார் மன்னவனை மால்கரிமேற் கண்ட
விதிர்ப்பு மயிரரும்பு மெய்யும்—புதைத்தாள்
வளவா ரணநெடுங்கை வண்டுவேலை தோய்ந்த
விளவாடை கூர்ந்த தென. [தண்டி. பக். 138]

எனவும் வரும். பிறவும் வந்துழிக் காண்க.

(42)

இதுவுமது

290. புகழ்வது போலப் பழித்திறம் புனைதலும்
பழிப்பது போலப் புகழ்புலப் படுத்தலு
மவையு மன்னவேன் றறைநரு முளரே.

இது பிறர்மதம்பற்றி மேலதற்கோர் ஒழிபு கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) ஒன்றனைப் புகழ்த்தாற்போலப் பழித்துரைத்தலும் பழித்
தாற்போலப் புகழ்த்துரைத்தலுமென்னும் இவ்விரண்டும் அவ்விலேசத்தின்
பாற்படுமென்று கூறுவாரும் உளர், ஒருசார் தொல்லாசிரியர். (எ-று.)

புகழ்வதுபோலப் பழித்தல் வருமாறு:—

மேய கலவி விளைபொழுது நம்மெல்லென்

சாய நளராமற் றாங்குமால்—சேயிழையாய்!

போர்வேட்ட மேன்மைப் புகழாளன் யாம்விரும்பித்

தார்வேட்ட தோள்விடலை தான். [தண்டி. பக். 138]

எனவரும். பழித்ததுபோலப் புகழ்தல் வருமாறு:—

ஆடன் மயிலியலி யன்ப னணியாகங்

கூடுங்கான் மெல்லென் குறிப்பறியா—ஊட

லிளிவந்த செய்கை யிரவாளன் யார்க்கும்

விளிவந்த வேட்கை யிலன். [தண்டி. பக். 139]

எனவரும்.

(43)

கக. நிரனிறையணி

291. நிரனிறை முன்னர் நிகழ்த்தியாங் கியலும்.

இது நிறுத்தமுறையானே நிரனிறையலங்காரமாறு மாட்டெறித்த
உணர் த்துகின்றது.

(இ-ள்.) நிரனிறையது இலக்கணம் ஆண்டுச் சொல்லதிகாரத்துக் கூறினாற்போல நடக்கும் ஈண்டும். (எ-று.)

ஆண்டுச் சொல்லதிகாரத்துக் கூறியவாறு
பெயரும் வினையுமாந் சொல்லையும் பொருளையும்
வேறு நிரனிதீஇ முறையினு மெதிரினு
நேரும் பொருள்கோ னிரனிறை நெறியே.

என்பதாம்.

[இ. வி.]

வரலாறு:—

காரிகையார் மென்மொழியா னோக்காற் கதிர்முலையால்
வார்புருவத் தாலிடையால் வாய்த்தளிரா—னேர்தொலைந்த
கொல்லி வடிநெடுவேற் கோங்கரும்பு வாங்குசிலை
வல்லி தமிழேன் மனம்.

[தண்டி. பக். 139]

எனவும்,

மயில்களிக்கும் வண்டார்க்கும் வார்தளவம் பூக்குங்
குயிலொளிக்குங் கோபம் பரக்கும்—வெயிலொளிக்குங்
கானங் குழைகொள்ளுங் காந்த டுடுப்பெடுக்கும்
வானம் பொழியு மழை.

எனவும் வரும். இதன்றிறத்தனவெல்லாந் சொல்லோத்தினுட் கண்டு
கொள்க.

(44)

கஎ. ஆர்வமொழியணி

292. ஆர்வமொழி மிகுப்ப தார்வ மொழியே.

* இது நிறுத்தமுறையானே ஆர்வமொழியலக்காரமாமாறு கூறு
கின்றது.

(இ-ள்.) உண்ணிகழ்த்த ஆர்வமொழியாற் றேன்றச் சொல்லுவது
ஆர்வமொழியென்னும் அலக்காரமாம். (எ-று.)

உண்ணிகழ்த்தல் மேல்வரும் அதிகாரத்தாற் (293) பெற்றும்.

வரலாறு:—

சொல்ல மொழிதளர்ந்து சோருந் துணைமலர்த்தோள்
புல்ல விருதோள் புடைபெயரா—மெல்ல
நினைவோ மெனினெஞ் சிடம்போதா தெம்பால்
வனைதாராய் வந்ததற்கு மாறு.

[தண்டி. பக். 141]

எனவரும். மாறு, ஒப்பு.

(45)

கஅ. சுவையணி

293. உண்ணிகழ் தன்மை ¹புறத்துத் தோன்ற
வேண்வகை மெய்ப்பாட்டி னியல்வது சுவையது
வீர மச்ச மிழிப்போடு வியப்பே

(பி - ம்) 1. புறம்பொழித் தோங்க.

காம மவல முருத்திர நகையென
வியம்பிப் போந்த விருநான்கு வகைத்தே.

இது நிறுத்தமுறையானே சுவையென்னும் அலங்காரத்தினது
இயல்பும் அதன் திறனும் கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) உண்ணிகழ்தன்மை புறத்துப்புலனாய் விளங்க எண்வகைப்
பட்ட மெய்ப்பாட்டானும் இயல்வது சுவையென்னும் அலங்காரம்; அது
வீரம் முதலியவாகக் கூறிய எண்வகைத்தாம். (எ-று.)

‘மெய்ப்பாட்டினியல்வதுசுவையே’ என்பது, பொன்னி னியன்ற
குடம் என்றாற்போலக் கொள்க; சுவை வேறின்மையின்.

வீரச்சுவை வருமாறு:—

சேர்ந்த புறவி னிறைதன் றிருமேனி
யீர்ந்திட் யேர்துலைதா னேறினா—னேர்ந்த
கொடைவீர மோமெய்ந் நிறைகுறையா வன்கட்
படைவீர மோசென்னி பண்பு. [தண்டி. பக். 142]

எனவரும். அச்சச்சுவை வருமாறு:—

கைநெரித்து வெய்துயிர்ப்பக் காறளர்ந்து மெய்ப்பனிப்ப
மையரிக்க னீர்ததும்ப வாய்புலர்ந்தா—டையல்
சுவைவேல் விடலையாற் கையிழந்த செங்கட்
புனவேழ மேல்வந்த போது. [தண்டி. பக். 142]

எனவரும். இழிப்புச்சுவை வருமாறு:—

உடைதலையு மூளையு மூன்றடியு மென்புங்
குடருங் கொழுங்குருதி யீர்ப்ப—மிடைபேய்
பெருநடஞ்செய் பெற்றித்தே கொற்றப்போர்க் கிள்ளி
கருநடரைக் சீறுங் களம். [தண்டி. பக். 143]

எனவரும். வியப்புச்சுவை வருமாறு:—

முத்தரும்பிச் செம்பொன் முறிததைந்து பைந்துகிரின்
தொத்தலர்ந்து பல்கலனுஞ்சூழ்ந்தொளிருங்—கொத்தினதாம்
பொன்னேர் மணிகொழிக்கும் பூங்கா விரிநாடன்
தன்னேர் பொழியுந் தரு. [தண்டி. பக். 144]

எனவரும். காமச்சுவை வருமாறு:—

திங்க னுதல்வியர்க்கும் வாய்துடிக்குங் கண்சுவக்கு
மங்கைத் தளிர்நடுங்குஞ் சொல்லசையுங்—கொங்கை
பொருகாலு மூடிப் புடைபெயருங் காலு
மிருகாலு மொக்கு மிவட்டு. [தண்டி. பக். 144]

எனவரும். அவலச்சுவை வருமாறு:—

கழல்சேர்ந்த தாள்விடலை காதலிமெய் தீண்டு
மழல்சேர்ந்து தன்னெஞ் சயர்ந்தான்—குழல்சேர்ந்த
தாமந் தரியா தசையுந் தளிர்மேனி
யீமந் தரிக்குமோ வென்று.

[தண்டி. பக். 145]

எனவரும். உருத்திரச்சுவை வருமாறு:—

கைபிசையா வாய்மடியாக் கண்சிவவா வெய்துயிரா
மெய்குலையா வேரா வெகுண்டெழுந்தான்—வெய்யபேர்த்
தார்வேய்ந்த தோளாள் மகளைத் தருகென்று
போர்வேந்தன் றாதிசைத்த போது.

எனவரும். கைச்சுவை வருமாறு:—

நாண்போலுந் தம்மனைக்குத் தான்சேற விந்நின்ற
பாண்போலும் வெவ்வழலிற் பாய்வதுஉங்—காண்டோழி
கைத்தலங் கண்ணாக் களவுகாண் பாடுருவன்

பொய்த்தலைமுன் னீட்டியற்றும் போந்த. [நந்திக்கலம்பகம்]

எனவரும். இதன்றிறத்து வருவன பிறவற்றிற்கு உதாரணம் அகத்
திணையியலுட் காண்க. (46)

கசு. தன்மேம்பாட்டுரையணி

294. தான்றற் புகழ்வது தன்மேம் பாட்டுரை.

இது நிறுத்தமுறையானே தன்மேம்பாட்டுரை அலங்காரக்
கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) ஒருவன் தன்னைத்தானே மேம்பாடுதோன்ற உரைப்பது
தன் மேம்பாட்டுரையென்னும் அலங்காரமாம். (எ-று.)

இஃது அகத்திணைப்பொருள்பற்றி வருங்காற் றலைமகன்
தன்னைத்தானே புகழ்தலெனவும் புறப்பொருள் பற்றி வருங்கால்
கெடுமொழி கூறலெனவும் பெயர்பெற்று வருமெனக் கொள்க.

வரலாறு:—

எஞ்சினு ரில்லை யெனக்கெதிரா வின்னுயிர்கொண்
டஞ்சினு ரஞ்சாது போயகல்க—வெஞ்சமத்துப்
பேரா தவராகத் தன்றிப் பிறர்முதுகிற்
சாராவென் கையிற் சரம்.

எனவரும்.

(47)

உ. பரியாயவணி

295. கருதியது கிளவா தப்போரு டோன்றப்
பிறிதோன்று கிளப்பது பரியா யம்மே.

இது நிறுத்தமுறையானே பரியாய அலங்காரமாமாறு கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) தான் கருதியதனைக் கிளவாது அப்பொருள் தோன்றப் பிற்தொன்றனைச் சொல்லுவது பரியாயமென்னும் அலங்காரமாம். (எ-று)
வரலாறு:—

மின்னிகரா மாதே விரைச்சாந் துடன்புணர்ந்து
நின்னிகரா மாதவிக்க ணின்றருணீ—தன்னிகராஞ்
செந்தீ வரமலருஞ் செங்காந்தட் போதுடனே
யிந்தீ வரங்கொணர்வல் யான். [தண்டி. பக். 148.]

எனவரும், பிறவும் அன்ன.

(48)

உக. சமாகிதவணி

296. முந்துதா முயல்வுறு தொழிற்பயன் பிற்தொன்று
தந்தாமுடிப்பது சமாயித மாகும்.

இது நிறத்தமுறையானே சமாயித அலங்காரமாமாறு கூறுகின்றது.

(இ-ள்) முன்பு தம்மான் முயலப்பட்ட தொழிலதுபயன் அத் தொழிலானன்றிப் பிற்தொன்றான் நிகழ்ந்ததாகச் சொல்லுவது. சமாயிதமென்னும் அலங்காரமாம். எ-று.

வரலாறு:—

அருவியங் குன்ற மரக்கன் பெயர்ப்ப
வெருவிய வெற்பரையன் பாவை—பெருமா
னணியாக மாரத் தழுவினா டான்முன்
றணியாத ளூட றணிந்து. [தண்டி. பக். 149.]

எனவரும், பிறவும் அன்ன.

(49)

உஉ. உதாத்தம்

297. வியத்தகு செல்வமு மேம்படு முள்ளமு
முயர்ச்சிபுனைந் துரைப்ப துதாத்த மாகும்.

இது நிறத்தமுறையானே உதாத்த அலங்காரமாமாறு கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) வியக்கத்தக்க செல்வத்தும் மேம்பட்ட உள்ளத்தும் உயர்ச் சியை யிகுத்துச் சொல்லுவது உதாத்தமென்னும் அலங்காரமாம். (எ-று.)

செல்வயிகுதி வருமாறு:—

கன்றும் வயவேந்த ினங்கள் பலகவர்ந்து
மென்றும் வறிஞ ினங்கவர்ந்து—மொன்று
மறிவரிதாய் நிற்கு மளவினதா லம்ம
செறிகதிர்வேற் சென்னி திரு. [தண்டி. பக். 150.]

எனவரும். உள்ளயிகுதி வருமாறு:—

மண்ணகன்று தன்கினையி னீங்கி வனம்புகுந்து
பண்ணுந் தவத்திசைந்த பார்த்தன்றா—னெண்ணிற்றந்த

மீதண்டர் கோன்குலையும் வெய்யோர் குலந்தொலைத்தான்
கோதண்ட மேதுணையாக் கொண்டு. [தண்டி. பக். 150]
எனவரும். பிறவும் அன்ன. (50)

உங். அவநுதியணி

298. சிறப்பினும் பொருளினுங் குணத்தினு முண்மை
மறுத்துப்பிறி துரைப்ப தவநுதி யாகும்.

இது நிறுத்தமுறையானே அவநுதியலங்காரமாமாறு கூறகின்றது.

(இ-ள்) சிறப்பினும் பொருளினும் குணத்தினும் ஆகிய
உண்மையை மறுத்து அதற்கு மறுதலையாகிய பிறிதொன்றாக உரைப்பது
அவநுதியென்னும் அலங்காரமாம் (எ-று.)

சிறப்பவநுதி வருமாறு:—

நறைகமழ்தார் வேட்டார் நலனணியு நானும்

நிறையு நிலைதளரா நீர்மை—யறநெறிகுழ்

செங்கோல னல்லன் கொடுங்கோலன் நெவ்வடுபோர்

வெங்கோப மால்யானே வேந்தா.

[தண்டி. பக். 151]

எனவரும். பொருளவநுதி வருமாறு:—

நிலனும் விசும்பா நிமிர்கானீர் தீயா

மலர்கதிராம் வான்மதியா மன்றி—மலர்கொன்றை

யொண்ணுநர் தாரா நொருவனிய மானனுமா

மெண்ணிறந்த வெப்பொருளு மாம்.

[தண்டி. பக். 152]

எனவரும். குணவநுதி வருமாறு:—

மனுப்புவிமேல் வாழ மறைவளர்க்கு மாரப்

பனித்தொடையற் பார்த்திபர்கோ நெங்கோன்-றனிக்கவிகை

தண்மை நிழற்றன்று தற்றொழுத பேதையர்க்கு

வெம்மை நிழற்றாய் மிகும்.

[தண்டி. பக். 152]

எனவரும். பிறவும் அன்ன.

அவநுதியென்னுது ஆகுமென்றதனற் பிற அலங்காரங்களோடு
கூடிவருவனவுங் கொள்க. (உ-ம்.)

நறவேந்து கோதை நலங்கவர்ந்து நல்கா

மறவேந்தன் வஞ்சியா னல்லன்—றுறையின்

விலங்காமை நின்று வியன்றமிழ்நா டைந்தின்

குலங்காவல் கொண்டொழுகுங் கோ.

[தண்டி. பக். 158]

இது வினைபற்றிய சிலேடை அவநுதி. பிறவற்றின்கண் வருவனவும்
வந்துழிக் காண்க. (51)

உச. சிலேடையணி

299. ஒருவகைச் சோற்றோடர் பலபொருட் பெற்றி
தேரிவுதர வருவது சிலேடை யதுதான்
சேம்மொழி பிரிமொழி யெனவீரு திறப்படும்.

இது நிறுத்தமுறையானே சிலேடைபலங்காரமாமாறு உணர்த்து
கின்றது.

(இ-ள்.) ஒரு வகையான் நின்ற தொடர்ச்சொற் பல பொருள்களது
தன்மை தெரிய வருவது சிலேடையலங்காரமாம். அவ்வலங்காரந்தான்
ஒருவகையானின்று பலபொருள்படுஞ் சேம்மொழிச் சிலேடையும் ஒரு
வகையானின்றசொல்லைப் பிரித்துத் தொகைவேறுபடுத்துப் பலபொருள்
கொள்ளப்படும்பிரிமொழிச்சிலேடையுமென இரண்டு கூறுபடும். (எ-று.)

‘தான்’ என்ற மிகையானே தொடர்ச்சொல்லேயன்றி ஒரு
சொல்லை பல பொருட்பெற்றி தெரிதர வரினும் அவ்வலங்காரமாமெனக்
கொள்க.

சேம்மொழிச் சிலேடை வருமாறு :—

செங்கரங்க ளானிரவு நீக்குந் திறம்¹பயின்று

பங்கய மாதர் நலம்பயிலப்—பொங்குதயத்

தோராழி வெய்யோ னுயர்ந்த நெறியொழுகும்

நீராழி² சூழ்ந்த நிலத்து.

—[தண்டி. பக். 154]

எனவரும். ஆதித்தன்மேற் செல்லுங்காற் கரம் - கதிர்; இரவு - இருள்;
மாதர் - காதல்; நலம் - அழகு; பயிறல் - உண்டாதல்; பொங்குதல் -
மேனோக்கிவளர்தல்; உதயம் - தோற்றம்; ஆழி - தேர்க்கால்; வெய்-
யோன் - ஆதித்தன்; நெறி - வழி. இனிச் சோழன் மேற்செல்லுங்காற்
கரம் - கை; இரவு - இரத்தல்; மாதர் - திருமடந்தை; நலம்-செல்வம்;
பயிறல் - பெருகுதல்; பொங்குதல் - மேம்படுதல்; உதயம் - பொருள்வரு
வாய்; ஆழி-சக்கரம்; வெய்யோன்-விருப்பமுடையோன்; நெறி-ஒழுக்கம்.
பிரிமொழிச்சிலேடை வருமாறு :—

தள்ளா விடத்தேர் தடந்தா மரையடைய

வெள்ளா வரிமா னிடர்மிகுப்ப—வுள்வாழ்தேம்

சிந்துந் தகைமைத்தே யெங்கோன் றிருவுள்ளம்

நந்துந் தொழில்புரிந்தார் நாடு.

—[தண்டி. பக். 55]

எனவரும். சோழனைப் பகையாதார் நாட்டின்மேற் செல்லுங்கால் தள்ளா
விடம் - தவறாதநிலம்; ஏர் - உழுமெருது; தடம் - வாவி; தாமரை -
பங்கயம்; எள்ளாமை - இகழாமை; அரி - நெற்கூடு; மானிடர் - உழவர் -
உள்வாழ்தேம் - உள்ளேயுண்டாகியதேன்; சிந்தல் - பொழிதல்; கந்தல் -
ஆக்கம். பகைத்தார் நாட்டின்மேற் செல்லுங்கால் தள்ளா விடத்தேர் -
அசையாத விடத்தேர்மரம்; தடம்-மலை; தாமரை - தாவுமரை; அரிமான்-

(பா - ம்) 1. புரிந்து. 2. நீணிலத்துமேல்.

சிக்கப்போத்து ; இடர் - துன்பம் ; உள்வாழ்தேம் - மனம் பொருத்திய
காடு ; சிந்தல் - அழித்தல் ; கந்தல்-கேடு.

(52)

இதுவுமது

300. ஒருவினை பலவினை முரண்வினை நியம
நியம விலக்கு விரோத மவிரோத
மேனவேழு வகையினு மியலு மேன்ப.

இதுவும் மேலதற்கு ஒருசார் எய்தியதோரியல்பு வருத்துக்
கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) ஒரு வினையான் வருஞ் சிலேடையும் பல வினையான்வருஞ்
சிலேடையும் மாறுபட்ட வினையான் வருஞ் சிலேடையும் சிலேடித்த
வற்றை நியமஞ்செய்யுஞ் சிலேடையும் அந்நியமத்தை விலக்குஞ்
சிலேடையும் முன்னர்ச் சிலேடித்தவற்றைப் பின்னர் விரோதிப்பச்
சிலேடித்தலும் முன்னர்ச் சிலேடித்தவற்றைப் பின்னரும் விரோதியாமற்
சிலேடித்தலுமென ஏழு கூறுபாட்டானும் நடக்கும் அவ்வலங்காரம். ()

ஒருவினைச்சிலேடை வருமாறு :—

அம்பொற் பணைமுகத்துத் திண்கோட் டணிநாகம்
வம்புற்ற வோடை மலர்ந்திலங்க—வும்பர்
நவம்புரியும் வானதியு நாண்மதியு நண்ணத்
தவம்புரிவார்க் கின்பந் தரும். —[தண்டி. பக். 156]

எனவரும். பின்னையார் மேற்செல்லுங்கால் பொன்-பொலிவு, பணை-
பருத்தல், முகம்-வதனம், கோடு-கொம்பு, நாகம்-யானை, வம்பு-கச்சு,
உறுதல்-கட்டுதல், ஓடை - பட்டம். மலைமேற் செல்லுங்கால் பொன் -
கனகம், பணை-மூங்கில், முகம்-பக்கம், கோடு-சிகரம், நாகம்-மலை, வம்பு-
மணம், உறுதல் - உண்டாதல், ஓடை - வாவி.

பலவினைச்சிலேடை வருமாறு :—

தவிரா மதுவுண் களிதளிர்ப்ப நீண்டு
செவிமருவிச் செந்நீர்மை தாங்கிக்—குயிலிசையு
மின்னுயிரா துண்ணிடையார் மென்றோக்கு மேவலா
ரின்னுயிரை யீர்கின் றன. —[தண்டி. பக். 157]

எனவரும். குயிற்சுரன்மேற் செல்லுங்கால் மது-நறவு; மருவி-புக்கு;
செந்நீர்மை - கோடாத்தன்மை; மேவலார் - பிரிந்தோர். கண்ணின்மேற்
செல்லுங்கால் மது-கள்; செவிமருவி-செவியளவுஞ்சென்று; செந்நீர்மை-
சிவந்தகுளிர்ச்சி, மேவலார் - புணருந்தலைவர்.

முரண்வினைச்சிலேடை வருமாறு :—

மாலே மருவி மதிதிரிய மாமணஞ்செய்
காலேத் துணைமேவ லார்கடிய—வேலைமிசை

மிக்கார் கலியடங்கா தார்க்கும் வியன்பொழில்கள்

புக்கார் கலியடங்கும் புள்.

—[தண்டி. பக். 157]

எனவரும். பிரித்தார்மேற் செல்லுங்கால் மாலை-மயக்கம்; மதி - கருத்து; திரிதல்-வேறுபடுதல்; மணம்-வாசம்; துணைமேவலார் - துணைவரைப்பிரித்தார்; கடிதல்-அஞ்சுதல். புணர்ந்தோர்மேற்செல்லுங்கால் மாலை - அக்தி; மதி-திங்கள்; திரிதல் - உலாவுதல்; மணம்-கூட்டம்; துணைமேவலார் - துணைவரைப் பொருந்தினார்; கடிதல் - விளக்கல்.

நியமச்சிலேடை வருமாறு:—

வெண்ணீர்மை தாங்குவன முத்தே வெறியவாய்க்

கண்ணீர்மை சோர்வ கடிபொழிலே—பண்ணீர்

மென்கோல யாமே யிரங்குவன வேல்வேந்தே

நின்கோ லுலாவு நிலத்து,

—[தண்டி. பக். 158]

எனவரும். வெண்ணீர்மை-வெண்ணிறநீர்மையும் அறியாமையும்; வெறி-வாசமும் பித்தும்; கண்ணீர்மை - கள்ளாகிய நீர்மையும் கண்ணினது நீர்மையும் இரங்கல் - இசைத்தலும் புலம்பலும்.

நியமவிலக்குச்சிலேடை வருமாறு:—

சிறைபடுவ புட்குலமே தீம்புனலு மன்ன

விறைவநீ காத்தளிக்கு மெல்லை—முறையிற்

கொடியன மாளிகையின் குன்றமே யன்றிக்

கடியவிழ்ப்பூங் காவு முள.

—[தண்டி. பக். 159]

எனவரும். சிறை - சிறகுங் கரையுஞ் சிறைப்படுத்தலும்; கொடி - பதாகையும் வல்லியுங் கொடுமையும். விரோதச்சிலேடை வருமாறு:—

விச்சா தரனேனு மந்தரத்து மேவானு

லச்சுத நேனுமம் மாயனலன்—நிச்ச

நிறைவான் கலைபா னகளங்க னீதி.

யிறையா னகனெங் கோ.

[தண்டி. பக். 159]

எனவரும். விச்சாதரன் - தேவனும் விஞ்சையைத்தாங்கிய சோழனும்; அந்தரம்-ஆகாயமுங் கேடும்; அச்சுதன்-மாலுங் கேடில்லாத சோழனும்; மாயம - அறுப்பும் வஞ்சனையும்; கலைபான் - கலையையுடைய சந்திரனுங் கல்வியையுடைய சோழனும்; களங்கம் - மாசம் பாவமும்; இறையோன்-சிவனுஞ் சோழனும்; அநகன்-மலையில்பாவமில்லாதோனும். இதனை நகன் அநகனெனப் பிரித்துக்கொள்க. அவிரோதச்சிலேடைய வருமாறு:—

சோதி யிரவி கரத்தா னிரவொழிக்கும்

மாதிடத்தான் மன்மதனை மாறழிக்கு —மீதா

மனகமதி தோற்றிக் குமுத மளிக்குந்

தனத னிருநிதிக்கோன் றுன்.

[தண்டி. பக். 160]

எனவரும். சோதி-ஒளியும் புகழும்; இரவி - சூரியனுஞ் சோழனும்; கரம்-
கதிரும் கையும்; இரவு - இருளும் இரத்தலும்; மாதிடத்தான் - சிவனும்
மிக்க திட்பத்தையுடையசோழனும்; மன்மதன் - காமனும் மன்னரது
வலியும்; மதி - சந்திரனும் அறிவும்; குமுதம் - ஆம்பலும் மகிழ்ச்சியும்;
தனதன். குபேரனார் தனத்தையுடையசோழனும்; இருநிதி - சங்க நிதி
பதுமநிதியும் மிக்கபொருளும்.

‘இயலும்’ என்றதனால் இவ்வாறன்றிப் பிறவேறுபாட்டான் வருவன
வுங் கொள்க. அவை வந்துழிக்காண்க. (53)

உரு. விசேடவணி.

301. குணந்தொழின் முதலிய குறைபடு தன்மையின்
மேம்பட வொருபொருள் விளம்புதல் விசேடம்.

இது நிறுத்தமுறையானே விசேடங்கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) குணமுந் தொழிலும் பொருளுஞ் சாதியும் உறுப்பும்
முதலாயின குறைபடுதல் காரணமாக ஒருபொருட்கு மேம்பாடு தோன்ற
உரைப்பது விசேடமென்னும் அலங்காரமாம் (எ-று)

குணக்குறைவிசேடம் வருமாறு:—

கோட்டந் திருப்புருவங் கொள்ளா வவர்செங்கோல்
கோட்டம் புரிந்த கொடைச்சென்னி—நாட்டஞ்
சிவந்தன வில்லை திருந்தார் கலிங்கஞ்
சிவந்தன செந்தீத் தெற.

எனவரும். தொழிற்குறைவிசேடம் வருமாறு:—

ஏங்கா முகில்பொழியா நாளும் புனறேங்கும்
பூங்கா விரிநாடன் போர்மதமா—நீங்கா
வளைபட்ட தாளணிகண் மாறெதிர்ந்த தெவ்வர்
தளைபட்ட தாட்டா மரை. [தண்டி. பக். 162]

எனவரும். சாதிக்குறை விசேடம் வருமாறு:—

மேய நிரைபுரந்து வெண்ணெய் தொடுவுண்ட
வாயனார் மாறேற் றமர்புரிந்தார்—தூய
பெருந்திருவும் பின்னுங் கொடுத்துடைந்தார் விண்மேற்
புரந்தரனும் வாணோரும் போல். [" "]

எனவரும். தொடுவுண்டல் - தோண்டியுண்டல்; போல், ஒப்பில்
போலி; பொருட்குறைவிசேடம் வருமாறு:—

தொல்லை மறைதேர் துணைவன்பால் யாண்டுவரை
யெல்லை யிருநாழி நெற்கொண்டோர்—மெல்லியலா

ளோங்குலகில் வாழு முயிரனைத்து மூட்டுமோ
 லேங்கொவிநீர்க் காஞ்சி யிடை.

[தண்டி. பக். 163]

எனவரும். உறுப்புக்குறைவிசேடம் வருமாறு:—

யானை யிரதம் பரியா ளிவையில்லை

தானு மநங்கன் றனுக்கரும்பு—தேனார்

மலரைந்தால் வென்று வடுப்படுத்தான் மார

னுலகங்கள் மூன்று மொருங்கு.

[" 164]

எனவரும். பிறவும் வந்துழிக் கண்டுகொள்க.

(54)

உசு. ஒப்புமைக்கூட்டவணி.

302. கருதிய குணத்தின் மிகுபொரு ளுடன்வைத்
 தோருபொரு ளுரைப்ப தோப்புமைக் கூட்டம்
 புகழினும் பழிப்பினும் புலப்படு மதுவே.

இது நிறத்தமுறையானே ஒப்புமைக்கூட்ட அலங்காரத்தினது
 பொது இயல்பும் அதன் நிறணுக் கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) ஒருபொருளைச் சொல்லுமிடத்துத் தான்கருதிய குணம்
 முதலாயினவற்றான் மிக்க பொருளைக் கூடவைத்துச் சொல்லுவது
 ஒப்புமைக் கூட்டமென்னும் அலங்காரமாம்; அது புகழ்தற்கண்ணும்
 பழித்தற் கண்ணுந் தோன்றும். (எ-று.)

புகழொப்புமைக்கூட்டம் வருமாறு:—

பூண்டாங்கு கொங்கை பொரவே குழைபொருப்புந்

துண்டாத தெய்வச் சடர்விளக்கும்—நாண்டாங்கு

வண்மைசால் சான்றவருங் காஞ்சி வளம்பதியின்

உண்மையா லுண்டிவ் வுலகு.

[" 165]

எனவரும். பழிப்பொப்புமைக்கூட்டம் வருமாறு:—

கொள்பொருள் வெண்கிக் குடியலைக்கும் வேந்தனு

முள்பொருள் சொல்லாச் சலமொழி மாந்தரு

மில்லிருந் தெல்லை கடப்பாளு மீம்மூவர்

வல்லீல மழையருக்குங் கோள்

[திரிகடுகம், 50]

எனவரும். பிறவும் அன்ன.

(55)

உஎ. விரோதவணி

303. மாறுபடு சொற்பொருள் மாறுபாட் டியற்கை
 விளைவுதர வுரைப்பது விரோத மாகும்.

இது நிறத்தமுறையானே விரோத அலங்காரக் கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) மாறுபட்ட சொல்லானும் பொருளானும் மாறுபாட்டுத்
 தன்மை விளைவுதோன்ற உரைப்பது விரோதமென்னும் அலங்காரமாம்.
 (எ-று.)

சொல் விரோதம் வருமாறு:—

1சோலை பயிலுங் குயின்மழலை சோர்ந்தடங்க
வாலு மயிலினங்க ளார்த்தெழுந்த—ஞாலங்
குளிர்ந்த முகில்கறுத்த கோபஞ் சிவந்த
விளர்ந்த துணைபிரிந்தார் மெய்.

[தண்டி. பக். 167.]

எனவரும். பொருள்விரோதம் வருமாறு:—

2காலையு மாலையுங் கைகூப்பிக் காரொழுதான்
மேலை வினையெல்லாங் கீழ்வாங்—கோலக்
கருமானரோல் வெண்ணீற்றுச் செம்மேனிப் பைந்தார்ப்
பெருமானைச் சிற்றம் பலத்து.

[தண்டி. பக். 166.]

எனவரும். பிறவும் அன்ன.

‘இயற்கை’யென்ற மிகையானே சிலேடைபற்றியும் வருமெனக்
கொள்க. வரலாறு:—

இனமா னிகல வெளிய வெனினும்
வனமேவு புண்டரிகம் வாட்டும்—வனமார்
கரியருவங் கொண்டு மரிசிதறக் காயும்
விரிமலர்மென் கூந்தல் விழி.

[தண்டி. பக். 167.]

எனவரும். வனம் - நீருங் காடும்; புண்டரிகம் - தாமரையும் புலியும்;
வனம் - வண்ணமுக் காடும்; கரி - கரியும் யானையும்; அரி - செவ்வரியும்
சிக்கமும்; சிதறல் - பரத்தலும் உடைத்தலும். (56)

உஅ. மாறுபடு புகழ்நிலையணி

304. கருதிய பொருண்மறைத் தாங்கது பழித்தற்கு
வேறென்று புகழ்வது மாறுபடு புகழ்நிலை.

இது நிறுத்தமுறையானே மாறுபடுபுகழ்நிலையலங்காரம் கூறகின்றது.
(இ-ள்.) கவி, தான்கருதிய பொருளை மறைத்து அதனைப்பழித்தற்கு
வேறென்றனைப் புகழ்வது மாறுபடுபுகழ்நிலையென்னும் அலங்காரமாம்.
(எ-று.)

வரலாறு:—

இரவறியா யாவரையும் பின்செல்லா நல்ல
தருநிழலுந் தண்ணீரும் புல்லு—மொருவர்
படைத்தனைவுங் கொள்ளாவிப் புள்ளிமான் பார்மேற்
றுடைத்தனவே யன்றோ துயர்.

[தண்டி. பக். 169.]

எனவரும்.

(1-2) இச் செய்யுட்களை முறையே பொருள் விரோதமென்றும்
சொல்விரோதமென்றும் கூறுவர் தண்டியலங்காரவுரை யாசிரியர்.

போதுந் தளிரும் புனைந்து மணம்புணர்ந்து
சூதப் பனைதழுவித் தோன்றுமால்—மாதே
பலமா தவங்கள் பயின்றதோ பண்டிக்
குலமா தவியின் கொடி.

[தண்டி. பக். 169.]

என்றற்போல்வது உம் அது.

(57)

உக. புகழாப் புகழ்ச்சியணி

305. பழிப்பது போலும் பான்மையின் மேன்மை
புலப்பட மொழிவது புகழாப் புகழ்ச்சி.

இது நிறுத்தமுறையானே புகழாப்புகழ்ச்சி அலங்காரங் கூறுகின்றது.
(இ-ள்.) பழித்தல்போலும் பாகுபாட்டான் ஒன்றற்கு மேம்பாடு
தோன்ற உரைப்பது புகழாப் புகழ்ச்சியென்னும் அலங்காரமாம். (எ-று.)
வரலாறு:—

போர்வேலின் வென்றது உம் பல்புகழாற் போர்த்தது உந்
தார்மேவு திண்புயத்தாற் றுங்குவது உ—நீர்நாடன்
தேரடிக்கூர் வெம்படைபாற் காப்பது உஞ் செங்கண்மா
லோரடிக்கீழ் வைத்த வுலகு.

[தண்டி. பக். 170.]

எனவரும். தேரடி - சக்கரம்.

நினைவரிய பல்புகழார் நின்குலத்துத் தொல்லோ
ரனைவரையும் புல்லினு ளன்றே—மனுநூல்
புணர்ந்த நெறியொழுகும் பூழியநீ யிந்நான்
மணந்த தடமலர்மேன் மாதா.

[தண்டி. பக். 170.]

இதுவும் அது.

மேற்கூறிய (290) இலேசந்தின் பாற்படும் பழிப்பதுபோலும் புகழ்
புலப்படுத்தலோடு இப்புகழாப் புகழ்ச்சிக்கும், புகழ்வதுபோலப் பழித்திறம்
புனைதலோடு மேற்கூறிய மாறுபடு புகழ்நிலைக்கும் வேற்றுமை யாதோ
வெனின்; பழிப்பதுபோலப் புகழ்புலப்படுத்தல் ஒன்றினையே பழித்தாற்
போலப் புகழ்வது. புகழ்வதுபோலப் பழித்திறம்புனைதல் ஒன்றினையே
புகழ்ந்தாற்போலப் பழிப்பது. இவை அன்னவன்றி முறையே ஒன்றனைப்
பழிப்பது வேறொன்றற்குப் புகழாய்த் தோன்றுதலும் ஒன்றனைப் புகழ்
வேறொன்றற்குப் பழிப்பாய்த் தோன்றுதலுமாமென்றுணர்க. (58)

உக. நிதரிசனவணி

306. ஒருவகை நிகழ்வதற் கோத்தபயன் பிறிதிற்குப்
புகழ்மை தீமை யென்றிவை புலப்பட
நிகழ்வ தாய் நிதரிசன மதுவே.

இது நிறுத்தமுறையானே நிதரிசன அலங்காரங் கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) ஒருவகையான் நிகழ்வதொன்றற்குப் பொருந்தியதொரு பயனைப் பிறிதொன்றற்கு நன்மை புலப்பட நிகழ்வதாதல் தீமை புலப்பட நிகழ்வதாதல் செய்து அதனைச் சொல்லுவது நிதரிசனமென்னும் அலங்காரமாம். (எ-று.)

நன்மைபுலப்படவரும் நிதரிசன அலங்காரம் வருமாறு :—

பிறர்செல்வங் கண்டாற் பெரியோர் மகிழ்வுஞ்

சிறியோர் பொறாத திறமு—மறிவுறீஇச்

செங்கமல மெய்மலர்ந்த தேங்குமுத மெய்யயர்ந்த

பொங்கொளியோன் வீறெய்தும் போது. [தண்டி. பக். 172]

எனவரும். தீமைபுலப்படவரும் நிதரிசன அலங்காரம் வருமாறு :—

பெரியோ ருழையும் பிழைசிறிதுண் டாயி

னிருநிலத்துள் யாரு மறிதல்—தெரிவிக்குந்

தேக்குங் கடலுலகில் யாவர்க்குந் தெள்ளமுதம்

வாக்கு மதிமேன் மறு.

[„ பக். 172]

எனவரும்.

(59)

நக. புணர்நிலையணி

307. வினைபண் பெனுமிவை யிருபொருட் கொன்றே

புணர மொழிவது புணர்நிலை யாதும்.

இது நிறத்தமுறையானே புணர்நிலையலங்காரங் கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) வினையானும் பண்பானும் இரண்டுபொருளுக்கு ஒன்றே பொருந்தச்சொல்வது புணர்நிலையென்னும் அலங்காரமாம். (எ-று.)

‘ஒன்றேமொழிவது’ என்றொழியாது ‘புணரமொழிவ’தென்ற மிகையானே இவ்வலங்காரம் ஒரு வினையொடுச்சொற் பொருள்படவே வருதல் கொள்க.

அவற்றுள் வினைப்புணர்நிலை யலங்காரம் வருமாறு :—

வேண்டுருவங் கொண்டு கருகி வெளிபரந்து

நீண்ட முகிலுடனே நீர்பொழிந்த—வாண்டகையோர்

மேவல் விரும்பும் † பொருணசையான் மெல்லாவி

காவல் புரிந்திருந்தோர் கண்.

[„ பக். 173]

எனவரும். பண்புப்புணர்நிலை யலங்காரம் வருமாறு :—

பூங்காவிற் புள்ளொடுங்கும் புன்மலைப் போதுடனே

நீங்காத வெம்மையாய் நீண்டனவாற்—நூங்காதல்

வைக்குந் துணைவர் வருமவதி பார்த்தாவி

யுய்க்குந் தடீயோ ருயிர்.

[„ பக் 173]

எனவரும்.

(60)

(பா - ம்) † பெரு நசையான்.

௩௨. பரிவருத்தனையணி

308. பொருள்பரி மாறுதல் பரிவருத் தனையே.

இது நிறுத்தமுறையானே பரிவருத்தனை யலங்காரம் கூறுகின்றது. (இ-ள்.) பொருள் ஒன்றற்கு ஒன்று கொடுத்து ஒன்று கொண்டன வாசச் சொல்லுவது பரிவருத்தனையென்னும் அலங்காரம். (எ-று.)

வரலாறு:—

காமனை வென்றோன் சடைமதியுங் கங்கையுந்
தாம நிழலொன்று தாங்கொடுத்து—நாமப்
பருவா ளரவின் பணமணிக டோறு
முருவா யிரம்பெற் றுள.

[தண்டி. பக். 174]

எனவரும்.

(61)

௩௩. வாழ்த்தணி

309. இன்னார்க் கின்ன தியைக வென்றுதா

முன்னியது கிளத்தல் வாழ்த்தென மொழிப.

இது நிறுத்தமுறையானே வாழ்த்தலங்காரம் கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) இன்னதன்மையை யுடையார்க்கு இன்னது நிகழ்கவென்ற கவிகள் தாம் கருதியதனை விரிப்பது வாழ்த்தென்னும் அலங்காரமாம். (எ-று.)

வரலாறு:—

மூவாத் தமிழ்பயந்த முன்னுன் முனிவாழி
யாவாழி வாழி யருமறையோர்—காவிரிநாட்
டண்ண லநபாயன் வாழி யவன்குடைக்கீழ்
மண்ணுலகில் வாழி மழை.

[, பக். 175]

எனவரும். பிறவும் அன்ன.

(62)

௩௪. சங்கீரணவணி

310. மொழியப் பட்ட வணிபல தம்முட்

டமுவ வுரைப்பது சங்கீ ரணமே.

இது நிறுத்தமுறையானே சங்கீரண அலங்காரம் கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) மேற்சொல்லப்பட்ட அலங்காரங்கள் பலவுந் தம்முட் பொருந்த உரைப்பது சங்கீரணமென்னும் அலங்காரமாம். (எ-று.)

எனவே, உறுப்பனைத்துக் கூடிய கலவைபோல்வதோர் தன்மைத் தாய் ஒன்றற்கு யிருதி தோன்றாமல் உரைப்பதாமென்பதாயிற்று. ஆகவே, இரண்டு அணி தம்முட் கூடிவருவனவாக மேற்கூறியனவெல்லாஞ் சங்கீரணமெனப்படா; என்னை? சந்தனத்தோடு கருப்பூரம் விரவினும், சந்தனத்தோடு மான்மதம் விரவினும், சந்தனமுங் கருப்பூரமுஞ் சந்தனமுமான்மதமுமென்பதல்லது கலவையெனப்பட்டாதவாறுபோல என்றுணர்க.

தண்டுறைநீர் நின்ற தவத்தா லளிமருவு
 புண்டரிக நின்வதனம் போன்றதா—லுண்டோ
 பயின்ற ருளம்பருகும் பான்மொழியாய்! பார்மேன்
 முயன்றான் முடியாப் பொருள். [தண்டி. பக். 175]

இதனுள் தண்டுறைநீர்நின்றதவமெனத் தற்குறிப்பேற்றமும் தவத்தா
 வெனக் கரும காரகவேதும், அளிமருவுமெனச் சிலேடையும், புண்டரி
 கம் நின்வதனம் போலுமென உவமையும், உண்டோ முயன்றான் முடியாப்
 பொருளென வேற்றுப்பொருள்வைப்பும், உயிர்பருகும் பான்மொழியா
 யெனச் சுவையும் விரவிவந்தவாறு காண்க. பிறவும் அன்ன. (63)

௩௫. பாவிசுவணி

311. பாவிசு மென்பது காப்பியப் பண்பே.

இது நிறத்தமுறையானே பாவிசு அலங்காரம் உணர்த்துகின்றது.

(இ-ள்.) பாவிசுமென்று சொல்லப்படுவது பொருட்டொடர் நிலைச்
 செய்யுட்டிறத்துக் கவியாற் கருதிச் செய்யப்படுவதோர் குணமாம். (எ-று.)
 அஃதாவது அத்தொடர்நிலைச்செய்யுண் முழுவதும் நோக்கிக்
 கொள்ளப்படுவது.

வரலாறு:—

பிறனில் விழைவோர் கிளையொடுங் கெடுப

பொறையிற் சிறந்த கவசமில்லை

வாய்மையிற் கடியதோர் வாளி யில்லை.

எனவரும். இதனுள் என்பன போல்வன தோன்றக் கிடந்தவாறு காண்க.

சொல்லணி

312. சொல்லணி யென்பது சொல்லுங் காலை

மடக்குமதன் வழிப்படுஞ் சித்திரமுமென

நடக்கு மென்மனார் நயனுணர்ந் தோரே.

இது நிறத்தமுறையானே பொருளணி உணர்த்திச் சொல்லணி
 யுணர்த்துவான் புகுந்தவற்றுள் இஃது அஃது இத்துணைத்தென்கின்றது.

(இ-ள்.) சொல்லாணுளதாகிய அணியென்று கூறப்படுவது கூறு
 மிடத்து மடக்கும் அதன்பாற்படுஞ் சித்திரமுமென இருவகைத்தாய்
 நடக்குமென்று கூறுவர் அதன் இயல்பையுணர்ந்தோர். (எ-று.) (65)

க. மடக்கு

313. எழுத்தின் கூட்ட மிடைபிறி தின்றிப்

பெயர்த்துமொரு பொருடரின் மடக்கெனும்

தோரடி முதலா நான்கடி காறுஞ்

[பெயர்த்தஃ

சேரு மென்ப தேளிந்திசி னோரே.

இது மேற்கூறிய இருவகைப் பகுதியுள் மடக்கினது பொது இயல்பும் அதன்வகையும் கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) எழுத்துக்களது தொகுதி பிறவெழுத்தானுஞ் சொல்லானும் இடையிடாது தாமே பெயர்த்தும் வேறுபொருளை வினைக்குமாயின் அது மடக்கென்னும் பெயரையுடைத்தாம்; அம்மடக்கு காண்கடிச் செய்யுளுள்ளே கடக்குங்கால் ஓரடிக்கண்ணும் இரண்டடிக்கண்ணும் மூன்றடிக்கண்ணும் காண்கடிக்கண்ணும் பொருந்தி கடக்கும். (எ-று.)

எழுத்துக்களது தொகுதியெனவே, இரண்டு முதலிய எல்லா எழுத்து மாமெனவும், மடக்கென்றது 'பெயர்த்'தென்ற மிகையானே இடையிறி தின்றி வருதலேயன்றி உளதாயும் வருமெனவும், காண்கடிச் செய்யுளென் பது ஆற்றலாற் போக்ததெனவுங் கொள்க. ஓரடிக்கண்வருவன முதல் அடிக்கண்வருதலும் இரண்டாம் அடிக்கண்வருதலும் மூன்றாம் அடிக்கண் வருதலும் காண்காம் அடிக்கண் வருதலுமெனவாம். அவை முன்னர்க் காட்டுதும்.

(66)

314. ஆதி யிடைகடை யாதியோ டிடைகடை

யிடையோடு கடைமுழு தேனவேழு வகைத்தே.

இஃது அவ்வாற்றான் அத்துணைத்தாமென்றதனையே இவ்வாற்றான் இத்துணைத்தாமென்கின்றது.

(இ-ள்.) முற்கூறிய மடக்கு ஆதிமடக்கும் இடைமடக்கும் கடை மடக்கும் ஆதியோடிடைமடக்கும் ஆதியொடு கடைமடக்கும் இடையொடு கடைமடக்கும் முழுவதுமடக்குமென ஏழு வகைப்படும். (எ-று.)

315. ஓரடி யொழிந்தன தேருங் காலை

யிணைமுதல் விகற்ப மேழு நான்கு

மடைவுறு பெற்றியி னறியத் தோன்றும்.

இதுவும் அதனையே விரித்துணர்த்துகின்றது.

(இ - ள்.) ஓரடிமடக்கொழிந்தன ஆராயுங்காலத்து: மேற் செய்யுளியலுட் கூறப்படும் இணை முதலிய விகற்பத்தொடை ஏழும் காண்குமாகிய பதினொன்றும்போல விளக்கத் தோன்றும். (எ-று.)

அடைவுறுபெற்றியின் அறியத்தோன்றலாவது: இருசீர்த்தொடை ஆறும் முச்சீர்த்தொடை நான்கும் நான்கீர்த்தொடை ஒன்றுமாகிய தொடைவிகற்பம் பதினொன்றும்போல1 முதலடியும் இரண்டாம் அடியும், 2முதலடியும் மூன்றாம் அடியும், 3முதலடியும் நான்காம் அடியும், 4மூன்றாம் அடியும் நான்காம் அடியும், 5இரண்டாம் அடியும் நான்காம் அடியும், 6இரண்டாம் அடியும் மூன்றாம் அடியும் மடக்கி வரும் ஈரடிமடக்கு ஆறும், 7ஈற்றடியொழித்து ஏனைமூன்றடியும், 8இரண்டாம் அடியொழித்து ஏனைமூன்றடியும், 9மூன்றாம் அடியொழித்து

1. இணை. 2. பொழிப்பு. 3. ஒருஉ. 4. கடையிணை. 5. இடைப் புணர். 6. பின். 7. கூழை. 8. மேற்கதுவாய். 9. கீழ்க்கதுவாய்.

எனையுன்றடியும்,¹ முதலடியொழித்து எனையுன்றடியும் மடக்கிவரும் மூவடிமடக்கு நான்கும்,² நான்கடியும் மடக்கிவரும் முற்றமடக்கு ஒன்று மென வருதலாம். நாதீரடியுள் ஒதுமதனை நான்கடிச் செய்யுட்கண் ஒதினார்; ஒப்பின்முடித்தவென்பதனான். எனவே, இங்ஙனம் கூறிய மூவகையாகிய மடக்குப் பதினொன்றும் மேற்கூறி ஓரடிமடக்கு நான்கு மாகிய பதினைந்தும் ஆதி இடை கடையென்பனவற்றோடு கூட்டியுறழ னூற்றைத்து வகைப்படும். அவையே இடையிடாது வருவனவும் இடையிட்டு வருவனவும் இடையிட்டும் இடையிடாதும் வருவனவுமென்ற கூறப்படும் மூன்று வகையோடு கூட்டியுறழ முந்தூற்றொருபத்தைத்து வகையவாம். ஆகவே, மடக்கெனத் தொகையானொன்றும் அடியான் வகை நான்கும் அவற்றின் பகுதியாகிய விரியான் மடக்கு முந்தூற் றொருபத்தைத்துமாமென உய்த்துணர்க.

அவற்றள், முதலடியாதிமடக்கு வருமாறு:—

துறைவா துறைவார் பொழிற்றணைவர் நீங்க
வுறைவார்க்கு முண்டாங்கொல் சேவல்—சிறைவாங்கிப்
பேடைக் குருகாரப் புல்லும் பிறங்கிருள்வாய்
வாடைக் குருகா மனம். [தண்டி. பக். 145]

எனவரும். இரண்டாமடியாதிமடக்கு வருமாறு:—

கனிவா யிவள்புலம்பக் காவலநீ நீங்கி
லினியா ரினியா ரெமக்குப்—பனிநா
ளிருவராய்த் தாங்கு முயிரன்றி யெங்குண்
டொருவராய்த் தாங்கு முயிர். [தண்டி. பக். 186]

எனவரும். மூன்றாமடியாதிமடக்கு வருமாறு:—

தேங்கானன் முத்தலைக்குந் தில்லைப் பெருந்தகைக்
கோங்காரத் துட்பொருளா மொண்கடர்க்கு—நீங்கா
மருளா மருளா தரித்துரைக்கு மாற்றம்
பொருளாம் புனைமலை யாம். [தண்டி. பக். 186]

எனவரும். ஈற்றடியாதிமடக்கு வருமாறு:—

இவளளவுந் தீயுமிழ்வ தென்கொலோ தோயுந்
கவள மதமான் கடத்திற்—றிவளு
மலையார் புனலருவி நீயணுகா நாளின்
மலையா மலையா நிலம். [தண்டி. பக். 187]

எனவரும். ஒழிந்த ஓரடிமடக்கு வந்துழிக் காண்க.

முதலீரடியாதிமடக்கு வருமாறு:—

நினையா நினையா நிறைபோ யகலா
வினையா வினையா மிலமா—லனையாள்

சூரவாருங் கூந்தற் குமுதவாய்க் கொம்பிற்
புரவாள நீடிரிந்த போது.

[தண்டி. பக். 187]

எனவரும். முதலொடு மூன்றாமடியாதிமடக்கு வருமாறு:—

அடையா ரடையா ராணழித்தற் கின்ன
லிடையாடு நெஞ்சமே யேழை—யுடையேர்
மயிலா மயிலா மதர்நெடுங்கண் மாற்றங்
சூயிலாமென் றெண்ணல் குழைந்து.

[தண்டி. பக். 188]

எனவரும். முதலொடுகாண் காமடியாதிமடக்கு வருமாறு:—

மானவா மானவா நோக்கின் மதுகாஞ்சுழ்
கானவாங் கூந்தலெங் காரிகைக்குத்—தேனே
பொழியாரந் தார்மேலு நின்புயத்தின் மேலுங்
கழியா கழியா தரவு.

[தண்டி. பக். 188]

எனவரும். ஈற்றீரடியாதிமடக்கு வருமாறு:—

மாத ருயிர்தாங்க வள்ளல் வருநெறியிற்
பேதுறவு செய்யும் பெரும்பாந்தள்—யாதும்
வரையா வரையா மெனுமா மதமா
விரையா விரையா வெழும்.

[தண்டி. பக். 189]

எனவரும். இரண்டாமடியோடற்றடியாதிமடக்கு வருமாறு:—

மழையார் கொடைத்தடக்கை வாளபய நெங்கோன்
விழையார் விழையார்மெல் லாடை—குழையார்
தழையா முணவுங் கனியா மினமு
முழையா முழையா முறை.

[தண்டி. பக். 190]

எனவரும். இடையீரடியாதிமடக்கு வருமாறு:—

சூரவார் குழலாள் குவிமென் முலைதாம் •
வீரவா வீரவாமென் றென்ற—ஊரவா
வரவா வரவா மெனநினையாய் வையம்
புரவாளர்க் கீதோ புகழ்.

[தண்டி. பக். 189]

எனவரும். ஒழிந்த ஈரடிமடக்கு வந்துழிக்காண்க.

ஈற்றடியொழிந்த மூவடியாதிமடக்கு வருமாறு:—

இறைவா விறைவால் வளைகாத் திருந்தியா
ருறைவா ருறைவார் புயலா—னறைவாய்
வண்டளவு வண்டளவு நாளின் மயிலாலக்
கண்டளவி னீர்பொழியுங் கண்.

[தண்டி. பக். 190]

எனவரும். இரண்டாமடியொழிந்த மூவடியாதிமடக்கு வருமாறு:—

கோடியார் கோடியார் மதின்மூன்றுங் கொன்ற
படியார் பணைத்தடக்கை நால்வாய்க்—கடியா
சூரியா சூரியா ரெமையாள வோதற்
கரியார் கரியார் களம்.

[தண்டி. பக். 191]

எனவரும். மூன்றாமடியொழிந்த மூவடியாதிமடக்கு வருமாறு:—

மலையு மலையு மகிழ்ந்துறையும் வேயுங்
கலையுங் கலையுங் கடவுந்—தொலைவி
லமரி யெமக்கரணு மென்னுமவர் முன்னிற்
குமரி குமரிமேற் கொண்டு.

[தண்டி. பக். 191]

எனவரும். முதலடியொழிந்த மூவடியாதிமடக்கு வருமாறு:—

பாலையாழ் தன்னிற் பதிற்றிரட்டி வெய்தன்றே
மாலேவாய் மாலேவா யின்னிசை—மேலுரை
மேவலர் மேவலர் மெல்லாவி வாட்டாதோ
காவலர் காவலராங் கால்.

[தண்டி. பக். 192]

எனவரும். ஒழிந்தமூவடிமடக்கு வந்துழிக் காண்க.

முற்றாதிமடக்கு வருமாறு:—

வரைய வரைய சுரஞ்சென்றார் மாற்றம்
புரைய புரையவெனப் பொன்னே—புரையல்
நனைய நனைய தொடைநம்மை வேய்வர்
வினையர் வினையர் விரைந்து.

[தண்டி. பக். 192.]

எனவரும். முற்றிடைமடக்கு வருமாறு:—

மனமேங் குழைய குழையவாய் மாந்த
ரினநீங் கரிய கரிய—புனைவதனத்
துள்வாவி வாலிக் கயலொக்கு மென்னுள்ளங்
கள்வாள வாளவாங் கண்.

[தண்டி. பக். 193.]

எனவரும். முற்றியுதி மடக்கு வருமாறு:—

மாலையருளாது வஞ்சியான் வஞ்சியான்
மேலையமர் கடைவேலை—வேலை
வனையார் திரைமேல் வருமன்ன மன்ன
வினையா ளிவளை வளை.

[தண்டி. பக். 193.]

எனவரும். முற்றியிடைமடக்கு வருமாறு:—

கோண்டல் கோண்டலர் பொழிறொறும்
பண்ணையாய்ப் பண்ணையா யத்துள்ளார்

வண்டல் வண்டலர் தாதுகொண்
டியற்றலின் வருமணன் மணன்முன்றிற்
கண்டல் கண்டக மகிழ்செய

வோதிமங் கலந்துறை துறைவெள்ள
மண்டல் மண்டல முழுதுடன்

வகைதரு வகைதரு மணிவேலை. [தண்டி. பக். 194.]

எனவரும். முற்றதியிறதி மடக்கு வருமாறு:—

நிரையா நிரையா மணிபோனிகை கோடல் கோடல்
வரையா வரையா விருள்முன் வருமலை மலை
விரையா விரையா வெழுமின் னொளிர்மேக மேக
முரையா வுரையா ரினுமொல் லனமுல்லை முல்லை. [„ 195.]

எனவரும். முற்றிடையிறதி மடக்கு வருமாறு:—

வருகம் புளிநம் புளிநம்பயில் வேலைவேலை
யொருகா லுலவா வுலவாவரு மோதமோத
வருகை தகைகை தகைசேர்தரு மன்னமன்ன
பெருகா தனவே தனவேசை மாதர்மாதர். [தண்டி. பக். 195.]

எனவரும். முற்றமுற்றமடக்கு வருமாறு:—

ககைககைய முளரியரு கடைகடைய
மகளிர்கதிர் மணியு மணியும்
வகைவகைய கரதலமு மடைமடைய
மதுமலரு மலைய மலைய
வகையகையர் ககைகிரவி யரியரியின்
ம்கைசுருவகை மலரு மலருங்
ககைககைகொ ளிசையளிகள் மகிழ்மகிழ்செய்

கெழுதகைய மருத மருதம். [தண்டி. பக். 196.]

எனவரும். இவையெல்லாம் இடையிடாது வந்தன.

முற்றதி மடக்கு வருமாறு:—

தோடு கொண்டளி முரன்றெழக் குடைபவர் குழல்சோர்ந்த
தோடு கொண்டதே மலர்சுமந் தகில்கமழ்ந் தவர்தம்
தோடு தைந்தசெஞ் சார்தணி திரண்முலை யிடைதோயத்
தோடு தண்புன னித்திலந் துறைதொறுஞ் சொரியும்.

[தண்டி. பக். 196]

எனவரும். முற்றிடைமடக்கு வருமாறு:—

பரவி நாடொறும் படியவாம் பல்பகழ்ப் பரப்பு
மிரவி சிறிய படியவாம் பரியெரி கவர

விரவி மான்பயில் படியவாம் வேய்தலை பிணங்கு
மருவி வாரணம் படியவாம் புலர்பனை மருதம்.

[தண்டி. பக். 197.]

எனவரும். முற்றிறுதிமடக்கு வருமாறு:—

சொன்ன நாளிது சுரும்பிமி ரிதழிபொன்கால
மின்னு வாள்விட வில்வளைத் தூன்றிய கால
வின்ன கார்முகி வினமிருண் டெழுதரு கால
மன்னர் வாரலர் தான்வரு மயின்மருங் கால.

[„ 198.]

எனவரும். இவை இடையிட்டிவந்தன. ஒழிந்தன வந்துழிக் காண்க.

முற்றிடையிறுதிமடக்கு வருமாறு:—

வாமான மான மழை போன்மத மான மான
நாமான மான நகமாழக மான மான
தீமான மானர் புகாத்திற மான மான
காமான மான கல்சரங் கனன் மானமான.

[„]

இஃது இடையிட்டிம் இடையிடா தும்வந்தது. ஒழிந்தன வந்துழிக்காண்க.

வருமறை பலமுறை வசையறப் பணிந்தே
மதியொடு சடைமுடி மருவுமப் பணிந்தே
யருநட நவில்வது மழகுபெற் றமன்றே
யருளொடு கடவுவ தணிகொள்பெற்ற மன்றே
திருவடி மலர்வன திகழொளிச் சிலம்பே
தெளிவுட னுறைவது திருமறைச் சிலம்பே
யிருவனை கடிபவ ரடைபதத் தன்றே
யிமையவர் புகலவ னெனநினைத் தன்றே.

[„ 199.]

இஃது அடிதோறுந் தனித்தனியே வந்த இறுதிமுற்று மடக்கு.

அனைய காவலர் காவலர் காவல
ரினைய மாலைய மாலைய மாலைய
வெனைய வாலிய வாலிய வாலிய
வீனைய மாதர மாதர மாதரம்.

[தண்டி. பக். 200.]

இது நான்கடியும் முதற்சீரொழித்து மடக்கிய முற்றுமடக்கு. இக்கனம்
வரும் வேறுபாடுகளும் அறிந்துகொள்க. (68)

அடிமுழுது மடக்கு

316. அடிமுழுது மடக்குவ தாங்கதன் சிறப்பே.

இது மேற்கூறிய மடக்கிற் சிறப்புடையது இதுவென்கின்றது.

(இ-ள்.) அடிமுழுதும் மடக்குவது மேற்கூறிய மடக்கினுட் சிறப்
புடைத்தெனப்படும். (எ-று.)

அடிமுழுதுமெனப் பொதுப்படக் கூறினாரேனும் இரண்டடி மடக்கு வதும் மூன்றடிமடக்குவதும் காண்கடிமடக்குவதுமென மூன்று வகைப் படும்.

அவற்றுள், ஈரடிமடக்கு வருமாறு:—

விரைமேவு மதமாய விடர்கூடு கடுநாகம்

விரைமேவு மதமாய விடர்கூடு கடுநாகம்

வரைமேவு நெறியூடு தனிவாரன் மலைவாண

நிரைமேவும் வளைசோர விவளாவி நிலைசோரும்.

[தண்டி. பக். 201]

இது முதலீரடி மடக்கியது.

கடன்மேவு கழிகாதன் மிகநாளு மகிழ்வார்க

ளுடன்மேவு நிறைசோர மெலிவாட னுயிர்சோர்வு

கடன்மேவு கழிகாதன் மிகநாளு மகிழ்வார்க

ளுடன்மேவு பெடைகூடு மறுகாலு முறையாகொல்.

[தண்டி. பக். 201]

இது முதலடியும் மூன்றடியும் மடக்கியது.

மறைநுவல் கங்கை தாங்கினார்

நிறைதவ மங்கை காந்தனார்

குறையென வண்டர் வேண்டவே

மறைநுவல் கங்கை தாங்கினார்.

[„ பக். 202]

இது முதலடியும் ஈற்றடியும் மடக்கியது.

கொல்லியம் பொருநனைக் கூடார் கோநக

ரில்லெரி மேவுத வியம்ப வேண்டுமோ

வல்லியந் தாமரை வனங்க ளாயின

வல்லியந் தாமரை வனங்க ளாயின.

[„ பக். 203]

இது கடையீரடியும் மடக்கியது.

நலத்தகை பெறவிரு சரண மோதுநங்

குலத்தகை பணிகொளே காம்ப ரத்தனே

நலத்தகை மகனொரு பாக நண்ணுமே

குலத்தகை பணிகொளே காம்ப ரத்தனே.

[„ பக். 203]

இஃதிரண்டாமடியும் ஈற்றடியும் மடக்கியது.

கருமலை தொறுகாதல் கழியாது தொழுதாலு

முருமாய மதகை மமோறு புரிவார்முன்

னுருமாய மதநாக மமோறு புரிவார்முன்

வருமாய வினைதீர வொருநாளு மருளார் கொல். [„ „ 203]

இஃது இடையீரடி மடக்கியது.

மூவடிமடக்கு வருமாறு :—

காம ரம்பயி னீரம துகரங்

காம ரம்பயி னீரம துகரங்

காம ரம்பயி னீர மதுகர

நாம ரந்தை யுறநினை யார்நமர்.

[தண்டி பக். 204.]

இஃது ஈற்றடி யொழித்து ஏனைமூன்றடியும் மடக்கியது.

கடிய வாயின காமரு வண்டின

மடிய வாயகன் றுருழை வாரலர்

கடிய வாயின காமரு வண்டினங்

கடிய வாயின காமரு வண்டினம்.

[„ பக். 205]

இஃது இரண்டாமடி யொழித்து ஏனைமூன்றடியும் மடக்கியது.

கோவ ளர்ப்பன கோனக ரங்களே

கோவ ளர்ப்பன கோனக ரங்களே

மேவ ளக்கர் வியன்றிரை வேலைசூழ்

கோவ ளர்ப்பன கோனக ரங்களே.

[„ பக். 205]

இது மூன்றாமடியொழித்து ஏனைமூன்றடியும் மடக்கியது.

வரிய வாங்குமுன் மாதரி ளங்கொடி

யரிய வாங்கயத் தானவ னங்களே

யரிய வாங்கயத் தானவ னங்களே

யரிய வாங்கயத் தானவ னங்களே.

[„ பக். 204]

இது முதலடியொழித்து ஏனைமூன்றடியும் மடக்கியது.

நான்கடிமடக்கு வருமாறு :—

வான கந்தரு மிசைய வாயின

வான கந்தரு மிசைய வாயின

வான கந்தரு மிசைய வாயின

வான கந்தரு மிசைய வாயின.

[„ பக். 206]

எனவரும். இந்நான்கடிமடக்கினை ஏகபாதமென்றங் கூறுவர்.

அதன்சிறப்பென்றோது, ஆங்கதன்சிறப்பென்ற மிகையானே ஒரு சொல்லானே நான்கடி முழுவதும் மடக்குஞ் சொன்மடக்கும், இரண்டடியாகமடக்கும் பாதமடக்கும், இடையிடாதுவந்த அந்தாதி மடக்கும், இடையிட்விவந்த அந்தாதிமடக்கும் வரவும்பெறும்.

அவற்றுட், சொன்மடக்கு வருமாறு :—

உமாதர னுமாதர

னுமாதர னுமாதர

னுமாதர னுமாதர
னுமாதர னுமாதரன்.

[தண்டி. பக். 206]

எனவரும். பாதமடக்கு வருமாறு:—

பணிபவ னந்தன தாக மன்னுவார்
பணிபவ னந்தன தாக மன்னுவா
ரணியென மேயது மன்ப ராகமே
யணியென மேயது மன்ப ராகமே.

[„ பக். 207]

எனவும்,

கலைநி லாவரு மாலை மணங்கோள்வான்
மலையா மாருத மாறல மாதர்கண்
கலைநி லாவரு மாலை மணங்கோள்வான்
மலையா மாருத மாறல மாதர்கண்.

[„ பக். 208]

எனவும்,

ஒத நின்றல வாவரும் வேலைவாய்
மாத ரங்க மலைக்கு நிகரவே
யோத நின்றல வாவரு வேலைவாய்
மாத ரங்க மலைக்கு நிகரவே.

[„ பக். 208]

எனவும் வரும். பிறவும் வந்துழிக் காண்க.

அத்தாதிமடக்கு வருமாறு:—

மாலை யாகவெய் யனங்கவேள் பயிறரு மாலை
மாலை வேட்டவர் மனங்கொலோ வவன்றுழாய் மாலை
மாலை யோவுடைத் ததுநினைந் தெழுதரு மாலை
மாலை யாவுடை யவரைவந் திடர்செயு மாலை.

[„ பக். 209]

எனவும்.

கயலேர் பெறவருங் கடிபுனற் காலிரி
காலிரி மலருகக் கரைபொரு மரவ
மரவம் பூஞ்சினை வண்டொடு சிலம்புஞ்
சிலம்புகுழ் தளிசடி திருமனைக் கயலே.

[„ பக். 209]

எனவும் வரும். பிறவும் அன்ன.

(69)

ஒரெழுத்து மடக்க்த

317. ஒரெழுத்து மடக்கலு முரித்தேன மொழிப.

இஃது ஒரெழுத்தானும் மடக்குவருமென அதன் வேறுபாடு உணர்த்
துதனுதலிற்று.

(இ-ள்.) எழுத்தின் கூட்டம் இடைபிறிதின்றிச் சீரானும் அடியா
னும் மடக்குதலேயன்றிப் பெயர்த்தும் வேறுபொருடரின் ஒரெழுத்தான்
மடக்குவதும் அம்மடக்கிற்கு உரிமையுடைத்தென்று கூறுவர் ஆசிரியர் எ-று

உதாரணம் :—

நாநா நாநாங் கூடிசை நாடுந் தொழிலோவாய்
தாதா தாரம் மாகவி ரைத்தண் மலர்மீதே
வாவா வார்தண் சோலையில் வாழும் வரிவண்டே
யாயா யாளிற் சேர்த்துவ தன்பற் கிசையாயால்.

எனவரும்.

[தண்டி. பக். 210]

‘ஒரெழுத்துமடக்கலு’மென்ற உம்மையான் ஒரெழுத்தும் ஈரெழுத்தும்
மூவெழுத்தும் நான்கெழுத்தும் உயிராயும்மெய்வருக்கமாயும் இனவருக்க
மாயும் வரும். அவ்வாறு வருங்கால் உயிராயும் உயிர்மெய்யாயும் வரும்.
இவையெல்லாம் ஒரோர் செய்யுண்முழுவது உம் வருமெனக்கொள்க.

அவற்றுள், ஒருயிரான் வருவனவற்றிற்குச் செய்யுள் :—

அமல லகல மகல லபய
கமல பவன மவள—¹தமல
மடர² வளக சலச வதன
மடர மதன நட.

[தண்டி. பக். 211.]

எனவும்,

தாயாயா ளாராயா டாமாறா தாராயா
யாமாரா வானூடா மாதாமா தாவாவா
யாவாகா காலாறா காவாகா காணூடா
மாலாறா மாநாதா வா.

[தண்டி. பக். 211.]

எனவும் வரும். ஏனைய வந்துழிக்காண்க. இவை ஒருயிர் ஓரலகாயே
வந்தன.

மெய்வருக்கத்தான் வருவனவற்றிற்குச் செய்யுள் :—

காக்கைக்கா காக்கைக கூகைக்கா காக்கைக்கை
கோக்குக்கூ காக்கைக்குக் கொக்கொக்கக்—காக்கைக்குக்
கைக்கைகை காக்கைக்காக் கைக்கிக்குக் கூகைக்கே
கொக்குக்குக் காக்கைக்கை கோ.

[யா. வி. பக். 603]

எனவும்,

நத்தித்தா தூதுதி தாதூதித் தத்துதி
துத்தித் துதைதி துதைத்ததா—தூதுதி
தித்தித்த தித்தித்த தாதெது தித்தித்த
தெத்தாதோ தித்தித்த தாதூ.

[" " "]

எனவும்,

நின்னைநா நென்னென்னே நின்னைநா நென்னுன்னே
நின்னைநா நின்னெனே நின்னூனி—நின்னூனி

(பி-ம்) 1. மவள, 2. மதன.

நாநாநா நின்னுநா னூனநீ னந்நானே
நீநா நெனநீ நினை.

எனவும் வரும். ஏனைய வந்துழிக்காண்க.

ஈரெழுத்தான் வருவதற்குச் செய்யுள் :—

மன்னுமான் மான்முன்ன மானமு மீனமா
மின்னமா நேமுன்னு மானினி—மென்மென
மின்னுமா மென்னினு மன்னமு மென்மென
மன்னுமா மானுமான் மான்.

[தண்டி. பக். 213.]

எனவரும். மூன்றெழுத்தான் வருவதற்குச் செய்யுள் :—

மின்னுவான் முன்னு மெனினு மினிவேனின்
மன்னுவீனவே நெனீவின வா—முன்னுன
வானவனை மீனவனை மானவனை வென்வேன்
மானவனை மானுமோ வான்.

[" " "]

எனவரும். நான்கெழுத்தான் வருவதற்குச் செய்யுள் :—

யானக வென்னே யினையநா வாக்கின
கானக யானை யனையானைக்—கோனவனைக்
கொன்னயன வேனக்க கோகனகக் கைக்கன்னி
கன்னிக் கனியனைய வாய்.

[" " 214.]

எனவரும். ஏனைய வந்துழிக் காண்க.

இனம் மூவகைப்பபிம், வல்லினமும் மெல்லினமும் இடையினமு
மென. அவை வருமாறு:—

துடித்தடித்துத் தோற்றத் துடுப்பெடுத்த கோட
றொடுத்த தொடைகடுக்கை பொற்போற்—பொடித்துத்
தொடிபடைத்த தோடுடித்த தோகைகூத் தாடக்
கடிபடைத்துக் காட்டிற்றுக் காடு.

[" " "]

எனவும்,

மானமே நண்ணு மனமென் மனமென்னு
மானமான் மன்னு நனிநாணும்—மீனமா
மானான் மின்னின்மின்னி முன்முனே நண்ணினு
மானு மணிமேனி மான்.

[" " 215.]

எனவும்,

யாழியல் வாய வியலளவா லாயவொளி
யேழிய லொல்லாவா லேழையுரை—வாழி
யுழையே லியலா வயில்விழியை யையோ
விழையே லொளியா விருள்.

[தண்டி. பக். 215.]

எனவும் வரும்.

தமது புனலி னளியி லரிவை
யமுத விதழி னிகலுங்—குமுத
மருவி நறவு பருக வளரு
முருவ முடைய துரை.

[தண்டி. பக். 214.]

என ஒற்றெழுத்தின்றி வருதலுக்கொள்க.

இக்கனக் கூறிய மடக்கின் வேறுபாடுகளெல்லாம் விரிந்த தூலுள்
ளும் முன்னோர் கூறிய இலக்கியங்களுள்ளும் ஆராய்ந்து அமைத்துக்
கொள்க.

(70)

2. சித்திரகவி

318. கோமூத் திரியே கூட சதுக்க
மாலே மாற்றே மாத்திரைச் சுருக்க
மாத்திரை வருத்தன மெழுத்து வருத்தன
மொற்றுப் பெயர்த்தல் வினாவுத் தரமே
நாக பந்த முரசு பந்தந்
திரிபாதி திரிபங்கி பிழிதுபடு பாட்டுக்
காதை கரப்பே கரந்துறைச் செய்யுள்
சக்கரஞ் சுழிசுளஞ் சருப்பதோ பத்திர
மக்கரச் சுதக நிரோட்ட மென்ன
முறைபெற வகுத்த மிறைக்கவி யிருபது
மறிவுறக் கிளந்த வவற்றின் பால.

மிறுத்தமுறையானே இது மிறைக்கவியின் பெயரும் முறையுள்
தொகையுள் கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) கோமூத்திரிமுதல் நிரோட்டகம் ஈராகச் சொல்லப்பட்ட
இத்தன்மையவாய் முறைமைப்படப் பகுத்த மிறைக்கவி இருபதும்
முன்னர் எடுத்தேதாதப்பட்ட அம்மடக்கின் பகுதியனவாம். (எ-று.)

மிறைக்கவியெனினுஞ் சித்திரகவியெனினும் ஒக்கும்.

அவற்றுட், 1. கோமூத்திரியென்பது காண்கடிச் செய்யுளை இரண்
டிரண்டு வரியாக எழுதி மேலுங் கீழும் ஒன்றிடைவிட்டு வாசிக்க அப்
பாட்டேயாவது.

வரலாறு:—

பருவ மாகனி தோகன மாலையே
பொருவி லாவுழை மேவன கானமே
மருவுமாசை விடாகன மாலையே
வெருவி லாயிழை பூவணி காலமே.

[தண்டி. பக். 217]

எனவரும்.

2. கூடசதுக்கமென்பது ஈற்றடியெழுத்து ஏனைமுன்றடியினுக் கார்துரிப்பச் சொற்சேர்த்துப்பாடுவது. வரலாறு:—

புகைத்தகைச் சொற்படைக் கைக்கதக் கட்டிறைப்பற்கறுத்த பகைத்திறச் சொற்கெடச் செற்றகச் சிப்பதித் துர்க்கை

[பொற்புத்

தகைத்ததித் தித்ததுத் தத்தசொற் றத்தைபத் தித்திறத்தே திகைத்தசித் தத்தைத் துடைத்திற்ப் பற்றுக்கெடக் கற்பதே.

எனவரும்.

[தண்டி. பக். 217]

3. மாலைமாற்றென்பது ஒருபாட்டை ஈற்றை முதலாக வாசித்தாலும் அப்பாட்டேயாவது. வரலாறு:—

நீவாத மாதவா தாமோக ராகமோ

தாவாத மாதவா நீ.

[" " 219]

எனவரும்.

4. மாத்திரைச்சுருக்கமென்பது ஒரு சொல் ஒரு மாத்திரை குறையப் பிறிதொருசொல்லாய்ப் பிறிதொரு பொருள்வரப்பாடுவது. வரலாறு:

1 நேரிழையார் கூந்தலினோர் புள்ளிபெற நீண்மரமா

நீர்நிலையோர் புள்ளி பெறநெருப்பாஞ்—சீரளவு

காட்டொன் றொழிப்ப விசையாக் கவினளவு

மீட்டொன் றொழிப்ப மீடறு.

[" " 241]

எனவரும்.

5. மாத்திரைவருத்தனமென்பது இதனையே மறுதலைப்படப்பாடுவது. அது வந்துழிக் (தண்டி. ப. 246) காண்க.

6. எழுத்துவருத்தனமென்பது ஒரெழுத்தான் ஒருமொழியாய்ப் பொருள்பயந்து பின்னொரெழுத்தேற்றப் பிறிதொரு மொழியாய்ப் பொருள்பயந்து அவ்வாறே முறையானே ஏற்ற ஏற்ற ஒவ்வொரு மொழியாய்ப் பொருள்பயப்பப் பாடுவது.

2 ஏந்திய சங்கமு முன்னு ளெடுத்ததுவும்

பூந்தகிலு மாலுந்தி பூத்ததுவும்—வாய்ந்த

வுலைவி லெழுத்தடைவே யோரொன்றாச் சேர்க்கத்

தலைபலைபொன் றுமரையென் றும்.

[" " 220]

எனவரும்.

1. நேரிழையார் கூந்தல் - ஒதி; ஒரு மாத்திரை குறைந்தது - ஒதி (ஒருவகை மரம்). நீர் நிலை - எரி; ஒரு மாத்திரை குறைந்தது - எரி. ஒழிந்தனவும் இவ்வாறே கண்டு கொள்க.

2. கம், நகம், கநகம், கோகநகம் என முறையே வொட்டிக்கொள்க. கம்பு - சங்கம்.

7. ஒற்றுப்பெயர்த்தலென்பது ஒருமொழியுள் தொடர்மொழியு
மாய்ப் பொருள்படுவற்றை அப்பொருளொழிய வேறுபொருள்பட
வைத்துப் பாடுவது. வரலாறு:—

3 வண்புயலைக் கீழ்ப்படுத்து வானத் தருமலைந்து
மண்குளிநுஞ் சாயை வளர்க்குமார்—தண்கவிகைக்
கொங்கா ரலங்கற் குலதீபன் கொய்பொழில்சூழ்
கங்கா புரமா ளிகை. [தண்டி. பக். 240]

எனவரும்.

8. வினுவந்தரமென்பது ஒருசொற்றொடரைப் பிரித்துப் பதந்
தோறும் வினாயதற்கு உத்தரமாகப் பதப்பொருளுரைத்துக் கடைக்கால்
வினாயதற்கு உத்தரமாக அத்தொடர்முழுதும் ஒரு பொருளாகி
உரைப்பது. வரலாறு.—

பூமகன்யார் போவானே யேவுவா நேதுரைக்கு
நாமம் பொருசரத்திற் கேதென்பர்—தாமழகின்
பேரென் பிறைசூடும் பெம்மா னுவந்துறையுஞ்
சேர்வென் திருவேகம் பம். [தண்டி. பக். 222]

எனவரும்.

9. நாகபந்தமென்பது இரண்டு பாம்பாக மாறியெழுதி ஒரு
கேரிசை வெண்பாவும் இன்னிசைவெண்பாவுமெழுதிச் சந்திகளினின்ற
எழுத்தை மற்றையிடங்களிலும் உறுப்பாய்நிற்கப் பாடுவது. வரலாறு:—

அருளின் றிருவுருவே யம்பலத்தா யும்பர்
தெருளின் மருவாச்சீர்ச் சீரே—பொருவிலா
வொன்றே யுமையா ளுடனே யுருத்தரு
குன்றே தெருள வருள். [தண்டி. பக். 221]

எனவும்,

மருவினவ ருளத்தே வாழ்சுடராய் நஞ்சு
பெருகொளியான் மேயபெருஞ் சோதித்—திருநிலா
வானஞ் சுருங்கு மிகுசுடரே சித்த
மயரு மளவை யொழி. [" " 222]

எனவும் வரும்.

வாலுளிநு மூன்றுந் தலையி விரண்டெழுத்து
மூலைக னான்கும் வயிறீரண்டு—மைவைந்தாய்

3. கங்காபுரமாளிகை - கங்காபுரம் + ஆளி - கை எனப் பிரித்து
கங்காபுரத்தை ஆளும் அகபாயன் கை எனப் பொருள் கொள்ளக் கிடந்த
வாறு காண்க.

நாலெட்டு நாலெந்தே முாகி நடைபெறுமே
சேலிட்ட கண்ணரவின் சீர்.

இதன்வழியே எழுதிக் கண்டுகொள்க.

10. முரசுபந்தமென்பது ஓரடியொருவரியாய் நான்குவரியெழுதி
மேலிரண்டுவரியுந் தம்முட்கோழுத்திரியாகவும், கீழிரண்டுவரியுந் தம்
முட்கோழுத்திரியாகவும், சிறுவார் போக்கியும் மேலில்வரி இரண்டாம்
வரியினும், மூன்றாம்வரியினும், நான்காம்வரியினுந் கீழுற்று மீண்டும்
மேனோக்கி அவ்வாறே வந்துந் கீழ்நோக்கி அவ்வாறே சிறுவார் போக்கி
யுந் கீழில்வரியினும் அவ்வாறே மேனோக்கி மேலில்வரியுற்றுக் கத்தரிக்கை
மாறாய்ப் பெருவார் போக்கியும் அவ்வரியேயாகப் பாடுவது. வரலாறு:—

கான வாரண மரியவா யினதோ
தான வாரண மரியவா யினதோ
மான வாரண மரியவா யினதோ
கான வாரண மரியவா யினதோ.

[தண்டி. பக். 244]

எனவரும்.

11. தீர்பாடியென்பது மூன்றெழுத்துக் கூட ஒருமொழியாய்
அதன் முதலெழுத்துக் கடையெழுத்துக் கூட மற்றொருமொழியாய்
இடையெழுத்துக் கடையெழுத்துக்கூட மற்றொருமொழியாய்ப் பொருள்
வேறுபடப் பாடுவது. வரலாறு:—

மூன்றெழுத்து மெங்கோன் முதலீ ரொருவள்ள
லேன்றலகந் காப்ப திடைகடையா—மேன்றரைப்பிற்
பூமாரி பெய்தலகம் போற்றிப் புகழ்ந்தேத்துந்
காமாரி காரீமா ரி.

[தண்டி. பக். 244.]

எனவரும்.

12. தீர்பங்கியென்பது ஒரு செய்யுளுறுப்பமைந்து ஒருபொருள்
பயந்ததனையே மூன்றாகப்பிரித்தெழுத வெவ்வேறே தொடையும் பய
னிலையும் பொருளும் பயப்பப் பாடுவது. வரலாறு:—

ஆதரந்தீ ரன்னைபோ ளினியா யம்பிகா பதியே
மாதர்பங் காவன்னி சேர்சடை யாய்வம்பு நீண்முடியா
யேதமுய்ந் தோரின்னல் சூழ்வினை தீரெம்பி ரானினியா
ரோதுமொன் றேயுன்னு வாரமு தேயும்பர் நாயகனே.

[„ 245]

இதனையே,

ஆதரந்தீர்
மாதர்பங்கா
வேதமுய்ந்தோ
ரோதுமொன்றே.

[„ „]

அன்னைபோ லினியாய்
வன்னிசேர் சடையா
யின்னல்கூழ் வினைநீ
ருன்னுவா ரமுதே.

[தண்டி. பக். 245]

எனவும்,

அம்பிகா பதியே
வம்புநீண் முடியா
யெம்பிரா னினியா
ரும்பர்நா யகனே.

[" "]

எனவும் மூன்றாகப் பிரித்து அவ்வாறாதல் கண்டு கொள்க.

13. பிந்துபடுபாட்டென்பது ஒரு செய்யுளைத் தொடையும் அடியும் வேறுபட உரைப்பச் சொல்லும் பொருளும் வேறுபடாது வேறொரு செய்யுளாகப் பாவுவது. வரலாறு:—

தெரிவருங் காதலிற் சேர்ந்தோர் விழையும் பரிசுகொண்டு
வரியளி பாட மருவரு வல்லி யிடையுடைத்தாய்த்
திரிதரு காமர் மயிலிய லாயநண் ணுத்தேமொழி
யரிவைதன் னேரென லாமியற் றையயா மாடிடமே. [" 247.]

எனவரும் ஐஞ்சீர் காண்கடிக் கொச்சகக் கலித்துறையே

தெரிவருங் காதலிற் சேர்ந்தோர் விழையும்
பரிசு கொண்டு வரியளி பாட
மருவரு வல்லியிடை யுடைத்தாய்த் திரிதருங்
காமர் மயிலிய லாய நண்ணு
தேமொழி யரிவைதன் னேரென
லாமியற் றைய யாமா டிடமே.

[" " "]

என ஈற்றயலடி முச்சீராய் ஏனையடி நாற்சீராய் நேரிசை யாசிரியப்பாவா யினவாறு கண்டுகொள்க.

14. காதைகார்பென்பது¹ ஒருசெய்யுள் முடிய எழுதி அதன் ஈற்று மொழியுள் முதலெழுத்துத் தொடங்கி ஓரோரெழுத்து இடையிட்டு வாசிக்கப் பிறிதொரு செய்யுளாகப் பாவுவது; வரலாறு:—

தாயேயா நோவவா வீரு வெமதுநீ
பின்னை வெருவா வருவதொ ரத்தப
வெம்புகல் வேறிருத்தி வைத்திசி னிச்சைகவர்
தாவா வருங்கலனீ யே.

[" " 226.]

எனவரும். இதனுட்,

கருவார் கச்சித்
திருவே கம்பத்

1. இதைக் கார்துறைப்பாட்டென்பர் யாப்பருக்கல விருத்திகாரர்.

தொருவா வென்னீ

மருவா நோயே

[தண்டி. பக். 226]

எனப் பிறிதொரு செய்யுட் போந்தவாறு கண்டு கொள்க.

15. கரந்துறைச் செய்யுளென்பது¹ ஒரு செய்யுட்குப் பிறிதோர் செய்யுட் சொற் புகுதாது எழுத்துப் பொறுக்கிக் கொள்ளலாம்படி பாடுவது; வரலாறு:—

அகலல்குற் றேரே யதர மமுதம்

பகர்தற் கரிதிடையும் பார்க்கின்—முகமதிய

முத்தென்ன லாமுறுவன் மாதர் முழுநீல

மைத்தடங்கண் வெவ்வேறு வாள்.

[தண்டி. பக். 227.]

எனவரும். இதனுட்போந்த செய்யுள்:—

அகர முதல வெழுத்தெல்லா மாதி

பகவன் முதற்றே யுலகு.

[குறள். 1.]

எனக் காண்க.

16. சகீகரம் காண்காரற்சக்கரமும் ஆரூரற்சக்கரமும் எட்டாரற்சக்கரமுமென மூன்றுவகைப்படும். அவற்றுள் காண்காரற்சக்கரம் இரண்டு வகைப்படும்; வரலாறு,—

மேரு சாபமு மேவுமே

மேவு மேயுண வாலமே

மேல வானவ னாயமே

மேய நானடி சாருமே.

இது குறட்டின் நடுவே மே என்னும் எழுத்து நின்று ஆரன்மேல் ஒவ்வோரொழுத்தாக நான்கெழுத்து நின்று சூட்டின்மேற் பன்னிரண்டு எழுத்துநின்று செய்யுள் முடிந்தவாறு காண்க.

மாதவா போதி வரதா வருளமலா

பாதமே யோது சுரரைநீ—தீதகல

மாயா நெறியளிப்பா யின்றன் பகலாச்சீர்த்

.தாயே யலகில்லா டாம்.

[தண்டி. பக். 229.]

இதன் வேறுபாடும் அறிந்துகொள்க. ஆரூரற்சக்கரம் வருமாறு:—

தண்மலர் வில்லிதன் போரா*ன தஞ்சநமக் களித்த

கண்மலர்க் காவிக் கெதி †ராவனவென்று கையளந்த

பண்மலர் யாழ் பயில்வா ரார்வுசேர்ப்பதி நாகைமிக்க

தண்மை யகத்துப் பதுமத்த மாதர் தடங்கண்களே. [,, 229.]

இஃது ஆரன்மேல் ஒன்பதொன்பதெழுத்தாய்நடுவு ரகரமாய்ச் சூழ்ந்த குறட்டிற் போதிவானவன் என்னும் பெயர் நின்று சூட்டின் மேல் இருபத்துநான்கெழுத்தாய் முற்றுப்பெற்றுச் செய்யுண்முடிந்தவாறு காண்க.

1. காதை கரப்பென்பர் யாப்பருங்கலவிருத்தி யுடையார் (பா-ம், * நமக்குத் தலைவனை' † 'ராவன வன்று கைப் பொலிகத.

எட்டாரற்சக்கரம் வகுமாறு:—

மலர்மலி சோலை யகனலங் கதிர்க்க
மடமயி லியற்றக மாதிரம் புதைத்து
வளைந்துபுகன் மேக வல்லிருண் மூழ்க
வரியளி துதைந்த கதுப்பினி தடைச்சி
மன்னுமா மடமொழி வடிவாள் வளவன்
கன்னித் துறைவன் கனகச் சிலம்பே. [தண்டி. பக். 230.]

எனவரும். இஃது ஆரன்மேல் அவ்வாறெழுத்தாய் நடுவே ககரம் நின்று குறட்டின்மேல் அறமேதனமாவது என்னுஞ் சொன்னின்று சூட்டின் மேல் முப்பத்திரண்டெழுத்தாய் முற்றுப்பெற்றுச் செய்யுள் முடிந்தவாறு காண்க.

17. சுழ்துளமென்பது ஒரு செய்யுளை எவ்வெட்டெழுத்தாக நாலடியும் காண்குவரியெழுதி மேனின்று கீழிழிந்துங், கீழ்நின்றுமேலேறியும் முடிய உச்சரித்தாலும் அவ்வரி காண்குமேயாய் அச்செய்யுட்டானே முற்றுப் பெறுவது. வரலாறு:—

கவிமுதியார் பாவே
விலையருமா நற்பா
முயல்வ துறுநர்
திருவழிந் துமாயா.

எனவரும்.

18. சருப்பதோபந்திரமென்பது ஒருநிரை எவ்வெட்டாக அறுபத்துநான்கு அறைகீறி ஓரடி எவ்வெட்டெழுத்தாக நான்கடியானொரு செய்யுட்பாடி அதனை மேனின்று கீழிழிய நான்கடியும் எழுதி அதனைக் கீழ்நின்று மேலேற நான்கடியும் எழுதி மேனின்று கீழிழியவுங் கீழ்நின்று மேலேறவும் விலங்கி முதல் தொடங்கி இறுதியாகவும் இறுதி தொடங்கி முதலாகவும் மாலைமாற்றாகவும் நான்கு முகத்தாலும் வாசிக்க அச்செய்யுளேயாவது. வரலாறு:—

மாவா நீதா தானீ வாமா
வாயா வாமே மேவா யாவா
நீவா ராமா மாரா வானீ
தாமே மாரா ராமா மேதா

[தண்டி. பக். 237]

எனவரும். இஃது அவ்வாறாதல் கண்டுகொள்க.

19. அக்கரக்கதகமென்பது ஒரு பொருள் பயப்பதோர் சொற்கூறி அச்சொல்லின் ஓரோரெழுத்தாக நீக்க வேறுவேறு பொருள் பயப்பது.

வரலாறு:—

பொற்றூணின் வந்தசுடர் பொய்கை பயந்த வண்ணல்
சுற்றாயன் முன்வனிதை யாகி யளித்த செம்மல்
மற்றியார்கொ லென்னில் மலர்தூவி வணங்கி நாளுங்
கற்றோர் பரவுங் கனகாரி நகாரி காரி. [தண்டி. பக். 239]

எனவரும்.

20. நிரோட்டகமென்பது இதழ்முயற்சியாற் பிறக்கும் மெய்யும்
உயிரும் உயிர்மெய்யும் வாராமற் பாடுவது. வரலாறு:—

சீலத்தான் ஞானத்தாற் றேற்றத்தாற் சென்றகன்ற
காலத்தா னாராத காதலான்—ஞாலத்தா
விச்சிக்கச் சாலச் செறிந்தடியேற் கேயினிதாங்
கச்சிக்கச் சாலைக் கனி. [தண்டி. பக். 239]

எனவரும். இதனையுச்சரித்து அவ்வாறாதல் காண்க.

தன்னின முடித்தலென்பதனாற் சதூரக்கவிகற்பமூக் தேர்க்கவி கடக
பந்தம் முதலாயவற்றின் வேறுபாடுங் கொள்க. (71)

வழுக்களின் வகை

319. பிரிபொருட் சொற்றோடர் மாறுபடு பொருண்மொழி
மொழிந்தது மொழிவே கவர்படு பொருண்மொழி
நிரனிறை வழவே சொல்வழு யதிவழுச்
செய்யுள் வழவே சந்தி வழவேன
வேய்திய வொன்பதோ டிடனே காலங்
கலையே யுலக நியாய மாகம

மேனமலை விருமுன்றும் வரைந்தனர் புலவர்.

இது மேற்கூறிய அணிபெறுஞ் செய்யுட்டுப் பொருந்தாத குற்ற
மாவன இவையென்று தொகுத்து உணர்த்துகின்றது.

(9-ள்.) பிரிபொருட் சொற்றோடரும் மாறுபட்ட பெர்ருண் மொழி
யும் மொழிந்தது மொழிதலுங் கவர்படுபொருண் மொழியும் நிரனிறை
வழுவுஞ் சொல்வழுவும் யதிவழுவுஞ் செய்யுள் வழுவுஞ் சந்திவழுவு
மென்று சொல்லப்பட்ட வழு ஒன்பதனோடு இடமலைவுங் காலமலைவுங்
கலைமலைவும் உலகமலைவும் நியாயமலைவும் ஆகமலைவுமென்னும் மலைவு
ஆறும் உள்ளிட்ட பதினைந்தும் அவ்வணிபெறுஞ் செய்யுட்டு ஆகாதென்று
களைந்தனர் புலவர். (எ-று.)

ஒன்பதும் ஆறுமாகப் பிரித்தோதினார் முன்னரொன்பதும் பெரும்
பான்மை குற்றமாகச் சிறுபான்மை ஓரோவிடத்துக் குணமாதலும், பின்ன
ராரும் ஒருதலையாகவே குற்றமாய்ப் புகழ்ச்சி யிடத்தும் புனைந்துரையாகப்
புணர்க்கவல்ல புலவராற் சிறுபான்மை மொழியப்படுதலுமாம் என்றற்கு.
அஃதேல், இக்குற்றஞ் செய்யுணோக்கி வருவனவாகலின் செய்யுளியலுட்

கூறாது ஈண்டுக் கூறியதென்னையெனின், என்று சொன்னாய்! செய்யு
ளென்பது சட்டகம்; அலங்காரமென்பன அச்சட்டகத்தைப் பொலிவு
செய்வனவாகலான் அச்செய்யுட்டுப் பொலிவு உணர்த்திப் பொலிவழிவும்
ஈண்டே கூறப்பட்டன. அன்றியும், பொருளை விளக்குவது அணிக்கு
இலக்கணமாகக் கூறி, மீட்டும் அப்பொருளுக்கு இடமாகிய செய்யுளை
விளக்குவதும் அதற்கு இலக்கணமாகக் கூறினமையான் ஈண்டுக் கூறினா
ரெனினும் அமையும். ஆதலான் அப்பொலிவிற்கு வழாநிலை தனித்
தனியே எடுத்துக் கூறி அதன் ஒழிபாகிய வழுவும் வழுவமைதியுக்
தொகுத்துக் கூறினாரென்பது உமாயிற்று. (72)

புறனடை

320. மேற்கோ ளேது வேடுத்துக்காட் டேனமுன்று
சாற்றுப வவற்றின் பாற்படு வழாநிலை
நிரம்ப வுணர்த்த வரம்பில வாகும்.

இது பிறன்கோட் கூறி மறுக்கின்றது.

(இ-ள்.) மேற்கோளும் ஏதுவும் எடுத்துக்காட்டுமெனவும் மூன்று
சொல்லுவர் ஆசிரியர். அவற்றின் பகுதிக் கண்ணவாய் வரும் வழாநிலையை
ஈண்டு முற்ற உணர்த்த அளவின்றிப் பெருகும். (எ-று.)

எனவே, ஈண்டு அவற்றை உணர்த்திலமென மறுத்ததாயிற்று.
அவை நியாயநூலாராய்ச்சியின்பாற் படுவனவாதலானும், மதங்கடோறும்
வேறுபட்டு நின்றலானும், இன்பத்தை உரைக்கும் வரையறையுடையதாய்
அணியிலக்கணத்திற் பிறிதுபடுதலானும் அவற்றை வேண்டிற்றில
மென்க. (73)

1. பிரிபொருட்சொற்றொடர்

321. அவற்றுட்,
பிரிபொருட் சொற்றொடர் செய்யுண் முழுவது
மொருபொருள் பயவா தோர்இத் தோன்று மதுவே
களிப்பினும் பித்தினுங் கடிவரை யின்றே.

இது நிறுத்தமுறையானே பிரிபொருட்சொற்றொடரும் அதன்
அமைதியும் கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) இதனுள் மேற்கூறிய பதினேந்தனுட் பிரிபொருட் சொற்
றொடரென்று சொல்லப்படுவது ஒரு செய்யுளின்சொற்கள் முழுவதும்
ஒரு பொருளாக உரைக்கப்படாது பிரித்துதோன்றுவதாம். அது தானே
கள்ளுண்டு களித்தார் கூற்றின் கண்ணும் பித்தினுன் மயக்கினார் கூற்றின்
கண்ணும் வழுவென கீக்கும் நிலைமையின்று. (எ-று.)

பிரிபொருட்சொற்றொடர் - ஒன்றுப்பொருளுடைச் செய்யுள்.

வரலாறு;—

கொண்டன் மிசைமுழங்கக் கோபம் பார்தன வாற்
 றெண்டிரை ரெல்லாந் திருமுனியே—யுண்டுமிழ்ந்தான்
 வஞ்சியார் கோமான் வரவொழிக மற்றிவளோர்
 பஞ்சியார் செஞ்சீ ரடி.

[தண்டி. பக். 250]

எனவும்,

காம னுருவங் கரந்தேன்யான் .காங்கேயன்
 வீம நெதிரே விலங்குமே—தாமரைமேல்
 மால்பொழிய வந்தா ரருகர் மதுவுடனே
 பால்பொழியு மிவ்வூர்ப் பனை.

[தண்டி. பக். 251]

எனவும் முறையே அவ்வாறதல் கண்டுகொள்க. பித்தினான்மயங்கிக்
 கூறதல் வந்துழிக் காண்க.

வரைவின்றென்னாது, கடிவரையின், றென்றதனாற் பிள்ளைத் தன்
 மையான் மொழியினும் அமையும். அதுவும் வந்துழிக்காண்க.

அவற்று, ளென்பதனை இப்பொருண்மையதிகாரம் முற்றுமளவும்
 உய்த்துரைக்க.

(74.)

மாறுபடு பொருண்மொழி

322. மாறுபடு பொருண்மொழி முன்மொழிந் ததற்கு
 மாறுபடத் தோன்றி வருமொழித் தாமது
 காமமு மச்சமுங் கைம்மிகி னுரித்தே.

இதுவும் அது.

(இ-ள்.) மாறுபடுபொருண்மொழியென்பது முன்மொழிந்த சொற்
 பொருளோடு மாறுபட்ட பொருடோன்றிய மொழியினையுடைத்தாய்
 வரும். அதுவே காமங் கைம்மிகுந்தார் கூற்றின்கண்ணும் அச்சங்
 கைம்மிகுந்தார் கூற்றின்கண்ணும் வழுவாகாது அமைவுடைத்து. (எ-று.)

வரலாறு:—

மின்னார் மணிப்பைம்பூண் வேந்தே நினக்குலகி
 லின்னா தவர்யாரு மின்மையா—லொன்னார்
 குலமுழுதுங் கூற்றங் கொளவெகுண்டு நீயே
 தலமுழுதுந் தாங்க றகும்.

[தண்டி. பக். 251]

எனவும்,

என்னோ டிகல்புரியப் பஞ்சவர்க ளஞ்சாரோ
 மின்னையை பாஞ்சா லியைவிடே—என்னோ
 மிகல்புரியுங் கூற்றையை வீம நெதிரின்
 நிகல்புரிய வாற்றுவலோ யான்.

[தண்டி. பக். 252]

எனவும் முறையே காண்க. எனைய வந்துழிக்காண்க.

(75.)

3. மொழிந்தது மொழிவு

323. மொழிந்தது மொழிதல் கூறியது கூறி
வேறுபட வொருபொருள் விளக்கா தாகும்
விரைவினுஞ் சிறப்பினும் வரைவின் றதுவே.

இதுவும் அது.

(இ-ள்.) மொழிந்ததுமொழிதலென்பது முற்கூறியதனை மீட்டுக்
கூறி அதனால் வேறுபட ஒருபொருளை விளக்காதாகும். அதுவே விரை
வின் கண்ணுஞ் சிறப்பின் கண்ணுங் கடியப்படாது. (எ-று.)

வரலாறு:—

அங்க மிலாத வநங்க னமர்புரியும்
வெங்கணையுங் காக்குங்கொல் வேல்வேந்தே—தங்கோ
னிலையார்த் தொடைதந்தோ னேரிழைக்காய் முன்னோர்
மலையாற் கடல்கடைந்த மால். [தண்டி. பக். 253]

எனவும்,

ஒருவ ரொருவர் மேல் வீழ்ந்து வடநாட
ரருவரரு வரரென வஞ்சி—வெருவந்து
தீத்தீத்தீ யென்றயர்வர் சென்னி படைவீரர்
போய்க்கலிங்க மீதெழுந்த போது. [தண்டி. பக். 254]

எனவும் முறையே காண்க. ஏனையது வந்துழிக்காண்க. (76.)

4. கவர்படு பொருண்மொழி

324. ஒருபொரு ணீய வுரைக்க வறுசொல்
லிருபொருட் கியைவது கவர்படு பொருண்மொழி
வழுப்பட லில்வழி வரைவின் றதுவே.

இதுவும் அது.

(இ-ள்.) ஒரு பொருளைத் தெரிவுற உணர்த்துதற்குப் பொருந்திய
சொல் அதனை ஐயுறும்படி பலபொருள்மேலும் நிற்பது கவர்படுபொருண்
மொழியாம். அதுவே வழுவில்லாத இடத்துப் பொதுப்பட உரைப்
பினும் நீக்குதலின்றி. (எ-று.)

வரலாறு :—

புயலே புறம்பொதிந்து பூந்தா தொழுக்கி
மயலே கடவுளர்க்கு வாய்த்துச்—செயலை
யெரிமருவு பூந்துணர்த்தாய் யாவருமு டாடா
ரரிமருவுஞ் சோலை யகம். [தண்டி. பக். 255]

எனவும்,

வானவர்க டாழ்ந்து பணிகேட்ப மாறாகத்
தானவர்கள் சுற்றந் தடிந்தொடிந்த—மேன்மை
யரியே யனைத்துலகுங் காக்குங் கடவு
ளெரியே மறையோர்க் கிறை.

[தண்டி. பக். 256]

எனவும் முறையே காண்க.

(77)

5. நிரனிறைவழி

325. ஒருநிரல் முன்வைத் ததன்பின் வைக்கு
நிரனிறை பிறழ்வது நிரனிறை வழுவஃ
துய்த்துணர வருவழி யுடன்பா டுடைத்தே.

இதவும் அது.

(இ-ள்.) ஒருநிரல் முன்னெண்ணி வைத்து அதன்பின் வைக்கும்
நிரல் மாறுபடவைப்பது நிரனிறைவழுவாம். அதுவே அந்நிரனிறை
உய்த்துணரத் தோன்றுவதாயின் அமைவுடைத்து. (எ-று.)

வரலாறு :—

தெற்குங் குடக்கும் வடக்குங் குணக்குமே
நிற்குந் திறத்துலகை நீடளிக்கும்—பொற்பினு
ரீரெண் கலையோன் வருண னிரவியமன்
யாரும் புகழியல்பி னார்.

[" " 256]

எனவும்,

குடபால் வடபால் குணபாறென் பாலென்
றடைவே திசைநான் கவற்று—ளிடையிரண்டு
நன்மைபுரி வேர்நயந்து நோக்குப வேனைய
வன்மை புரிவோர்க்கே யாம்.

[" " 257]

எனவும் முறையே காண்க.

(78)

6. சோல்வழி

326. சோல்வழி வென்பது சோல்லிலக் கணத்தோடு
புல்லா வாகிப் புகர்படு மொழியது
வழக்கா றுயின் வரைவின் றாகும்.

இதவும் அது.

(இ-ள்.) சோல்வழிவென்று சோல்லப்படுவது சோல்லிலக்கணத்
தோடு மாறுபட்டு வழுவிலகுஞ் சொற்களைப் புணர்ப்பதாம்; அதுவே உல
கத்து அடிப்பட்டு வழங்குஞ் சொற்களாயின் வழிவென்று நீக்குதலின்று.
(எ-று.)

வரலாறு :—

யாவகைய தாயார்க்கு மெந்தைக்கு மெங்களுக்கு
மாவி யவளே யனைவேமுங்—கோவே
துனக்கபய மீந்த துழைமருங்குன் மாதர்
தனக்கிடரொன் றில்லாமற் றுங்கு. [தண்டி. பக். 258]

எனவும்,

யாவ ரறிவா ரிவரொருவ ரிக்குறிஞ்சிக்
காவலரோ விஞ்சையர்தங் காவலரோ—பாவா
யருமருந் தாரன் னொ ரகன்புனம்விட் டேகார்
தெருமந் துழலுந் திறம். [தண்டி. பக். 258.]

எனவும் முறையே காண்க.

(79)

7. யதிவழி

327. யதிவழி வேன்ப தோசை யறுவழி
நெறிபட வாரா நிலைமைய ததுவே
வகையுளி யாயின் வழுவின் றுகும்.

இதுவும் அது.

(இ-ள்.) யதிவழிவென்று சொல்லப்படுவது ஓசைகொண்டு தனை யறுக்குமிடத்து அறுத்தற்கரிதாய் வேறுபடவருந் தன்மையதாம். அதுவே வகையுளியாகப் பிரித்துக் கூறுமிடத்துக் குற்றமில்லையாம். (எ-று.)

வரலாறு :—

• மாடு பயிலும் வரையாளி மால்யானைக்
கோடுபுய்த் துண்டுழலுங் கொள்கைத்தாங்—காடு
அரிதா மியல்பிற் றரையிருட்கண் வாரல்
பெரிதாகு மைய பிழை. [" " 259.]

எனவும்,

மேவிவாழ் வார்மே லருள்நீங்கா தாகுமலர்த்
தேவிநீங் காள்செம்பொற் றோளினைகள்—கோவினனி
சென்னிவிடா மாலினடி வேலினுதி நீலநிறக்
கன்னிவிடா ளீகைவிடா கை. [" " 260.]

எனவும் முறையே காண்க.

(80)

8. செய்யுள்வழி

328. செய்யுள் வழுவே யாப்பிலக் கணத்தோ
டெய்த லில்லா வியல்பின ததுவே
யாரிடத் துள்ளு மவைபோல் பவற்றுளு
நெரு மென்மனார் நெறியுணர்ந் தோரே.

இதவும் அது.

(இ-ள்.) செய்யுள்வழுவென்று சொல்லப்படுவது செய்யுளிலக்கணத் தோடு பொருந்தாத இயல்பினையுடைத்தாம். அதுவே ஆரிடத்துள்ளும் ஆரிடப்போலியுள்ளும் பொருந்துமென்று கூறுவர் இலக்கணக்களையறித் தோர். (எ-று.)

ஆரிடமென்பன: இருடிகளாற் சொல்லப்படுவன. அவற்றின் போலி யாவன: சாவவும் கெடவும் வாழவும் பாடவும் மனத்தது பாடவும் வல்லா ராற் பாடப்படுவன.

வ்ரலாறு:—

ஆதார் துயர்தர வயர்தருங் கொடிக்குப்

பூதலம் புகழ்புனை வளவன்-ரூதகி

தாங்கரும்பா லன்றித் தகையுமோ தாரநங்கன்

பூங்கரும்பால் வந்தடர்ந்த போர்.

[தண்டி. பக். 261]

எனவும்,

ஏரி யிரண்டுஞ் சிறகா வெயில்வயிராக்

காருடைய பீலி கடிக்காவா—நீர்வண்ண

னத்தியூர் வாயா வணிமயிலே போன்றதே

பொற்றேரான் கச்சிப் பொலிவு.

[" " 73]

எனவும்,

கண்டகம் பற்றிக் கடக மணிதுளங்க

வொண்ணெங் குருதியு ளோலு கிடப்பதே—கெண்டிக்

கெழுதகைமை யில்லேன் கிளர்ந்தூடிப் பன்னா

ளமுதகண் ணீர்துடைத்த கை.

[" " 262]

எனவும் முறையே காண்க.

(81)

9. சந்தீவழி.

329. சந்தி வழுவே யெழுத்திலக் கணத்துச்

சந்தியோடு மருவாத் தன்மைய ததுவே

யிரண்டாம் வேற்றுமைக் கெதிர்மறுத்து வருமே.

இதவும் அது.

(இ-ள்.) சந்திவழுவென்று சொல்லப்படுவது எழுத்திலக்கணத்திற் கூறிய சந்தியோடு மாறுபட்ட இயல்பினையுடைத்தாம். அதுவே இரண் டாம்வேற்றுமைப் புணர்ச்சிக்கண் அவ்வாறு மாறுபட்டு வரும் (எ-று)

வ்ரலாறு:—

என்பூ ரூவ வினையேன் மனங்கலக்கும்

பொன்பூண் சுமந்த புணர்முலையாள்—மின்பூ

551. தலைமைக் குணச்சொலுந் தத்தமக் குரியதோர்
நிலைமைக் கேற்ப நிகழ்த்துக வென்ப.

இது நான்மரபு நூலிலக்கணத்திற் பெறப்பட்டமையின் எஞ்சிநின்ற செய்யுண்மரபு கூறுகின்றது.

(இ - ள்.) அரசருரிமைப்பண்பு உணர்த்துஞ் சொற்களை அவரவர்க்கு ஏற்பச் செய்யுளகத்துக் கூறுகவென்று சொல்வர் ஆசிரியர். (எ - று.)

தானேத்தலைவரையும் அரசனால் ஏவல்பெற்றோரையும் வரிசைபெற்றோரையும் குறுகிலமன்னரையும் மணிமுடிகவித்த மதிவெண்குடை மன்னரென்புகழ்தலுஞ் செய்யுண்மரபென்பதாம்.

“ உண்டற் குரிய வல்லாப் பொருளை

யுண்டன போலக் கூறலு மரபு” — [தொல். பொருள். சூ. 214]

என்பது உரையிற் கொள்க.

(கக௩)

552. நூலே கரக முக்கோன் மணையே
யாயுங் காலை யந்தணர்க் குரிய.

இது நிறுத்தமுறையானே வருணத்தின் மரபியல் கூறுகின்றது.
பொருள் வெளிப்படை:

(கக௪)

553. படையுங் குடையுங் கோடியு முரசு
நடைநலில் புரலியுங் களிறுந் தேருந்
தாரு முடியு நேர்வன பிறவுந்
தேரிவுகோள் செங்கோ லரசர்க் குரிய.

இதவும் அது.

(கக௫)

554. வைசிகன் பேறுமே வாணிக வாழ்க்கை.

இதவும் அது.

(கக௬)

555. வேளாண் மாந்தர்க் குழுதா ணல்ல
திலையேன மொழிப பிறவகை நிகழ்ச்சி.

இதவும் அது.

(கக௭)

556. அந்த னாளர்க் கரசவரை வின்றே.

இஃது அந்தணர்க்கு உரியதோர் சிறப்புரிமை கூறுகின்றது.

(இ - ள்.) அழகிய தட்பத்தினையுடைய வேதியர்க்கு அரசரிமையெய்தி நின்றல் கடிதலின்று. (எ - று.)

அந்தணர் வேதாந்தத்தை அண்ணிவோரென்றுமாம்.

(கக௮)

557. கலியே கமகன் வாதி வாக்கியேனப்
புவிமேற் சொல்லும் புலவர் நால்வர்.

(கக௯)

ஊடங்கிடைக்குக் காவலாய் நோக்கங் கவரும்
படங்கிடக்கு மல்குற் பரப்பு.

[தண்டி. பக். 262]

எனவும்,

இரவி துணைத்தா ளிகல்வேந்தர் சென்னி
விரவு மலர்பொழியு மேவார்—வரைசிறிய
மின்பொழியுஞ் செவ்வேல் வெறியேன் மனங்கவரப்
பொன்பொழியுஞ் செங்கைப் புயல்.

[" " 263]

எனவும் முறையே காண்க.

(82)

10. இடமலைவு.

330. இடமலை யாறு நாடே யவற்றி
ஞென்றன் பொருள்பிறி தோன்றினுள வாசுச்
சென்றிட வுரைப்ப திடமலை வேன்ப.

நிறத்தமுறையானே வழுவஞ் சிறுபான்மை வழுவமைதியுக்கறி
எஞ்சிநின்ற மலைவாறனையுக் கூறுவான் புகுந்து அவற்றுள் இஃது இட
மாவதின்தென்பது உம் அதன் மலைவுக் கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) இடமென்று சொல்லப்படுவது மலையும் ஆறும் நாடுமாம்;
அவற்றுள் ஒன்றற்குரியன பிறிதொன்றினுளவாகப் பொருந்த உரைப்
பது இடமலைவென்று சொல்லுவர் புலவர். (எ-று).

மலையென்பது இமயம் பொதியம் முதலாயின; யாறு, கங்கை
காவிரி முதலாயின. நாடு, பதினெண்பாடைக்கும் உரிய நிலங்கள்.

வரலாறு:—

தென்மலையின் மான்மதமுஞ் சாமரையுங் காமநுசீர்ப்
பொன்மலையிற் சந்தனமு மாரமும்—பன்முறையும்
பொன்னி வளநாடன் முன்றிற் பொதுளுமே
மன்னர் திறைகொணர வந்து.

[" " 264]

எனவும்,

தண்பொருரைச் செங்கனக மாதங் கிரித்தரளம்
வண்கலிங்கந் தந்த வயப்புரவி—பண்பு
மருவும் யவனத்து மால்யானை சென்னி
பொருநர்க்கு ஷீசும் பொருள்.

[" " "]

எனவும், மலையிடமலைவும் ஆற்றிடமலைவும் நாட்டிடமலைவும் முறையே
காண்க.

மாதங்கிரியென்பது, ஓராறு.

(83)

11. காலமலைவு.

331. காலம் பொழுது பருவமென் றிவற்றி
 னோன்றற் குரியன வன்றி யொன்றற்
 குரியன வாக வுரைப்பததன் மலைவே

இதுவும் அது.

(இ-ள்.) காலமென்று சொல்லப்படுவது சிறுபொழுதும் பெரும் பொழுதுமாம். அவற்றுள் ஒரு காலத்திற்கு உரிய பூவும் புள்ளும் தொழிலும் பிற்தொருகாலத்திற்கு உளவாகக் கூறுவது காலமலைவாம். (எ-று.)

வரலாறு:—

செங்கமலம் வாய்குவியத் தேங்குமுதங் கண்மலர
 * வெங்கு நெடுவானின் மீனிமைப்பப்—பொங்குதயத்
 தோராழித் தேரோ னுகந்தான் மலர்ந்ததே
 நீராழி சூழ்ந்த நிலம். [தண்டி .பக். 266]

எனவரும் பொழுதின்மலைவும்,

காதலர் வாரார் களிக்கு மயிலகவத்
 தாதவிழ் பூங்குருந்தின் றண்பணையின்—மீதே
 தளவோ முகைகெகிழத் தண்கொன்றை பூப்ப
 விளவேனில் வந்த திதோ. [" " "]

எனவரும் பருவமலைவும் முறையே காண்க.

(84)

12. கலைமலைவு.

332. கலையெனப் படுமவை காண்டக விரிப்பிற்
 காமமும் பொருளு மேமுறத் தழுவி
 மறுவறக் கீளந்த வறுபத்து னான்கவை
 மலைய வுரைப்பன கலைமலை வாகும்.

இதுவும் அது.

(இ-ள்.) கலையென்று சொல்லப்படுவனவற்றை விளக்க விரித் துரைக்குமிடத்து இன்பமும் பொருளும் பொருத்தமுறத் தழுவிக் குற்ற மறச் சொல்லப்பட்ட அறுபத்துநான்குமாம்; அவை தம்முள் மயங்க உரைப்பன கலை மலைவாம். (எ-று.)

வரலாறு:—

ஐந்தா நரம்பாம் பகைவிரவா தாறுகி
 வந்த கிளைகொள்ள நான்காய—முந்தை
 யிணைகொண்ட யாழெழுஉ மேந்திழைதன் னுவித்
 துணைவன் புகழே தொடுத்தது. [தண்டி-பக். 267]

பா-ம். * வெங்குநெடு வான்மீ னினமிமைப்பப்.

இதனுள், நின்ற நரம்பிற்கு ஐந்தாவது கிளையாதலால் அதனைப் பகையென்றும், ஆறாவது பகையாதலால் அதனைக் கிளையென்றும், நான்காவது கட்டாதலால் அதனை இணையென்றும், எட்டாவதன் பெயர்கொடுத்துச் சொன்னமையாற் கலைமலைவாயிற்று. (85)

13. உலகமலைவு

333. உலகெனப் படுவதீண் டொழுக்கின் மேற்றவ்
வொழுக்கநெறி பிறழ வுரைப்பததன் மலைவே.

இதுவும் அது.

(இ-ள்.) உலகென்று சொல்லப்படுவது பலபொருள் உணர்த்து
மேனும் ஈண்டு ஒழுக்கத்தின் மேலிடத்தாம்; அவ்வுலகத்தின் ஒழுக்க
நெறியை மாறுபட உரைப்பது உலகமலைவாம். (எ-று.)

வரலாறு:—

அலைகட லேழுந்தூர்த் தந்தரத்தி னூடே
மலையனைய மால்யானை யோட்டிக்—கலவாரை
நீறாக்கி வைய நெடுங்குடையின் கீழ்வைத்தான்
மாறாச்சீர் மானிலத்தார் மன். [தண்டி. பக். 268]

எனவரும். இதனுள் ஒருநில வேந்தனை ஏழுகடலுந் தூர்த்தானாகவும்
ஆகாயத்தே தன் யானையை ஒட்டிப் பகைவரை வென்றானாகவும் உல
கொழுக்கோடு மாறுபடக் கூறினமையான் உலகமலைவாயிற்று. (86)

14. நியாயமலைவு

334. நியாய மேன்பது நெறியுறக் கிளப்பி
னளவையிற் நெளிக்கும் விளைபொருட் டிறமவை
மாறுபட வுரைப்ப ததன்மலை வேன்ப.

இதுவும் அது.

(இ-ள்.) நியாயமென்று சொல்லப்படுவது இலக்கண வகையாற்
கூறுகாற் காண்டல் முதலாகிய அளவைகளால் தெளிவித்து உரைக்கப்
படும் பொருள்களது முடிவின் கூறுபாடாம்; அவற்றை அவ்வவர் கூறிய
வாறு கூறாது மாறுபடக் கூறுவது அதன் மலைவென்று சொல்லுவர்
புலவர். (எ-று.)

அளவைகளால் தெளிவித்து உரைக்கப்படும் பொருள்களாவன :
அறுவகைப்பட்ட சமயங்களின் முடிவாகிய பொருள்களின் தோற்றமும்
நிலையும் அழிவும் இன்னவகையவென்று கூறுதல்.

வரலாறு:—

ஆய பொருள்கள் கணந்தோ றழியுமெனத்
தூய வசோகின் முனியுரைத்த—தாய்வன்றே

காதலர்நீங்க வெழுங்காம வெங்கனல்வாய்.

மாத ருயிர்தாங்கு மாறு.

[தண்டி. பக். 269]

இதனுட் டோன்றும் பொருள்களெல்லாங் கணந்தோறும் அழியுமென்று போதியின்முனி உரைத்தானென்பாலதனை அசோகின்முனி உரைத்தானென்றமையான் நியாய மலைவாயிற்று. ஒழிந்தனவும் வந்துழிக்காண்க.

(87)

15. ஆகமமலைவு

335. ஆகம மென்பது மனுமுத லாகி
யறனோடு புணர்ந்த திறனறி நூலவை
தம்மு ளுரைக்கு மோழுக்க நெறியி
னிழுக்க வுரைப்ப தாகம மலைவே.

இதுவும் அது.

(இ-ள்.) ஆகமமென்று சொல்லப்படுவது மனுமுதலாக அறத்தோடு கூடிய திறங்களை அறியும் பதினெண்வகை நூல்களாம்; அந்நூல்களிற் கூறப்படும் அறநெறிகளை அம்முறைமையாற் கூறாது பிறழக் கூறுவது ஆகமமலைவாம். (எ-று.)

வரலாறு:—

தெய்வம் விருந்தொக்க மென்புலத்தார் தாமென்னு
மைவகையுந் தம்பொருள்கொண் டாற்றுவார்—மையிலா
முக்கோலுங் கற்றோய் முழுமடியுந் தாங்கியே
தக்கோ ரெனப்படுவார் தாம்.

[" " 269]

இதனுள் இல்லறத்தார்க்கு உரிய அறத்தைத் துறவறத்தார்க்கு உரியன வாசச் சொல்லுதலான் ஆகமமலைவாயிற்று.

(88)

மலைவமைதி

336. கூறிய நெறியி னறுவகை மலைவு
நாடக வழக்கி னுட்டுதற் குரிய.

இது மேற்கூறிய மலைவு ஆறனையும் இன்னுழியாமென்கின்றது.

(இ-ள்.) இடம் முதலாக ஆகமம் ஈறாக இங்ஙனங் கூறிய முறைமையான் வரும் அறுவகைமலைவும் நாடகவழக்கினிடத்துச் சொல்லுதற்கு உரியனவாம். (எ-று.)

ஈண்டு நாடகவழக்கென்றது இல்பொருளாய்ப் புகழ்ச்சியிடத்துப் புனைத்துரைவகையாற் கூறுதலாம்; எனவே, அவ்வாறு புகழ்ச்சியிடத்து நீக்கப்படா, அலங்காரமாயே வருமென்பதாம்.

அவைவருமாறு :—

மரகதச் சோதியுடன் மாணிக்கச் சோதி
யிருமருங்குஞ் சேர்த்தரிவை யெம்மா—னுருவ
மலைக்கு மகில்சுமந் தாரத்து வான்கோ
டலைத்து வரும்பொன்னி யாறு. [தண்டி-பக். 270]

இதனுட் பிறநாட்டிற்கும் பிறமலைக்கும் உரிய மரகதமும் மாணிக்கமும்
அகிலஞ் சந்தனமும் காவிரி அலைத்துவருமென்றமையான் இடமலைவாய்ப்
புகழ்ச்சியிடத்து அலங்காரமாயிற்று.

மண்டபத்து மாணிக்கச் சோதியான் வாவிவாய்ப்
புண்டரிக மாலைப் பொழுதலருந்—தண்டரளத்
தாமஞ் சொரியுந் தகைநிலவான் மெல்லாம்பற்
பூமலருங் காலைப் பொழுது. [„ 271]

இதனுட் காலமலருங் கமலம் மாலைமலர்வதாகவும் மாலைமலருங் குமுதக்
காலமலர்வதாகவுங் கூறினமையாற் காலமலைவாய்ப் புகழ்ச்சியிடத்து
அலங்காரமாயிற்று.

வஞ்சியர்கோன் வஞ்சி மதவீழ வார்த்தத்தால்
வெஞ்சுடர்குழ் வேனில் வெயின்மறைப்ப—வஞ்சத்
தளவரும்பப் பூங்கொன்றைத் தண்கொம் பரும்பக்
கனிமயில்க ளார்த்திலகுங் காடு.

இதனுட் கார்க்கு உரியன வேனிற் குப் புணர்த்தமையாற் காலமலைவாய்ப்
புகழ்ச்சியிடத்து அலங்காரமாயிற்று.

கூடம் விரவிக் குறைநிலத்தா னத்தியன்ற
பாட லமிழ்தம் பருகிஞ—னுகின்ற
வூசலயற் றேன்றி யொளியிழைக்கு நாணழித்தா
னுகில் வடிவே லவன். [„ பக். 271]

இதனுட் கூடமென்பது ஆறும் நரம்பாகிய பகை நரம்பு. அதனோடுகூடிக்
குறைநிலத்தானத்து இயன்றதனைப் பாடல் அமிழ்தமெனக் கலைமலைவாய்
ணசலூர்த்து ஆடிப்பாடுகின்ற தலைமகளயற் றேன்றிய தலைமகனது
தோற்றம் அவட்கு நாண்பயந்தமையாற் பாடல்பிறழ்ந்தும் அவற்கு இன்
பம் பயத்தலாற் புகழ்ச்சியிடத்து அலங்காரமாயிற்று.

கடனான்கும் வந்தலைக்குங் காலாளுந் தேரு
மடல்செய் திருதுணியா மன்றே—யுடலொன்றி
யந்தரமே யேசுவன் காண்மீனோ யானியற்று
மிந்திர ஞால மிது. [„ பக். 272]

இதனுட் கலைமலைவாய்ப் பொருள்வந்து இந் திரஞாலமெனப் புகழ்ச்சி யிடத்து அலங்காரமாயிற்று. இது சம்பிரதமெனினும் அமையும்.

வானுகி மண்ணாய் மறிகடலாய் மாருதமாய்த்

தேனுகிப் பாலாந் திருமாலே — யானாயர்

வெண்ணெய் விழுங்க நிறையுமேர் மேலொருநான்

மண்ணை யுமிழ்ந்த வயிறு.

[தண்டி. பக்: 27]

இதனுள் எல்லாப் பொருளுமாயினுயென்றும் வெண்ணெயை விழுங்கினு யென்றும் மண்ணை உமிழ்ந்தாயென்றும் நியாயமலைவாய்ப் புகழ்ச்சியிடத்து அலங்காரமாயிற்று.

காய்கதி ரோனுக்குக் கன்னனையீன் றுங்கன்னி

யாகிப்பின் மூவரையு மீன்றளித்த—தோகை

தலைமசேர் கற்பினாற் றுள் வணங்கு முன்னாண்

மலையெடுத்துக் காரகாத்த மால்.

[,, 273]

இதனுட் கதிரோற்குக் கருணனைப் பயந்தபின்னருங் கன்னியாயினுளென் றும் பின்னர் மூவர்க்கும் மூவரைப் பயந்துங் கற்புடைமையால் மால்வணக் கினென்றும் ஆகமலைவாய்ப் புகழ்ச்சியிடத்து அலங்காரமாயிற்று என வும் வரும். பிறவும் அன்ன.

இவையெல்லாம் புனைந்துரையாய் அலங்காரமாமாறு பொருட்டுடொ டர்நிலைச் செய்யுளுட் கண்டுகொள்க. (89)

புறனடை.

337. மெய்பெற விதித்த செய்யுட் டிறனு

மெய்திய நெறியு மீரைங் குணனு

மையெழு வகையி னறிவுறு மணியு

மடியினுஞ் சோல்லினு மெழுத்தினு மியன்று

முடிய வந்த மூவகை மடக்குங்

கோழத் திரிமுதற் குன்றும்பி

னெமுறக் கிளந்த மிறைக்கவி யிருபது

மீவ்வகை யியற்றுதல் குற்ற மீவ்வகை

யெய்த வியம்புத லியல்பென மொழிந்த

வைவகை முத்திறத் தாங்கவை யுளப்பட

மொழிந்த நெறியி னொழிந்தவுங் கோட

லானற காட்சிச் சான்றோர் கடனே.

இஃது இவ்வோத்துட் கூறிய இலக்கணங்களையெல்லாந் தொகுத் துப் பிறவாறு வருவனவுந் தழீஇக்கொள்கவெனப் புறனடை கூறுகின்றது

(இ-ள்.) பொருள்பெற எடுத்தோதப்பட்ட அணியிலக்கணங்களெல்லாந் தொகுத்துக் கூறுமிடத்து, முத்தகங் குளகத் தொகை தொடர்நிலையெனுஞ் செய்யுட்பகுதியும், அச்செய்யுட்கு வைதருப்பக் கௌடமெனப் பொருந்திய நெறியும், அவற்றோடு தொடர்த்த செறிவு முதலாகச் சமாதிரி கூறாகச் சொல்லப்பட்ட குணங்கள் பத்தும், தன்மை முதலாகப் பாவிகம் கூறாகக் கிடந்த முப்பத்தைந்து அலக்காரமும், அடியினுஞ் சொல்லினுளும் எழுத்தினுளும் கூறி முடிபுபெற வந்த மூவகை மடக்கலக்காரமும், கோமூத்திரி முதலாகக் குறைபாடில்லாத இலக்கணத்திற் பிழைப்பின்றி வந்த மிறைக்கவியலக்காரம் இருபதும் இவ்வாறு கூறுதல் வழுவும் மலைவுமாமென்றும் அவற்றை இவ்வாறு பொருந்தக்கூறுதல் வழக்கென்றுஞ் சொல்லப்பட்ட பதினைந்து வேறுபாடும் உள்ளிட்டிக் கூறப்பட்டனவாம். இங்ஙனம் கூறிய நெறியி னொழிந்து வருவனவற்றையுங் கொள்ளுதல் நிரம்பிய அறிவினையுடைய சான்றோர்க்கு முறைமையாம். (எ-று.)

முற்கூறுவதாய் எழுத்துமடக்கைப் பிற்கூறியதென்னையெனின், அடிமடக்குஞ் சொன்மடக்கும் எழுத்தின்கூட்டமென்பது அறிவித்தற் கும் ஒரெழுத்தானும் ஒரினத்தானும் வருவனவும் அப்பாற்படுமென்பது அறிவித்தற்கும் கோமூத்திரி முதலாகிய மிறைக்கவியும் ஆராயுக்காற் பெரும்பான்மையும் எழுத்தின்மடக்கின்பாற் படுமென்பது அறிவித்தற்கு மெனக் கொள்க. முன்னோர் நூலுட் கோமூத்திரியும் மலைமாற்றுஞ் சுழிகுளமுஞ் சருப்பதோபத்திரமுமாகிய நான்குமே மிறைக்கவியெனக் கூறப்படுதலான் இவர் மிறைக்கவி இருபதென்றல் மலைவாம்பிறவெனின், ஆகாது; ஒன்றினமுடித்தறன்னின முடித்தலென்பதொனும்,

இருவர் நூற்கு மொருசிறை தொடங்கித்

திரிபுவே றுடையது புடைநூ லாகும்.

[நன்னூல். சூ. 8]

என்பதொனுமென்க.

(90).

முன்றவது

அணியியல் முற்றிற்று.

நான்காவது

செய்யுளியல்

338. செய்யு ளென்பது தேரிவுறக் கிளப்பின்
முன்னர்க் கூறிய முறைமைத் தாசி
யெழுத்தசை சீர்தனை யடிதொடை யென்ற
மூவிரண் றுறுப்பு மேவரச் சிவணிப்
பாவு மினமு மெனலிரு பாற்றே.

என்பதுகுத்திரம். இவ்வோத்துச் செய்யுளது இயல்புணர்த்திற்
 ருசலாற் செய்யுளியலென்னும் பெயர்த்து. மேல் நிறுத்தமுறை யானே
 அகத்திணையியலும் புறத்திணையியலும் அணியியலும் உணர்த்தி அங்கனம்
 உணர்த்திய பொருண்மையெல்லாவற்றிற்கும் இஃது இடமாதல்பற்றி
 அவற்றின்பிற் கூறினமையான் மேலோத்தினே இயைபுடைத்தாயிற்று.
 இதனுள் இத்தலைச்சுத்திரஞ் செய்யுட்குப் பொதுவிதியும் அஃது
 இத்துணையுறுப்பிற்றாய் இத்துணைத்தாமென்பது உங் கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) மேல் அகத்திணையோத்தினுள்
 “செய்யு ளிடவயிற் புல்லிய நெறித்தே.”

எனத் தோற்றவாய்செய்த செய்யுளென்று சிறப்பித்துச் சொல்லப்
 படுவதனை விளக்கக் கூறுமிடத்து, மேற்சொல்லோத்தினுள்

“பல்வகைத் தாதுவி னுயிர்க்குடல் போற்பல
 சொல்லாற் பொருட்கிட னாக வுணர்வீனின்
 வல்லோ ரணிபெறச் செய்வது செய்யுள்”.

[நன்னூல்]

எனக் கூறிய இயல்பிற்றுகி எழுத்து முதலிய அறுவகையுறுப்பினையும்
 பொருத்தமுறத் தழுவிப் பாவும் பாவினமுமென இருபகுதியையுடைத்
 தாம். (எ-று.)

‘மூவிரண் டிறுப்பு மேவரச் சிவணி’ எனவே மேவரச்சிவனாதனவும்
 உளவென்பதுஉம் பெற்றும். அவை எழுத்தோத்தினுட் கூறிய மாத்
 திரைவகையும் அகத்தோத்தினுட்கூறிய திணை முதலிய பன்னிருவகை
 யும் இவ்வோத்துட் கூறப்படும் வண்ணமும் அம்மை முதலிய வுணப்
 பெட்டும் அவைபோல்வன பிறவுமா மென்று உணர்க. (1)

339. எழுதப் படுதலி னெழுத்தே யவ்வெழுத்
 தசைத்திசை கோடலி னசையே யசையியைந்து
 சீர்கோள நின்றலிற் சீரே சீரிரண்டு
 தட்டு நின்றலிற் றகையே யத்தனை
 யடுத்து நடத்தலி னடியே யடியிரண்டு
 தோடுத்துமன் சேறலிற் றோடையே யத்தோடை
 பாலி நடத்தலிற் பாவே பாவோத்
 தினமாய் வழங்கலி னினமெனப் படுமே.

இது மேற்கூறிய எழுத்து முதலிய எட்டிற்கும் காரணக்குறி
 கூறுமுகத்தாற் பொது இலக்கணமும் அவற்றின் கிடக்கை முறைமையும்
 கூறுகின்றது.

இதற்குப்பொருள் கூறுகின்றிலம்; பெரும்பான்மையுஞ் சூத்திரத்
 தானே பொருள் விளங்கக்கிடத்தலின்.

மன்னென்ற மிகையானே ஓரடிக்கண்ணவாகிய தொடைவிகற்ப
மூல் கொள்க.

(2)

340. அவற்றுள்,

எழுத்துமேற் கிளந்த வியல்பிற் றுகும்.

இது நிறுத்தமுறையானே, எழுத்தாமாறு மாட்டேற்றான் எய்துவிக்
கின்றது.

(இ-ள்.) மேற்கூறிய செய்யுளுறுப்பு ஆறனுள் முதலுறுப்பாகிய
எழுத்து, மேல் எழுத்தோத்தினுட் கூறிப்போந்த இயல்பினையுடைத்தாம்.
(எ-று.)

மேற்கூறிப்போந்த இயல்பென்னையெனின், அகரம் முதல் ஓளகாரம்
இறுவாய் பன்னீரெழுத்தினையும் உயிரென்றும், அவற்றுள் அ இ உ எ ஓ
என்னும் ஐந்தினையும் ஓரளபிசைக்கும் குற்றெழுத்தென்றும், ஆ ஈ ஊ ஏ
ஐ ஓ ஔ என்னும் எழினையும் ஈரளபிசைக்கும் கெட்டெழுத்தென்றும்,
ககரம் முதல் னகரம் இறுவாய் பதினெண்ணெழுத்தினையும் அரையள
பிசைக்கும் மெய்யென்றும், அவற்றுட் க ச ட த ப ற என்னும் ஆறனை
யும் வல்லெழுத்தென்றும், ற ஞ ண ந ம ன என்னும் ஆறனையும் மெல்
லெழுத்தென்றும், ய ர ல வ ழ ள என்னும் ஆறனையும் இடையெழுத்
தென்றும், நாகியாது எஃகியாது வரகியாது கொக்கியாது குரக்கியாது
தெள்கியாது என யகரம்வரக் குற்றுகரங்கெட்டு ஆண்டுத் தோன்றும்
இகரமும் கேண்மியா சென்மியா என்னும் உரையசையிடைச் சொல்லிகர
மூற் தன் அளவிற் சுருங்கி அரையளபிசைக்கும் புணர்மொழிக்குற்றிய
லிகரமும் ஒருமொழிக்குற்றியலிகரமு மென்றும், நாகு எஃகு வாகு
கொக்கு குரங்கு தெள்கு என ஈரெழுத்தொருமொழியிறுதிக்கண்ணும்
ஐவகைத் தொடர்மொழியிறுதிக்கண்ணும் நின்ற வல்லெழுத்தையூர்ந்து
வரும் உகரத் தன் அளவிற் சுருங்கி அரையளபிசைக்கும் குற்றுகரமென்
றும், எஃகு கஃசு கஃடு கஃது கஃபு கஃறு எனக் குற்றெழுத்தின் முன்
னர்த்தாய் உயிரோடுகூடிய வல்லெழுத்தாறன்மிசைத்தாய ஆய்தம்
அரையளபிசைத்துவரும் ஆய்தவெழுத்தென்றும், அகரம் முதலிய உயி
ருக் ககரம் முதலிய மெய்யுங்கூடி ஓரளபும் ஈரளபுமாயே ஒலிக்கும் பன்
னிரு பதினெட்டு இருதூற்றொருபத்தாறனையும் உயிர்மெய்யென்றும்,
வாஅகை ஈஇகை ஊஉகம் பேஎகன் தைஇயல் தோஓரை மௌவல்
எனவும்,

இலா அ அர்க் கில்லை தமர்.

—[நாலடி. 283]

எனவும் கெட்டெழுத்தேழுந் தமக்கினமொத்த குற்றெழுத்துக்களோடும்
இகரவுகரங்களோடுகூடி மூன்று மாத்திரையும் ஒரோவழி நான்கு மாத்
திரையுமாய் மொழி முதலிடை கடையென்னும் மூன்றிடத்தும் அள

பெடுக்கும் உயிரளபெடை ஏழென்றும், அரங்கம் முரஞ்சு முரண்ணு
பருக்த்த அரும்பு முரன்று குரவ்வை அரைய்யர் குரவ்வை
திரள்கள் வரவ்வை எனக் குறிவினைக்கீழும் மங்கலம் மஞ்சு
மண்ணு பக்த்த அம்மு மின்னு தெவ்வர் வெய்யர் செவ்வ
கொள்க எவ்வை எனக் குறிக்கீழும் வகுணமனவயலாவாய்தமென்னும்
பதினொன்றுத் தம்மொடு தாஞ்சார்ந்து ஒரு மாத்திரையாய் மொழி
யிடை கடையென்னும் இரண்டிடத்தும் அளபெடுக்கும் ஒற்றளபெடை
பதினொன்றென்றும், ஐப்பசி இடையன் தினை எனவும், ஓளவை எனவும்,
தம்மைச்சுட்டிதற்கண்ணும் அளபெடுத்தற்கண்ணும் அல்லாதவழி வந்த
ஐகார ஓளகாரங்கள் முறையே முதலிடை கடையென்னும் மூன்றிடத்
தும் மொழிமுதற்கண்ணுத் தம் அளவிற் சுருக்கி ஓளபிசைக்கும் ஐகார
ஓளகாரக் குறுக்கங்களென்றும், போன்ம், மருண்ம், வாழும்வளவன் என
லகரளகரங்கள் திரிந்த னகரணகரங்களின் முன்னும் வருமொழி வகார
பிசையும் நின்ற மகரத் தன் அளவிற் சுருக்கிக் கால்மாத்திரையாயிசைக்
கும் மகரக்குறுக்கமாமென்றுக் கூறியவாரும் என்க. (3)

341. நேர்நிரை யெனவசை யோரிரண் டாகும்.

இது நிறுத்தமுறையானே அசைவகை இத்துணைத்தென்கின்றது.

(இ-ள்.) நேரையென்றும் நிரையசையென்றும் மேற்கூறிய அசை
இரண்டு வகையினையுடைத்தாம். (எ-று.) (4)

342. நெடிவங் குறிவந் தனித்துமொற் றுடுத்து
நடைபெறு நேரசை நான்கு நீங்காக்
குறிவினை குறினெடிற் றனித்துமொற் றுடுத்து
நெறிவரு நிரையசை நான்கு டாகும்.

இது முற்கூறிய அசைகளாமாறும் அவற்றதெண்ணுக் கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) செட்டெழுத்துத் தனித்துக் குற்றெழுத்துத் தனித்தும்
செட்டெழுத்தொற்றடுத்தும் குற்றெழுத்தொற்றடுத்தும் நடத்தலைப்
பெறும் நேரசை நான்கும், விட்டிசையாது குறிவிரண்டு தனித்துக் குறி
னெடிவிரண்டு தனித்துக் குறிவிரண்டொற்றடுத்தும் குறினெடிவிரண்
டொற்றடுத்தும் முறையானே வரும் நிரையசை நான்குமாம். (எ-று.)

வழக்கின்கண் நேரசை நான்கிற்கும் உதாரணம்: ஆ, ழி, வேள், வேல்
எனவும், நிரையசை நான்கிற்கும் உதாரணம்: வெறி, சுற, நிறம், விளாம்
எனவும், செய்யுட்கண் நேரசை நான்கிற்கும் உதாரணம்

போது சாந்தம் பொற்ப வேந்தி

யாதி நாதற் சேர்வோர்

சோதி வானந் துன்னு வோரே.

—[யா - கா. பக். 20]

எனவும், நிரையசை ழான்கிற்கும் உதாரணம்

அணிநிழ லசோகமர்ந் தருணெறி நடாத்திய

மணிதிக முவிரொளி வரதனைப்

பணிபவர் பவநனி பரிசறுப் பவரே. —[யா - கா. பக். 20]

எனவும் வரும்.

தனிநிலை யொற்றிவை தாமல கிலவே

யளபெடை யல்லாக் காலே யான— [யா - கா. பக். 142]

என்பவாகலின் நேரசை ஓரலகும் நிரையசை இரண்டலகும் பெறுமென்
பனஉம் பெற்றும். (5)

343. இயற்சீ ருரிச்சீர் பொதுச்சீ ரேன்று

மயக்கற வகுத்த சீர்முன் றுகும்.

இது நிறுத்தமுறையானே சீர்வகை இத்துணைத்தென்கின்றது.

(இ-ள்.) இயற்சீரும் உரிச்சீரும் பொதுச்சீருமென்று ஐயமற வகுக்
கப்பட்ட சீர் முன்று வகைப்படும். (எ-று.) (6)

344. ஈரசை கூடிய சீரியற் சீரஃ

தீரிரண் டாமவை யகவற் கிசைதலு

முவசை கூடிய சீருரிச் சீரது

நாலிரண் டாகி நடைபெறு மவற்று

ணேரிறு நான்கும் வெள்ளை யல்லன

பாவினுள் வஞ்சியின் பாற்பட் டிதேலும்

நாலசை யானு மோரசை யானுஞ்

சீர்பெற நடப்பது பொதுச்சீ ராங்க

தேண்ணிரண் டிரண்டா யியறலு நெறியே.

இது முற்கூறிய சீர்களாமாறும் அவற்றதெண்ணும் அவை செய்யுட்கு
உரியவாமாறங் கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) இரண்டு அசையான் வருஞ்சீர் இயற்சீரெனப்படும், அது
நேர்நேராயும் நிரைநேராயும் நிரைநிரையாயும் நேர்நிரையாயுந் தம்மிற்
கூடி நான்காம், அங்கனம் ஆகிய நான்குசீரும் ஆசிரியவுரிச்சீராதலும்;
முவசையான் வருஞ்சீர் உரிச்சீரெனப்படும், அது நேர்நேர்நேராயும், நிரை
நேர்நேராயும், நிரைநிரைநேராயும், நேர்நிரைநேராயும் நேர்நேர் நிரை
யாயும், நிரைநேர்நிரையாயும், நிரைநிரைநிரையாயும், நேர்நிரைநிரையாயும்
தம்மிற்கூடி எட்டாகி நடக்கும், அவ்வெட்டனுள் நேரிற்றுரிச்சீர் நான்கும்
வெண்பாவுரிச்சீராதலும் நிரையீற் றுரிச்சீர் நான்கும் வஞ்சியுரிச்சீராத
லும்; நாலசையானும் ஓரசையானுஞ் சீராந்தன்மைதோன்ற நடப்பது

பொதுச்சீரெனப்படும், அது நேர்நேர்நேர்நேராயும், நிரைநேர்நேர்நேராயும், நிரைநிரைநேர்நேராயும், நேர்நிரைநேர்நேராயும், நேர்நேர்நிரைநேராயும், நிரைநேர் நிரைநேராயும் நிரைநிரைநிரைநேராயும் நேர்நிரைநிரைநேராயும், நேர்நேர்நேர்நிரையாயும், நிரைநேர்நேர்நிரையாயும், நிரைநிரைநேர்நிரையாயும், நேர்நிரைநேர்நிரையாயும், நேர்நேர்நிரைநிரையாயும், நிரைநேர்நிரைநிரையாயும், நிரைநிரைநிரைநிரையாயும், நேர்நிரைநிரைநிரையாயும், தம்மிற்கூடிப் பதினாறுசீராய் நடத்தலும், நேராயும் நிரையாயும் இரண்டு சீராய் நடத்தலும் முறை. (எ-று.)

‘சீர்பெற’வென்ற மிகையானே வெண்பாவினுள் நாலசைச்சீர்வாரா; ஆசிரியத்துள்ளுக் குற்றுசீரம் வந்துழியன்றி வாரா; கலியுள்ளும் பெரும்பான்மையுக் குற்றுசீரம் வந்துழியன்றி வாரா, வஞ்சியுட் குற்றுசீரம் வாராதேயும் வரப்பெறும்; வஞ்சியுள் இரண்டு நாலசைச்சீர் ஓரடியுள் அருகிக் கண்ணுற்று நிற்கவும்பெறும்; அல்லனவற்றுட் பெரும்பான்மையும் ஓரடியுள் ஒன்றன்றி வாரா; இரண்டு வரினுக் கண்ணுற்றுநில்லா, பாவின்றுணைப் பாவினத்துள்ளும் பயின்றவாரா; நிரையீற்றுப் பொதுச்சீரெட்டும் வஞ்சியுளல்லது வாராவெனவுக் கொள்க. ஈரசைச்சீர் எல்லாச் செய்யுளுள்ளும் பயின்ற இனிது நடத்தலின் துயக்கீரென்றும், மூவசைச்சீர் எல்லாச் செய்யுளுள்ளும் வருமெனினும் வெண்பாவிற்கும் வஞ்சிப்பாவிற்கும் உரிமைபூண்டு நின்றலின் உரிக்கீரென்றும், ஏனைய பொதுவாய் நின்றலிற் பொதுக்கீரென்றும் ஆயின.

வழக்கின்கண் ஆசிரியவுரிச்சீர்க்கு உதாரணம்: தேமா புளிமா கருவிளம் கூவிளம் எனவும்,

வெண்பாவுரிச்சீர்க்கு உதாரணம்: தேமாங்காய் புளிமாங்காய் கருவிளங்காய் கூவிளங்காய் எனவும்,

வஞ்சியுரிச்சீர்க்கு உதாரணம்: தேமாங்கனி புளிமாங்கனி கருவிளங்கனி கூவிளங்கனி எனவும்,

நாலசைச்சீர்க்கு உதாரணம்: தேமாந்தண்பு புளிமாந்தண்பு கருவிளந்தண்பு கூவிளந்தண்பு தேமாநறும்பு புளிமாநறும்பு கருவிளநறும்பு கூவிளநறும்பு தேமாந்தண்ணிழல் புளிமாந்தண்ணிழல் கருவிளந்தண்ணிழல் கூவிளந்தண்ணிழல் தேமாநறுநிழல் புளிமாநறுநிழல் கருவிளநறுநிழல் கூவிளநறுநிழல் எனவும்,

ஓரசைச்சீர்க்கு உதாரணம்: நாள் மலர் எனவும், செய்யுட்கண் ஆசிரியவுரிச்சீர்க்கு உதாரணம்:

குன்றக் குறவன் காதன் மடமகள்

வரையர மகளிர் புரையுஞ் சாயல

ளைய ளரும்பிய முலையள்

செய்ய வாயினள் மார்பினள் சுணங்கே.— [ஐங்குறு. 285]

எனவும், வெண்பாவுரிச்சீர்க்கு உதாரணம்:—

பொன்றூர மார்பிற் புனைகழற்காற் கிள்ளிபே
ருன்னேனென் றாமூலக்கை. பற்றினேற்—கென்னே
மனனெடு வாயெல்லா மல்குநீர்க் கோழிப்
புனனாடன் பேரே வரும். —[யா-கா. பக். 29]

எனவும், வஞ்சியுரிச்சீர்க்கு உதாரணம்:—

பூந்தாமரைப் போதலமரத்
தேம்புனலிடை மீன்றிரிதரும்
வளவயலிடைக் களவயின் மகிழ்
வினைக்கம்பலை மனைச்சிலம்பவு
மனைச்சிலம்பிய மணமுரசொலி
வயற்கம்பலைக் கயலார்ப்பவு
நாளு, மகிழு மகிழ்தூஉங் கூரன்
புகழ்த லானாப் பெருவண் மையனே. —[யா-கா. பக். 29]

எனவும், நாலசைச்சீர்க்கு உதாரணம்:—

ஆங்கண்வானத் தமராசரும்
வெங்களியானை வேல்வேந்தரும்
வடிவார்கூந்தன் மங்கையருங்
கடிமலரேந்திக் கதழ்ந்கிறைஞ்சச்
சுங்கஞ்சமந்த மணியனைமிசைக்
கொங்கவிரசோகின் குளிர்நிழற்கீழ்ச்
செழுநீர்ப்பவளத் திரள்காம்பின்
முழுமதிபுரையு முக்குடைநீழல்
வெங்கண்வினைப்பகை விளிவெய்தப்
பொன்புனைநெடுமதில் புடைவளைப்ப
வனந்தசதுட்டய மவையெய்த
நனந்தலையுலகுட னவைநீங்க
மந்தமாருத மருங்கசைப்ப
வந்தரதுந்துபி நின்றியம்ப
விலங்குசாமரை யெழுந்தலமா
நலங்கிளர்மூழை நனிசொரிதர
வினிதிருந், தருணெறி நடாத்திய வாதிதன்
திருவடி பரவுதுஞ் சித்திபெறற் பொருட்டே.

—[திருப்பர்மாலை]

எனவும், ஓரசைச்சீர்க்கு உதாரணம்:—

பாலொடு தேன்கலந் தற்றே பணிமொழி
வாலெயி னாறிய நீர்.

—[குறள். 1121]

எனவும்,

நன்றறி வாரிற் கயவர் திருவுடையர்
- நெஞ்சத் தவல மிலர்.

—[குறள். 1072]

எனவும் வரும். பிறவும் அன்ன.

(7)

345. தன்கீர் தனதோ டொன்றலு முறழ்தலு
மென்றிரண் டாகு மியம்பிய தனையே.

இது நிறுத்தமுறையானே தனையகை இத்துணைத்தென்கின்றது.

(இ-ள்.) தன்கீரிறுதி தன்வருஞ்சீர் முதலசையோடு ஒன்றதலும்
ஒன்றாமையுமென இருவகைப்படும் மேற்கூறிய தனே. (எ-று.) (8)

346. நேர்நே ரொன்ற னிரைநிரை யொன்றலென்
றாயிரு தனையு மகவற் கிசைதலும்
வேண்சீ ரொன்ற லியற்கீர் விகற்பமென்
றவ்விரு தனையும் வேள்னாக் கமைதலு
நிரையீற் றரிச்சீ ரொன்றலு முறழ்தலும்
வரையாது வருதல் வஞ்சிக்கு வருதலும்
வேண்சீர் விகற்பங் கலித்தனே யாதலும்
பண்பினின் வழாஅப் பாங்கின வேன்ப.

இது முற்கூறிய தனையகைகளாமாறும் அவற்றதெண்ணும் அவை செய்
புட்கு உரியவாமாறும் கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) நேர்நிறியற்கீர்முன் நேர்வந்தொன்றுவதாகிய நேரொன்ற
சிரியத்தனையும் நிரையீற்றியற்கீர்முன் நிரைவந்தொன்றுவதாகிய நிரை
யொன்றசிரியத்தனையுமென அவ்விரண்டுதனையும் ஆசிரியப்பாவுக்கு
உரித்தாதலும், வெண்பாவுரிச்சீர்முன் நேர்வந்தொன்றுவதாகிய வெண்
சீர்வெண்டனையும் நேர்நிறியற்கீர்முன் நிரையும் நிரையீற்றியற்கீர்முன்
நேரும் வந்த உறழ்தலாகிய இயற்கீர்வெண்டனையுமென அவ்விரண்டு
தனையும் வெண்பாவிற்கு உரியவாதலும், நிரையீற்றியற்கீர்முன் நிரைவந்
தொன்றுவதாகிய ஒன்றியவஞ்சித்தனையும் நேர்வந்து உறழ்தலாகிய ஒன்
றதவஞ்சித்தனையும் கடியப்படாதுவருதல் வஞ்சிப்பாவிற்கு உரிய
வாதலும், வெண்சீர்முன் நிரை வந்து விகற்பித்தல் கலித்தனேக்கு உரித்
தாதலும் தத்தம் இயல்பினின்றுந் தவறாதமுறையான் வருமென்று கூறு
வர் ஆசிரியர். (எ-று.)

‘பண்பினின்வழாஅ’ என்ற மிகையானே, தன்சீரோடு வேற்றுச்சீர் ஒன்றியும் ஒன்றாதும் வருவனவுஞ் சிறப்பிலவேனுந் தன் தனையாமெனவும், நேரீற்றுப் பொதுச் சீரெட்டும் நேரீற்றுரிச்சீர்போலக் கொண்டு வருஞ்சீர் முதலசையோடு ஒன்றியது வெண்சீர் வெண்டனையாகவும் ஒன்றாதது கலித்தனையாகவும் வழங்கப்படுமென்றும், நிரையீற்றுப் பொதுச் சீரெட்டும் நிரையீற்றுரிச்சீர்போலக் கொண்டு வருஞ்சீர் முதலசையோடு ஒன்றினும் ஒன்றாதவிடினும் வஞ்சித்தனையாகவும் வழங்கப்படுமென்றும், ஓரசைச்சீர் இயற்சீரே போலக் கொண்டு வருஞ்சீர் முதலசையோடு நேராயொன்றியது நேரொன்றாசிரியத்தனையாகவும் நிரையாயொன்றியது நிரையொன்றாசிரியத்தனையாகவும் ஒன்றாதது இயற்சீர் வெண்டனையாகவும் வழங்கப்படுமெனவுங் கொள்க.

நேரொன்றாசிரியத்தனையான் வந்த செய்யுள் :—

உள்ளார் கொல்லோ தோழி முள்ளுடை
யலங்குகுலை யீந்தின் சிலம்பிபொதி செங்காய்
துகில்பொதி பவள மேய்க்கு

• மகில்படு கள்ளியங் காடிநந் தோரே. —[ஐங்குறு தூறு. 232]

எனவும், நிரையொன்றாசிரியத்தனையான் வந்த செய்யுள்:—

* திருமழை தலைஇய விருணிற் விசம்பின்
விண்ணதி ரிமிழ்சை கடுப்பப்
பண்ணமைந் தவர்தேர் சென்ற வாறே.

—[மலைபடுகடாலம். 1, 2]

எனவும், வெண்சீர்வெண்டனையானும் இயற்சீர்வெண்டனையானும் வந்த செய்யுள்:—

சிலைவிலங்கு நீள்புருவஞ் சென்றொசிய நோக்கி
முலைவிலங்கிற் றென்று முனிவாண்—மலைவிலங்கு
தார்மலை மார்ப தனிமை பொறுக்குமோ
கார்மலை கண்கூடும் போழ்து.

—[தண்டி. பக். 13]

எனவும், ஒன்றியவஞ்சித்தனையானும் ஒன்றாதவஞ்சித்தனையானும் வந்த செய்யுள்:—

மந்தாநிலம் வந்தசைப்ப
வெண்சாமரை புடை பெயர்தாச்
செந்தாமரை நாண்மலர்மிசை
யெனவாங், கினிதி னொதுங்கிய விறைவனை
மனமொழி மெய்களின் ளணங்குது மகிழ்ந்தே.

—[திருப்பாமாலை]

* முதல் இரண்டடிகளும் மலைபடுகடாம்.

எனவும், கலித்தனையான்வந்த செய்யுள்:—

செல்வப்போர்க் கதக்கண்ணன் செயிர்த்தெறிந்த சினவாழி
முல்லைத்தார் மறமன்னர் முடித்தலையை முருக்கிப்போ
யெல்லையீர் வியன்கொண்மு விடைறுழையு மதியம்போன்
மல்லலோங் கெழில்யாணை மருமம்பாய்ந் தொளித்ததே.

—[யா-கா. பக். 36]

எனவும், நாலசைச்சீர் உரிச்சீரேபோலத் தனவகையெய்திய செய்யுள்:—

ஆங்கண்வானத் தமரசரும்
வெங்களியாணை வேல்வேந்தரும்
வடிவார்கூந்தன் மங்கையருங்
கடிமலரேந்திக் கதழ்ந்திறைஞ்சச்
சிங்கஞ்சமந்த மணியணைமிசைக்
கொங்கவிரசோகின் குளிர்நிழற்கீழ்ச்
செழுநீர்ப்பவளத் திரள்காம்பின்
முழுமதிபுரையு முக்குடைநீழல்
வெங்கண்வினைப்பகை விளிவெய்தப்
பொன்புனைநெடுமதில் புடைவளைப்ப
வனந்தசதுட்டய மவையெய்த
நனந்தலையுலகுட னவைநீங்க
மந்தமாருத மருங்கசைப்ப
வந்தரதுந்துபி நின்றியம்ப
விலங்குசாமரை யெழுந்தலமா
நலங்கிளர்பூமழை நனிசொரிதா
வினிதிருந், தருணெறி நடாத்திய வாதிதன்
திருவடி பரவுதுஞ் சித்திபெறற் பொருட்டே.

—[யா-கா. பக். 31]

எனவும், நிரையசைச்சீர் இயற்சீரேபோலநின்று வருஞ்சீர் முதலசை
யோடு ஒன்றாமையின் இயற்சீர்வெண்டனையாயும் நேரசைச்சீர் இயற்சீரே
போலநின்று வருஞ்சீர் முதலசையோடு ஒன்றினமையின் ஆசிரியத்தனை
யாயும் வந்த செய்யுள்:—

உரிமை யின்கண் ணின்மையா
லரிமதர் மழைக் கண்ணாள்
செரும திசெய் தீமையாற்
பெருமை கொன்ற வென்பவே.

—[யா-கா. பக். 36]

எனவும் வரும். பிறவும் அன்ன.

(9)

347. குறளடி சிந்தடி யளவடி நெடிவடி
கழிநெடி லடியென வடிபைந் தாகும்.

இது நிறுத்தமுறையானே அடிவகை இத்துணைத்தென்கின்றது.

(இ-ள்.) குறளடியுஞ் சிந்தடியும் அளவடியும் நெடிவடியுங் கழி நெடிவடியுமென முற்கூறிய அடி ஐந்து வகைப்படும். (எ-று.) (10)

348. குறளொரு பந்த மிருதளை சிந்தா
முத்தளை யளவடி நாற்றளை நெடிவடி
யைந்தளை முதலா வெழுதளை காறும்
வந்தவும் பிறவுங் கழிநெடி லென்ப.

இது முற்கூறிய அடிகளாமாறு கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) ஒருதளையான் வந்த அடியினைக் குறளடியென்றும், இரு தளையான் வந்த அடியினைச் சிந்தடியென்றும், முத்தளையான் வந்த அடியினை அளவடியென்றும், நாற்றளையான் வந்த அடியினை நெடிவடியென்றும், ஐந்தளையான் வந்த அடியினையும் அறுதளையான் வந்த அடியினையும் எழுதளையான் வந்த அடியினையும் இவற்றின்மிக்கதளையான் வந்த சிறப்பி லடியினையும் கழிநெடிவடியென்றும் கூறுவர் ஆசிரியர். (எ-று.)

இரண்டு முதலா வெட்டி ருகத்
திரண்ட சீரா னடிமுடி வுடைய
விறந்தன வந்து நிறைந்தடி முடியினுஞ்

• சிறந்த வல்ல செய்யு ளுள்ளே. —[காக்கைபாடினியார்]

என்றார் பிறகுமெனக் கொள்க.

குறளடியான் வந்த செய்யுள்:—

திரைத்த சாலிகை
நிரைத்த போனிறைந்
திரைப்பத் தேன்களே
விரைக்கொண் மாலையாய்.

—[குளா. சீய. 179]

எனவும்,

சிந்தடியான் வந்த செய்யுள்:—

இருது வேற்றுமை யின்மையாற்
சுருதி மேற்றுறக் கத்தினே
டரிது வேற்றுமை யாகவே
கருது வேற்றடங் கையினாய்.

—[குளா. சீய. 171]

அளவடியான் வந்த செய்யுள்:—

தேம்பழுத் தினியரீர் மூன்றுந் தீம்பலா
மேம்பழுத் தளிந்தன சுளையும் வேரியு
மாம்பழக் கனிகளு மதுத்தண் டட்டமுந்
தாம்பழுத் துளசில தவள மாடமே.

—[குளா. நகர் 14]

எனவும்,

கெடிலடியான் வந்த செய்யுள்:—

வென்றான் வினையின் ரொகையாகி விரிந்து தன்க
னொன்றாய்ப் பார்த வுணர்வின் நொழியாது முற்றுஞ்
சென்றான் நிகழுஞ் சுடர்சூ மொளி மூர்த்தி யாகி
நின்றா னடிக்கீழ்ப் பணிந்தார் வினைநீங்கி நின்றார்.

—[குளா. கார்பு]

எனவும்,

ஐந்தளையான் வந்த கழிநெடிலடிக்குச் செய்யுள்:—

இரைக்கு மஞ்சிறைப் பறவைக ளெனப்பெயர்ந்
தினவண்டு புடைசூழ

நரைக்க ளென்னுமக் குழம்புக டிகழ்ந்தெழ

துடங்கிய விலையத்தாற்

நிரைக்க ரங்களிற் செழுமலைச் சந்தனத்

திரள்களைக் கரைமேல்வைத்

தரைக்கு மற்றிது குணகடற் நிரையொடு

பொருதல தவியாதே.

[குளா. கல். 61]

எனவும், அறுதளையான் வந்த கழிநெடிலடிக்குச் செய்யுள்:—

கணிகொண் டலர்ந்த நறவேங்கையோடு

கமழ்கின்ற காந்த ளிதழா

லணிகொண் டலர்ந்த வனமலை சூடி

யகிலாவி குஞ்சி கமழ

மணிகுண் டலங்க ளிருபாலும் வந்து

வரையாக மீது திவளத்

துணிகொண் டிலங்கு சுடர்வேலி னோடு

வருவாணி தென்கொ றுணியே. —[குளா. ஆரசி. 197]

எனவும், எழுதளையான் வந்த கழிநெடிலடிக்குச் செய்யுள்:—

மூவடிவி னாலிரண்டு சூழ்சுடரு நாண

முழுதுலக மூடி யெழின் முளைவயிர நாற்றித்

துவடிவி னாலிலங்கு வெண்குடையி னீழற்
 சுடரோயுன் னடிபோற்றிச் சொல்லுவதொன் றுண்டாற்
 சேவடிக டாமரையின் சேயிதழ்க டண்டச்
 சிவந்தனவோ சேவடியின் செங்கதீர்கள் பாயப்
 பூவடிவு கொண்டனவோ பொங்களிகள் சூழ்ந்து
 புலங்கொளா வாலெமக்கெம் புண்ணியர்தங் கோவே.

—[துறவு. குளா. 64]

எனவும், எண்டனையான் வந்த கழிநெடிலடிக்குச் செய்யுள்:—

இடங்கை வெஞ்சிலை வலங்கை வாளியி னெதிர்த் தானையை
 யிலங்கு மாழியின் விலங்கியோண்
 முடங்கு வாலுளை மடங்கள் மீமிசை முனிந்து சென்றுடன்
 முரண்ட ராசனை முருக்கியோள் [தரி
 வடங்கொண் மென்முலை துடங்கு துண்ணிடை மடந்தை சுந்
 வளங்கொள் பூண்முலை மகிழ்ந்தகோள்
 றடங்கொ டாமரை யிடங்கொள் சேவடி தலைக்கு வைப்பவர்
 தமக்கு வெந்துயர் தவிர்க்குமே.

—[குளா. துறவு. 164]

எனவும்; ஒன்பதிற்றுத்தனையான் வந்த கழிநெடிலடிக்குச் செய்யுள்:—

கொங்கு தங்கு கோதை யோதி மாத ரோடு
 கூடி நீடுமோடை நெற்றி
 வெங்கண் யானை வேந்தர் போந்து வேத கீத
 நாத வென்று நின்று தாழ
 வங்க புவ்வ மாதிரியாய வாதி நூலி
 னீதி யோடு மாதிரியாய
 செங்கண் மாலை காலை மாலை சென்று சேர்வர்
 சோதி சேர்ந்த சித்தி தானே.

—[ஐ 41]

எனவும் வரும். பிறவும் வந்துழிக் கண்டுகொள்க.

(11.)

349. வேண்பா வகவல் கலினே ரடியு
 மோண்பா வஞ்சி குறள்சிந் தடியும்
 பாலின மெல்லாப் பாதமும் பெறுமே.

இதுவும் மேற்கூறிய அடிகள் செய்யுட்டு உரியவாமாறு கூறு
 இன்றது.

(இ-ள்.) வெண்பாவும் ஆசிரியப்பாவும் கலிப்பாவும் அளவடியும், ஒள்ளிய வஞ்சிப்பாக் குறளடியுஞ் சிந்தடியும், பாவினம் எல்லா அடியும் பெற்று கடக்கும். (எ-று.)

நேரடியெனினும் அளவடியெனினும் ஒக்கும்.

அளவடியான் வந்த வெண்பாவிற்சுச் செய்யுள்:—

வளம்பட வேண்டாதார் யார்யாரு மில்லை

யளந்தன போக மவரவ ராற்றான்

விளங்காய் திரட்டினா ரில்லைக்—களங்கனியைக்

காரொனச் செய்தாரு மில்.

—[நாலடி. பழவினை.—3.]

எனவும், அளவடியான் வந்த ஆசிரியப்பாவிற்சுச் செய்யுள்:—

செங்களம் படக்கொன் றவுணர்த் தேய்த்த

செங்கோ லம்பின் செங்கோட் டியாணைக்

கழறொடிச் சேஎய் குன்றங்

குருதிப் பூவின் குலைக்கார் தட்டே.

—[குறுந். 1.]

எனவும், அளவடியான் வந்த கலிப்பாவிற்சுச் செய்யுள்:—

அரிதாய வறனெய்தி யருளியோர்க் களித்தலும்

பெரிதாய பகைவென்று பேணாரைத் தெறுதலும்

புரிவமர் காதலிற் புணர்ச்சியுந் தருமெனப்

பிரிவெண்ணிப் பொருள்வயிற் சென்றநங் காதலர்

வருவர்கொல் வயங்கிழா அய் வலிப்பல்யான் கேளினி;

(இது தரவு)

அடிதாங்கு மளவன்றி யழலன்ன வெம்மையாற்

கடியவே கனங்குழாய் காடென்ற ரக்காட்டுட்

டெடியடிக் கயந்தலை கலக்கிய சின்னீரைப்

பிடியூட்டிப் பின்னுண்ணுங் களிநெனவு முரைத்தனரே;

இன்பத்தி னிகந்தொரீஇ யிலைதீந்த வுலவையாற்

றுன்புறூஉந் தகையவே காடென்ற ரக்காட்டு

ளன்புகொண் மடப்பெடை யசைஇய வருத்தத்தை

மென்சிறக ராலாற்றும் புறவெனவு முரைத்தனரே;

கன்மிசை வேய்வாடக் கனைகதிர் தெறுதலாற்

றுன்னாருஉந் தகையவே காடென்ற ரக்காட்டு

ளின்னிழ லின்மையால் வருந்திய மடப்பிணைக்குத்

தன்னிழலைக் கொடுத்தளிக்குங் கலையெனவு முரைத்தனரே;

எனவாங்கு; (தனிச் சொல்)

(இவை மூன்றாக் தாழிசை)

இணைநல முடைய கானஞ் சென்றோர்
புனைநலம் வாட்டுந ரல்லர் மனைவயிற்
பல்லியும் பாங்கொத் திசைத்தன
நல்லெழி லுண்கணு மாடுமா லிடனே. இது சுரிதம்

[கலித். 11.]

எனவும், குறளடியான் வந்த வஞ்சிப்பாவிற்குச் செய்யுள்:—

சுறமறிவன துறையெல்லா
மிறவீன்பன வில்லெல்லாம்
மீன்றிரிவன கிடங்கெல்லார்
தேன்றூழ்வன பொழிலெல்லா
மெனவாங்கு, தண்பனை தழீஇய விருக்கை
மண்கெழு நெடுமதின் மன்ன னாரே. —[யா. கா. பக். 67]

என்றும், சிந்தடியான் வந்த வஞ்சிப்பாவிற்குச் செய்யுள்:—

தொன்னலத்தின் புலம்பலைப்பத் தொடித்தோண்மேற்
பன்னலத்த கலந்தொலையப் பரிவெய்தி
யென்னலத்தகை யிதுவென்னென வெழில்காட்டிச்
சொன்னலத்தகைப் பொருள்கருத்தி னிற்சிறந்தாங்
கெனப்பெரிதுங்,

கலங்களு ரெய்தி விசிப்பவுஞ்

• சிலம்பிடைச் செலவுஞ் சேணிவந் தற்றே.

[யா. கா. பக். 677]

எனவும் வரும். எல்லா அடியானும் வந்த பாவினக்கட்குச் செய்யுள்:—

“திரைத்தசாலிகை”

[யா. கா. பக். 38]

முதலியவாக முற்காட்டியவே கொள்க. பிறவும் அன்ன.

‘ஒண்பா’ வென்ற மிகையானே வெண்பாவின் ஈற்றடியும் கேரிசை
யாசிரியப்பாவின் ஈற்றயலடியும் கலிவெண்பாவின் ஈற்றடியுஞ் சிந்தடி
யாயும் இணைக்குறளாசிரியப்பாவின் இடையடி குறளடியாயுஞ் சிந்தடி
யாயும் வரப்பெறமெனக் கொள்க. (12)

350. மோனை யேதுகை முரணியை பளபெடை
யானவவ் வைந்து மவற்றோ டொத்துறாஉம்
பாத விணையே பொழிப்போ டொருஉத்தோடை
கூழை கதுவாய் மேலதூஉங் கீழதூஉஞ்
சீரிய முற்றோடு சிவணு மையேமுந்
தோடையு மத்தோடையின் விகற்பமு மாகும்.

இது நிறத்தமுறையானே தொடைவகையும் அத்தொடைவிகற்ப வகையும் இத்துணையவென்கின்றது.

(இ-ள்.) அடியமோனையும் அடியெதுகையும் அடிமுரணும் அடியியையும் அடியளபெடையுமாகிய அவ்வைந்தும், அத்தொடைகளை யொத்த ஓரடிக்கண்ணே வரும் இணைமோனையும், பொழிப்புமோனையும் ஒருஉமோனையும் கூழைமோனையும் மேற்கதுவாய்மோனையும் கீழ்க்கதுவாய்மோனையும் முற்றுமோனையும், இணையெதுகையும் பொழிப்பெதுகையும் ஒருஉவெதுகையும் கூழையெதுகையும் மேற்கதுவாயெதுகையும் கீழ்க்கதுவாயெதுகையும் முற்றெதுகையும், இணைமுரணும் பொழிப்புமுரணும் ஒருஉமுரணும் கூழைமுரணும் மேற்கதுவாய்முரணும் கீழ்க்கதுவாய்முரணும் முற்றுமுரணும், இணையியையும் பொழிப்பியையும் ஒருஉவியையும் கூழையியையும் மேற்கதுவாயியையும் கீழ்க்கதுவாயியையும் முற்றியியையும், இணையளபெடையும் பொழிப்பளபெடையும் ஒருஉவளபெடையும் கூழையளபெடையும் மேற்கதுவாயளபெடையும் கீழ்க்கதுவாயளபெடையும் முற்றளபெடையுமாகிய இவற்றோடுபொருந்தும் முப்பத்தைத்தும் முற்கூறிய தொடையும் அத்தொடை விகற்பமுமாமென்ற கூறுவர் ஆசிரியர். (எ-று.)

(13)

351. முதலெழுத் தோன்றின் மோனையு மேனை
யிரண்டா மெழுத்தோ டியையி னேதுகையு
மொழியினும் பொருளினு முரணின் முரணு
மிறுவா யொப்பி னியையுத் தோடையு
மளபெடுத் தோன்றி னடியள பெடையு
மிருகீர் மிசைவரத் தோடுப்பி னிணையு
முதலொடு மூன்றூஞ் சீர்த்தொடை பொழிப்புஞ்
சீரிரண் டிடவிடத் தோடுப்பி னொருஉவு
முவொரு சீரு முதல்வரத் தோடுப்பிற்
கூழையு முதலயற் சீரொழித் தல்லன
மேல்வரத் தோடுப்பின் மேற்கது வாயு
மீற்றயற் சீரொழித் தெல்லாந் தோடுப்பிற்
கீழ்க்கது வாயுங் கிளந்த வீரிரண்டு
சீர்தொறுந் தோடுப்பின் முற்று மாகும்.

இது முற்கூறிய தொடையுந் தொடைவிகற்பமுமாமாறு கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) அடிதொறும் முதலெழுத்து ஒன்றிவரத் தொடுப்பின் அடிமோனைத்தொடையும், அடிதொறும் ஒழிந்த இரண்டாமெழுத்து ஒன்றி

வரத்தொடுப்பின் அடியெதுகைத்தொடையும், மொழியானும் பொருளானும் மறுதலைப்படத் தொடுப்பின் அடிமுரண்டொடையும், அடிதொறும் ஈற்றெழுத்து ஒன்றிவரத் தொடுப்பின் அடியியைபுத்தொடையும், அடிதொறும் அளபெடுத்து ஒன்றிவரத் தொடுப்பின் அடியளபெடைத்தொடையும், முதலிருசீர்க்கண்ணும் மோனைமுதலாயினவரத் தொடுப்பின் இணைத்தொடையும், முதற்சீர்க்கண்ணும் மூன்றாஞ் சீர்க்கண்ணும் மோனைமுதலாயினவரத் தொடுப்பிற் பொழிப்புத்தொடையும், கடுவிருசீர்க்கண்ணினின்று முதற்சீர்க்கண்ணும் நான்காஞ்சீர்க்கண்ணும் மோனைமுதலாயின வரத்தொடுப்பின் ஒருஉத்தொடையும், இறுதிச்சீர்க்கணினின்று ஒழிந்த மூன்றுசீர்க்கண்ணும் மோனைமுதலாயினவரத் தொடுப்பிற் கூழைத்தொடையும், முதலயற்சீர்க்கணினின்று ஒழிந்த மூன்றுசீர்க்கண்ணும் மோனைமுதலாயினவரத் தொடுப்பின் மேற்கதுவாய்த்தொடையும், ஈற்றயற்சீர்க்கணினின்று ஒழிந்த மூன்றுசீர்க்கண்ணும் மோனைமுதலாயினவரத் தொடுப்பிற் கீழ்க்கதுவாய்த்தொடையும், சொல்லப்பட்ட நான்குசீர்க்கண்ணும் மோனைமுதலாயினவரத்தொடுப்பின் முற்றுத்தொடையுமாம். (எ-று.)

‘ஏனை’ யென்றமிகையானே இரண்டாமெழுத்து ஒன்றிவரினும் முதலெழுத்தெல்லாந் தம்முள் ஒத்த அளவினவாய் வந்து கட்டென்பதற்குப் பட்டென்பதல்லது பாட்டென்பது எதுகையாகாதெனவும், காட்டென்பதற்குப் பாட்டென்பதல்லது பட்டென்பது எதுகையாகாதெனவும், முதனிலை முதலிய உயிரளபெடை மூன்றுங் குறிலிணைக்கீழ்க் குறிக்கீழும் வரும் ஒற்றளபெடை இரண்டுந் தம்முள் ஒன்றிவரத்தொடுப்பது சிறப்புடைத்தெனவுங் கொள்க.

‘ஈரிரண்டு’ எனவே இணைமோனை முதலிய எல்லாம் அளவடிக்கண்ணே வழங்கப்படுமென்பதுஉம் ‘இறுவாயொப்பின் இயைபுத்தொடை’ எனவே அதன்விகற்பமாகிய இணையியைபுத்தொடை முதலிய ஏழும் ஈற்றுச்சீரே முதற்சீராகக் கொண்டு வழங்கப்படு மென்பதுஉம் பெற்றும்.

அடிமோனைத்தொடைக்குச் செய்யுள் :—

மாவும் புள்ளும் *வதிவயிற் படர

மாரீர் விரிந்த பூவுங் கூம்ப

மாலே தொடுத்த கோதையுங் கமழ

மாலே வந்த வாடையின்

மரயோ ளின்னுயிர் புறத்திறுத் தற்றே.— [யா. கா. பக். 50]

எனவும், அடியெதுகைத்தொடைக்குச் செய்யுள் :—

வடியேர்க ணீர் மல்க வான் பொருட்கட் சென்றார்

கடியார் கனங்குழாய் காணார் கொல் காட்டு

(பா - ம்.) * வது வயிற்படர்.

ளிடியின் முழக்கஞ்சி யீர்ங்கவுள் வேழம்
பிடியின் புறத்தசைத்த கை.

[யா. கா. பக். 51]

எனவும், பொருட் சொன்முரண்டொடைக்குச் செய்யுள் :—

இருள்பரந் தன்ன மாநீர் மருங்கி
னிலவுக்குவித் தன்ன வெண்மண லொருசிறை
யிரும்பி னன்ன கருங்கோட்டுப் புன்னை
பொன்னி னன்ன துண்டா திறைக்குஞ்
சிறுகுடிப் பரதவர் மடமகள்

பெருமதர் மழைக்கணு முடையவா லணங்கே.

[„]

எனவும், அடியியைபுத்தொடைக்குச் செய்யுள் :—

இன்னகைத் துவர்வாய்க் கிளவியு மணங்கே
நன்மா மேனிச் சுணங்குமா ரணங்கே
யாடமைத் தோளி கூடலு மணங்கே
யரிமதர் மழைக்கணு மணங்கே

திருதுதற் பொறித்த திலகமு மணங்கே.

[„ 50]

எனவும், அடியளபெடைத்தொடைக்குச் செய்யுள் :—

ஆஆ வளிய வலவன்றன் பார்ப்பினே
டீஇ ரிரைகொண் டீரனைப் பள்ளியுட்
டேந் திரையலைப்பத் துஞ்சா திறைவன்றேண்
மேள வலைப்பட்ட நம்போ னறுதுதா
லோலு வழக்குந் துயர்.

[„ 51]

எனவும், இணைமோனை முதலிய மோனைவிதற்பம் ஏழும் வந்த செய்யுள் :—

அணிமல ரசோகின் றளிர்நலங் கவற்றி
யரிக்குரற் கிண்கிணி யாற்றுஞ் சீறடி
யம்பொற் கொடிஞ்சி நெடுந்தே ரகற்றி
யகன்ற வல்கு லந்துண் மருங்கு
லரும்பிய கொங்கை யவ்வளை யமைத்தோ
ளவீர்மதி யனைய திருதுத லரிவை
யயில்வே லனுக்கி யம்பலைத் தமர்ந்த
கருங்கய நெடுங்க ணைக்கமென்
றிருந்திய சிந்தையைத் திறைகொண் டனவே.

[„ 55]

எனவும், இணையெதுகை முதலிய எதுகைவிதற்பம் ஏழும் வந்த செய்யுள்

பொன்னி னன்ன பொறிசுணங் கேந்திப்
பன்னருங் கோங்கி னன்னலங் கவற்றி

மின்னவி ரொளிவடந் தாங்கி மன்னிய
நன்னிற மென்முலை மின்னிடை வருத்தி
யென்னையு மிடுக்கண் ணென்னுவித் தின்னடை
யன்ன மென்பெடை போலப் பன்மலர்க்
கன்னியம் புன்னை யின்னிழ றுன்னிய
மயிலேய் சாயல் வாணுத
லயில்வே லுண்கணெம் மறிவுதொலைத் தனவே.

[யா. கா. பக். 56]

எனவும், இணைமுரண் முதலிய முரண்விகற்பம் ஏழும் வந்த செய்யுள்:—

சிறடிப் பேரக லல்கு லொல்குபு
சுருங்கிய துசுப்பிற் பெருகுவடந் தாங்கிக்
குவிந்துசுணங் கரும்பிய கொங்கை விரிந்து
சிறிய பெரிய நிகர்மலர்க் கோதைதன்
வெள்வளைத் தோளுஞ் சேயரிக் கருங்கணு
மிருக்கையு நிலையு மேந்தெழி லியக்கமுந்
துவர்வாய்த் தீஞ்சொலு முவந்தெனை முனியா
தென்று மின்னண மாசுமதி
பொன்றிகழ் நெடுவேற் போர்வல் லோயே.

| „ 57]

எனவும், இணையியைபு முதலிய இயைபுவிகற்பம் ஏழும்வந்த செய்யுள்:—

• மொய்த்துடன் றவழு முகிலே பொழிலே
மற்றத னயலே முத்துறழ் மணலே
நிழலே யினியத னயலது கடலே
மாதர் நகிலே வல்லே யியலே
வில்லே துதலே வேற்கண் கயலே
பல்லே தளவம் பாலே சொல்லே
புயலே குழலே மயிலே யியலே
யதனால், இவ்வயி னிவ்வுரு வியங்கலி
னெவ்வயி னோரு மிழப்பர்தந் நிறையே.

[„ 56]

எனவும், இணையளபெடை முதலிய அளபெடைவிகற்பம் ஏழும் வந்த செய்யுள்:—

தாஅட் டாஅ மரைமல ருழக்கிப்
பூடக் குவளைப் போலு தருந்திக்
காஅய்ச் செந்நெற் கறித்துப் போலய்
மாஅத் தாஅண் மோலுட் டெருமை

தேளம் புனலிடைச் சேளர் பா அன்
 மீஇ னா அர்ந் துகளுஞ் சீஇ
 ரேள னா அநீஇ ணீஇ
 ஈரான் செய்த கேண்மை.
 யாய்வளைத் தோளிக் கலரா னவே.

[யா. கா. 57]

எனவும் வரும். பிறவும் அன்ன.

இரும்பும்பொன்னும் மாறுபாடுடைமையிற் பொருண்முரணியிற்றெனவுங் குடியுங்கண்ணும் ஆகாது சிறுமை பெருமை என்னுஞ் சொல்வே மாறுகோடலிற் சொன்முரணியிற்றெனவுங் கொள்க. (14)

352. செந்தொடையிரட்டையோ டந்தாதி யெனவும்
 வந்த வகையான் வழங்கவும் பெறுமே.

இஃது இவ்வகையானுந் தொடையாமென்கிறது.

(இ-ள்.) செந்தொடையெனவும் இரட்டைத்தொடையெனவும் அந்தாதித்தொடையெனவும் வந்த கூற்றால் நடக்கவும்பெறும் முற்கூறிய தொடை. (எ-று.) (15)

353. சொல்லிய தொடையோடு வேறுபட் டியலிற்
 சொல்லி நிறுத்தசெந் தொடையுநே ரடியின்
 முழுவது மொருசொல் வரினஃ திரட்டையு
 மடியுஞ் சீரு மசையு மேழுத்து
 முடிவு முதலாச் செய்யுண் மொழியி
 னந்தாதித் தொடையுமென் றறிதல் வேண்டும்.

இது செந்தொடை முதலிய மூன்றுமாமாறு கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) முற்கூறிய தொடைகளோடு வேறுபட்டு நடப்பின் மேற் கூறிப்போந்த செந்தொடையும், காற்சீரோரடியின் முழுவதும் ஒரு சொல்லேவரத் தொடுப்பின் அஃது இரட்டைத்தொடையும், அடியும் சீரும் அசையும் எழுத்துமாகிய இறுதி மற்றையடிக்கு ஆதியாகச் செய்யுட் செய்யின் அந்தாதித்தொடையுமென்று அறிதலை விரும்பும் ஆசிரியன். (எ-று).

‘சொல்லிநிறுத்த’ என்ற மிகையானே அசையினுஞ் சீரினும் இசையினுமெல்லாம் இசையாது வருவது சிறப்புடைச் செந்தொடையெனவும் இரட்டைத்தொடை ஈற்றெழுத்தொன்று குறையினும் இழுக்காதெனவுங் கொள்க.

செந்தொடைக்குச் செய்யுள்:—

பூத்த வேங்கை வியன்சினே யேறி

மயிலின மகவு நாட

என்னுதற் கொடிச்சி மனத்தகத் தோனே. [யா. கா. பக். 52]

எனவும், இரட்டைத்தொடைக்குச் செய்யுள்:—

ஒக்குமே யொக்குமே யொக்குமே யொக்கும்

விளக்கினுட் சீறெரி யொக்குமே யொக்குங்

குளக்கொட்டிப் பூவினிறம்.

[யா. கா. பக். 52]

எனவும், அந்தாதித்தொடைக்குச் செய்யுள்:—

உலகுடன் விளக்கு மொளிகிள ரவிர்மதி

மதிநல னழிக்கும் வளங்கெழு முக்குடை

முக்குடை நீழற் பொற்புடை யாசன

மாசனத் திருந்த திருந்தொளி யறிவன்

ஆசனத் திருந்த திருந் தொருளி யறிவனை

யறிவுசே ருள்ள மொடருந்தவம் புரிந்து

துன்னிய மாந்தரஃ தென்ப

பன்னருஞ் சிறப்பின் விண்மிசை யுலகே. [யா. கா. பக். 56]

எனவும் வரும். பிறவும் அன்ன.

(16)

354. வெண்பா வாசிரியங் கலியே வஞ்சியெனப்

பண்பாய்ந் துரைத்த பாநான் காகும்

இது நிறுத்தமுறையானே முற்கூறிய பாவகை இத்துணைத் தென்கின்றது.

(இ-ள்.) வெண்பாவும் ஆசிரியப்பாவும் கலிப்பாவும் வஞ்சிப்பாவு மெனத் தத்தந் தன்மையால் தெரிந்து சொல்லப்பட்ட பா நான்கு வகைப்படும். (எ-று.)

355. தாழிசை துறையே விருத்த மென்றிவை

பாவினம் பாவோடு பாற்பட் டியலும்.

இது நிறுத்தமுறையானே முற்கூறிய பாவினவகை இத்துணைத் தென்கின்றது.

(இ-ள்.) தாழிசையும் துறையும் விருத்தமுமென்று இம்மூன்றும் பாவினமெனப்படும்; அவை பாவொடு கூடி அப்பெயர்பெற்று கடக்கும். (எ-று.)

(17)

அங்கணம் வழங்குமாறு: வெண்டாழிசை வெண்டிறை வெளிவிருத்தம் எனவும், ஆசிரியத்தாழிசை ஆசிரியத்துறை ஆசிரிய விருத்தம் எனவும், கலித்தாழிசை கலித்துறை கலிவிருத்தம் எனவும், வஞ்சித்தாழிசை வஞ்சித்துறை வஞ்சிவிருத்தம் எனவுங் கொள்க

(18)

356. செப்ப லீசையன வெண்பா மற்றவை
யந்தடி சிந்தடி யாகவு மவ்வடி
யந்த மசைச்சீ ராகவும் பெறுமே.

இது நிறுத்தமுறையானே வெண்பாவா மாறு பொதுவகையான்
உணர்த்துகின்றது.

(இ-ள்.) செப்பலோசையைத் தமக்கு ஓசையாக உடையனவாம் எவ்
லாவெண்பாவும்; அவ்வெண்பாக்களின் ஈற்றடி முச்சீராதலும் அவ்வீற்
றடியின் இறுதி அசைச்சீரான் இறுதலும் பெறும். (எ-று.)

பாலொடு தேன்கலந் தற்றே பணிமொழி
வாலெயி றாறிய நீர்.

[குறள். 1121]

என நேரசைச்சீரானும்

நன்றறி வாரிற் கயவர் திருவுடையர்
நெஞ்சத் தவல மிலர்.

[„ 1072]

என நிரையசைச்சீரானும் இறுதலேயன்றி உம்மையாற்

• கொல்லா நலத்தது நோன்மை பிறர்தீமை
சொல்லா நலத்தது சால்பு.

[குறள். 984]

எனக் குற்றுநர ஈற்று நேர்பசைச்சீரான் இறுதலும்,

அகர முதல வெழுத்தெல்லா மாதி
பகவன் முதற்றே யுலகு.

[குறள். 1]

எனக் குற்றுநர ஈற்று நிரைபசைச்சீரான் இறுதலும்,

இனமலர்க் கோதா யிலங்குநீர்ச் சேர்ப்பன்
புனைமலர்த் தாரகலம் புல்லு.

என முற்றுநர ஈற்று நேர்நேரியற்சீரான் இறுதலும்,

மஞ்சுகூழ் சோலை மலைநாட மூத்தாலு
மஞ்சொன் மடவார்க் கருளு.

—[பா. கா. பக். 82]

என முற்றுநர ஈற்று நிரைநேரியற்சீரான் இறுதலும் கொள்க.

மற்றென்ற மிகையானே எந்திசைச்செப்பலுந் தூங்கிசைச் செப்ப
லும் ஒழுங்கிசைச் செப்பலுமெனச் செப்பலோசை மூன்றுவகைப்படும் ;

வெண்சீர் வெண்டளை யான்வரும் யாப்பை
யேந்திசைச் செப்ப லென்மனார் புலவர்.

எனவும்,

இயற்சீர் வெண்டளை யான்வரும் யாப்பைத்
தூங்கிசைச் செப்ப லென்மனார் புலவர்.

எனவும்,

“ வெண்சீ ரொன்றலு மியற்சீர் விகற்பமு
மொன்றிய பாட்டே யொழுக்கைச் செப்பல் ”

—[சங்க யாப்பு.]

எனவும் கூறுபவாகலின்,

இவற்றிற்குச் செய்யுள் :—

“ யாதானு நாடாமா லூராமா லென்றொருவன்
சாந்துணையுங் கல்லாத வாறு ”

—[குறள். 397]

எனவும்,

“ பாலொடு தேன்கலந் தற்றே பணிமொழி
வாலெயி றூறிய நீர் ”

—[குறள். 1121]

எனவும்,

“ கொல்லான் புலாலை மறுத்தானைக் கைகூப்பி
யெல்லா வுயிருந் தொழும் ”

—[குறள். 260]

எனவும் முறையே காண்க.

இவ்வோசையைத் தூக்கென்று ஓர் உறுப்பாக்கி வேறு கூறுவாரும் உளர். மேல் இவ்வாறு வருவனவற்றிற்கும் இவ்வுரை உய்த்துரைக்க. (19)

357. குறளே நேரிசை யின்னிசை பஃறொடை
சிந்திய லெனவஃ தைந்தேன மொழிப.

இது மேற் பொதுவகையாற் கூறிய வெண்பாவகை இத்துணைத் தென்கின்றது.

(இ - ள்.) குறள் வெண்பாவும் நேரிசை வெண்பாவும் இன்னிசை வெண்பாவும் பஃறொடை வெண்பாவுஞ் சிந்தியல் வெண்பாவுமென்று முற்கூறிய வெண்பா ஐந்துவகைப்படுமென்று கூறுவர் ஆசிரியர். (எ - று.) (20)

358. ஈரடி யான்வரிற் குறளஃ திரண்டாய்ச்
சீரிய வான்றனிச் சொல்லிடை சிவணி
யிருவிகற் பாணு மொருவிகற் பாணுஞ்
செப்ப லோசையிற் சிதையா தாகி
யத்திறம் வரினே ரிசையடி நான்கா
யொன்றும் பலவும் விகற்பாய்த் தனிச்சோ
லின்றி நடப்பி னின்னிசை யடிபல
துன்னிற் பஃறொடை நேரிசை யின்னிசை
யன்னவாய் மூன்றடி யான்வரிற் சிந்தியல்
வெண்பா வாதலும் விதியெனப் படுமே.

இது முற்கூறிய வெண்பாக்களாமாறு கூறுகின்றது.

(இ - ள்.) ஈரடியான்வரிற் குறள் வெண்பாவாதலும் ; அக்குறட்பா இரண்டாய்த் தொடைக்கேற்ற தனிச்சொல் இடைக்கட்பொருந்தி முதலிரண்டடியும் ஒரு விகற்பத்தானும் கடையிரண்டடியும் ஒரு விகற்பத்தானும் நான்கடியும் ஒரு விகற்பத்தானுஞ் செப்பலோசையின் வழுவாது அவ்வாறுவரின் நேரிசை வெண்பாவாதலும், நான்கடியாய் ஒரு விகற்பத்தானும் பலவிகற்பத்தானும் தனிச்சொலின்றி வரின் இன்னிசை வெண்பாவாதலும், மேல் வெண்பாவிற் கு நான்கடியுரிமை கூறினமையின் நான்கடியின்மிக்கு ஒரு விகற்பாயும் பலவிகற்பாயும் அடிபலவாய்வரிற் பஃரொடை வெண்பாவாதலும், நேரிசை வெண்பாவேபோல இரண்டாம் அடியிறுதி தனிச்சொற் பெற்று இருவிகற்பாயும் ஒருவிகற்பாயும் மூன்றடியாய் வரின் நேரிசைச் சிந்தியல் வெண்பாவாதலும், இன்னிசை வெண்பாவேபோல ஒரு விகற்பாயும் பலவிகற்பாயும் தனிச்சொலின்றி மூன்றடியாய் வரின் இன்னிசைச் சிந்தியல் வெண்பாவாதலும் இலக்கணமெனப்படும். (எ - று.)

மேல் வெண்பாச் செப்பலோசைத்தாய் வருமெனக்கூறி ஈண்டுஞ் செப்பலோசையிற் சிதையாதென்றது ஒருசார் பிறபாக்களை உதாரணவாய்பாட்டான் ஓசையூட்டுமிடத்துத் தத்தம் ஓசையிற் சிறிது வழுவீ வருவன உளவாயினும் வெண்பாவிற் குச் செப்பலோசை சிறிதும் வழுவலாகாதென்று யாப்புறுத்தற் பொருட்டாகவுஞ், செப்பலோசையிற் சிறிது வழுவீவந்த நேரிசை இன்னிசை வெண்பாக்களை ஒருபுடை யொப்புமை நோக்கி வெண்டுறைப் பாற்படுத்தும், செப்பலோசை சிறிது வழுவீவந்த பஃரொடை வெண்பாக்களை ஒருபுடை யொப்புமை நோக்கி வெண்கலிப்பாற்படுத்தும் வழங்கினும் இழுக்காதென்பது அறிவித்தற்குமெனக் கொள்க.

‘சீரியவான் தனிச்சொல்’ என்ற மிகையானே முதற் குறட்பாவினோடு தனிச்சொல் இடைவேறுபட்டு விட்டிசைப்பின் ஒற்றுமைப்படாத உலோகங்களை ஒற்றுமைப்படப் பற்றாசிட்டு விளக்கினுற்போல முதற்குறட்பாவின் இறுதிக்கண் ஒன்றும் இரண்டும் அசைகூட்டி உச்சரிக்கப்பட்டு இரண்டு விகற்பத்தானும் ஒருவிகற்பத்தானும் வருவன உள ஒருசார் ஆசிரிசை நேரிசை வெண்பாவாமெனவும், நேரிசைவெண்பாவேபோல இரண்டாம் அடியினிறுதி தனிச்சொற்பெற்று மூன்றுவிகற்பத்தான் வருவனவும் மூன்றும் அடியினிறுதி தனிச்சொற்பெற்று இரண்டுவிகற்பத்தான் வருவனவும் அடிதோறுந் தனிச்சொற்பெற்று வருவனவும் பிறவாற்றான் நேரிசைவெண்பாவிற் குச் சிறிது வேறுபட்டு நான்கடியாய் வருவனவுமெல்லாம் இன்னிசை வெண்பாவாமெனவுங் கொள்க.

இருவிகற்பத்தான் வந்த குறள் வெண்பாவிற் குச் செய்யுள்;—

“உருவுகண் டெள்ளாமை வேண்டு முருள்பெருந்தேர்க்

தச்சாணி யன்னு ருடைத்து.

—[குறள். 667]

எனவும், ஒருவிகற்பத்தான் வந்த குறள்வெண்பாவிற்குச் செய்யுள் :—

“ உடையார்முன் னில்லார்போ லேக்கற்றுங் கற்றார்
கடையரே கல்லா தவர் ” —[குறள். 395]

எனவும், இருவிகற்பத்தான் வந்த நேரிசைவெண்பாவிற்குச் செய்யுள் :—

தடமண்டு தாமரையின் றுதா டலவ
னிடமண்டிச் செல்வதனைக் கண்டு—பெடைஒண்டு
பூழிக் கதவடைக்கும் புத்தூரே பொய்க்கடிந்
தூழி நடாயினு னூர். —[யா - கா. பக். 70]

எனவும், ஒருவிகற்பத்தான் வந்த நேரிசை வெண்பாவிற்குச் செய்யுள் :—

அரிய வரைகீண்டு காட்டுவார் யாரே
பெரிய வரைவயிரங் கொண்டு—தெரியிற்
கரிய வரைநிலையார் காய்ந்தாலென் செய்வர்
பெரிய வரைவயிரங் கொண்டு. —[யா - கா. பக். 70]

எனவும், ஈரசையான் ஆசிட்டு இருவிகற்பத்தான் வந்த ஆசுடை நேரிசை
வெண்பாவிற்குச் செய்யுள் :—

தாமரையின் றுதாடித் தண்டுவலைச் சேறனைந்து
தாமரையி னாற்றமே தானாறுந்—தாமரைபோற்
கண்ணான் முகத்தான் கரதலத்தான் சேவடியெங்
கண்ணார்வஞ் செய்யுங் கருத்து. —[யா - கா. பக். 70]

எனவும், ஓரசையான் ஆசிட்டு இருவிகற்பத்தான் வந்த ஆசுடை நேரிசை
வெண்பாவிற்குச் செய்யுள் :—

கருமமு முள்படா போகமுந் துவ்வா
தருமமுந் தக்கார்க்கே செய்யா—வொருநிலையே
முட்டின்று மூன்று முடியுமே லஃதென்ப
பட்டினம் பெற்ற கலம். —[நாலடி. 250]

எனவும், ஈரசையான் ஆசிட்டு ஒருவிகற்பத்தான் வந்த ஆசுடை நேரிசை
வெண்பாவிற்குச் செய்யுள் :—

வஞ்சியே னென்றவன்றன் னூருரைத்தான் யானுமவன்
வஞ்சியா னென்பதனால் வாய்நேர்ந்தேன்—வஞ்சியான்
வஞ்சியேன் வஞ்சியே னென்றுரைத்தும் வஞ்சித்தான்
வஞ்சியாய் வஞ்சியார் கோ. —[யா - கா. பக். 71]

எனவும், ஓரசையான் ஆசிட்டு ஒருவிகற்பத்தான் வந்த ஆசுடை நேரிசை
வெண்பாவிற்குச் செய்யுள் :—

யாத்த வறிவின ராண்டினைய ராயினுங்
காத்தோம்பித் தம்மை யடக்குப—மூத்தொறுஉந்
தீத்தொழிலே கன்றித் திரிதந் தெருவைபோற்
போத்தரூர் புல்லறிவி னார்.

எனவும், ஒருவிகற்பத்தான் வந்த இன்னிசைவெண்பாவிற்குச் செய்யுள் :—

வைகலும் வைகல் வரக்கண்டு மஃதுணரார்
வைகலும் வைகலை வைகுமென் நிற்புறுவர்
வைகலும் வைகற்றம் வாழ்நாண்மேல் வைகுதல்
வைகலை வைத்துணரா தார்.

—[நாலடி - 39]

எனவும், இருவிகற்பத்தான் வந்த இன்னிசைவெண்பாவிற்குச் செய்யுள் :—

இன்றுகொ லன்றுகொ லென்றுகொ லென்னுது
பின்றையே நின்றது கூற்றமென் மெண்ணி
யொருவுமின் றீயவை யொல்லும் வகையான்
மருவுமின் மாண்டா ரறம்.

—[நாலடி - 36]

எனவும், பலவிகற்பத்தான் வந்த இன்னிசைவெண்பாவிற்குச் செய்யுள் :—

கடற்குட்டம் போழ்வர் கலவர் படைக்குட்டம்
பாய்மா வுடையா னுடைக்கிற்குந் தோயி
றவக்குட்டந் தன்னுடையா னீந்து மவைக்குட்டந்
கன்றான் கடந்து விடும்.

—[நான்மணிக்கடிகை 18]

எனவும், இரண்டாம் அடியிறுதி தனிச்சொற்பெற்று மூன்று விகற்பத்தான் வந்த இன்னிசை வெண்பாவிற்குச் செய்யுள் :—

அங்கண் விசம்பி னகனிலாப் பாரிக்குந்
திங்களுஞ் சான்றோரு மொப்பர்மற்—றிங்கண்
மறுவாற்றுஞ் சான்றோ ரஃதாற்றார் தெருமந்து
தேய்வ ரொருமா சுறின்.

—[நாலடி - 151]

எனவும், மூன்றாம் அடியினிறுதி தனிச்சொற்பெற்று இருவிகற்பத்தான் வந்த இன்னிசை வெண்பாவிற்குச் செய்யுள் :—

வளம்பட வேண்டாதார் யார்யாரு மில்லை
யளந்தன போக மவரவ ராற்றான்
விளங்காய் திரட்டினு ரில்லைக்—களங்கனியைக்
காரெனச் செய்தாரு மில்.

—[ஐடி 103]

எனவும், அடிதோறுந் தனிச்சொற் பெற்று மூன்றுவிகற்பத்தான் வந்த இன்னிசை வெண்பாவிற்குச் செய்யுள் :—

இன்னுமை வேண்டி னிரவெழுக—விர்நிலத்து
மன்னுதல் வேண்டி னிசைநடுக—தன்னொடு
செல்வது வேண்டி னறஞ்செய்க—வெல்வது
வேண்டின் வெகுளி விடல்.

—[நாலடி - 17]

எனவும், ஐந்தடியான் வந்த ஒருவிகற்பப் பஃறொடை வெண்பாவிற்குச் செய்யுள் :—

சேற்றுக்கா னீலஞ் செருவென்ற வேந்தன்வேற்
கூற்றுறழ் மொய்ம்பிற் பகழி பொருகயற்
ரோற்றந் தொழில்வடிவு தம்முட் டடுமாற்றம்
வேற்றுமை யின்றியே யொத்தன மாவேட
ராற்றுக்கா லாட்டியர் கண்.

எனவும், ஆறடியான் வந்த பல விகற்பப் பஃறொடை வெண்பாவிற்குச் செய்யுள் :—

பன்மாடக் கூடன் மதுரை நெடுந்தெருவி
லென்னோடு நின்ற ரிருவ ரவருள்ளும்
பொன்னோடை நன்றென்ற ணல்லளே—பொன்னோடைக்
கியானைநன் நென்றாளு மந்நிலையள்—யானை
யெருத்தத் திருந்த விலங்கிலைவேற் நென்னன்
நிருத்தார்நன் நென்றேன் றியேன்.

எனவும், ஏழடியான் வந்த பலவிகற்பப் பஃறொடை வெண்பாவிற்குச் செய்யுள் :—

வையக மெல்லாங் கழனியா—வையகத்துச்
செய்யகமே நாற்றிசையிற் றேயங்கள்—செய்யகத்து
வான்கரும்பே தொண்டை வளநாடு—வான்கரும்பின்
சாரேயந் நாட்டுத் தலையூர்கள்—சாறட்ட
கட்டியே கச்சிப் புறமெல்லாங்—கட்டியுட்
பானேற்ற மான சருக்கரை மாமணியே
யானேற்றான் கச்சி யகம்.

—[யா. கா. பக். 7]

எனவும், இருவிகற்பத்தான் வந்த நேரிசைச்சிந்தியல் வெண்பாவிற்குச் செய்யுள் :—

நற்கொற்ற வாயி னீறுங்குவளைத் தார்கொண்டு
சுற்றும்வண் டார்ப்பப் புடைத்தாளே—பொற்றேரான்
பாலைநல் வாயில் மகள்.

—[௭டி 79]

எனவும், ஒரு விகற்பத்தான் வந்த நேரிசைச்சிந்தியல் வெண்பாவிற்குச் செய்யுள் :—

அறிந்தானே யேத்தி யறிவாங் கறிந்து
செறிந்தார்க்குச் செவ்வ னுரைப்ப—சிறந்தார்
சிறந்தமை யாராய்ந்து கொண்டு —[யா - வி - பக். 226]

எனவும், ஒரு விகற்பத்தான் வந்த இன்னிசைச்சிந்தியல் வெண்பாவிற்குச் செய்யுள் :—

நறுநீல நெய்தலுங் கொட்டியுந் தீண்டிப்
பிறநாட்டுப் பெண்டிர் முடிநாறும்—பாரி
பறநாட்டுப் பெண்டி ரடி. —[யா - கா. பக். 79]

எனவும், இருவிகற்பத்தான் வந்த இன்னிசைச்சிந்தியல் வெண்பாவிற்குச் செய்யுள் :—

சுரையாழ வம்மி மிதப்ப வரையனைய
யானைக்கு நீத்து முயற்கு நிலையென்ப
கானக நாடன் சுனை. —[ஷே 80]

எனவும், மூன்றுவிகற்பத்தான்வந்த இன்னிசைச்சிந்தியல் வெண்பாவிற்குச் செய்யுள் :—

முல்லை முறுவளித்துக் காட்டின மெல்லவே
சேயிதழ்க் காந்த டுட்பீன்ற போயினார்
திண்டேர் வரவுரைக்குங் கார். —[ஷே .80]

எனவும் வரும். பிறவும் வந்துழிக் கண்டுகொள்க.

இனி, செப்பலோசையிற் சிதையாது நேரும் நிரையும் நேர்பும் நிரையு
மாகிய சீர்களை இறுதியாகவுடைய சிந்தடியான் முடியும் வெண்பாக்களை ஓசை
பூட்டுமாறு :—

“ பாலொடு தேன்கலந் தற்றே பணிமொழி
வாலெயி னாறிய நீர் ” —[குறள். 1121]

இதனைக்

“ கூவிளங் கூவிளந் தேமா கருவிளங்
கூவிளங் கூவிளம் நாள் ”

எனவும்

“ நன்றறி வாரிற் கயவர் திருவுடையர்
நெஞ்சத் தவல மிலர் ” —[குறள். 1072]

இதனைக்

“கூவிளங் தேமா புளிமா கருவிளங்காய்
தேமா புளிமா மலர்”

எனவும்,

“கொல்லா நலத்தது நோன்மை பிறர்தீமை
சொல்லா நலத்தது சால்பு”

—[குறள். 984]

இதனைத்

“தேமா கருவிளந் தேமா புளிமாங்காய்
தேமா கருவிளங் காசு”

எனவும்,

“அகர முதல வெழுத்தெல்லா மாதி
பகவன் முதற்றே யுலகு”

—[ஷட. 1]

இதனைப்

“புளிமா புளிமா புளிமாங்காய் தேமா
புளிமா புளிமா பிறப்பு”

எனவும் முறையே அலகிட்டு ஓசையூட்டி அவ்வாறாதல் காண்க. பிறவும் அன்ன. (21)

359. அடியொரு மூன்றாவந் தந்தடி சிந்தாய்
விடினது வெள்ளொத் தாழிசை யாதலு
மூன்றடி முதலா வேழடி காறும்வந்
தீற்றடி சிலசில சீர்குன் றினுமவை
வேற்றொலி வீரவினும் வெண்டுறை யாதலு
மொருமூன் றொருநான் கடியடி தோறுந்
தனிச்சொற் றழுவீ நடப்பது வெள்ளை
விருத்த மெனப்பெயர் வேண்டலும் விதியே.

இது மேற்கூறிய வெண்பாவிற்கு இனமாகிய தாழிசை துறை விருத்தங் களாமாறு கூறுகின்றது.

(இ - ள்.) மூன்றடியான் நடந்து ஈற்றடி முச்சீரடியாய் முடியின் அது வெள்ளொத்தாழிசையாதலும், மூன்றடி முதலாக ஏழடியளவும் நடந்து ஈற்றடியுட் சில அடிகள் சிலசீர் குறையினும் அவ்வாறு வருங்கால் முன்பிற் சில அடி ஒரோசையாய்ப் பின்பிற் சில அடி மற்றோரோசையாய் வேற்றொலி வீரவினும் வெண்டுறை யாதலும், மூன்றடியும் காண்கடியுமாய் அடிகடோ றும் ஒருசொல்லே இறுதிக்கட் தனிச்சொல்லாகப் பொருந்தி நடப்பது வெளி விருத்தமெனப் பெயர்பெறுதலும் இலக்கணமாம். (எ - று.)

உரையிற்கோடலான் வெள்ளொத்தாழிசை முச்சீரான் இறுங்காங்
வெண்பாவேபோலக் காசு பிறப்பு நாள் மலரென்னும் வாய்பாட்டான் இற
மெனவும், முதலடி இரண்டும் அளவடியான் வருமெனவும், சிந்தியல்வெண்பா
ஒரு பொருண்மேல் மூன்று அடுக்கிவரின் அவையும் வெள்ளொத்தாழிசையா
மெனவும், ஒருசார் வெண்டுறையின் ஈற்றடி ஒன்று ஒருசீர் குறைந்து
வருவனவும் உளவெனவும், வெளிவிருத்தந் தனிச்சொற் பெற்றுவருங்கால்
அளவடியினுட்பட்டு அடங்காது வரல்வேண்டுமெனவுங் கொள்க.

சீர் வரையறுத்திலாமையால் வெண்டுறை எனைத்துச்சீரானும் அடியாய்
வருமென்க.

வெள்ளொத்தாழிசைக்குச் செய்யுள் :—

நண்பி தென்று தீய சொல்லார்
முன்பு நின்று முனிவு செய்யா
ரன்பு வேண்டு பவர்.

—[யா - கா. பக். 87]

எனவும், ஒருபொருண்மேல் மூன்றடுக்கிவந்த வெள்ளொத்தாழிசைக்குச்
செய்யுள் :—

அன்னு யறங்கொ னலங்கிளர் சேட்சென்னி
யொன்னு ருடைபுறம் போல நலங்கவர்ந்து
துன்னுள் றுறந்து விடல்

ஏடி யறங்கொ னலங்கிளர் சேட்சென்னி
கூடா ருடைபுறம் போல நலங்கவர்ந்து
நீடான் றுறந்து விடல்

பாவா யறங்கொ னலங்கிளர் சேட்சென்னி
மேவா ருடைபுறம் போல நலங்கவர்ந்து
காவான் றுறந்து விடல்.

—[ஷே 90]

எனவும், மூன்றடியான் வந்த ஓரொலிவெண்டுறைக்குச் செய்யுள் :—

தாளாள ரல்லாதார் தாம்பல ராயக்கா லென்னு மென்னும்
யாளியைக் கண்டஞ்சி யானைதன் கோடிரண்டும்
பீலிபோற் *சாய்த்து விடும்பிளிற்றி யாங்கே.—[ஷே 88]

எனவும், நான்கடியான் வந்த ஓரொலி வெண்டுறைக்குச் செய்யுள் :—

குழலிசை வண்டினங்கள் கோழிலைய செங்காந்தட் குலைமேற் பாய
வழலெரியின் மூழ்கினவா லந்தோ வளியவென் றயல்வாழ் மந்தி
கலுழ்வனபோ னெஞ்சயர்ந்து கல்லருவி தூஉம்
நிழல்வரை நன்னாட னீப்பனோ வல்லன். [ஷே 88]

எனவும், ஏழடியான் வந்த வேற்றொலிவெண்டுறைக்குச் செய்யுள் :—

பா - ம் :—* சாய்ந்து விழும் பிலிற்றி யாங்கே.

முழங்குதிரைக் கொற்கைவேந்தன் முழுதுலக மேவல்செய
முறைசெய் கோமான்

வழங்குதிறல் வாண்மாறன் மாச்செழியன் றுக்கரிய
வைவேல் பாடிக்

கலந்துநின் றுரோலாங் கருதலா காவண

யிலங்குவா ளிரண்டினு விருகைவீ சிப்பெயர்ந்

தலங்கன்மா லையனிழ்ந் தாடவா டும்பிவள்

பொலங்கொள்பூந் தடங்கட்கே புரிந்துநின் றுரோலாம்

விலங்கியுள் ளந்தப விளிந்துவே றுபவே.—[யா-கா.பக்.89]

எனவும், ஈற்றடி ஒன்று ஒருசீர் குறைந்துவந்த ஓரொலிவெண்ணெறக்குச்
செய்யுள் :—

வெறியுறு கமழ்கண்ணி வேந்தர்கட் காயினு

முறவுற வருவழி யுரைப்பன வுரைப்பன்மற்

செறிவுறு தகையினர் சிறந்தன ரிவர்நமக்

கறிவுறு தொழிலரென் றல்லவை சொல்லன்மின்

பிறபிற நிகழ்வன பின்.

[ஐடி 88]

எனவும், மூன்றடியான் வந்த வெளிவிருத்தத்திற்குச் செய்யுள் :—

கொண்டன் முழங்கினவாற் கோபம் பரந்தனவா—லென்செய்கோயான்

வண்டு வரிபாட வார்தளவம் பூத்தனவா—லென்செய்கோயா

னெண்டிசையுந் தோகை யிருந்தகனி யேங்கினவா—லென்செய்கோயான்.

—[ஐடி 86]

எனவும், நான்கடியான்வந்த வெளிவிருத்தத்திற்குச் செய்யுள் :—

ஆவா வென்றே யஞ்சின ராழ்ந்தா—ரொருசாரார்

கூகூ வென்றே கூவிளி கொண்டா—ரொருசாரார்

மாமா வென்றே மாய்ந்தனர் நீந்தா—ரொருசாரா

ரேகீர் நாய்கீ ரென்செய்து மென்றா—ரொருசாரார்.

எனவும் வரும். பிறவும் வந்துழிக்காண்க.

(22)

360. அகவ லிசையன வகவன் மற்றவை

ஏஓ ஈஆய் என்ஐயென் றிறுமே.

இது கிறுத்தமுறையானே ஆசிரியப்பாவாமாறு பொதுவகையான்
உணர்த்துகின்றது.

(இ - ள்.) அகவலோசையைத் தமக்கு ஓசையாக உடையனவாம் எல்லா
ஆசிரியப்பாவும், அவை ஏயென்றும் ஓவென்றும் ஈயென்றும் ஆயென்றும் என்
என்றும் ஐயென்றும் இறும். (எ - று.)

‘மற்று’ என்ற மிகையானே ஏந்திசையகவலுந் தூங்கிசையகவலும்
ஒழுங்கிசையகவலுமென அகவலோசை மூன்றவகைப்படும்:—

நேர்நே ரியற்றனை யான்வரு மகவலு
நிரைநிரை யியற்றனை யான்வரு மகவலு
மாயிரு தளையுமொத் தாகிய வகவலு
மேந்த றாங்க லொழுக லென்றிவை
யாய்ந்த நிரனிதை யாகு மென்ப. —[யா. வி. பக். 251]

என்பனவாகலின்,

இவற்றிற்குச் செய்யுள்:—

“போதுசாந்தம் * * * துன்னுவோரே” —[பக். 462]

எனவும்,

“அணிநிழல் * * * பரிசறுப்பவரே” —[பக். 463]

எனவும்,

“குன்றக்குறவன் * * * சுணங்கே” —[பக். 464]

எனவும், முறையே காண்க.

“பாடுநனிகேட்டே”

என ஏயும்,

குவளை யுண்க ணிவள்வயிற் பிரிந்து
பெருந்தோள் கதுப்பொடு விரும்பினை நீவி
யிரங்குமென் றழுங்கல் வேண்டா
செழுந்தே ரோட்டிய வென்றியொடு சென்றீ. —[யா.வி.பக்.253]

என ஈயும்,

முள்ளி நீடிய முதுநீ ரடைசரைப்
புள்ளிக் கள்வ னும்ப லறுக்குந்
தண்டுறை யூர னளிப்பவு
முன்கண் சிவப்ப தெவன்கொ லன்னாய். —[ஐங்குறு. 21]

என ஆயும்,

“அலந்த மஞ்ஞை யாமங் கூவப்
புலர்ந்தது மாதோ புரவலர்க் கிரவேன்”
[பெருங்கதை. 154: 144-5]

என எனவும்,

நின்றன நின்று தன்றுணை யொருசிறைப்
பூந்தண் சிலம்பன் மேந்தழை யிவையெனக்
காட்டவுங் காண்டல் செல்லாள். கோட்டிப்

பூண்முலை நோக்கி யிறைஞ்சி

வாண்முக வெருத்தங் கோட்டினண் மடந்தை.—[யா. வி. பக். 253]

என ஐயும் ஈராயவாறு காண்க. பிறவும் வந்துழிக் கண்டுகொள்க. (23)

361. நேரிசை யிணைக்குற ணிலைமண் டிலமே
யடிமறி மண்டில. மெனநான் ககவல்.

இது மேற் பொதுவகையாற் கூறிய ஆசிரியப்பா வகை இத்துணைத் தென்கின்றது.

(இ - ள்.) நேரிசை யாசிரியப்பாவும் இணைக்குறளாசிரியப்பாவும் நிலை மண்டிலவாசிரியப்பாவும் அடிமறிமண்டில வாசிரியப்பாவுமென நான்குவகைப் படும் ஆசிரியப்பா. (எ - று). (24)

362. அந்த வடியி னயலடி சிந்தடி
வந்திடி நேரிசை யாசிரிய மாதலு
மளவடி யந்தமு மாதியு மாகிக்
குறளடி சிந்தடி யென்ற விரண்டு
மிடைவர நிற்பி னிணைக்குற ளாதலு
மொத்த வடித்தா யுலையா மரபோடு
நிற்பி னிலைமண் டிலமா குதலு
மனப்படு மடிமுத லிடையீ ருயி
னடிமறி மண்டில வாசிரிய மாதலு
நடைதேரி புலவர் நாடினர் கோளலே.

இது முதற்கூறிய ஆசிரியப்பாக்களாமாறு கூறுகின்றது.

(இ - ள்.) ஈற்றடியின் அயலடி முச்சீரடியாக நடப்பின் அது நேரிசை யாசிரியப்பா ஆதலையும், ஈறும் முதலும் நாற்சீரடியாய் இருசீரடியும் முச்சீரடியு மாகிய இரண்டடியும் இடையிடையே வந்து நிலைபெறின் அஃது இணைக் குறளாசிரியப்பா ஆதலையும், சீர் தம்மில் அளவொத்த அடியிணையுடைத்தாய்க் கெடாத தன்மையொடு நிற்பின் அது நிலைமண்டிலவாசிரியப்பா ஆதலையும், யாதானும் ஓரடியை முதலடியாக இடையடியாக ஈற்றடியாகக் கூறினும் ஓசை யும் பொருளுஞ் சிதையாமல்வரின் அஃது அடிமறிமண்டிலவாசியப்பா ஆதலையும் இலக்கணநெறியை அறியும் அறிவுடையோர் ஆராய்ந்து கொள்க. (எ - று).

“குறளடி சிந்தடி யென்ற விரண்டு

மிடைவர நிற்பி னிணைக்குறள்” —[காக்கை பாடினியார்]

என்றாரேனும், உரையிற் கோடலாற் சிந்தடி இணைதலும் இணைக்குறளா மெனக் கொள்க.

நேரிசையாசிரியப்பாவிற்குச் செய்யுள் :—

நிலத்தினும் பெரிதே வானினு முயர்ந்தன்று

நீரினு மாரள வின்றே சாரற்

கருங்கோற் குறிஞ்சிப்பூக் கொண்டு

பெருந்தே னிழைக்கு நாடொடு நட்பே. —[குறுந். 3]

எனவும், ஈற்றயலடியிரண்டுஞ் சிந்தடியான் வந்த இணைக்குறளாசிரியப்பா
விற்குச் செய்யுள் :—

நீரின் தண்மையுந் தீயின் வெம்மையுஞ்

சாரச் சார்ந்து தீரத் தீருஞ்

சார னுடன் கேண்மை

சாரச் சாரச் சார்ந்து

தீரத் தீரத் தீர்பொல் லாதே. —[யா. கா. பக். 93]

எனவும், இருசீரடியும் முச்சீரடியும் இடையிடை வந்த இணைக்குறளாசிரியப்
பாவிற்குச் செய்யுள் :—

சிறியகட் பெறினே யெமக்கீயு மன்னே

பெரியகட் பெறினே

யாம்பாடத் தான்மகிழ்ந் துண்ணு மன்னே

சிறுசோற்றானு

நனிபல கலத்தன் மன்னே

பெருஞ்சோற்றானு

நனிபல கலத்தன் மன்னே

யென்பொடு தடிபடு வழியெல்லா

மெமக்கீயு மன்னே

யம்பொடு வேனுழை வழியெல்லாந்

தானிற்கு மன்னே

நரந்த நாறுந் தன்கையாற்

புலவுநாறு மென்றலை தைவரு மன்னே

யருங்கலை யிரும்பாண ரகன்மண்டைத் துணையூர் இ

யிரப்போர் கையுளும் போகிப்

புரப்போர் புன்கண் பார்வை சோர

வஞ்சொணுண் டேர்ச்சிப் புலவர் நாவீற்

சென்றுவீழ்ந் தன்றவன்

நிருநிறத் திலங்கிய வேலே

யாசா கெந்தை யாண்டுளன் கொல்லோ

வினிப், பாடுநரு மில்லை

பாடுநர்க் கொன் றீகுநரு மில்லை

பனித்துறைப் பகன்றை நறைக்கொண் மாமலர்
சூடாது வைகியாங்குப் பிறர்க்கொண்
நீயாது வீயு முயிர்தவப் பலவே.

—[புறம். 235]

எனவும், தலைமண்டிலவாசிரியப்பாவிற்சுச் செய்யுள் :—

வேரல் வேலி வேர்க்கோட் பலவின்
சார னூட செவ்வியை யாகுமதி
யாரஃ தறிந்திசினேரே சாரற்
சிறுகோட்டுப் பெரும்பழந் தூங்கி யாங்கிவ
ளுயிர்தவச் சிறிது காமமோ பெரிதே.

—[குறந். 18]

எனவும், அடிமறிமண்டிலவாசிரியப்பாவிற்சுச் செய்யுள் :—

சூரல் பம்பிய சிறுகான் யாதே
சூரர மகளி ராரணங் கினரே
வார லெனினே யானஞ் சுவலே
சார னூட நீவர லாதே.

—[யா - கா. பக். 96]

எனவும் வரும்.

(25)

363. மூன்றடி யோத்து முடிவன வாய்விடி
னுன்ற வகவற் றுழிசை யாதலு
மேருத்தடி குன்றியு மிடையிடை குன்றியு
மிவற்றோ டிடைமடக் காகியு நான்கடி
யவற்றா னடப்பி னதன்றுறை யாதலுங்
கழிநெடி லடிநான் கொத்திற் றினகவல்
விருத்த மாதலும் விதியெனப் படுமே.

இது மேற் கூறிய ஆசிரியப்பாவிற்சு இனமாகிய தாழிசை துறை
விருத்தங்களாமாறு கூறுகின்றது.

(இ - ள்.) மூன்றடியாய்ச் சீர் தம்முள் அளவொத்து முடியுமாயின் அஃது
இலக்கணத்தான் நிறைந்த ஆசிரியத்தாழிசையாதலும், ஈற்றயலடி குறைந்தும்
இடையிடைகுறைந்தும்ஈற்றயலடிகுறைந்தும்இடைமடக்காகியும், இடையிடை
குறைந்து இடைமடக்காகியும் நான்கடியான் வரின் அவை ஆசிரியத்துறை
யாதலும், கழிநெடி. நான்காய்த் தம்மில் அளவொத்து முடியின் அவை
ஆசிரிய விருத்தமாதலும் இலக்கணமாம். (எ - று.)

'ஆன்ற' என்ற மிகையானே ஆசிரியத்தாழிசை தனியே வரப்பெறு
மாயினும் ஒருபொருண்மேல் மூன்றடுக்கிவருவது சிறப்புடைத்தெனக்
கொள்க. சீர்வரையறுத்திலாமையால் ஆசிரியத்தாழிசையும் ஆசிரியத்துறையும்
எனத்துச் சீரானும் அடியாய் வருதல் பெற்றும்.

ஒருபொருண்மேல் மூன்றடுக்கிவந்த ஆசிரியத்தாழிசைக்குச் செய்யுள்:—

கன்று குணிலாக் கனிபுகிர்த்த மாயவ
னின்றுநம் மானுள் வருமே லவன்வாயிற்
கொன்றையந் தீங்குழல் கேளாமோ தோழீ.

பாம்பு கயிறாக் கடல்கடைந்த மாயவ
னிங்குநம் மானுள் வருமே லவன்வாயி
லாம்பலந் தீங்குழல் கேளாமோ தோழீ.

கொல்லையஞ் சாரற் குருந்தொசித்த மாயவ
னெல்லிநம் மானுள் வருமே லவன்வாயின்
முல்லையந் தீங்குழல் கேளாமோ தோழீ.

—[சிலப். ஆய்ச்சி. குரவை. 1—3]

எனவும், தனியேவந்த ஆசிரியத்தாழிசைக்குச் செய்யுள்:—

வானுற நிமிர்ந்தனை வையக மளந்தனை
பான்மதி விடுத்தனை பல்லுயி ரோம்பினை
நீனிற வண்ணநின் னிறைகழ றொழுதனம்.

—[யா - கா. பக். 97]

எனவும், எருத்தடிசுறைந்த ஆசிரியத்துறைக்குச் செய்யுள்:—

கரைபொரு காண்யாற்றங் கல்லத ரெம்முள்ளி வருவிராயி
னரையிருள் யாமத் தடுபுலியேறு தும்மஞ்சி யகன்றுபோக
நரையுரு மேறுநுங் கைவே லஞ்சு நும்மை
வரையர மங்கையர் வெளவுத லஞ்சுதும் வாரலையோ.

—[யா - கா. பக். 98]

எனவும், இடையிடையுறைந்த ஆசிரியத் துறைக்குச் செய்யுள்:—

கொன்றார்ந் தமைந்த குருமுக்கத் தெழினிறக்
குருதிக் கோட்டின விருந்தாட் பெருங்கைக்
குன்றாமென வன்றாமெனக்
குமுறா நின்றன கொடுந்தொழில் வேழம்
வேன்றார்ந் தமைந்த விளங்கொளி யிளம்பிறை
துளங்குவா ளிலங்கெயிற் றழலுளைப் பருஉத்தா
ளதிரும் வானென வெதிரும் கூற்றெனச்
சுழலா நின்றன விழிக்கண் யாளி;

சென்றார்ந் தமைந்த சிறுதுதி வள்ளுகிர்ப்

பொறியெருத் தெறுழ்வளிப் புலவுநா றழல்வாய்ப்

புனலாமெனக் கனலாமெனப்
 புகையா நின்றன புலிமா நேற்றை
 யென்றாங் கிவையிவை யியங்கலி நெந்திறத்
 தினிவரல் வேண்டலந் தனிவர லெனத்
 தலைவிலக்கலி னிறுவரைமிசை யெறிகுறும்பிடை
 யிதுவென்னென வீதுநோனார் கரவிர விடைக்கள
 வுளமதுகற்றோ ரதுகற் பன்றே. —[யா - கா. பக். 9]

எனவும், எருத்தடிசுறைந்து இடைமடக்காய்வந்த ஆசிரியத்துறைக்குச் செய்யுள் :—

வண்டுளர் பூந்தார் வளங்கெழு செம்பூட் சேளய் வடிவேபோலத்
 தண்டளிர்ப் பிண்டித் தழையேந்தி மாவினவித் தணந்தோன்யாரே
 தண்டளிர்ப் பும்பிண்டித் தழையேந்தி வந்துநம்
 பண்டைப் பதிவினவிப் பாங்கு படமொழிந்து படர்ந்தோ னன்றே.
 —[யா. கா. பக். 98]

எனவும், இடையிடைசுறைந்து இடைமடக்காய்வந்த ஆசிரியத்துறைக்குச் செய்யுள் :—

இரங்கு குயின்முழவா வின்னிசையாழ் தேனா
 வரங்க மணிபொழிலா வாடும்போலு மிளவேனி
 லரங்க மணிபொழிலா வாடுமாயின்
 *மரங்கொன் மணந்தகன்றார் நெஞ்ச மென்செய்த திளவேனில்.
 —[ஷே 100]

எனவும், அறுசீர்க்கழிநெடிடையான் வந்த ஆசிரியவிருத்தத்திற்குச் செய்யுள் :—

விடஞ்சூழ் ழரவி னிடைநுடங்க விறல்வாள் வீசி விரையார்வேங்
 கடஞ்சூழ் நாடன் காளிங்கன் கதிர்வேல் பாடு மாதங்கி
 வடஞ்சேர் கொங்கை மலைதாந்தாம் வடிக்க ணீல மலர்தாந்தாந் [யே.
 தடந்தோ ளிரண்டும் வேய்தாந்தா மென்னுந் தன்கைத் தண்ணுமை
 —[ஷே 14]

எனவும் வரும். ஒழிந்த கழிநெடிடையான்வந்த ஆசிரியவிருத்தங்கட்குச் செய்யுள் கழிநெடிடையுக்கு முன்னர்க் காட்டியவேகொள்க. பிறவும் வந்துழிக் காண்க. (26)

364. துள்ள லிசையன கலியே மற்றவை
 டெள்ளையு மகவலு மாய்வீனாந் திறமே,

இது கிறத்தமுறையானே கலிப்பாவாமாறு பொது வகையாள் உணர்த்துகின்றது.

(இ - ள்.) துள்ளலோசையைத் தமக்கு ஓசையாக உடையனவாம் எல்லாக்கலிப்பாவும்; அக்கலிப்பாக்கள் வெள்ளைச்சரிதகத்தாற்றான் ஆசிரியச் சரிதகத்தாற்றான் முற்றுப்பெற்று முடியும். (எ - று.)

மற்றென்ற யிகையானே ஏந்திசைத்துள்ளலும் அகவற்றுள்ளலும் பிரிந்திசைத்துள்ளலுமெனத் துள்ளலோசை மூன்று வகைப்படும்:—

ஏந்திசைத் துள்ளல் கலித்தனை யியையின்
வெண்டனை தன்றனை யென்றிரண் டியையி
னென்றிய வகவற் றுள்ளலென் றோதுப
தன்றனை பிறதனை யென்றிவை யனைத்தும்
பொருந்தி வரினே பிரிந்திசைத் துள்ளல். —[யா - கா. பக். 63]

எனக் கூறுபவாகலின்.

இவற்றிற்குச் செய்யுள்:—

முருகவிழ்தா மரைமலர்மேன் முடியிமையோர் புடைவரவே
வருசினநா தருமறைதூல் வழிபிழையா மனமுடையா
ரிருவினைபோய் விழமுனியா வெதிரியகா தியையெறியா
நிருமலரா யருவினராய் நிலவுவர்சோ தியினிடையே.

[ஷே 63]

எனவும்,

“செல்வப்போர் * * * ஒளித்ததே” —[பக். 468]

எனவும்,

குடநிலைத் தண்புறவிற் கோவல ரெடுத்தார்ப்பத்
தடநிலைப் பெருந்தொழுவிற் றகையேறு மரம்பாய்ந்து
வீங்குபிணிக் கயிரொரீ இத் தாங்குவனத் தேறப்போய்க்
கலையினொடு முயலிரியக் கடிமுல்லை முறுவலிப்ப

எனவாங்கு,

ஆனொடு புல்விப் பெரும்புதன் முனையுங்
கானுடைத் தவர்தேர் சென்ற வாரே. —[யா - கா. பக். 63]

எனவும் முறையே காண்க.

‘வினைந்தென்ற’யிகையானே ஒருசார் கொச்சகக்கலிப்பாக் கலியடியானே இறுதலும் கொள்க. இருவகைச் சரிதகத்தானும் கலியானும் இறுமாறு இனிக் காட்டுங் கலிப்பாக்களுட் கண்டுகொள்க, (27)

365. ஒத்தாழிசைக்கலி வெண்கலிப் பாவே
கொச்சகக் கலியோடு கலிமுன் றுகும்.

இது மேற் பொதுவகையாற் கூறிய கலிப்பாவகை இத்துணைத்தென்
கின்றது.

(இ - ள்.) ஒத்தாழிசைக்கலியும் வெண்கலியுங் கொச்சகக்கலியுமென
முற்கூறிய கலிப்பா மூன்று வகைப்படும். (எ - று.) (28)

366. தரவொன் றுகித் தாழிசை மூன்றாய்த்
தனிச்சோ லிடைநடந்து சுரிதகந் தழுவி
நிகழ்வது நேரிசை யொத்தாழிசையு
மாங்கத னிடையே யளவடி சிந்தடி
பாங்கமை குறளடி பநீர்த் திரைபோ
லோய்ந்தோய்ந் துற்றிடு மாயி னன்ன
தம்போ தரங்க வொத்தாழிசையு
மசையடி மிசைத்தா யராக மவற்றோடு
மிசைவுறின் வண்ணக வொத்தாழிசையும்
வேற்றுத் தளைதட்டும் வெண்பா லியைந்து
மீற்றடி முச்சீ ராயிறின் முறையே
வெண்கலிப் பாவுங் கலிவேண் பாவுந்
தரவே தரவினை தாழிசை சிலபல
மரபா னியன்றவு மயங்கிவந் தனவு
மவ்வப் பெயரா னமைந்தகோச் சகமு
மாகு மென்ப வறிந்திசி னேரே.

இது மேற்கூறிய கலிப்பாக்களாமாறு கூறுகின்றது.

(இ - ள்) முன்னொரு தரவு வந்து அதன் பின்பு மூன்று தாழிசை வந்து
அவற்றின் பின்னர்த் தனிச்சொல் வந்து அதன் பின்னர்ச் சுரிதகவுறுப்பு வந்து
நடப்பது நேரிசையொத்தாழிசைக் கலிப்பாவா மென்றும், நேரிசையொத்
தாழிசைக் கலிப்பாவினுட் தாழிசைக்குந் தனிச்சொற்கும் இடையே காற்றீரடி
யும் முச்சீரடியும் முறையான் அமைந்த இருசீரடியுமாகிய அசையடிகள்
தோன்றிய நீர்த்தரங்கந் கரைசாரக் கரைசார ஒருகாலைக்கொருகாற் சுருங்கி
வருமாறுபோலக் குறைந்து குறைந்து வருமாயின் அத்தன்மையது அம்போ
தரங்கவொத்தாழிசைக் கலிப்பாவாமென்றும், அவ்வம்போதரங்க வறுப்பிற்கு
மேலிடத்தாய்த் தரவு தாழிசை தனிச்சொற் சுரிதகமென்னும் நான்கு
உறுப்போடுங்கூட அராகவுறுப்பு வந்து இயையுமாயின் அது வண்ணகவொத்
தாழிசைக் கலிப்பாவாமென்றும், வேற்றுத்தளைதட்டு வேற்றோசை தழுவியும்
வெண்டளைதட்டு வெள்ளோசை தழுவியும் ஈற்றடி முச்சீரான் முடியுமாயின்

முறையே வெண்கலிப்பாவாமென்றுங் கலிவெண்பாவாமென்றும், ஒரு தரவே வந்தார் தரவு. இரண்டு இணைந்துவந்துஞ் சில தாழிசை வந்தும் பல தாழிசை வந்தும் முறையானே நிகழ்வனவுந் தரவு தாழிசை அராகம் அம்போதரங்கந் தனிச்சொற் சுரிதகமென்னும் ஆறுறுப்புந் தம்முண் மயங்கியும் வெண்பாவி னோடும் ஆசிரியத்தினோடும் மயங்கியும் வந்தனவும் முறையே தரவுகொச்சகந் தரவிணைக்கொச்சகஞ் சிஃறாழிசைக்கொச்சகம் பஃறாழிசைக்கொச்சகம் மயங் கிசைக்கொச்சக மென்னும் பெயர்களான் அமைதிபெற்ற கொச்சகக்கலிப் பாவாமென்றுங் கூறுவர் அறிந்தோர். (எ - று.)

‘பாங்கமை குறளடி’ என்ற மிகையானே அசையடிதான் அளவடி ஈடியா னிரண்டும் ஓரடியானான்கும் முச்சீரானெட்டும் இருசீராற்பதினாறுமாய் வருவது சிறப்புடைத்தெனவும், இவை நான்கும் எட்டுமாய்ச் சுருங்கி வரவும் பெறும் எனவும், அங்கனம் வருதல் சிறப்பின்றெனவும், வேற்றுத்தளைதட்டு வேற்றோசை தழுவி வருவது வெண்கலிப்பாவெனவே, தன்றளைதட்டுத் தன் னோசை தழுவி வருவது கலிவெண்பாவென்பது தானே போதருமெனவும், மரபென்ற மிகையானே தனிச்சொல்லுஞ் சுரிதகமும் ஒருசார் கொச்சகத்து இடையிடை வரப்பெறுமெனவுங் கொள்க.

அசையடி யெனினும் அம்போதரங்க மெனினும் ஒக்கும்.

வெண்டளைதட்டு வெள்ளோசை தழுவியருங் கலிவெண்பாப் பன்னீ ரடியின் மிக்கே வருமெனக் கொள்க.

வெள்ளைச் சுரிதகத்தாலிற்ற நேரிசை யொத்தாழிசைக் கலிப்பாவிற்ருச் செய்யுள்:—

முத்தொடு மணிதயங்கு முக்குடைக்கீழ் முனைவனே
யெத்திசையும் பல்லுயிர்க ளின்புற வினிதிருந்து
பத்துறு திசையனைத்தும் பகைபசி பிணிரீங்க
வுத்தமார்க டொழுதேத்த வொளிர்வரைபோற் செலவியாய்.

இது தரவு

எள்ளனைத்து மிடரின்றி யெழின்மாண்ட பொன்னெயிலி னுள்ளிருந்த வுன்னையே யுறுதுணையென் றடைந்தோரை வெள்ளில்சேர் வியன்காட்டு ஞுறைகென்றல் விழுமிதோ.

குணங்களின் வரம்பிகந்து கூடிய பன்னிரண்டு

கணங்களும்வந் தடியேத்தக் காதலித்துன் னடைந்தோரைப்

பிணம்பிறங்கு பெருங்காட்டு ஞுறைகென்றல் பெருமையோ

விடத்தகைய வினைநீக்கி வெள்வளைக்கைச் செந்துவர்வாய்

மடத்தகைய மயிலனையார் வணங்கநின் னடைந்தோரைத்

தடத்தகைய காடுறைக வென்பதுநின் றகுதியோ.

இவை மூன்றுந் தாழிசை

எனவாங்கு

தனிச்சொல்

எனைத்துணையை யாயினு மாகமற் றுன்கட்
டினைத்துணையுந் தீயவை யின்மையிற் சேர்தும்
வினைத்தொகையை வீட்டுக வென்று.

இது சுரிதகம்;

—[யா - கா. பக். 105]

எனவரும். ஆசிரியச்சுரிதகத்தாலிற்ற நேரிசையொத்தாழிசைக் கலிப்பாவிற்சுச் செய்யுள் :—

வானொடுங்கண் பனிகூர வண்ணம்வே ருய்த்திரிந்து
தோனெடுந் தகைதுறந்து துன்பங்கூர் பசப்பினவாய்ப்
பூனெடுங்கு முலைகண்டும் பொருட்பிரிதல் வலிப்பவோ.

இது தரவு

குருடைய கடுங்கடங்கள் சொலற்கரிய வென்பவாற்
பீருடைய நலந்தொலையப் பிரிவாரோ பெரியவரே.
சேனுடைய கடுங்கடங்கள் செலற்கரிய வென்பவா
னனுடைய நலந்தொலைய நடப்பாரோ நலமில்லரே.
சிலம்படைந்த வெங்கானஞ் சீரிலவே யென்பவாற்
புலம்படைந்த நலந்தொலையப் போவாரோ பொருளிலரே.

இவை மூன்றுந் தாழிசை

எனவாங்கு

தனிச்சொல்

அருளெனு மிலராய்ப் பொருள்வயிற் பிரிவோர்
பன்னெடுங் காலமும் வாழியர்
பொன்னெடுந் தேரோடுந் தானையிற் பொலிந்தே.

இது சுரிதகம்; —[யா - கா. பக். 103]

எனவரும்.

எட்டும் பதினாறுந் குறையாதவந்த அம்போதரங்க வொத்தாழிசைக் கலிப்பாவிற்சுச் செய்யுள் வந்துழிக் காண்க.

எட்டும் பதினாறுந் குறைந்து நான்கும் எட்டுமாய்வந்த அம்போதரங்க வொத்தாழிசைக் கலிப்பாவிற்சுச் செய்யுள் :—

கெடலரு மாமுனிவர் கிளர்ந்துடன் ரொழுதேத்தகக்
கடல்கெழு கனைசுடரிற் கலந்தொளிரும் வாலுனைய
வழலவிர் சுழல்செங்க ணரிமாவாய் மலைந்தானைத்
தாரொடு முடிபிதிரத் தமனியப் பொடிபொங்க
வார்புன விழிகுருகி யகலிட முடனனைப்பக்
கூருகிரான் மார்பிடந்த கொலைமலி தடக்கையோய்.

இது தரவு

முரசதிர் வியன்மதுரை முழுவதூஉந் தலைபனிப்பப்
புரைதொடித் திரடிண்டோட் போர்மலைந்த மறமல்ல
ரடியொடு முடியிறப்புண் டயர்ந்தவ ணிலஞ்சேரப்
பொடியெழ வெங்களத்துப் புடைத்ததுநின் புகழாமோ.

கலியொலி வியனூலகங் கலந்துட னனிநடுங்க
வலியிய லவிராழி மாறெதிர்ந்த மருட்சோவு
மாணாநா ருடம்போடு மறம்பிதிர வெதிர்கலங்கிச்
சேனூய ரிருவிசும்பிற் செகுத்ததுநின் சினமாமோ.

படுமணி யினநிரைகள் பரந்துட னிரிந்தோடக்
கடுமுர ணைதிர்மலைந்த காரொலி யெழிலேறு
வெரிநொடு மருப்பொசிய வீழ்ந்துநிறம் வேறாக
வெருமவி பெருந்தொழுவி னிறுத்ததுநின் னிகலாமோ.

இவை மூன்றந் தாழிசை

இளங்கொளி மரகத மெழின்மிகு வியன்கடல்
வலம்புரித் தடக்கை மாஅல் நின்னிறம்.

விரியினர்க் கோங்கமும் வெந்தொரி பசும்பொனும்
பொருகளி றட்டோய் புரையு நின்னுடை.

இவை நாற்சீர் ஈரடி இரண்டு அம்போதரங்கம்; இவை இரண்டும் பேரெண்,

கண்கவர் கதிர்முடி கனலுஞ் சென்னியை
தண்சுட ருறுபகை தவிர்த்த வாழியை
யொலியிய னுவண மோங்கிய கொடியினை
வலியிகு சகட மாற்றிய வடியினை.

இவை நாற்சீர் ஓரடி நான்கு அம்போதரங்கம்; இவை நான்கும் அளவெண்,

போரவுணர்க் கடந்தோய் நீஇ
புணர்மருதம் பிளந்தோய் நீஇ
நீரகல மளந்தோய் நீஇ
நிழறிகழைம் படையோய் நீஇ.

இவை முச்சீர் ஓரடி நான்கு அம்போதரங்கம்; இவை இடையெண்

“ஊழி நீஇ, யுலகு நீஇ, யுருவு நீஇ, யருவு நீஇ,
யாழி நீஇ, யருளு நீஇ, யறமு நீஇ, மறமு நீஇ”

இவை இருசீர் ஓரடி எட்டு அம்போதரங்கம்; இவை சிற்றெண்;

எனவாங்கு

தனிச்சொல்

அடுதிற லொருவநிற் பரவுது மெங்கேர்ன்
 றொடுகழற் கொடும்பூட் பகட்டெழின் மார்பிற்
 கயலொடு கலந்த சிலையுடைக் கொடுவரிப்
 புயலுறழ் தடக்கைச் செவ்வே லச்சத
 னென்றுபுரி கடலுலக முழுதுடவது
 மொன்றுபுரி திகிரி யுருட்டுவோ னெனவே. இது சரிதகம்;
 —[யா. வி. பக். 286]

எனவரும்.

ஆறுறுப்புங் குறையாது வந்த வண்ணகவொத்தாழிசைக் கலிப்பாவிற்குச்
 செய்யுள் :—

விளங்குமணிப் பசும்பொன்னின் விசித்தமைத்துக் கதிர்கான்று
 துளங்குமணிக் கனைகழற்காற் றுறுமலர் நறும்பைந்தார்ப்
 பருஉத்தடக்கை மதயானைப் பகட்டெழி லெரிசூஞ்சிக்
 குருஉக்கொண்ட மணிப்பூனைய் குறையிரந்து முன்னாட்கண்
 மாயாத வனப்பினையாய் மகிழ்வார்க்கு மல்லார்க்குந்
 தாயாகித் தலையளிக்குந் தண்டுறை யூரகேள்.

இது தாவு

காட்சியாற் கலப்பெய்தி யெத்திறத்துங் கதிர்ப்பாகி
 மாட்சியாற் றிரியாத மரபொத்தாய் கரவினாற்
 பிணிநலம் பெரிதெய்திப் பெருந்தடந்தோள் வனப்பழிய
 வணிநலந் தனியேவந் தருளுவது மருளாமோ.

• அன்பினு லமிழ்தனை இ யறிவினாற் பிறிதின்றிப்
 பொன்புனை பூனாகம் பசப்பெய்தப் பொழிவிடத்துப்
 பெருவரைத்தோ ளருளுதற் கிருளிடைத் தமியையாய்க்
 கதிர்வளைத்தோள் கதிர்ப்பிக்குங் காதலுங் காதலே.

பாங்கனையே வாயிலாப் பலகாலும் வந்தொழுஞ்
 தேங்காத கரவினையுந் தெளியாத விருளிடைக்கட்
 குடவரைவேய்த் தோளிணைகள் குளிர்ப்பிப்பான் றமியையாய்த்
 தடமலர்த்தா ரருளுநின் றகுதியுந் தகுதியோ.

இவை மூன்றுந் தாழிசை

தாதுறு முறிசெறி தடமல ரிடையிடை தழலெனவிரிவன பொழில்.
 போதுறு நறுவிரை புதுமலர் தெரிதரு கருநெய்தல் விரிவன கழி.
 தீதுறு திறமறு கெனநனி முனிவன துணையொடு பிணைவன துறை.
 மூதுறு தொழிலொடு குழிகெழு மொலிகவி கடிதொடர் புடையது கடல்.
 இந்நான்கும் அராகம்

கொடுந்திற லுடையன சுறவேறு கொட்பதன
 விடுங்கழி யிராவருதல் வேண்டாவென் றுரைத்திலமோ.

கருநிறத் துறுதொழிற் கரம்பெரி துடைமையா
 னிருணிதத் தொருகாணி விராவார லென்றிலமோ.

இவை நாற்சீர் இரண்டடி இரண்டு அம்போதரங்கம் :

நானொடு கழிந்தன்றாற் பெண்ணரசி நலத்தகையே
 துஞ்சலு மொழிந்தன்றாற் றொடித்தோளி தடங்கண்ணை
 யரற்றொடு கழிந்தன்றா லாரிருளு மாயிழைக்கே
 நயப்பொடு கழிந்தன்றா னனவதுவு நன்னுதற்கே.

இவை நாற்சீர் ஓரடி நான்கு அம்போதரங்கம்

அத்திறத்தா லசைந்தன தோள்
 அலர்தற்கு மெலிந்தன கண்
 பொய்த்துரையாற் புலர்ந்தது முகம்
 பொன்னிறத்தாற் போர்த்தன முலை
 அழலினு லசைந்தது நகை
 யணியினு லொசின்த திடை
 குழலினு னியிரந்தது முடி
 குறையினுற் கோடிற்று நிறை.

இவை முச்சீர் ஓரடி எட்டு அம்போதரங்கம்

உட்கொண்ட தகைத்தொருபால்
 உலகறிந்த வலத்தொருபால்
 கட்கொண்ட றுளித்தொருபால்
 கழிவெய்தும் படித்தொருபால்
 பரிவுறாஉந் தகைத்தொருபால்
 படர்வுறாஉம் பசப்பொருபால்
 இரவுறாஉந் துயரொருபால்
 இளிவந்த வெழிற்றொருபால்
 மெலிவுறாஉந் தகைத்தொருபால்
 விளர்ப்புவந் தடைத்தொருபால்
 பொலிவுசென் றகன்றொருபால்
 பொறைவந்து கூர்ந்தொருபால்
 காதலிற் கதிர்ப்பொருபால்
 கட்படாத் துயரொருபால்

ஏதிலசென் றணைந்தொருபால்
இயனாணிற் செறிவொருபால்.

இவை இருசீர் ஓரடிப் பதினாறு அம்போதரங்கம்
எனவாங்கு

தனிச்சொல்

இன்ன திவ்வழக்க மித்திற மிவணல
மென்னவு முன்னாட் டுன்னா யாகிக்
கலந்த வண்மையை யாயினு நலந்தகக்
கிளையொடு கெழீஇத் தனையவிழ் கோதையைக்
கற்பொடு காணிய யாமே
பொற்பொடு பொலிகதும் புணர்ச்சி தானே. இது சுரிதகம்;
எனவரும்.

வேற்றுத்தனை தட்டுவந்த வெண்கலிப்பாவிற்சுச் செய்யுள் :—

ஏர்மலர் நறுங்கோதை யெருத்தலைப்ப விறைஞ்சித்தன்
வார்மலர்த் தடங்கண்ணூர் வலைப்பட்டு வருந்தியவென்
றார்வரை யகன்மார்பன் றனிமையை யறியுங்கொல்
சீர்மலி கொடியிடை சிறந்து.

எனவும், கலித்தனை தட்டுவந்த கலிவெண்பாவிற்சுச் செய்யுள் :—

வாளார்ந்த மழைத்தடங்கண் வனமுலைமேல் வம்பனுங்கக்
கோளார்ந்த பூணாகங் குழைபுரளக் கோட்டெருத்தின்
மாலைதாழ் கூந்தலார் வரன்முறையால் வந்தேத்தச்
சோலைதாழ் பிண்டிக்கீழ்ச் சூழ்ந்தவர்தஞ் சொன்முறையால்
மனையறமுந் துறவறமும் மண்ணவர்க்கும் விண்ணவர்க்கும்
வினையறுக்கும் வகைதெரிந்து வீடொடுகட் டிவையுரைத்த
தொன்மைசான் மிகுகுணத்துத் துறவரசைத் தொழுதேத்த
என்மைசால் வீடெய்து மாறு.

எனவும், வெண்டனை தட்டுவந்த கலிவெண்பாவிற்சுச் செய்யுள் :—

சுடர்த்தொடறு கோளாய் தெருவி னுமாடு
மணற்சிற்பில் காவிற் சிதையா வடைச்சிய
கோதை பரிந்து வரிப்பந்து கொண்டோடி
நோதக்க செய்யுஞ் சிறுபட்டி மேலோர்நா
ளன்னையும் யானு மிருந்தேமா வில்லிலே
யுண்ணுநீர் வேட்டே னெனவந்தாற் கன்னை

யடற்பொற் சிரகத்தால் வாக்கிச் சுடரிழா
 யுண்ணுநீ ரூட்டிவா வென் னெனயானுந்
 தன்னை யறியாது சென்றேன்மற் றென்னை
 வளைமுன்கை பற்றி நலியத் தெருமந்திட்
 டன்னா யிவனொருவன் செய்ததுகா னென்றேனா
 வன்னை யலறிப் படர்தரத் தன்னையா
 னுண்ணுநீர் விக்கினா னென்றேனா வன்னையுந்
 தன்னைப் புறம்பழித்து நீவமற் றென்னைக்
 கடைக்கணூற் கொல்வான்போ னோக்கி நகைகூட்டஞ்
 செய்தானக் கள்வன் மகன்

[கவி. 51]

என வரும்.

தனிச்சொல்லின்றிக் கவியடியானேயிற்ற தரவுகொச்சகக் கவிப்பா
 விற்குச் செய்யுள் :—

“செல்வப்போர்க் கதக்கண்ணன் * * * ஒளித்ததே” —[பக். 468]

எனவும், தனிச்சொற்பெற்றுச் சரிதகத்தாலிற்ற தரவு கொச்சகக் கவிப்பா
 விற்குச் செய்யுள் :—

“குடநிலைத்தண்புறவிற் * * * சென்றவாதே” —[பக். 496]

எனவும் வரும்.

இடையிடை தனிச்சொற் பெற்றுச் சரிதகத்தாலிற்ற தரவினைக்
 கொச்சகக் கவிப்பாவிற்குச் செய்யுள் :—

வடிவுடை நெடுமுடி வானவர்க்கும் வெலற்கரிய
 கடிபடு நறும்பைந்தார்க் காவலர்க்குங் காவலனாங்
 கொடிபடு வரைமாடக் கூடலார்க் கோமானே.

இதுதரவு

எனவாங்கு

தனிச்சொல்

துணைவளைத்தோ ளிவண்மெலியத் தொன்னலந் தொலைப்புண்டாங்
 கிணைமலர்த்தா ரருளுமே விதுவிதற்கோர் மாறென்று
 துணைமலர்த் தடங்கண்ணூர் துளையாகக் கருதாரே.

இதுதரவு

அதனால்

தனிச்சொல்

செவ்வாய்ப் பேதை யிவடிதத்

தெவ்வா றுங்கொலிஃ தெண்ணிய வாதே.

சரிதகம்;

எனவரும்.

இடையிடைத் தனிச்சொற் பெற்றுவந்த சிஃருழிசைக் கொச்சகக்கவிப்பா
விற்குச் செய்யுள் :—

பருஉத்தடக்கை மதயானைப் பணையெருத்தின் மிசைத்தோன்றிக்
குருஉக்கொண்ட வெண்குடைக்கீழ்க் குடைமன்னர் புடைசூழப்
படைப்பரிமான் தோரினோடும் பரந்துலவு மறுகினிடைக்
கொடித்தானை யிடைப்பொலிந்தான் கூடலார் கோமானே.

இதரவு

ஆங்கொருசார், உச்சியார்க்கிறைவனா யுலகெலாங் காத்தளிக்கும்
பச்சையார் மணிப்பைம்பூட் புரந்தரனாப் பாவித்தார்
வச்சிரங்கைக் காணாத காரணத்தான் மயங்கினரே.

ஆங்கொருசார், அக்கால மணிநிரைகாத் தருவரையாற் பனிதவிர்த்து
வக்கிரனை வடிவழித்த மாயவனாப் பாவித்தார்
சக்கரங்கைக் காணாத காரணத்தாற் சமழ்த்தனரே.

ஆங்கொருசார், மால்கொண்ட பகைதணிப்பான் மாத்தடிந்து மயங்
கோல்கொண்ட சேவலங் கொடியவனாப் பாவித்தார் [காச்செங்
வேல்கண்ட தின்மையால் விம்மிதராய் நின்றனரே.

இவை மூன்றுந் தாழிசை

அதாஅன்று, கொடித்தே ரண்ணல் கொற்கைக் கோமா
னின்புக மொருவன் செம்பூட் சேள
யென்றுநனி யறிந்தனர் பலரே தானு
மைவரு ளொருவனென் றறியலாகா
மைவரை யானை மடங்கா வென்றி
மன்னவன் வாழியென் றேத்தத்

தென்னவன்வாழி திருவொடும் பொலிந்தே.—[யா-கா.பக். 118]

இது சுரிதகம்; எனவரும்.

தனிச்சொல் இடைவந்த பஃருழிசைக் கொச்சகக்கவிப்பாவிற்குச்
செய்யுள் :—

தண்மதியேர் முகத்தானைத் தனியிடத்து நணிகண்டாங்
குண்மதியு முடனிறையு முடன்றளர முன்னாட்கட்
கண்மதியோர்ப் பிவையின்றிக் காரிகையை நிறைகவர்ந்து
பெண்மதியின் மகிழ்ந்தநின் பேரருளும் பிறிதாமோ.

இதரவு

இளநல மிவள்வாட விரும்பொருட்குப் பிரிவாயேற்
றளநல முகைவெண்பற் ருழ்குழ றளர்வாளோ,

தகைநல மிவள்வாடத் தரும்பொருட்குப் பிரிவாயேல்
வகைநல மிவள்வாடி வருந்தியில் வீருப்பாளோ.

அணிநல மிவள்வாட வரும்பொருட்குப் பிரிவாயேல்
மணிநல மிவள்மேனி மாசொடு மடிவாளோ.

நாம்பிரியே மினியென்று நன்னுதலைப் பிரிவாயே
லோம்பிரியே மெனவுரைத்த வுயர்மொழியும் பழுதாமோ.

குன்றளித்த திரடோளாய் கொய்புனத்துக் கூடியஞான்
றன்றளித்த வருண்மொழியா லருளுவது மருளாமோ.

சில்பகலு முடியக்காற் சிலம்பொலிச்சீ றடிபரவிப்
பல்பகலுந் தலையளித்த பனிமொழியும் பழுதாமோ.

இவை ஆறுந்தாழிசை
தனிச்சொல்

எனவாங்கு

* அரும்பெற விவளிணுந் தரும்பொரு ளதனிணும்

பெரும்பெற லரியன வெறுக்கையு மற்றே

அதனால், விழுமிய தறிமதி வாழி

கெழுமிய காதலிற் றரும்பொருள் சிறிதே. —[யா-கா-பக். 119]

இது சுரிதகம்.

கலிக்கு ஓதப்பட்ட ஆறுறுப்பும் மிக்குந் குறைந்தும் பிறழ்ந்தும் வந்த
மயங்கிய மயங்கிசைக் கொச்சக்கலிப்பாவிற் குச் செய்யுள் :—

மணிகிளர் நெடுமுடி மாயவனுந் தம்முணும்போன்
றணிகிளர் நெடுங்கடலுந் கானலுந் தோன்றுமால்
றுரைநிவந் தவையன்ன நொய்ப்பறைய சிறையன்ன
மிரைநயந் திறைகூரு மேமஞ்சா றுறைவகேள்.

மலையென மழையென மஞ்செனத் திரைபொங்கிக்
கனலெனக் காற்றெனக் கடி துவந் திசைப்பினும்
விழுமியோர் வெகுளிபோல் வேலாழி யிறக்கலா
தெழுமுந்நீர் பெயர்ந்தோடு மேமஞ்சா றுறைவகேள்.

இவை இரண்டுந் தரவு

கொடிபுரையு துழைதுசுப்பிற் குழைக்கமர்ந்த திருமுகத்தோ
டொடிநெகிழ்ந்த தோள்கண்டுந் துறவலனே யென்றியால்.
கண்கவரு மணிப்பைம்பூட் கயில்கவைய சிறுபுறத்தோ
டெண்பனிநீ ருகக்கண்டுந் தெரியலனே யென்றியால்.

பா - ம்:—* அரும்பெற லமிழ்தினுந் தரும்பொருளதனிணும் பெரும்பெற
லரிதிவள் வெறுக்கையு மற்றே.

நீர்பூத்த நிரையிதழ்க்க ணின்றொசுந்த புருவத்தோள்
பீர்பூத்த நுதல்கண்டும் பிரியலனே யென்றியால்.

கணைகுரல்யாற் றிகுகரைபோற் கைநில்லா துண்ணெகிழ்ந்து
நினையுமென் னிலைகண்டு நீங்கலனே யென்றியால்.

வீழ்சுடரி னெய்யேபோல் விழுமனோய் பொறுக்கல்லாத்
தாழுமென் னிலைகண்டு *மகல்கிலனே யென்றியால்.

கலங்கவிழ்த்த நாய்கன்போற் களைதுணை பிறிதின்றிப்
புலம்புமென் னிலைகண்டும் போகலனே யென்றியால்.

இவை ஆறுந் தாழிசை
தனிச்சொல்

அதனால்

அடும்பம லிறும்பி னெடும்பனை மிசைதொறுங்
கொடும்புற மடவிடை யொடுங்கின குருகு.

செறிதரு செருவிடை யெறிதொழி வினையவர்
நெறிதரு புரவியின் மறிதருந் திமில்.

அரசுடை நிரைபடை விரைசெறி முரசென
நுரைதரு திரையொடு கரைபொருங் கடல்.

அலங்கொளி ரவிர்சுட ரிலங்கொளி மறைதொறுங்
கலந்தெறி காலொடு புலம்பின பொழில்.

இவை நான்கும் அராகம்

விடாஅது கழலுமென் வெள்வளையுந் தவிர்ப்பாய்மன்
கெடாஅது பெருகுமென் கேண்மையு நிறுப்பாயோ.

ஒல்லாது கழலுமென் னொளிவளையுஞ் செறிப்பாய்மன்
னில்லாது பெருகுமென் னெஞ்சமு நிறுப்பாயோ.

தாங்காது கழலுமென் றகைவளையுந் தவிர்ப் பாய்மன்
னீங்காது பெருகுமென் னெஞ்சமு நிறுப்பாயோ.

மறவாத வன்பினேன் மனநிற்கு மாறுரையாய்
துறவாத தமருடையேன் றயர்தீரு மாறுரையாய்.

காதலார் மார்பின்றிக் காமக்கு மருந்துரையா
யேதிலார் தலைசாய யானுய்யுமா றுரையாய்.

இணைபிரிந்தார் மார்பின்றி யின்பக்கு மருந்துரையாய்
துணைபிரிந்த தமருடையேன் றயர்தீரு மாறுரையாய்.

இவை ஆறுந் தாழிசை;
தனிச்சொல்

எனவாங்கு

பகைபோன் ததுதுறை; பரிவா யினகுறி; நகையிழந் ததுமுகம்
நனிநா ணிற்றுளம்; தகையிழந் தனதோள்; தலைசிறந் ததுதுயர்;
புகைபரந் ததுமெய்; பொறையாயிற் றென்னுயிர்.

இவை இருசீர் ஓரடி எட்டம்போத ரங்கம்;

அதனால்,

தனிச்சொல்

இனையது நினைய லனையது பொழுதா
னினையல் வாழி தோழி தொலையாப்
பனியொடு கழிக வுண்கண்

ணென்னொடு கழிகவித் துன்னிய நோயே. —[யா-கா-பக். 120]

என வரும்.

இது சுரிதகம்;

சுரிதகம் இடையிடையவந்த கொச்சகச் செய்யுளும் வெண்பாவினோடும்
ஆசிரியத்தினோடும் மயங்கிவந்த மயங்கிசைக் கொச்சகச்செய்யுளும் வந்துழிக்
காண்க. (29)

367. அடியேனைத் தாகியு மொத்துவந் தளவினிற்
கடையடி மீசுவது கலித்தா ழிசையு
நெடிலடி நான்காய் நெறிப்பட நிகழ்வது
கலித்துறை யாதலுங் கலிப்பா விருத்த
மளவடி நான்கின தாதலும் விதியே.

இது மேற்கூறிய கலிப்பாவிற் கு இனமாகிய தாழிசை துறை விருத்தங்
ளாமாறு கூறுகின்றது.

(இ - ள்.) அடிகள் பலவாயுஞ் சிலவாயுந் தம்முள் அளவொத்து வந்த
ஈற்றடி மீக்குவருவது கலித்தாழிசையாதலும், ஐஞ்சீரடி நான்காய் ஒழுங்குபட
நடப்பது கலித்துறையாதலும், நாற்சீரடி நான்கு உடையது கலிவிருத்த
மாதலும் இலக்கணமாம். (எ - று.)

‘நெறிப்பட’ என்றதனானே கலித்தாழிசை தம்முள் அளவொவ்வாதும்
வருமெனவும், தனியே வரப்பெறுமாயினும் ஒரு பொருண்மேல் மூன்றடுக்கி
வருவது சிறப்புடைத்தெனவும், கலித்துறை கட்டளைக்கலித்துறையுந் கலிநிலைக்
கலித்துறையு மென்றிருவகைத்தாய் அவற்றுள் நேரசை முதலாகிய
கட்டளைக்கலித்துறை ஓரடிக்கு எழுத்துப் பதினாறும் நிரையசை முதலாகிய
கட்டளைக்கலித்துறை ஓரடிக்கு எழுத்துப் பதினேழாமாய் வருமெனவுந்
கொள்க. சீர்வரையறுத்திலாமையாற் கலித்தாழிசை எனைத்துச்சீரானும்
அடியாய் வரப்பெறுமென்பதாஉம் பெற்றும்.

இரண்டடியாய் ஈற்றடியிக்கு ஒருபொருண்மேல் மூன்றடுக்கி வந்த
சிறப்புடைக் கலித்தாழிசைக்குச் செய்யுள் :—

“கொய்தினை காத்துங் குளவி யடுக்கத்தெம்
பொய்தற் சிறுகுடில் வாரனீ யைய நலம்வேண்டின்”

“ஆய்தினை காத்து மருவி யடுக்கத்தெம்
மாசில் சிறுகுடில் வாரனீ யைய நலம்வேண்டின்”

“மென்றினை காத்து மிகுபூங் கமழ்கானற்
குன்றச் சிறுகுடில் வாரனீ யைய நலம்வேண்டின்”

—[யா - கா - பா. 125]

எனவரும்.

பல அடியாய் ஈற்றடிமிக்கு ஏனையடிமூன்றுந் தம்மில் அளவொத்துத் தனியேவந்த கவித்தாழிசைக்குச் செய்யுள் :—

வாள்வரி வேங்கை வழங்குஞ் சிறுநெறியெங்
கேள்வரும் போழ்தி நெழாஅல் வாழி வெண்டிங்காள்
கேள்வரும் போழ்தி நெழாதாய்க் குறையிரோ
நீள்வரி நாகத் தெயிறே வாழி வெண்டிங்காள். —[ஷு]

என வரும்.

பல அடியாய் ஈற்றடிமிக்கு இரண்டாம்அடி குறைந்து முதலடியும் மூன்றாம் அடியும் தம்முள் அளவொத்துத் தனியேவந்த கவித்தாழிசைக்குச் செய்யுள் :—

பூண்ட பறையறையப் பூத மருள
நீண்ட சடையா னாடுமே
நீண்ட சடையா னாடு மென்ப
மாண்ட சாயன் மலைமகள் காணவே காணவே. —[ஷு 126]

எனவரும்.

நேரசை முதலாகிய கட்டளைக் கவித்துறைக்குச் செய்யுள் :—

தேனார் கமழ்தொங்கன் மீனவன் கேட்பத் தெண்ணீ ரருவிக்
கானார் மலயத் தருந்தவன் சொன்னகன்னித் தமிழ்நூல்
யானா நடாத்துகின் றேனென் றெனக்கே நகைதருமா
லானா வறிவி னவர்கட் கென்னாங்கொலென் னாதாவே.

—[யா - கா. சூ. 2]

எனவும், விரையசைமுதலாகிய கட்டளைக்கவித்துறைக்குச் செய்யுள் :—

அடிவரையின்றி யளவொத்துமந்தடி நீண்டிசைப்பிற
கடிதலில்லாக்கவித் தாழிசையாகுங் கவித்துறையே

நெடிவடிநான்காய் நிகழ்வதுநேரடி யீரிரண்டாய்
விடினதுவாகும் விருத்தந்திருத்தகு மெல்லியலே.

—[யா - கா - சூ. 34]

எனவும் கவிநிலைக்கவித்துறைக்குச் செய்யுள் :—

யானுந் தோழியு மாயமு மாடுந் துறைநண்ணித்
தானுந் தேரும் பாகனும் வந்தென் னலனுண்டான்
றேனும் பாலும் போல்வன சொல்லிப் பிரிவானேற்
கானும் புள்ளுந் கைதையு மெல்லாக் கரியன்றே.

—[யா - கா - பக். 126]

எனவும், கவிவிருத்தத்திற்குச் செய்யுள் :—

வேய்தலை நீடிய வெள்ளி விலங்கவி
னாய்தவி னெண்கட ராழியி னன்றமர்
வாய்தவி னின்றனர் வந்தென மன்னன்முன்
னீதலை சென்றுரை நீள்கடை காப்போய். —[சூளா. 127]

எனவும் வரும். பிறவும் அன்ன.

(30)

368. தூங்க லிசையன வஞ்சி மற்றவை
யாய்ந்த தனிச்சோலோ டகவலி னிறுமே.

இது நிறுத்தமுறையானே வஞ்சிப்பாவிற்கு ஓசையும் ஈறுமாமாறு கூறு
கின்றது.

(இ - ள்) தூங்கலோசையைத் தமக்கு ஓசையாக உடையனவாம்
மேற்கூறிய குறளடிவஞ்சிப்பாவுஞ் சிந்தடிவஞ்சிப்பாவும் ; அவ்விருவகை
வஞ்சிப்பாவும் ஆராய்ந்த தனிச்சோலோடு புணர்ந்து ஆசிரியச்சரிதகத்தான்
இறும். (எ - று.)

‘மற்று’ என்ற மிகையானே ஏந்திசைத்தூங்கலும் அகவற்றுங்கலும் பிரிந்
திசைத்தூங்கலுமெனத் தூங்கலோசை மூன்றுவகைப்படும் :—

ஒன்றிய வஞ்சித் தனையே வரினு
மொன்றாத வஞ்சித் தனையே வரினு
மென்றிவை யிரண்டும் பிறவு மயங்கினு
மேந்த லகவல் பிரிந்திசைத் தூங்கலென்
றாய்ந்த நிரனிறை யாகு மென்ப.

எனக் கூறுபவாகலின்.

இவற்றிற்குச் செய்யுள் :—

வினைத்திண்பகை விழச்செற்றவன்
வனப்பங்கய மலர்த்தாளினை

நினைத்தன்பொடு தொழு தேத்தினர்
நாளு, மயலா நாற்கதி மருவார்
பெயரா மேற்கதி பெறுகுவர் விரைந்தே.

எனவும்,

வானோர்தொழு வண்டாமரைத்
தேனார்மலர் மேல்வந்தரு
ளானாவருள் கூரறிவனைக்
கானார், மலர்கொண் டேத்தி வணங்குநர்
பலர்புகழ் முத்தி பெறுகுவர் விரைந்தே.

எனவும்,

“மந்தானிலம் * * * மகிழ்ந்தே” —[பக். 467]

எனவும் முறையே காண்க. தனிச்சொற்பெற்று ஆசிரியச்சுரிதகத்தாலிற்ற குறளடிவஞ்சிப்பாவிற்சுச் செய்யுள் :—

“சுறமறிவன துறையெல்லாம் * * * மன்னனாரே” —[பக். 473]

எனவும், தனிச்சொற் பெற்று ஆசிரியச்சுரிதகத்தாலிற்ற சிந்தடிவஞ்சிப் பாவிற்சுச் செய்யுள் :—

“தொன்னலத்தின் * * * தற்றே” —[பக். 473]

எனவும் வரும்.

(31)

369. குறளடி நான்மையிற் கோவை மூன்றாய்
வருவன வஞ்சித் தாழிசை யாதலு
மாங்கவை தனிவரி னதன்றுறை யாதலும்
பாங்கமை சிந்தடி நான்காய் நடப்பது
வஞ்சி விருத்த மாதலு மரபே.

இது மேற்கூறிய வஞ்சிப்பாவிற்சு இனமாகிய தாழிசை துறை விருத் தங்களாமாறு கூறுகின்றது.

(இ - ள்.) இருசீரானாகிய நாலடியுடைய செய்யுள் ஒருபொருண்மேல் மூன்றாய்வருவன வஞ்சித்தாழிசையாதலும், இருசீரடி நான்காய்த் தனியே வரு வது வஞ்சித்துறையாதலும், முறையமைந்த முச்சீரடி நான்காய் நடப்பது வஞ்சிவிருத்தமாதலும் இலக்கணமாம். (எ - று.)

வஞ்சித்தாழிசைக்குச் செய்யுள் :—

மடப்பிடியை மதவேழந்
தடக்கையான் வெயின்மறைக்கு
மிடைச்சுர மிறந்தார்க்கே

நடக்குமென் மனனேகாண். —[யா - கா, பக். 128]

பேடையை யிரும்போத்துத்
 தோகையான் வெயின்மறைக்கும்
 காடக மிறந்தார்க்கே
 யோடுமென் மனனேகாண். —[யா - கா. பக். 128]

இரும்பிடியை யிகல்வேழம்
 பெருங்கையான் வெயின்மறைக்கு
 மருஞ்சுர மிறந்தார்க்கே
 விரும்புமென் மனனேகாண். —[ஷு]

எனவும், வஞ்சித்துறைக்குச் செய்யுள் :—

மைசிறந்தன மணிவரைக்
 கைசிறந்தன காந்தளும்
 பொய்சிறந்தனர் காதலர்
 மெய்சிறந்திலர் விளங்கிழாய். —[ஷு]

எனவும், வஞ்சி விருத்தத்திற்குச் செய்யுள் :—

சோலை யார்ந்த சுரத்திடைக்
 காலையார்கழ லார்ப்பவும்
 மாலையார்பன் வருமாயி
 னீல வுண்கணிவள் வாழுமே. —[ஷு 129]

எனவும் வரும்.

(32)

370. தனாசீர் வண்ணத் தாங்கேட வரினே
 குறுகிய விகரமுங் குற்றிய லுகரமு
 மளபெடை யாலியு மலகியல் பிலாமையு
 மைகான் குறுகிற் பெய்தலு குறிலியல்
 மாய்தமு மொற்று மளபெழுஉ நிற்புழி
 வேறல கேய்தும் விதியின வாதலு
 மொற்றள பெழாவழிப் பெற்றவல கின்மையும்
 பெற்றியென் றுரைப்பர் கற்றுணர்ந் தோரே.

கிறத்தமுறையானே எழுத்து முதலிய அறுவகை உறுப்பிலக்கணமும்
 பாவும் பாவின்முமாகிய இருவகைச் செய்யுளிலக்கணமும் உணர்த்தி
 அவற்றின் ஒழிபிலக்கணம் உணர்த்துவான் புகுந்தவற்றுள் இஃது ஒருசார்
 எழுத்துக்கட்கு ஆவதோர் இலக்கணங் கூறுகின்றது.

(இ - ள்.) தனையுஞ் சீரும் ஓசையும் மேற்கூறிய இலக்கணத்தோடு மாறு கொள்ள வருவழிக் குற்றியலிகரமும் குற்றியலுகரமும் உயிரளபெடையும் அலகுக்காரியம் பெறுமையும், ஐகாரம் குறுகிய இடத்துக் குற்றெழுத்தே போலக்கொண்டு அலகிடப்படுதலும், ஆய்தமும் ஒற்றும் அளபெடுத்துகிற்புழி ஓரலகுபெறுந் தன்மையவாதலும், ஒற்றுக்கள் அளபெழாவழி முற்கூறிய அலகுபெறுமையும் இலக்கணமென்று கூறுவர் கற்றோர். (எ - து.)

ஒற்று அளபெழாவழிப் பெற்ற அலகில எனவே அவ்வொற்றின்பாற்படும் ஆய்தமும் அளபெழாவழி அலகுபெறுமையும் பெற்றும்.

“குழலினி தியாழினி தென்பர்தம் மக்கண்
மழலைச்சொற் கேளா தவர்”

—[குறள். 66]

எனவும்,

“அருளல்ல தியாதெனிற் கொல்லாமை கோறல்
பொருளல்ல தவ்வூன் நினல்”

—[குறள். 254]

எனவும் வரும். இவற்றுட் குற்றியலிகரம் வந்து முறையே ஆசிரியத்தனையுந் ‘கலித்தனையுந் தட்டு வெள்ளையுட் பிறதனை விரவா’ வென்னும் இலக்கணத்தோடு மாறுபட்டு வெண்பா அழிய நின்றவின் ஈண்டுக் குற்றியலிகரத்தை இவ்விலக்கணத்தான் அலகுபெறுவென்று களைய வெண்டனையாம்.

சிறுநன்றி யின்றிவர்க்கியாஞ் செய்தக்கா னானைப்
பெறுநன்றி மன்னும் பெரிதென்—றுறுநன்றி
தானவாய்ச் செய்வதூஉந் தானமன் நென்பவே
வானவா முள்ளத் தவர்.

—[யா - கா. பக். 138]

இதனுள் ‘இன்றிவர்க்கியாஞ் செய்தக்கா’லென்புழிக் குற்றியலிகரம் வந்து வஞ்சியுரிச்சீராய் ‘வெள்ளையுள் நிரையீற்றுரிச்சீர் விரவா’வென்னும் இலக்கணத்தோடு மாறுபட்டு வெண்பா அழியநின்றவின் ஈண்டுக் குற்றியலிகரத்தை இவ்விலக்கணத்தான் அலகுபெறுதென்று களைய வெண்சீராம்.

கொன்றுகோடுநீடு குருதிபாயவுஞ்
சென்றுகோடுநீடு செழுமலைபொருவன
வென்றுகோடுநீடு விறல்வேழ
மென்றுமுடுநீடு பிடியுளபோலும்
அதனால்

இண்டிடை யிரவிவ ணெறிவரின்

வண்டுண் கோதை யுயிர்வா முலளே. —[யா-கா. பக். 139]

என இக்குறளடி வஞ்சிப்பாவினுட் குற்றுக்கரம் வந்து ஆறசைச்சீரும் ஐயசைச்சீருமாயின அவ்வாறு வருகவென்னும் ஒத்திலாமையால் ஆண்டுக் குற்றுக்கரம் களை இவ்விலக்கணத்தால் அலகுபெறுவென்று களையச் சீர்சிறிதையாதாம்.

இடைநடைக்க வீரங்கோதை பின்றமுழ வாட்கண்
புடைபெயரப் பேழ்வாய் திறந்து—கடைகடையி
னுப்போஒஒ வெனவுரைத்து மீள்வா ளொளிமுறுவற்
கொப்போநீர் வேலி யுலகு. —[யா-கா. பக். 140]

இதனுள் 'உப்போஒஒ' வென்புழிப் பண்டமாற்றின்கண் அளபெடைவந்து
கவித்தளைதட்டு வெண்பா அழியவந்தமையன் ஈண்டு உயிரளபெடையை
இவ்விலக்கணத்தான் அலகுபெறுவென்று நெட்டெழுத்தே போலக் கொண்டு
அலகிடத் தளைசிறையாதாம்.

பிண்ணாக்கோஒஒ வென்னும் பிணுவின் முகத்திரண்டு
கண்ணாக் குடையனபோற் கட்டுரைக்கும்—பிண்ணாக்குக்
கொள்ளீரோ வெண்பாடன் கூரெயிறு காளையரை
யுள்ளீர்வ போல வுள. [யா-வி. பக். 42]

எனவும்,

பல்லுக்குத் தோற்ற பனிமுல்லை பைங்கிளிகள்
சொல்லுக்குத் தோற்றின்னந் தோற்றிலவா—னெல்லுக்கு
நாரேஒஒ நூறென்பா னுடங்கிடைக்கு மென்முலைக்கு
மாரேமா லன்றளந்த மண். —[யா - வி. பக். 42]

எனவும்,

“ களிச்சாத்தாஅஅ வென்றியான் கண்காண நின்று
விளித்தாலும் வாரான் விரைந்து ” —[புடி]

எனவும் வரும். இவற்றுட் பண்டமாற்றின் கண்ணும் விளித்தற்கண்ணும்
அளபெடைகள் வந்து வெண்பாவினுள் நாலசைச்சீராய் வண்ணம்
அறுக்குங்கால்.

“ செப்ப விசையன வெண்பா ”

என்னும் இலக்கணத்தோடு மாறுகொண்டு செப்பலோசை அழியநிற்குமாகலின்
ஆண்டு உயிரளபெடைகளை இவ்விலக்கணத்தால் அலகுபெறுவென்று களைய
வண்ணஞ் சிறையாதாம்.

'இயல்பென்ற' மிகையானே அலகிடும் இடத்துக் குற்றிகரக் குற்றுகரங்கள்
ஒற்றியல்பினவாயும் உயிரளபெடை நெட்டெழுத்தியல்பிற்குயும் நிற்கல்
கொள்க.

இனி எதிர்மறுத்தவென்னும் இலக்கணத்தாற் சீருந் தளையுந்திருந்தின்
அலகுபெறுமென்பதாயிற்று. அங்கனம் அலகுபெறும் இடத்துத் தளைசீர்
வண்ணமென முறைபிறழக் கூறியவதனும் குற்றிகரக் குற்றுகரங்கள் குற்றெ
ழுத்தின் பயத்தவாய் அலகுபெறுமெனக் கொள்க.

உயிரளபெடை அலகுபெறுமாறு மேற்பெறப்படும். குற்றிகரக் குற்றக
ரங்கள் குற்றெழுத்தின் பயத்தவாய் அலகுபெறுமாறு :—

வந்துநீ சேரினுயிர் வாழும் வாராக்கான்
முந்தியாய் பெய்த வளைகழலு—முந்தியாக்
கோளானே கண்டனங் கோல்குறியா யின்னுமோர்
நாளானே நாம்புணரு மாறு. —[யா-கா. பக். 141]

இதனுள் 'வந்துநீ'யென்புழியும் 'முந்தியா'யென்புழியும் காண்க.

நடைக்குதிரை யேறி நறுந்தார் வழுகி
யடைப்பையாய் கோறா வெனலு—மடைப்பையான்
சுள்ளற் சிறுகோல் கொடுத்தான் தனைப்பெறினுஞ்
செல்லாதி யாங்காண் டலை. —[ஷே 142]

எனவும்,

“கெண்டையை வென்ற கிளரொளி யுண்கணுள்
பண்டைய லல்லள் படி.” —[ஷே]

எனவும்,

“அன்னையை யா னோவ தெவன்மா ணணியிழாய்
புன்னையை யா னோவன் புலந்து” —[ஷே]

எனவும் வரும். இவற்றுள் ஐகாரக்குறுக்கக் குற்றெழுத்தேபோல கின்று குறி
லோடும் நெடிலோடும் கூடி நிரையசையாயினவாறு காண்க.

“எஃஃஃ கிலங்கிய கையரா யின்னுயிர்
வெஃஃஃகு வார்க்கில்லை வீடு” —[ஷே 144]

எனவும்,

கண்ண் கருவிளை கார்முல்லை கூரேயிறு
பொன்ன் பொறிசணங்கு போழ்வா யிலவம்பூ
மின்ன் னுழைமருங்குல் மேதகு சாயலா
ளென்ன் பிறமகளா மாறு. —[யா-கா. பக். 144]

எனவும் ஆய்தமும் ஒற்றும் அளபெழுந்து ஓரலகுபெற்றவாறு காண்க.

உணர்ந்தார்க் குணர்வரியோன்றில்லைச் சிற்றம் பலத்தொருத்தன்
குணந்தான் வெளிப்பட்ட கொல்வைச்செவ் வாயிக் கொடியிடைதோள்
புணர்ந்தாற் புணருந் தொறும்பெரும் போகம்பின் னும்புதிதாய்
மணந்தாழ் புரிசுழ லாளல்குல் போல வளர்கின்றதே.—[கோவை. 9]

என இவ்வாறு ஈரொற்றுடனிலையாய் நிற்பினும் அளபெழாமையிற் குற்
றெழுத்தின் பயத்தவாய் அலகுபெறாமை காண்க.

“ஈரோற் றுயினு மூவொற் றுயினு
மோரொற் றியல வென்மனார் புலவர்.”—[யா-கா. பக். 143]

என்றார் பிறருமெனக் கொள்க.

ஒற்றளபெழாவழி அலகுபெருதென்னுது ‘பெற்றவலகு’ என்ற மிகையானே ஒற்றளபெழினும் மற்றேரெழுத்தினோடு கூடி விரையசையாகாவெனக் கொள்க. (33)

371. விட்டிசைத் தன்றி முதற்கட் டனிக்குறி
னேரா காமையு நெட்டெழுத் தளபெழி
னேர்நே ராதலுங் குறினேடி லளபெழி
னிரைநே ராதலு நெறியெனப் படுமே.

இது நிறுத்தமுறையானே ஒருசார் அசைகட்கு ஆவதோர் இலக்கணக் கூறுகின்றது.

(இ - ள்.) மேற் பொதுவகையாற் தனிக்குறில் நேரசையா மென்ற ராயினும் விட்டிசைத்துநின்ற இடத்தல்லது மொழிமுதற்கண் நின்ற குற்றெழுத்து நேரசையாகாமையும் நெட்டெழுத்து அளபெடுத்துவருமெனின் அவ்விரண்டும் நேர்நேராதலுங் குற்றெழுத்தோடு புணர்ந்த நெட்டெழுத்து அளபெழுந்தால் அவ்விரண்டும் நிரைநேராதலும் முறையெனப்படும். (எ - று.)

‘எனப்படுமென்ற’ மிகையானே விட்டிசைத்துவருவது குறிப்பின் கண்ணும் ஏவற்கண்ணும் தற்சுட்டின்கண்ணும் வினாவின் கண்ணுஞ் சுட்டின் கண்ணுமெனவும், விட்டிசைத்து நின்ற இடத்து மற்றொன்றினோடுகூடி விரையசையாகாதெனவுங் கொள்க.

உண்ணு னொளிநிறு னோங்கு புகழ்செய்யான்
றுன்னருங் கேளிர் துயர்களையான்—கொள்ளே
வழங்கான் பொருள்காத் திருப்பானேல் அஆ
விழந்தானென் றெண்ணப் படும். —[நாலடி. 9]

இதனுள் ‘அஆ’ என்புழி அருளின்கட்குறிப்பின் விட்டிசைத்து வந்த குற்றெழுத்து மொழிமுதற்கண் நேரசையாயினவாறு காண்க.

வெறிகமழ் தண்புறவின் வீங்கி யுகளு
மறிமுலை யுண்ணுமை வேண்டிற்—பறிமுன்கை
அஉ வறியா வறினி னிடைமகனே
நொ அலைய னின்னாட்டை நீ. —[யா - கா. பக். 145]

எனத் தற்சுட்டின்கண்ணும் ஏவற்கண்ணும்,

“அஆவனும் இஐவனும் உஉவனுங் கூடியக்கால்
எ எவனை வெல்லா ரிகல்”

எனச் சுட்டின்கண்ணும் வினாவின் கண்ணும் விட்டிசைத்து வந்த குற்றெழுத்
துக்களும் அன்ன.

விட்டிசையாதவழி மொழிமுதற்கட் தனிக்குறில் குறிலோடும் நெடி
லோடும் கூடி கிரையசையாமென்பதாயிற்று.

“ யரல வழள விடையினமா மேனை
மரபு பிழை யாதவைப்பு ”

—[யா - வி. பக். 51]

எனவும்,

“ அமருந்து தானை யதியர்தங் கோவே
துமருந்து தூயனவே கொண்டு ”

—[ஐடி 51]

எனவும் வரும். இவற்றுட் தற்சுட்டின் கண்ணும் ஏவற்கண்ணுங் குற்றெழுத்
துகளுடே கூடி கிரையசையாயினவாறு காண்க.

இனி நெட்டெழுத்தளபெழின் நேர்நேராதற்கும் குறினெடிளபெழின்
கிரைநேராதற்குஞ் செய்யுள்:—

“ ஏளர் சிதைய வழாஅ லெலாஅ நின்
சேயரி சிந்திய கண் ”

—[யா - கா. பக். 147]

எனவரும்.

உரையிற்கோடலான் பின்புநின்ற குற்றெழுத்தினோடுகூடி கிரையசை
யாகாதெனக் கொள்க.

“ தனிநிலை யளபெடை நேர்நே ரியற்றே ”

“ இறுதிநிலை யளபெடை நிரைநே ரியற்றே ”—[நத்தத்தனார்]

என்றார் பிறருமெனக் கொள்க. இன்னும் அதனானே

“ தூஉஉத் தீம்புகைத் தொல்விசம்பு ” —[மலைபடு - தனி]

எனவும்,

“ போஒஒர்த்தது கொல் ”

எனவும்,

“ இலாஅஅர்க் கில்லை தமர் ”

எனவும்,

“ செறாஅஅய் வாழியநெஞ்சு ”

—[குறள். 1200]

எனவும் சிறுபான்மை நேர்நேர்நேராதலும் கிரைநேர்நேராதலுங் கொள்க. (34)

372. நிரைநடு வாகிய வஞ்சி யுரிச்சீர்
கலியனோ டகவலிற் கடிதலுங் கலிவயி
னோர்ற் றியற்சீர் நிலவுத லின்மையு
மேனைய வெல்லா மெவ்வகைச் சீரோடுந்

தாமயங் குதலுந் தனையோடு மயங்கலும்
 வேள்கையு ணிரையீற் றுரிச்சீர் விரவா
 சோல்லிய வேள்கையுட் பிறதனை தோடரா
 வென்றலு மொன்றிய விலக்கண மென்ப.

இஃது ஒருசார் சீர்தனைகட்காவதோர் இலக்கணங் கூறுகின்றது.

(இ - ள்.) நிரைநடுவாகிய வஞ்சியுரிச்சீர் இரண்டும் கலிப்பாவினுள்ளும் ஆரியப்பாவினுள்ளும் வாராவென வரைதலும், நேர்நேரும் கிரைநேருமாகிய நேர்ந்றியற்சீர் இரண்டும் கலிப்பாவினுள் வருதலின்மையும், ஒழிந்தசீரெல்லாம் எவ்வகைப்பட்ட சீரோடும் விரவி எல்லாப்பாவினுள்ளும் பாவினத்துள்ளும் வருதலும், தத்தந்தனையோடு பிறதனைவிரவி எல்லாப்பாவினுள்ளும் பாவினத்துள்ளும் வருதலும், எல்லாச்சீரும் எல்லாத்தனையும் எல்லாப்பாவினுள்ளும் பாவினத்துள்ளும் புக்கு மயங்குமென்ப பட்டனவேனும் வெண்பாவினுள் வஞ்சியுரிச்சீர் வந்து மயங்கா, வரைந்தோதிய வெண்பாவினுட் தனக்கோதிய தனையேயன்றி வேற்றுத்தனை வந்துவிரவாவென்று சொல்லுதலும் பொருந்திய இலக்கணமாமென்று கூறுவர் ஆசிரியர். (எ - று.)

‘தாமென்ற’ மிகையானே நேர்ந்றியற்சீர் வெண்கலியுள்ளும் கொச்சகக் கலியுள்ளும் வருதலும் நிரைநடுவாகிய வஞ்சியுரிச்சீர் கொச்சகத்து அருகி வருதலும் கொள்க. விலக்கியன வாராமையும் விதித்தன வருதலும் மேற் காட்டிய செய்யுளகத்தும் பிற சான்றோர் செய்யுளகத்தும் கண்டுகொள்க.

குலாவணங்கு வில்லெயினர் கோன்கண்டன் கோழி
 நிலாவணங்கு வெண்மணன் மேனின்று—புலாலுணங்கல்
 கொள்ளும்புட் காக்கின்ற கோவின்மையோ நீபிற
 ருள்ளம்பு காப்ப துரை. —[யா - கா. பக். 150]

என்றற் றொடக்கத்து ஒருசார் வெண்பாவினுள் வஞ்சியுரிச்சீர் வந்ததேனுந் திருவள்ளுவப் பயனும் நாலடி நானூறும் முதலாகிய கீழ்க்கணக்கினுள்ளும் முத்தொள்ளாயிரம் முதலாகிய பிற சான்றோர் செய்யுளுள்ளும் வஞ்சியுரிச்சீர் வந்திலாமையானும், வேற்றுத்தனை வெண்பாவினுள் விரவுகவென ஒத்திலாமையானும், இத்தொடக்கத்தன குற்றமல்லது குணமாகாவென்பதே தொல்லாசிரியர் துணிவு. அதுவே இந்நூலுடையார்க்கும் உடன்பாடு. (35)

373. இயற்சீர் வேள்ளடி வஞ்சி யடியிவை
 மயக்கப் பதேலும் வேண்சீர் வேள்ளடி
 கனியடி யொரோவழி யகவலுட் கலத்தலும்
 வேள்ளடி யகவல் கலியுளு மகவலுங்
 கலியு மொரோவழி வேண்பா வடியும்

வஞ்சியுண் மயங்கி வருதலு மைஞ்சீ
ரடிகலி யகவலோ டருகிவந் தடுத்தலுங்
கடிநிலை யின்றே கருதுங் காலை.

இது நிறுத்தமுறையானே அடிமயங்குமாறு கூறுகின்றது.

(இ - ள்.) ஆசிரியப்பாவினுள் இயற்சீர்வெண்டனையான் வந்த வெண்பா
வடியும் வஞ்சியடியும் வந்து மயங்குதலும் அவ்விருவகை அடியுமேயன்றி
வெண்சீர்வெண்டனையான் வந்த வெண்பாவடியும் கலியடியும் ஒரோவழி வந்து
மயங்குதலும் கலிப்பாவினுள் வெண்பாவடியும் அகவலடியும் வந்து மயங்கு
தலும் வஞ்சிப்பாவினுள் அகவலடியும் கலியடியும் வந்துமயங்குதலும் அவ்விரு
வகையடியுமே யன்றி ஒரோவழி வெண்பாவடி வந்து மயங்குதலும் ஒருசார்
கலிப்பாவினுள்ளும் ஆசிரியப்பாவினுள்ளும் ஐஞ்சீரடியும் அருகிவந்து
அடுத்தலும் நீக்கு நிலைமையின்று ஆராயுமிடத்து. (எ - று.)

இயற்சீர் வெள்ளடி மயங்கிய ஆசிரியப்பாவிற்குச் செய்யுள் :—

எறும்பி யனையிற் குறும்பல் சுனைய
வுலைக்க லன்ன பாரை யேறிக்
கொடுவி லெயினர் பகழி மாய்க்குங்
கவலைத் தென்பவவர் தேர் சென்ற வாறே
யதுமற் றவலங் கொள்ளாது
நொதுமல கழறுமில் வழங்க லூரே.

—[குறந். 12]

எனவரும்.

“எறும்பி யனையிற் குறும்பல் சுனைய
குறந்தொடி யாஞ்செல் சுரம்”

என்ற உச்சரித்து வெள்ளடியாமாறு கண்டுகொள்க.

வஞ்சியடி மயங்கிய ஆசிரியப்பாவிற்குச் செய்யுள் :—

இருங்கட லுடுத்தவிப் *பெருநிலங் கவைஇ
யுடைநிலை நடுவண திடைபிறர்க் கின்றித்
தாமே யாண்ட வேமங் காவல
ரிடுதிரை மணலினும் பலரே சுடுபிணக்
காடுபதி யாகப் போகித் தத்த
நாடு பிறர்கொளச் சென்றுமாய்ந் தனரே
அதனா, னீயுங் கேண்மதி யத்தை வீயா
துடம்பொடு நின்ற வுயிரு மில்லை
மடங்க லுண்மை மாயமோ வன்றே

பா - ம் ;—* பெருங்கண் மாணிலத்.

கள்ளி வேய்ந்த முள்ளியம் புறங்காட்டு
 வெள்ளில் போகிய வியலு ளாங்க
 னுப்பிலாஅ அவிப் புழுக்கல்
 கைக்கொண்டு பிறக்கு நோக்கா
 திழிபிறப்பினே னீயப்பெற்று
 நிலங்கல னாக விலங்குபளி மிசையு
 மின்னா வைகல் வாரா முன்னே
 செய்நீ முன்னிய வினையே
 முந்நீர் வரைப்பக முழுதுடன் றறந்தே.

—[புறம். 363]

எனவரும். இதனுள் 'உப்பிலாஅ அவிப் புழுக்கல்' எனவும், 'கைக்கொண்டு பிறக்குநோக்கா திழிபிறப்பினே னீயப்பெற்று' எனவும் வஞ்சியடி மயங்கி வந்தவாறுகாண்க. வெண்சீர்வெள்ளடி மயங்கிய ஆசிரியத்திற்குச்செய்யுள்:—

அங்கண் மதிய மரவின்வாய்ப் பட்டெனப்
 பூசல் வாயாப் புலம்புமனைக் கலங்கி
 யேதின் மாக்களு நோவர் தோழி
 யொன்று நோவா ரில்லைத்
 தெண்கடற் சேர்ப்ப னுண்டவென் னலக்கே.

—[யா - கா. பக். 153]

எனவரும். இதனுள்

“அங்கண் மதிய மரவின்வாய்ப் பட்டெனப்
 பொங்கிய பூசல் பெரிது”

என்று உச்சரித்து வெள்ளடியாமாறு காண்க. கலியடி மயங்கிய ஆசிரியப்பா விற்குச் செய்யுள்:—

குருகுவெண் டாளி கோடுபுய்த் துண்டென
 மாவழங்கு பெருங்காட்டு மழகளிறு காணாது
 மருள்பிடி திரிதருஞ் சார
 லருளா னாகுத லாயிழை கொடிதே. —[யா - கா. பக். 153]

எனவரும். இதனுள்,

“மாவழங்கு பெருங்காட்டு மழகளிறு காணாது
 தீவழங்கு சுழல்விழிக்கட் சீயஞ்சென் றுழலுமே”

என்று உச்சரித்துக் கலியடியாமாறு காண்க. வெண்பாவடியும் ஆசிரியவடியும் மயங்கிய கலிப்பாவிற்குச் செய்யுள்:—

“காமர் கடும்புனல் கலந்தெம்மோ டாடுவாள்” —[கலி - 39]

என்னும் குறிஞ்சிக் கலியானுணர்க. இம்மயங்கிசைக் கொச்சகத்துள்
வெண்பாவடியும் ஆசிரியவடியும் மயங்கிவந்தவாறு கண்டுகொள்க.

“நேரிழை மகளி ருணங்குணைக் கவரும்” —[பட்டினப் - 22]

என ஆசிரியவடியும்,

“வயலாமைப் புழுக்குண்டு

வறளடும்பின் மலர்மலைந்து”

—[ஐடி 64, 65]

எனக் கலியடியும்,

“கோழி யெறிந்த கொடுங்காற் கனங்குழை”

—[ஐடி 23]

என வெள்ளடியும் பட்டினப்பாலை யென்னும் வஞ்சிரெடும்பாட்டினுள் மயங்கி
வந்தவாறு காண்க. ஐஞ்சீரடியான்வந்த கலிப்பாவிற்சுச் செய்யுள் :—

“அணிகிளர் *சிறுபொறி யவிர்துத்தி மாநாகத் தெருத்தேறித்
துணியிரும் பனிமுந்நீர் தொட்டுழந்து மலைந்தனையே”

—[யா - கா. பக். 155]

எனவும், ஐஞ்சீரடியான்வந்த ஆசிரியப்பாவிற்சுச் செய்யுள் :—

உமணர், சேர்ந்து கழிந்த மருங்கி னகன்றுறை

யூர்பாழ்த் தன்ன வோமையம் பெருங்காட்

டினனா வென்றி ராயி

னிணியவோ பெரும தமியோர்க்கு மனையே.—[குறுந்.124]

எனவரும். பிறவும் அன்ன.

(36)

374. ஈரடி வெண்பாச் சிறுமை மூவடி
யாசிரி யத்தோடும் வஞ்சி யெஞ்சிய
தோருநான் காசு மிழிபே பெருமை
முந்நான் காயிர மாயிர முடிவில
தேன்னா வருஉ மியல்பின தென்ப.

இது நான்குபாவிற்சுஞ் சிறுமைபெருமைக்கு எல்லையாகிய அடி
வரையறை உணர்த்துகின்றது.

(இ - ள்.) இரண்டடி வெண்பாவிற்சுச் சிற்றெல்லையென்றும், மூன்றடி
ஆசிரியப்பாவிற்சும் வஞ்சிப்பாவிற்சுஞ் சிற்றெல்லையென்றும், ஒழிந்த கலிப்பா
விற்சு நான்கடி சிற்றெல்லையென்றும் இவற்றிற்கு முறையே பன்னிரண்டடி
வெண்பாவிற்சும், ஆயிரமடி ஆசிரியத்திற்கும் வஞ்சிக்கும் பேரெல்லையென்றும்
அடிவரையறையில்லதென்று சொல்ல வருகின்ற தன்மையையுடைத்துக்
கலிப்பாவிற்கென்றுங் கூறுவர் ஆசிரியர். (எ - று.)

பா - ம் :—* பொறியவிர்.

படைப்போர் குறிப்பினை நீக்கிப் பெருமை
வரைத்தித் துணையென வைத்துவரை யில்லென்
றுரைத்தனர் மாதோ வுணர்ந்திசி னேரே.

என்பவாகவும், ஈண்டுப் பெருமைக்கெல்லை கூறியவாறென்னையெனின்,
அந்நனக் கூறிய காக்கைபாடினியார் பொதுமையே கூறியொழிந்தமையான்
இவர் அஃதொழிந்து,

“ஆசிரியப்பாவி னளவிற் கெல்லை
யாயிர மாகு மிழிபுமுன் றடியே” — [தொல். பொரு. சூ. 469]

எனவும்,
“ஆசிரிய நடைத்தே வஞ்சி யென்ப” — [ஷை]

எனவும்,
“நெடுவெண் பாட்டே முந்நான் கடித்தே”
— [தொல். பொரு. சூ. 470]

எனவும்,
கவிவெண் பாட்டே கைக்கிளைச் செய்யுள்
செவியறி வாயுறை புறநிலை யெனவிவை
தொகைநிலை வகையா னளவில வென்ப.
— [தொல். பொரு. சூ. 472]

எனவும்,
“முடிபொரு ளில்லா தடியள விலவே” — [யா-வி. பக். 124]

எனவும் ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார் பொதுவுஞ் சிறப்பும் உடன்கூறினமை
யான் அக்கருத்தேபற்றிக் கூறியவாறென்று உணர்க.

ஈரடியான்வந்த வெண்பாவிற்குச் செய்யுள் :—

“அறத்தா றிதுவென வேண்டா சிவிகை
பொறுத்தானே டூர்ந்தா னிடை” — [குறள். 37]

எனவும், மூன்றடியான்வந்த ஆசிரியப்பாவிற்குச் செய்யுள் :—

முதுக்குறைந் தனளே முதுக்குறைந் தனளே
மலைய னொள்வேற் கண்ணி
முலையும் வாரா முதுக்குறைந் தனளே. — [யா-கா. பக். 44]

எனவும், மூன்றடியான் வந்த வஞ்சிப்பாவிற்குச் செய்யுள் :—

செங்கண்மேதி கரும்புழக்கி
யங்கணீலத் தலரருந்திப்
பொழிற்காஞ்சி நிழற்றுயிலுஞ்
செழுநீர்,

நல்வயற் கழனி யூரன்

புகழ்த லானுப் பெருவண் மையனே. —[யா-கா. பக். 45]

எனவும், நான்கடியான் வந்த கலிப்பாவிற்சுச் செய்யுள் :—

“செல்வப்போர் * * * ஒளித்ததே” —[பக். 468]

எனவும் வரும்.

வாளா ஆசிரியமென்னாது ஆசிரியத்தொடுமெனப் பிரித்தோதினமையான் ஆசிரியஞ் சரிதகமாய் வருமிடத்து இரண்டடியானும் வருமென்றும் வஞ்சியை முற்கூறினமையான் வஞ்சிப்பா இரண்டடியானும் வருமென்றும் காண்க.

இரண்டடியாய்ச் சுருங்கிவந்த வஞ்சிக்குச் செய்யுள் :—

பூந்தண் சினைமலர் மல்கிய பொழிற்பிண்டி

வேந்தன் புகழ்பர வாதவர் வினைவெல்லா

ரதனா, லறிவன தடியினை பரவப்

பெறுகுவர் யாவரும் பிறவா நெறியே.

எனவரும். ஏனைப்பெருமைக்குச் செய்யுள் வந்துழிக் காண்க.

(37)

375. வண்ணக மம்போ தரங்கவொத் தாழிசை
நண்ணிய தரவி னடியிரு மூன்று
மேனைய தரவடி யிழிபொரு மூன்றும்
பேணிய பெருமை பெரும்பொருண் முடிபு
மீரண்டடி யிழிபு மீரட்டிமூன் ருக்கமு
மொன்றிய தாழிசை யறுதலு முறுங்காற்
றரவிற் சுருங்க றகுதியென் றுரைத்தலு
மளவடி முதலா வனைத்தடி யானும்
வருவது வண்ணகம் வருங்காற் சிறுமை
நாலடி பெருமை நாலிரண் டாகி
நடத்தலு நெறியென நாட்டினர் புலவர்.

இது கலியுறுப்பாகிய தரவுதாழிசைகட்டு அடிவரையறையும் அராகத் திற்குச் சீர்வரையறையும் அடிவரையறையுங் கூறுகின்றது.

(இ - ள்.) வண்ணகவொத்தாழிசைக்கலியும் அம்போதரங்கவொத்தாழி சைக்கலியும் பொருந்திய தரவுறுப்பிற்குப் பெருக்கச்சுருக்கமின்றி அடிவரையறை ஆறும், ஒழிந்த கலிப்பாவின் தரவடிக்கு வரையறைச் சுருக்கம் மூன்றும் பெருக்கம் பொருண்முடிவும், தாழிசைக்கு வரையறைசிறுமை இரண்டடியும் பெருமை நான்கடியும் மூன்றடியும் பொருந்துதலும், பொருந்துமிடத்து முன்னர் நின்ற தரவடியிற் தாழிசையடி சுருங்கிவருதல் இயல்பென்று சொல்லுதலும், வண்ணகவுறுப்பு அளவடியானும் நெடிவடியானும் கழிநெடிவடியானும்

வரப்பெறும், அப்படி வருங்கால் அராகவடிக்கு வரையறை சிந்தெல்லையான்கும் பேரெல்லை எட்டுமாய் நடத்தலும் இலக்கணமாக அமைத்தனர் அறிவுடையோர். (எ - று.)

அராகமெனினும் வண்ணகமெனினும் ஒக்கும். வண்ணகவுறுப்பிற்குச் சீர்விதந்தோதினமையின் ஒதாத தரவு தாழிசைகட்டுச் சீர்வரையறை பொதுவகையாற் கலிக்கோதிய அளவடியே கொள்க. ஈண்டோதாத அம்போதரங்கவுறுப்பிற்குச் சீர்வரையறையும் எல்லைவரையறையும் அவ்வுறுப்புடைக்கலிக்கோதிய விதியானே பெற்றும். எனவே, தனிச்சொல்லுறுப்பு எவ்வகைச் சீரானும் வரப்பெறுமென்பதூஉம், சொல்லென்றமையான் எல்லையின் மென்பதூஉம், ஏனையிருவகைச் சீரிதகவுறுப்பிற்குச் சீர்வரையறையும் எல்லைவரையறையுந் தத்தம் விதியானே வரப்பெறுமென்பதூஉம் பெறப்பட்டது.

“ஏனைய தரவடி யிழிபொரு மூன்று” — [இ.வி.பொ.சூ.375]

என்றோனும் தரவுகொச்சகஞ் சிறுமை நான்கடியானேவரும் ;

“எஞ்சிய, தொருநான் காகு யிழிபு” [சூ. சூ. 374]

என முற்கூறினமையின்.

இவற்றிற்கு இலக்கியம் மேற்காட்டிய கலிப்பாவினுள்ளும் பிறவற்றுள்ளும் கண்டுகொள்க. (38)

376. வருக்கமு நெடிவு மினமும் வரினுந்
திறப்படு மெதுகையு மோனையு மாதலு
முயிரும் யரலழ வாச மிடையீட்டு
மிரண்டடி மூன்ற மெழுத்தொன்றி வரினு
மெதுகை யாதலு மிரணத் தொடைக்குங்
கடையே கடையினை பின்கடைக் கூழை
யிடைப்புணர் பிசைதலு மிசையு மென்ப.

இஃது ஒருசார் தொடைகட்டு எய்தியதோர் இலக்கணங் கூறுகின்றது.

(இ - ள்.) வருக்கவெழுத்தும் நெடிவெழுத்தும் இனவெழுத்தும் எதுகையும் மோனையுமாய் வந்தாலுங் கூறுபடவரும் வருக்கவெதுகையும் வருக்கமோனையும் நெடிவெதுகையும் நெடின்மோனையும் இனவெதுகையும் இனமோனையுமாதலும், உயிரும் யரலழ என்னும் ஒற்றுக்களிடையே ஆசிட்டும் இடையீட்டும் இரண்டடியும் மூன்றமெழுத்துத் தம்முள் ஒன்றிவரினும் எதுகையாதலும், முரண்டொடைக்குங் கடைமுரணுங் கடையினைமுரணும் பின்முரணுங் கடைக்கூழைமுரணும் இடைப்புணர்முரணும் பொருந்துதலும் பொருந்துமென்றுகூறுவர் ஆசிரியர். (எ - று.)

முரண்டொடையெனினும் இரணத்தொடையெனினும் ஒக்கும்.

வருக்க எதுகைக்குச் செய்யுள் :—

நீடிணர்க் கொம்பர்க் குயிலாலத் தாதுதிப்
பாடும்வண் டஞ்சி யகலும் பருவத்துத்
தோடார் தொடிநெகிழ்த்தா ருள்ளார் படலொல்லா
பாடமை சேக்கையுட் கண்.

—[யா-கா. பக். 160]

எனவும், வருக்கமோனைக்குச் செய்யுள் :—

பகலே, பல்பூங்கானற் கிள்ளை யோப்பியும்
பாசிலைக் குளவியொடு கூதளம் விரைஇப்
பின்னுப்பிணி யவிழ்ந்த நன்னெடுங் கூந்தல்
பீர்ங்கப் பெய்து தேம்படத் திருகிப்
புணையீ ரோதி செய்குறி நசைஇப்
பூந்தார் மார்ப புனத்துட் டோன்றப்
பெருவரை யடுக்கத் தொருவே லேந்திப்
பேயு மறியா மாவழங்கு பெருங்காட்டுப்
பைங்க னுழுவைப் படுபகை வெரீஇப்
பொங்குசினந் தணியாப் பூதுத லொருத்தல்
போகாது வழங்கு மாரிரு ணடுநாட்
பெளவத் தன்ன பாயிரு ணீந்தி
யிப்பொழுது வருகுவை யாயி
னற்றார் மார்ப தீண்டலெங் கதுப்பே.—[யா-கா. பக். 161]

எனவும், நெடிவெதுகைக்குச் செய்யுள் :—

ஆவா வென்றே யஞ்சின ராழ்ந்தா—ரொருசாரார்
கூகூ வென்றே கூவிளி கொண்டா—ரொருசாரார்
மாமா வென்றே மாய்ந்தனர் நீந்தா—ரொருசாரார்
ரேகீர் நாய்கி ரென்செய்து மென்றா—ரொருசாரார்.

—[யா-கா. பக். 87]

எனவும், நெடிண்மோனைக்குச் செய்யுள் :—

“ஆர்கலி யுலகத்து மக்கட் கெல்லா

மோதலிற் சிறந்தன் றொழுக்க முடைமை”—[முதுமொழி.1]

எனவும் வரும். இனவெதுகை மூன்றவகைப்படும், வல்லினவெதுகையும்
மெல்லினவெதுகையும் இடையினவெதுகையுமென.

அவற்றுள் வல்லின வெதுகைக்குச் செய்யுள் :—

“தக்கார் தகவில ரென்ப தவரவ

ரெச்சத்தாற் காணப் படும்”

—[குறள். 114]

எனவும், மெல்லினவெதுகைக்குச் செய்யுள் :—

“ அன்பீனு மார்வ முடைமை யதுவீனு
நண்பென்னு நாடாச் சிறப்பு ”

—[குறள். 74]

எனவும், இடையினவெதுகைக்குச் செய்யுள் :—

“ எல்லா விளக்கும் விளக்கல்ல சான்றோர்க்குப்
பொய்யா விளக்கே விளக்கு ”

[குறள். 299]

எனவும் வரும். இனமோனையும் மூன்றுவகைப்படும் ; வல்லினமோனையும் மெல்லினமோனையும் இடையினமோனையுமென.

அவற்றுள், வல்லினமோனைக்குச் செய்யுள் :—

கயலே ருண்கண் கலுழ நாளுஞ்
சுடர்புரை திருநுதல் பசலை பாயத்
திருந்திழை யமைத்தோ ளரும்பட ருழப்பப்
போகல் வாழிய ரைய பூத்த
கொழுங்கொடி யணிமலர் தயங்கப்
பெருந்தண் வாடை வருஉம் பொழுதே.—[யா-கா.பக்.161]

எனவரும். மெல்லின மோனையும் இடையினமோனையும் வந்துழிக்கண்டு கொள்க. உயிரெதுகைக்குச் செய்யுள் :—

துளியொடு டயங்கிய தூங்கிரு ணடுநா
ளணிகிளர் தாரோ யருஞ்சுர நீந்தி
வடியமை யெஃகம் வலன்வயி னேந்தித்
தனியே வருகி நீயெனின்
மையிருங் கூந்த லுய்தலோ வரிதே.

—[ஷே 164]

எனவும், யகர ஆசிடையெதுகைக்குச் செய்யுள் :—

காய்மாண்ட தெங்கின் பழம்வீழக் கழுகி னெற்றிப்
பூமாண்ட தீந்தேன் றொடைகீறி வருக்கை போழ்ந்து
தேமாங் கனிசிதறி வாழைப் பழங்கள் சிந்து
மேமாங் கதமென் றிசையாற் றிசைபோய துண்டே.—[சீவக.31]

எனவும், ரகர ஆசிடையெதுகைக்குச் செய்யுள் :—

மாக்கொடி யானையு மெளவற் பந்தருங்
கார்க்கொடி முல்லையுங் கமழ்ந்து மல்லிகைப்
பூக்கொடிப் பொதும்பருங் கான ஞாழலுந்
தூக்கொடி கமழ்ந்துதாந் துறக்க மொத்ததே.

—[குளா. நாடு]

எனவும், லகர ஆசிடையெதுகைக்குச் செய்யுள் :—

ஆவே றுருவின வாயினு மாபயந்த
பால்வே றுருவின வல்லவாம்—பால்போ
லொருதன்மைத் தாகு மறநெறி யாபோ
லுருவு பலகொள லீங்கு.

—[நாலடி. 118]

எனவும், முகர ஆசிடையெதுகைக்குச் செய்யுள் :—

அந்தரத் துள்ளே யகங்கை புறங்கையா
மந்தரமே போலு மனைவாழ்க்கை—யந்தரத்து
வாழ்கின்றே மென்று மகிழன்மின் வாழ்நாளும்
போகின்ற பூனையே போன்று.

—[யா-கா. பக். 165]

எனவும் வரும்.

“ ஆர்கலி யுலகத்து மக்கட் கெல்லா

மோதலிற் சிறந்தன் றொழுக்க முடைமை” —[முதுமொழி-1]

இது ரகரவொற்று ஆசிடையிட்ட வல்லினவெதுகை. பிறவும் வந்துழிக்
காண்க.

இடையிட்டெதுகைக்குச் செய்யுள் :—

தோடா ரெல்வளை நெகிழ நாளு
நெய்த லுண்கண் பைதல கலுழ
வாடா வவ்வரி புதைஇப் பசலையும்
வைக றேறும் பைபயப் பெருகி
நீடா ரிவணென நீமனங் கொண்டார்
கேளார் கொல்லோ காதலந் தேழி
வாடாப் பௌவ மறமுகந் தெழிவி
பருவம் பெய்யாது வலனேர்பு வளைஇ
யோடா மலையன் வேலிற்
கடிது மின்னுமிக் கார்மழைக் குரலே.—[யா-கா. பக். 165]

எனவரும்.

இரண்டடியெதுகைக்குச் செய்யுள் :—

துவைக்குந் துளிமுந்நீர்க் கொற்கை மகளி
ரவைப்பதம் பல்விற் கழுகொவ்வா முத்த
மணங்கமழ்தா ரச்சுதன் மண்காக்கும் வேலி
னணங்கு மமிழ்தமு மந்நலார் பாடல். —[ஷே 166]

எனவரும். ஒன்றென முடித்தலான் இரண்டடிமோனையும் வரும். அதற்குச்
செய்யுள் :—

ஆகக் கண்டக ராலற்ற வாடவ
 ராகக் கண்டகத் தாலற்ற வன்பினர்
 பாகக் கொண்டு பயோதரஞ் சேர்த்தினர்
 பாகக் கொண்டு பயோதர *நல்கினார். —[யா-கா.பக். 166]

எனவரும்.

மூன்றாமெழுத்தொன்றெதுகைக்குச் செய்யுள் :—

“பவழமும் பொன்னுங் குவைஇய முத்தின்
 திகழரும் பீன்றன புன்னை” —[ஐடி 167]

எனவரும். இங்ஙனம் ஒருசாருயிரெதுகை முதலாயின வருதல் உளவாயினும் பெரியதோர் சிறப்பிலவெனக் கொள்க.

‘திறப்பட’வென்ற மிகையானே தலையாகெதுகை இடையாகெதுகை கடையாகெதுகை யென்றும், தலையாகுமோனே இடையாகுமோனே கடையாகுமோனே யென்றும் வேண்டலும் ஒன்று :

“சீர்முழு தொன்றிற் தலையா கெதுகை
 யோரெழுத் தொன்றி னிடைகடை பிறவே”

என்பவாகலின். மோனைக்கும் இஃதொக்கும்.

தலையாகெதுகைக்குச் செய்யுள் :—

“சிலைவிலங்கு நீள்புருவஞ் * * * போழ்து” —[பக். 467]

எனவும், இடையாகெதுகைக்குச் செய்யுள் :—

“ஆகர முதல வெழுத்தெல்லா மாதி
 பகவன் முதற்றே யுலகு” —[குறள். 1]

எனவும், கடையாகெதுகைக்குச் செய்யுள் :—

“தக்கார் தகவில ரென்ப தவரவ
 ரெச்சத்தாற் காணப் படும்” —[ஐடி 114]

எனவும், தலையாகுமோனைக்குச் செய்யுள் :—

“பற்றுக் பற்றற்றான் பற்றினை யப்பற்றைப்
 பற்றுக் பற்று விடற்கு” —[குறள். 350]

எனவும், இடையாகுமோனைக்குச் செய்யுள் :—

மாவும் புள்ளும் வதிவயிற் படா
 மாநீர் விரிந்த பூவுங் கூம்ப
 மாலை தொடுத்த கோதையுங் கமழ

பா - ம் :—*நண்ணினார்.

மாலை வந்த வாடை

மாயோளின் னுயிர்ப் புறுத்திதுத் தற்றே.—[யா-கா.பக்.40]

எனவும், கடையாகுமோனைக்குச் செய்யுள் :—

பகலே, பல்பூங் கானற் கிள்ளை யோப்பியும்

பாசிலைக் குளவியொடு கூதளம் விரைஇப்

பின்னுப் பிணியவிழ்ந்த நன்னெடுங் கூந்தல்

பீர்ங்கப் பெய்து தேம்படத் திருகிப்

* * * தீண்டலெங் கதுப்பே.

—[பக். 525]

எனவும் வரும்.

இன்னும் அதனானே விட்டிசைவல்லொற்றெதுகை யென்றும் விட்டிசை மோனையென்றுங் கோடலும் ஒன்று. விட்டிசைவல்லொற்றெதுகைக்குச் செய்யுள் :—

“*பற்றிப் பலகாலும் பான்மறி யுண்ணுமை

* * *

நொ அலைய நின்னாட்டை நீ”

—[பக். 516]

எனவும், விட்டிசைமோனைக்குச் செய்யுள் :—

“அஅவனும் இஇவனும் உஉவனுங் கூடியக்கால்

எளவனை வெல்லா ரிகல்”

—[யா-கா. பக். 167]

எனவும் வரும். இவை வல்லொற்று அடுத்தாற்போல விட்டிசைத்துக் குற் றெழுத்தினோடு புணர்ந்தமையான் விட்டிசைவல்லொற்றெதுகையும் இரண் டடிக்கண்ணும் முதலெழுத்து விட்டிசைத்து வந்தமையால் விட்டிசை மோனையுமாயின. இவை இங்ஙனம் வரினுஞ் சிறப்பிலவெனக் கொள்க.

• இன்னும் அதனானே, பாவீனங்கள் எல்லாத்தொடையானும் வரப்பெறு மேனும் பெரும்பான்மையுந் தலையாகுமோனையிற் தீர்ந்தந் தலையாகெதுகையிற் றீர்ந்தும் வாராவென்பதூஉம், செந்தொடையொழிந்த எல்லாத்தொடைக்கும் இனவெழுத்து வரத் தொடுப்பதும் வழியெதுகை வரத் தொடுப்பதும் வழி முரண் வரத் தொடுப்பதுஞ் சிறப்புடைத்தென்பதூஉம், இனவெழுத்துப்பெற்று மோனை முதலாகிய தொடையுந் தொடைவிகற்பமும் போலாமை வேறுபடத் தொடுப்பது மருட்செந்தொடையாமென்பதூஉங் கண்டுகொள்க.

இன எழுத்தாவன : அகர ஆகார ஐகார ஒளகாரங்களும் இகர ஈகார எகர ஏகாரங்களும் உகர ஊகார ஓகர ஔகாரங்களும் ஞகர றகரங்களும் மகர வகரங் களுஞ் சகர தகரங்களுந் தம்முள் இனமாம். இவற்றை அனுவென்பாரும் உளர்.

அகரமொ டாகார மைகார மெளகா

னிகரமொ டகார.மெவ—உகரமொ

டுகார மொஓ ஞநமவ தச்சகர

மாகாத வல்ல வனு.

—[யா-கா. பக். 168]

என்பவாகலின்.

*பாடபோதமுங் காண்க,

இனவெழுத்துப்பெற்ற மருட்செந்தொடைக்குச் செய்யுள்:—

“ஈத்துவக்கு மின்ப மறியார்கொ ருமுடைமை
வைத்திழக்கும் வன்க ணவர்”

—[குறள். 228]

எனவும்,

“அமிழ்தினு மாற்ற வினிதேதம் மக்கள்
சிறுகை யளாவிய கூழ்”

[ஷே 64]

எனவும் வரும். பிறவும் அன்ன.

வழியெதுகைக்குச் செய்யுள்:—

மண்டலம் பண்டுண்ட திண்டேர் வரகுணன் ரெண்டியின்வாய்க்
கண்டலந் தண்டுறைக் கண்டதொன் றுண்டு கனமகர [கள்
குண்டலங் கெண்டை யிரண்டொடுந் தொண்டையுங் கொண்டோர் திக்
மண்டலம் வண்டலம் பக்கொண்ட ருமு வருகின்றதே.

—[யா-கா. பக். 169]

எனவும்,

கொங்குதங்கு கோதையோதி மாதரோடு கூடிநீடு மோடைநெற்றி
வெங்கண்யானை வேந்தர் போந்து வேதகீத நாதவென்று நின்றுதாழ
வங்கபுவ்வ மாதியாய வாதிநூலி னீதியோது மாதியாய
செங்கண்மலை காலைமலை சென்றுசேர்வர் சோதிசேர்ந்த சித்திதானே.

—[யா-வி. பக். 103]

எனவும் வரும். இதனை வடநூலார் அனுப்பிராசமென்ப.

வழிமுரணுக்குச் செய்யுள்:—

செய்யவாய்ப் பசும்பொ னோலைச் சீறடிப் பரவை யல்கு
லையறுண் மருங்கு னோவ வடிக்கொண்ட குவவுக் கொங்கை
வெய்யவாய்த் தண்ணை னீலம் விரிந்தென விலங்கி நீண்ட
மையவா மழைக்கட் கூந்தன் மகளிரை வருக வென்றான்.

—[குளர். 101]

எனவும்,

ஒருமால் வரைநின் றிருசுட ரோட்டிமுந் நீர்க்கிடந்த
பெருமா னிலமுஞ் சிறுவிலைத் தாவுண்டு பேதையர்கண்
பொருமா தவித்தொங்க லெங்கோன் புரவலன் பூம்பொதியிற்
கருமா நிறைவெண்பற் செவ்வாய்ப் பசும்பொற் கனங்குழைக்கே.

—[யா-கா. பக். 170]

எனவும், கடைமுரண்டொடைக்குச் செய்யுள்:—

கயன்மலைப் பன்ன கண்ணினை கரிதே
தடமுலைத் திவளுந் தனிவடம் வெளிதே
நூலி னுண்ணிடை சிறிதே

யாடமைத் தேரளிக் கல்குலோ பெரிதே.—[யா.கா.பக் 157]

எனவும் வரும். இஃது அடிதொறுங் கடைச்சீர்க்கண் மறுதலைப்படத் தொடுத்தமையாற் கடைமுரணாயிற்று. கடையிணை முரண்டொடைக்குச் செய்யுள்:—

மீன்றேர்ந் தருந்திய கருங்கால் வெண்குருகு
தேனார் ஞாமுல் விரிசினைக் குழுஉந்
தண்ணந் துறைவன் றவிர்ப்பவுந் தவிரான்
றேரோ காணலங் காண்டும்
பீரேர் வண்ணமெஞ்சிறுதுதற் பெரிதே.—[யா-கா.பக்.157]

எனவரும். இஃது அடிதொறுங் கடையிருசீரும் மறுதலைப்படத் தொடுத்தமையாற் கடையிணைமுரணாயிற்று. பின் முரண்டொடைக்குச் செய்யுள்:—

சார லோங்கிய தடந்தாட் டாழை
கொய்ம்மலர் குவிந்து தண்ணிழல் விரிந்து
தமிய மிருந்தன மாக நின்றதுதன்
*னயனுடைப் பணிமொழி நன்குபல பயிற்றி
வீங்குதொடிப் பணைத்தோ ணெகிழத்
துறந்தோ னல்லனெம் மேனியோ தீதே. —[ஷே 158]

எனவரும். இது கடைச்சீரும் இரண்டாஞ்சீரும் மறுதலைப்படத் தொடுத்தமையாற் பின்முரணாயிற்று. கடைக்கூழை முரண்டொடைக்குச் செய்யுள்:—

காவியங் கருங்கட் செவ்வாய்ப் பைந்தொடி
பூவிரி சுரிமென் கூந்தலும்
வேய்புரை தோளு மணங்குமா லெமக்கே. —[ஷே 158]

எனவரும். இது முதலடி நான்குசீரினும் முதற்சீரொழித்து ஒழிந்த மூன்று சீர்க்கண்ணும் மறுதலைப்படத் தொடுத்தமையாற் கடைக்கூழை முரணாயிற்று.

இடைப்புணர் முரண்டொடைக்குச் செய்யுள்:—

போதுவிரி குறிஞ்சி நெடுந்தண் மால்வரைக்
கோதையிற் றுழந்த வோங்குவெள் ளருவி
காந்தளஞ் செங்குலைப் பைங்கூ தாளி
வேரல் விரிமலர் முகையொடு விரைஇப்
பெருமலைச் சீறா ரிழிதரு நலங்கவர்ந்
தின்கு வாயின வினியோர் நாட்டே. —[ஷே 158]

எனவரும். இஃதிடையிருசீர்க்கண்ணும் முரணத்தொடுத்தமையான் இடைப்புணர்முரணாயிற்று.

இரணத்தொடைக்குமென்ற உம்மையால் ஒழிந்ததொடைக்குங் கடைமோனை கடையிணைமோனை பின்மோனை கடைக்கூழைமோனை இடைப்புணர்

மோனை எனவும், கடையியையு கடையீணையியையு பின்னியையு கடைக்கழையையு இடைப்புணரியையு எனவும், கடையெதுகை கடையீணையெதுகை பின்னெதுகை கடைக்கழையெதுகை இடைப்புணரெதுகை எனவும், கடையளபெடை கடையீணையளபெடை பின்னளபெடை கடைக்கழையளபெடை இடைப்புணரளபெடை எனவும் இவ்வாறுகோடலும் ஒன்று. இவற்றிற்கு இலக்கியம் வந்துழிக்காண்க. (39)

377. வழிபடு தெய்வ நிற்புறங் காப்பப்
பழிதீர் செல்வமோடு வழிவழி சிறந்து
போலிமி னென்னும் புறநிலை வாழ்த்து
மோருதலைக் காம முற்றகைக் கிளையும்
வேம்புங் கடுவும் போல்வன வெஞ்சொற்
ரங்குத லின்றி வழிநனி பயக்குமென்
றும்படைக் கிளவியின் வாயுறுத் திடேம்
வாயுறை வாழ்த்தும் பொங்குத லின்றிப்
புரையோர் நாப்ப *ணவிலுதல் கடனெனச்
செவியறி வுறுத்துஞ் செவியறி வுறாஉவு
மாகிய பொருண்மையி னமைந்தநால் வகைமேல்
வெள்ளை முதலா வாசிரிய மிறுதி
கொள்ளத் தோடுப்பது மருட்பா வாகும்.

இது மருட்பாவாமாறு கூறுகின்றது.

(இ - ள்.) நினக்குத் தொழுகுலமாகிய தெய்வம் நின்னைப் பாதுகாப்பக் குற்றந்தீர்ந்த செல்வத்தோடு புதல்வரைப் பயந்து, புதல்வரும் அப்பெற்றியராகி, எல்லீரும் நீடுவாழ்வீரென்று தெய்வத்தைப் புறகிறுத்தி வாழ்த்தும் புற நிலைவாழ்த்தும், ஒருதலைக்காமத்தைப் பொருந்திய கைக்கிளையும், முற்பருவத்துக் கைத்துந் துவர்த்தும் பிற்பருவத்து உறுதிபயக்கும் வேம்புங் கடுவும்போல வெய்யவாய சொல்லினைத் தடையின்றிப் பிற்பயக்குமெனக் கருதிப் பாது காத்துக் கிளக்குங் கிளப்பினான் மெய்யாக அறிவுறுத்தும் வாயுறை வாழ்த்தும், வியப்பின்றிப் பெரியோர்நடுவண் அடங்கிவாழ்தல் கடப்பாடெனச் சொல்லிச் செவிக்கு அறிவுறுத்துஞ் செவியறிவுறாஉவுமாகிய பொருட்டன்மையின் அமைதிபெற்ற நான்குகூற்றின்கண் வெண்பா முதலாக ஆசிரியம் இறுதியாகக் கொள்ளும்படி தொடுப்பது மருட்பாவாம். (எ - று.)

வெள்ளைமுதலாக ஆசிரியமிறுதியாகத் தொடுப்பவென்றோது கொள்ள வென்றதானே கைக்கிளைப்பொருண்மேல் இறுதிக்கண்வரும் ஆசிரிய அடி இரண்டாய்வந்து ஈற்றயலடி முச்சீரான் வருமென்றும், வெண்பா அடியும் ஆசிரிய அடியும் ஒத்துவருவதனைச் சமனிலைமருட்பாவென்றும் ஒவ்வாது வருவதனை வியனிலைமருட்பாவென்றும் வழங்கப்படுமெனக் கொள்க.

பா - ம் :—*ணவில்தல்.

இன்னுமதனானே புறநிலைவாழ்த்துஞ் செவியறிவுறுஉவும் வாயுறைவாழ்த்தும் இவ்வாறன்றி வெண்பாவேயாயும் ஆசிரியமேயாயும் வரப்பெறுமெனவுந் கலியும்வஞ்சியுமாய் வரப்பெறுதெனவுந் கைக்கிளையெல்லாப்பாவுமாய் வரப்பெறுமெனவுந் கொள்க. மருட்பாவென்னும் யாப்புறவில்லை.

புறநிலைவாழ்த்துமருட்பாவிற்குச் செய்யுள் :—

தென்ற விடைபோழ்ந்து தேனார் நறுமுல்லை
முன்றின் முகைவிரியு முத்தநீர்த் தண்கோளுர்க்
குன்றமர்ந்த கொல்லேற்றா னிற்புறங் காப்ப
வென்றுந்

தீரா நண்பிற் தேவர்

சீர்சால் செல்வமொடு பொலிமதி சிறந்தே.—[யா-கா.பக்.131]

எனவும், கைக்கிளைமருட்பாவிற்குச் செய்யுள் :—

திருறுதல் வேர்வரும்புந் தேங்கோதை வாடு
மிருநிலஞ் சேவடியுந் தோயு—மரிபரந்த

*போகித முண்கணு மிமைக்கு

மாகு மற்றிவ ளகலிடத் தணங்கே.—[பு. வெ. கைக்கிளை.3]

எனவும், வாயுறைவாழ்த்துமருட்பாவிற்குச் செய்யுள் :—

பலமுறையு மோம்பப் படுவன கேண்மின்
சொலன்முறைக்கட் டோன்றிச் சுடர்மணித்தே றூர்ந்து
நிலமுறையி னாண்ட நிகரிலார் மாட்டுஞ்
சிலமுறை யல்லது செல்வங்க ணில்லா
விலங்கு மெறிபடையும் †வீரமு மன்புந்
கலந்ததங் கல்வியுந் தோற்றமு மேனைப்
பொலஞ்செய் புனைகலனோ டிவ்வாறி னாலும்
விலங்கிவருங் கூற்றை விலக்கலு மாகா
தனைத்தாத னீயிருங் காண்டிர்—நினைத்தக்க
கூறிய வெம்மொழி பிழையாது

தேறிநீ ரொழுகிற் சென்றுபயன் றருமே.—[யா-கா.பக்.132]

எனவரும். செவியறிவுறுஉமருட்பாவிற்குச் செய்யுள் :—

பல்யானை மன்னர் முருங்க வமருழந்து
கொல்யானைத் தேரொடுங் கோட்டந்து நல்ல
தலையாலங் கானம் பொலியத் தொலையாப்
படுகளம் பாடுபுக் காற்றிப் பகைஞ
ரடுகளம் வேட்டோன் மருக வடுதிற

பா - ம்:—*சேயித. †ஆற்றலும்.

லாழி நிமிர்தோட் பெருவழுதி யெஞ்ஞான்று
மீர முடையையா பென்வாய்ச் சொற்கேட்டி
யுடைய வழுவரை நெஞ்சனுங்கக் கொண்டு
வருகா லுழவர்க்கு வேளாண்மை செய்யன்.
மழவ ரிழைக்கும் வரைக்கா ணிதியீட்டங்
காட்டு மமைச்சரை யாற்றத் தெளிய.

லமைத்த வரும்பொரு ளாறன்றி வெளவ
வினத்தைப் பெரும! பொருளாசை யாற்சென்று
மன்ற மறுக வகழாதி யென்று
மறப்புற மாக மதுரையா ரோம்பு
மறப்புற மாசைப்ப டேற்க வறத்தா
லவையார் கொடுநாத் திருத்தி நவையாக
நட்டார் குழிசி சிதையாதி யொட்டார்
செவிபுதைக்குந் தீய கடுஞ்சொற் கவிபடைத்தாய்க்
கற்றார்க் கினனாகிக் கல்லார்க் கடிந்தொழுகிச்
செற்றார்க் செறுத்துநிற் சேர்ந்தாரை யாக்குதி
யற்ற மறிந்த மறிவினய் மற்று
மிவையிவை வீயா தொழுகி நிலையாப்
பொருகட லாடை நிலமக

ளொருகுடை நீழற் றஞ்சுவண் மன்னே.—[யா-வி.பக்.202]

எனவும் வரும். பிறவும் அன்ன

(40)

378. ஒழுகிய லோசையி னுத்தடி யிரண்டாய்
விழுமிய பொருடரும் வெண்செந் துறையு
மந்தடி குறைநவுஞ் செந்துறைச் சிதைவுஞ்
சந்தழி குறளுமாந் தாழிசைக் குறளுந்
குறட்பா வினமாங் கூறுங் காலே.

இது குறள்வெண்பாவிற்கு இனமாமாறு கூறுகின்றது.

(இ - ள்.) ஒழுகலோசையினையுடைய தம்மில் அளவொத்த இரண்டடி
யாகச் சீரிய பொருளையுடைத்தாய்வரும் வெண்செந்துறையும், இறுதியடி
குறைந்து வருவனவும் ஒழுகிய ஓசையும் விழுமிய பொருளுயின்றி வரும்
வெண்செந்துறையுஞ், செப்பலோசையிற் சிதைந்துவரும் குறள்வெண்பாவு
மாகிய முக்கூற்றுக் குறட்டாழிசையும் மேற்கூறிய குறட்பாவிற்கு இனமாஞ்
சொல்லுமிடத்து. (எ - று.)

சீர்வரையறுத்திலாமையால் ஏனைத்துச்சீரானும் அடியாய்வரப்பெறும்.

வரலாறு:—வெண்செந்துறைக்குச் செய்யுள்:—

“ஆர்கலி யுலகத்து மக்கட் கெல்லா

மோதலிற் சிறந்தன் றொழுக்க முடைமை” —[முதுமொழி.1]

எனவும், ஈற்றடி குறைந்த குறட்டாழிசைக்குச் செய்யுள்:—

“நண்ணுவார்வினை நையநாடொறு நற்ற வர்க்கரை சாய் ஞானநற்
கண்ணினா னடியே யடைவார்கள் கற்றவரே” —[யா-கா.பக்.84]

எனவும் வரும். இதற்கும் அதிகாரத்தான் இரண்டடியே கொள்க. செந்துறைச் சிதைவுக் குறட்டாழிசைக்குச் செய்யுள்:—

“அறுவர்க் கறுவரைப் பெற்றுங் கவுந்தி

மறுவறு பத்தினி போல்வை யினீரே” —[யா.கா. பக். 85]

எனவும், சந்தழிக் குறட்டாழிசைக்குச் செய்யுள்:—

“வண்டார்பூங் கோதை வரிவளைக்கைத் திருநதலாள்
பண்டைய ளல்லள் படி” —[85]

எனவும் வரும். பிறவும் அன்ன.

(41)

379. அடிமுதற் பொருளுற வருவது கூனஃ
திறுதியும் வஞ்சியு ளியலு மென்ப.

மேற்கூறப்பட்ட செய்யுட்கெல்லாம் இன்னுமொருவாற்றுவாவேதார் இலக்கணம் எய்துவிப்பான் புகுந்தவற்றுள் இஃது கூனாறு கூறுகின்றது.

(இ - ள்.) அடிமுதற்கட் செய்யுட் பொருள்படத் தனியேவந்து நிற்பது கூனம்; அக்கூன் வஞ்சியுள் இறுதிக்கண்ணும் வந்து நிற்குமென்று கூறுவர் புலவர். (எ - று.)

கூன்போறலிற் கூனாயிற்று. எனவே, தனிநிற்றல்பெற்றும். இதனைத் தனிச்சொல்லென்பாரும் உளர்.

வரலாறு:—

உதுக்காண்,

சுரந்தானு வண்கைச் சுவணமாப் பூதன்

பரந்தானுப் பல்புகழைப் பாடி—யிரந்தார்மாட்

டிண்மை யகல்வது போல விருணீங்க

யின்னு மளிதேர் மழை.

—யா-கா. பக். 172]

என்னும் வெண்பாவினுள், ‘உதுக்காணெ’ னவும்,

அவரே,

கேடில் விழுப்பொரு டருமார் பாசிலை

வாடா வள்ளியங் காடிநற் தோரே

யானே, தோடா ரெல்வளை நெகிழ வேங்கிப்

பாடமை சேக்கையுட் படர்கூர்ந் திசினே

யன்ன எளிய ளென்னுது மாமழை

யின்னும் பெய்ய முழங்கி

மின்னுந் தோழியென் னின்னுபிர் குறித்தே. —[குறுந். 214]

என்னும் ஆசிரியத்துள், 'அவரே' எனவும் 'யானே' எனவும்,

உலகினுட், பெருந்தகையார் பெருந்தகைமை பிறழாவே பிறழினு

மிருந்தகைய விருவரையி லெரிபோலச் சுடர்விடுமே

சிறுதகையார் சிறுதகைமை சிறப்பெனினும் பிறழ்வின்றி

புறுதகைமை புலகிற்கோ ரொப்பர்கித் தோன்றாதே.

—[யா - கா. பக். 173]

என்னுங் கலியுள், 'உலகினுள்' எனவும்,

உலகே,

முற்கொடுத்தார் பிற்கொளவும்

பிற்கொடுத்தார் முற்கொளவு

முறுதிவழி யொழுகு மென்ப

அதனால், நற்றிற நாடுத னன்மை

பற்றற யாவையும் பரிவறத் துறந்தே.

என்னும் வஞ்சியுள், 'உலகே' எனவும் அடிமுதற்கண்ணும்,

“மாவழங்கலின் மயக்குற்றன, வழி” —[புறம். 345]

என்னும் வஞ்சியடியுள், 'வழி' என இறுதிக்கண்ணும் வந்தவாறு காண்க.

இறுதியுமென்ற உம்மையால்

“கலங்கழாலிற், துறை, கலக்குற்றன”

என்னும் வஞ்சியடியின் இடைக்கட், 'துறை' என வருதலுங்கொள்க. பொதுப்

படக் கூறியவதனும் சீரானும் அசையானு மன்றிச்,

“சிறுகுடியீரே சிறுகுடியீரே” —[கவி. 39]

என அடியானும் கூன்வருதல் கொள்க. பிறவும் அன்ன.

(42)

380. அசையுஞ் சீரு மடியு மெல்லா

மிசைய வருபொரு ளியைபு நோக்கா

தோசையே குறிக்கோண் டொடுங்கவும் விரியவு

மலகிடல் வகையுளி யாகு மென்ப.

இது வகையுளியாமாறு கூறுகின்றது.

(இ - ள்.) அசையுஞ் சீரும் அடியுமாகிய எல்லாவற்றின்கண்ணும் பொருந்த வருகின்ற பொருளியைபைக் குறியாது ஓசையினையே குறித்துக் கூம்பவுங் கூம்பாது அலரவும் அலகிட்டு வண்ணம் அறுத்தல் வகையுளியா மென்று கூறுவர் ஆசிரியர். (எ - து.)

(உ - ம்) “கடியார்பூங் கோதை கடாயினான் நிண்டேர்

சிறியார்தஞ் சிற்றில் சிதைத்து” —[யா-கா. பக். 179]

இதனுட், கடியாரென்றும் பூங்கோதை யென்றுங் கடாயினென்றும் இவ்வாறு அலகிட ஆசிரியத்தனையுந் கவித்தனையுந் தட்டுச் செப்பலோசை சிதை தலிற் கடியார்பூ வென்றுங் கோதையென்றும் அலகிட ஓசை சிதையாதாம்.

“மலர்மிசை யேகினான் மாணடி சேர்ந்தார்

நிலமிசை நீடுவாழ் வார்”

—[குறள். 3]

இதனுள் நிலமிசையென்றும் நீடுவாழென்றும் வாரென்றும் அலகிட மாறு படாதாம்.

பாடுநர்க்கு மாடுநர்க்கும் பண்டுதாங் கண்டவர்க்கு

மூடுநர்க்குங் கூடுநர்க்குங் மொத்ததா

னீடுநீர் நல்வயலூர னறுஞ்சாந் தணியகலம்

புல்லவி லூட லினிது.

—[யா-கா. பக். 180]

இதனுள், ஓகர நகரம் பிரிந்திசைத்தனவாயினும் இரண்டடியும் காலசைச் சேராய்ச் செப்பலோசை சிதைதலின் ஓகர நகரங்களைக் கூட்டி கிரையசையாக அலகிடச் சிதையாதாம். இவ்வாதே பிறவும் அலகிட்டிக்கொள்க. (43)

381. வாழ்த்து மெய்வாழ்த் திருபுற வாழ்த்தேனப்

போற்றல் வேண்டும் வசையுமவ் வகைத்தே.

இது வாழ்த்தும் வசையுமாமாறு கூறுகின்றது.

(இ - ள்.) வாழ்த்து மெய்வாழ்த்தும் இருபுறவாழ்த்துமென இருவகைத் தாழ்ப் பாதுகாத்தறிதலை விரும்பும் ஆசிரியன்; வசையும் அவ்விருவகையினை யுடைத்தாம். (எ - று.)

வரலாறு:—

கார்நறு நீலங் கடிகயத்துள் வைகலு

நீர்நிலை நின்ற பயன்கொல்லோ—கூர்நுனைவேல்

வண்டிருக்க நக்கதார் வாமான் வழுகியார்

கொண்டிருக்கப் பெற்ற குணம். —[யா - கா. பக். 181]

என மெய்வாழ்த்தும்,

பண்டு மொருகாற்றன் பைந்தொடியைக் கோட்பட்டு

வேங்கடம் வில்லேற்றிக் கொண்டிழந்தான்—மென்களந்தைப்

பூமாண் டிருமகளுக் கின்னும் புலம்புமால்

வாமான்மேர் வையையார் கோ.

—[ஷே 181]

என இருபுறவாழ்த்தும்,

தந்தை யிலைச்சுமடன் றுய்தொழிவி தான்பார்ப்பா

னெந்தைக்கீ தெங்ஙனம் பட்டதுகொல்—முந்தை

யவியுணவி னூர்தெரியி னாவதாங் கொல்லோ
கவிகண்ண னூர்தம் பிறப்பு.

—[யா - கா. பக். 181]

என மெய்வசையும்,

படையொடு போகாது நின்றெறிந்தா னென்றுங்
கொடையொடு நல்லார்கட் டாழ்ந்தான்—படையொடு
பாடி வழங்குந் தெருவேல்லாந் தான்சென்று
கோடி வழங்கு மகன்.

—[ஷே 181]

என இருபுறவசையும் வந்தவாறு காண்க.

(44)

382. அம்மை யழகு தோன்மை தோலே
விருந்தே யியைபே புலனே யிழையெனப்
பொருந்திய வேட்டும் வனப்பவை யெட்டனு
ளம்மை தானே யடிகீழிர் பின்றிச்
சின்மேன் மொழியாற் சீர்புனைந் தியாத்தலுஞ்
செய்யுண் மொழியாற் சீர்புனைந் தியாப்பி
னவ்வகை தானே யழகெனப் படுதலுந்
தோன்மை தானே சொல்லுங் காலை
யுரையொடு புணர்ந்த பழைமைமேற் ருகலு
மீழுமேன் மொழியால் விழுமியது நுவலினும்
பரந்த மொழியா லடிகீழிர்ந் தோழுகினு
மன்னவை யிரண்டுந் தோலென வறைதலும்
விருந்து தானே பொருந்தக் கூறின்
புதுவது புனைந்தயாப் பின்மேற் ருகலு
குணநம னயரல வழள வேன்னும்
புள்ளி யிறுதி யியைபெனப் புகறலுந்
தேர்ந்த மொழியாற் செவ்விதிற் கிளந்து
தேர்தல் வேண்டாது குறித்தது தோன்றிற்
புலனெனப் படுதலும் புலனன் குணர்ந்தோ
ரோற்றோடு புணர்ந்த வல்லெழுத் தடக்காது
குறளடி முதலா வைந்தடி காறு
மோங்கிய சொல்லா லாங்ஙன மொழியி
னிழைபெனப் படுதலு மெய்து மென்ப.

இது வனப்பாமாறு கூறுகின்றது.

(இ - ள்.) அம்மை முதலாகப் பொருந்திய எட்டும் வனப்பாம்; அவ்
வெட்டனுள் அம்மையாவது சிலவடியாகிச் சிலவாய மெல்லியவாய சொற்கு

ளால் ஒள்ளிய பொருண்மேல் இனிது தொடுக்கப்படுதலையும், செய்யுட்கு உரிய சொற்களால் ஓசை இனியவாகத் தொடுப்பின் அவ்வகைப்பட்ட செய்யுள் அழகென்று சொல்லப்படுதலையும், தொன்மையாவது கூறுமிடத்துப் பழைமைத்தாகி சிகழ்ந்த பெற்றியுரைக்கப்படும் இராகவ சரிதம் பாண்டவ சரிதம் முதலியவற்றின் மேற்றுதலையும், இழுமென்னும் மெல்லியவாய சொற்களால் விழுமியவாய்க் கிடப்பனவும் எல்லாச் சொற்களோடும் பலவடிபுடைய வாய்க் கிடப்பனவுமென்று இத்தன்மையவாகிய இருதிறத்தினையுந் தோலென்று சொல்லுதலையும், விருந்தாவது பொருந்தக் கூறுமிடத்து இப்பொழுது உள்ளாரைப் பாடுவனவற்றின் மேற்றுதலையும், ஞ ண ந ம ன ய ர ல வ ழ ள எ ன் னும் பதினொரு புள்ளியும் ஈறாக வந்த செய்யுட்களை இயைபென்று சொல்லுதலையும், வழக்கச் சொல்லினானே பொருள் தோன்றத் தொடுக்கப்பட்டு ஆராய வேண்டாமற் பொருள் தோன்றுவதனைப் புலனென்று சொல்லப்படுதலையும், இலக்கணங்களை அறிந்தோர் ஒற்றொடு புணர்ந்த வல்லெழுத்து யாதுந் தீண்டாது செய்யுளியலுடையார் எழுத்தெண்ணி அடிவகுக்கப்பட்ட குறள் முதலாகப் பதினேழ் நிலத்து ஐந்தடியும் முறையானே உடையவாய் ஒங்கிய சொற்களால் அவ்வாறு மொழியின் இழைபென்று சொல்லப்படுதலையும் பொருந்துமென்று கூறுவர் புலவர். (எ - து.)

வரலாறு :—

“ அறிவினா னாகுவ துண்டோ பிறிதிகேய்
தன்னையேபோற் போற்றாக் கடை ”

—[குறள். 315]

என அம்மையும்,

துணியிரும் *பரப்பகங் குறைய வாங்கி
யணிகள ரடுக்கன் முற்றிய வெழிவி
காவொடு மயங்கிய கணையிரு ணடுநாள்
யாங்குவந் தனையோ வோங்கல் வெற்ப
நெடுவரை மருங்கிற் பாம்பென விழிதருங்
கடுவரற் கலுழி நீந்தி

வல்லியம் வழங்குங் கல்லதர் நெறியே.—[யா-கா. பக். 182]

என அழகும்,

“ செறிதொடி யுவகை கேளாய் செஞ்சுடர்த் தெறுகதிர்ச் செல்வன் ”

என்பதும் இராமாயணம் பாரதம் போல்வனவுமாகிய தொன்மையும்,

பாயிருள் பரப்பகங் குறையப் பாம்பி
னாயிர மணிவிளக் கழலுஞ் சேக்கைத்
துணிதரு வெள்ளந் துயில்புடை பெயர்க்கு

பா - ம் :—*பௌவங்.

மொளியோன் காஞ்சி யெளிதெனக் கூறி
 னிம்மை யில்லை மறுமை யில்லை
 நன்மை யில்லை தீமையில்லை
 செய்வோ ரில்லைசெய் பொருளில்லை
 யறிவோர் யாரஃ திறுவுழி யிறுகென.—[யா-கா. பக். 183]

என இழுமெனமொழியால் விழுமியது நுவன்ற தோலும், (இதுமார்க்கண்டே யனார்காஞ்சி.)

திருமழை தலைஇய விருணிற விசம்பின்
 விண்ணதி ரிமிழிசை கடுப்பப்
 பண்ணமைந் தவர்தேர் சென்ற வாதே. —[மலைபடு 1-3]

எனப் பரந்தமொழியால் அடிநிமிர்ந்தொழுதிய தோலும், (இது கூத்தராற்றுப் படை.)

பார்க்கடன் முகந்த பருவக் கொண்மு
 வார்ச்செறி முரசின் முழங்கி யொன்றார்
 மலைமுற் றின்றே வயங்குதுளி சிதறிச்
 சென்றவ டிருமுகங் காணக் கடுந்தே
 ரின்றுபுகக் கடவுமதி பாக வுதுக்காண்
 மாவொடு புணர்ந்த மாஅல் போஓ
 விரும்பிடி யுழைய தாகப்
 பெருங்காடு மடுத்த காமர் களிதே. —[யா-கா. பக். 184]

எனப் புலனும்,

பேர்ந்து பேர்ந்து சார்ந்து சார்ந்து
 தேர்ந்து தேர்ந்து முசி நேர்ந்து
 வண்டு சூழ விண்டு வீங்கி
 நீர்வாய்க் கொண்டு நீண்ட நீல
 மூர்வா யூதை வீச வூர்வாய்
 மணியேர் துண்டோ டொல்கி மாலை
 நன்மணங் கமழும் பன்னெல் லூர
 வமையேர் மென்றோ ளம்பரி நெடுங்க
 ணிணையீ ரோதி யேந்திள வனமுலை
 யிறும்பமன் மலரிடை யெழுந்த மாவி
 னறுந்தழை துயல்வருஉஞ் செறிந்தேந் தல்கு
 லணிநடை யசைஇய வரியமைச் சிலம்பின்
 மணிமருள் வணர்குழல் வளரிளம் பிறைதுத

லொளிநிலவு வயங்கிழை யுருவுடை மகளிரோடு
 நளிமுழவு முழங்கிய வணிநிலவு நெடுநக
 ரிருந்தளவு மலரளவு சுரும்புலவு நறுந்தொடை
 கலனளவு கலனளவு நலனளவு நலனளவு
 பெருமணம் புணர்ந்தனை யென்பவஃ

தொருநீ மறைப்பி னொழிகுவ தன்றே. --[யா-கா.பக்.187]

என இழையும் வந்தவாறு காண்க. ஈண்டுக் காட்டாதொழிந்தனவும் வந்துழிக் காண்க.

செய்யுளியலுடையார் எழுத்தெண்ணி அடிவகுத்தவாறென்னையெனின், நாற்சீரடிதன்னையே நான்கெழுத்து முதலாக ஆறெழுத்தின்காறும் உயர்ந்த மூன்றடியும் குறளடியென்றும், ஏழெழுத்துமுதலாக ஒன்பதெழுத்தின்காறும் உயர்ந்த மூன்றடியும் சிந்தடியென்றும், பத்தெழுத்து முதலாகப் பதினான்கெழுத்தின்காறும் உயர்ந்த ஐந்தடியும் அளவடியென்றும், பதினைந்தெழுத்து முதலாகப் பதினெழுத்தின்காறும் உயர்ந்த மூன்றடியும் நெடிலடியென்றும், பதினெட்டெழுத்து முதலாக இருபதெழுத்தின்காறும் உயர்ந்த மூன்றடியும் கழிநெடிலடியென்றும், இருபதெழுத்தின் மிக்க நாற்சீரடிப்பாவில்லையென்றும் கூறியவாறுமென்க. எண்ணுமாறு,

குற்றிகரங் குற்றுகர மென்றிரண்டு மாய்தமோ
 டொற்று மெனவொரு நான்ககற்றிக்—கற்றோ
 ருயிரு முயிர்மெய்யு மோதினார் கொள்ளச்
 செயிர்தீர்ந்த செய்யு ளடிக்கு. --[யா-வி. பக். 132]

இதனானறிக.

(45)

383. எழுத்த லிசையென் வசைசீ ராக
 நிறைக்கப் பதேல் குறிப்பிசை யென்ப

இது குறிப்பிசையாமாறு கூறுகின்றது.

(இ - ள்.) எழுத்தோசையல்லாத முற்கு வீளை இலதை அனுகரணம் முதலியன செய்யுளகத்துவந்தால் அவற்றையும் அசையுஞ் சீருமாக அலகிட் டுத்தளையும் அடியுந் தொடையும் பிழையாமற்கொண்டு நிரப்புதலைக் குறிப் பிசையென்று கூறுவர் ஆசிரியர். (எ - று.)

மன்றலங் கொன்றை மலர்வேய்ந்து துஃகுவஃ
 கென்று திரியு மிடைமகனே—சென்று
 மறியாட்டை யுண்ணாமல் வண்கையால் வல்லே
 யறியாயோ வண்ணுக்கு மாறு. --[யா-வி. பக். 375]

எனவரும். ஒழிந்தனவும் இடைக்காடனார் பாடிய ஆசிரியமுறியுட் கண்டு கொள்க. (46)

384. ஒப்பெனப் படுவ தோதிய செய்யுளுட்
 டப்பினு மொருபுடை சார்த்திமற் றவற்றையுஞ்
 சேப்பிய் பாவோடு சேர்த்தனர் கோளலே.

இஃது ஒப்பாமாறு கூறுகின்றது.

(இ - ள்.) ஒப்பென்று சொல்லப்படுவது மேற் சீருந்தனையும் முதலியன வரையறுக்கப்பட்ட செய்யுளுட்சில சொன்ன பெற்றியிற் திரிந்து மிக்குங் குறைந்தும் வந்தாலும் ஒருபுடையொப்புமை நோக்கிச் சார்த்தி அங்ஙனம் தவறிய செய்யுட்களையும் இலக்கணநெறியால் முன்னோதிய செய்யுட்களின் பாற் படுத்திக்கொள்க. (எ - று.)

உதாரணம் :—

கோழியுங் கூவின குக்கில் *குரலியம்புந்
 தாழியு ணீலத் தடங்கணீர் போதுமினோ
 வாழிசூழ் வையத் தறிவ னடியேத்திக்
 கூழை நனையக் குடைந்துங் குளிர் புன்
 லாழியு மன்னவா மென்றேலோ ரெம்பாவாய்.

—[யா-கா. பக். 194]

நாத்சீர்நாலடியான் வருவது கலிவிருத்தமென்று வரையறுத்துக் கூறினார். இஃது ஐந்தடியான் வந்ததாயினும் ஒருபுடையொப்புமைநோக்கிக் கலிவிருத்தத்தின் பாற்படுத்துக. இதனைத் தரவுகொச்சகமெனினும் இழுக்காது. பிறவும் புராணகவிஞராத் பாடப்பட்ட இலக்கியங்கள் மிக்குங் குறைந்தும் வரினும் இவ்விலக்கணத்தால் ஒன்றன்பாற்படுத்தி வழங்கப்படுதல்கொள்க. (47)

385. வண்ணந் தானே நாலேந் தவைதாம்

பாஅ வண்ணந் தாஅ வண்ணம்

வல்லிசை வண்ண மெல்லிசை வண்ண

மியையு வண்ண மளபெடை வண்ண

நெடுஞ்சீர் வண்ணங் குறுஞ்சீர் வண்ணஞ்

சித்திர வண்ண நலிபு வண்ண

மகப்பாட்டு வண்ணம் புறப்பாட்டு வண்ண

மொழுகு வண்ண மொசூஉ வண்ண

மெண்ணு வண்ண மகைப்பு வண்ணந்

தூங்கல் வண்ண மேந்தல் வண்ண

முருட்டு வண்ண முடுகு வண்ணமென்

றங்கென மொழிப வறிந்திசி னோரே.

இது வண்ணம் இத்துணையவென்பதும் அவற்றின் பெயருமாமாறு கூறுகின்றது.

பா - ம்:—*குரல்காட்டுந்.

(இ - ள்.) வண்ணம் இருபதாம் அவைதாம் பாஅவண்ணம் முதலாக முடுவண்ணம் ஈராகக் கிடந்தன வென்று கூறுவர் புலவர். (எ - று.) அவற்றுட் பாஅவண்ணஞ் சொற்சீரடியாகி தூலின்கட் பயின்றுவரும்,

“அவற்றுட், பாஅ வண்ணஞ் சொற்சீர்த் தாகி தூற்பாற் பயிலும்”

—[தொல். பொருள். சூ. 526]

என்பவாகலின். வரலாறு:—

“அஇஉஅம் மூன்றுஞ் சுட்டு” —[தொல். எழுத். சூ. 31]

“கொல்லே யையம்” —[„ சொல். சூ. 268]

“எல்லே யியக்கம்” —[ஷே சூ. 269]

எனவரும்.

தாஅவண்ணம் இடையிட்டெதுகையான்வரும்,

“தாஅவண்ண, மிடையிட்டு வந்த வெதுகைத் தென்ப”

—[தொல். பொருள். சூ. 527]

என்பவாகலின். வரலாறு:—

“தோடாரெல்வளை”

—[பக். 527]

எனவரும்.

வல்லிசைவண்ணம் வல்லெழுத்துமிக்கு வருவது,

“வல்லிசை வண்ணம் வல்லெழுத்துப் பயிலும்” —[தொ.பொ.சூ.528]

என்பவாகலின். வரலாறு:—

*பட்டொட்டி யன்ன தொடர்முடப் புன்னைக்கீழ்க் கட்டொட்டுக் கண்ணி தொடுப்பவர் தாமும்பூத் தொட்டிட்டுக் கொள்ளுந் துறைச்சேர்ப்ப நின்னொடு விட்டொட்டி யுள்ளம் விடாஅது நினைபுமேல் ஒட்டொட்டி நீங்காதோ வொட்டு.

எனவரும்.

மெல்லிசைவண்ணம் மெல்லெழுத்துமிக்கு வருவது,

“மெல்லிசைவண்ண மெல்லெழுத்து மிகுமே”

—[தொல். பொருள். சூ. 529]

என்பவாகலின். வரலாறு:—

“பொன்னி னன்ன புன்னைநுண் டாது

மணியி னன்ன நெய்தலங் கானல்”

—[யா-வி.பக். 382]

எனவரும்.

இயையபுவண்ணம் இடையெழுத்து மிக்குவருவது,

“இயையபு வண்ண மிடையெழுத்து மிகுமே” —[தொல்.பொ.சூ.530]

என்பவாகலின், வரலாறு:—

பா . ம் ;—*வட்டொட்டி யன்ன வனமுடிப் புன்னைக்கீழ்.

“வால்வேள் ளருவி வரைமிசை யிழியவும்
கோல்வல் லுமுவை விடரிடை யியம்பவும்” — [யா-வி. பக். 383]

எனவரும்.

அளபெடைவண்ணம் அளபெடைபயின்றுவருவது,

“அளபெடைவண்ணம் அளபெடைபயிலும்” — [தொல். பொ. சூ. 531]

என்பவாகலின். வரலாறு:—

“தா அட் டாமரை மலருழக்கி”

எனவரும்.

நெடுஞ்சீர்வண்ணம் நெட்டெழுத்துப் பயின்றுவருவது,

“நெடுஞ்சீர் வண்ணம் நெட்டெழுத்துப்பயிலும்” — [தொ. பொ. சூ. 532]

என்பவாகலின், வரலாறு:—

“நீரூர் பானு யாதே காதே
நீலூர் காயா மம்பூவீ யாதே”

— [யா-வி. பக். 383]

எனவரும்.

குறுஞ்சீர்வண்ணம் குற்றெழுத்துப் பயின்றுவருவது,

“குறுஞ்சீர் வண்ணம் குற்றெழுத்துப் பயிலும்” — [தொ. பொ. சூ. 533]

என்பவாகலின். வரலாறு:—

“உறுபுய லெழிவி தொகுபெயல் பொழியச்
சிறுகொடி யவரை பொதிதளை யவிழ

— [யா-வி. பக். 534]

எனவரும்.

சித்திரவண்ணம் நெட்டெழுத்துங் குற்றெழுத்துமாய் வரும்.

“சித்திரவண்ண, நெடியவுங்குறியவு நேர்ந்துடன் வருமே”

— [தொல். பொருள். சூ. 534]

என்பவாகலின். வரலாறு:—

“ஒரூர் வாழினுஞ் சேரி வாரார்
சேரி வரினு மாரமுயங் கார்”

— [குறுந். 231]

எனவரும்.

நலிபுவண்ணம் ஆய்தம் பயின்றுவரும்,

“நலிபு வண்ண மாய்தம் பயிலும்” — [தொல். பொருள். சூ. 535]

என்பவாகலின். வரலாறு:—

அஃகாமை செல்வத்துக் கியாதெனின் வெஃகாமை
வேண்டும் பிறன்கைப் பொருள்”

— [குறள். 178]

எனவரும்.

அகப்பாட்டுவண்ணம் முடியாத்தன்மையான் முடித்தன் மேலதாம்,

“அகப்பாட்டுவண்ண, முடியாத் தன்மையான் முடித்தன் மேற்றே”

— [தொல். பொருள். சூ. 536]

என்பவாகலின். வரலாறு:—

பன்மீ னுணங்கற் படுபுள் ளோப்பியும்
புன்னை துண் டாது நம்மொடு தொகுத்தும்
பன்னாள் வந்து பணிமொழி பயிற்றியு
* * * *

மணந்ததற் கொல்லான் தணந்துபுற மாறி
யினைய னாகி யீங்குனைத் துறந்தோன்
பொய்த லாயத்துப் பொலந்தொடி மகளிரொடு
கோடுயர் வெண்மண லேறி

யோடுகல மெண்ணுந் துறைவன் றோழி. —[யா-வி. பக். 385]

எனவரும். புறப்பாட்டுவண்ணம் முடிந்ததுபோன்று முடியாதாகிவரும்,

“புறப்பாட்டு வண்ண,

முடிந்தது போன்று முடியதாகும்” —[தொ.பொ.சூ.537]

என்பவாகலின். வரலாறு:—

*நிலவுமண லகன்றுறை வலவ னேவளி
னெரிமணிப் புள்ளின மொய்ப்ப நெருநலும்
வந்தன்று கொண்கன் தேரே யின்றும்
வருகுவ தாயி னோற்றுபு துதைந்த
புன்னைத் தாதுகு தண்பொழி லகத்து
மெல்ல மேவர மென்முலை நெழுங்கப்
புல்லி னெவனோ மெல்லிய னீயே
நல்காது விடுகுவை யாயின் வைகலும்
படர்மலி யுள்ளமொடு மடன்மா லேறி
புறுதுய ருலகுட னறியச்

சிறுகுடிப் பாக்கத்துப் பெரும்பழி தருமே.—[யா-வி.பக்.385]

எனவரும். ஒழுகுவண்ணம் ஓசையான் ஒழுகிடக்கும்.

“ஒழுகு வண்ண மோசையி னொழுகும்.”—[தொ. பொ. சூ. 538]

என்பவாகலின். வரலாறு:—

அம்ம வாழி தோழி காதலர்க்
கின்னே பனிக்கு மின்னா வாயையொடு
புன்கண் மாலையு மின்று நலிய
வுய்யல ளிவனென வுணரச் சொல்லிச்
செல்லுநர்ப் பெறினே சேய வல்ல
வின்னளி யிறந்த மன்னவர்

பொன்னணி நெடுந்தேர் பூண்ட மாவே.—[யா-வி. பக். 386]

ஒருஉவண்ணம் நீங்கின் தொடையாகி ஒழுகிடக்கும்,

*இச்செய்யுளின் பாடபேதத்தை யாப்பருங்கல விருத்தியுட் காண்க.

“ஒரு வண்ண மொரீஇத் தொடுக்கும்” —[தொ. பொ. சூ. 539]
என்பனவாகலின், அது செந்தொடை. வரலாறு:—

தொடிநெகிழ்ந் தனவே கண்ணேந் தனவே
யான்சென் துரைப்பின் மாண்பின் நெவனே
சொல்லாய் வாழி தோழி வரைய
முள்ளாற் பொதுளிய விலங்கு குலைநெடுவெதிர்
பொங்குவர வினமழை துவைப்ப
மணிநிலா விரியுங் குன்றுகிழ வோற்கே. —[யா-வி. பக். 386]

எனவரும். எண்ணுவண்ணம் எண்ணுப் பயின்றுவரும்,

“எண்ணு வண்ண மெண்ணுப் பயிலும்” —[தொ. பொ. சூ. 540]
என்பவாகலின், வரலாறு:—

நிலநீர் வளிவிசும் பென்ற நான்கி
னளப் பரியையே
நாள்கோ டிங்கள் ஞாயிறு கனையழ
லைந்தொருங்கு புணர்ந்த விளக்கத் தனையை
* * * வாலிய ரோவில் வுலகமோ டுடனே. —[பதிற். 14]

எனவரும். அகைப்பு வண்ணம் அறுத்தறுத்துப் பயிலும்,

“அகைப்பு வண்ண மறுத்தத் தொழுகும்” —[தொ. பொ. சூ. 541]
என்பனவாகலின், வரலாறு:—

“தொடுத்த வேம்பின் மிசைத் துதைந்த போந்தையிடை
வசைந்த வாரம்” —[யா-வி. பக். 387]

எனவரும். தூங்கல்வண்ணம் வஞ்சியுரிச்சீர்பயின்றுவரும்,

“தூங்கல் வண்ணம் வஞ்சி பயிலும்” —[தொ. பொ. சூ. 542]
என்பவாகலின், வரலாறு:—

“வசையில் புகழ் வயங்குவெண்மீன்
றிசைதிரிந்து தெற்கேகினும்” —[பட்டின. 1-2]

எனவரும். ஏந்தல்வண்ணம் சொல்லிய சொல்லினுனே சொல்லப்பட்டது
சிறக்கவரும்,

“ஏந்தல் வண்ணஞ், சொல்லிய சொல்லிற்
சொல்லியது சிறக்கும்” —[தொல். பொருள். சூ. 543]

என்பனவாகலின், வரலாறு:—

கூடுவார் கூடல்கள் கூட லெனப்படா
கூடலுட் கூடலே கூடலுங்—கூட
லரும்பிய முல்லை யரும்பவிழ் மாலைப்
பிரிவிற் பிரிவே பிரிவு. —[யா-வி. பக். 388]

எனவரும்.

உருட்டுவண்ணம் அராகந்தொடுக்கும்,

“உருட்டு வண்ண மராகந் தொடுக்கும்” — [தொல்.பொ.சூ.544]

என்பவாகலிள், வரலாறு :—

“தாது முறிசேறி தடமல ரிடையிடை தழலென விரிவன பொழில்”

— [யா-வி. பக். 388]

எனவரும். முடுகுவண்ணம் நாற்சீரடியின்மிக்கு ஓரடி அராகத்தோடொக்கும்,

“முடுகு வண்ண,

முடிவறியாம லடியிறந் தொழுகி யதனோ ரற்றே” — [தொ.பொ.சூ.545]

என்பவாகலிள், வரலாறு :—

“நெறியறி செறிகுறி புரிதிரி பறியா வறிவனை முந்தறீஇத்
தகைமிகு தொகைவகை” .

— [கவி. 39]

எனவரும். இவ்வாறன்றி இன்னும் ஒருவாற்றான் குறில் நெடில் வல்லினம் மெல்லினம் இடையினம் எனரிறுத்தி அகவல் ஒழுகிசை வல்லிசை மெல்லிசை என்பனவற்றோடு உறழ இருபதாம். அவற்றைத் தூங்கிசை ஏந்திசை அடுக்கிசை பிரிந்திசை மயங்கிசை என்பனவற்றோடு உறழ நூறும். அவற்றைக் குறிலக வற்றுங்கிசை வண்ணம் நெடிலகவற்றுங்கிசை வண்ணமென வண்ணம் நூறென்பாரும் உளர். அவ்வேறுபாடும் உணர்க. (48)

386. உரைக்கப் படும்பொருட் கோத்தவை யெல்லாம்
புகழ்ச்சியின் மிக்க புனைந்துரை யவைதாம்
பெரிதினைச் சுருக்கலுஞ் சிறிதினைப் பெருக்கலு
மெனவிரண் டாகு மென்மனார் புலவர்.

• இது புனைந்துரையாமாறு கூறுகின்றது.

(இ - ள்.) புலவனாக் கூறப்படும் பொருட்குப் பொருந்திய புனைந்துரை யெல்லாம் புகழ்ச்சியான்மிக்க புனைந்துரையாம். அப்புனைந்துரைதான் பெரி தொன்றனைச் சுருக்கிச் சொல்லுதலுஞ் சிறிதொன்றனைப் பெருக்கிச் சொல்லுதலுமென இரண்டுவகைப்படுமென்று கூறுவர் அறிவுடையோர். (எ - று.)

வரலாறு :—

அடையார்பூங் கோதையாட் கல்குலுந் தோன்றும்

புடையார் வன்முலையுந் தோன்று—மிடையாதுங்

கண்டுகொள்ளா தாயினுங் காரிகை நீர்மையாட்

குண்டாகல் வேண்டு துசப்பு. — [யா-வி. பக். 407]

• இது பெரியதனைச் சுருக்கிச் சொல்லியது.

அலாப்போ லகன்றதன் னல்குன்மேற் சான்றோ

ருசாப்போல வுண்டே மருங்கு—லுசாவினைப்

பேதைக் குரைப்பான் பிழைப்பிற் பெருகினவே

கோதைக்கொம் பன்னாள் குயம். — [தொ.பொ.இளம்.பக். 344]

இது சிறியதனைப் பெருக்கிச் சொல்லியது. பிறவும் அன்ன. (49)

387. நிறுவிய பொருளுக் கிறுதியைத் தருவ
தறிய வேண்டா வானந்த மதுதா
னியற்பெயர் சார்த்தி யெழுத்தள பெழினே
யியற்பா டில்லா வெழுத்தா னந்தமு
மப்பெயர் மருங்கின் மங்கல மல்லாத்
தொழிற்சொற் புணர்ப்பிற் சொல்லா னந்தமு
மெனவீரண் டாகு மிவைபுண ராமல்
நினைவதை யாப்பென நிகழ்த்துவர் புலவர்.

இஃது ஆனந்தமென்பதூஉம் அதன் பகுதியுங் கூறுகின்றது.

(இ - ள்.) நிலைபெற்ற பொருளுக்கழிவினைப் பயப்பது ஆராயத்தகாத
ஆனந்தமாம்; அவ்வானந்தந்தான் இயற்பெயர்ப்பால் அளபெடைகூறின்.
பொருத்தமில்லாத எழுத்தானந்தமும், அவ்வியற்பெயர்ப்பால் மங்கலம் ஒழிந்த
தொழிற்சொல்லைச் செப்பிற் சொல்லானந்தமுமென இரண்டுவகைப்படும்;
இவ்விருவகையானந்தமும் படாமல் கினைந்து சொல்லுஞ் செய்யுளைச் செய்யு
ளென்று சொல்லுவர் அறிவுடையோர். (எ - று.)

(உ - ம்) ஆழி யிழைப்பப் பகல்போ மிரவெல்லாந்
தொழி துணையாத் துயர்தீர்வன்—ரோழி
நறுமலை தாவு திரையவோ ஓ வென்னுஞ்
செறுமலை சென்றடையும் போழ்து. —[யா-வி. பக். 518]

இதனுட் திரையவோ ஓ என்புழி இயற்பெயர் சார்த்தி அளபெடுத்தமை
யால் அஃது எழுத்தானந்தமாம்.

என்னிற் போலிந்த திவண்முக மென்றெண்ணித்
தன்னிற் குறைபடுவான் றண்மதிய—மின்னி
விரிந்திலங்கும் வெண்குடைக்கீழ்ச் செங்கோல் விசய
னெரிந்திலங்கும் வேலி னெழும். —[யா-வி. பக். 519]

இதனுள் விசயனென்னும் பாட்டுடைத் தலைவன்பால் எரிந்தென்னுஞ்
சொற்புணர்ந்தமையால் இது சொல்லானந்தமாம். இவ்விருவகையானந்தமு
மன்றிப் பிறவாறு உளவேனுங் காண்க. (50)

388. ஓரடி யானும் பலவடி யானு
மோரோவழி யியலு முரைத்தவச் செய்யுள்
அவைதாம், பாட்டுரை நூலே மந்திரம் பிசியே
முதுசோ லங்கதம் வாழ்த்தோடு பிறவு
மாகு மென்ப வறிந்திசி னோரே.

இஃது அடியின்றியும் ஓரடியானும் நடைபெறுஞ் செய்யுட்களும் உள
வென்பதூஉம் அவை இவையென்பதூஉங் கூறுகின்றது.

இதற்குப் பொருளுரைத்திலம், சூத்திரத்தானே பொருள் விளங்கலின்.
பிசு-பொய், அங்கதம் - வசை. இவற்றுக்கு உதாரணம் வந்துழிக் காண்க.

நான்கால்து

செய்யுளியல் முற்றிற்று

ஐந்தாவது பாட்டியல்

389. எஞ்சிய விலக்கண மெல்லாஞ் சோல்லின்
 மாத்திரை முதலா யாத்தினி தமைத்த
 பாட்டி னியலு நூலி னியலு
 முரையி னியலும் பிசியி னியலு
 முதுசோல் லியலு மந்திர வியலுங்
 குறிப்புரை யியலோடு திறப்படு மரபும்
 வருணத் தியலும் புலவ ரியலு
 மவையி னியலு மகலக் கவியைக்
 கோடுப்போ ரியலுங் கொள்வோ ரியலோ
 டடுத்த வீரேழும் பிறவுமா மென்ப.

என்பது சூத்திரம். நிறுத்தமுறையானே அகத்திணையிலக்கணமும் புறத் திணையிலக்கணமும் அணியிலக்கணமுஞ் செய்யுளிலக்கணமும் உணர்த்தி அந்நான்கிற்கும் பொதுவாய் எஞ்சினின்ற அகலக்கவி யிலக்கணமும் அளவியற் படாத ஏனே அறுவகைச் செய்யுளிலக்கணமும் உணர்த்தினமையான் இவ்வோத்துப் பாட்டியலென்னும் பெயர்த்து. இதனான் மேலோத்தினோடு இயைபுடைமையும் விளங்கும். அந்நேல் மரபிலக்கணமும் வருணத்திலக் கணமும் புலவரிலக்கணமும் அவையிலக்கணமும் அதனைப் பாடுவோரிலக் கணமும் அதனைக் கொள்வோரிலக்கணமும் பிறவும் உணர்த்துமாறென்னை யெனின், அது பாட்டின்கண்ணவாகிய இலக்கணம் உணர்த்தித் தன்னோடியை பின்மை நீக்கித் தலைமைபற்றிய பெயராம், 'வெண்குடைப் பெருவிறல்வழுதி' போலவென்க. அந்நேல் இவ்வியலோடு செய்யுளியற்கு வேற்றுமையென்னை யெனின், அது செய்தல் செய்யுளெனினின்று செய்யுட்செய்தலிலக்கண மாயிற்று, "பாய்தல் பாய்த்துள், விக்கல் விக்குள்" என்றற்போல என்க. இதனுள் இத்தலைச் சூத்திரம் என்னுதலிற்றோவெனின், எஞ்சிய இலக்கணங்க ளிவையென அவையின் பெயரும் முறையுந் தொகையுந் கூறுகின்றது.

(இ - ள்.) இவ்வதிகாரத்துள்ளும், முன்னின்ற இரண்டதிகாரத்துள்ளும் கூறாதொழிந்த இலக்கணங்களெல்லாவற்றையுஞ் சொல்லுமிடத்து மாத்திரை யென்னும் உறுப்பு ஆதியாக யாப்புறுத்த பாட்டின்கண்ணவாகிய இலக்கண மும் நூலின்கண்ணவாகிய இலக்கணமும் உரையின்கண்ணவாகிய இலக்கண

மும் பிசியின்கண்ணவாகிய இலக்கணமும் முதுசொற்கண்ணவாகிய இலக்கணமும் மந்திரவாய்மைக்கண்ணவாகிய இலக்கணமுங் குறிப்புமொழிக்கண்ணவாகிய இலக்கணத்துடனே வழக்கிடத்துஞ் செய்யுளிடத்தும் நடக்கும் இருவகை மரபின் இலக்கணமும் நான்கு வருணத்தவர் இலக்கணமும் நாற்புலவர் இலக்கணமும் அவையிலக்கணமும் அகலக்கவியைச்செய்து கொடுப்போர் இலக்கணமும் அதனைக்கொள்வோர் இலக்கணமுமாகிய பதினான்களுடும் ஏற்பண்பிறவுமாமென்று கூறுவர் ஆசிரியர். (எ - று.)

பாட்டு முற்கூறப்பட்டது ஆசிரிய அடியான் இற்ற சூத்திரஞ் செய்யுளாதலானும் குறிப்புமொழி பாட்டின்கண்ணவாகலானும், மேலோத்தினோடு இயைபுடைமையானுமென்க. 'மாத்திரைமுதலா யாத்தினி தமைத்த பாட்டு' என்றதனாற் போந்தது அளவியற் செய்யுள் எல்லாவுறுப்பும் பெறுமென்றும். ஏனைச்செய்யுள் அவ்வாறு பெறுது குறையப்பெறுமென்றுங் கூறியவாரும். 'குறிப்புரை யியலொடு' என ஒடுக்கொடுத்தது பாட்டு முதலிய ஏழும் படலத்தொழிபெனவும், ஏனைய பிண்டத்தொழிபெனவும் அறிதற்கெனக்கொள்க. 'மாத்திரை முதலா யாத்தினி தமைத்த பாட்டு' என்றது அனுவாதம். முதலாக வென்பது முதலாவெனச் செய்யுண்முடிபெய்தி நின்றது. ஆசிரியரென வெளிப்படாத எழுவாய் சொல்லெச்சமாக இயைந்தது.

பிற இலக்கணங்களாவன :—நான்குபாவிற்கும் வருணவுரிமையும் நிலவுரிமையும் நிறவுரிமையும் காளுரிமையும் இராசியுரிமையும் கோளுரிமையும் அக்கோள்கட்குஉரிய பூவுஞ் சாந்துங்கலையும் மணியும் அகலக்கவியைக்கொள்ளும் ஓரையுமென்றவாறு. (க)

390. அவற்றுட்,

பாட்டெனப் பவேது பைந்தமிழ் நாட்டகத்
தியாப்புறச் செய்பா வறுப்பெழுந் திசைக்கும்.

இது நிறுத்தமுறையானே முதற்கண் கின்ற பாட்டு இவ்வியல்பிற்கென்கின்றது.

(இ - ள்.) முற்கூறிய எழுவகைச்செய்யுளுட் பாட்டென்று சிறப்பித்துச் சொல்லப்படுவது மூவேந்தரது குளிர்ந்த தமிழ்நாட்டெல்லைக்கண் தொன்று தொட்டு வழங்கும் யாப்புறச்செய்பாவென்னும் உறுப்பான் மிக்கொலிக்கும். (எ - று.)

எனவே, ஏனையறுவகைச் செய்யுளும் அடிவரையின்றிப் பாவுறுப்பாக இசைக்கப்படா என்பதூஉம் பெற்றும். பெறவே, பாவென்பது பாவின் வேறாய்நின்று உறுப்பாமாழறென்னையெனின், அது சேட்புலத்தொருவன் எழுத்துஞ் சொல்லந் தெரியாமற் பாடம் ஒதுங்கால் அவன் பாடுகின்ற செய்யுளை விகற்பித்து இன்னதென்று உணர்த்தற்கேதுவாகிப் பரந்துபட்டுச்

செல்வதோர் ஓசையே பாவெனகின்று பாவென்பதற்கு உறுப்பான்வந்த பெயராயிற்று. பாட்டென்பது, 'ஆடல் ஆட்டு' என்றும்போலப் பாடல் பாட்டெனகின்று ஆகுபெயரான் அத்தொழிலறுகின்ற ஓசைமேல் நின்று அது பாட்டாயிற்று. அன்றிப் பாணையுடையது பாட்டெனக் குறிப்புவினைமுற் றென்பது உமாம்.

(உ)

391. ஆசு மதுரஞ் சித்திர மகலமென்

ரேசை யெழும்பாட் டொருநால் வகைத்தே.

இஃது அப்பாட்டின் பெயரும் முறையுந் தொகையுந் கூறுகின்றது.

(இ - ள்.) பாவுறுப்பு மேற்கொண்டொலிக்கும் பாட்டு ஆசுகவியென்றும் மதுரகவியென்றுஞ் சித்திரகவியென்றும் வித்தாரகவியென்றும் காங்கு கூற்றினையுடைத்து. (எ - று.)

(உ)

392. எழுத்துச் சொற்பொரு ளணியாப் பிவையின்
விழுத்தக வொருவன் விளம்பிய வுள்ளுறை
யப்பொழு துரைப்ப தாசு கலியே.

இது நிறுத்தமுறையானே ஆசுகவியிலக்கணங் கூறுகின்றது.

(இ - ள்.) ஒரு புலவன் இவ்வெழுத்தானாதல் இச்சொல்லானாதல் இப்பொருளானாதல் இவ்வணியானாதல் இப்பாட்டானாதல் இவ்வெழுத்தானி இவ்வெழுத்தந்தம் இச்சொல்லானி இச்சொல்லந்தமாகப் பாடுவாயென்று கூற அப்பொழுதே அவன் கருத்துக்கு ஒப்பப்பாடுவது ஆசுகவியாம். (எ - று.) (ச)

393. சொல்லும் பொருளுஞ் சவைபட றீஇச்
செல்வுழித் தோடையும் விகற்பமுஞ் சேரீஇ
யுள்ளத் துள்ளே கோள்ளு மமுதேனத்
தன்மை யுவமை பின்வரு பெற்றியி
னுருவக முதலுந் ரேசை பொலியப்
பாடுதன் மதுர கலியெனப் படுமே.

இது நிறுத்தமுறையானே மதுரகவியிலக்கணங் கூறுகின்றது.

(இ - ள்.) சொல்லிலக்கணத்தினும் பொருளிலக்கணத்தினும் சிதையாமல் மெய்ப்பாடுதோன்றக் கூறி அடிசேர்ந்து நடக்குமிடத்து முதற்றொடையும் விகற்பத்தொடையும் நெருங்கி உய்த்துணர்வோர் மனத்தகத்து ஊறும் அமுதம்போலத் தன்மையும் உவமையும் பொருளும் வேற்றுமையின்றி ஒன்றெனமாட்டிக் கூறும் உருவகம் முதலிய அணிகளான் அலங்கரிக்கப்பட்டுக் கேட்போர் செவீக்கு இனிய ஓசைமேற்பட்டுத் தோன்றப் பாடுவது மதுர கவியாம். (எ - று.)

(ரு)

394. சித்திர கவிமேற் செப்பிய தாகும்.

இது திறுத்தமுறையானே சித்திரகவியிலக்கணம் மாட்டேற்றான் எய்து
விக்கின்றது.

(இ - ள்.) சித்திரகவியாவது மேற்சொல்லணியிற் கூறிய சித்திரகவியே
ஈண்டுக் கூறுஞ் சித்திரகவியாம். (எ - று.)

அது மடக்கும் அதன்வழிப்பேடுஞ் சித்திரமுமா மென்றவாறு. (ஈ)

395. வித்தார கவியை விளம்புங் காலை
யத்திறந் தொடர்நிலை யடிபல நடக்குந்
தனிப்பா வென்னத் தானிரண் டாகும்.

இது வித்தாரகவியின் பாகுபாடு கூறுகின்றது.

(இ - ள்.) வித்தாரகவியைச் சொல்லுமிடத்துத் தொடர்நிலைப்பாட்டென்
றும் பலவடியான் நடக்குந் தனிப்பாட்டென்றும் இரண்டு கூறும். (எ - று.)

'என்ன'வென்பதனைத் தொடர்நிலை யென்பதனோடும் 'அத்திறம்' என்ப
தனை இரண்டென்பதனோடும் பிரித்துக் கூட்டுக.

ஈண்டுக்கூறிய அகலக்கவிக்கு இலக்கணம் ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார்
கூறராயினார். என்னையெனின், அவர்

வழக்குஞ் செய்யுளு மாயிரு முதலி

னெழுத்துஞ் சொல்லும் பொருளு நாடி. — [தொல். பாயிரம்]

எனக் கூறிப்புகுதலானும்,

முன்னிலை சுட்டிய வொருமைக் கிளவி

பன்மையொடு முடியினும் வரைநிலை யின்றே

யாற்றுப்படை மருங்கிற் போற்றல் வேண்டும்.

— [தொல் - சொல் - சூ. 451]

என அகலக்கவியைச் சொன்முடிபு கூறுமுகத்தாற் கூறுதலானும், புறத்
திணைக்கண்,

தாவி னல்லிசை கருதிய கிடந்தேதார்க்குச்

சூத ரேத்திய துயிலெடை நிலையுங்

கூத்தரும் பாணரும் பொருநரும் விறலியு

மாற்றிடைக் காட்சி யுறழத் தோன்றிப்

பெற்ற பெருவளம் பெறாஅர்க் கறிவு றீஇச்

சென்றுபய நெதிரச் சொன்ன பக்கமுஞ்

சிறந்த நாளணி செற்ற நீக்கிப்

பிறந்த நாள்வயிற் பெருமங் கலமுஞ்

சிறந்த சீர்த்தி மண்ணு மங்கலமு

நடையிக்குத் தேத்திய குடைநிழன் மரபு
மாணர்ச் சுட்டிய வாண்மங் கலமு
மன்னெயி லழித்த மண்ணுமங் கலமும்
பரிசில் கடைஇய கடைக்கூட்டு நிலையும்
பெற்ற பின்னரும் பெருவள னேத்தி
நடைவயிற் றோன்று மிருவகை விடையு
மச்சமு முவகையு மெச்ச மின்றி
நாளும் புள்ளும் பிறவற்றி னிமித்தமுங்
காலங் கண்ணிய வோம்படை யுளப்பட
ஞாலத்து வருட நடக்கையது குறிப்பிற்
கால மூன்றொடு கண்ணிய வருமே.—[தொல்-பொ-சூ. 91]

என அகலக்கவியை விதந்து கூறுதலானுஞ், செய்யுளோத்தின்,
அகன்றுபொருள் கிடப்பினு மணுகிய நிலையினு
மியன்றுபொருண் முடியத் தந்தன ருணர்த்தன்
மாட்டென மொழிப பாட்டியல் வழக்கின்.—[ஐடிசூ.522]

என்றதனாற் பொருட்டொடர் நிலைச்செய்யுளும்,
மாட்டு மெச்சமு *நாட்ட மின்றி
யுடனிலை மொழியினுந் தொடர்நிலை பெறுமே.

—[ஐடி சூ. 523]

என்றதனாற் சொற்றொடர் நிலைச்செய்யுளும் பெறப்படுமென்க. அவற்றைப்
பின்னுள்ளோர் பலரும் பாட்டியலென விரித்துக் கூறினாராகலான் இந்நூ
லுடையாரும் அகலக்கவிக்கு இலக்கணங் கூறினாரென உணர்க. (எ)

396. அவற்றுட்,

தொடர்நிலை விகற்பங் கடையில வென்ப.

இது முதற்கண் நின்ற தொடர்நிலைச் செய்யுட்டு ஆவதோர் புறனடை
கூறுகின்றது.

(இ - ள்.) தொடர்நிலை தனிநிலையென்னும் இரண்டனுட் தொடர்நிலைச்
செய்யுட்களின் வேறுபாடுகளைக் கூறுமிடத்து முடிவுடையவல்லவென்று
கூறவர் ஆசிரியர். (எ - று.) (அ)

397. விரித்தபா மகட்கும் வேட்கு மிறைக்கும்

பொருத்தமீ ரைந்தும் போற்றல் வேண்டும்.

இது மேல்வகுத்துக்கொண்ட அகலக்கவிக்கு இன்றியமையாச் சிறப்புக்
கூறுகின்றது.

(பா - ம்) * நாட்டலின்றி.

(இ - ள்.) மேற்கூறிப்போந்த துறைப்பொருளை விரித்துக் கூறும் பாமடந்தைக்கும் அப்பாமகளை மணம்புணருந் தலைவனுக்கும் பொருத்தம் பத்துஞ் சிதையாமற் பாதுகாத்துச் சொல்லுதலை விரும்பும் ஆசிரியன். (எ - று.)

398. மங்கலஞ் சொற்பால் வருண முண்டி
தானமக் கரநா டப்பாக் கதிகண
மான வீரைந்து மம்முதற் சீர்க்குப்
பொருத்த மென்னத் தெரித்தனர் புலவர்.

இது வித்தாரகவிக்கு வேண்டுவன இவையெனத் தொகுத்துக் கூற
கின்றது.

(இ - ள்.) மங்கலமுஞ் சொல்லும் பாலும் வருணமும் உண்டியுந் தான
மும் எழுத்தும் நாளும் தவறாத கதியுந் கணமுமாகிய பத்தும் அகலக்கவிக்கு
முதற்கணின்ற சீர்க்குப் பார்க்கும் பொருத்தமெனத் தெரிந்து கூறுவர் புலவர்
(எ - று.)

ஆகுபெயரான் மங்கலச்சொல்லை மங்கலமென்றார்.

(க0)

399. சீர்போன் பூமணி திங்கள் பரிதி
கார்திரு வெழுத்துக் கங்கை யானை
கடனிலை மாவுல கஞ்சொன் னீர்தே
ரமுதம் புகழ்நில மாரணங் கடவுள்
திகிரி பிறவுஞ் செப்புமங் கலமே.

இது கிறுத்தமுறையானே முதற்கணின்ற மங்கலமொழி இவையென்
கின்றது.

(இ - ள்.) சீர் முதலாகத் திகிரி ஈராக கின்ற இருபத்துநான்கு சொல்லும்
அவைபோல்வன பிறவும் அகலக்கவிக்கு முதற்கணிற்ரும் மங்கலச் சொற்
களாம். (எ - று.)

பிற என்றதனால் வாழி மலை சங்கு தார் விசம்பு கவி கயல் சீடர் முரசு
கவரி தோகை நன்று தாமரை விளக்கு மலர் பழனம் இடபம் என்பனவும்
செல்வஞ் சீர்த்தி கீர்த்தி ஞாயிறு புயல் புனல் வேழங் களிறு பரி மதியம் தீபம்
முதலிய பரியாயச் சொற்களுங்கொள்க.

(கக)

400. விழுப்பொரு டோன்றல் வேறுபல் பொருளி
ஞெழுக்கல் வகையுளி யுறுத லீறு
திரித லின்றிச் செய்வது சொல்லே.

இது கிறுத்தமுறையானே இரண்டாம் எண்ணுமுறைமைக்கண் கின்ற
சொற்பொருத்தமாமாறு கூறுகின்றது.

(இ - ள்.) முதற்கண் எடுத்த மங்கலச்சொல் விழுமியபொருள் தன்கட்
தோன்ற நின்றலுடனே பல்வேறு பொருள்படக் கூறுதலும் வகையுளியுறுத

லும் ஈறுதிரிதலுமாகிய குற்றம் மூன்றும் இன்றிப் புலவராத் செய்வது சொற்
பொருத்தமாம். (எ - று.)

ஏற்புழிக்கோடலான் மங்கலச்சொல்லை இடைக்கண்வைப்புழி ஈறுதிரிதலு
முண்டென்றவாறு. (கஉ)

401. ஆடேக் குறினேடி லாகு மகடேப்
பேடொற் றுய்தம் பெண்ணாண் புகழ்ச்சிக்
கவ்வெழுத்து மயங்கினு மமையு மேன்ப.

இது நிறுத்தமுறையானே பாற்பொருத்தமாமாறு கூறுகின்றது.

(இ - ள்.) குற்றெழுத்தைந்தும் ஆண்பாலாம்; நெட்டெழுத்தேழும் பெண்
பாலாம்; ஒற்றும் ஆய்தமும் பேடாம். ஆண்பாலைக் கூறுமிடத்து ஆண்பா
லெழுத்துக்களாம்; பெண்பாலைக் கூறுமிடத்துப் பெண்பாலெழுத்துக்களாம்;
மயங்கினுமாம். (எ - று.)

ஒற்றும் ஆய்தமும் முதலாகாவெனினும் பாலுரிமை கூறுமுகத்தான்
உரிமைகூறினார். மேலும் இவ்வாறு பின்னுள்ளோர் கூறியவாறே கூறினும்
பயனில்கூற்றென விலக்கற்பாலவல்லவென்று உய்த்துணர்ந்துகொள்க. (கஉ)

402. பன்னீ ருயிரு முன்னோற் றுறு
மன்னிய வந்தணர் வருண மாசும்.

இது நிறுத்தமுறையானே வருணப்பொருத்தங் கூறுவனவற்றுள் மறையோர்
வருணத்திற்கு உரிய எழுத்துக்கள் இவையென்கின்றது.

(இ - ள்.) பன்னிரண்டு உயிரும் க ன ச ஞ ட ண என்னும் ஆறெற்றும்
மறையோர் வருணத்திற்கு உரிய எழுத்தாம். (எ - று.)

ஒற்றெனப் பொதுப்படக்கூறினாரேனும் உயிரோடுகூடிய மெய்யென்றே
கோடும். மேல்வருணவற்றிற்கும் ஈதொக்கும். (கச)

403. தநபம யரவேனச் சாற்றிய வாறு
மனமகி ழரசர் வருண மாசும்.

இஃது அரசர்வருணங் கூறுகின்றது.

(இ - ள்.) த ந ப ம ய ர என்னும் ஆறும் அரசர்க்கு உரிய. (எ - று.) (கடு)

404. லவறன வென்னு நான்கு புள்ளியு
மிவர்தரு வணிகர்க் கேய்து மேன்ப.

இது வணிகர்வருணங் கூறுகின்றது.

(இ - ள்.) ல வ ற ன என்னும் நான்குமெய்யும் பொருட்கண்விரும்பும்
வணிகர்க்கு உரிய எழுத்துக்களாமென்று கூறுவர் ஆசிரியர். (எ - று.) (கக)

405. ழளவேனு மிரண்டு வளமையர்க் காசும்.

இது நான்காம் வருணத்திற்கு உரிய எழுத்துக்கள் இவையென்கின்றது.

(இ - ள்.) மு ள என் னும் இரண்டெழுத்தும் வேளாள வருணத்திற்கு உரிய எழுத்துக்களாம். (எ - று.) (க௭)

406. பன்னீ ருயிரு முன்னயன் படைத்தனன்
மன்னிய வரனரி மயிலோன் புனிதன்
ஞாயிறு திங்கள் நவென் வருண
னேயு நிதிக்கோ னிரண்டிரண் டாகப்
படைத்தன ரீரோன் பாறோற் றையுமே.

இது மேற்கூறிய உயிரொற்றுக்களுக்கு எய்தாதது எய்துவிக்கின்றது.

(இ - ள்.) பன்னிரண்டு உயிரினையும் பிரமன் உண்டாக்கினன்; பதினெட்டுமெய்யினையும் இரண்டிரண்டாக முறையே எக்காலத்தும் எப்பொருட்கண்ணும் உளனென நிலைபெற்ற அரணும் அரியும் முருகனும் இந்திரனும் ஆதித்தனுஞ் சந்திரனும் இயமனும் வருணனும் குபேரனுமாகிய ஒன்பதின்மரும் படைத்தனர். (எ - று.) (க௮)

407. கசதப நமவ வேழோடு மகர
மிகர முகர மெகர நான்கு
மமுத வேழுத்தென் றுறைந்தனர் புலவர்.

இது நிறுத்தமுறையானே உண்டாகு வனவற்றுள் அமுத உண்டி இவையென்கின்றது.

(இ - ள்.) க ச த ப ந ம வ என் னும் ஏழொடும் அகரமும் இகரமும் உகரமும் எகரமுமென்னும் நான்குயிரும் முன்மொழிக்காம் அமுதவெழுத்துக்களென்று கூறினர் புலவர். (எ - று.) (க௯)

408. யரலள வேன்னு மேழுத்தினே யூர்ந்த
வாவு மோவு மந்நாற் புள்ளியு
மாய்தமு மஃகான் குறுக்கமு மளபு
மேய்தா நஞ்சேன் றிகழ்ந்தனர் புலவர்.

இது நச்செழுத்து இவையென விலக்குகின்றது.

(இ - ள்.) யரலள என் னும் ஒற்றினையூர்ந்த ஆகாரமும் ஓகாரமும் அவ்வொற்றுக்களும் ஆய்தமும் மகரக்குறுக்கமும் அளபெடையும் நச்செழுத்தாம்; இவை ஆதிமொழிக்கு ஆகாதனவென்று கூறுவர் புலவர். (எ - று.)

எய்தாவென்ற மிகையான் எடுத்த மங்கலமொழிக்கண் இவ்வெழுத்துக்கள் வரின் அவை குற்றமுடையவல்ல எனக்கொள்க. (உ௦)

409. இத்திறந் தசாங்கத் தயற்கு மியையும்.

இது மேற்கூறியதற்கு எய்தாதது எய்துவிக்கின்றது.

(இ - ள்.) அமுதவெழுத்தும் நச்செழுத்தும் முதன்மொழிக்கேயன்றித் தசாங்கத்தயலினும் வருதலும் வாராமையும் பொருந்தும். (எ - று.)

இச்சூத்திரம் பருந்தின் வீழ்வு,

(உ௧).

410. மலைநதி நாடூர் வனைதா ரிவுளி
கோலைமத களிற்று கோடிமுர சாணை
யிவையே தசாங்க மென்மனார் புலவர்.

இது தசாங்கமாவன இவையென அவற்றின் பெயரும் முறையும் கூறுகின்றது.

(இ - ள்.) மலையும் நதியும் நாடும் ஊரும் புனைதாருங் குதிரையும் கோமற் றொழிலுற்ற மதவேழமும் கொடியும் முரசும் ஆக்கினையுமாகிய இவைபத்துந் தசாங்கமென்று கூறுவர் புலவர். (எ-று.)

இச்சூத்திரம் பொருளியைப்புற்றிக் கூறினார், சார்புதூலாகலான். (உஉ)

411. குற்றெழுத் தைந்து மொத்தநெட் டெழுத்தோடு
மையெள வென்னு மாயீ ரெழுத்தை
இஉ என்னு மிரண்டோடுஞ் சேர்த்திப்
பால குமார விராச விருத்த
மரண மென்ன வகுத்திறை வன்பெயர்
முதலெழுத் தினைமுதற் பொருத்தம தாக
முதற்சீ ரிடத்து முதற்க ணின்ற
வேழுத்தோடு தாக்கி யிடமுதன் மூன்றும்
விழுத்தகு மூப்பு மரணமும் விலக்கே.

இது தானப்பொருத்தமாமாறு கூறுகின்றது.

(இ - ள்.) குற்றெழுத்துக்கள் ஐந்துந் தமக்கு இனமொத்த நெட்டெழுத் துக்களோடும் ஐகார ஒளகாரமென்று கூறப்படும் அவ்விரண்டெழுத்தை இகர உதாரமென்னும் இரண்டெழுத்தோடுஞ் சேர்த்திப் பாலப்பொருத்தம் குமாரப் பொருத்தம் இராசப்பொருத்தம் விருத்தப்பொருத்தம் மரணப்பொருத்தமென வகுத்து இறைவன் பெயர் முதலெழுத்தினைப் பாலப்பொருத்தமாகக்கொண்டு முதன்மொழி முதலெழுத்தை நேரிட்டுப்பார்க்க முதற்கணின்ற மூன்றும் நன்மைதரும் பொருத்தம் உடையன; பின்னின்ற விருத்தப்பொருத்தமும் மரணப் பொருத்தமும் விலக்கப்படும். (எ - று.)

“நட்பர ணைதிபகை மரண மைந்தனு
ளொப்புடைக் குறிக்கோ ளொருமுன் றுகும்”

என்றார் மாழலர்.

(உ௩)

412. எண்ணின் மூன்றைந் தேழோன் பான்முத
னண்ணு மக்கர நாலா றெட்டுரு.

இஃது எழுத்துப்பொருத்தமாமாறு கூறுகின்றது.

(இ - ள்.) முதற்சீரெழுத்தினை எண்ணுமிடத்து வியநிலையாகிய மூன்றெழுத்தும் ஐந்தெழுத்தும் ஏழெழுத்தும் ஒன்பதெழுத்தும் பொருத்த

இ. 2

முடையனவாம் ; சமநிலையாகிய நான்கெழுத்தும் ஆறெழுத்தும் எட்டெழுத்தும் பொருந்தா. (எ - று.)

எண்ணினென்ற மிகையானே உலகம் அமுதம் ஆரணம் எழுத்து எனப் பிறழ்ந்துவருமேனும் மங்கலத்தான் அமைவுடைய என்க. (உச)

413. ஆவி முதனான் கார லப்பான்
மேவிய வைந்தும் வியன்பூ ராடம்.

கிறுத்தமுறையானே நாட்பொருத்தம் கூறுவான் தொடங்கினவற்றுள் இஃது உயிருள் முதலொன்பதெழுத்திற்கும் நானூரிமை கூறுகின்றது.

(இ - ள்.) உயிருள் அ ஆ இ ஈ என்னும் நான்கெழுத்தும் கார்த்திகை நாளாம்; உ ஊ எ ஏ ஐ என்னும் அப்பால் ஐந்தெழுத்தும் பூராடநாளாம். (எ - று.)

414. மற்றைய மூன்று முத்திரா டம்மே.

இதுமுதற் பதினொருகுத்திரம் காறுஞ் சூத்திரத்தாற் பொருள் விளங்கக் கிடந்தன. (உச)

415. ககர வருக்கத் தோருநான்கு மிரண்டும்
திகழ்திரு வோணந் திருவா திரையாம்
பிற்பான் மூன்று மூன்றும் பேசிற்
போற்புறு புனர்தம் பூசமாகும். (உ௪)

416. சகர வருக்கந் தனின்முத னான்கும்
புகலுங் காலைப் புருட நாண்மே
லைந்து மூன்றச் சவினி பரணி. (உ௫)

417. உற்ற குகரத் தோருமூன் றினையு
மற்றையவிட்ட மாமேனப் பகர்வர். (உ௬)

418. மன்னிய தகரத் திரண்டேழ் மூன்று
தன்னியற் சோதி விசாகஞ் சதயம். (உ௭)

419. ஆங்குறு நகரத் தாறு மூன்றுமூன்
றேங்கும் பனைதுளங் கொளிபுரட் டாதி. (உ௮)

பனையென்பது - அனுடம். துளங்கொளியென்பது - கேட்டை.

420. நற்பக ரத்தி னான்கிரண் டாறு
முற்படு முத்திரந் தோட்டு மூன்றே. (உ௯)

421. ஆறு மூன்றுமூன் றாமக ரத்திற்
றேறு மகங்கட் சேலியோண் பூரம்.

கட்செவி - ஆய்வியம். (௩௩)

422. உற்ற யாவோன்று முத்திரட் டாதி
யூயோ விரண்டு மேயு மூலம்.

(௩௪)

423. எடுத்த வகரத் திருநான் கிற்கு
மடுத்த ரோகிணி மான்றலை யாகும்.

மான்றலை - மிருகசீரிடம்.

(௩௫)

424. இறைவன் பெயர்முத லெழுத்தை நோக்கி
யுறுநா ளினைமூ வொன்ப தாக்கி
யொன்றுமூன் றைந்தே மொருமுத் திறத்தினு
மொன்றூ வண்ண முரைமுதற் சீர்க்கே.

இது நாட்பொருத்தங்கொள்ளுமாறு எதிர்மறைமுகத்தான் உணர்த்து
கின்றது.

(இ - ள்.) பாட்டுடைத்தலைவன்பெயரின் முதலெழுத்திற்கு உரியநாள்
தொடங்கி உறுகின்ற இருபத்தேழு நாளினையும் ஒன்பதொன்பதாகப் பகுத்துச்
சென்மம் அனுசென்மம் உபசென்மமென்று கூறப்பட்ட முப்பகுதியினும்
ஒன்று மூன்று ஐந்து ஏழு எண்ணின்வந்த நாட்கள் பொருத்தமுடையவல்ல
வெனக்கொண்டு இரண்டு நான்கு ஆறு எட்டு இவைகளின் நின்றநாட்களைப்
பொருத்தமுடையவாக முதற்சீரையெடுத்துச் சொல்லுவர். (எ - று.)

பிறநூன்முடிபுதானுடன்படுதலென்னும் வியாயநூல்வழக்கால் இறைவன்
பெயர்நாட்கு மூன்றும்பரியாயத்தினின்ற மூன்று ஐந்து ஏழு பொருத்தமுடைய
வென்று கோடலுஞ் சென்மநாள் தொடங்கிப் பொருத்தங்கோடலுங்
கொள்க.

(௩௬)

425. எட்டா மீராசியும் வைநா சிகழும்
வீட்டு முதற்சீர் விளம்புதன் மரபே.

இஃது அம்முதற்சீர்க்கு எய்தாதது எய்துவிக்கின்றது.

(இ - ள்.) இறைவன்பெயர்நாள் தொடங்கி எட்டாம் இராசிக் கண்ணுற்ற
இரண்டேகால்நாளும் எண்பத்தெட்டாங் கால் பொருந்திய வைநாசிகநாளந்
தள்ளிப் பொருத்தமுடைய நாட்களைக்கொண்டு இறைவன்பெயர்க்கு முதற்சீர்
எடுத்துக்கூறல் மரபு. (எ - று.)

உம்மையை எச்சப்படுத்திக் கணநாளின் விலக்கியன ஒழித்துக் கூறப்படு
மென்பதாஉங் கொள்க.

இச் சூத்திரம் பருந்தின் வீழ்வு.

(௩௭)

426. ஈறில் வன்மை குறிலிமை யோர்க்காங்
கூறு நெடின்முத னான்கு மென்மை

யந்த மொன்றேழித் தல்லன மக்கண்
முந்துங் கதியிவை முதன்மொழிக் காசும்.

இது திறுத்தமுறையானே கதிகூறுவனவற்றுள் முதன்மொழிக்குப் பொருத்தமுடைய கதிகளாமாறு கூறுகின்றது.

(இ - ள்.) தகரவொற்றல்லாத ஏனைவல்லொற்றைந்தும் ஒ என்னுங் குற்றயிரல்லாத ஏனை நாத்குற்றயிருந் தேவர் "கதியின் கூறும்; ஆ ஈ ஊ ஏ என்னும் நான்கெழுத்தும் னகரவொற்றல்லாத ஏனை ஐந்துமெல்லொற்றும் மக்கட்கதிக்கு உரிய எழுத்துக்களாம்; இவ்விருகதியும் முதன் மொழிக்குப் பொருந்தும். (எ - று). (௩௮)

427. ஒலு யரல ழறவேனு மேழுந்
தொக்க விலங்கின் சூழ்கதி யேனைய
நரகர் கதியிவை நவையெனப் புகல்வர்.

இது விலக்கப்படுங் கதியாமாறு கூறுகின்றது.

(இ - ள்.) ஒகர ஒகாரமும் யகர ரகரலகர ழகர தகரமுமாகிய ஏழெழுத் தும் பலவாகிய விலங்கின் கதியைக் கூறும் எழுத்துக்களாம். ஒழிந்த ஐகார ஒளகாரம் வகர ளகர னகரமுமென்னும் ஐந்தெழுத்துக்களும் நரகர் கதிக்கு ஒதிய எழுத்துக்களாம். இவ்விரு கதியையும் குற்றமுடைய கதியென முதன் மொழிக்கு ஆகாவென்று கூறுவர் புலவர். (எ - று).

தொக்க என்ற மிகையானே எடுத்த மங்கலச் சொல்லின் முதலெழுத்தா மாயிற் குற்றமுடையவல்ல என்றவாறு. (௩௯)

428. ஆதியு மிடையு மிறுதியு முற்று
மோதிய நேரு நிரையு முற்றிடிந்
நீர்தீ மாக நிகரில் சவர்க்க
மாமதி பரிதி வாயு பூகண
மாமுற் றுதி யாமுதற் சீர்க்கே.

இது திறுத்தமுறையானே கணப்பொருத்தமாமாறு கூறுகின்றது.

(இ - ள்.) ஆதியினும் இடையினும் இறுதியினும் முற்றினும் மேற் செய்யுளியலுட் கூறிய நேரசையும் நிரையசையுமாய்வரின் ஆதிநேர் நீர்க் கணமெனவும், இடைநேர் தீக்கணமெனவும், இறுதிநேர் ஆகாயகணமெனவும், முற்றுநேர் சவர்க்ககணமெனவும், ஆதிநிரை சந்திரகணமெனவும், இடைநிரை சூரியகணமெனவும், இறுதிநிரை வாயுகணமெனவும், முற்றுநிரைபூகண மெனவும் ஆகும்; இவற்றுள் முற்றுநேரும் முற்று நிரையும் ஆதிநேரும் ஆதி நிரையும் முதற்சீர்க்குப் பொருத்தமுடையனவாம். (எ - று).

“நீரது கணமே சீர்சிறப் பெய்துந்
தியின் கணமே நோயது சேரு

மந்தர கணமே வாண ளகற்று
மிந்திர கணமே பெருக்கஞ் செய்யுஞ்
சந்திர கணமே வாழ்நாள் தரூஞ்
சூரிய கணமே வீரியம் போக்கு
மாருத கணமே சீர்சிறப் பகற்று
நிலக்கணந் தானே மலர்த்திரு விளங்கும்.”

என்றார் மாழலர்.

“நேரசை யாகவு நிரையசை யாகவுஞ்
சீர்பெற வெடுத்தல் சில்விடத் துளவே.”

என்றார் இந்திரகாளியார். இது சிறப்பின்மையின் ஈண்டுத் தொக்கினுரெனக் கொள்க.

‘ஓதிய’ என்ற மிகையானே கணநாட் பொருத்தமும் கொள்க. அவையாமாறு :—

“வருண கணமே சதய மென்ப
சந்திர கணமே மிருக சீரிட
மந்தர கணமே புனர்பூச மாசும்
வாயு கணமே சோதி யாகுஞ்
சூரிய கணமே பூச மென்ப
தீக்கணந் தானே கார்த்திகை யென்ப
யமான கணமே பரணி யென்ப
பூமி கணமே கேட்டையாகும்.”

எனக் கணநாட்கூறி,

“நிலையே செல்வஞ் சூலை நலநீக்கல்
கொலைபிணி நன்மை யின்பங் கூறே.”

என இந்திரகாளியர் பலமும் கூறியவாறு அறிந்துகொள்க. (சு0)

429. தானமு நாளுங் கணமுந் தவரு
வூனமுற் றீடினடை யுறுதலு முறுங்காற்
பரியா யச்சொற் பகர்தலு மங்கலக்
சூரியமற் றதுநடு வுறுமிறு தியினும்.

இது மங்கலச்சொற்கு ஒரோவழி வேண்டுஞ் சிறப்புவிதி கூறுகின்றது.

(இ - ள்.) தானப்பொருத்தமும், நாட்பொருத்தமும் கணப்பொருத்தமும் குற்றம்வரல் ஆகா; தலைவன் இயற்பெயரைக் குறித்து மங்கலச்சொற்குக் குற்றப்பாடுளதாயின் அம்மங்கலச் சொற்கு அடைகொடுத்துக் கூறுதலும்

பரியாயச் சொற்கூறுதலும் உரியனவாம்; அம்மங்கலச்சொல் முதற்கணன்றி நடுவினும் இறுதியினும் நிற்கவும்பெறும். (எ - று.)

மங்கலத்திற்கென்பது மங்கலக்கென விகாரப்பட்டு நின்றது. ஆகுபெயரான் மங்கலச்சொல்லை மங்கலமென்றார்.

இவ்வனம் இவ்வாறு கூறுதலானும் மேற்கூறப் பட்டதனானும் மங்கலத்தைக் குறித்துச் சொற்பொருத்தமும் உண்டிப்பொருத்தமும் எழுத்துப் பொருத்தமும் வேறுபடினும் அமையுமெனவும், தானத்தினையும் நாளினையும் கணத்தினையும் குறித்து மங்கலச்சொல் வேறுபடினும் அமையுமெனவுங் கொள்க.

(சக)

430. நேர் றியற்சீர் வேண்சீர் முன்னு
நிரையீற் றியற்சீர் கனிச்சீர்ப் பின்னுந்
தேருங் காலைச் சிறப்புறு மவையே
யயன்றிருக் கோக்கரு டன்கண மென்னப்
பயின்றிடு மியற்சீர்ப் பரிசுரைத் திடவே.

இஃது ஆசிரியவுரிச்சீர்க்குக் கணப்பொருத்தம் மாட்டேற்றான் எய்துவித் தலேயன்றி வேறுகணமுங் கூறுகின்றது.

(இ - ள்.) நேரசையிறுதியாகிய தேமாபுளிமாவென்னும் இயற்சீரிரண்டும் வெண்பாவுரிச்சீரின் முன் நின்ற தேமாங்காய் புளிமாங்காய் போல முறையே சுவர்க்கணமுஞ் சந்திரகணமுமாமெனவும், நிரையசையிறுதியாகிய கருவிளங் கூவிளமென்னும் இயற்சீரிரண்டும் வஞ்சியுரிச்சீரிற் பின் நின்ற கருவிளங்கனி கூவிளங்கனிபோல நிலக்கணமும் நீர்க்கணமுமாமெனவுஞ் சிறப்புப்பெற்று நடக்கும். அன்றியும் அவை பிரமகணமும் இலக்குமிகணமுஞ் சுரபிகணமுங் கருடகணமுமென உரிமைகூறப்பட்டு அகலக்கவி முதற்கட் பயின்று நடக்கும். (எ - று.)

பாட்டியல்செய்தோர் பலராகலான் ஒருசாரார் மூவகைச் சீரே வருமெனக் கூறுதலானும் ஒருசாரார் ஈரசைச்சீர் உடன்கொண்டு கூறுதலானும் ஈரசைச்சீரும் இலக்கியத்திற் பயின்றுவருதலானும் இவ்வாசிரியர் இருதினனும் நேர்ந்தாரென்பதாம்.

(சஉ)

431. உற்ற தசாங்கத் தினையொரு சீரான்
முற்ற வுரைத்தன் முறைபிரித் திசைப்பின்
பிழையாம் புணர்மொழிப் பெயர் றின்றோகின்
வழுவா காவென வகுத்தனர் புலவர்.

இது தசாங்கத்தினைப் புணர்க்குந் திறத்து ஆவதோர் சிறப்புக் கூறுகின்றது.

(இ - ள்.) பாட்டுடைத்தலைவற்குப் பொருந்திய தசாங்கங்களை ஒரு சீராலே முடிவு பெறப்பாடுவது இலக்கணமாம்; பிரித்து வேறு சொன்முடிபு

கொடுத்துக் கூறல் குற்றமாம் ; பிரித்தவழிப் புணர்மொழிப் பெயரிறுதிக்கண் தொகைச்சொற்கொடுத்து நச்செழுத்தகற்றிக் கூறிற் குற்றமாகா. (எ-று.) (ச௩)

432. கூறிய விலக்கணங் குறைபா டின்றித்
தேறிய மூவசைச் சீர்முத லாக
வகலக் கவிதா னமையு மென்ப.

இஃது அகலக்கவிக்காவதோர் புறனடை கூறுகின்றது.

(இ - ள்.) கூறப்பட்ட பத்துவகைப் பொருத்தஇலக்கணத்திற் குறை வின்றிப் பலவாற்றினுந் தெளிந்த மூவசைச்சீர் முதலாக அகலக்கவி பாடப்படும். (எ - று.)

‘தேறிய’ என்றதனால் உண்டியின் விலக்கிய நச்செழுத்துங் கதியின் விலக்கியஎழுத்தும் எடுத்த மங்கலச்சொல்லின்வரின் அமுதமாய் அமைவுடைத் தெனவுங் கொள்க. அவை முறையே சீர் சொல் யானே எனவும் எழுத்து பொன் கார் சொல் அயிர்தம் எனவும் வருவன. இன்னும் அதனானே மங்கலத்திற்கு அடைகொடுத்த அடைசொல்லின் முதனின்ற எழுத்தேபற்றி எழுத்திலக்கணங் கொள்க.

இவ்வாறு கூறிய இலக்கணங்களாற் போந்தபொருள் மங்கலமுஞ் சொல்லுஞ் சொல் நோக்கியும், கணஞ்சீர் நோக்கியும், பால் முதலிய ஏழும் எழுத்தை நோக்கியும் கூறினாரென்பது.

இத்துணையும் அகலக்கவிமுதற்சீர்க்கு வேண்டும் பொருத்த இலக்கணங் கூறி இனி அகலக்கவியிலக்கணங் கூறுகின்றார். (ச௪)

433. பிள்ளைக் கவிமேற் கொள்ளுங் கலம்பகம்
பன்மணி மாலை மும்மணிக் கோவை
யகப்பொருட் கோவை தொகைப்படு செய்யு
ளிணைமணி மாலை யிரட்டைமணி மாலை
மும்மணி மாலை நான்மணி மாலை
யிருபா விருபஃ தோருபா வொருபஃ
தொலியந் தாதி மலிபுக ழின்னிசை
வருக்க மாலை திருத்தகு கைக்கிளை
மங்கல வள்ளை மற்றை யிரட்டை
நற்கீர்த்தி நேரிசை மெய்க்கீர்த்தி மாலை
காப்பு மாலை வேனின் மாலை
பல்சந்த மாலை யங்க மாலை
வசந்த மாலை நவமணி மாலை
பரணி தசாங்கப் பத்திரு பகுதிய
ப்திற்றந் தாதி நூற்றந் தாதி

யட்ட மங்கல மலங்கார பஞ்சக
 மூசல் சின்னப் பூவொரு பொருண்மேற்
 பேசஞ் சதகம் பிறவேண் ணாலங்
 கூறுத லைந்திணைக் கோவை யுற்ற
 நாழிகை வேண்பா நாணற் பதனே
 டியாழின் மொழிலிழி யிணைமுலைப் பத்து
 வில்வாள் வேல்கோல் வேழங் குதிரை
 நாடேர் கோடையை நயந்த விருத்த
 மாப்பெரும் புலவர்சோல் காப்பிய மென்னப்
 பெயர்பெறுந் தொடர்நிலை பிறவு மன்ன.

இஃது அகலக்கவி இரண்டனுட் தொடர்நிலைச்செய்யுள் பெறும் பெயர் வேற்றுமை கூறுகின்றது.

(இ - ள்.) பிள்ளைக்கவி முதலாகக் காப்பியம் ஈராகச் சொல்லப்பட்ட ஐம்பத்தைந்தும் அவற்றுட் தொகைபெறவகுத்த அகலக்கவி வேறுபாடும் அவைபோல்வன பிறவுமெல்லாந் தொடர்நிலைச்செய்யுளாம். (எ - று.) (சடு)

434. கடுங்கோலை நீக்கிக் கடவுட் காப்புச்
 செங்கீரை தால்சப் பாணி முத்தம்
 வாரானை முதல வகுத்திடு மம்புலி
 சிறுபறை சிற்றில் சிறுதே ரென்னப்
 பெறுமுறை யாண்பாற் பிள்ளைப் பாட்டே.

இஃது பிள்ளைக்கவிக்கு இலக்கணங் கூறுகின்றது.

(இ - ள்.) கடிய கொலைத்தொழிலை அகற்றி அருணீர்மை தோன்றக் கடவுளைப் புகழ்ந்துகூறி அக்கடவுள் காக்கவெனக் கூறுங்காப்பு முதலாகச் சிறுதேர் ஈராக முறையான்வகுத்த பத்துநிலமும் பெறும் ஆண்பாற்பிள்ளைக் கவி. (எ - று.)

செங்கீரை - தலையெடுத்து முகமசைத்தல். சிறுபறைமுழக்கலையுஞ் சிற்றில் சிதைத்தலையுஞ் சிறுதேருருட்டலையுஞ் சிறுபறை சிற்றில் சிறுதே ரென்றார், பெயரொடு தொழிற்கு ஒற்றுமையான். (சக)

435. அவற்றுட்,
 பின்னைய மூன்றும் பேதையர்க் காகா
 வாடுங் கழங்கம் மானை யூசல்
 பாடுங் கவியாற் பகுத்து வகுப்புட
 னகவல் விருத்தத் தாற்கிளை யளவாம்.

இது பெண்பாற் பிள்ளைக்கவிக்கு எய்தியதன்மேற் சில வேறுபாடும் பொது இலக்கணமுங் கூறுகின்றது.

(இ - ள்.) அப்பருவம் பத்தினுள்ளும் பிற்கூறப்படுஞ் சிறுபறை முழக்க லுஞ் சிற்றில்சிறைத்தலுஞ் சிறுதேருருட்டலும் பெண்பாற்கு ஆகா ; கழங்கு அம்மானை ஊசல் பாடுங் கவிகளாற் பாடப்பட்டு வகுப்பானும் அகவல் விருத்தத் தானுஞ் சுற்றமுறப் பாடப்படும். (எ - று.) (சஎ)

436. மங்கலம் பொலியுஞ் சேங்கண் மாலே
சங்கு சக்கரந் தரித்த லானுங்
காவற் கடவு ளாத லானும்
பூலினட் புணர்த லானுமுற் கூறிக்
கங்கையும் பிறையுங் கடுக்கையும் புனையுமை
பங்கனென் றிறைவனைப் பகர்ந்து முறையே
முழுதுல கீன்ற பழுதறு மிமயப்
பருப்பதச் சேல்லியை விருப்புற வுரைத்து
நாமகள் கோமுநன் மாமுகி லூர்தி
யொற்றைக் கொம்பன் வெற்றி வேல
னெழுவர் மங்கைய ரிந்திரை வாணி
யுருத்திர ரருக்கர் மருத்துவர் வசக்கள்
பூப்புனை யூர்தியிற் பொலிவோ ரனைவருங்
காப்ப தாகக் காப்புக் கூறல்.

இது பருவம் பத்தினுள்ளும் முதற்பருவமாகிய காப்பினுக்கு உரைக்கப் படுங் கடவுளர் பெயரும் முறையுங் கூறுகின்றது.

• (இ - ள்.) சுபங்களெல்லாம் பொலியுஞ் சிவந்த கண்ணையுடைய மாயோன் சங்கத்தினையுஞ் சக்கரத்தினையுங் கைக்கோடலானுங் காத்தற்றொழிலுரிமை பூணுதலானும் பூமடந்தையைப் புணர்தலானும் முன்னர்க் கூறி, உலகம் பொலிதற்கு ஏதுவாகிய கங்கையாற்றினையும் நிறைநீர்வான் பிறைமதியினையுங் காப்பருவத்திற் பொலியுங் கொன்றை மாலையினையுஞ்சூடிய உமையோர் பாக னென்று இமையோர்நாதனைப் புகழ்ந்துகூறி, உலகமுழுதீன்ற பனிவரைச் செல்லியை விருப்பம் மேன்மேற் கிளைப்பக் கூறி, நாமடந்தை கேள்வனாகிய அயனைப் புகழ்ந்துகூறிக், கறுத்த மேகவாகனனை அதன்பின் புகழ்ந்துகூறி, ஒற்றைக்கொம்பனைப் புகழ்ந்துகூறி, வீரத்தன்மையைப் பொருந்திய வேலனைப் புகழ்ந்துகூறிச், சத்தமாதர்களைப் புகழ்ந்துகூறித், திருவினைப் புகழ்ந்துகூறி, வாணியைப் புகழ்ந்துகூறிப், பதினொருகோடி உருத்திரரையும் பன்னிரண்டு கோடி ஆகித்தரையும் இரண்டுகோடி மருத்துவரையும் எட்டுக்கோடி வசக்களை யும் புட்பகவிமானத்தினையுடைய சந்திரனையுங் குபேரனையும் அனைவோரென் றதனும் காரி முதலிய தேவரையும் பிள்ளையைப் பாதுகாத்தற்பொருட்டுக் காப்புக்கூறுக. (எ - று.)

இ. 3

இரட்டுற மொழிந்ததனும் 'பூப்புனை யூர்தியிற் பொலிவேர்' என்றது பிரயோகவிபாகத்தான் இருவரையும் கொள்ளக்கிடந்த தொடர்மொழி. (சஅ)

437. முன்மு முதல்மு வேழு திங்களி
நேற்றை பெற்ற முற்றறு மதியின்
கொள்ளுக பிள்ளைக் கவியைக் கூர்ந்தே.

இது பிள்ளைக்கவிகொள்ளும் காலங் கூறுகின்றது.

(இ - ள்.) பிறந்து மூன்றாந்திங்கள் முதல் இருபத்தொரு திங்கள்காரும் ஒற்றித்த திங்களில் நிறைமதிப் பக்கத்திற் பிள்ளைக்கவியை விரும்பிக் கொள்ளுக. (எ - று.) (சக)

438. முன்றைந் தேழா மாண்டினு மாகும்.

இது மேலதற்கோர் புறனடை.

(இ - ள்.) மூன்றாம் ஆண்டினும் ஐந்தாம் ஆண்டினும் ஏழாம் ஆண்டினும் அப்பிள்ளைக்கவியைக் கொள்ளவும் பெறும். (எ - று.) (சௌ)

439. ஒன்பது பதினென் றென்பது காப்பே.

இது பாடும் வரையறை கூறுகின்றது.

(இ - ள்.) பிள்ளைக்கவியைப் பாடுங்கால் ஒன்பதுபாட்டானும் பதினெரு பாட்டானும் காப்புப் பாடுக. (எ - று.)

கிலங்கள் பத்துந் தம்மில் ஒப்பக்கொண்டு பாடுமிடத்து ஒற்றைபடப் பாடுதல் சிறப்புடைத்து. இரட்டிக்கப் பாடுமிடத்தும் ஓசைபெயர்த்துப் பாடுக.

உரையிற்கோடலாற் காப்பு முதற்கண் எடுத்த அகவல் விருத்தம் நான் கடிக்கும் எழுத்தொப்பப் பாடுதல் வேண்டுமெனக் கொள்க;

“முதற்க ணெடுத்த வகவல் விருத்த
மெழுத்தின் ரொகுதி யெண்ணினர் கொளலே”

என்பவாகலின்.

(சுக)

440. ஒருபோகு வேண்பாக் கலித்துறை யுறமுன்
வருபுய மதங்கம் மானை காலஞ்
சம்பிர தங்கார் தவங்குற மறம்பாண்
களிசித் திரங்கல் கைக்கிளை தூது
வண்டு தழைமேற் கொண்டேழு மூசன்
மடக்கு மருட்பா வஞ்சி விருத்த
மகவல் கலியின மகவல் விருத்தம்
வஞ்சிவஞ் சித்துறை வேண்டுறை மருவி
யிடையிடை வேண்பாக் கலித்துறை நடைபெற்
றந்தாதி மண்டலித் தாங்கலம் பகமே.

இது நிறுத்தமுறையானே கலம்பகமாழாறு கூறுகின்றது.

(இ - ள்.) ஒருபோகும் வெண்பாவும் கலித்துறையும் முதற்கவியுறுப்பாக முற்கூறப்பட்டுக், கலவையின் புயவகுப்பு முதல் ஊசல் ஈராகிய பதினெட்டுப் பொருட்கூற்றுறுப்புக்களும் இயையுமாறு பிற்கூறப்பட்டு, மடக்கும் மருட்பாவும் ஆசிரியப்பாவும் கலிப்பாவும் வஞ்சிப்பாவும் ஆசிரியவிருத்தமும் கலிவிருத்தமும் கலித்தாழிசையும் வஞ்சிவிருத்தமும் வஞ்சித்துறையும் வெண்டுறையுமாகிய கவிக்கூறுகளுமுடைத்தாய் இடையிடை வெண்பாக் கலித்துறை பாடப்பட்டு அந்தாதித்தொடை முற்றும் உற இறுதியும் முதலும் மண்டலித்துப் பாடுவது கலம்பகமாம். (எ - று.)

மண்டலித்துப் பாடுவது அந்தாதித்தொடையாற் கூறுவனவற்றிற்கு எல்லாம் ஒக்கும். 'மேற்கொண்டெழும்' என்றதனால் காலத்தான் மருவிய பிச்சியார் கொற்றியார் முதலியவற் கொள்க. (இஉ)

441. அதுவே,

இமையவர்க் கோருநா நிழிபைந் தையர்க்
கமைதரு மரசர்க் காசுந் தொண்ணூ
றமைச்சருக் கேழுபான் வணிகருக் கைம்பா
னமைத்தனர் பின்னவர் தமக்கா றைந்தே.

இது மேலதற்குப் பாட்டுவரையறை கூறுகின்றது.

(இ - ள்.) மேற்கூறப்பட்ட கலம்பகந்தான் தேவர்க்கு நூறும், அந்தணர்க்குத் தொண்ணூற்றைந்தும், அரசர்க்குத் தொண்ணூறும், அமைச்சருக்கு எழுபதும், வணிகர்க்கு ஐம்பதும், வேளாளர்க்கு முப்பதுமாகப் பாடுகவென அமைத்தனர் புலவர். (எ - று.)

'அமைதரு'மென்றதனால் அந்தணரைத் தேவர்க்கொப்பவும், குறுகில மன்னரை அரசர்க்கொப்பவும் பாடுதலுற் கொள்க. (இங)

442. அவற்றள்,

ஒருபோ கம்மாளை யூசலின்றி
வருவது பன்மணி மாலை யாகும்.

இது பன்மணிமாலை இலக்கணங் கூறுகின்றது.

(இ - ள்.) அக்கலம்பகந்தானே ஒருபோகும் அம்மானையும் ஊசலுமின்றி ஏனையுறுப்புக்களெல்லாம் வரப்பாடுவது பன்மணிமாலை. (எ - று.) (இச)

443. அகவல் வெண்பா வசையெண் கலித்துறை
தோகைமுப் பதுபெறச் சொற்றோடர் நிலையிற்
கூறுதல் மும்மணிக் கோவை யாகும்.

இது மும்மணிக்கோவை இலக்கணங் கூறுகின்றது.

(இ - ள்) ஆசிரியப்பாவும், வெண்பாவும், நேரசையும் நிரையசையும் கொண்டு எழுத்தெண்ணிப்பாடுங் கலித்துறையும் முறைமுறை தொகை

முப்பதுபெற அடுக்கி அந்தாதித்தொடையாற் பாடுவது மும்மணிக்கோவையாம். (எ - று.)

(௫௫)

444. முதற்பொருள் கருப்பொரு ளுரிப்பொருண் முகந்து
களவு கற்பெனும் வரைவுடைத் தாகி
நலனுறு கலித்துறை நானூ ருக
வாறிரண் டேய்ப்பு மூறின்றி விளங்கக்
கூறுவ தகப்பொருட் கோவையாகும்.

இஃது அகப்பொருட்கோவை இலக்கணங் கூறுகின்றது.

(இ - ள்.) இருவகைப்பட்ட முதற்பொருளும் பதினான்குவகைப்பட்ட கருப்பொருளும் பத்துவகைப்பட்ட உரிப்பொருளும் பொருந்திக், கைக்கிளை முதலுற்ற அன்புடைக்காமப் பகுதியவாங் களவொழுக்கத்தினையுந் கற்பொழுக்கத்தினையுந் கூறுதலே எல்லையாகக்கொண்டு, நன்மையுற்ற கட்டளைக்கலித்துறை நானூராகத், திணை முதலாகத் துறை ஈராகக் கூறப்பட்ட பன்னிரண்டு அகப்பாட்டுறுப்பும் வழுவின்றித் தோன்றப் பாடுவது அகப்பொருட் கோவையாம். (எ - று.)

(௫௬)

445. நெடுந்தொகை குறுந்தொகை கலித்தொகை யென்னப்
படுந்தொகைச் செய்யுள் பற்பல வாகும்.

இது தொகைநிலைச் செய்யுள் இலக்கணங் கூறுகின்றது.

(இ - ள்.) அளவான் நெடுந்தொகையெனவும் குறுந்தொகையெனவும், பாட்டாற் கலித்தொகையெனவும் கூறப்படுந் தொகைநிலைச்செய்யுள் மிகப்பலவாம். (எ - று.)

“நற்றிணை நல்ல குறுந்தொகை யைங்குறுநூ
றொத்த பதிற்துப்பத் தோங்கு பரிபாடல்
கற்றறிந்தோ ரேத்துங் களியோ டகம்புறமென்
றித்திறத்த வெட்டுத் தொகை.”

‘பற்பல’ என்றதனால் வள்ளுவர்முப்பால் நாலடி நான்மணிக்கடிகை திரிகடுகஞ் சிறுபஞ்சமூலம் ஏலாதி முதலாயினவெல்லாம் ஆமென்றறிக. (௫௭)

446. வெண்பா வகவல் வெண்பாக் கலித்துறை
பண்பா னீராம் பஃதந் தாதி
யியலின் வகுப்ப திணைமணி மாலை.

இஃது இணைமணிமாலை இலக்கணங் கூறுகின்றது.

(இ - ள்.) வெண்பாவும் அகவலும் வெண்பாவுந் கலித்துறையுமாக இரண்டிரண்டாக இணைத்து வெண்பாவகவலிணைமணிமாலை வெண்பாக்கலித்

துறையினை மணிமாலையென நூறுநூறு அந்தாதித்தொடையாக வரப்பாவேது இணைமணிமாலையாம். (எ - று.)

(௫௮)

447. இருபது வெண்பாக் கலித்துறை யியையின்
வருவ திரட்டை மணிமலை யாகும்.

இஃது இரட்டைமணிமாலையாமாறு கூறுகின்றது.

(இ - ள்.) முறையானே வெண்பாவும் கலித்துறையும் இருபது அந்தாதித் தொடையான் வருவது இரட்டைமணிமாலையாம். (எ - று.)

(௫௯)

448. வெண்பாக் கலித்துறை யகவலந் தாதிப்
பண்பான் முப்பது பகரின் மும்மணி
மலை யென்று வகுத்தனர் புலவர்.

இது மும்மணிமாலையாமாறு கூறுகின்றது.

(இ - ள்.) வெண்பாவும் கலித்துறையும் அகவலும் அந்தாதியாக முப்பது பாடின அதனை மும்மணிமாலையென்று கூறுவர் புலவர். (எ - று.)

(௬௦)

449. வெண்பாக் கலித்துறை விருத்த மகவல்
பின்பேசு மந்தா தியினுற் பதுபேறி
னான்மணி மலை யாமென நவில்வர்.

இது நான்மணிமாலையாமாறு கூறுகின்றது.

(இ - ள்.) வெண்பாவும் கலித்துறையும் அகவலும் பின்னும் முன்னும் ஒன்றிய விருத்தமும் மேற்கூறிய அந்தாதியான் நாற்பதுபாடின நான்மணி மாலையாமென்று கூறுவர் புலவர். (எ - று.)

(௬௧)

450. ஒருபது வெண்பா வொருபஃ தகவ
லிருபது வரினிரு பாவிரு பஃதே.

இஃது இருபாவிருபஃதாமாறு கூறுகின்றது.

(இ - ள்.) பத்துவெண்பாவும் பத்தகவலும் அந்தாதித்தொடையாக இருபது இணைந்துவரின் இருபாவிருபஃது. (எ - று.)

(௬௨)

451. அகவல் வெண்பாக் கலித்துறை யதுகோண்
டொருபா வொருபஃ துறினப் பெயராம்.

இஃது ஒருபாவொருபஃதாமாறு கூறுகின்றது.

பொருள் வெளிப்படை.

(௬௩)

452. ஈண்டிய வண்ணம் ரேணகலை முப்பா
னாண்ட தோலியந் தாதி யாகும்.

இஃது ஒலியந்தாதியாமாறு கூறுகின்றது.

(இ - ள்.) பலசந்தம் கூடிய பதினாறு கலைவகுப்பாயை முப்பதெண்ணின் ஆளப்பட்டது ஒவியந்தாதியாம். (எ - று.) (கௌ)

453. இறைவன் பெயரு ரிணையின் னிசையான்
முறையிற் றெண்ணா நெழுபா னைம்பா
னறையி னப்பெய ராகு மேன்ப.

இது பெயரின்னிசையும் ஊரின்னிசையுமாமாறு கூறுகின்றது.

(இ - ள்.) பாட்டுடைத்தலைவன் பெயரினையும் ஊரினையுஞ்சார இன் னிசை வெண்பாவாற் தொண்ணூறு எழுபது ஐம்பது பாடிற் பெயரின்னிசை வெண்பாவென்றும் ஊரின்னிசைவெண்பாவென்றும் வழங்கப்படும். (எ - று.)

454. வருக்கத் தினைச்சோலல் வருக்க மாலை.

இது வருக்கமாலையாமாறு கூறுகின்றது.

(இ - ள்.) மொழிக்கு முதலாம் வருக்க எழுத்தினுக்கு ஒவ்வொரு கவி கூறல் வருக்கமாலையாம். (எ - று.)

கூறுதல் அவ்வெழுத்தை முதலாகக்கொண்டு கூறுதலென்று உணர்க. உயிரானுக் க ச த ந ப ம வ என்னும் உயிரோடுகூடிய மெய் ஏழானுமாக எட்டு ஆசிரியப்பா வந்தால் அவை வருக்கமாலையெனவுங் கூறுவாரும் உளர்.

455. ஒருதலைக் காம மோரைந்து விருத்தங்
கருத வுரைத்தல் கைக்கிளை யாகும்.

இது கைக்கிளையாமாறு கூறுகின்றது.

(இ - ள்.) ஒருதலைக்காமத்தினை ஐந்து விருத்தத்தாற் பெறக்கூறுதல் கைக்கிளைச் செய்யுளாம். (எ - று.) (கௌ)

456. ஒன்பது வெண்பா வகுப்பா லுயர்குல
மங்கையைப் பாடுதல் மங்கல வள்ளை.

இது மங்கலவள்ளையாமாறு கூறுகின்றது.

(இ - ள்.) உயர்ந்தகுலத்து உதித்த மடவரலை வெண்பா ஒன்பதனால் வகுப்புறப்பாடுதல் மங்கலவள்ளையாம். (எ - று.) (கௌ)

457. வெண்பா விருத்தம் வியப்புற விருபஃ
தேண்பட வுரைப்பது மிரட்டைமணி மாலே.

இது வேறொரு (447) வகையான் இரட்டைமணிமாலையாமாறு கூறு கின்றது.

(இ - ள்.) வெண்பா பத்தும் விருத்தம் பத்தும் அந்தாதித் தொடையாற் பாடுதலும் இரட்டைமணிமாலையாம். (எ - று.)

உம்மை, இறந்ததுதழீஇய எச்சவும்மை. மாலையென்பதனால் அந்தாதி யென்பது பெற்றும். (கௌ)

458. இன்னிசை போல லிறைவன் பெயருர்
தன்னி னியல்வது தானே ரிசையே.

இது நேரிசையாமாறு மாட்டேற்றானே அறிவிக்கின்றது.

(இ - ள்.) இன்னிசை வெண்பாவேபோலப் பாட்டுடைத்தலைவன் பெயருரைச் சார்ந்துவரத் தொண்ணூறும் எழுபதும் ஐம்பதும் பாடின அவற்றைப் பெயர்நேரிசையென்றும் ஊர்நேரிசையென்றும் வழங்கப்படும். (எ - று.) (எ0)

459. சொற்சீ ரடியாற் றெழிற்படு புகழை
வேந்தர்பாற் கூறின் மெய்க்கீர்த்தி யாகும்.

இது மெய்க்கீர்த்தியாமாறு கூறுகின்றது.

(இ - ள்.) சொற்சீரடியாலே காரியப்புகழை மன்னரிடத்துக் கூறுதல் மெய்க்கீர்த்தியென்னும் பெயரினைப்பெறும். (எ - று.) (எக)

460. காப்புமூன் றைந்தேழ் காப்பு மாலையாம்.

இது காப்புமாலையாமாறு கூறுகின்றது.

(இ - ள்.) காத்தலாக மூன்று கவியானும் ஐந்து கவியானும் ஏழு கவியானும் பாடுவது காப்புமாலையாம். (எ - று.) (எஉ)

461. வேனிலைப் பாடுதல் வேனின் மாலே.

இது வேனின்மாலையாமாறு கூறுகின்றது.

(இ - ள்.) இளவேனிலையும் முதிர்வேனிலையுஞ் சிறப்பித்துப் பாடுதல் வேனின்மாலையாம். (எ - று.) (எங)

462. பத்து முதலாப் பப்பத் தீரு
வைத்த வண்ண வகைபத் தாகப்
பல்சந்த மாலே பகரப் படுமே.

இது பல்சந்தமாலையாமாறு கூறுகின்றது.

(இ - ள்.) பத்துக் கவி முதலாக நூறு கவி ஈறாக வைக்கப்பட்ட சந்தம் பத்துப்பத்தாகப் பல்சந்தமாலே கூறப்படும். (எ - று.) (எச)

463. மிக்க வறுப்பை வேண்பா விருத்தந்
தொக்கவோடு முறையாற் றோடர்வுறப் பாடுத
லங்க மாலே யாமெனப் பகர்வர்.

இஃது அங்கமாலையாமாறு கூறுகின்றது.

(இ - ள்.) ஆண்மகனுக்கும் பெண்மகளுக்கும் எடுத்துக்கூறும் மிக்க அவயவங்களைத் தொக்க அவயவங்களோடும் வெளிவிருத்தத்தாற் கூடிய முறையால் அந்தாடியுறப் பாடுதல் அங்கமாலையெனக் கூறுவர். (எ - று.)

முறை, பாதாதிசேசம் கேசாதிபாதம் பிறழாமற் கூறல். தொக்க உறுப்பு உள்ளங்கால் உகிர் விரல். (எடு)

464. வசந்த வருணனை வசந்த மாலை.

இது வசந்தமாலையாமாறு கூறுகின்றது.

(இ - ள்.) தென்றலை வருணித்து அந்தாதியாகப் பாடுதல் வசந்தமாலையாம். (எ - று.) (எக)

465. வெண்பா முதலா வேறே ரோன்பது
நண்பாக் கூற நவமணி மாலை.

இது நவமணிமாலையாமாறு கூறுகின்றது.

(இ - ள்.) வெண்பா முதலாக வேறுபட்ட பாவும் பாவினமும் ஒன்பது அந்தாதியாகப்பாடுதல் நவமணிமாலையாம். (எ - று.) (எஎ)

466. ஆனை யாயிர மமரிடை வென்ற
மானவ னுக்கு வகுப்பது பரணி.

இது பரணிகொள்வோன் பெருமை கூறுகின்றது.

(இ - ள்.) போரிடை ஆயிரம் களிற்றியானைபட வென்ற வீரத்தன்மை யுள்ளோனுக்குப் பாடப்படுவது பரணி. (எ - று.) (எஅ)

467. கடவுள் வாழ்த்துக் கடைதிறப் புரைத்தல்
கடும்பாலை கூறல் கோடுங்காளி கோட்டங்
கடிகண முரைத்தல் காளிக் கிதுசோல
லடுபேய்க் கவள்சோல லதனாற் றலைவன்
வண்புக முரைத்த லெண்புறத் திணையுற
வீட்ட லடுகளம் வேட்ட லிவைமே
லளவடி முதலா வடியிரண் டாக
வுளமகிழ் பரணி யுரைக்கப் படுமே.

இது பரணி இலக்கணங் கூறுகின்றது.

(இ - ள்.) கடவுள் வாழ்த்து முதற் களம்விரும்பல் ஈராகச் சொல்லப் பட்ட பொருண்மேல் அளவடி முதலாக எனைத்துச் சீரானும் இரண்டடியாகக் கேட்டோர் உள்ளம் மகிழ்ச்சிகூரப் பெரும்புலவரால் உரைக்கப்படும் பரணி. (எ - று.)

'புறத்திணையுற ஈட்ட'வென்றதனாற் பாட்டுடைத் தலைமகளைச் சிறப்பித்த லும் அவன் எடுத்துச் செலவு முறைமையும் மேற்புறத்திணையிற் கூறிய முறையே செருமுடித்தலங் கூழட்டலும் முதலாயினவெல்லாஞ் சொல்லப் படுமே. (எக)

468. நேரிசை வெண்பா வானிரு பன்பெறு
தசாங்கத் தீனைச்சோல றசாங்கப் பத்தாம்.

இது தசாங்கப்பத்தாமாறு கூறுகின்றது.

(இ - ள்.) நேரிசை வெண்பாவாற் சிறப்புத்தோன்ற அரசன் படைத்த
முற் (22) கூறிய தசாங்கத்தீனைப் பத்துக் கவியாற் கூறுதல் தசாங்கப்பத்தாம்.

(எ - று.)

(அ0)

469. வெண்பாப் பத்துக் கலித்துறை பத்துப்
பண்புற மொழிதல் பதிற்றந் தாதி.

இது பதிற்றந்தாதியாமாறு கூறுகின்றது.

(இ - ள்.) பத்துவெண்பா பத்துக்கலித்துறை பொருட்டன்மை தோன்றப்
பாடுதல் பதிற்றந்தாதியாம். (எ - று.)

(அக)

470. நூறு வெண்பா நூறு கலித்துறை
கூறுத னூற்றந் தாதிக் கோளே.

இது நூற்றந்தாதி இலக்கணங் கூறுகின்றது.

(இ - ள்.) வெண்பா நூறு கலித்துறை நூறு அந்தாதித்தொடையாற்
கூறுதல் நூற்றந்தாதியிலக்கணக் கொள்கையாம். (எ - று.)

(அஉ)

471. கடவுள் காக்க வெனக்கவி யிருநான்
கடைவுற வகவல் விருத்த மதனூல்
வகுப்ப தட்ட மங்கல மாசும்.

இஃது அட்டமங்கலமாமாறு கூறுகின்றது.

(இ - ள்.) கடவுளைப் பாடி அக்கடவுள் காக்கவெனக் கவி எட்டாற்
பொருளுற அகவல் விருத்தமதனூற் பாடப்படுவது அட்டமங்கலமாம். (எ - று.)

472. வெள்ளை கலித்துறை யகவல் விருத்த
மெள்ளலில் வண்ண மீவையோ ரைந்து
மலங்கார பஞ்சக மாகு மென்ப.

இஃது அலங்கார பஞ்சகத்தின் இலக்கணங் கூறுகின்றது.

(இ - ள்.) வெண்பாவுங் கலித்துறையும் அகவலும் விருத்தமும் இகழ்த
லாகாச் சந்தவிருத்தமுமாகிய இவை ஒரைந்தினையும் அந்தாதியாகப் பாடுதல்
அலங்கார பஞ்சகமாமென்று கூறுவர் ஆசிரியர். (எ - று.)

(அச)

473. அகவல் விருத்தங் கலித்தா ழிசையாற்
பொலிதரு கிளையோடும் புகலுவ தூசல்.

இஃது ஊசலாமாறு கூறுகின்றது.

(இ - ள்.) ஆசிரிய விருத்தத்தானாதல் கலித்தாழிசையானாதல் சுற்றத்தா
ரோடும் பொலிவதாகக் கூறுதல் ஊசலாம். (எ - று.)

(அடு)

474. மிக்க நேரிசை வெண்பா வதனாற்
றக்க தசாங்கந் தன்னை நூறு
தொண்ணூறெழுபது தைம்பது முப்பஃ
தெண்ணப் பாடிற் சின்னப் பூவே.

இது சின்னப்பூவினது இலக்கணங் கூறுகின்றது.

(இ - ள்.) சிறந்த நேரிசை வெண்பாவினாற் தகுதிபெற்ற தசாங்கத்தினை நூறு தொண்ணூறு எழுபது ஐம்பது முப்பது என்னும் எண்படப்பாடிள் அது சின்னப்பூவாம். (எ - று.)

அரசனது சின்னங்களை விரித்துக்கூறுதலாற் சின்னப்பூவாயிற்று. (அக)

475. விழையு மொருபொருண் மேலொரு நூறு
தழைய வுரைத்தல் சதக மேன்ப.

இது சதகமாமாறு கூறுகின்றது.

(இ - ள்.) கற்று வல்லோரால் விரும்பும் அகப்பொருளொன்றின்மேலாதல் புறப்பொருளொன்றின்மேலாதல் கற்பித்து நூறுகவி பாடுதலே சதகமாம். (எ - று.) (அஎ)

476. ஊரையும் பெயரையு முவந்தெண் னாலே
சீரிதிற் பாடலெண் செய்யு ளாகும்.

இஃது எண்ணெய்யுளாமாறு கூறுகின்றது.

(இ - ள்.) பாட்டுடைத் தலைவன் ஊரினையும் பெயரினையும் உவந்து எண்ணலே பத்துமுதல் ஆயிரமளவும் பொருட்சிறப்பினாலே பாடுதல் அவ்வவ் வெண்ணாற் பெயர்பெற்று நடக்கும் எண்ணெய்யுளாம். (எ - று.)

அவை முத்தொள்ளாயிரம் ¹அரும்பைத்தொள்ளாயிரம் முதலியன.

'சீரிதி'னென்றதனாற் செய்யுட்கிழமைப் பொருள்பற்றிப் பாரியது பாட்டு கயிரது பாட்டெனச் செய்தோன் பெயர்பற்றி வருவனவுங் கொள்க. (அஅ)

477. உரிப்பொரு டோன்ற வோரைந் திணையுந்
தேரிப்ப தைந்திணைச் செய்யு ளாகும்.

இஃது ஐந்திணைச்செய்யுள் இலக்கணங் கூறுகின்றது.

(இ - ள்.) புணர்தல் முதலிய ஐந்து ஒழுக்கமும் விளங்குங் குறிஞ்சி முதலிய ஐந்து திணையினையுந் தெரித்துக் கூறுதல் ஐந்திணைச் செய்யுளாம். (எ - று.) (அக)

478. தேவ ரரசர் திறனே ரிசையான்
மேவுங் கடிக்கையின் மேற்சென் றதனை
நாலேட் றேச்சோல னுழிகை வெண்பா.

இது நாழிகை வெண்பாவாமாறு கூறுகின்றது.

¹அரும்பைத் தொள்ளாயிரம், ஒட்டக்கூத்தரால் இயற்றப்பெற்ற நூல்,

(இ - ள்.) தேவரிடத்தும் அரசரிடத்தும் கிகழுங்காரியங் கடிகையளவிற்தோன்றி நடப்பதாக முப்பத்திரண்டு வெண்பாக் கூறல் நாழிகைவெண்பாவாம். (எ - று.)

(க௦)

479. கால மிடம்பொருள் கருதி நாற்பான்
சால வுரைத்த னொற் பதுவே.

இது நானாற்பதாமாறு கூறுகின்றது.

(இ - ள்.) காலமும் இடமும் பொருளும்பற்றி நாற்பது வெண்பாப் பொருந்தவுரைத்தல் நானாற்பதாம். (எ - று.)

காலம்பற்றி வருவது : கார்நாற்பது. இடம்பற்றி வருவது : களவழி நாற்பது. பொருள்பற்றி வருவது : இன்னாநாற்பது இனியா நாற்பதாம். இன்ன வாக்குதலை இன்னவென்று இனிமையாக்குதலை இனியாவென்றுக் கூறினார்.

480. பணைமுலை நயனத் தினைப்பப் பத்தா
வணைவுறப் புகற லப்பத் தாகும்.

இது பயோதரப்பத்தும் நயனப்பத்துமாமாறு கூறுகின்றது.

பொருள் வெளிப்படை.

(க௨)

481. வில்வாள் வேல்செங் கோன்மத மாபரி
நாடீர் கோடையை நயந்த பப்பத்து
விருத்த மொன்பதும் விளங்குமப் பெயரான்.

இது வின் முதலிய ஒன்பதுவகை விருத்தமாமாறு கூறுகின்றது.

(இ - ள்.) வில்வினையும் வாளினையும் வேலினையுஞ் செங்கோலினையும் யானையினையும் குதிரையினையும் நாட்டினையும் ஊரினையுந் கொடையினையும் பப்பத்தாகக்கூறும் ஒன்பதுவகை விருத்தமும் அவ்வப்பெயரான் விளங்கும். (எ - று.)

என்றது வில்விருத்தம் வால்விருத்தம் வேல்விருத்தம் செங்கோல்விருத்தம் யானைவிருத்தம் குதிரைவிருத்தம் நாட்டுவிருத்தம் ஊர்விருத்தம் கொடைவிருத்தம் எனப் பெயர்பெற்று வழங்குவனவாமென்றவாறு. (க௩)

482. காப்பிய மிரண்டு மேற்புகன் றனவே.

இது காப்பியத்தின் இலக்கணம் மாட்டேற்றான் உணர்த்துகின்றது.

(இ - ள்.) பெரும் காப்பியத்தினுக்குங் காப்பியத்தினுக்கும் மேல் அணியியலுட் (256, 258) கூறிப்போந்த இலக்கணமே ஈண்டைக்கும் உரிய இலக்கணமாம். (எ - று.)

(க௪)

483. வளமட லுலாமட லுலாவனு ராக
மாலேமெய்க் கீர்த்தி புகழ்ச்சி மாலே
நாம மாலே தாரகை மாலே

யுற்பவ மாலை தானை மாலை
 வரலாற்று வஞ்சி சேருக்கள வஞ்சி
 பலபொருள் வஞ்சி நிலைபெறு குழமகன்
 பாதாதி கேசங் கேசாதி பாத
 முவாத்தொழில் கூத்தர் முதலோர் தம்மை
 யாற்றுப் படுத்தறா தாகு மிருதினை
 போற்றுமஞ் சரியெனப் புலவர் நிலைபெறச்
 சாற்றப் படுமத் தனிநிலைச் செய்யுள்.

இது தனிநிலைச் செய்யுள் கூறுவான் தொடங்கியவற்றுள் இஃது
 அது பெறும் பெயர் வேற்றுமையான் அதன்விரி இத்துணைத்தென்கின்றது.

(இ - ள்.) வளமடல் முதல் மஞ்சரி ஈராகச் சொல்லப்பட்ட இருபத்
 திரண்டும் அதன் விரியாம். (எ - று.) (கடு)

484. அறம்பொருள் வீடெனு மம்முக் கூற்றின்
 றிறங்கடிந் தரிவையர் திறத்துறு மின்பம்
 பயனைனக் கலிவேண் பாவாற் றலைவன்
 பெயரேது கையினிற் பேசுதல் வளமடல்.

இது வளமடல் இலக்கணம் கூறுகின்றது.

(இ - ள்.) அறனும் பொருளும் வீடுமென்று கூறும் அம்முன்று கூறு
 பாட்டின் பயனை எள்ளி மங்கையரைச் சேர்தலான் உளவாகிய மெல்லிய காம
 வின்பத்தினையே பயனைனக்கொண்டு தனிச் சொலின்றி இன்னிசைக்கலி
 வெண்பாவாற் றலைவன் இயற்பெயர் எதுகையின் அப்பொருண் முற்றப்
 பாடுதல் இன்பமடலாம். (எ - று.) (கஉ)

485. கனவி னொருத்தியைக் கண்டு புணர்ந்தோ
 னனவி னவள்பொருட் டாக நானே
 யூர்வேன் மடலென் றுரைப்ப துலாமடல்.

இஃது உலாமடல் இலக்கணம் கூறுகின்றது.

(இ - ள்.) சாக்கிரத்துநின்று நழுவின : சொப்பனத்தின் ஒரு பெண்ணைக்
 கண்டு கலவியின்பம் நுகர்ந்தோன் விழித்தபின் அவள் பொருட்டாக மட
 லூர்வேனென்று கலிவெண்பாற் சாற்றுதல் உலாமடலாம். (எ - று.)

கலிவெண்பாவென்பது அதிகாரத்தான் வருவித்துரைக்கப்பட்டது. (கஃ)

486. குழமக னைக்கலி வேண்பாக் கொண்டு
 விழைதோல் குடிமுதல் விளங்க வுரைத்தாங்
 கிழைபுனை நல்லா ரிவர்மணி மறுகின்

மற்றவன் பவனி வரவேழ் பருவ
முற்றமா னூர்தொழப் போந்த துலாவாம்.

இஃது உலா இலக்கணங் கூறுகின்றது.

(இ - ள்.) இளமைப்பருவமுற்ற தலைவனைக் குலத்தானுங் குடிப்பிறப்பா
னும் மங்கலங்களானும் பரம்பரையானும் இன்னொன்பது தோன்றக்கூறி,
அணிகலன்களான் அலங்கரித்துக்கொண்டு முதன்மையெய்திய மாணர்
நெருங்கிய அழகிய வீதியிடத்து அன்றோன் பவனிவரப், பேதை முதலிய
வழ்பருவ மாணர் கண்டுதொழ உலாவந்தது உலாவாம். (எ - று.)

“சுடர்த்தொடியார் வீதியிலே தோன்றுதலும்”¹ என்றார் பிறரும். (க௮)

487. ஐந்து முதலே ழாண்டும் பேதை. (க௯)

488. எட்டு முதனான் காண்டும் பெதும்பை. (க௦௦)

489. ஆறிரண் டொன்றே யாகு மங்கை. (க௦௧)

490. பதினான் காதிபத் தோன்பான் காறு
மெதிர்தரு மடந்தைமே லாறு மரிவை. (க௦௨)

491. ஆறு தலையிட்ட விருபதின் மேலோ
ராறுந் தேரிவையெண் ணைந்துபே ரீளம்பெணைன்
றேரும் பருவத் தோர்க்குரைத் தனரே.

இவ்வைந்து சூத்திரமும் வெளிப்படை. (க௦௩)

492. கனவி னொருத்தியைக் கண்டுகேட் ணெய்யிர்த்
தினிதிற் புணர்ந்ததை யின்னுயிர்ப் பாங்கற்கு
நனவி னுரைத்த லனுராக மாலை.

இஃது அனுராகமாலையாமாறு கூறுகின்றது.

பொருள் வெளிப்படை. இவை மூன்றும் நேரிசைக் கலிவெண்பாவென்று
அறிக. (க௦௪)

493. சோற்சீ ரடியாற் றேழிற்படு கீர்த்தியைப்
பொற்புற மொழிதன்மெய்க் கீர்த்தி மாலை.

இது மெய்க்கீர்த்திமாலையின் இலக்கணங் கூறுகின்றது.

(இ - ள்.) சொற்சீரடியென்னுங் கட்டுரைச்செய்யுளாற் குலமுறையிற்
செய்த கீர்த்தியை அழகுற மொழிதல் மெய்க்கீர்த்திமாலையாம். (எ - று.) (க௦௫)

494. மயக்க வடிபெறு வஞ்சிப் பாவால்
வியத்தகு நல்லார் விழுச்சீ ருரைத்தல்

¹விக்கிரம சோழனுலா.

புகழ்ச்சி மாலை புருடர்க் குரைப்பி
மை மாலை யாமென நவில்வர்.

இது புகழ்ச்சிமாலையும் நாமமாலையுமாமாறு கூறுகின்றது.

(இ - ள்.) அகவலடியுங் கலியடியும் வந்து மயங்கிய வஞ்சிப்பாவால் வியக் கத்தகும் நல்லாரது விழுமிய சிறப்பைக்கூறுதல் புகழ்ச்சி மாலையாம்; அவ்வஞ்சிப்பாவால் ஆண்மகளைப் புகழ்ந்துபாடுதல் நாமமாலையாமென்று கூறுவர் புலவர். (எ - று.) (க0க)

495. வகுப்பாற் கற்புடை மகளிர்க் குள்ள
தகைத்திறங் கூறுத றுரகை மாலை.

இது தாரகை மாலை இலக்கணங் கூறுகின்றது.

(இ - ள்.) வகுப்பினால் அருந்ததிக்கற்பின் மகளிர்க்குள்ள இயற்கைக் குணங்களைக் கூறுதல் தாரகை மாலையாம். (எ - று.) (க0௭)

496. அரிபிறப் பொருபது மகவல் விருத்தத்
துரிதீற் புகற லுற்பவ மாலை.

இஃது உற்பவமாலையாமாறு கூறுகின்றது.

(இ - ள்.) மாயன் பிறப்புப் பத்தினையும் அகவல் விருத்தத்தாற் கூறல் உற்பவமாலையாம். (எ - று.) (க0௮)

497. ஆசற வுணர்ந்த வரசர் பாவாற்
றுசிப் படையைச் சொல்வது தானை
மாலை யாகும் வரலாற்று வஞ்சி
ஞாலமேற் றானை நடப்பது சொல்லின்
செருக்களங் கூறிற் செருக்கள வஞ்சி
விரித்தோரு பொருளை விளம்பினப் பெயராம்.

இது தானைமாலையும் வரலாற்று வஞ்சியுஞ் செருக்கள வஞ்சியும் பொருள் வஞ்சியுமாமாறு கூறுகின்றது.

(இ - ள்.) அகவலோசையிற் பிறழாது உயர்ந்த அரசர்க்கு உரிய ஆசிரியப் பாவால் முன்னரெடுத்துச் செல்லுங் கொடிப்படையைச் சொல்வது தானை மாலையாகும்; போர்க்களத்திற் செல்லும் படையெழுச்சியைக் கூறின் வரலாற்று வஞ்சியாம்; செருக்களத்தினைக் கூறிற் செருக்கள வஞ்சியென்னும் பெயர் பெறும்; ஏனைப் புறத்தினைக்கட் டுறுத்திக் கூறந் துறைப்பொருளை விரித்துக்கூறின் அத்துறைப் பெயர் பெறும். (எ - று.) (க0௯)

498. கலிவேண் பாவாற் கையினிற் கண்ட
குழமக னைச்சோலிற் குழமக னாகும்.

இது குழமகனாமாறு கூறுகின்றது.

(இ - ள்.) கலிவெண்பாவினான் மங்கைமார் தங்கையிற்கண்ட இளமைத் தன்மையுடைய குழமகளைப் புகழ்ந்து பாடிற் குழமகளும். (எ - று.) (கக0)

499. அடிமுதன் முடியள வாக வின்சொற்
படர்வுறு கலிவேண் பாவாற் கூறல்
பாதாதி கேசங் கேசாதி பாத
மோதினப் பெயரா னுரைக்கப் படுமே.

இது பாதாதி கேசமுங் கேசாதி பாதமுமாமாறு கூறுகின்றது.

(இ - ள்.) கலி வெண்பாவாற் பாதமுதல் முடியளவுங் கூறல் பாதாதி கேசமாம்; முடிமுதல் அடியளவுங் கூறல் கேசாதி பாதமாமென்று கூறப் படும். (எ - று.) (ககக)

500. நிலமெழி லுயர நேர்ந்த வயது
குலமள விலக்கண மும்மதங் கோட
லடுத்திடிற் கோறல்கண் டரசனை யறித
றேடுத்தல் வஞ்சி யானைத் தொழிலாம்.

இஃது யானைத்தொழிலாமாறு கூறுகின்றது.

(இ - ள்.) கிரிசரம் நதிசரம் வனசரமாகிய நிலம், அவயவங்களின் அழகு, எழுமுழவுயரந், தருண வயது, பிறந்த நிலத்தான் வீரம் பெறுங் குலநன்மை, ஒன்பதுமுழ நீளமும் முப்பத்திரண்டு முழச் சுற்றும் உடைத்தாய இலக்கணம், மும்மதங் கோடல், அடுத்தபொழுதிற் கோறல், அரசனைக் கண்டறிதல் இவையிற்றை வஞ்சிப்பாவாற் தொடுத்துப் பாடுதல் யானைத்தொழிலாம். (எ - று.) 0

501. அரசர் பாவா லாற்றுப் படைமே
லுரைசெய் தவையென் றோர்ந்தனர் கோளலே.

இஃது ஆற்றுப்படை யிலக்கணம் மாட்டேற்றான் உணர்ந்துகின்றது.

(இ - ள்.) ஆற்றுப்படையாவது மேலே புறத்திணையின்கட்,

“கூத்தரும் பாணரும் பொருநரும் விறலியு
மாற்றிடைக் காட்சி யுறழத் தோன்றிப்
பெற்ற பெருவளம் பெறாஅர்க் கறிவுறீஇச்
சென்று பயனெதிரத்” —[தொல். பொ. சூ - 91]

தெரித்த ஆற்றுப்படை யெனக் கூறிய பொருண்மேல் ஆசிரியப்பாவாற் சொல்லைச் சேர்த்துப் பாடப்படுவதென்று ஆராய்ந்துகொள்க. (எ - று.)

ஓர்ந்துகொள்கவென முற்றெச்சமாக்கிக் கொள்க. (கக௩)

502. பயிறருங் கலிவேண் பாலி னாலே
யுயர்திணைப் பொருகையு மஃறிணைப் பொருகையுஞ்

சந்தின் விடுத்தன் முந்துறு துதேனப்
பாட்டியற் புலவர் நாட்டினர் தேளிந்தே.

இது துதிலக்கணங் கூறுகின்றது.

(இ - ள்.) அகலக்கவியற் பயின்றவருங் கவி வெண்பாவினாலே பாணன் முதலாகப் பாங்கள் ஈராக விடுக்கும் உயர்கிணையிருபாவினையும், கேளாமரபின வற்றைக் கேட்பனவாகக் கூறிவிடுக்கும் அன்னமும் கிளியும் வண்டும் மயிலும் குயிலும் முதலாயின அஃறிணைப் பொருளையும், இனையகலாம் முதியகலாம் இவற்றின் துனிநீங்கற்கு வாயிலாக விடுத்தல் முன்னர் உடன்படுத்துந் துதேனப் பாட்டிலக்கணத்தை உணர்ந்த புலவர் ஆராய்ந்து கூறினார். (எ - று.)

இத்துணையும் அகலக்கவியிலக்கணங் கூறினார்.

(கக௪)

503. அகப்பொருள் கூறு மாசிரி யத்துட்
புகப்பெறு வஞ்சி யடிபொரு ளன்றி
மிகக்கலி வாரா மேவும் வஞ்சி
தொகைப்பெறு தனித்துச் சொல்லப் படுமே.

இது மேற்கூறப்பட்ட அகலக்கவிகளிற் சிலவற்றிற்கு எய்தியதன்மேற் சிறப்புவிதி கூறுகின்றது.

(இ - ள்.) அகப்பொருளைக்கூறும் ஆசிரியப்பாவினுள் வஞ்சியடி உற லாகா ; அவ்வகப்பொருளினன்றி ஏனைப்பொருண்மேற் பெரும்பான்மையும் கவிவாரா ; வஞ்சிப்பாத் தொகைபெற்று சிறகப்பெறு, தனித்துச் சொல்லப் படும். (எ - று.)

(கக௫)

504. பொருளிடங் காலந் தொழிலுறுப் பெல்லே
செய்தோன் செய்வித் தோன்பெய ராலே
யெய்து மகலக் கலிக்கிரும் பெயரே.

இஃது அகலக்கவியுட் சிலவற்றிற்குப் பெயராமாறு விதற்கூறுகின்றது.

(இ - ள்.) பொருளானும் இடத்தானும் காலத்தானும் தொழிலானும் உறுப்பானும் அளவானுஞ் செய்தோன் பெயரானுஞ் செய்வித்தோன் பெய ரானும் அகலக்கவி பெயர்பெறும். (எ - று.)

பொருள்பற்றி வந்தன : ஆசாரக்கோவை முதலியன ; இடம்பற்றி வந்தன : மதுரைக்காஞ்சி பட்டினப்பாலை என்பன ; காலம்பற்றி வந்தன : வேளில் விருத்தம் வசந்தமாலை என்பன ; தொழில்பற்றி வந்தன : யானைத்தொழில் ஊசல் முதலியன ; உறுப்புப்பற்றி வந்தன : பயோதரப்பத்து நயனப்பத்து முதலியன ; எல்லைப்பற்றி வந்தன : பாதாதிக்கேசங் கேசாதிபாதம் முதலியன ; செய்தோன் பெயர்பற்றி வந்தன : அகத்தியம் தொல்காப்பியம் முதலியன ; செய் வித்தோன் பெயரான் வந்தன : பாண்டிக்கோவை முதலியன. பிறவும் அன்ன.

505. மறையோர் மன்னர் வணிகர் சூத்திரர்க்கு
முறையான் வெள்ளை முதலான் செய்தும்.

இது செய்யுளியலுட் கூறிய வெண்பா முதலிய நான்கு பாவிற்கும் வருண உரிமை கூறுகின்றது.

(இ - ள்.) அந்தணர் முதலிய நான்கு வருணத்தார்க்கும் முறையானே வெண்பா அந்தணர்க்கு உரிய பாவென்றும் அகவல் அரசர்க்கு உரிய பாவென்றும் கலிப்பா வணிகர்க்கு உரிய பாவென்றும் வஞ்சிப்பா சூத்திரர்க்கு உரிய பாவென்றும் பெயர்பெற்று நடக்கும். (எ - று.) (கக௭)

506. முல்லை குறிஞ்சி மருத நெய்தல்
வெள்ளை முதற்பா வினுக்குரி யனவே.

இது நான்கு பாவிற்குந் திணையுரிமை கூறுகின்றது.

(இ - ள்.) முல்லைத்திணைக்கு வெண்பாவும் குறிஞ்சித்திணைக்கு ஆசிரியப் பாவும் மருதத்திணைக்குக் கலிப்பாவும் நெய்தற்றிணைக்கு வஞ்சிப்பாவும் உரியவாம். (எ - று.)

குறிஞ்சித்திணை முற்கூறப்பெறாத முறையல கூற்றானே பாலைத்திணைக்கு மருட்பா உரித்தாதல் கொள்க. (கக௮)

507. வெண்மை சேம்மை கருமை பொன்மை
யுண்மை நிறம்பா வொருநான் கிணுக்கே.

இது நான்கு பாவிற்கும் கிறவுரிமை கூறுகின்றது.

(இ - ள்.) வெண்பா முதல் நான்குபாவிற்கும் முறையானே வெண்மை யுஞ் செம்மையும் கருமையும் பொன்மையும் உரியவாம். (எ - று.) (கக௯)

508. கார்த்திகை முதலாக் கட்சேவி காறுஞ்
சீர்த்தகு வெண்பாச் சிறந்த நாளே.

இது நான்குபாவிற்கும் நாளுரிமை கூறுவனவற்றுள் வெண்பாவுக்கு உரிய நாள் இவையென்கின்றது.

(இ - ள்.) கார்த்திகை முதலாக ஆயிவியம் ஈறாக ஏழுநாளுஞ் சிறப்புடைய வெண்பாவுக்குச் சிறந்த நாட்களாம். (எ - று.) (க௨௦)

509. மகமுதல் விசாக வரையக வற்கும்
பனைமுதற் புள்வரை பகர்ந்திடு கலிக்குஞ்
சதய முதற்சோ றளவும் வஞ்சிக்கு
முரிய வென்ப வுணர்ந்திசி னோரே.

இஃது ஏனைய மூன்று பாவிற்கும் நாளுரிமை கூறுகின்றது.

(இ - ள்.) மகம் முதல் விசாகம் வரை ஏழுநாளும் அரசர்பாவுக்கும் அனுடம் முதல் அவிட்டங்காறும் ஏழுநாளும் கலிப்பாவுக்கும் சதயம் முதற் பரணிவரை ஆறுநாளும் வஞ்சிப்பாவுக்கும் உரிய நாளாம். (எ - று.) (க௨௧)

510. கற்கட கந்தேண் மீன மூன்று
முற்படு பாலி னிற்படு மிராசி
மேடமுஞ் சிங்கமும் வேணுவு மகவற்
பாறே மிதுனமுந் துலையுங் கும்பமுங்
கலிக்குரித் தாகு மிடபமுங் கன்னியு
மோலிப்படு மகரமும் வஞ்சிக் குரிய.

இது நான்குபாவுக்கும் இராசியுரிமை கூறுகின்றது.
பொருள் வெளிப்படை.

நாளும் இராசியுங் கூறியமுறையாற் பாட்டுடைத்தலைவன் பெயர்க்குப்
பொருத்தமுடையன கொண்டு பாடுகவென்பது பயன்.

511. திங்கள் வியாழஞ் சேங்கதிர் சேவ்வாய்
புந்திகன் மந்தன் புகர்பெறும் பாந்தள்
வேள்ளை முதனான் கிணுக்கு மிரண்டிரண்
டெள்ளா வகையாற் கோள்ளுங் கோளே.

இது நான்குபாவிற்சுங் கோளூரிமை கூறுகின்றது.

(இ - ள்.) சந்திரனும் பிரகஸ்பதியும் வெண்பாவுக்கு உரியோர் ; ஆதித்த
னுஞ் சேவ்வாயும் ஆசிரியப்பாவுக்கு உரியோர் ; புதனுஞ் சனியுங் கலிப்பா
விற்கு உரியோர் ; சக்கிரனும் பாம்பும் வஞ்சிப்பாவுக்கு உரியோர். (எ - று.)

இதவும் உரிமையறிந்து கூறுகவென்பது பயன். (கஉ௩)

512. பூவுஞ் சாந்துங் கலையு மணியும்
பாவுறு நிறமேனப் பாத்தனர் கோளலே.

இது நான்குபாவிற்சுங் உரிய கோள்களின் பூவும் சாந்தும் கலையும்
கலனும் இப்பண்பின என்கின்றது.

(இ - ள்.) குடுவன பூவும் பூசவன சாந்தும் உடுப்பன கலையும்
அலங்கரிப்பன அணியும் வெள்ளையுஞ் சிவப்புங் கருமையும் பொன்மை சிறமு
மாம். (எ - று.) (கஉ௪)

513. தலைவன் பேரூர் சாதித் தேதுகையி
னிலையுற லனுவி னிறுத்தல் சிறப்பே.

இது மேற்கூறிப்போந்த கவிக்கு ஓர் சிறப்புக் கூறுகின்றது.

(இ - ள்.) பாட்டுடைத்தலைவன் இயற்பெயரையும் ஊர்ப்பெயரையும்
உகந்து எதுகையினிலையுறல் அனுவெழுத்தினிலையுறலாகப் பாடுதல் சிறப்பு.
(எ - று.) (கஉ௫)

514. தேளிந்த வழக்கோடு சிறந்த பொருள்படே
யின்ப மொர் இவட வெழுத்தே மிக்கு

முதிர்சோற் புணர்க்கா தேதிர்சோற் புணர்த்து
மாலுற்சு செய்தல் வழுவா மென்பர்.

இது மேலனவற்றிற்கெல்லாம் வழு இவை யென்கின்றது.

(இ - ள்.) பலரானும் உடன்பட்ட வழக்கோடு நூற்பயன் பயக்கும் இன்பத்தினைவிட்டு மறுதலையாற் புணர்த்தலும் வடவெழுத்தே மிகப்புணர்த்தலும் பழையோர் கூறிய இலக்கணச் சொற்களைவிட்டுக் காலத்தாற் கூறும் வழுவச்சொற்புணர்த்தலும் வினாவின்றி மயங்கக் கூறுதலுஞ் செய்யுட்கு வழுவென்று கூறுவர் புலவர். (எ - று.)

என்னை ?

“ ஆகி முதல்வ னேகி வகுத்த
வறுவகை மரபி னானந் தம்மே
லெழுவகைப் பட்டசொல் வழுவு மொரீஇ
இயம்பா வேழும் யாப்பினு மிழுக்காது
பாடுக வென்று கூறினர் புலவர் ”

என்பது வருணர் பாட்டியலாகவின்.

(கஉக)

515. உறுபுக ழாக்கிய வரவோர் கூறிய
வறுவகை யானுறு மாணந் தந்தா
மியனெறி திரிந்த வெழுத்தா னந்தமுஞ்
சொன்முறை வழீஇய சொல்லா னந்தமும்
புகழ்ச்சிநிலை திரிந்த பொருளா னந்தமும்
யாப்புநிலை திரிந்த யாப்பா னந்தமும்
தூக்குநிலை திரிந்த தூக்கா னந்தமும்
தொடையிய றிரிந்த தொடையா னந்தமு
நடையறி புலவர் நடையிவை யென்ப.

இஃது இயற்பெயர்க்கண் விலக்கப்படும் ஆனந்தம் இவையென்கின்றது.

(இ - ள்.) நிலவுலகிற் பெரிய புகழுடம்பு நிலையுதலுறத் தேவருலகிற் தேவருடம்போடு கூடிய அறிவுடையோர் கூறிய அறுவகைப்பட்ட ஆனந்த மாவன :—எழுத்தியலில் திரிந்த எழுத்தானந்தமுஞ் சொல்லியலிற் திரிந்த சொல்லானந்தமும் புகழ்வசையாய்த் திரிந்த பொருளானந்தமும் யாப் பென்னும் உறுப்பிற் திரிந்த யாப்பானந்தமும் தூக்கென்னும் உறுப்பிற்றிரிந்த தூக்கானந்தமும் தொடையுறுப்பிற் திரிந்த தொடையானந்தமுமாம். இலக்கிய நடையும் இலக்கண நடையும் ஆராய்ந்த புலவர் அவ்வானந்தக் களிப்பிற் பெயர் சார்ந்து வாராமல் நீக்குதலை விரும்புப. (எ - று.)

அதிகாரத்தான் இயற்பெயர் வருவிக்கப்பட்டது ; என்னை ?

- “ இயற்பெயர் சார்த்தி யெழுத்தள பெழினே
யியற்பா டில்லா வெழுத்தா னந்தம் ” —[யா. வி. பக். 45]
- “ இயற்பெயர் மருங்கின் மங்கல மழியத்
தொழிற்சொற் புணர்ப்பினது சொல்லா னந்தம் ” —[ஐடி 519]
- “ புகழ்ச்சிப் பொருளை யூறுபடக் கிளப்பினும்
புகழ்ச்சிக் கிளவியது பொருந்தக் கூறினு
மூவர் காட்சியி னானந் தோன்றினு
மிவைபல பிறவு மின்னவை யின்வரி
னவமொழி யாக்கும் பொருளா னந்தம் ”
- “ முதற்றொடை மயங்கின மொழியரி நரத்திருப்
பெயரிடைப் படுத்த வழியிரு பாட்டினுள்
வாய்ப்ப நோக்கி வல்லோர் கூறிய
தியாப்பா னந்தமென் றியம்பல் வேண்டும் ”
- “ பாவகை யொருவனைப் பாடுங் காலைத்
தொடைவகை யிடையின் வந்தபெயர் தோற்றி
யேங்கினு மெழுத்துப் பிரிந்தி சைப்பினுந்
தூங்கினுஞ் சுழலினுந் தூக்கா னந்தம் ”
- “ அளபெடை மருங்கின் பாடுவோன் பெயரொடு
பிறப்பின் வழாஅத் தொடைவரத் தொடுப்பின்
தொடையா னந்தமெனத் துணிதல் வேண்டும் ”

என ஆசிரியர் அகத்தியனார் ஆனந்தவோத்துட் கூறுதலான் அறிக.
எழுத்தானந்தத்திற்குச் செய்யுள் :—

- “ ஆழி யிழைப்பப் பகல்போ மிரவெல்லாந்
தொழி துணையாத் துயர்தீர்வன்—ரோழி
நறுமலை தாவு திரையவோடு வென்னுஞ்
செறுமலை சென்றடையும் போழ்து ” —[யா. வி. பக். 45]

இதனுட் திரையவோடு என்னும் இயற்பெயர் மருங்கின் எழுத்து அள
பெழுந்து எழுத்தானந்தமாயிற்று. சொல்லானந்தத்திற்குச் செய்யுள் :—

- “ என்னிற் பொலிந்த திவள்முக மென்றெண்ணித்
தன்னிற் குறைபடுவான் நண்மதிய—மின்னி
விரிந்திலங்கும் வெண்குடைக்கீழ்ச் செங்கோல் விசய
னெரிந்திலங்கும் வேல்கொண் டெழும் ” —[யா. வி. பக். 519]

இதனுள் விசயன் எரிந்தென இயற்பெயர் மருங்கின் அமங்கலமான தொழிற்சொல் வந்து சொல்லானந்தமாயிற்று.

பொருளானந்தத்திற்குச் செய்யுள் :—

“ முரணில் பொதிய முதற்புத்தேள் வாழி

பரண கபிலரும் வாழி—யரணிலா

வானந்த வேட்கையான் வேட்கோக் குயக்கோடன்

றானந்தஞ் சேர்க சுவா கா ”

—[நக்கீரங்காதம்]

இதனுட் புகழ்ச்சிப்பொருளை ஊறுபடக்கூறிப் பொருளானந்தமாயிற்று. ஏனையவும் வந்துழிக் காண்க. (கஉஎ)

516. அவையடக் கியலை யரிறபத் தெரியின்

வல்லோன் கூறினும் வகுத்தனர் கோண்மினென்

றெல்லா மாந்தர்க்கும் வழிமொழிந் தன்றே.

இது செய்யுட் செய்யும் புலவர்க்கு வேண்டுவதாயதோர் ஒழிபு அவையடக்கங் கூறுகின்றது.

(இ - ள்.) அவையடக்கங்கூறும் இலக்கணத்தைக் குற்றமற ஆராய்ந்து கூறிற் கற்றுவல்லோன் நாற்பொருளையும் அறிந்து கூறுமாயினும் அவையினுள் ளார்க்குத் தான் குறைபாடுடையனாக நீயிர் குற்றங்களைந்து ஆக்கிக்கொள்வீ ரென்று வழிபடுசொல்லாற் கூறுவதாம். (எ - று.)

உதாரணம் :—

“ கற்பா லுமிழ்ந்த மணியுங் கழுவாது விட்டா

னற்பாலழியு நகைவெண்மதி போனிறைந்த

சொற்பாலுமிழ்ந்த மறுவும்மதி யாற்கழுஉவிப்

பொற்பா விழைத்துக் கொளற்பாலர் புலமைமிக்கார்” —[சீவக.4]

எனவும்,

“ சுருக்கமில் கேள்வித் துகடர் புலவர்முன் யான்மொழிந்த

பருப்பொரு டானும் விழுப்பொரு ளாம்பனி மாலிமயப்

பொருப்பகஞ் சேர்ந்தபொல் லாக்கருங் காக்கையும் பொன்னிறமா

யிருக்குமென் நிவ்வா றுரைக்குமன் றேவில விருநிலமே ”

எனவும் கூறியவாற்றான் உணர்க.

—[யா. கா. சூ. 3]

இச்சூத்திரஞ் சீயநோக்காய் நின்றது.

இத்துணையும் அளவியற்படச் செய்யுளியலுட் கூறிப்போந்த செய்யு ளின்கட் கிடக்கும் இலக்கணங்களைத் தொகுத்தும் வகுத்தும் விரித்துங் கூறி அளவியற்படாச் செய்யுளிலக்கணக் கூறுகின்றார்; என்னை?

“ எழுநிலத் தெழுந்த செய்யுட் டெரியி

னடிவரை யில்லென வரறென மொழிப ”

“அவைதாம், நூலி னான வுரையி னான
நொடியொடு புணர்ந்த பிசியி னான
வேது நுதலிய முதுமொழி யான
மறைமொழி கிளந்த மந்திரத் தான
கூற்றிடை வைத்த குறிப்பி னான” — [தொல்.பொருள்.சூ.476-7]

என ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார் எடுத்தோதலானென்று உணர்க. (கஉஅ)

517. பாயிரம் பொதுச்சிறப் பெனவிரு பாற்றே.

இது நூன்முகமென்று சொல்லப்பட்ட பாயிரம் இத்துணைத் தென்கின்றது.

(இ - ள்.) பாயிரமாவது எல்லா நூன்முகத்து உரைக்கப்படும் பொதுப் பாயிரமும் தன்னுற்கு இன்றியமையாச் சிறப்புப்பாயிரமுமென இரண்டு பகுதியினைபுடைத்து. (எ - று.)

இதன்விரி எழுத்தோத்தினுட் கூறியவாற்றான் உணர்க. (கஉக)

518. நூலெனப் படுவது நுவலுங் காலை
முதலு முடிவு மாறுகோ ளின்றித்
தொகையினும் வகையினும் பொருண்மை காட்டி
யுண்ணின் றகன்ற வுரையொடு பொருந்தி
யீரைங் குற்றமு மின்றி நேரிதி
னெண்ணான் குத்தி யண்ணுத லுடைத்தா
யொருபொரு ணுதலிய சூத்திரத் தானு
மினமொழி கிளந்த வோத்தி னாலும்
பொதுமொழி கிளந்த படலத் தானு
மூன்றுறுப் படக்கிய பிண்டத் தானுந்
தோன்று மென்னச் சொல்லினர் புலவர்.

நிறுத்த முறையானே நூலின் இலக்கணங் கூறுவான் புகுந்தவற்றுள் இஃது அதன் பொது இலக்கணங் கூறுகின்றது.

(இ - ள்.) நூலென்று சிறப்பித்துச் சொல்லப்படுவதனைக் கூறு யிடத்து, முதல் தொடங்கி முடிவளவும் மாறுகோளுறக் கிடத்தலின்றித், தொகையானும் வகையானும் பொருட்டன்மையை விளக்கித், தன் கண்ணினின்றும் அகன்ற உரைக்கூறுபாடுகளோடு பொருந்திப் பத்துவகைக் குற்றமும் இலதாய், நேர்மையான முப்பத்திரண்டு தந்திரவுத்தியோடும் அணுகுதலுடைத்தாய், ஒரு பொருள் குறித்துவருஞ் சூத்திரத்தானும் இனப்பொருளைபுணர்த்தும் இயலானும் பலபொருட்கும் பொதுவாகிய இலக்கணங்களைக்கூறும் படலத் தானும் படலமும் ஒத்துஞ் சூத்திரமுமாகிய மூன்றுறுப்பினையும் அடக்கிய பிண்டத்தானும் விளங்கித் தோன்றுமென்று கூறுவர் ஆசிரியர். (எ - று.)

519. அவற்றுட்,
 சூத்திரந்தானே
 யாடி நீழலி னறியத் தோன்றி
 நாடுத லின்றிப் பொருணனி விளங்க
 யாப்பினுட் டோன்ற யாத்தமைப் பதுவே.

இது சூத்திரத்தின் இலக்கணம் கூறுகின்றது.

(இ - ள்.) ஒரு பொருணுதவிய சூத்திரமாவது கண்ணாடி சிறிதாயினும் பெரியபொருள் முழுதினையும் தோற்றுவித்தல்போலச் சில்வகை எழுத்தாயினும் தன்னை அகன்றபொருள் சொல்லான் விளங்கத் தோன்றி உய்த்துணர்ச்சியின்றித் தொடர்மொழிப் பொருள்படத் தொகைவகை விரியென்னும் இலக்கணத்துள் ஒன்றுபயப்பத் தொடர்ச்சிகொண்டு செய்யப்படுவது. (எ-று.)

520. யாற்ற தோழக்கே தேரைப் பாய்வே
 சீய நோக்கே பருந்தின் வீழ்வேன்
 ருவகை நான்கே கிடக்கை முறையே.

இது மேற்கூறிய சூத்திரத்தின் கிடக்கைமுறை கூறுகின்றது.

(இ - ள்.) கிறுத்த முறையே கூறுதலும் இடைவிட்டுக் கூறுதலும் முன்னும் பின்னும் பொருளெய்தக் கூறுதலும் நடுக்கொண்டு கூறுதலுமென நான்கு கூற்றே சூத்திரத்தின் கிடக்கைமுறைமை. (எ - று.) (கருஉ)

521. உரையேடுத் ததன்முன் யாப்பினுஞ் சூத்திரம்
 புரைதப வுடம்படக் காண்டிகை புணர்ப்பினும்
 விளம்பலும் விலக்கலு முரையோர் வகையோடு
 புரைதப நாடிப் புணர்க்கவும் பட்டுச்
 சில்வகை யெழுத்தின் செய்யுட் டாகிச்
 சோல்லுங் காலை யுரையகத் தடக்கி
 நுண்மையோடு புணர்ந்த வண்மைத் தாகித்
 துளக்க லாகாத் துணைமை யெய்தி
 யளக்க லாகா வரும்பொருட் டாதல்
 சூத்திரத் தழுகென யாத்தனர் புலவர்.

இது மேற்கூறிய சூத்திரத்திற்கு ஓர் சிறப்புக்கூறுகின்றது.

(இ - ள்.) சூத்திரத்திற்கு முன் உளவாகிச் சுவைபடகின்ற கட்டுரையைச் சூத்திரமாகக் கொண்டு செய்தலும் காண்டிகையுரையைக் குற்றமற்ற சூத்திரமாகச் செய்தலும் கருத்துப்பொருளாய்க் கிடந்ததனை எடுத்துக் கூறலும் எய்தியதனை விலக்கிக் கூறுதலும் நால்வகையுரையான் ஒருந் திறத்துடனே குற்றமற நாடிப் புணர்க்கப் படுதலுஞ் சில்வகைப்பட்ட. எழுத்துக்களாற் சுருங்கக்

செய்தலுடைத்தாகி ஆசிரியன் முதலியோர்: கூற்றுவகையான் உரைக்குமிடத்து முறைபிறழாமல் அடக்கிச் சொல்லுதலுற்று நுண்ணிய பொருளோடு புணர்ந்ததனால் உபகாரமுடைத்தாகிப் பிறராத் பெயர்க்கப்படாத நிலைமைத்தாய் அளவுபடாத அரும் பொருளினையுடைத்தாதல் சூத்திரத்திற்குச் சிறந்த வணப்பாமென்று வகுத்துக் கூறுவர் புலவர். (எ - று.)

சூத்திரத்திற்குமுன் உரையெடுத்து யாப்பினுமென மாறிக்கூட்டுக. யாப்பினும் புணர்ப்பினும் என்பன அழகென்பதனோடு புணர்க்கப்பட்டுச் செய்யுட்டாகி அடக்கி ஆகி எய்தி என்பன ஆதலென்பதனோடு முடிந்தன. உடம்படவென்பது எல்லாரும் உடன்படச் செய்தலென்க. ஈண்டுக் கூறிய செய்யுளென்பது செய்தற்றொழின்மேல் கின்றது. தொழிற்பெயராமென்க. (கங்)

522. நேரின மணியை நிரல்பட வைத்தாங்
கோரினப் பொருளை யொருவழி வைப்ப -
தோத்தேன மொழிப வுயர்மொழிப் புலவர்.

இஃது இயலின் இலக்கணம் கூறுகின்றது.

(இ - ள்.) இனமொழிகளந்த ஒத்தாவது சிதர்ந்துகிடப்பனவற்றைப் பல ஒத்தாகச் செய்யாது ஒத்தமணிகளை ஒருகோவையுறச் செய்தாற்போல ஒரினப் பொருளையெல்லாம் ஒரிடத்தே தொகுத்துக் கூறுவது ஒத்தாம். (எ - று.)

நேரினமணியெனவே ஒரு சாதியாயினுந் தம்மின் ஒத்தனவென்பதாம்.

523. ஒருநெறி யின்றி விரலிய பொருளாற்
பொதுமொழி தோடரி னதுபடல மாகும்.

இது படலத்தின் இலக்கணம் கூறுகின்றது.

(இ - ள்.) ஒரு நெறியனவன்றிப் பல்வேறு வகையவாம் எழுத்திலக்கணத்தினையுஞ் சொல்லிலக்கணத்தினையும் பொருளிலக்கணத்தினையும் பொருளென்பதோர் முறைமைபற்றி இயையுநோக்கிப் பொதுவகையாற் தொகுத்துக் கூறுவது படலமாம். (எ - று.) (கங்)

படலமெனினும் அதிகாரமெனினும் ஒக்கும்.

524. மூன்றுறுப் படக்கிய தன்மைத் தாயிற்
ரேன்றுமொழிப் புலவரது பிண்ட மென்ப.

இது பிண்டத்தின் இலக்கணம் கூறுகின்றது.

(இ - ள்.) சூத்திரமும் ஒத்தும் படலமும் என்னும் மூன்றுறுப்பினையும் அகப்படுத்தி கிற்குந் தன்மையுடைத்தாயின் அதனை உலகினின்றும் விளங்கும் மொழியைக்கூறும் புலவர் பிண்டமென்று கூறுவர். (எ - று.)

உறுப்படக்கியபிண்டமெனவே பிண்டமென்பது ஓர் முதலென்பதாம். அப்பிண்டமும் இயற்றமிழ் இசைத்தமிழ் நாடகத்தமிழென்னும் முத்தமிழை

புங் கூறும் அகத்தியத்திற்குறுப்பாதலாற் பிண்டமென்பது முதலாமாமென்னை யெனின்,

“முதலிவை சிணையிவை யெனவே றுளவில

வுரைப்போர் குறிப்பி னவற்றே பிண்டமும்” —[இ.வி.சூ.222]

என்றதனாற் சொல்லுவான் கருத்தொடுபட்டு முதலென்றார். எனவே படல மென்பது இரண்டொடுப்படக்கியதெனவும் இயலென்பது ஒருறுப்பு அடக் கியதெனவுமாயின.

(கடகூ)

525. ஈரைங் குற்றமு நேரிதி னாடிற்
கூறியது கூறன் மாறுகோளக் கூறல்
குன்றக் கூறன் மிகைபடக் கூறல்
பொருளில் மொழிதன் மயங்கக் கூறல்
கேட்டோர்க் கின்னா யாப்பிற் ருதல்
பழித்த மொழியா னிழுக்கங் கூறல்
தன்னா னொருபொருள் கருதிக் கூற
லென்ன வகையினு மனங்கோ ளின்மை
யன்ன பிறவு மவற்றுவிரி யாகும்.

இஃது ஈரைக்குற்றமாவன இவையென்கின்றது.

(இ - ள்.) பத்துவகைக் குற்றத்தினையும் நேர்மையான் ஆராயுமிடத்து முன்னர்க் கூறிய பொருளைப் பின்னர்க் கூறுதலும் முன்னர்க் கூறியதற்குப் பின்னர் மாறுபடக் கூறுதலும் குறைபாடுறக் கூறுதலும் ஒரு பொருட்டு இலக்கணங் கூறுமிடத்துப் பொருட்டுச் சிறப்பிலக்கணந்தோன்றக் கூறுது வீணப்பொருட்கண்ணுஞ் செல்லும் பொது இலக்கணத்தாற்கூறுதலும் கூறும் பொருள் பெறாமற்கூறுதலும் தெளிவுறாமற் கவர்படுமொழியால் மயங்கக்கூறு தலும் கேட்டோர்க்கு இன்னப்பொருளாய்த் தொடர்ச்சியின்றிக் கூறுதலும் பழிப்புடைய சொல்லான் இழிபுதோன்றக் கூறுதலும் வரலாற்று முறைமை யோடு படாது செய்வோன் தானொருபொருளைக் கற்பித்துக் கூறுதலும் எவ்வகையானும் கேட்போர் மனங்கொள்ளாதிருக்கக் கூறுதலும் இவை போல்வன பிறவுமாம். (எ - று.)

வடநூலார் கூறிய அவ்வியாத்தி அதிவியாத்தி அசம்பவமென்னும் தூடணங்களும் இவற்றுள்ளே அடங்குமாறு அறிந்து அடக்கிக்கொள்க.(கடஎ)

526. ஒத்த காட்சியி னுத்திவகை விரிப்பி
னுதலி யறித லதிகார முறையே
தோகுத்துக் கூறல் வகுத்துமெய் நிறுத்தன்
மொழிந்த பொருளோ டொன்ற வவ்வயின்
மொழியா ததனை முட்டின்று முடித்தல்

இ. 6

வாரா ததனால் வந்தது முடித்தல்
 வந்தது கொண்டு வாராத துணர்த்தல்
 முந்து மொழிந்ததன் றலைதடு மாற்றே
 யொப்பக் கூற லொருதலை மொழியே
 தன்கோட் கூறன் முறைபிறழாமை
 பிறனுடம் பட்டது தானுடம் படுத
 லிறந்தது காத்த லெதிரது போற்றன்
 மொழிவா மென்றல் கூறிற் றென்ற
 றுன்குறி யிடுத லொருதலை யன்மை
 முடிந்தது காட்ட லாணை கூறல்
 பல்பொருட் கேற்பி னல்லது கோட
 ரெகுத்த மொழியான் வகுத்தனர் கோடன்
 மறுதலை சிதைத்துத் தன்முணி புரைத்தல்
 பிறன்கோட் கூற லறியா துடம்படல்
 பொருளிடையிடுத லெதிர்பொரு ளுணர்த்தல்
 சோல்லி னெச்சஞ் சோல்லியாங் குணர்த்த
 றந்துபுணர்ந் துரைத்தன் ஞாபகங் கூற
 லுய்த்துக்கொண் ணேர்த்தலோடு மெய்ப்பட நாடிச்
 சோல்லிய வல்ல பிறவவண் வரினுஞ்
 சோல்லிய வகையாற் சுருங்க நாடி
 மனத்தி னெண்ணு மாசறத் தேரிந்துகொண்
 டினத்திற் சேர்த்தி யுணர்த்தல் வேண்டு
 றுனித்தகு புலவர் கூறிய நூலே.

இஃது எண்ணுன்கு உத்தியின் பெயரும் இயலும் கூறுகின்றது.

(இ - ள்.) சாத்துவிகருணமற்ற அறிவினாலே தெளிந்தோர் கண்ட உத்தி வசனத்தின் வேறுபாடுகளை விரித்துக் கூறப்புகின் கருதியதறிதல் முதலாக உய்த்துக்கொண்டணர்த்தல் ஈறாகச் சொல்லப்பட்ட முப்பத்திரண்டனோடும் அவைபோல்வன பிறவும் நூலின்கண்ணவைகளைக் கூறிய திறத்தான் இலக் கணங்களெல்லாம் அகப்பட ஆராய்ந்து மனத்தினாலே எண்ணுங் குற்றம் நீங்க ஆராய்ந்து அப்பொருளை எடுத்துக்கொண்டு கூறியவற்றிற்கு இனமாகவுஞ் சேர்வித்து அறிவித்தலை விரும்புக நான்முடிபு அறிந்து அதனால் மேதக்க அறிவுடையோர் செய்த நூற்கண். (எ - று.)

உத்தியினையும் உத்திக்கு இனமாதலையும் ஈண்டு எடுத்துக்காட்டப்புகின் அவை விரிந்துகிடத்தலான் அவை நுண்ணுணர்வான் ஆராய்ந்து இந்நூற் கண்ணுந் தொல்காப்பியம் முதலிய பெருநூற் கண்ணும் ஆங்காங்கு உணர்க.

527. முதல்வழி சார்பென நூன்மூன் ரூகும்.

இது நூலின்வகை கூறுகின்றது.

(இ - ள்.) கூறிய இலக்கணங்களை எய்திய அந்நூல் முதலூலென்றும் வழிநூலென்றும் சார்புநூலென்றும் மூன்றாய் வழங்கப்படும். (எ - று.)

முதல் வழி சார்பென்பன, ஆகுபெயர். கூறிய இலக்கணங்களாவன:—
சூத்திரமும் ஒத்தம் படலமும் பிண்டமுமாம். அவையிற்றினை அடக்கிய
வேறு பிண்டம் இவைகளின் இலக்கணமென்றே கோடும். (கநக)

528. அவற்றள்,

வினையீ னீங்கி விளங்கிய வழிவின்
முனைவன் கண்டது முதலூ லாகும்.

இது முதலூலின் இலக்கணம் உணர்த்துகின்றது.

(இ - ள்.) முதல்வழி சார்பென்ற மூன்றனுள் அநாதியே அவிச்சை
காரணமாக வரும் இருவினைப் பந்திப்பினின்று நீங்கி, இறைவனது அருளால்
தன்னை யறிவதாக அறியும் பரஞானத்தான் உளதாய சீவன்முத்தி பெற்றோ
ரூற் செய்யப்படுவது முதலூலாம். (எ - று.)

என்றது, யோகமுயற்சியின்றலைநிற்க மெய்யுணர்வு பிறந்து யானென
தென்னுஞ் செருக்குக்களற்று இருவினைப் பயனினுஞ் சமஞ்செய்கோல்போலப்
புடைபெயர்ச்சியின்றி ஒருகிலையின்மேனோக்கியவழி இறைவனருள் வதிய
அதனான் விரிந்த மெய்ஞ்ஞானம் விளங்குதலாம். முனைவன் போன்று நின்ற
வின் முனைவனென்றார்; அஃது உபசாரவழக்கு. அவர்கள் மக்களுயிர்க்கு
உறுதிபயப்ப அருளாற் கூறியவாறுமென்க. இறைவனருளால் அறிவு விளங்கு
மென்பதென்னை?

“காட்டா தனவெல்லாங் காட்டிச் சிவங்காட்டித்

தாட்டா மரைகாட்டித் தன்கருணைத் தேன்காட்டி” —[திருவா]

எனத் தென்னவன் பிரமராயரும்,

“மயரமதிநல னருளின னெவனவன்” —[திருவாய்]

எனக் குருசூரரும் பொருண்மொழிக்காஞ்சி கூறியவாற்றான் அறிக. (கச௦)

529. வழியெனப் படுவ ததன்வழித் தாகித்

தோகுத்தல் விரித்த ரூகைவிரி மொழிபெயர்த்
ததார்ப்பட யாத்தலோ டனைமர பினவே.

இது வழிநூலின் இலக்கணம் கூறுகின்றது.

(இ - ள்.) வழிநூலென்று சிறப்பித்துச் சொல்லப்படுவன முதலூலிற்
கூறிய பொருளோடு வேறுபடாமற் பின் தோன்றுவனவாகி முதலூலில்
எழுத்திலக்கணமுஞ் சொல்லிலக்கணமும் மயங்கக் கூறினாற்போற் கூறாது,

“மயங்கா மரபி னெழுத்துமுறை காட்டி”

என வேறோரதிகாரமாகத் தொகுத்துக்கூறுதலும், விரித்த சூத்திரப்பொருளைத் தொகைமரபாற் தொகுத்துக் கூறுதலும்,

“வினைநிலை யுரைத்தலும் வினாவிற் கேற்றலும்
பெயர்கொள வருதலும் பெயர்ப்பய னிலையே”

என ஆசிரியர் அகத்தியனார் தொகுத்துக் கூறிய பொருளைப்,

“பொருண்மை சுட்டல் வியங்கொள வருதல்
வினைநிலை யுரைத்தல் வினாவிற் கேற்றல்
பண்புகொள வருதல் பெயர்கொள வருதலென்
றன்றி யனைத்தும் பெயர்ப்பய னிலையே”

—[தொல். சொல். சூ. 67]

என விரித்துக் கூறுதலும்,

“எழுத்தெனப் படுப
அகரமுத, எனகா விறுவாய் முப்பலி தென்ப
சார்ந்துவரன் மரபின் முன்றலங் கடையே”

—[ஐய எழுத். சூ. 1]

எனத் தொகையும் விரியுமாகக் கூறுதலும், வடசொல்லாற் கூறிய அறநூற் பொருளைத் தமிழ்மொழியாற் கூறுதலும், மொழிபெயர்த்தலொழித்து ஏனையிலக்கணம்பெற முதலூற்சூத்திர யாப்போடு சேர்த்துக் கூறுதலுமாகிய அவ் விலக்கணங்களைபுடையனவாம். (எ - று).

மொழிபெயர்த்தல் ஆசாரக்கோவையும், அதர்ப்பட யாத்தல்திருவள்ளுவப் பயனும் முதலியன. (கசக)

530. இருவர் நூற்கு மொருசிறை தோடங்கித்
திரிபுவே றுடையது புடைநூ லாகும்.

இது புடைநூலின் இலக்கணக் கூறுகின்றது.

(இ - ள்.) முதலூற்கும் வழிநூற்கும் ஒருமருங்கு ஒப்பளடுத்துக்கொண்டு முடிவொன்றாய்க் கூறுமாறு வேறுபாடுடையது சார்பு நூலாம். (எ - று).

புடைநூலெனினுஞ் சார்புநூலெனினும் ஒக்கும். திரிபாவது படலத்தின் இலக்கணம் ஒத்திற் கிடக்கவும், படலத்தின் இலக்கணங்களைத் தொகுத்து ஒரு சூத்திரத்திற் கிடக்கவும், ஒத்தின் இலக்கணம் ஒருசூத்திரத்திற் கிடக்கவும், ஒரு படலத்திற் கூறும் இலக்கணம் மற்றொரு படலத்தின் இயைபு நோக்கிக் கிடக்கவும் படலத்து ஒழிபோடு பிண்டத்து ஒழிபு சேர்ந்து கிடக்கவும் கால வேறுபாட்டாற் பெறுவனவுஞ் சின்னாட் பல்பிணிச் சிற்றறிவிலோர்க்கு அறிவுறுத்தற்பொருட்டுத் தொகை வகை விரிபடச் செய்தலாமென்று உணர்க.

அவற்றுட் படலத்தின் இலக்கணம் ஒத்திற்கிடத்தலாவது:—ஆசிரியர் தோல்காப்பியனார் எழுத்ததிகாரத்திற் கூறிய பொதுவகையாற் புணரும்

இயல்பும் விரிந்த சூத்திரப் பொருளவன்றித் தொக்குப் புணரும் இயல்பும் சூத்
றியலுகர ஈற்றுச் சொற்கள் நின்று புணரும் இயல்பும் இந்துலுள் உயிரீற்றுப்
புணரியலுட் கூறப்படுதலும், அவர் சொல்லதிகாரத்திற் கூறிய கிளவியாக்க
மும் வேற்றுமையிலும் வேற்றுமை மயங்கியலும் விளிமரபும் இதன்கட் பெய
ரியலுட் கூறப்படுதலும், பொருளதிகாரத்திற் களவியலுங் கற்பியலுங் பொரு
ளியலும் மெய்ப்பாட்டியலும் அகத்திணையிலுட் கூறப்படுதலுமாமென்று
உணர்க.

படலத்தின் இலக்கணங்களை ஒரு சூத்திரத்திற் தொகுத்தலாவது எழுத்
ததிகாரத்தின்,

“எண்பெயர் முறைபிறப்பு” —[இ. வி. சூ. 2]

எனவுஞ் சொல்லதிகாரத்திற்,

“தனிமொழி தொடர்மொழி” —[சூ. 160]

எனவும் பொருளதிகாரத்திற்,

“போக்கரு மரபிற் பொருளெனப் படுவது” —[சூ. 374]

எனவுங் கூறலாமென்று உணர்க.

ஒத்தின் இலக்கணம் ஒரு சூத்திரத்திற் கிடத்தலாவது,

“மொழிக்காரணமாம்” —[சூ. 3]

எனவும்,

“எழுத்தே தனித்து மிணைந்துந் தொடர்ந்தும்”

எனவும்,

“மெய்யுயிர் முதலீ றுமிரு பதங்கள்” —[சூ. 53]

எனவும்,

“பெயரெனப் படுபவை தெரியுங் காலை” —[சூ. 176]

எனவும்,

“வினையெனப் படுவது வேற்றுமை கொள்ளாது” —[சூ. 227]

எனவும்,

“வேற்றுமை வினைசாரியையொப் புருபுகள்” —[சூ. 251]

எனவும்,

“குறிப்பும் பண்பு மிசையுந் தோற்றி” —[சூ. 280]

எனவும்,

“அதுவே, கைக்களை யைந்திணை” —[இ. வி. பொ. சூ. 4]

எனவும்,

“வெட்சிவஞ்சி யுழிஞைதும்பை” —[சூ. 228]

எனவும்,

“அணியெனப்படுவது” —[சூ. 248]

எனவுஞ்,

“செய்யுளென்பது” —[இ. வி. பொ. சூ. 338]

எனவும்,

“எஞ்சியவிலக்கணம்” —[சு. 389]

எனவும் கூறப்படுதலாமென்று உணர்க.

ஒரு படலத்திற் கூறும் இலக்கணம் மற்றோர் படலத்திற் கூறலாவது:—
செய்யுளியலுட் கூறவேண்டும் ஒற்றளபெடையை எழுத்தியலுட் கூறலா
மென்று உணர்க.

படலத்தொழிபோடு பிண்டத்தொழிபு சேர்தலாவது:—இவ்வோத்துட்
கூறப்படும் பாட்டினியல் முதலிய ஏழும் படலத்தொழிபெனவும் மரபு முதலிய
ஏழும் பிண்டத்தொழிபெனவுஞ் சேர்ந்து நின்றலா மென்று உணர்க.

காலவேறுபாட்டாற் பெறுதலாவது:—அகரத்தோடுகூடிச் சகரம்
மொழிக்கு முதலாம் எனக்கூறுதலும்,

“சொல்வரைந் தறியப் பிரித்தனர் காட்டல்”

என ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார் பாடிட்ட சொல்லை விசுவாமிசையனார்
விரித்துக்கூறுதலும், அவர் உவமமொன்றையே கூறியொழிய இவர் குணவணி
யென்றும் பொருளணியென்றுஞ் சொல்லணியென்றும் மொழிபெயர்த்துக்
கூறுதலுமாமென்று உணர்க. முதலால் வழிநூல் சார்புநூல் இலக்கணம்
கூறுதலான் முதலாவில் வழிநூல்:சார்புநூற்கு இலக்கணம் பெறாமையும் வழி
நூலிற் சார்பு நூலிற்கு இலக்கணம் பெறாமையும் அறிக. (கசஉ)

531. பாட்டிடை வைத்த குறிப்பி னானும்
பாவின் நெழுந்த கிளவி யானும்
பொருளொடு புணராப் பொய்மொழி யானும்
பொருளொடு புணர்ந்த நகைமொழி யானுமென்
றுரைவகை நடையே நான்கென மொழிப.

இது மேல் நிறுத்தமுறையானே உரைச்செய்யுளாமாறும் அதன் பகுதி
புங் கூறுகின்றது.

(இ - ள்.) ஒரு பாட்டின் இடையிடை கொண்டுநிற்குங் கருத்தான் வரு
வன உரையெனப்படும். என்னை? பாட்டுறுவது சிறுபான்மையாகவின். அவை
தகடுர்யாத்திரை போல்வன. மற்றுப் பிறபாடைவிரவி வருவனவோவெனின்,
அவற்றுளுந் தமிழுரையாயின ஈண்டு அடங்கும். பிறபாடைக்கு ஈண்டு
ஆராய்ச்சியின்று. பாவின்நெழுந்தகிளவி-பாட்டின்னிச் சூத்திரத்திற்குப் பொரு
ளெழுதுவனபோல்வன. சூத்திரம் பாட்டெனப்படாவோவெனின்? படா ;
பாட்டும் உரையும் நூலுமென வேறேதினமையின். இதனாற் போந்தது சொற்
சேரியான் இற்ற சூத்திரம் உரைச்செய்யுளென்பதாம். பொருளொடுபுணராப்
பொய்மொழி-பொருளின்றிப் பொய்படத்தொடர்ந்து சொல்லுவன. பொரு
ளொடு புணர்ந்த நகைமொழி-பொய்யெனப்படாது மெய்யொடுபட்டு நகுதற்கு

எதுவாகுந் தொடர்நிலை. இந்நான்கும் உரைச்செய்யுளென்று கூறுவர் புலவர்.
(எ - று.)

வகையென்றதனான் இவ்வுரைப்பகுதி பிறவும் உள. அவை மேற்
பாயிரத்துட்

“ பொழிப்பே யகல றுட்ப மெச்சமெனப்
பழிப்பில் சூத்திரம் பன்ன னான்கே ”

என்பதனும் பெறப்பட்டன.

(கசந)

532. ஒப்பொடு புணர்ந்த வுவமத் தானுந்
தோன்றுவது கிளந்த துணிவி னானு
மென்றிரு தகைத்தே பிசிவரு நிலையே.

இது பிசியாமாறு கூறுகின்றது.

(இ - ள்.) ஒப்புமையோடு பொருந்திவரும் உவமைப்பொருளானும்
ஒன்றுசொல ஒன்றுதோன்றுதல் துணிவுடையவாகச் சொல்லுஞ் சொல்லானு
மென இருகூறுபாடுடைத்து பிசிதோன்றும் நிலை. (எ - று.)

ஒப்பொடுபுணர்ந்த உவமம் “ பிறைகவ்வி மலைநடக்கும் ” என்பது யானை
யெனவும்,

“ முத்துப்போற் பூத்து முதிரிற் களாவண்ண
நெய்த்தோர் குருதி நிறங்கொண்டு வித்துகிர்த்து ”

என்பது கமுகெனவும் வரும். தோன்றுவதுகிளந்த துணிவென்பது :

“ நீராடான் பார்ப்பா னிறஞ்செய்யா னீராடி
னூராடு நாட்டிற்காக் கை ”

இது நெருப்பென்றவது.

பிசி நிகிர்தம் என்பன ஒருபொருட்கிளவி.

(கசச)

533. நுண்மையுஞ் சுருக்கமு மொளியுடை மையு
மென்மையு மென்றிவை விளங்கத் தோன்றிக்
குறித்த பொருளை முடித்தற்கு வநுஉ
மேது நுதலிய முதுமொழி யென்ப.

இது முதுமொழியாமாறு கூறுகின்றது.

(இ - ள்.) நுண்ணியபொருளுடைமையும் எழுத்தானுஞ் சொல்லானுஞ்
சுருக்கமுடைமையும் எல்லாச் சமயத்தாரானுங் கூறும் பொருள்களிற் தான்
சென்று விளங்குதலுடைமையும் அறிவோர்க்குப் பிரவேசிக்க எளிதாத
லுடைமையுமென்று கூறப்படும் இந்நான்குந் தோன்ற எப்பொருளுந் தன்
னகத்து அடங்கத் தான்மேற்பட்டுப் பிரதிக்கினை மாத்திரத்தாற் கருதிய
பொருளை முற்றுவிக்க அவாய்நிலைதோன்றியவழித் தோன்றும் காரகமாக

வரும் திட்டாந்தம் உபநயம் நிகமனமென்னும் வாக்கியங்களை உட்கொண்டு வராசிற்ரும் ஏதுப்பொருளைக் கருதியனவே முதுமொழிச் செய்யுளென்று கூறவர் ஆசிரியர். (எ - று.)

இவற்றின் விகற்பமெல்லாம் அளவைதான் முகத்தான் ஆராய்ந்தறிக.

அளவையும் பொருட்கூற்றுகலான் ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார் பொருளதிகாரத்திற் படலத்தொழிபாக அடக்கிக் கூறினார். மூன்றாம் வேற்றுமைக்கும் ஐந்தாம் வேற்றுமைக்கும் ஆசிரியர் அகத்தியனார் ஏதுப்பொருள் கூறினமையான் “அதர்ப்படயாத்தல்” என்பதனால் இந்நூலுடையாரும் ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார் ஓதிய பாடமே இந்நூற்கும் பாடமாகக்கொண்டு கூறினார். இவ்வாறு வருவனவற்றிற்கெல்லாம் இஃதொக்கும்.

மொழியானன்றி மனத்தானுணரும் நுண்ணிய பொருளாகலின் நுண்மையென்றார். தான் சிறிதாய்ப் பாலிற்பிரையொத்துக் கலந்துநிற்குந் தன்மையிற் சுருக்கமென்றார். சொல்லாற் பொருள் விளங்குமாறின்றிப் பொருளாற்றலாற் பலரும் உடம்படத் தோன்றுதலின் ஒளியுடைமையென்றார். இயல்பாற் பொருட்டன்மை யுணராநிற்போர்க்கு மெலிதாதற்றன்மையின் மென்மையென்றார். இச்சூத்திரத்திற்கு இவ்வாறு பொருள்கூறுக்காற் குன்றக்கூறலென்னும் குற்றந்தக்கி முதலானவழித்தன்மென்பதாம், அதனால் இவ்வாறு பொருள் கூறல்வேண்டுமென்க. (கசடு)

534. நிறைமொழி மாந்த ரானையிற் கிளந்த
மறைமொழி தானே மந்திர மென்ப.

இது மந்திரச்செய்யுளாமாறு கூறுகின்றது.

(இ - ள்.) அருளிக்கூறினும் வெகுண்டுகூறினும் அவ்வப் பயங்களைப் பயக்கும் நிறைந்த மொழியையுடைய குரவர் தாம் அனுபவத்தான் அறிந்த பொருளைப் பிறர்க்கு உணர்த்தலாகாமையான் அவர்க்குப் பயப்பாடு நோக்கி ஆக்கினையான் மறைந்த பொருளைக்கூறப்பட்ட சொற்களே மந்திரச்செய்யுள். (எ - று.)

செய்தவினாற் சொல்லுஞ் செய்யுளாதல் பெற்றும். சொல்லெனவே ஓரெழுத்தொருமொழியும் ஈரெழுத்தொருமொழியும் தொடர்மொழியும் கொள்க. அவை மந்திரமொழி வல்லுநர்வாய்க்கேட்டு உணர்க.

இச்சூத்திரமும் மேலைச்சூத்திரமும் ஆசிரியன்கூற்று. (கசுக)

535. எழுத்தோடுஞ் சொல்லோடும் புணரா தாகிப்
பொருட்புறத் ததுவே குறிப்புமொழி யென்ப.

இது குறிப்புமொழியாமாறு கூறுமுகத்தான் எய்தாதது எய்துவிக்கின்றது; சொல்லாற்பொருளுணர்த்தலையன்றிப் பொருளானுஞ் சொற்பெறப் படுமென்றலின்,

(இ - ள்.) எழுத்தினோடுஞ் சொல்லினோடும் புணராதாகிப் பொருட்கண் அபிநயத்திற்கிடப்பனவே குறிப்புச்சொல்லாமென்று கூறுவர் ஆசிரியர். (எ-று.) உதாரணம் :—

வருகோவைச் சூடி வளையோவை சாத்தி
யொருகோவை யேறியுயர் கோவை—தருகோவைக்
கைக்கோவை யாய்ந்துரைத்தார் காண்பார்க்குக் காணாதார்க்
கிக்கோவை யாய்ந்துரைத்தா ரீங்கு.

கோவென்பது பலபொருளொருசொல்லாய் நீரையுந் திசையையும் இடபத்தை யுந் சவர்க்கத்தையுந் கூற்றுமொழியையுந் குறிப்புமொழியையும் உணர்த்து மாகலான், 'உயர்கோவை தருகோவைக் கைக்கோவை யாய்ந்துரைத்தார் காண்பார்க்கு' என்பதற்குப் பொருள்:—மேலானசீபாதத்தை வேண்டினவர்களுக்குக் கொடுக்கின்ற உபதேசமாகிய சம்பிரதாயவாக்கின் பொருளை அறியவேண்டு மென்று கருதும் முனிவர்க்குப் பாகம்பிறந்தது கண்டு போதமுத்திரையான் உணர்த்தக் கருதி அபிநயமென்னுங் கைவேறுபாட்டாற் காட்டவும் காணவும் படுங் குறிப்புமொழிகளை ஆராய்ந்து சேர்த்துக்காட்டிய இறைவனென்பது காண்க.

பாடமுங் கூற்றும் ஆசிரியன்கண்ணவாகலான் பரந்துபட்ட னூலிற் சிதர்ந்து கிடக்கின்ற பொருளை ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார் கருத்துக்கு ஒப்பத் தொகுத்து அடைவாக முன்னுரையிற்பெறாமல் அரிதாகின்ற பொருளை எளிதாக அறியுமாறு தேடிவைத்ததொகுதி, தானம் வெளித் தோன்றிப் பயன் படுமாறுபோல, இந்நூலுடையார் கண்டுகூறினர். இவ்வாறு பொருள் கூறுதல் ஆசிரியர் கருத்துக்கு ஒப்பென்பது செய்யுட்கோவையுரையான் 'உணர்க. இக்கருத்தே பற்றியன்றே தேன்னவன்பிரமராயரும்,

“ வாக்கு மனங்கழிய நின்ற மறை ”

என்றார். நக்கீரனும்,

“ எஞ்சிய பொருள்களை யேமுற நாடித்
திங்கள் போலத் திசைவிளக் கும்மே ” —[முருகு. 97-98]

எனக் கூறிய திருமுகத்திற்கு ஏற்ப.

“ ஒருகை மார்பொடு விளங்க ” —[முருகு. 112]

எனக் குறிப்புமொழியுட் கொண்டு கூறியவாற்றானும்,

கடுத்துவர்த்த தேனுங் தடும்பிணிதீர்த் தின்பங்
கொடுத்ததுபோல் யானுரைத்த கோவை—யெடுத்துணர்ந்தோர்
பொய்ப்பொருள்யா வுந்தெளிந்து போக்கியபின் ருங்காணு
மெய்ப்பொருளா நெய்துவார் வீடு.

என்பதனானும் பிறவாற்றானும் அறிக,

இ. 7

குடத்தலையர் செவ்வாயிற் கொம்பெழுந்தார் கையி
னடக்கிய *முக்கி னவர். —[தொல். பொருள். பக். 1247]

என்பதனுட் குஞ்சரமென்பது குறிப்புமொழியெனக் காட்டின் ஆகாது.
அது பாட்டிடைவைத்த குறிப்பாய் அடங்குதலின். இத்துணையும் படலத்
தொழிபுகுறி இனிப் பிண்டத்தொழிபுக் கூறுகின்றார். (கசஎ)

536. வழக்கு மரபுஞ் செய்யுண் மரபுமென்
றிமுக்கின் மரபோ ரிருவகைத் தாகும்.

இது மரபு இத்துணைத்தென்பதூஉம் அவை இவையென்பதூஉம் கூறு
கின்றது.

(இ - ள்.) வழக்கிடத்து உளவாகிய மரபும் செய்யுளிடத்து உளவாகிய
மரபுமென மரபு இலக்கணம் இருவகையினையுடைத்து. (எ - று.) (கசஅ)

537. அவற்றுள்,
வழக்கெனப் படுவ துயர்ந்தோர் மேற்றே
நிகழ்ச்சி யவர்கட் டாக லான.

இது வழக்காமாறு கூறுகின்றது.

(இ - ள்.) முற்கூறிய இரண்டனுள் வழக்கென்று சிறப்பித்துச் சொல்
லப்படுவது உயர்ந்தோரிடத்தாம்; தோன்றுதல் அவரிடத்தாகலான். (எ - று.)

உயர்ந்தோராவார்: அகத்தியனும் மார்க்கண்டேயனும் தலைச்சங்கத்
தாரும் முதலியோர். (கசக)

538. பார்ப்பும் பறமுங் குட்டியுங் குருளையுங்
கன்றும் பிள்ளையு மகவு மறியுங்
குழலியு மென்றிவை யிளைமைப் பெயரே.

இது வழக்குமரபு உணர்த்துவனவற்றுள் இளைமைக்குரியன இவையென்
கின்றது.

(இ - ள்.) பார்ப்புமுதற் குழவி ஈராக ஒன்பதும் இருதிணையினும்
இளைமைத்தன்மை உணர்த்தும் பெயர்களாம். (எ - று.)

அவை உணர்த்துமாறு:— பார்ப்பும் பிள்ளையும் பறப்பனவற்றுள்ளும்
தவழ்சாதிபுள்ளும், பறழ் குட்டி என்பன மூங்கா வெருகு எலி அணில் என்பன
வற்றுள்ளும், குருளை குட்டி பறழ் என்பன முயல் பன்றி நாய் நரியுள்ளும்,
பிள்ளை என்பது நாயல்லாத ஏனையவற்றுள்ளும், மறி குட்டி என்பன யாடு
குதிரை நவ்வி புல்வாய் கோடுவாழ் விலங்கினுள்ளும், மகவும் பிள்ளையும்
பறழும் பார்ப்பும் அக்கோடு வாழ்விலங்கினுள்ளும், கன்றென்பது யானை
குதிரை கழுதை கடமை மான் ஏருமை மரை கவரி ஒட்டகம் கராம் இவற்
றுள்ளும், குழவி யென்பது குஞ்சரம் ஏருமை கடமை மரை குரங்கு முசு

பா - ம்;—*முத்தின ராகும்,

சிதல் ஏறும்பி இவற்றுள்ளும், பின்னின்ற சிதல் ஏறும்பி இவற்றின் கிளைப் பிறப்பினுள்ளும், குழவி மக பிள்ளை என்பன மக்களுள்ளும், பிள்ளை குழவி கன்று போத்தென்பன ஓரறிவுயிருள்ளும் இளைமைப் பெயர்க்கு உரியன வாதல் ஓர்ந்துணர்க.

ஓரறிவுயிரிற் பைங்கூழும் பசும்புல்லும் இவ்விளமைப் பெயர் எய்தா வென்பதாம். இவையெல்லாஞ் சொற்பற்றிவந்த மரபாகலிற் சொல்லோத்திற் கூறிய மரபுள் அடங்காவென்க. (கடு௦)

539. சொல்லிய மரபி னிளைமை தானே
சொல்லுங் காலை யவையல விலவே.

இது மேலதற்கோர் புறனடை கூறுகின்றது.

(இ - ள்.) கூறப்பட்ட மரபிலக்கணம் எய்தி கின்ற இளைமைப் பெயரைச் சொல்லுமிடத்து அப்பெயர்களேயன்றி வேறு சில பெயர்களில்லை. (எ-று.) ()

540. ஒன்றறி வதுவே யுற்றறி வதுவே
யிரண்டறி வதுவே யதனோடு நாவே
மூன்றறி வதுவே யவற்றோடு மூக்கே
நான்கறி வதுவே யவற்றோடு கண்ணே
யைந்தறி வதுவே யவற்றோடு சேவியே
யாறறி வதுவே யவற்றோடு மனனேன
நேரிதி னுணர்ந்தோர் நேறிப்படுத் தினரே.

இஃது உயர்ந்த ஒழுக்கமும் அல்லவாகிய ஒழுக்கமும் நிகழ்தற்கு ஏது வாகிய அறிவின் திறங் கூறுகின்றது.

* (இ - ள்.) ஓரறிவாவது தன்னின் வேறாய பிறிதொன்று மெய்யுறலான் வன்மை மென்மை முதலியன அறிதலாம்; இரண்டறிவாவது அதனோடு நாவாற் சுவையை அறிதலாம்; மூன்றறிவாவது அவ்விரண்டறிவுடனே மூக்காற் கந்தத்தினை அறிதலாம்; நான்கறிவாவது அம்மூவகை யறிவுடனே கண்ணால் உருவத்தினை அறிதலாம்; ஐந்தறிவாவது அந்நால்வகை யறிவுடனே சேவியாற் சத்தத்தினை அறிதலாம்; ஆறறிவாவது ஐவகை இந்திரியங்கள் அறியும் அறிவானன்றி ஞாபக ஏதுக்களான் நுண்ணிய பொருள்களை மனத்தான் உணர்தலாமென்று நேர்மையான் எல்லாப் பொருள் மரபினையும் உணர்ந்தோர் இவ்வாறு பிறழாமற் கூறுகவென்று காட்டினார். (எ - று.) (கடு௨)

541. புல்லு மரனு முரளு நந்துஞ்
சிதலு மெறும்பு ளுண்டுந் தும்பியு
மாவு மக்களு மேவுமவ் வறிவே.

இது மேற்கூறிய ஓரறிவு முதல் ஆறறிவளவும் உறும் உயிர்கள் இவையெனத் தொகுத்து உணர்த்துகின்றது.

(இ - ள்.) புல்லும் மரணும் ஒருயிரெனவும், முரளும் நந்தும் ஈரறிவுயிரெனவும், சிதலும் எறும்பும் மூவறிவுயிரெனவும், குெண்டுந் தும்பியும் நான்கறிவுயிரெனவும், மாவும் மக்களும் ஐயறிவுயிரெனவும், அவ்வகையிரண்டில் மக்கள் ஆறறிவுயிரெனவும் வழங்கப்படும். (எ - று.) (கடு௩)

542. அக்கிளைப் பிறப்புமவ் வறிவுறு மேன்ப.

இது மேலனவற்றிற்கோர் புறனடை கூறுகின்றது.

(இ - ள்.) மேற்கூறிய அறுவகை அறிவுறும் உயிர்கட்கு உரிய கிளைப் பிறப்பும் அவ்வறிவு பெறுமென்று கூறுவர் ஆசிரியர். (எ - று.) (கடு௪)

543. ஒருசார் விலங்கு மதுவேன மொழிப.

இஃது ஒருசார் மாவிற்கு எய்துஞ் சிறப்புக் கூறுகின்றது.

(இ - ள்.) மக்கள் யாக்கையிற் பிறந்து ஆறறிவு உற்ற உயிர்கள் வினைவயத்தான் விலங்காய்ப் பிறந்துழியும் முன்னே ஆறறிவு உறுதலும் ஒரோவழி உண்டென்று கூறுவர் ஆசிரியர். (எ - று.) (கடு௫)

544. ஏறு மேற்றையு மொருத்தலுங் களிறுஞ்
சேவுஞ் சேவலு மிரலையுங் கலையு
மோத்தையுந் தகரு முதளு மும்பலும்
போத்துங் கண்டியுங் கவேனும் பிறவும்
யாத்த வாண்பாற் பெயரென மொழிப.

இஃது அஃறிணையிடத்து ஆண்பாற்கு உரிய மரபுபெயர் இவையெனத் தொகுத்துணர்த்துகின்றது.

(இ - ள்.) ஏறென்பது முதற் கடுவெனென்பது ஈராகக்கிடந்த பதினேந்தும் அவைபோல்வன பிறவும் அஃறிணையாண்பாற்கு உரிய பெயர்களாமென்று கூறுவர் ஆசிரியர். (எ - று.)

அவை உணர்த்துமாறு:—களிறென்பது வேழத்தாணினையும் பன்றியாணினையும், ஒருத்தலென்பது யானை பன்றி புல்வாய் புலி மான் கவரி கராம் எருமை இவையிற்றினுணினையும், ஏறென்பது பன்றி புல்வாய் உழை கவரி எருமை மரை பெற்றம் சுரூ இவையிற்றினுணினையும், போத்தென்பது பெற்றம் எருமை புலி மரை புல்வாய் மயில் எழாஅல் நீர்வாழ்சாதியுள் அறுவகைப்பிறப்பு இவையிற்றினுணினையும், இரலையுந் கலையும் புல்வாய் முசு இவையிற்றினுணினையும், மோத்தையுந் தகரும் உதளும் உம்பலும் யாட்டினுணினையும், கண்டியென்பது எருமையேற்றினையும், கடுவெனென்பது குரங்கினேற்றினையும் பூளுயேற்றினையும், சேவலென்பது மயிலல்லாத சிறகோடு கூடிய பறவையாணினையும், ஏற்றையென்பதும் ஆணென்பதும் எல்லா ஆணினையும் உணர்த்தலாம்.

(கடு௬)

545. பேடையும் பேடையும் பேட்டையும் பேண்ணு
 மூடு நாகுங் கடமையு மளகு
 மந்தியும் பாட்டியும் பிணையும் பிணவு
 மந்தஞ் சான்ற பிடியோடு பெண்ணே.

இது பெண்ணிற்கு உரிய மரபுபெயர் இவையெனத் தொகுத்துணர்த்து
 கின்றது.

(இ - ள்.) பேடை முதலாகப் பிடி ஈராகச் சொல்லப்பட்ட பதின்மூன்
 றும் பெண்ணினை உணர்த்தும் பெயர்களாம். (எ - று.)

அவை உணர்த்துமாறு :—பேடைபெடையென்பன ஒட்டகம் குதிரை
 மரை இவையிற்றின்பெண்ணினையும் புள்ளின்பெண்ணினையும், அளகென்பது
 கோழி கூகை மயில் இவையிற்றின்பெண்ணினையும், பிணையென்பது புல்வாய்
 உழை கவரி இவையிற்றின்பெண்ணினையும், பிணவென்பதும் பிணவலென்ப
 தும் பன்றி புல்வாய் நாய் இவையிற்றின்பெண்ணினையும், பெண்ணென்பதும்
 பிணவென்பதும் மக்களுட் பெண்பாலினையும், பிடியென்பது யானைப்பெண்
 ணினையும், நாகென்பது ஏருமை மரை பெற்றம் இவையிற்றின்பெண்ணினையும்
 நீர்வாழ்சாதிபுள் நந்தின்பெண்ணினையும், மூடு கடமையென்பன யாட்டின்
 பெண்ணினையும், பாட்டியென்பது பன்றி நாய் நரி இவையிற்றின்பெண்ணினையு
 மும், மந்தியென்பது குரங்கு முசு ஊகம் இவையிற்றின்பெண்ணினையும்
 உணர்த்தலாம்.

‘அந்தஞ்சான்ற’ என்பதாற் கோட்டானென்பதும் தத்தை யென்பதும்
 ஏன மென்பதும் முறையே பொதுவாய்க் கூகையினையுந் கிளியினையும் பன்றி
 யினையும் உணர்த்துதல் கொள்க. (கடுஎ)

546. புறக்கா ழனவே புல்லென மொழிப. (கடுஅ)

547. அகக்கா ழனவே மரமென மொழிப. (கடுக)

548. தோடே மடலே யோலை யென்ற
 வேடே யிதழே பாளை யென்ற
 வீர்க்கே குலையென நோந்தன பிறவும்
 புல்லோடு வருமெனச் சொல்லினர் புலவர். (கக௦)

549. இலையே முறியே தளிரே தோடே
 சினையே குழையே பூவே யரும்பே
 நனையுள் ளுறுத்த வனையவை யெல்லர்
 மரனோடு வருஉங் கிளவி யென்ப. (ககக)

550. காயே பழமே தோலே சேதிளே
 வீழோ டென்றங் கவையு மன்ன.
 இவ்வைந்து சூத்திரத்திற்கும் பொருள் வெளிப்படை. (ககஉ)

558. ஆசு மதுரஞ் சித்திர மகலம்
பாவகை பாடுவோன் கவியெனப் படுமே.

இவை பொருள் வெளிப்படை.

(கஎ0)

559. நிறைந்த கல்வியா னிறைந்த வறிவா.
னறைந்த வொருபொரு ளதனை விரிக்க
வல்லவன் கமகன் சோல்லுங் காலை.

இது கமகன் இயல்பு கூறுகின்றது.

(இ - ள்.) கிறைந்த கல்விப்பயிற்சியானும் அக்கல்விப்பயிற்சியால் தெளிந்த அறிவானும் முன்னர்க் கற்றுவல்லோர் கூறிய பொருளை ஞாபகத்தானுஞ் செம்பொருணடையானும் நேரிட்டு எந்தூற் பொருளினையும் விரித்துச் சொல்ல வல்லோன் கமகன். (எ - று.) (கஎக)

560. ஏதுவு மேற்கோளு மேடுத்துக் காட்டித்
தன்கோ ணிநீஇப் பிறர்கோண் மறுக்கும்
வன்புடை யோனே வாதி யாவான்.

இவை வாதியிலக்கணங் கூறுகின்றது.

(இ - ள்.) ஏதுவும் ஏதுவினாற் சாதிக்கும் பொருளுமாகிய அவ்விரண்டற் குந் திட்டாந்தமாகிய எடுத்துக்காட்டு முதலியன கொண்டு தன்கோட்பாட்டினை நிறுவிப் பிறர்கோட்பாட்டினை மறுக்கும் உரனுடையோனே வாதியாவான். (எ - று.) (கஎஉ)

561. அறம்பொரு ளின்பம் வீடென நான்குந்
திறம்பா திவரச் சேஞ்சொற் கோண்டரு
ணைக்கி யுரைப்போன் வாக்கி யாவான்.

இது வாக்கியிலக்கணங் கூறுகின்றது.

(இ - ள்.) அறமும் பொருளும் இன்பமும் இவற்றின் கிலையின்மையான் எய்தும் வீடுமென்று சொல்லப்பட்ட நாற்பொருளினையும், மிகுதி குறைவு உறாமல், கேட்போர் விரும்பச், செஞ்சொல் இலக்கணச்சொல் குறிப்புச் சொல்லென்னும் மூன்றனுள், செஞ்சொல் மிகுதிதோன்ற, உலகந் தவஞ் செய்து வீடுபெற, உயிர்கண்மாட்டுக் கருணைகொண்டு கூறுவோன் வாக்கியாவான். (எ - று.)

சிந்தையும் மொழியுஞ் செல்லாநிலைமைத்தாகிய வீடு கூறுமாறென்னை யெனின், கேள்வி விமரிசம் பாவனையென்னும் வீட்டிற்கு ஏதுவாகிய உபாயங் களைக் கூறவே வீடுக்கூறினாமைன்பது. (கஎங)

562. ஒருவன் பாவே ரெருவற் குரைத்து
வருமவன் சோர கவிமற் ரெருவன்

பர்விசைக் கோப்ப மேலி யுரைப்போன்
சாத்துக் கலியேனப் பாத்தனர் புலவர்.

(க௭௪)

563. முன்னோர் பாடிய யாப்பினுட் கிடந்த
சின்மொழி கோண்டு செய்யுள் செய்யுந்
தன்மையன் பிள்ளைக் கலிபின் மொழியாற்
கரைவோன் வெள்ளைக் கலியா மென்க.

இவை இரண்டு சூத்திரமும் பொருள் விளங்கக் கிடந்தன.
புலவரியல் முற்றும்.

(க௭௫)

564. ஆறுட் பகைசேற் றருங்கலை யோர்ந்து
பாரிற் கீர்த்தி படைத்தோர் வைகுத
னல்லவை யடக்கம் வாய்மை நடுகலை
சொல்லு நன்மை யுடையோர் தோகைஇ
வல்லார் மொழியினும் வல்லுந ராக்கிக்
கேட்போ ருறையவை நிறையவை யாகும்.

இது நல்லவை நிறையவை இரண்டின் இயல்புங் கூறுகின்றது.

(இ - ள்.) காமந் குரோதம் உலோபம் மோகம் மதம் மாற்சரியம் என்
னும் உட்பகையாறினையும் அடக்கி, அரிதாகிய அறுபத்துநாலு கலைகளையும்
ஐயந்திரிபற ஆராய்ந்து, அதனாற் புவியின்கட் பிறத்தற்பயனாகப் புகழ்பெற்
றோர் இருக்கலுறும் அவை நன்மையுடைய அவையாம். கல்விநிறை அடக்க
மும் வாய்மையும் நடுகின்று சொல்லும் நன்மையுமுடையோர் குழீஇ, மாட்டா
தார் கவியரங்கேற்று, அவர்கள் குற்றத்தை வினையாது குணமேற்கொண்டு;
அவர்களை வல்லமையுடையராக்கி வினவிக் கேட்போர் உறையும் அவை நிறை
யவையாம். (எ - று.)

எனவே, இதனெதிர்மறைமுகத்தாற் குறைந்த கல்வியும் நிறைந்த அழுக்
காறும் உடையோர் அவை குறையவையுந் தீயவையுமென்பது பெற்றும். (க௭௬)

565. அகரமு மிகரமு முகரமு மெகரமு
மோகரமு மினத்தோ தேதிக்குமை யௌவு
முதயந் தோடங்கியோ ராறா ருக
விதமுறுங் கடிசை யெண்ணுநண் பகலின்
முதலொரு மூன்றுநன் முகூர்த்த மாக
வகலக் கலிபுனைந் தின்புறல் கடனே.

இது நிறுத்தமுறையானே பிறவெனப்பட்ட ஓரையாமாறு கூறுகின்றது.

(இ - ள்.) அகரமும் இகரமும் உகரமும் எகரமும் ஓகரமுந் தத்தம் இன
பெழுத்துக்களோடு சேர்த்தி, ஐகாரம் இகரத்தோடும் ஒளகாரம் உகரத்தோடுஞ்

சார்த்தி, ஐவகையாக்கி, ஆதித்தன் உதயந்தொடங்கி நண்பகலின் இன்பமுறும்
நாழிகை ஓராறாக வகுத்தவற்றுள் முதனின்ற ஓரை மூன்றில் அகலக்கவியைப்
புனைந்து இன்பமுறல் முறைமை. (எ - று.)

ஏனையிரண்டோரையும் ஆகாவென்பதாம்.

(கஎஎ)

இது கவிப்புலவர்க்காவதோர் சிறப்புக் கூறுகின்றது.

566. கற்கப் படுவோர் கடப்பா டெய்தி
நற்கவி நான்கோடு முத்தமிழ் நடைதேரிந்
திருபான் வயது தோடங்கி யெழுபான்
வயதி னேறா மாட்சிமை யுள்ளோ
னகலக் கவிசோலு மாற்ற லோனே.

இது கவிப்புலவர்க்காவதோர் சிறப்புக் கூறுகின்றது.

(இ - ள்.) கற்கப்படும் ஆசிரியருக்கு ஓதிய குலமுதல் எண்வகை முறையும்
எய்தி, ஆசு மதராஞ் சித்திரம் வித்தாரமென்று சொல்லும் நல்ல கவிநான்கும்
பாடுந் தன்மையுடனே இயற்றமிழ் இசைத்தமிழ் நாடகத்தமிழென்னும்
முத்தமிழ் வழக்கினைமுற்ற உணர்ந்து, இருபதுமுதல் எழுபது வயதின் மிகா
திருக்கும் பெருந்தன்மையுள்ளோனே அகலக்கவியைப் பாடும் உரவோன்.
(எ - று.)

‘கற்கப் படுவோர் கடப்பா டெய்தி.’ என்றதனால் கூறாதொழிந்த நற்
குணங்களெல்லாம் உளரென்பதாம். (கஎஅ)

567. சேயிர்தீர் புலவன் செய்த செய்யுளை
யுயர்தரு மன்றி னோளிமணி விளக்கோடு
மங்கலம் போலிய மறையோர் வாழ்த்தத்
தோங்கல் கமழத் தூரிய மியம்ப
வஞ்சோன் மாதர் சேஞ்சோல்வாழ்த் தேடுக்க
வேண்டுகில் புனைந்து வேறு தவிசிட்
டெண்டிசை பரவத் தண்டமிழ் கோண்டு
தண்ணடை மதரணி தமனியங் களிறு
பண்ணமை யிரதம் பாய்பரி யுதவி
யேழடி பின்போய் மீள்வது மூவர்
வாழ்தமிழ் நாடார்க்கு வகுத்தனர் புலவர்.

இஃது அகலக்கவியைக் கொள்வோர் இலக்கணம் கூறுகின்றது.

(இ - ள்.) கற்கப்படா ஆசிரியனுக்கு ஓதிய குற்றத்தினிங்கிக் கற்கப்படும்
ஆசிரியனுக்கு ஓதிய நற்குணங்களுடனே இவ்வோத்திற் கூறிய நற்குணங்களை
எய்திய புலவனால் செய்யப்பட்ட செய்யுளை, நல்லவை விறையவையின்கண்
ஒளிகளரும் அழகிய விளக்கத்தினோடும் ஏனே எழுவகை மங்கலங்களும்

பொலிய, நான்மறையோர் ஆசிகூற, நாலவிட்ட பூமாலைகள் நறுநாற்றத்தைச் செய்யப், பலவகை வாத்தியத் தொகுதிகள் ஒலிக்க, இனிய சொல்லையுடைய மடவார்கள் செவ்விய சொற்களான் வாழ்த்தப், பாமகளை மணம் புணருந் திறத்தான் வெண்டுகிலும் வெண்மலர்மாலையும் வெண்முத்துமாலையும் அலங்கரித்துக்கொண்டு விசித்திரத் தவிசின் இருந்து, பாமகளைப் புணர்த்தும் புலவனுக்கும் அவ்வாறு வேறோர் தவிசிட்டு, எட்டுத் திசையினுள்ளாரும் துதிக்கக் குளிர்ந்த பாமாலை சூடி, மருதநிலத்துளவாகிய வளம் மாறாத ஊரும் பெரிய ஆபரணமும் பொன்னும் மதவேழமும் உறுப்பா னமைவுபெற்ற தேருஞ் செறுநர்மேல் தாவுங் குதிரையும் பாடிய புலவற்குப் பரிசிலாகக் கொடுத்து, ஏழடி புலவன் பின்போய் மீளுதல் நாவலர் தண்பொழில் வரைப்பின் மூவேந்தரும் வாழ்வுபெற்ற வடவேங்கடர் தென்குமரி யெல்லைக்கண் உளவாகிய தமிழ் நாட்டகத்தின் அகலக்கவியைக் கொள்வோர்க்கு வகுத்த உரிமைத்திறமா மென்று கூறுவர் புலவர். (எ - று.)

“படைநவீன்ற பாய்மாவும் பண்ணமைந்த தேரு
நடைநவீன்ற வெல்பரியு நல்கிக்—கடையிறந்து
முன்வந்த மன்னர் முடியுரிஞ்சுஞ் சேவடியாற்
பின்வந்தான் பேரருளி னான்”

எனப் பிறருங் கூறினார்.

மூவருமென்னும் உம்மை விகாரத்தாற் தொக்கது.

(கஎக)

568. முன்மொழிக் கேன்று மொழிந்தவும் பெயர்ப்பா
என்மை தருஉ நயனு மாராய்ந்
தோண்மையிற் புலவ னுரைத்த கலியை
வண்மையிற் புனைந்தோர் வான்புக முருவான்
மாமதி பரிதி யாமெனச் சிறந்து
மன்னிலீற் றிருப்ப ரிந்நிலத் துயர்ந்தே.

இது மேற்கூறிய இலக்கணங்களானமைந்த அகலக்கவியைக் கொண்டோர் பெறும் பயன் கூறுகின்றது.

(இ - ள்) முன்மொழிக்கு இன்றியமையாப் பொருத்தம் பத்தும் இயற் பெயரிடத்து ண்மையைப் பயக்கும் எழுத்துஞ் சொல்லும் பொருளும் உணர்ந்து துட்பத்தாற் புலவனுரைத்த அகலக்கவியைக் கொடை முதலிய வரிசை செய்து புனைந்தோர் பெரிய புகழானும் உருவத்தானும் முறையே நிறைமதியும் இளஞாயிறும் இவளுமெனச் சிறப்புற்று இவ்வுலகிற் புகழுடம் பான் நிலைபெற்றுத் தலைமையெய்தி யிருப்பார். (எ - று.)

“உருவும் புகழு மாருவிர் நீர்”

என்றார் பிறரும்.

“நிலவரை நீள்புகழாற்றிற் புலவரைப்
போற்றாது புத்தே ஞலகு”

—[குறள், 234]

என வள்ளுவனார் கூறியவாற்றானும்,

“புலவர் பாடும் புகழமுடையோர் விசும்பின்
வலவனேவா வான லூர்தி
யெய்துப வென்பதஞ் செய்வினை முடித்தே” —[புறம். 27]

என இருமைப்பயனுங் கூறியவாற்றானும் ஓர்ந்துணர்க.

(கஅ௦)

569. பன்முகங் கொண்டு பரந்த பொருளைச்
சொன்முகத் தானவை துணைமை யெய்தக்
கூறற் கரிய வாயினுங் கூறிய
பொருளோடு மினத்தோடுந் தேருளுற வமைத்துச்
சொல்ல வல்லுந ரெல்லையின் விளங்கிக்
கலைமக ளோடுந்திரு நிலைபெற வாழ்வார்
மலைமக ளொருபான் மணந்தா னெனவே.

இஃது இவ்வதிகாரத்திற்கு ஒரு புறனடை கூறுகின்றது.

(இ - ள்.) பலவாகிய முகத்தான் விரிந்த பொருளிலக்கணங்களையெல்லாஞ் சொற்கருவியான் அவை முற்றச் சொல்லத்தொடங்கின் முடிவுகூடா ; ஆயினுங் கூறப்பட்ட பொருளிலக்கணத்தோடும் அவற்றிற்கு இயைபுபட நின்ற ஏனையிலக்கணத்தோடும் அமைத்துக், கேட்போருள்ளத்து உண்மையுறக் கூறவல்லோர், புடவியிடைப் பகலொன்போல விளங்கித், தம்மைப் பிரியா உரிமையுற்ற கலைமடந்தையோடுந் திருமடந்தை அவ்வாறு வதிய, மலையரசன் மகளாகிய உமாதேவியைத் தனதொருகற்றின்கண்ணே கலந்து உலகுக்கு இன்பம்பயக்கும் இறைவனைப்போல நெடுங்காலம் இனிதுவாழ்வார்.
(எ - று.)

ஐந்தாவது

பாட்டியல் முற்றிற்று

முன்றாவது

பொருளதிகாரம் முற்றிற்று

இலக்கண விளக்கம் முற்றுப்பெற்றது

திருச்சிற்றம்பலம்

பிழை திருத்தம்

பக்கம்	வரி	பிழை	திருத்தம்
13	30	ஐந்தினை	ஐந்திணை
18	32	மருஅலியரோ	அருலியரோ
51	18	காத்தாற்கு	காத்தார்க்கு
55	12	வேரிடத்து	வேறிடத்து
56	35	தயிரர்	தயியர்
62	20	மெய்தொட்டு	மெய்தொட்டுப்
79	15	குயிர்குலங்	குயிற்குலங்
85	23	இடந்தலைப்பாட்டானால்	இடந்தலைப்பாட்டானாதல்
99	8	மணங்கழழ்	மணங்கமழ்
103	20	விழுத்தூணையே	விழுத்துணையே
113	19	எனம்வு	எனவும்
114	3	இன்னான்கு	இந்நான்கு
124	21	முந்தந்தொத்திப்	முத்தந்தொத்திப்
129	21	மகஅரிவ்	மகாஅரிவ்
136	16	துன்மென்ப	துன்பென்ப
138	15	பாடாமை	படாமை
145	9	னுதிமுற்றிய	னுதிமுற்றிய
140	1	வலவனுக்கேனு	வலவனுக்கேனு
170	1	கதமுந்	கதமுந்
175	5	விரியே	விரியே
175	26	நுமர்க்கியம்பு	நுமர்க்கியம்பு
177	14	நீக்குங்	நீங்குங்
181	29	முங்குளழேன்	முங்குழல்
182	19	வரநின்	வாநின்
184	24	பாவியானே	பாவியனே
188	24	திருந்தில்	திருந்தில
195	32	கேழ்புரக்கும்	மேழ்புரக்கும்
203	9	பென்	பொன்
203	14	இத்து	இஃது
62	20	மெய்தொட்டு	மெய்தொட்டுப்
203	23	மொரு	மேரு
206	7	பெருதிணை	பெருந்திணை
206	23	வறுவரொடு	வறுவரொடு
214	1-2	கனாக்காண்டலும்	கனாக்காண்டலும்
226	13	சுவையுணர்வும்	சுவையுணர்வும்

பக்கம்	வரி	பிழை	தீருத்தம்
239	1	வீடுதார்	விடுதார்
251	12	குறைமையான்	முறைமையான்
257	10	அகம்புறப்	அகப்புறப்
258	28	புறம்	புறப்
261	33	பெருளுந்	பொருளுந்
266	10	என்பவரும்	எனவரும்
270	4	பெயர்ப்ப	பெயர்ப்பப்
„	21	நீரைமீட்ட	நிரைமீட்ட
271	4	கானியாற்று	கான்யாற்று
272	25	ஒழியாத	ஒழியாத
280	1	புரைத்தலுங்	புரைத்தலுங்
282	31	வார்முரசு	வார்முரசு
287	22	விரி	விரி
288	4	யினையுந்	மினையுந்
296	20	பறனே	புறனே
301	20	வறிமுறையென்	வறிமுறையென்
308	25	சிறப்பு	சிறப்பு
313	20	மெண்ணருஞ்	மெண்ணருஞ்
323	30	தருவான்கொன்	தருவான்கொல்
333	25	எனவரும்	எனவரும்
„	31	„	„
358	34	நிதியந்துஞ்சம்	நிதியந்துஞ்சம்
360	10	நான்கு	நான்கும்
370	2	போலுமாஞ்	போலுமாந்
375	6	கய்த்தவே	காய்த்தவே
389	4	சேறினின்குருமெயிற்றின்	னின்சே நிகுதரு மெயிற்றி
404	23	மயல்பட	அயல்பட [ன்
406	28	நிலத்திணையுமாகிய	நிலைத்திணையுமாகிய
407	2	வீண்படர்ந்து	வீண்படர்ந்து
„	14	காரம்பரப்பித்	காரம்பரப்பித்
„	30	கருத்தாவுஞ்	கருத்தாவுந்
411	30	நிகழ்ச்சி	நெகிழ்ச்சி
414	24	கருநடரைக்	கருநடரைச்
„	35	எனவரும்	எனவரும்
424	28	புகழ்	புகழ்வது
429	5	மேற்கூறி	மேற்கூறிய

பக்கம்	வரி	பிழை	திருத்தம்
437	4	கிசையாயால்	கிசையாமால்
438	20	வவ்வினமும்	வல்வினமும்
440	30	எமவரும்	எனவரும்
443	15	திரிதரு	திரிதருங்
443	16	றையயா	றையயா
452	24	வருமே	வருமே
467	21	மலைபடுகடாலம்	மலைபடுகடாம்
470	22	எனவும்	எனவும்
471	7	”	”
479	13	தொருளி	தொளி
491	28	மண்டிலவாசியப்பா	மண்டிலவாசிரியப்பா
504	23	கூடலார்க்	கூடலார்
”	27	துணையாகக்	துணையாகக்
510	25	தளையே	தளையே
512	23	பெய்தலுகுறிலியல்	குறிலியல்பெய்தலு
514	6	வந்தமையன்	வந்தமையின்
517	3	முதற்கட்	முதற்கண்
519	10	ஒருசார்	ஒருசார்
525	26	மோர்னை	மோனை
531	23	முரண்டொடைக்குக்	முரண்டொடைக்குச்
537	11	நெர்க்குங்	நெர்க்கு
543	9	யிலக்கம்	யிலக்கம்
547	3	என்பவாகலிள்	என்பவாகலின்
27	10	கலிவெண்பாற்	கலிவெண்பாவாற்
28	29	செய்யுளிலக்கணக்	செய்யுளிலக்கணங்
34	25	பர்விசைக்	பாவிசைக்
35	26	நிலையுதலுறத்	நிலையுறுதலுற
37	33	மெனிணுங்	மெனிணும்
40	26	கற்பியலுங்	கற்பியலும்
45 27	5 “	இன்னுவென்று	இன்னுவென்றும்
52	1	பொன்மை	பொன்மையும்
56	1	ஒருயி	ஒரறிவு

